

Giới thiệu Blood X Blood

Truyện Blood X Blood của tác giả Yêu Chu nói về một đề tài mới lạ về những việc xảy ra nếu ngày tận thế đến con người sẽ như thế nào.

Cao Đại Bàn không tin vào ngày tận thế cứ nghĩ đó là một lời bịa đặt ra để hù người khác. Nhưng đáng tiếc đó lại là sự thật. Khi trái đất bị hủy diệt loài người chỉ nghĩ tới sinh tồn bất chấp tất cả, nhưng cô may mắn thoát chết bởi vì cô rơi vào một hành tinh khác.

Ở nơi đó là nơi nào những gì sẽ xảy ra với cô, mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lấy máu lần thứ nhất: Lời tiên đoán Maya nói: năm 2012 là tận thế

Một buổi trưa mùa đông năm 2009, khi Cao Đại Bàn* ngồi trong căn tin ăn trứng ốp lết cô thích nhất, thì bạn thân thần bí nói với cô: Lời tiên tri của Maya nói, ngày 22 tháng 12 năm 2012 là ngày tận thế.

(*Cao Đại Bàn nghĩa là to béo, cao lớn.)

Cao Đại Bàn khịt mũi khinh thường.

Lời tiên đoán kiểu này nhiều lắm. Từ “năm 1997, nhân loại diệt vong” đến “Bàn luận về tận thế”, cả thế giới có hơn một nghìn hai trăm tổ chức tôn giáo, có đến bốn trăm lời tiên đoán tận thế. Nhưng không phải nhân loại vẫn đang giẫm đạp lên đầu loại tiên đoán “Tận thế” đa dạng, sống khỏe hết năm này tới năm khác đó sao?

Lời tiên đoán tận thế lần này so với những năm trước, ngoại trừ thanh thế lớn hơn một chút thì cũng không có gì quá khác biệt. Cuối năm người ta còn lấy tận thế làm đề tài sản xuất phim [2012], có một thời gian dài rất thịnh hành ở các rạp chiếu lớn.

Đương nhiên, cuộc sống trung học phổ thông bị thảm của Cao Đại Bàn cũng không bị ảnh hưởng gì. Cô giáo cũng không vì nhân loại sắp diệt vong mà ra ít bài tập lại. Phần cần tự học vẫn phải tự học, cần dạy quá giờ vẫn phải dạy quá giờ, đề đại số vẫn không thể đoán trước, trứng ốp lết vẫn ăn ngon như cũ.

Nhưng mà ba năm sau, tận thế thật sự đã đến.

Động đất, núi lửa, sóng thần, mưa thiên thạch, khí hậu thay đổi, núi băng ở hai cực tan ra, chuột và châu chấu mang dịch bệnh lan tràn khắp nơi.....

Loài người chết gần hết, không chết cũng vội vàng tự sát.

Năm 2012 này thật u ám, Cao Đại Bàn còn chưa kịp ăn trứng ốp lết của cô, đã bị cha mẹ rung rung nhét vào rương đông lạnh.

Người thông minh luôn biết chuẩn bị trước khi nguy cơ đến, ví dụ như chính phủ các quốc gia đã chuẩn bị phi thuyền vũ trụ để các nhân viên quan trọng chạy trốn – giữ lại tinh anh của loài người, duy trì chủng tộc!

Nguyện vọng này rất tốt, đáng tiếc khi đối diện với sóng chết, kế hoạch đã hoàn toàn rối loạn.

Những phi thuyền đó vốn định chuẩn bị cho các nhà khoa học, học giả, tinh anh của loài người linh tinh. Nhưng trên thực tế, hầu hết các vật tư để sinh tồn lúc ấy đã bị các công ty và quân đội chiếm đoạt.

Muốn chiếm đoạt cần phải có thực lực, thực lực đến từ vật tư dự trữ. Quân đội có thể điều động lương thực dự trữ của quốc gia, các công ty xí nghiệp có thể điều động lương thực ở kho hàng, mà những nhà tư sản thì chỉ có thể cướp đoạt của dân chúng.

Khi 80% lực địa trên thế giới sụp đổ, đồng ruộng bị hủy hoại hoàn toàn, thiếu thốn thức ăn, giá hàng tăng cao đến trứng gà cũng đắt tiền như kim cương. SSố với nhân loại đang kéo dài hơi tàn, một túi gạo có giá trị hơn một đồng vật liệu chế tạo phi thuyền rất nhiều.

Vậy rốt cuộc thứ gì mới có thể khiến cho người bình thường dùng lương thực cứu mạng để đổi lấy một đồng sắt?

Đó chính là hy vọng sinh tồn.

Quân đội nắm giữ kỹ thuật và nguyên liệu chế tạo tàu vũ trụ, đồng thời cũng nắm giữ mạng lưới xí nghiệp để sản xuất, có thể nói là trời đất tác thành. Các công ty công nghệ cao bắt đầu chế tạo rất nhiều rương đông lạnh vũ trụ chất lượng thấp. Đồng thời tích cực truyền bá trong dân chúng “Tuy rằng chỉ có

thể bay trong vũ trụ, nhưng không chết thì vẫn còn hy vọng sống sót” cộng thêm mấy nội dung tẩy não linh tinh vô si.

Mà thành quả, lại rất rõ rệt .

Những chiếc rương đông lạnh khẩn cấp chế ầu chế tả ra lại có giá cực kỳ đắt! Nhưng ham muốn được sống làm cho người ta cam tâm táng gia bại sản tranh nhau mua!

Sau đó, những kho lương thực dự trữ liền bị bọn thương gia mang đến chỗ chính phủ để đổi lấy tư cách được viết tên vào danh sách người sống sót thực sự, một suất đặt chân lên phi thuyền.

Về phần dân chúng, bọn họ còn đang hân hoan vui mừng vì mua được những cái rương đông lạnh chất lượng kém kia, không rảnh giám sát các nhà tư sản.

Cha mẹ Cao Đại Bàn dùng năm bao gạo, ba cặp chân giò Kim Hoa hun khói, mười thùng mì ăn liền cùng với hai mươi bình nước tinh khiết trong nhà để đổi lấy một cái hòm đông lạnh cho con gái mình.

Cao Đại Bàn biết đây là toàn bộ số lương thực còn lại trong nhà, cho nên khi cô nằm vào hòm đông lạnh cũng không rơi nước mắt, mà rất kiên định nói với cha mẹ đang khóc không thành tiếng, “Con nhất định sẽ sống sót.”

Đúng vậy, đương nhiên phải sống sót.

Nếu không sẽ rất có lỗi với cha mẹ vì mình mà bỏ qua cơ hội sinh tồn của bản thân, có lỗi với mười thùng mì ăn liền, có lỗi với hai mươi bình nước tinh khiết, cũng hồ thẹn với năm bao gạo và ba cặp chân giò Kim Hoa hun khói!

Cuộc sống dạy chúng ta: Tiền, không thể phí phạm!

Có lẽ là sự keo kiệt của một người dân thành thị đã làm vũ trụ cảm động.

Có lẽ là phẩm chất của Cao Đại Bàn bộc phát.

Cũng có lẽ là xác suất ngẫu nhiên trong vũ trụ.

Chiếc hòm đông lạnh chỉ chứa một người địa cầu bình thường lại thật sự vượt qua được cuộc kiểm tra chất lượng, may mắn thoát khỏi hàng triệu trận mưa sao băng trong vũ trụ, may mắn không bị cuốn vào hố đen. Ngay cả khi tàu vũ trụ trốn tận thế do chính phủ nghiên cứu chế tạo bị hủy diệt vì va chạm với thiên thạch, hạt giống sinh mệnh không lớn không nhỏ này, lại may mắn tránh được mọi nguy hiểm, bình an phiêu lưu trên vạn năm.

Không ai biết, tất cả những chuyện này đều nhờ vào vóc người của Cao Đại Bàn.

Kỳ thật Cao Đại Bàn không cao không lớn, cũng không béo.

Thậm chí vốn tên là Cao Tiểu Tiểu**.

(**Tiểu tiểu nghĩa là nhỏ nhỏ.)

Đồng chí Tiểu Tiểu cao 168 cm nặng 58 kg, dáng người tròn tròn của cô gái đang trở mã, nhiều nhất cũng chỉ là một “con nhóc mũm mĩm” mà thôi, kỳ thật còn cách ba chữ “Cao Đại Bàn” rất xa. Vấn đề là trường học phổ thông của cô ở một thành phố thuộc Giang Nam, nơi đây non xanh nước biếc người giỏi đất thiêng, các em gái đều xinh xắn lạnh lợi dị thường. Giữa một đám con gái chỉ cao trên dưới thước rưỡi, Cao Đại Bàn của chúng ta giống như cây trụ sắt, à không, oai hùng giống như hạc trong bầy gà! Dù tên cô vốn là “Tiểu” cũng không có ai thèm đếm xỉa tới, bị chết tên là “Cao Đại Bàn”.....

May mà, rương đông lạnh này được chế tạo theo tiêu chuẩn chiều cao của thể giới, không bị vóc người nhỏ xinh của các cô gái Giang Nam hạn chế.

Vì thế Cao Đại Bàn cao 1m68 sử dụng rất thích hợp.

Không gian trong rương đông lạnh này có hạn, thiết bị cũng không được đầy đủ, còn bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Nói về chất lượng, rương đông lạnh của Cao Đại Bàn là đủ tư cách nhất! Có nghĩa là cơ hội sống sót cũng cao nhất.

Mặc dù cơ thể con người ở trạng thái đông lạnh thì mọi hoạt động đều giảm đến mức thấp nhất, nhưng trải qua hơn vạn năm phiêu lưu cũng phải tiêu hao một lượng năng lượng nhất định. Nếu Cao Đại Bàn là kiểu con gái gầy như que củi thịnh hành đương thời, nói không chừng đã sớm chỉ còn da bọc xương chết trong cái rương đông lạnh giống như quan tài này rồi. Mà bạn nhỏ Cao Đại Bàn của chúng ta, may mắn có lớp mỡ đủ dày, thịt thừa đủ nhiều, phiêu du một hai vạn năm cũng không thành vấn đề! Đến lúc đó cửa khoang vừa mở ra, hắc hắc! Không chỉ không chết mà còn trở nên thon thả.....

Vì thế, vũ trụ dạy chúng ta: Ăn nhiều mau lớn, cũng sống lâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lấy máu lần thứ hai: Mẹ ơi, con bị hai mươi mấy tên đàn ông nhìn thấy hết rồi

Finder, no * kỳ thật là một phi thuyền buôn lậu do một đám binh lính xuất ngũ thuộc Lam Huyết tộc trên tinh cầu Sange điều khiển. Hơn trăm năm nay luôn lết lút đi chuyển giữa tinh hệ Sange và các không gian vũ trụ trung lập. Chúng dựa vào kinh nghiệm xuất quỷ nhập thần phong phú để lợi dụng sơ hở trong việc quản lý các tinh cầu, buôn lậu các giống sinh vật bị cấm, mang đến chợ đen ở Sange, bán làm đồ ăn hoặc làm nô lệ, thú cưng cho người ta nuôi dưỡng.

(* Phiên âm tiếng Anh của Phạm Đức hào.)

Vũ trụ có vô số loài sinh vật, nhờ buôn lậu nhiều năm, tiếp xúc với nhiều loại hàng hóa mới lạ, mỗi một thành viên trên Finder, no đều có kiến thức gần bằng nửa các vị học giả. Mà lần này, nguyên một đám kiến thức rộng rãi coi trời bằng vung lại không có ai biết rốt cuộc mình đã mang cái gì về!

Tất cả thuyền viên trên Finder, no đứng ngoài bức tường thủy tinh cực lớn bao quanh căn phòng chân không vô khuẩn nhìn nhau. Đức ngài thuyền trưởng thì cau mày chăm chú nhìn chăm chăm khoang đông lạnh nho nhỏ màu bạc, hình thuẫn nằm giữa căn phòng vô khuẩn kia. Tia X xuyên thấu màu lam nhạt cẩn thận đảo qua toàn bộ khoang thuyền với nhiều góc độ, một hình vẽ lập thể theo nguyên lý thấu thị đang dần dần thành hình trên vách tường thủy tinh.

Rốt cuộc tất cả thuyền viên cũng nhin không được trọn tròng mắt kính hô: “Nó có hình người?!”

“Là Huyết tộc! Làm sao có thể?!”

“Sao tộc của ta tại có con dân phiêu dạt bên ngoài?!”

“Nhìn thân hình kia. vẫn là một đứa nhỏ sao?”

“Lớp bụi bám bám ngoài rương đông lạnh này đã tích lũy trên vạn năm, nói cách khác sinh vật này đã phiêu lưu trên vũ trụ hơn vạn năm. Trong tộc chúng ta có thể sống trên vạn năm chỉ có Thánh Huyết Tộc. Nhưng toàn bộ thành viên hiện có trong mười ba thị tộc của Thánh Huyết tộc đều được ghi chép lại, chưa từng nghe nói có người như vậy.”

“Thật đáng ngạc nhiên!”

“Tại sao có thể như vậy.”

“Im lặng!”

Thuyền trưởng vẫn trầm mặc rốt cuộc cũng đã mở miệng, ánh mắt uy nghiêm lạnh như băng đảo qua đám cấp dưới, sau đó vồ vồ hình vẽ theo nguyên lý thấu thị trên tường “Các người nhìn kỹ lại đi, xương cốt của sinh vật này không giống chúng ta!”

Mọi người ngẩn người, tiếng nói nhỏ nghì hoặc dần dần vang lên.

“Thật vậy, răng nanh, móng tay cũng không giống.”

“A, thành phần xương cốt cũng không giống, mật độ chất lượng đều có sự khác biệt rất lớn.”

“Nhưng hình dạng này thật quá giống, rốt cuộc đây là sinh vật gì vậy?”

Trong tiếng nghị luận lớn dần, thuyền trưởng im lặng điều chỉnh độ xuyên thấu của tia quang phổ(1). Vì thế hình vẽ lập thể theo nguyên lý thấu thị trên tường, biểu diễn sinh vật trong cái rương đông lạnh kia, bắt đầu từ xương cốt, dần dần phủ thêm một tầng lại một tầng máu thịt gân mạch, giống như một món đồ triển lãm trên bàn giải phẫu, từ trong ra ngoài, từng tầng từng tầng hiện ra trước mặt mọi người.

“Các người thấy rõ chưa. không chỉ xương cốt, cách sắp xếp cơ bắp, cấu tạo của nội tạng, sự phân bố mạch máu, tất cả đều khác!” Tiếng nói trầm ồm rõ ràng của thuyền trưởng quanh quẩn trong chủ hạm rộng lớn, “Càng kỳ quái là, theo thẩm tách đồ**, có thể thấy được máu nó. có màu đỏ.”

(**Thẩm tách hay còn gọi là thẩm tích là hiện tượng khuếch tán của chất tan.)

Tiếng kính hô lại vang lên!

“Máu màu đỏ?!”

“Thật sự là máu đỏ?”

“Trong vũ trụ chỉ có máu của Thánh Huyết tộc mới có màu đỏ! Chẳng lẽ sinh vật này là.”

“Nhưng rõ ràng nó là một loại sinh vật khác, đâu có giống Thánh Huyết tộc chứ!”

“Rốt cuộc nó là loài sinh vật gì đây?”

“Mà hình dáng của nó.....” Thuyền trưởng dừng một chút, nhẹ nhàng giảm mức độ nhìn thấu tới nấc cuối cùng, hình ảnh sinh vật trên màn hình lớn kia như được mặc quần áo, phủ thêm một lớp da cuối cùng..... Một cô gái tóc màu nâu đậm, làn da màu ngà, hai gò má ửng đỏ nhắm mắt im lặng ngủ say, đột nhiên hiện lên trước mặt mọi người!

Sau một khoảng khắc chấn động yên lặng ngắn ngủi, mọi người liền ô lên!

“Tóc đen! Chỉ có Bán Huyết tộc mới có tóc đen!”

“Nhưng màu da của nó.....”

“Một sinh vật hình người, bề ngoài gần giống chúng ta, cấu tạo bên trong lại hoàn toàn khác! Rất thần kỳ!”

“Máu của Thánh Huyết tộc, ngoại hình của Bán Huyết tộc, cấu tạo lại thuộc về dị tộc.....”

“Rốt cuộc là cái gì, rốt cuộc sinh vật này là cái gì?!”

Đã biết tri thức của mình không đủ để giải thích sinh vật kỳ quái trước mắt này, mà sự tương đồng kỳ lạ của đối phương với mình khiến tâm tình mọi người cực kỳ phức tạp. Nhóm thuyền viên kinh nghiệm phong phú của Finder, no rơi vào sự hoang mang trước nay chưa từng có.....

“Trên đời lại có sinh vật hình người có một không hai mà ta chưa biết sao?” Tốt cuộc ngồi thuyền trưởng cũng nở nụ cười hiếm thấy, nhìn chằm chằm khoang đông lạnh sau bức tường thủy tinh kia, trong mắt lóe lên sự sung sướng, “Các anh em, lần này chúng ta phát tài rồi!”

Kỳ thật phán đoán của thuyền trưởng Finder, no hoàn toàn chính xác.

Trên thực tế, nếu bọn họ không đứng ngoài tầm thủy tinh dày ngăn cách với khoang thuyền vô khuẩn, dùng tia X xuyên thấu xem xét cái hòm nhật được kia, mà tự mình đi vào mở ra thì sẽ biết, sinh vật hiếm có trong hòm không chỉ đáng giá, mà còn rất thơm ngon.

Đáng tiếc, thuyền trưởng không có cơ hội làm người phát hiện. Bởi vì còn chưa kịp đợi cho trình tự rà đông kết thúc, Finder, no đã bị bao vây!

Tại một nơi cách tinh cầu Sange gần 15.43 năm ánh sáng, Finder đang trên đường hồi hương, ẩn sâu trong vũ trụ thăm thẳm yên tĩnh có một đường ánh sáng mờ hồ lưu động. Một loạt chiến hạm vũ trụ tầng hình màu đen im hơi lặng tiếng siết chặt vòng vây! Những tia sáng như xiềng xích cố định bốn góc tàu Finder, no, đồng thời một luồng điện áp mà sinh vật không thể chịu nổi từ cáp điện truyền vào, khoang thuyền có chứa động cơ bị phá hủy trước tiên..... Giống như một con chim nhỏ gầy yếu rơi vào cạm bẫy, phi thuyền buôn lậu Finder, no mấy phút trước còn hoành hành ngang ngược nháy mắt đã hoàn toàn tê liệt!

Những chiếc tàu cứu sinh loại nhỏ lặng lẽ từ góc khuất phi thuyền Finder, no chui ra. Nhóm buôn lậu định bỏ trốn tứ tán, khi nhìn thấy chiến hạm màu đen trên đầu có huy chương quý tộc hình chữ M thì đều mất hết ý chí phản kháng.....

“Dấu hiệu của Thánh Huyết tộc!? Không thể nào.....”

“M..... Chẳng lẽ là gia tộc Monocyte! Không phải là tên hầu tước Brujah kia chứ..... Chết tiệt!”

“Trời ạ! Thật là quá xui xẻo!”

“Đáng giận, lần này hết hy vọng rồi! Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì chứ? Tuần cảnh biên phòng sao lại có Thánh Huyết tộc thân chinh ra trận!?”

“Hừ, không biết gì cả sao? Một đám ngu ngốc.” Ý thức được là có chạy trốn cũng chỉ vô vọng, thuyền trưởng thả bánh lái ra, đốt một điếu thuốc lá đặc sản của hành tinh Nicolas, ngã người tựa vào ghế điều khiển chậm rãi phun ra nuốt vào những luồng khói tự do cuối cùng..... “Chiến dịch tại sao Kirsty Moore lần trước, tộc nhân cuối cùng của hầu tước (2) đã tử vong, hiện tại toàn bộ gia tộc Monocyte cũng chỉ còn lại một mình hãn ta. Nếu không muốn diệt tộc, đám trưởng lão và thân vương cũng chỉ có thể triệu hồi hãn từ tiền tuyến trở về. Phòng chừng hãn ta mới nhậm chức sau khi chúng ta xuất phát. Không ngờ hãn có thể chinh đồn biên phòng nhanh như vậy, còn nắm được đường đi nước bước của chúng ta..... Đầu tiên là phá hỏng động cơ, sau đó mới tiến công chớp nhoáng sao? Không hổ là tướng quân mạnh nhất từ trước tới nay của Thánh Huyết tộc..... Lần này ta thật sự đã tính sai rồi.” Thuyền trưởng đại nhân thở ra ngụm khói cuối cùng trước khi cửa khoang thuyền bị bắt mở ra, thân nhiên nói: “Với những gì chúng ta đã làm, chỉ sợ khó tránh khỏi cực hình. Các anh em, xem ra chúng ta phải hẹn ba trăm năm sau gặp lại rồi.....”

Chỉ cần có thể thoát ra, thì chung quy sẽ có ngày gặp lại..

Kẻ sẵn mỗi hùng mạnh nhất trong vũ trụ híp mất lại, như một con chim ưng màu đen siết chặt móng nhọn, dù là rắn độc xảo quyết cũng không thể trốn thoát!

Những chiếc thuyền nhỏ chạy trốn đều bị bắt giữ, thu gom lại đầu vào đáy. Chủ hạm Finder, no bị quân hạm ép buộc đành phải chậm rãi đáp xuống sao Sange.....

Trong chiến hạm chỉ huy màu đen lấp lánh, vị tướng quân được thuyền trưởng tàu buôn lậu đánh giá là “Mạnh nhất trong lịch sử” — Hầu tước Brujah, lại quăng tất cả công tác kiểm tra hàng hóa buôn lậu phiền toái cho thủ hạ, sải bước leo lên thú cưỡi của mình rời khỏi hiện trường buôn lậu tràn ngập không khí vui mừng thắng lợi này.

Có gì đáng hân hoan vui mừng chứ?

Không có hai quân giao chiến, không có đối kháng, không có máu tươi và bùng nổ, không có sự quyết tuyệt và phấn khởi trước cái chết..... Thắng lợi như vậy đối với một người đàn ông đã quen chém giết trên chiến trường thật sự không đáng vào đâu.

Từ khi nhậm chức tới nay công việc vẫn luôn bình ổn không có chút sóng gió nào, khó khăn lắm mới bắt được một tổ chức vũ trang bạo lực như vậy, đối phương lại đơn giản đưa tay chịu trời! Thật sự làm cho Brujah thất vọng đến cực điểm..... Nhưng mà, chuyện này cũng có thể lý giải.

Dù sao cũng không có tử hình, cực hình chỉ là bắt buộc ngủ say. Đối với Huyết tộc mà nói, những phần tử phạm tội không cần thiết phải liều mạng với cơ quan quản lý quốc gia. Còn không bằng ngoan ngoãn đền tội, thành thật nằm trong quan tài, dù sao sau khi ngủ say mấy trăm năm, tỉnh lại thì tất cả đều như cũ.

Chính sách của những người giám hộ là thỏa hiệp và trừng trị một cách ôn hòa, khiến cho tất cả xung đột kịch liệt đều được giới hạn trong phạm vi không đổ máu.

Quả nhiên, trị an trong nước là một công việc cực kỳ không thú vị.....

Ngài tướng quân buồn bực nghĩ.

Anh ta nhớ chiến trường.

Nơi đó thích hợp với tính cách của anh ta hơn.

.....

Bên kia, đứa nhỏ đáng thương vừa rồi đồng bị bỏ lại một mình cũng đã tỉnh lại.

Cao Đại Bàn nằm trong hòm đông lạnh, mở to hai mắt, không nhúc nhích.

Không phải cô không muốn động dậy, mà trải qua hơn vạn năm đông lạnh, toàn bộ cơ bắp đình trệ một thời gian dài đã rơi vào trạng thái co rút. Sức lực lẫn tốc độ phản ứng đều không theo kịp tốc độ chỉ huy của đầu óc, chỉ có thể hơi hơi rung động dưới sự cố gắng của Cao Đại Bàn..... từ khi tỉnh lại Cao Đại Bàn vẫn nằm tại chỗ run rẩy, qua một khoảng thời gian rất dài mới dùng cánh tay mềm nhũn chống đỡ thân thể ngồi dậy, sau đó thờ hờn hờn tựa vào vách hòm đông lạnh đánh giá bốn phía.....

Đây là một không gian toàn một màu trắng, bất cứ phương hướng nào cũng chỉ có một màu, không có bóng râm, cũng không có góc cạnh, không có tường hay mặt phẳng, không có gì để tham chiếu, làm cho người ta hoàn toàn không thể phán đoán phương hướng, độ cao.

Bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch, tiếng kêu réo vẫy bắt bên ngoài cũng không truyền vào căn phòng được phong kín này, mà công tác thanh tra đồ buôn lậu chỉ tiến hành tại kho hàng, nhóm tuần canh cũng không biết trong khoang thuyền cách ly rồi đồng còn có một sinh vật chưa biết.

Đợi đến khi Cao Đại Bàn trần truồng có thể run run đứng lên, từ trong rương đông lạnh đi ra, đã là rất lâu về sau, lâu đến làm cho thân thể lạnh lẽo chết lạng của cô không thể không chú ý đến một chuyện — cô đói bụng.

Con người có ba nguyện vọng cơ bản nhất: Thứ nhất là ngủ, thứ hai là thèm ăn, thứ ba là

Một người hiện đại ngủ một vạn năm tỉnh lại một mình với hai bàn tay trắng, kỳ thật cũng không có khác biệt gì quá lớn so với người nguyên thủy. Vì thế sau khi Cao Đại Bàn tìm không thấy cửa ra và đồ ăn, yên lặng ngồi trên rương đông lạnh, bắt đầu tự hỏi trên tinh cầu này có sinh vật hay không, và chúng nó có ăn được không.....

Sinh vật có tên là con người, nhờ vào tính cách kiên cường thực tế này cho nên mới rất khó diệt vong chăng?

Thời gian vẫn chậm chậm trôi qua trong không gian thuần một màu trắng, trong đầu đồng chí Cao Đại Bàn đã ảo tưởng ra mấy chục loại sinh vật ngoài hành tinh, cũng xác định trên trăm loại phương pháp chế biến hầm nấu chiên xào truyền thống Trung Hoa.....

Rốt cuộc, một tiếng nổ mạnh kịch liệt cắt ngang suy nghĩ hoang dã của Cao Đại Bàn!

Những tia sáng chói mắt cùng với làn gió mang theo mùi khét và mùi bùn đất đột nhiên dừng mãnh tiến vào!

Bức tường thủy tinh bao bọc không gian màu trắng ảm ảm sụp đổ trước mắt.....

Một đội chiến sĩ áo đen sắp hàng chỉnh tề uy phong lẫm lẫm, khí thế kinh người xuất hiện ở trước mắt Cao Đại Bàn đang trợn mắt há hốc mồm!

Tia laser màu lam từ bốn phương tám hướng bay tới, phá hủy căn phòng nhanh chóng như cắt đậu hủ, lần lượt phóng qua sát bên người Cao Đại Bàn!

Chiếc rương đông lạnh làm bằng kim loại vũ trụ đặc biệt, nháy mắt đã bị cắt nát

Cao Đại Bàn ngồi trên phần rương đông lạnh còn sót, cứng đờ cả người

Mẹ ơi, con bị hai mươi mấy tên đàn ông nhìn thấy hết rồi.[Chuyện này đã không còn quan trọng lắm ==]

.....

Câu hỏi:

Nếu đột nhiên có một đám đàn ông vọt vào nhà tắm công cộng, bạn đang trần truồng, trong tay chỉ có một cái khăn mặt nho nhỏ, lúc này bạn sẽ che chỗ nào?

A. Che ngực.

B. Che “cô bé”.

Được rồi, đừng nghĩ nữa, đương nhiên là phải che mặt.

Vấn đề là, Cao Đại Bàn lúc này, không chỉ bị một đội canh gác toàn đàn ông vây xem, hơn nữa trong tay không có lấy cái khăn mặt.

Cũng may, Cao Đại Bàn nghĩ, đối phương là người ngoài hành tinh.

Mà thẩm mỹ của người ngoài hành tinh chắc hẳn sẽ khác xa người địa cầu. Căn bản người ta cũng không phân biệt được loại sinh vật có tên là con người này chỗ nào là ngực, chỗ nào là mặt.

Cho nên, sau ba giây giằng co, cô quyết định không che chỗ nào cả, xoay người bỏ chạy!

Suy nghĩ của Cao Đại Bàn rất rõ ràng:

Thứ nhất, trong tay đối phương có hung khí;

Thứ hai, hung khí đều đang chĩa về hướng cô;

Thứ ba, cô không muốn chết.

Vì thế đồng chí Cao Đại Bàn mấy phút trước còn đứng không nổi, giờ phút này anh dũng phát huy phẩm chất truyền thống tốt đẹp của người dân thành thị — lúc chạy trốn chết thì luôn vô cùng linh hoạt.

Trong giây phút dùng sự dũng mãnh phi thường lao ra khỏi tầng lá chắn mỏng như bột khí, trước mắt Cao Đại Bàn trở nên sáng ngời!

Ba mặt trăng màu trắng lẳng lẳng nằm giữa không trung toả ra hào quang màu bạc dịu dàng, nửa vầng mặt trời ẩn hiện thấp thoáng sau tầng mây như có như không, ngay cả ánh nắng mãnh liệt cũng trở nên mờ ảo(3).

Mặt đất trắng xoá, một tầng tuyết đọng thật dày bao trùm cả thế giới.

Các loại kiến trúc có hình thù kỳ quái vượt quá sự tưởng tượng con người phân tán rải rác trên mặt đất, giống như những tòa thành cô độc trong sương gió mấy trăm vạn năm, trầm tĩnh chờ đợi trong một góc nhỏ của thế gian này.

Thắng cảnh như thế làm cho đồng chí Đại Bàn đang chạy trốn chết cũng đại ra, lao đảo một cái liền té lăn quay trên nền tuyết, tuyết đọng xóp mềm bị cô đè liền lún xuống thành hình người. Cao Đại Bàn nhanh chóng giãy dụa đứng lên, đồng thời kinh hoàng quay đầu lại nhìn!

Kỳ quái là, các chiến sĩ áo đen phía sau lại không có ai đuổi theo!

Lớp lá chắn mỏng như bong bóng xà phòng bao bọc tàu Finder, ngăn cách nó với quang cảnh đồ nát kia, một đám chiến sĩ áo đen cầm súng trong tay. Bọn họ chỉ lẳng lẳng đứng sau lớp lá chắn, nhìn cô té ngã bên ngoài. Không có động tác gì, mặt nạ bằng kim loại màu đen cũng không có chút biểu tình.

Cao Đại Bàn bị những pho tượng to lớn nhìn chăm chăm thì hơi sợ hãi, càng đứng lên chạy trốn nhanh hơn

Bên kia, đội bảo vệ Huyết tộc nhìn theo bóng người đang chạy trốn chết:

Đội viên A: “Nó chạy mất rồi, làm sao bây giờ?”

Đội viên B: “Không ngờ khi nó đụng vào màng cách ly lại không có chút phản ứng nào, người bình thường hẳn là sẽ bị độc thần kinh trong đó làm cho tê liệt mới đúng.”

Đội viên C: “Hình như sinh vật kia cũng không thuộc Huyết tộc.”

Đội viên D: “Làm sao có thể không phải? Nó có hình người nha, hơn nữa đầu tóc đen kìa rõ ràng là Bán Huyết tộc?”

Đội viên E: “Các cậu không biết là diện mạo và màu da của nó đều rất kỳ quái sao? Hơn nữa.....”

Phó đội trưởng: “Hơn nữa mặt trời rõ ràng đã bắt đầu mọc lên, nó còn bình yên vô sự. Ngoại trừ Thánh Huyết Tộc, những người khác không thể rời khỏi vòng phòng hộ vào ban ngày ban mặt được.”

Mọi người đồng thời nhìn chăm chú vào sinh vật đang liều mạng chạy trốn dưới ánh mặt trời.....

Phó đội trưởng: “Này này? Còn bao lâu nữa thì tàu tiếp viện mới tới? Chúng ta cần đồ phòng hộ!”

Đội viên C: “Làm ơn đi, thù lĩnh..... Chờ tàu tiếp viện tới, chúng ta thay đồ phòng hộ xong, sau đó lại đuổi theo, tên kia đã sớm chạy mất rồi!”

Đội viên A: “Để hàng buôn lậu chạy mất, đội trưởng sẽ giết chúng ta.....”

Đội viên B: “Đâu còn cách nào? Không thì các anh chạy ra đuổi theo đi?”

Đội viên A: “Bớt giỡn nha!”

Đội viên C: “Tôi cũng không muốn hóa thành tro.....”

Phó đội trưởng: “Được rồi, đừng lo lắng, chúng ta sẽ đuổi theo. Tốc độ di chuyển của sinh vật kia mọi người cũng thấy rồi đó?”

Mọi người: “..... Nói cũng phải.”

Toàn đội yên lặng ngắm ánh mắt thương hại về hướng con người ngốc nghếch đang mò mẫm trong tuyết cách đó không xa.....

.....

Chân trần đạp trên lớp tuyết lạnh như băng, Cao Đại Bàn gần như sắp đông cứng!

Cô chỉ có thể dùng hai cánh tay ôm mình thật chặt để giữ ấm, tốc độ tiến lên càng ngày càng chậm.....

Lạnh quá, thật sự lạnh quá.

Thân thể không ngừng run rẩy, hàm răng cũng va vào nhau lạch cạch, da dầy trắng trợn không có chút năng lượng. Tay chân đã lạnh đến sưng phồng lên, chuyển sang màu tím hồng, da thịt trần truồng tiếp xúc trực tiếp với băng tuyết, mỗi một bước đi đều giống như đi trên lưỡi dao.....

Nơi này rốt cuộc là đâu?

Vì sao chỉ có lớp lớp tuyết trắng vô bờ bến?

Mấy công tình kiến trúc giống tòa thành kia xa đến vậy sao?

Hai chân đã rã rời, khoảng cách lại dường như không hề ngắn lại..... Cứ tiếp tục như vậy, e rằng mình chưa đến được nơi đó đã bị đông chết rồi?

Không muốn chết, mình không muốn chết như thế này.

Cao Đại Bàn vừa lê lét chậm như sên vừa lẩm bẩm than thở.....

Thượng đế ơi, nếu ngài thật sự tồn tại, xin hãy ban cho con một con đường sống. Con biết Địa Cầu nổ rồi, ngài cũng thất nghiệp, đầu năm nay cuộc sống của ai cũng khó khăn cả, yêu cầu của con không cao đâu, cho con một tấm chăn lông là được rồi.....

Cao Đại Bàn còn chưa cầu nguyện xong, một tiếng thét dài lạnh lẽo của một loài động vật không biết tên liền đột nhiên xẹt qua bầu trời buổi bình minh! Tiếp theo một bóng đen thật lớn từ trên trời giáng xuống, nháy mắt đã bao phủ bóng người nho nhỏ đang giãy dụa giữa vùng tuyết trắng bạt ngàn!

Cao Đại Bàn kinh ngạc ngửa đầu – chặn lông sao? [Con gái à, con có thể muốn thứ khác được không?]

Đội chút, cô thấy cái gì vậy? Cô không nhìn lầm chứ?

To be continued...

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Từ chương sau, những đoạn hội thoại nằm ngoài dấu [] là tiếng Tát Ân tình.

(1) Quang phổ: Quang phổ là dải ánh sáng có màu như ở cầu vồng từ đỏ đến tím, hứng được trên màn khi có hiện tượng tán sắc ánh sáng. ↑

Có 2 loại quang phổ chính;

- Quang phổ phát xạ

- Quang phổ hấp thụ

Trong quang phổ phát xạ chia làm 2 loại nhỏ:

+ Quang phổ liên tục (dải màu biến thiên liên tục từ đỏ đến tím trên nền máy quang phổ). Ứng dụng là đo nhiệt độ nguồn sáng.

+ Quang phổ vạch phát xạ (là hệ thống những vạch màu riêng rẽ trên nền tối). Ứng dụng là nghiên cứu thành phần nguyên tố cấu thành nên vật sáng.)

Trong quang phổ hấp thụ chỉ có 1 loại là quang phổ vạch hấp thụ (là những khoảng tối hay đám tối nằm trên nền quang phổ liên tục). Ứng dụng cũng giống như quang phổ vạch phát xạ.

(2) Tước vị Quý tộc: Nguồn <http://uttroi.blogspot.com/2008/09/tc-v-qu-tc.html>↑

Các tước vị Quý tộc là một hệ thống đẳng cấp phong kiến cực kỳ rắc rối và phức tạp. Nó có sự khác nhau dưới các triều đại khác nhau. Nó cũng được sửa đổi theo từng thời kỳ cai trị của các chế độ tập đoàn khác nhau. Ngoài ra, chế độ phong kiến châu Âu có rất nhiều khái niệm khác với châu Á (và phần nào với Nga – khu vực giữa Á và Âu), do vậy việc chuyển ngữ sang tiếng Việt có rất nhiều thiếu sót. Tôi xin trình bày ra đây sự hiểu biết của mình trên cơ sở lấy tiếng Anh làm gốc và có tham khảo 1 số ngôn ngữ khác.

1. Emperor / Empress : Hoàng đế / Nữ Hoàng đế là vua của các vua. Vd. như Hoàng đế Pháp Napoleon Bonaparte là vua Pháp, đồng thời là vua của Italia, vua Ba Lan, vua Áo... (Empress : Nữ Hoàng đế hoặc Hoàng hậu – vợ Hoàng đế. Không có phân biệt trong từ ngữ giữa các Nữ Hoàng / tước vị Nữ Quý tộc với phu nhân Hoàng đế / các Quý tộc. Nhưng chồng của các Nữ Hoàng / nữ Quý tộc thì chỉ được gọi là Phu quân Bà....(và tước vị của chính ông ta – nếu có).

2. King / Queen : Vua / Nữ hoàng là vua của một nước. Vd. như Ba Lan, Sachsen (thuộc Đức ngày nay).

3. Viceroy / Vicereine (tiếng Đức : Vizekönig / Vizekönigin) : Phó vương, chính xác là Nhiếp chính vương – người thay mặt Vua / Hoàng đế điều hành triều đình.

4. Sovereign Baron / Sovereign Baroness : Công tước / Nữ Công tước – Người có quyền lực tối cao trong một vùng lãnh thổ (Công quốc). Đây là tước hiệu có rất nhiều dạng khác nhau :

4.1. Archduke / Archduchess : Còn có thể gọi là Tiểu vương – Là vua của một phần của đất nước. Vd. như vua phần nước Áo trong Đế quốc Áo – Phổ (1918).

4.2. Grand Duke / Grand Duchess : Đại Công tước / Nữ Đại Công tước – Là người cai quản một lãnh thổ bao gồm nhiều Công quốc / lãnh thổ trong đó. Trong tiếng Đức và Tây Ban Nha phân biệt 2 loại Đại Công tước là :

- Großherzog / Großherzogin (Đức) và Gran Duque / Gran Duquesa (TBN) : Là người lãnh đạo một Liên minh các Công quốc / lãnh thổ trực thuộc. Vd. như Đại Công quốc Sachsen-Weimar-Eisenach ở Đức trong thế kỷ 19.

- Großfürst / Großfürstin (Đức) và Gran Príncipe / Gran Princesa (TBN) : Là người lãnh đạo một Công quốc có nhiều Công quốc / lãnh thổ trực thuộc. Vd. như Đại Công quốc Nga trước năm khi hình thành Đế quốc Nga – 1721 – với các Công quốc chư hầu là Novgorod, Smolensk, Tver, Pskov.

4.3. Duke / Duchess : Công tước / Nữ Công tước cai quản một Công quốc độc lập trong một Đại Công quốc hoặc một nước (tương tự như Tiểu bang hoặc nước chư hầu). Vd. Như Công quốc Württemberg trong Đế quốc Phổ thế kỷ 19.

4.4. Prince / Princess (Đức : Fürst / Fürstin – Nga : князь) : Công tước / Nữ Công tước lãnh đạo một Công quốc phụ thuộc hoàn toàn hoặc từng phần (tương tự như Khu tự trị). Vd. Như Công quốc Monaco (Pháp), York (Anh). Trong tiếng Anh Hoàng tử và con của các Công tước trở lên (những người sẽ được hưởng thừa kế) cũng gọi là Prince.

4.5. Elector / Electoral (Đức : Kurfürst / Kurfürstin) : Công tước / Nữ Công tước do được bổ nhiệm cai quản một Công quốc trong một thời gian. Tước vị này không có quyền thừa kế, nhưng được quyền ứng cử / bầu Hoàng đế. Loại này chỉ có trong thời Đế quốc La mã.

5. Marquess / Margrave (Nga : Маркграф) : Hầu tước / Nữ Hầu tước. Tước vị này tương tự như phó Công tước – Người thay mặt Công tước điều hành Lãnh thổ. Tước vị này được sử dụng nhiều ở khu vực nước Nga trước khi thành Đế quốc Nga (1721).

6. Earl hoặc Count / Countess : Bá tước. Có tới 14 loại Bá tước khác nhau tùy theo quyền lực và luật lệ của các nước khác nhau.

6.1. Earl : là Bá tước có quyền lực cao nhất, có thể coi là vua (King) ở xứ của mình quản lý.

6.2. Count / Countess : Là Bá tước / Nữ Bá tước gần như không có quyền lực, chỉ có danh vọng và không được cho thừa kế tước vị.

7. Viscount / Viscountess : Tử tước / Nữ Tử tước. Tước vị này tương tự như phó Bá tước – Người thay mặt Bá tước điều hành Lãnh thổ.

8. Baron / Baroness : Nam tước / Nữ Nam tước

9. Knight : Hiệp sĩ. Danh tước này dành cho bất cứ nam Quý tộc nào đủ tiêu chuẩn.

Trên thực tế, một Quý tộc có thể mang rất nhiều tước vị rắc rối khó mà có thể hiểu làm sao có thể thực thi đủ nhiệm vụ, nếu không phải là chỉ hình thức. Dưới đây là ví dụ điển hình cho Tước danh đầy đủ của Thái tử Charles (nước Anh hiện nay) là :

Hoàng Thái tử Charles Philip Arthur George, Công tước xứ Uên, Công tước xứ Cornwall và Bá tước xứ Chester, Công tước xứ Rothesay, Bá tước xứ Carrick, Nam tước xứ Refrew, Thượng nghị sĩ các đảo thuộc Hoàng gia Anh, Công tước và Toàn quyền Scotlen, Hiệp sĩ Quý tộc Anh đẳng cấp thượng đẳng , Hiệp sĩ Quý tộc truyền thống cổ đại đẳng cấp thượng đẳng Scotlen, Đại sư phụ và Hiệp sĩ thủ lĩnh đứng đầu đẳng cấp Tướng công cao cấp xứ Bath, Thành viên Hiệp hội Huân chương Chiến công Hoàng gia, Hiệp sĩ Cao cấp Ostralia, Ngự lâm quân của Nữ hoàng, Thành viên Hội đồng Tướng lĩnh tùy tùng Viện Cơ mật Nữ hoàng, Sĩ quan tùy tùng Nữ hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lấy máu lần thứ ba: Cưới Hắc Long chưa chắc là vương tử, cũng có thể là ma vương

[Chú thích của tác giả: Nhân vật mới xuất hiện: Brujah. Hình ảnh lấy từ trò chơi Thành Ác ma do họa sĩ Tiểu Đào Văn Mỹ thiết kế.]

Thân thể cao lớn, lớp vảy đen giống như măng xà, móng vuốt sắc nhọn cực lớn, trên đầu là cái sừng nhọn hoắc, trên lưng có một loạt gai xương, cùng cặp cánh khi mở ra có thể bao trùm nửa mặt trời. Đây là một con rồng sao?

Giống như đáp lại cảm giác khiếp sợ của một người dân thành thị thiếu kiến thức, con rồng kia lại ngẩng đầu kiêu ngạo rít gào một tiếng, lợi dụng tư thế lướt đi lao thẳng tới hướng Cao Đại Bàn!

Có lẽ là bị khí thế của loại sinh vật trong truyền thuyết này trấn áp, có lẽ là chân đông cứng thật sự không thể động đậy, cũng có thể là bị đôi cánh lớn khi mở rộng ra có màu sắc thay đổi từ màu xanh hải dương sang màu xanh lá cây của đối phương mê hoặc, Cao Đại Bàn vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngác nhìn con rồng kia dừng lại trước mặt mình.

Đôi cánh lớn của nó làm tuyết văng tung tóe! Những bông tuyết bay lên lại bị hơi thở ồ ồ của con rồng khổng lồ làm cho tan ra trong nháy mắt, biến thành những giọt nước li ti lấp lánh dưới ánh mặt trời. Vì thế tất cả mọi vật trước mắt Cao Đại Bàn đều giống như được xử lý bằng hiệu ứng điện ảnh đặc biệt, như những giọt mưa lấp lánh phát sáng lấp lánh, mơ ảo phi thường! Sau đó, dưới hiệu ứng mơ mộng đặc biệt, từ trên lưng con rồng oai vệ kia, một vương tử toàn thân mặc đồ đen khoác áo choàng đen, mái tóc bạc tung bay, anh tuấn xuất hiện.

Cao Đại Bàn xin thượng đế một tấm chăn lông, thượng đế ném cho cô một Hắc Long vương tử.

Cho nên, mặc kệ là người hay thần, quả nhiên chỉ cần nhân rồi ở nhà quá lâu thì rất dễ già cả lú lẫn.

Hắc Long vương tử đứng trên lưng rồng ngạo nghễ nhìn xuống, khi nhìn thấy Cao Đại Bàn liền nhanh nhẹn nhảy khỏi lưng rồng cao vút! Áo choàng đen tung bay, vừng vàng rơi xuống đất.

Cao Đại Bàn quay đầu bỏ chạy!

Bớt giỡn, quần áo và mặt nạ kim loại của thăng nhải này giống hệt đám chiến sĩ áo đen kia? Tuy rằng trên tay không có vũ khí, nhưng người ta cười rồng đến đó? Rõ ràng là đẳng cấp cao nha! Muốn bóp chết cô chắc cũng không cần dùng tới hung khí!

Đáng tiếc lần này đồng chí Đại Bàn không may mắn chạy thoát như lần trước, còn chưa chạy đến bước thứ ba, đã ngã gục!

Ngã thật sự. Giống như hổ đói vồ mồi, mạnh mẽ, quyết đoán, tàn nhẫn, chuẩn xác!

Tuy có lớp tuyết đọng thật dày giảm xóc, nhưng cầm, đầu gối, bàn tay Cao Đại Bàn vẫn hung hăng va chạm với mặt đất. Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, va chạm quá mãnh liệt, đứa nhỏ ngốc nghếch này còn xui xẻo cắn trúng đầu lưỡi của mình, vị máu lò lợ như rỉ sắt cùng với cảm giác đau đớn nhất thời tràn ngập trong miệng Cao Đại Bàn.

Người đàn ông mặc áo choàng đen đẩy ngã Cao Đại Bàn kia, bỗng nhiên cứng đờ người tạm dừng một chút, tiếp theo mạnh mẽ xóc mặt nạ lên! Một tay lật cả người cô lại, túm lấy cánh tay đang đổ máu của cô, sau đó tham lam liếm dòng máu ấm áp trên làn da.

Nước mắt ứa ra vì đau đớn của đồng chí Đại Bàn còn đang vòng qua vòng lại chuyển động trong hốc mắt, chưa kịp rơi xuống đất bị dọa thu về!

Anh ta liếm mình?

Anh ta liếm mình!

A a a, vì sao?!

Mái tóc màu bạc phóng khoáng xinh đẹp của Hắc Long vương tử mang theo vài phần kiêu ngạo bay múa bên mặt trong gió lạnh. Từ góc độ của Cao Đại Bàn, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng dưới những sợi tóc là khung lồng mày kiên nghị của đối phương, đôi mắt hẹp dài hơi xếch, lông mi thật dài, chiếc mũi mảnh dẻ cao thẳng, cùng đôi môi rất đỏ.....

Tuy rằng người đàn ông này rất đẹp, nhưng mà, hơi đáng sợ.....

Cánh tay bị đối phương bắt lấy lạnh thấu xương, rõ ràng là hai sinh vật hình người ở cùng nhau, nhưng Cao Đại Bàn lại cảm thấy mình giống như con ếch bị rắn độc ngó trừng trừng, cảm thấy cực kỳ khủng bố như thân thể mình là một món ăn..... Mới định lạng lẽ lui về phía sau một chút, đã lập tức bị đối phương ngậm chặt đè lại!

Người đàn ông hơi hơi giương mắt, đe dọa liếc mắt nhìn Đại Bàn đang định lộn xộn.

Trong khoảnh khắc nhìn thẳng vào mắt đối phương, Cao Đại Bàn nhảy dựng..... Màu đỏ! Con ngươi màu đỏ như máu! Ánh mắt như vậy chẳng khác gì dã thú! Thật đáng sợ! Người này tuyệt đối không phải con người!

Hử? Đợi chút.

Tóc bạc mắt đỏ, miêu tả đặc biệt này dường như mình đã từng gặp ở đâu rồi.

Làn da tái nhợt, diện mạo tuấn mỹ âm u lạnh lùng, hơn nữa còn thích máu tươi..... Ặc, chẳng lẽ là..... Không thể nào? Hiện tại là ban ngày mà..... Lúc này sống lưng Cao Đại Bàn thật sự lạnh toát, khóe mắt bắt đầu nhin không được liếc về phía hàm răng đối phương.....

Mà người đàn ông đã thuận thế đè lên người cô, liếm môi tìm kiếm miệng vết thương mới, nhanh chóng nhắm vào da cảm bị cọ xướt của Cao Đại Bàn..... Trong không gian nhỏ bé bị áo choàng bao phủ, người đàn ông cúi đầu chậm rãi tỉ mỉ liếm như động tác vuốt ve, làm cho cô gái cô gái loài người trần trụi vô cùng bối rối. Mà thân thể cường tráng của đối phương, thể trọng quá nặng, sự giam cầm ngang ngược, cùng với sợi tóc cọ vào cổ cô ngứa ngáy, đều khiến cô cực kỳ khó chịu..... Các móc khóa bằng kim loại và huân chương trên quân trang của anh ta cắn đau cô, băng tuyết sau lưng lạnh đến lưng cô cơ hồ muốn đông cứng! Rõ ràng được ôm vào trong ngực lại không cảm nhận được chút ấm áp nào, rốt cuộc Cao Đại Bàn ý thức được không phải mình bị đông cứng nên phản ứng chậm chạp, mà là đối phương vốn không có nhiệt độ cơ thể!

Một cái xác sống không có hô hấp, không có tim đập, không có nhiệt độ cơ thể..... quả nhiên là thứ kia sao?

Cao Đại Bàn gần như muốn òa khóc.....

Máu chảy ra từ miệng vết thương nhanh chóng bị liếm sạch, hiển nhiên đối phương cũng chưa thỏa mãn. Ngón tay lạnh như băng sờ lên động mạch chủ trên cái cổ nhỏ nhỏ trắng nõn, non mềm nóng hằm hạp của bạn học Đại Bàn.

Lông tóc Cao Đại Bàn nhất thời dựng đứng! Xoay cặp mắt rung rung nhìn về hướng răng nanh dần dần lộ ra bên khóe môi của người đàn ông, run run thốt lên một câu vô nghĩa:[Tôi..... Tôi không ăn được đâu.....]

Hiển nhiên, đối phương không cho là như vậy, vừa vùi đầu vào cắn cổ tham lam hít mùi máu tươi ướt át, vừa say mê liếm da thịt mỏng manh bao bọc mạch máu hơi hơi nhảy lên, khẽ híp mắt, biểu tình vô cùng say mê.....

Biểu tình say mê này trong mắt người làm đồ ăn như Cao Đại Bàn thì vô cùng kinh khủng!

Sắp bị ăn hết sắp bị ăn hết sắp bị ăn hết rồi a a!

Khi hình ảnh mình biến thành một cái xác khô quắt khô queo bị hút hết máu xuất hiện trong đầu, Cao Đại Bàn rất sợ hãi! Cắn răng cố sống cố chết gầy dựa, lại bị cố định không thể động đậy..... Mắt thấy răng nanh đối phương sắp sửa đặt lên trên cổ mình, xúc cảm lạnh lạnh bén nhọn làm cho toàn thân người ta run lên! Đồng chí Cao Đại Bàn khẩn trương cao độ, đầu óc trống rỗng!

Sau đó, ngay lúc này, cô làm ra một hành động mà đôi bên đều không hề nghĩ đến – trước khi đối phương cắn cô, cô cắn anh ta trước.....

Từ từng viết, người không phạm ta ta không phạm người, người muốn cắn ta ta phải cắn người trước! [Từ: Ta chưa bao giờ viết câu đó.]

Cổ đối phương ngay dưới miệng Cao Đại Bàn, cho nên động tác này bạn học Đại Bàn làm vô cùng trôi chảy, cũng vô cùng tàn nhẫn! Nhưng mà, chờ cô buông miệng ra, lại kinh ngạc phát hiện trên làn da tái nhợt của đối phương ngay cả dấu răng cũng rất nhợt nhạt, đừng nói chi đến xước da

Rõ ràng mình đã dùng sức đến răng phát nhức Cao Đại Bàn ảo não nghĩ, rốt cuộc da người này làm bằng cái gì?

Cao Đại Bàn cắn phát này tuy rằng đã ngăn cản người đàn ông kia cắn xuống, nhưng cũng hoàn toàn chọc giận đối phương!

Bàn tay anh ta đang nắm lấy cô mạnh mẽ xiết chặt! Nháy mắt móng tay dài đâm thủng da thịt yếu ớt! Những giọt máu tươi từ miệng vết thương nhỏ rỉ ra

.....

“Người dám cần ta.....”

Trong giọng nói trầm thấp bao hàm sát ý, nhất thời trong phạm vi mười thước không có một tiếng chim kêu. Con rồng khổng lồ luôn thờ phỉ phỉ bên cạnh lúc này cũng nín thở, Cao Đại Bàn nhắm chặt mắt cả người run run.....

Đồng chí Đại Bàn vốn tưởng rằng mạng nhỏ sẽ bàn giao ở chỗ này luôn rồi, thì một đội binh sĩ cười rồng có cánh từ trên trời giáng xuống bất ngờ xông vào hiện trường hành hung!

“Đội trưởng Brujah!”

“Đội trưởng!”

Nhóm đội viên rút cuộc cũng mặc trang phục phòng hộ ban ngày vào đuổi theo, kinh ngạc phát hiện đội trưởng mà đội tuần cảnh đang tìm lại đang ở cùng chỗ với đào phạm! Hơn nữa tựa hồ đã kiểm tra qua một lượt rồi! [Này!]

“Đội trưởng, thì ra ngài ở đây! Í? Thật tốt quá, ngài đã bắt được sinh vật kia rồi sao?”

“Đội trưởng, ngài nghe tôi giải thích, chuyện này, chúng tôi chỉ nhất thời sợ ý, không ngờ nó không sợ ánh nắng mặt trời, mới để nó chạy ra khỏi màng cách ly.....”

“Hử? Kỳ lạ, mọi người có ngửi được mùi gì đó không?”

“Đúng ha..... Thom ngọt quá..... Là cái gì vậy?”

“Là máu! Mùi máu!”

“A, là máu.....”

“Là máu ở đâu.....”

Nhảy xuống lưng rồng, các chiến sĩ dần dần đến gần hai người, ánh mắt đột ngột thay đổi! Giống như bị mê hoặc lao thẳng tới hướng phát ra mùi vị ngọt ngào kia.....

Người đàn ông được gọi là Brujah liếc nhìn đám tộc nhân Huyết tộc vây quanh mình, duỗi cánh tay mở rộng áo choàng màu đen, quần cô gái loài người nhỏ nhỏ trong lòng từ đầu đến chân, quần xong thì bé cô lên, xoay người đi về hướng Hắc Long của mình.

Nhóm đội viên phía sau cũng không chịu buông tha, hỏi dồn dập không ngớt:

“Là mùi máu.....”

“Thật ngọt ngào..... Ở đâu? Máu ở đâu?”

“Đội trưởng, vừa mới nãy ngài cũng nghe thấy chứ? Là máu thượng đẳng đó nha.....”

Bước chân của Brujah dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại quát:“Lui ra!”

Một mệnh lệnh cấp cao đã làm cho nhóm đội viên dừng chân lại, không dám hỏi nữa, cung kính lui về phía sau.

Cao Đại Bàn gần như muốn nghẹt chết trong tấm áo choàng kín gió màu đen, tay chân đều bị quấn chặt không thể động đậy, chỉ có thể dùng đầu lưỡi mạng đầy tới đây lui tìm chỗ chui ra, mũi miệng vừa lộ ra, Đại Bàn liền khản cấp há to mồm hít thở!

“Í? Lại xuất hiện.....”

“Mùi máu, là mùi máu.....”

Các chiến sĩ bị quát lại rục rịch chộn rộn, như hồ rình mồi nhìn chăm chăm về hướng ngài đội trưởng.....

Bruch cảm tức dùng sức nhấn đầu nhỏ không nghe lời trong lòng trở về, thấp giọng che giấu:“Tôi chỉ bị thương một chút thôi, không cần phải ngạc nhiên.”

“Hà? Thật sao? Thì ra là máu của đội trưởng..... A thật là thất lễ..”

“A a, Hương vị máu của Thánh Huyết tộc thơm ngọt như vậy sao? Lần đầu tiên tôi được ngửi.....”

“Tôi cũng vậy..... A, xin đội trưởng chú ý thân thể.”

Brujah không chú ý đến tiếng thảo luận và tiếng chào cung kính của nhóm đội viên, chỉ bận rộn ấn cái đầu đang kêu ô ô gầy dựa muốn chui ra bên ngoài kia trở vào trong áo!

Brujah thờ ơ ậm ừ hai tiếng, định nhảy lên lưng rồng nhanh chóng rời đi nơi rắc rối này, lại bị phó đội trưởng của mình nghiêm túc gọi lại.

“Đội trưởng, thứ cho thuộc cấp nói thẳng, sinh vật trong lòng ngài không thuộc Huyết tộc.” Phó đội trưởng mang theo tư liệu điều tra của tàu Finder, no; cẩn thận mở miệng.

“Tôi biết.” Brujah thân nhiên nói. Đúng vậy, trong tích tắc hương thụ máu người này sẽ biết, Huyết tộc không có hương vị như vậy.....

“Nếu đã biết, thuộc cấp khẩn cầu ngài không nên hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao đó cũng là một loại sinh vật mà ta chưa rõ, nếu máu nó chứa kịch độc giống Bán Huyết tộc thì nguy to.”

“Kolle, phó đội trưởng nổi tiếng nề nếp của tôi, hình như trước giờ cũng chưa từng thấy cậu quan tâm đến sự sống chết của tôi thì phải.” Brujah hừ lạnh, “Lời này là hội trưởng lão bảo cậu tới nói phải không? Sợ tôi chết gia tộc Monocyte sẽ diệt vong chứ gì?”

Phó đội trưởng Kolle cũng không phủ định, “Đúng là như thế. Nhưng thuộc cấp khẩn cầu ngài đừng động tới nó, không chỉ vì an nguy của ngài, còn có một phần là vì chính bản thân sinh vật này. Ngẫu hẫu tước Sau khi Hội trưởng lão nhận được báo cáo điều tra, cảm thấy hứng thú rất với sinh vật có nhiều điểm tương đồng với Huyết tộc nhưng cũng rất bất đồng này, đã hạ lệnh lập tức mang nó về đế đô. Mặt khác, chỉ thị này..... do ngài Tremere hạ lệnh.”

Brujah quay đầu nhìn phó đội trưởng của mình. Tên xảo quyết, vào lúc này lại mang danh hiệu hẫu tước Brujah ra cảnh tỉnh bất hãn tuân thủ luật lệ của Huyết tộc. Là mệnh lệnh của Hội trưởng lão sao.....

Trưởng lão, thân vương, công tước, hẫu tước, bá tước, tử tước, nam tước, kị sĩ, binh dân.

Trong Huyết tộc, địa vị đại biểu cho tất cả.

Đó là tượng trưng cho sức mạnh và của cải, cũng là tiêu chí chứng tỏ sự tồn tại.

Cấp dưới phục tùng cấp trên là trật tự tuyệt đối.

Nếu vi phạm, sẽ đối địch với toàn bộ Huyết tộc.

Không ai, có thể thoát khỏi sự trừng trị.

“Ta đã biết.” Người đàn ông mặc áo choàng đen gập gập đầu, ôm cô gái loài người trong tay nhảy lên lưng rồng. Hắc Long đập cánh ngửa đầu thét dài, bay lên trời trong những bóng tuyết phát phới!

“Ngài Hẫu tước!” Phó đội trưởng Kolle lo lắng nhìn người đàn ông trên lưng rồng.

“Ta sẽ đưa nó đến đế đô.”

Từ trên bầu trời cao vợi vợi, bỏ lại một câu trả lời lạnh như băng.

Ánh sáng mặt trời bị cánh cự long che khuất, các chiến sĩ ngửa đầu nhìn người đàn ông cưỡi Hắc Long rời đi trong sắc trời mờ tối.....

“Mùi vừa rồi, hình như không phải mùi máu của đội trưởng?” Một đội viên từng ở trong quân ngũ cùng Brujah được điều đến đây theo anh ta, nhẹ giọng than thở: “Lúc trước, khi tôi ở rìa tuyến với đội trưởng, đã từng thấy ngài ấy bị thương. Máu của Thánh Huyết tộc quả thực rất thơm, nhưng nói như thế nào nhỉ..... Phải nói là tuy gần gũi thấy liền biết ngay là cực phẩm, nhưng đầu óc vẫn bình tĩnh. Mùi vị vừa mới nãy lại là một loại hương vị ngọt ngào làm cho người ta đánh mất lý trí, giống như bị mê hoặc, làm cho người ta tiến vào trạng thái sẵn mồi trong nháy mắt.....”

“Đúng là như vậy,” Phó đội trưởng Kolle cười khỏ, cúi đầu nhìn móng tay còn chưa thu về của mình, “Đó là máu của sinh vật máu kia chăng?”

Mọi người không nhận được nhìn về hướng Hắc Long chở sinh vật kia biến mất.....

“Thế này, đế đô sắp lộn xộn rồi.....”

.....

Cao Đại Bàn bị bọc trong áo choàng ôm đi bắt đầu thực sự nghiêm túc tự hỏi một vấn đề — đám người ngoài hành tinh này rốt cuộc đang nói loại ngôn ngữ gì?

Cô vốn hoàn toàn tin rằng mình tuyệt đối nghe không hiểu người ngoài hành tinh nói gì, nhưng trong đoạn đối thoại của mấy chiến sĩ áo đen vừa nãy, cô lại có thể nghe được một ít từ đơn quen thuộc!

Ví dụ như, you, ví dụ như, blood.

Tuy rằng Cao Đại Bản thường thì trượt tiếng Anh, nhưng nhờ thích xem phim Mỹ và thích nghe nhạc tiếng Anh, khả năng nghe tiếng Anh của cô cũng không tệ lắm.

Cho nên..... Chẳng lẽ đàn ma cà rồng này nói tiếng Anh?

Nhưng ngoại trừ từ đơn, hầu hết những câu họ nói Đại Bản vẫn nghe không hiểu, hơn nữa tựa hồ cách bọn họ phát âm và trật tự từ ngữ cũng không giống tiếng Anh cho lắm. Hay là đàn ma cà rồng này sử dụng loại ngôn ngữ nào đó cùng loại với tiếng Anh? Ví dụ như tiếng Anh cổ thêm một ít tiếng Latin vân vân?

Nghĩ đến đây, tự dung Cao Đại Bản nảy sinh một loại cảm giác thân thiết.

A a, ngôn ngữ Địa Cầu đấy..... Khi tinh cầu kia đã biến mất, một mình cô đơn phiêu bạt trong vũ trụ mênh mông, tỉnh lại ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lại có thể nghe được ngôn ngữ của hành tinh cũ thì thật cảm động xiết bao.....

Vì thế bạn học Cao Đại Bản tự nhận là cùng một nguồn gốc, đồng hương gặp đồng hương, bắt đầu thử nói chuyện với sinh vật ngoài hành tinh này:

Từ lớp áo choàng đen chật kín mọc ra nửa cái đầu, Cao Đại Bản rướn cổ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang điều khiển rồng, thử thăm dò nhỏ giọng hỏi[Cái kia, Cen..... du sờ sờ pít..... in lít?][Chúc:can you speak English? Bàn, con quá sức kém.....]

Đức ngài Brujah không thèm quan tâm“Ta không hiểu người đang nói cái gì, đừng có vuron đầu ra.”

Bởi vì nghe không hiểu mà không biết không thấy, đồng chí Đại Bản không ngừng cố gắng[Mai nôm i Cao Tiểu Tiểu. Hảo..... Hảo à dú? Không, không đúng, mình nhớ cô giáo từng nói lần đầu gặp mặt hẳn là phải nói hầu đư dù đủ trước đã, ừ, hay là nên nói nài tu mít du trước..... Um, cái kia, nài, nài*.....]

(* Đoạn này tác giả cố ý thể hiện trình độ Tiếng Anh của đồng chí nữ chính. Các câu lần lượt là:

- My name is Cao Tiểu Tiểu.

- How are you?

- How do you do.

- Nice to meet you.)

“Đủ rồi, cảm miệng!”

Ngài Brujah rốt cuộc không thể chịu đựng loại tạp âm này nữa, hất áo choàng bao toàn bộ gương mặt Cao Đại Bản lại nhét vào trong lòng“Miệng người có thương tích, khi hô hấp sẽ mang theo mùi tanh của máu, nếu không muốn ta hút khô máu người ngay bây giờ, thì ngoan ngoãn đừng chui ra nữa!”

Biểu tình của anh ta lạnh như băng, trông mất màu đỏ, răng nanh thật sắc nhọn, khẩu khí thật hung ác.

Mà Cao Đại Bản, đương nhiên là nghe không hiểu.

Nhưng bản năng của động vật nhỏ yếu làm cho cô theo có thể phán đoán ra từ khẩu khí của đối phương, mạng nhỏ của mình có nguy cơ cuốn theo chiều gió.

Giống như lúc này đối phương bóp cổ cô quá khế “Người dám cản ta”, tuy rằng không hiểu, nhưng đồng chí Đại Bản vẫn rõ ràng cảm nhận được sát khí của kẻ đi săn đập thẳng vào mặt!

Vì thế cô ngoan ngoãn

Nhưng cấu tạo của con người bắt buộc phải hô hấp, không thể nín thở trong thời gian dài. Vì thế sau một lát, dùng hết lượng không khí còn sót lại trong phổi, Cao Đại Bản vẫn không thể nhịn được chui ra.....

Lần này đã thật sự nhịn hết nổi, quá thiếu dưỡng khí rồi. Cao Đại Bản vừa chui đầu ra chỉ cảm thấy choáng váng, dùng cả mũi miệng để hít thở, liệu mạng hô hấp từng hơi từng hơi

Bị người ta phun ra nuốt vào hơi thở thơm mùi máu ở ngay trước ngực như vậy, thân là một ma cà rồng, rốt cuộc đối phương cũng không thể nhịn được nữa!

Cúi đầu áp lên miệng sinh vật nhỏ nhỏ trong lòng, đầu lưỡi không chút do dự vói vào, khi đầu lưỡi vừa chạm nhau liền tí mỉ liếm những giọt máu li ti, sau đó hài lòng dây dưa mút cho thỏa thích, dùng sức cứ như muốn nhai nát thứ trong miệng nuốt luôn vào bụng.

Cao Đại Bản bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của đầu lưỡi mình.

Nhưng răng không dài bằng người ta, sức lực không lớn bằng người ta, cắn người cũng không thông thạo bằng người ta, đồng chí Đại Bản chỉ có thể hoảng sợ giương miệng chờ đối phương thấy đủ rồi sẽ thu mình lui ra ngoài.

Đáng tiếc, tiền tướng quân Brujah mặc kệ là ở trên chiến trường hay là trên giường đều quen công thành đoạt đất, không có thói quen thu binh giữa đường. Một tay điều khiển Hắc Long, một tay ôm sinh vật bé nhỏ thơm ngon, nụ hôn như đang nhắm nháp món điểm tâm ngọt của Brujah không có ngừng lại chỉ ngày càng thăng cấp.....

Mùi máu thơm tràn ngập đến cốt tủy của đối phương, làm cho của đồng tử của hắn dần dần chuyển thành màu vàng khi phần khởi, răng nanh cũng chậm rãi duỗi dài, đôi mắt hơi hơi nheo lại, say mê liếm láp càng muốn nhiều hơn..... Uớt át, ngọt ngào, mượt mà chảy qua yết hầu, một loại hưởng thụ cực hạn, chỉ cần, chỉ cần cắn xuống.....

To be continued...

Tác giả phát biểu:

Nhân vật mới lên sân: Hắc long.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lấy máu lần thứ tư: Học giỏi tiếng Trung Quốc, đi khắp vũ trụ cũng không sợ

[Minh họa: Thân Vương Ventruel]

“Rẹt..... rẹt..... Brujah, con ta, con đến để đồ sao?” Bộ đàm đột nhiên phát ra một giọng nói già nua làm cho quý ngài ma cà rồng đang trầm mê vì hương vị thơm ngon của máu người lập tức thanh tỉnh lại!

Môi khẽ rời đi món ăn ngon lành trong lòng, Brujah dừng một chút, bình ổn tâm tình đang phần khởi mới tiếp tục trò chuyện. Giọng nói không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “A lô? Ngài Tremere, ngài cũng không thường dùng bộ đàm liên lạc với tôi, vì sao lại cố ý xen ngang vào lúc này.....”

“Ha ha..... Tướng quân vĩ đại phải biết phục tùng mệnh lệnh và hành động có chừng mực chứ. Sự tự chủ mà con vẫn lấy làm tự hào biến đi đâu rồi hả Brujah?”

“Ngài Tremere, ngài lại dùng thủy tinh cầu nhìn lên.....”

“Hãy gọi đó là xem bói.”

“.....” Ông già chết tiệt này!

“Hiện tại nhất định con đang mắng thầm ‘ông già chết tiệt này’ trong lòng, đúng không?”

“.....”

“Ha ha a, Brujah, con* ta, ta rất hiểu con. Người huấn luyện con ung non kiêu ngạo thành quân nhân vĩ đại là ta đó nha.....”

(* Lưu ý là hai người không phải cha con ruột nên mới có kiểu xưng hô thế này, chi tiết sẽ giải thích rõ trong phần sau.)

“Vậy thì sao, dù sao sau này tôi cũng chỉ có thể ngây ngốc trong đội tuần tra biên cảnh nhằm chán hoặc thành hầu tước chán chết kia, vĩnh viễn không thể trở lại chiến trường. Toàn bộ tâm huyết của ngài đều uổng phí rồi.”

“Đừng bi quan như vậy, con của ta, khoa học kỹ thuật không ngừng tiến bộ, có lẽ chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được biện pháp duy trì nòi giống. Chỉ cần có tộc nhân mới sinh ra là con có thể trở lại chiến trường rồi, đúng không?”

“Tôi không cần người nhân bản.”

“Đương nhiên là ta không nói tới người nhân bản rồi.”

“Vô ích thôi, Huyết tộc không thể nào sinh sản đời sau. Mấy trăm vạn năm nay, khoa học kỹ thuật cũng không thể giải quyết vấn đề này, tương lai cũng sẽ không. Phụ nữ Huyết tộc không có trứng để sinh sản, đây là chuyện cả vũ trụ đều biết. Các người không thể làm ra thứ căn bản không hề tồn tại.”

“Brujah, con trai của ta, trên đời này không có chuyện gì là không thể.”

“Ngài Tremere, từ khi tôi có trí nhớ tới nay, ngài luôn nghiên cứu công trình sinh sản của Huyết tộc, vì sao ngài lại tự tin với bộ môn khoa học chỉ có thất

bại chứ chưa bao giờ thành công này như vậy?”

“Brujah. Con biết không, nếu thật sự không thể sinh sản, thì sự tồn tại của Huyết tộc chúng ta, căn bản là đi ngược lại tự nhiên. Trong vũ trụ này, không có chủng tộc lớn nào không thể nào nhân giống đời sau. Một chủng tộc cũng không có. Dù cho chủng tộc đó sống lâu đến cỡ nào. Chủng tộc không thể sinh ra sinh mệnh mới, chỉ có thể chậm rãi hoàn toàn diệt vong! Ta tin chắc rằng trời cao cũng không định để Huyết tộc diệt vong, nhất định phải có nhân tố quyết định để sản sinh đời tiếp theo. Chỉ là chúng ta còn chưa tìm được mà thôi.”

“Tôi chỉ hy vọng ngài có thể tìm ra biện pháp trước khi toàn bộ mười ba thị tộc đều tiêu vong.”

“Ha ha a. Brujah, có khi nào con nghĩ tới, mười ba thị tộc của Huyết tộc từ đâu mà ra không?”

“Những bản khắc truyền thuyết trên tường Thánh có nói. chúng ta là con cháu của Cain**.”

(**Theo Kinh Thánh, Cain là một trong hai người con đầu của Adam và Eva. Cain làm nghề trồng trọt. Do một lần dâng lễ hiến tế cho Thiên Chúa, vì Thiên Chúa vừa lòng với lễ vật của người em Aben hơn, Cain đã nổi lòng ghen ghét và đã giết chết Aben. Vì thế Thiên Chúa đã trừng phạt Cain vì tội ngông cuồng và hiếu sát, tạo cho Cain một dấu ấn để luôn nhắc nhở Cain về tội lỗi của mình. Chúa đã đuổi Cain ra khỏi vườn địa đàng và ra lệnh bất cứ ai giết Cain sẽ phải chịu tội bảy đời.)

“Không sai, tuy rằng chỉ là truyền thuyết, nhưng chúng ta cũng là con cháu của một người nào đó, đúng không? Như vậy con có nghĩ tới, chúng ta là con cháu của Cain và ai hay không?”

“Ngài Tremere, tôi không có hứng thú thảo luận thần thoại cổ đại với ngài.”

“Đừng coi thường thần thoại và truyền thuyết, con của ta, có những câu chuyện trong thần thoại chính là ‘sự thật đến từ thời xa xưa liên quan đến sự sinh sản của Thánh Huyết tộc. Chỉ có truyền thuyết này mới đề cập đến những chữ ‘đời cha’ hoặc là ‘đời sau’ linh tinh, ta cho rằng điểm mấu chốt để gây giống tạo ra sinh mệnh nằm ngay tại đó.”

“Có lẽ vậy. Tôi không tin phỏng đoán, tôi chỉ tin vào kết quả.”

Brujah tắt bộ đàm, đứng trên lưng rồng ngắm nhìn để đồ dần dần hiện ra tại phương xa. Sinh mệnh mới sao? Nếu nó thật sự tồn tại.

.....

Cao Đại Bàn bị nghiên cứu.

Rất khoa học, rất cẩn thận tỉ mỉ, từ trong ra ngoài, từ máu đến cốt tủy đều được nghiên cứu vài lần.

Đương nhiên, cô cũng không bị phẫu thuật. Thứ nhất là vì khoa học kỹ thuật của tinh cầu này đã phát triển đến trình độ không cần phẫu thuật vẫn có thể xem mặt cắt. Thứ hai, chẳng qua là chỉ rút một tí máu, trong phòng thí nghiệm Huyết tộc đã xảy ra một cuộc bạo động nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ! Có thể tưởng tượng được, nếu thật sự phải phẫu thuật cắt cắt mổ mổ máu chảy đầm đìa một phen, hậu quả sẽ kinh khủng đến cỡ nào.

Cho nên viện trưởng lão khẩn cấp kêu ngừng, cũng làm việc rất hiệu suất, đến buổi chiều đã công khai tuyên bố kết quả nghiên cứu mới nhất.

Cao Đại Bàn bị lột sạch sẽ, bị nhét vào một cái hộp triển lãm trong suốt như quan tài một cách vô nhân đạo. Trên cổ bị ép mang một sợi dây xích nhỏ, trên đó là các bộ phận cảm ứng bất cứ lúc nào cũng có thể hiển thị các chỉ số thân thể của cô lên màn hình lớn trong sảnh triển lãm.

Toàn bộ tộc nhân Huyết tộc có vai vế ở để đồ đều nhận được thiệp mời, đến đại sảnh viện khoa học nghe hội trưởng lão phát biểu kết quả nghiên cứu.

Khi Cao Đại Bàn bị dây điện mảnh khảnh cố định nằm trong quan tài trong suốt được đẩy lên trên đài triển lãm, cô đột nhiên hiểu được tâm tình của những động vật quý hiếm bị loài người nghiên cứu.

“Đặc điểm thân thể: Thân cao 168 cm, thể trọng 50 kg, bộ lông màu nâu đen, đồng tử màu nâu đen, làn da màu ngà. Cơ bắp vô lực, sức công kích cực thấp.”

Trưởng lão Tremere đang ở trên đài dùng tia laser chỉ vào hình chiếu, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi thuyết minh. Áo chòang hoa lệ thêu hoa văn theo động tác của ông ta thỉnh thoảng lại phát qua sàn thủy tinh không có một hạt bụi. Huyết tộc luôn luôn thích ăn mặc xa hoa, những tộc nhân đang ngồi người người đều y phục ngát hương, tóc tai gọn gàng, phối hợp với gương mặt xinh đẹp đặc trưng của Huyết tộc, tỏa sáng rạng rỡ đến chói mắt. Khiến sinh vật Địa Cầu mặc mạc mang tên Cao Đại Bàn trên đài triển lãm kia, nhất thời ảm đạm thất sắc.

“Từ hình thể, hoóc- môn nữ cùng với tử cung cho thấy, sinh vật này là giống cái. Đương nhiên, dựa theo quy củ trước nay, chúng tôi cũng đã tiến hành thí nghiệm thụ tinh trứng của sinh vật này cùng với tinh trùng của Huyết tộc, thật đáng tiếc, tuy rằng trứng thụ tinh đã hình thành phôi thai, nhưng gần như từ vong ngay lập tức.”

Nói tới đây, trưởng lão Tremere đang hăng hái chỉ trở bỗng hơi nhụt chí.

“Nói thật, cá nhân tôi rất kỳ vọng vào cuộc thí nghiệm lần này. Vì hình dáng sinh vật này rất giống với người địa cầu được ghi chép trong sách vũ trụ. Đúng vậy, Địa Cầu, chính là tinh cầu mà Cain, tổ tiên trong truyền thuyết của Huyết tộc từng ở.”

Đại sảnh nháy mắt trở nên tối sầm, hình chiếu lập thể mô phỏng vũ trụ được chiếu trên toàn bộ đại sảnh. Tremere xoay tay lại, ấn điều khiển từ xa phóng to thái dương hệ ở góc đại sảnh, hành tinh màu lam bên cạnh sao hỏa màu đỏ đã biến thành màu xám tĩnh mịch hiện lên trước mặt mọi người.....

“Bởi vì vị trí địa lý của tinh cầu này vô cùng kỳ lạ, bên ngoài tinh hệ luôn có bão vũ trụ cùng với hố đen ngăn cản nên từ trước đến nay rất ít hạm đội có thể tới đó, ghi chép trong sách vũ trụ cũng rất ít ỏi. Hơn nữa một vạn năm trước hành tinh này cũng đã diệt vong, tất cả nghiên cứu về nó cơ hồ cũng đồng thời bị hủy hoại. Tôi vốn hy vọng lần này có thể tìm được manh mối về việc sinh sôi nảy nở của Huyết tộc từ người địa cầu này, kết quả lại không thu hoạch được gì.....”

Trưởng lão Tremere day day mũi, thờ dài, đóng hình ảnh mô tả thái dương hệ, đi về đài diễn thuyết tiếp tục giảng giải,” Thưa các quý ông quý bà, may mắn là thông qua một rắc rối nho nhỏ ngoài ý muốn trong phòng thí nghiệm, chúng ta lại có thu hoạch bất ngờ khác. Đó chính là, máu sinh vật này, đối với chúng ta mà nói, có sức hấp dẫn trí mạng! Xin mời các vị xem số liệu trên màn hình, thành phần của máu này cực kỳ đặc biệt, phương thức cấu thành trước nay chưa từng thấy! Năng lượng của loại máu này không giống máu của Thánh Huyết tộc, cũng không giống máu tràn ngập độc tố của Bán Huyết tộc và máu không có mùi vị gì của Lam Huyết tộc. Về phần những loại máu chúng ta thường dùng lại càng không thể so sánh nổi, thậm chí máu người cá được cho là mỹ vị trên thế gian cũng không thể sánh bằng!” Nói tới đây, trưởng lão Tremere hơi kích động sửa sang áo, sau đó tổng kết:“Cho nên, từ sức hấp dẫn của loại máu này đối với tộc ta, cùng với cảm giác quen thuộc đến từ tiềm thức khi Huyết tộc ngửi được hương vị này, chúng tôi phỏng đoán..... Nếu tổ tiên Huyết tộc từng cư trú ở Địa Cầu đúng như trong truyền thuyết, loại sinh vật này, rất có khả năng chính là đồ ăn chủ yếu của Huyết tộc lúc ấy!”

Dưới đài, các quý tộc đồng thời ồ lên.....

Trong nhất thời ánh mắt mọi người nhìn phía về phía người địa cầu kia cũng nóng bỏng hơn, mơ hồ mang theo chút chờ mong thêm khát món ngon.....

“Nhiệt độ cơ thể..... Nội tạng..... điểm giới hạn tử vong.....”

Cuộc báo cáo trên đài còn đang tiếp tục, nhưng Cao Đại Bàn đã không còn nghe thấy gì.

Từ khi tỉnh lại đến bây giờ, chưa uống một giọt nước, cũng chưa ăn gì, không chỉ lặn lội chạy trong tuyết, còn vừa bị thương vừa mất máu. Tuy rằng miệng vết thương sau khi bị tên ma cà rồng kỳ quái kia liếm đã khép lại, nhưng máu bị liếm đi cũng không trở về được, huống chi sau đó còn bị rút thêm một ít để nghiên cứu!

Đại khái bởi vì ma cà rồng không có nhiệt độ cơ thể, đối với sự biến hóa của nhiệt độ chung quanh cũng không quan tâm lắm, giữ ấm điều hòa linh tinh cũng không cần nghĩ tới. Vào lúc nửa đêm gần rạng sáng mùa đông lạnh căm căm này, còn mở toang cửa sổ trong cung điện ra! Cao Đại Bàn nằm trong quan tài trong suốt lạnh như băng vừa lạnh vừa đói, bị đông lạnh khiến cả người cô run rẩy, ý thức mơ hồ, khi ngài trưởng lão còn đang lái nhái báo cáo khoa học thì cô đã sớm rơi vào trạng thái hoảng hốt nửa mê nửa tỉnh.....

Xét theo góc độ khoa học, loại trạng thái này được cho là khoảng khắc trước khi chết, hoặc là khi ngủ say mơ một giấc mơ ngọt ngào.

Trong giấc mộng đẹp này, mẹ Cao Đại Bàn chiên cho cô một cái trứng ốp lết.

Hơn nữa ngày hôm đó bài kiểm tra toán học của cô đạt tiêu chuẩn.

Cuối tuần chủ nhiệm lớp cũng không cho nhiều bài tập lắm, cô rớt cuộc cũng có thời gian cùng bạn bè đi đến rạp chiếu phim xem phim mới.

Cô đã quên tên bộ phim, chỉ nhớ câu chuyện trong đó nói về sự hủy diệt của Địa Cầu.

A, đúng rồi.

Địa Cầu, đã sớm bị hủy diệt.

Không có mẹ, cũng không có trứng ốp lết, không có thầy cô giáo, không có bạn bè, cũng không có bài thi toán học.

Chỉ có mình cô còn sống.

Bị coi như tiêu bản钉 trên quầy triển lãm, nằm trong lồng thủy tinh để những người kia tùy ý tham quan.

Ba mẹ, con lạnh quá, đói quá, con rất là khó chịu, con không muốn như vậy.....

Thì ra khi so sánh với các sinh vật khác trong vũ trụ, con người lại yếu ớt như vậy.

Làm ơn, ai tới cứu tôi với, mau mang tôi rời khỏi đây.....

Tia laser biểu thị trạng thái sức khỏe của sinh vật trên màn hình nhanh chóng giảm sút, nồng độ adrenalin trong não cũng xuất hiện biến hóa cực lớn..... Trưởng lão Tremere kinh ngạc quay đầu, chưa kịp phán đoán rốt cuộc sinh vật này làm sao, đã bị bóng dáng màu đen bay qua ngăn lại! Chiếc áo choàng màu máu còn đang tung bay chưa rơi xuống, quan tài trong suốt bằng thủy tinh đã bị một đấm đánh nát! Giống như bút tơ nhện thoải mái giật tung các đoạn dây điện đang giam cầm cô gái, một tay ôm lấy Tiểu Tiểu lạnh như băng, hai mắt nhắm chặt sắc mặt tái nhợt trong quan tài. Móng tay sắc bén của người kia đã chặt đứt dây xích trên cổ cô, hơi hơi cúi đầu, răng nanh vươn ra, nhanh chóng ngậm mạch máu đang nhảy lên vào trong miệng.....

Huyết tộc đang ngồi trong đại sảnh đều bị biến cố bất thành linh này chấn kinh!

Mà trong khoảnh khắc mạch máu bị cắn vỡ, mùi máu người mang theo hương thơm kỳ diệu đặc trưng liền phiêu đảng trong toàn bộ đại sảnh! Trộn lẫn vào mùi kích thích trong nghi thức Chiếm Hữu của Thánh Huyết tộc, biến thành một loại mùi thơm quái lạ nhưng cực kỳ dụ hoặc. Làm cho tất cả tộc nhân Huyết tộc đều hướng thụ cảm giác rơi vào một không gian ngọt ngào kỳ diệu, vô thức yên lặng nhìn toàn bộ nghi thức Chiếm Hữu thẳng đến khi chấm dứt.

Những sợi tóc màu bạc chảy trên áo khoác dài đen thẫm như màn đêm, môi màu đỏ, răng màu trắng, dòng máu đỏ tươi, giống như những đóa tường vi yêu diễm đang nở rộ! Mang theo hơi thở sinh mệnh uốn lượn đi xuống, đi qua ngón tay tái nhợt, thẳng tiến vào yết hầu đang khao khát. Sau khi môi rời đi để lại dấu răng mờ ám, là dấu vết của kẻ hút máu, dấu hiệu của Thánh Huyết tộc tuyên cáo quyền sở hữu tuyệt đối!

“Như vậy.” Đôi môi nồng mang theo nụ cười mỉm chiếm hữu, người đàn ông ôm lấy Tiểu Tiểu đang hôn mê, thần thái ngạo nghễ đứng dậy, “Căn cứ quy củ của Huyết tộc, hiện tại đứa nhỏ này là của tôi.”

Trưởng lão Tremere rút cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn bóng dáng người kia phát áo rời đi, đau đầu ôm trán: “Thần vương Ventruer, ngài thật sự quá xằng bậy.”

Bruijah dưới đài đã đứng lên, sừng sốt thật lâu, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

.....

Cao Đại Bàn cũng không biến thành ma cà rồng.

Nghi thức Chiếm Hữu của Huyết tộc trên tinh cầu Sange, không giống như truyền thuyết về ma cà rồng Địa Cầu, là “nghi thức biến con người thành ma cà rồng”. Nói một cách chính xác, nghi thức Chiếm Hữu này giống như là làm dấu. Lưu lại dấu răng và mùi nội tiết tố đặc trưng của mình trên người đối tượng, dùng nó để tuyên cáo quyền sở hữu.

Giống như khi ở nhà trẻ mọi người tranh giành quả táo, người cướp được đầu tiên phải cắn một miếng, để cái dấu răng, chứa chút nước miếng, tỏ vẻ quả táo này đã có chủ.

Cao Đại Bàn, hiện tại chính là quả táo bị cắn một miếng kia.

Lúc quả táo Bàn tỉnh lại, cảm thấy thân thể ảm áp hơn rất nhiều, nhưng xúc cảm dưới thân thật cứng rắn, không giống như là đang ở trên giường. Hơn nữa bốn phía đều tối đen, vờn tay không thấy năm ngón. Đồng chí Đại Bàn sờ soạng thật lâu mới hiểu được, hình như mình đang bị nhốt trong một cái hộp gì đó. Liên hệ tập tính sinh sống của ma cà rồng, cô đoán, hiện tại đại khái mình đang nằm trong quan tài.

Từ trong quan tài làm bằng gỗ và titan truyền đến tiếng kêu móng mạnh cùng với tiếng gõ lộc cộc, cắt ngang cuộc đối thoại khoa học của hai người khác trong phòng.

“Ồ ~ bé chim non thơm ngon của chúng ta đã tỉnh rồi sao?” Trên chiếc ghế chân cao, Lanka mặc áo trắng thuần khiết nhưng toàn thân từ cao xuống thấp đều tản ra khí chất nữ vương gợi cảm, tao nhã buông đôi chân mang tất màu đen quyến rũ xuống, hất mái tóc đen mê người, sau đó nở nụ cười quý dị đi về hướng quan tài. Ngón tay dài nhỏ bám trên nắp quan tài thoải mái nhấc lên, liền mở tung nắp quan tài nặng trĩu mà bạn học Đại Bàn tốn sức của chín trâu hai hổ cũng đẩy không ra!

“Ngủ ngon không ~ cô bé thơm ngon ~” Lanka mỉm cười nhả nhặn, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén lóe sáng.

Đột nhiên nghênh đón ánh sáng bên ngoài, Cao Đại Bàn vẫn còn duy trì tư thế đẩy nắp quan tài, sững sờ một chút, đồng tử từ từ tập trung, rốt cuộc một hồi lâu sau mới thấy rõ cô gái trước mặt và hai cái răng của cô.

A, người đẹp, ô, là ma cà rồng.

Người đẹp ma cà rồng trước mặt thanh thanh cổ hống, mở miệng nói: “I believe we need a self introduction first. My name is Lanka- Yuan- Glandise. From now on i'll be your personal doctor and language teacher. I hope we can have a good time together. . . I know you are wondering why i can speak the language of your planet. To be honest, it's also a surprise to me that your language has so many similarities with ours. . .”

(Myu tạm dịch: Tôi nghĩ chúng ta cần giới thiệu ít thông tin cá nhân trước. Tên tôi là Lanka Yuan Glandise. Kể từ bây giờ, tôi sẽ là bác sĩ và cô giáo ngoại ngữ riêng của cô. Tôi hi vọng chúng ta có thể sống chung vui vẻ. Tôi biết rằng cô đang tự hỏi tại sao tôi có thể nói ngôn ngữ trên hành tinh của cô. Thành thật mà nói, tôi cũng rất ngạc nhiên khi thấy ngôn ngữ của cô có rất nhiều điểm tương đồng với chúng tôi.)

Đôi môi đỏ mọng duyên dáng của người đẹp ma cà rồng kia mở ra hợp lại tuôn ra một tràng tiếng Anh dài trôi chảy, phát âm cô điển, căn âm hoàn hảo.

Mà Cao Đại Bàn, một câu cũng không hiểu.

Thành thực mà nói, cô nghe nửa hiểu nửa không. Bởi vì thứ nhất là trong lời đối phương nói có không ít từ mới. Thứ hai là cô nghe xong hai câu mới phán đoán ra đối phương đang nói tiếng Anh, mà chờ cô lấy khí thế thi thố tiếng Anh ra bắt đầu tập trung tinh thần cẩn thận nghe thì đối phương đã nói xong.

Vì thế hai người mất to chừng mắt nhỏ, yên lặng.

“Sao lại thế này?” Thấy Đại Bàn không có phản ứng, Lanka nghi hoặc, thông tin về ngôn ngữ thông dụng ở Địa Cầu cô biên soạn suốt đêm không ngủ sao lại không đúng chữ, ngón tay thon dài mảnh liệt ẩn títtít trên màn hình cảm ứng màu lam!“Vì sao không có phản ứng? Căn cứ những ghi chép ít ỏi trong quyển sách vũ trụ kia, ngôn ngữ thông dụng nhất Địa Cầu đúng là tiếng anh mà. Tuy rằng ghi chép của đội khảo cổ vũ trụ Aki Auler – G đặt chân xuống trái đất lần đó vừa lộn xộn vừa ngu ngốc. Chắc, trình độ hơn một vạn năm trước, cũng không thể yêu cầu quá cao. Nhưng phần ghi chép về ngôn ngữ cũng không tệ, chẳng lẽ vì thời gian qua lâu rồi, hệ thống ngôn ngữ của Địa Cầu đã tiến hóa, sử dụng theo cách mới sao?!”

“Khụ, cái kia. Có thể là phát âm của Lanka có vấn đề?” Chú quản gia Silly vẫn trầm mặc đứng trong góc phòng đưa ra một loại khả năng khác, “Nói thế nào đi nữa, chỉ học một ngôn ngữ hoàn toàn chưa biết trong ba ngày hai đêm, cũng không thể nào vận dụng chính xác được?”

Màn hình cảm ứng tinh xảo bị ngón tay thon thả kia ấn mạnh một phát, nổ tung!

Trong tiếng chấp điện bùm bùm, người đẹp Lanka chậm rãi quay đầu, giọng nói âm trầm phóng về hướng chú quản gia tội nghiệp, “..... Ngài đang nghi ngờ năng lực và tôn nghiêm của nhà ngôn ngữ học như tôi sao, Silly? Hả? Ngài Silly von Neprotre?”

“Không, không dám.”

Thân ảnh chú quản gia, dưới ánh khí mãnh liệt của phản từ trí thức yên lặng biến mất.

“Hừ hừ. Đừng nói là ngôn ngữ đơn giản có rất nhiều điểm tương đồng với ngôn ngữ của chúng ta này, cho dù là tính ngữ bao hàm đủ loại âm lưỡi lớn nhỏ cùng các phụ âm kéo dài, tôi cũng có thể học xong, vận dụng tinh thông trong vòng ba ngày kia mà? Trong vũ trụ này không có loại ngôn ngữ nào có thể làm khó tôi!”

Trong vũ trụ này quả thực không có ngôn ngữ có thể làm khó Lanka vốn là nhà ngôn ngữ học, nhà sinh vật học dị chủng, nhà dân tộc học đồng thời là nhà khảo cổ học. Vấn đề là, ngôn ngữ có thể làm khó Cao Đại Bàn, lại có rất nhiều.

Là một người địa cầu, ngôn ngữ của tinh cầu mình còn không thông thạo bằng người ngoài hành tinh, Bàn, cô thực sự quá tệ.

Cũng may, thiên tài ngôn ngữ người đẹp Lanka, nhanh chóng nghĩ tới khả năng ngôn ngữ thông dụng khác với ngôn ngữ dân tộc. Vì thế quyết đoán từ bỏ tư liệu trong bảng điện tử bị ẩn hư, xoay người lấy ra một quyển sách cổ cũ vàng, rách nát dày đặc chữ!

Trong tiếng lật sách tốc độ cao, Lanka vừa tìm tòi vừa sắp xếp lại vừa học tập, miệng lẩm bẩm, tay thỉnh thoảng còn nâng mặt Cao Đại Bàn lên, mở miệng ra cẩn thận quan sát cấu tạo khoang miệng một chút.

Mà bạn học Đại Bàn chỉ cảm thấy với cái tốc độ lật sách kia, nếu là cô thì ngay cả chữ cũng thấy không rõ, rốt cuộc người đẹp này làm sao có thể đồng thời làm nhiều chuyện như vậy?

“..... Thì ra là thế, từ vài lần đồ bộ khảo sát trong lịch sử, ngôn ngữ Germanic****trở thành ngôn ngữ thông dụng trên Địa Cầu hình như là chuyện sau này, trước kia tùy từng khu vực mà có những loại ngôn ngữ thịnh hành khác nhau như tiếng Latinh, tiếng Do Thái và tiếng Hoa. Nhưng ghi chép thật sự quá ít, lại có rất nhiều thiếu sót. Từ miêu tả ngoại hình của chủng tộc, con người chúng ta bắt được hình như thuộc khu vực dùng tiếng Hoa. Ừm, dù thế nào đi nữa, cũng phải thử trước đã.”

(****Germanic: Tổ tiên của người Đức và Anh)

Đóng sách lại, người đẹp Lanka ngừng đầu, nhìn thẳng vào Cao Đại Bàn đang mờ mịt, sau đó, bình tĩnh phun ra một câu làm cho bạn học Đại Bàn muốn đập đầu chết luôn trong quan tài!

Cô ta nói: “Ta là Nãi Lan Tạp – Diên – Qua Lam Đế Tư*****, ngươi là con người à*****?”

(*****Phiên âm Hán Việt của Lanka Yuan Glandise.

*****Đoạn này Lanka nói bằng tiếng Hoa cổ nên mình để Ta- Ngươi để phân biệt.)

Chúc mừng bạn học Cao Đại Bàn, từ nay về sau, cô bắt đầu một cuộc sống vũ trụ 囧 囧 tràn ngập ma cà rồng, người ngoài hành tinh và thể văn cổ đại quốc hồn quốc túy.

To Be continued...

Tác Giả phát biểu:

Nhân vật mới lên sân: Trưởng lão Tremere de Platelet

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lấy máu lần thứ năm: Người địa cầu kỳ thật là một giống loài rất khó nuôi

[Thần vương Ventrue_ hình ảnh được lấy từ trò chơi Thành Ác Ma do họa sĩ Tiểu Đào Văn Mỹ thiết kế]

Từ chỗ cô giáo ngoại ngữ kiêm bác sĩ kiêm quan sát viên riêng của cô, người đẹp Lanka, Cao Đại Bàn biết được trước mắt cô đang ở trên một tinh cầu có tên là Sange do Huyết tộc thống trị, với thân phận là đồ ăn và đối tượng nghiên cứu khoa học. Chủ nhân là một quý tộc có cái tên rất dài và địa vị rất cao.

Lúc này Cao Đại Bàn còn tưởng rằng chủ nhân của cô chính Hắc Long vương tử đã bắt được cô, còn không biết mình đã bị sang tay một lần trong đại sảnh báo cáo kết quả nghiên cứu, dù sao lúc thần vương Ventrue cắn cô, cô đã vô dụng té xỉu. Cho nên khi cô tỉnh lại lần thứ hai, rõ ràng phát hiện mình lại đang nằm trong lòng một người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt! Thì giật mình đến mức nào.....

Dựa vào ánh sáng mờ mờ trong quan tài khép hờ, có thể nhìn thấy mặt bên anh tuấn đẹp đẽ giống như hình nộm của đối phương. Long mi xinh đẹp vừa dài vừa dày không giống kiểu đàn ông nên có, đôi môi mỏng khỏe môi hơi nhếch lên, thoát nhìn rất cao ngạo. Có vài sợi tóc dài màu bạc của anh ta còn đang quấn quanh ngón tay của cô, xúc cảm lạnh lẽo trơn mịn, giống như một loại tơ lụa thượng đẳng, nhẹ nhàng xoa tung trong quan tài xa hoa.....

Người này có khuôn mặt thật đẹp! Mặt Cao Đại Bàn ảo não. Vẻ đẹp lạnh như băng này kết hợp với bối cảnh âm trầm trong quan tài cùng với ánh sáng âm u mờ ám, thật sự quý dị đến nỗi không nên lời!

Người kia là ai? Tại sao lại ngủ chung với cô?

Hèn gì cô càng ngủ càng lạnh, bị một cái xác không có nhiệt độ cơ thể ôm ấp thì sao có thể không lạnh!?

Cao Đại Bàn cuộn mình vào trong góc, cẩn thận đẩy cánh tay đang ôm eo mình ra. Sau đó thò cổ thử chui ra khỏi kẽ hở, sau khi xác định mình có thể chui qua, rón rén chui từ trong quan tài ra ngoài.

Khi rút cái chân còn lại ra cô mơ hồ cảm thấy hình như cổ chân bị một cái gì đó lạnh lạnh bắt được! Cao Đại Bàn sợ tới mức lão đảo một cái, ngã thật mạnh xuống tấm thảm hoàn mỹ trong phòng.....

Có thảm giảm xóc, cú ngã này cũng không gây ra động tĩnh gì lớn, nhưng bạn học Đại Bàn vẫn nom nớp lo sợ quay đầu, lén lút ghé đầu vào quan tài xem xem..... Người đàn ông bên trong vẫn chưa tỉnh, ngay cả tư thế nằm ngủ cũng không thay đổi.

Có lẽ khi ma cà rồng ngủ thì không có cảm giác.

Cao Đại Bàn nghĩ như vậy, thở dài nhẹ nhõm một hơi, không dám nhòm lâu, mau chóng đứng lên bỏ chạy.

Chân trần dẫm trên lớp thảm mượt mà, Cao Đại Bàn đi rất nhanh, váy màu trắng dài đến mắt cá chân dưới tốc độ của cô cũng bay phất phất cộ vào bập chân ngựa ngựa..... Tuy rằng Lanka chuyên tâm nghiên cứu cô hơn là chăm sóc cô, nhưng nhu yếu phẩm hằng ngày vẫn cung cấp đầy đủ. Cao Đại Bàn lấy được một cái váy ngủ màu trắng nhẹ nhàng bay bổng không biết làm bằng cái gì, tuy rằng cũng không giữ ấm được nhiều lắm nhưng vẫn còn tốt hơn không mặc gì.

Biết được sự thật mình không có nhân quyền bị người ta coi là đồ ăn vỗ béo, Cao Đại Bàn cũng không kinh ngạc lắm. Phải nói trên một tinh cầu tràn ngập ma cà rồng, bản thân mình là một con người thơm ngon mà chỉ bị nuôi dưỡng chứ không bị nhốt trong phòng thí nghiệm để rút máu mỗi ngày, bạn học Đại Bàn đã cảm thấy vô cùng may mắn. Mà làm một người dân thành thị có cách nhìn thiên cận, đồng chí Đại Bàn còn không nghĩ đến những mục tiêu đầy chí khí như “Thoát khỏi sự thống trị tà ác” “Vận dụng trí tuệ tiêu diệt Huyết tộc” “Năm tinh cầu này trong tay tiến công vũ trụ” linh tinh. Cô còn đang cân nhắc lần sau có thể xin một cái đệm giường trải trong quan tài cứng rắn hay không, như vậy khi ngủ có thể thoải mái hơn một chút.....

Đại khái, người dân thành thị chính là loại sinh vật thực tế, chỉ đề ý những chuyện vụn vặt như vậy.

Cao Đại Bàn cũng không suy nghĩ nhiều, cô thăm oán tại sao căn phòng này lại lớn như vậy, đi lâu lắm rồi cũng chưa nhìn thấy cửa! Vừa kinh ngạc vì bốn phía im ắng không có một bóng người? Lần trước khi tỉnh lại còn thấy người đẹp Lanka với một chú đẹp trai tóc vuốt keo, lần này thì trống không giống như tất cả mọi người đều đi ngủ hết.....

Đi lung tung một lát, khó khăn lắm mới tìm được cửa ra, Cao Đại Bàn lại phát hiện một vấn đề rất ̎: Cánh cửa lớn được trang trí bằng vô số ngọc quý và những hình điêu khắc xinh đẹp kia, cô căn bản là đẩy không nổi!

Ngơ ngác đứng đó một chốc, bất đắc dĩ rời khỏi cửa, Cao Đại Bàn đi tới cạnh một cánh cửa sổ đã khóa chặt.

Trên hai bức tường của căn phòng lớn thái quá này, đều là các cửa sổ lớn xa hoa theo phong cách giáo đường Gothic(1), bên ngoài trang trí bằng hình vẽ loại cây gì đó trông rất giống hoa tường vi! Cửa sổ tuy nhiều, nhưng toàn bộ đều đóng chặt lại. Ánh sáng bên ngoài xuyên qua lớp thủy tinh màu xanh tím chiếu vào trong phòng, ánh nắng liên trút bỏ tất cả sự rực rỡ và nhiệt liệt, chỉ để lại những vệt ánh sáng màu mờ ảo yếu ớt, khiến toàn bộ căn phòng đều ẩn chứa một loại cảm giác âm trầm quý mị.....

Cao Đại Bàn là một công dân sinh ra dưới lá cờ đỏ, một cô bé ngoan lớn lên dưới ánh mặt trời. Trời sinh luôn hướng tới những gì khỏe mạnh tự nhiên, bởi vậy so với quan tài, đương nhiên là thích gần ánh sáng mặt trời hơn.

Vì thế Đồng chí Đại Bàn nhìn trái nhìn phải, xác định cánh cửa sổ kia cũng khá nhỏ, có vẻ không quá nặng, mình có thể mở nổi, liền kiễng mũi chân, duỗi cánh tay ra, ra sức nạy khóa cửa sổ được khảm một viên ngọc mắt mèo kia.....

Cố gắng vươn tay khiến cả người Cao Đại Bàn run run, trong lòng bức bối nghĩ tại sao cái gì cũng làm lớn như vậy?

Kỳ thật từ khi tỉnh lại ở tỉnh cầu này, bạn học Cao Tiểu Tiểu liền phát hiện mình đã không xứng với danh hiệu “Cao Đại Bàn”. Không cần so sánh với các ma cà rồng nam cao hơn hai thước, cánh còn to hơn đùi cô, ngay cả ma cà rồng nữ như Lanka cũng cao hơn cô một cái đầu, toàn bộ thân thể cũng lớn hơn! Đương nhiên, theo tỉ lệ mà nói người ta vẫn rất xinh đẹp, eo nhỏ chân dài ngực đầy đặn. Tuy rằng Đại Bàn thuộc loại hình nhỏ nhắn, nhưng với tỉ lệ đáng người như vậy, đời này xin vô duyên với hai chữ “Người đẹp”. Vì thế, dù đây là lần đầu tiên cô có cơ hội phù hợp cái tên “Tiểu Tiểu” của mình, nhưng cũng không thể nào vui vẻ thoải mái nổi.

Cạch một tiếng, khóa cửa sổ làm bằng vàng ròng kia kia văng ra, cánh cửa sổ giống như một bức rèm cuốn tự động thu lại.

Ánh nắng cùng với làn gió dịu dịu bên ngoài cùng nhau tràn vào, nháy mắt đã xóa tan bầu không khí âm u như huyết mộ trong phòng.

A a, đúng là một thế giới ngoài hành tinh.

Cao Đại Bàn tựa vào cửa sổ, nhìn hai vầng trăng mờ mờ tỏa ánh sáng màu trắng bạc bên ngoài, cùng với nửa vầng mặt trời vẫn tỏa ánh sáng êm dịu như trước.

Thì ra là thế, hiện tại là ban ngày sao? Hèn gì không có ai. Đại khái là nhóm ma cà rồng đều đi ngủ rồi chăng? Môi trường vật lý của tỉnh cầu này thật sự rất thích hợp cho ma cà rồng cư trú, có đến mấy mặt trăng, mặt trời lại chỉ có một nửa, ánh sáng cũng không mãnh liệt cho lắm. Ừm, không biết bọn họ có sợ đồ bạc, hình chữ thập, tỏi linh tinh gì đó không, thượng đế ơi, pháp lực của ngài có thể bao trùm đến hành tinh này không.

Cao Đại Bàn đang chìm trong suy tư, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại!

Chiếc áo choàng mang theo mùi hương lạnh lùng từ phía sau bao phủ lấy cô, sợi tóc màu bạc tung bay theo cơn gió thổi vào từ ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt thổi qua mặt bên của cô, sau lưng bị thân hình vững chắc ngăn trở, từ trên đỉnh đầu giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia truyền đến, “..... Muốn chạy trốn sao?”

Cả người Cao Đại Bàn cứng ngắc.

Tuy rằng cô không hiểu đối phương đang nói gì, nhưng từ mùi hương này cô đoán được đây là người đàn ông ôm cô ngủ trong quan tài lúc này. Hơn nữa từ vòng ôm đầy chiếm hữu của đối phương, cùng với làn môi đang men theo tóc tiến gần đến cổ, tình huống cực kỳ không ổn!

Nâng tay ôm lấy cổ mình, Cao Đại Bàn muốn chui vào trong áo choàng cuộn mình lại, nhưng lập tức bị giữ chặt thắt lưng! Bàn tay phải công ôm cổ cũng bị đối phương cười nhạo kéo ra, sau đó răng nanh đâm vào làn da, lạnh lẽo xâm nhập vào âm áp, dòng máu cuộn cuộn mang theo sinh mệnh không ngừng bị hút đi.

Đây là lần đầu tiên, bị hút máu khi còn đang thanh tỉnh.

Nhìn dấu răng trên cổ, Cao Đại Bàn vốn tưởng rằng khi cắn nhất định sẽ rất đau, nhưng mà đến lúc thật sự bị cắn, mới phát hiện kỳ thật cũng không có cảm nhận sâu sắc lắm. Thật ra chỉ có loại cảm giác tê tê dại dại, từ cắn cổ miễn cảm dọc theo toàn thân đi thẳng xuống, làm cho người ta rơi vào một loại trạng thái hỗn loạn thoải mái, nửa mê nửa tỉnh, trong đầu giống như có những màu sắc và hình vẽ cùng nổ mạnh, các màu các đường nét đều tan rã, chỉ có cảm giác sáng khoái dọc theo cột sống kéo lên, nhìn không được cong ngón chân, nheo mắt, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Đại khái, cảm giác này tựa như khi ân ái chăng? Bạn học Cao Đại Bàn đột nhiên nghĩ thế.

Nhưng xét thấy bạn học Đại Bàn vẫn là một đứa trẻ ranh, kỳ thật kết luận này cũng chỉ xuất phát từ phỏng đoán mà thôi.

Đợi cho ngày sau thật sự thể nghiệm vận động trên giường ngay tại hiện trường, có đánh chết cô cũng không dám nói như vậy.

Đợi cho đức ngài Ventruet dùng cơm xong, Cao Đại Bàn đã đầu vầng mắt hoa cơ hồ không đứng lên nổi. Đối phương vừa buông tay, cô liền giống như bị rút xương mềm nhũn ngã xuống.

Trước mắt Cao Đại Bàn biến thành màu đen, tim đập như trống!

Không xong, quả nhiên đã lâu không ăn cơm lại mất nhiều máu nên hậu quả tương đối nghiêm trọng, mình sẽ không chết ở chỗ này chứ? Cao Đại Bàn mơ mơ màng màng nghĩ, hình như từ khi tỉnh lại nguồn năng lượng duy nhất cô nạp vào chính là liều thuốc bổ Lanka mạo hiểm tiêm cho cô. Về phần cho cô ăn cái gì, xét thấy tỉnh cầu này hoàn toàn không có đồ ăn của con người ghi lại trên sử sách, chỉ có thể tìm cách thay thế. Lanka nói cô ấy còn phải trở về nghiên cứu thêm.

Tiểu Tiểu trượt chân nằm trên thảm bị đối phương cầm cổ tay kéo lên.

Nắm cầm quan sát trong chốc lát, dường như rút cuộc người đàn ông kia cũng ý thức được mình ăn xong chùi mép là hơi quá đáng, khẽ thở dài một hơi, ôm Tiểu Tiểu xui lơ lên, vung áo choàng nhanh chóng rời đi. Cửa sổ bị Cao Đại Bàn mở ra, khi anh ta quay lưng cũng tự động đóng lại trong nháy mắt!

Đức ngài thân vương ôm Tiểu Tiểu đi vào một căn phòng như phòng ăn, mới thả cô xuống.

Người đàn ông có mái tóc màu bạc kia đi đến một chỗ khác trên chiếc dài bàn, tao nhã ngồi xuống, sau đó khẽ nâng tay chỉ chỗ ngồi đối diện, ý tứ đại khái là “Ngồi”.

Thấy cô ngoan ngoãn ngồi xuống, Ventruie nâng nhẹ tay lên vỗ hai cái, tám cánh cửa lớn trên đại sảnh hình tròn đột nhiên đồng loạt mở ra!

Vô số người hầu nam nữ mặc đồng phục được huấn luyện bài bản giống như xuất hiện từ trong không khí, đẩy các xe chở đồ ăn màu bạc dừng hẳn tiến vào từ các cánh cửa khác nhau. Ông chủ tóc vuốt keo Cao Đại Bàn từng gặp mà không nhớ tên cũng ở trong đó, cầm một lọ gì đó giống như rượu vang đỏ, tư thái thanh lịch xếp khăn ăn, lấy ra một cái ly thủy tinh trong vắt, chậm rãi rót nửa chén chất lỏng hồng nhạt, bày trước mặt Đại Bàn.

Cao Đại Bàn nhìn cái ly chứa chất lỏng kỳ quái trước mặt, sau đó ngẩng đầu nghi hoặc ngấm ngấm người đàn ông tóc bạc kim đối diện.

Đối phương không có biểu tình gì.

Tầm mắt trở lại cái ly trước mặt, Cao Đại Bàn phát hiện trên bàn đã được quần gia cẩn thận trải khăn ăn thêu hoa. Vì thế đây là. đồ ăn?

Do dự bụng cái ly lên, lắc lắc, không thấy có gì kỳ quái lắng đọng lại, ngừng, không ngừng được mùi gì kỳ lạ. Cao Đại Bàn cắn chặt răng, ngửa đầu nốc một hớp to! Sau đó. phun hết ra ngoài!

Mẹ nó, quá khó uống!!

Rốt cuộc hương vị của loại chất lỏng giống như thuốc nhuộm hóa học này được tạo ra bằng cái gì? Vừa tanh vừa chất vừa ghê tởm! Thứ đồ bỏ này mà phải bung lên một cách khoa trương như vậy à!

“Phi phi!” Cao Đại Bàn vừa chảy nước mắt vừa liều mạng phun hương vị còn sót lại trong miệng ra, vừa chặt vật lấy lưng bàn tay chùi miệng vừa nôn khan.

Toàn bộ mọi người [quý?] trong phòng đều khiếp sợ cứng đờ tại chỗ, chủ quán gia Silly tròn tròn mắt nhìn con người đem chén máu nhân ngư giá trị bằng nửa tòa thành Nam trước kia phun ra ngoài giống như rác rưởi! Cũng không chú ý tới bộ quần áo quần gia của mình bị phun tung tóe, cuống quýt ngăn đầu đánh giá thần sắc người tiêu tiền, thân vương Ventruie.

Thần sắc thân vương Ventruie, rất không ổn.

Đại khái đây là lần đầu tiên đức ngài thân vương luôn luôn được trọng vọng bị người ta ghét bỏ ra mặt như vậy. Sắc mặt Ventruie trong màu trắng có màu xanh, trong màu xanh có màu đen. May mà sự giáo dục của quý tộc đã giúp anh ta không bùng nổ, chỉ phát phát tay, sai người thay một ly trần phẩm khác.

Lần này thứ được bung lên là một ly chất lỏng màu lam, đựng trong một cái chén khảm ngọc lưu ly màu lam, xinh đẹp giống như tác phẩm nghệ thuật!

Nhưng đối với Cao Đại Bàn bị bắt làm thí nghiệm mà nói, cho dù nó giống kim cương, ăn không vô vẫn là ăn không vô!

Có kinh nghiệm lần trước, lần này cô thông minh hơn, không có dốc hết vào mồm, mà vờn đầu lưỡi liếm liếm trước, sau đó. liền lộ ra biểu tình “Mẹ ơi! Tôi sắp bị độc chết rồi! Cái thứ vứt đi này mà các người cũng ăn được sao? Còn khó uống hơn trà Vương Lão Cát (2) nữa! Các người chưa từng uống thứ gì ngon lành phải không? Nói thật nha anh chàng đẹp trai, tôi thương hại anh, tôi thật sự rất thương hại anh”.

Biểu tình thương hại của bạn học Đại Bàn làm cho sắc mặt của quý ngài thân vương từ xanh mét bắt đầu phản khởi phát triển về hướng đen thui, nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, mọi người nom nớp lo sợ.

Khi ly chất lỏng thứ ba có màu vàng nghệ được bung lên, Cao Đại Bàn cơ hồ muốn khóc.

Ngôn ngữ không thông, chỉ có thể liều mạng lắc đầu tỏ vẻ kháng cự dưới đôi mắt đỏ rực của thân vương Ventruie. Mà đối phương lại bày ra biểu tình cứng đờ như tượng “Ta biết ngươi cảm thấy ăn không vô, ăn không vô là vì không ngon chứ gì, ăn đi ăn riết rồi sẽ quen thôi”.

Cũng may, một người phụ nữ vĩ đại đã vọt vào kịp lúc, ngăn chặn cuộc tra tấn tàn khốc bằng thức ăn của đức ngài thân vương!

Lanka đầu tóc rối tung, cầm một đồng sách cổ có thể đè chết người, không coi ai ra gì xông thẳng vào đại sảnh đang có bầu không khí cứng ngắc, “Được rồi, ngài thân vương tôn quý của tôi ơi, kiểu chính sách huấn luyện cứng rắn trong quân đội này cần bản không thể thực hiện ở đây được. Phải biết rằng, người địa cầu là một giống loài rất khó nuôi. Đứa nhỏ này không thuộc Huyết tộc, đương nhiên không thể ăn đồ ăn của chúng ta. Chuyện này vớ vẩn giống như là bảo ngài đi ăn lá cây Forrester mà sống vậy đó!”

“Đừng ăn nói khó nghe như vậy, Lanka, nhiều năm như vậy rồi mà cô vẫn không thể bồi dưỡng được thái độ đúng mực cần có sao? Khó ăn? Tức là cô đã biết nó ăn cái gì? Nói nghe xem” Đức ngài Ventruie dùng ngón tay gõ gõ bàn ý bảo ta cho phép cô ngồi.

Người đẹp Lanka quảng cho quần gia Silly giúp cô kéo ghế một ánh mắt quyến rũ, sau đó đỉnh đặc bày hết mớ sách lên trên bàn, đặt mông ngồi xuống,

trực tiếp cho ra kết luận: “Nói đơn giản là đồ ăn của con người có hai loại: Thứ nhất, xác động vật. Thứ hai, xác thực vật!”

Thân vương Ventruie xứng danh là núi băng, chỉ nhú mảy.

Những người khác lại không được bình tĩnh như vậy, bốn phía lập tức truyền đến tiếng ồ lên rất nhỏ, không ít người hầu kinh ngạc nhìn Cao Đại Bàn chăm chăm, lộ ra biểu tình “Trời ạ thật buồn nôn”.....

“Xác của động vật khác sao?” Quý ngài Ventruie hí mắt nhìn về phía bạn học Đại Bàn đang mờ mịt nháy nháy mắt ngồi đối diện, “Bằng thể trạng gầy yếu như vậy sao? Thật nhìn không ra.....”

“Ngài đừng nói như vậy, thật ra người địa cầu là một chủng tộc rất thông minh, tuy rằng thể chất không quá dũng mãnh, nhưng rất biết cách sử dụng công cụ và phối hợp làm việc tập thể. Trên thực tế thẳng đến khi Địa Cầu diệt vong, trên tinh cầu kia hoàn toàn không có một giống loài nào có thể đối kháng với con người.” Lanka cười tùm tùm tổng kết, “Tức là, tất cả sinh vật trên Địa Cầu đều là đồ ăn của con người ~”

Cao Đại Bàn vẫn mờ mịt ngồi yên như cũ, bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt mọi người chung quanh nhìn cô, mang theo một chút tôn kính.....

Lanka vẫn lấy tốc độ khoa trương vừa lật sách vừa báo cáo, “Nhất là con người thuộc chủng tộc Trung Hoa trước mặt ngài, ước chừng là vì dân số quá đông, mà đồ ăn thì có hạn, nghiên cứu trong lĩnh vực ẩm thực càng sâu sắc hơn các chủng tộc khác, cơ hồ không có gì mà bọn họ không ăn được! Hơn nữa vì có thể biến tất cả mọi thứ thành đồ ăn, phương thức nấu nướng của chủng tộc này cũng rất đa dạng, vô cùng phong phú, thậm chí phát triển trở thành một môn nghệ thuật!” Nói tới đây, Lanka hưng phấn nháy mắt mấy cái, “Thủ vị đến cỡ nào, còn có thể phát triển việc nấu nướng trở thành nghệ thuật, đối với chúng ta mà nói, nấu nướng chẳng qua chỉ là ép lấy nước mà thôi. A a, quả nhiên là vũ trụ to lớn, không gì không có!”

“Nhưng những giống loài trên Địa Cầu, hiện tại toàn bộ đều tiêu vong rồi phải không?” Quân gia Silly đưa ra nghi vấn, “Trên Sange còn có thứ gì cho nó ăn sao?”

Lanka nhú mảy, “Căn cứ nghiên cứu của tôi, khả năng thích ứng của người địa cầu rất mạnh, cơ bản chỉ cần là sinh vật hữu cơ đều có thể ăn, về phần hương vị, dù sao chúng nó có kỹ thuật cao siêu, có thể chế biến cho ngon miệng”

Thân vương Ventruie: “Làm như thế nào?”

Lanka: “Chủ yếu là dùng lừa..... Ghi chép trong tư liệu lịch sử quá ít, rất nhiều thứ đều do tôi phỏng đoán, cách thức cụ thể cũng không rõ ràng lắm”

“Lừa..... sao?” Đức ngài thân vương suy tư một chút, sau đó vỗ tay gọi người huấn luyện rồng trong cung đình tới, “Đi dắt một con rồng lai già tới đây, chọn con nào phun nhiều lừa ấy.”

Vì thế.....

Hả?

Hả hả hả!?

Cao Đại Bàn tròn mắt há hốc mồm đứng giữa hai ngón chân của con rồng khổng lồ, nghe Lanka phiên dịch xong, run run chỉ vào con quái vật cao hơn hai mươi mét đang ngửa mặt lên trời rít gào thò hồn hên như trâu trên đỉnh đầu, môi run rẩy.....

“Anh ta, anh ta muốn tôi dùng cái này để nấu cơm á?!”

To be continued...

(1) Kiến trúc Gothic: Ra đời sau kiến trúc Roman. Khoảng năm 1200 sau Công nguyên, người dân châu Âu bắt đầu xây nhà thờ và cung điện theo kiểu kiến trúc Gothic. Sự khác biệt dễ dàng nhận thấy nhất giữa hai lối kiến trúc Trung cổ này là trong khi kiến trúc Roman theo kiểu vòm cong tròn thì kiến trúc Gothic lại theo kiểu vòm nhọn. Kiến trúc Gothic có cửa sổ nhiều hơn và kích thước cửa sổ cũng lớn hơn kiến trúc Roman. ↑

Kiến trúc gothic (hay francigenum opus) là một phong cách kiến trúc bắt đầu phát triển từ nửa sau thời Trung cổ ở Tây Âu.

Kiến trúc Gothic được thể hiện rõ rệt nhất và đẹp nhất trong các nhà thờ lớn, trong các thánh đường và một số các công trình dân dụng. Nhiều mẫu kiến trúc nhà thờ còn lại đến ngày nay mà trong số chúng, ngay những công trình nhỏ nhất cũng mang vẻ đẹp đặc trưng phần vì không có 2 công trình kiến trúc Gothic nào lại giống hệt nhau. Rất nhiều những công trình lớn là những kiệt tác kiến trúc vô giá được UNESCO công nhận là Di sản văn hóa thế giới.

Thời kỳ hưng thịnh của kiến trúc Gothic từ giữa thế kỷ 18 ở Anh và lan rộng khắp Châu Âu trong suốt thế kỷ 19, sau đó vẫn ảnh hưởng rất mạnh trong các kiến trúc về nhà thờ và trường đại học cho đến tận thế kỷ 20.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cao Đại Bàn cũng giống trăm ngàn bạn bè cùng lứa khác ở Trung Quốc, là con một

Tuy rằng con nhà nghèo nên không thể nói là được nuông chiều từ bé, nhưng cũng ít tiếp xúc với chuyện bếp núc. Nếu thật sự bị ném vào phòng bếp, cũng có thể làm ra món trứng xào cà chua (1) không yêu cầu kỹ thuật, hoặc là càng đơn giản hơn nữa, nấu mì ăn liền. Dùng rong nấu com, loại hành vi cần kỹ xảo cao cấp và nghệ thuật bình tĩnh này, đồng chí Cao Đại Bàn cơ bản là chưa bao giờ thử.

Nhưng Đại Bàn có ưu điểm của Đại Bàn, đây cũng truyền thống tốt đẹp lưu truyền mấy vạn năm của nhân dân Trung Hoa: đó là – biết chấp nhận.

Ví dụ như không có đèn, ta có thể lấy đèn pin, không có đèn pin ta có thể đốt nến, không có nến ta có thể bắt đom đóm, không có đom đóm ta có thể lợi dụng ánh sáng phản chiếu từ tuyết, thật sự không còn cách nào thì ta có thể lên đục một cái lỗ thông qua nhà hàng xóm.

Tuy rằng Cao Đại Bàn không biết dùng rong đun lửa nấu com, nhưng cô nhanh chóng nghĩ ra cách: Phải biết rằng, này con rong, rất béo.

Đồng chí Cao Đại Bàn vô thức liếm liếm môi, ước lượng thịt và cách sắp xếp bắt thịt ở chân sau con rong này một chút, sau đó chuyển hướng Lanka, dùng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh hỗn loạn giải thích nửa ngày. Sau khi Lanka nghe hiểu liền kinh ngạc nhũn mảy, thần sắc hơi bội phục.

Hiệu suất của người ngoài hành tinh rất cao, sau một lát, thử Đại Bàn yêu cầu liền được mang lên!

Trong vòng vây của chúng ma cà rồng tò mò, Đại Bàn cầm lấy thanh đao laser được coi là “dao phay” kia, tay vung lên, một góc bàn bằng kim loại vô cùng cứng rắn rơi xuống! Cừ thật, chém sắt như chém bùn! Không biết trước đây thanh đao này dùng làm cái gì, chắc là sử dụng trong quân đội?

Buồng “con dao” màu lam xuống, Đại Bàn lại cầm lấy tấm bảng điện bóng loáng lên nhìn nhìn. Đúng vậy, so với một cái bếp nấu cao hai mươi mét, Bạn học Đại Bàn tin tưởng vững chắc rằng dùng lò vi ba an toàn hơn nhiều. Lúc trước khi bị đặt trong quan tài thủy tinh triển lãm, đã bị Huyết tộc dùng dây điện trói tay trói chân, cho nên Đại Bàn biết trên tinh cầu này có “Điện”. Địa Cầu thế kỷ 21 cũng đã đi vào thời đại điện khí hoá rồi, trên tinh cầu Sange có công nghệ đỉnh cao này, Đại Bàn đương nhiên không cần dùng lửa để nấu chín đồ ăn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc tấm bản điện này vốn là cái gì? Nhìn kỹ thì hình như mặt trái còn có mấy cái nút nổi lên và các ký hiệu giống như chữ khắc nữa.

Dường như nhận ra sự nghi hoặc của cô, ngài quân gia mặt không chút thay đổi giải thích một câu, “Đây là bảng mạch chủ trong máy tính của tôi.”

Cao Đại Bàn lấy đầu đập đất.

Người đẹp Lanka bình thản ung dung, “Thứ này vẫn chưa đủ độ nóng ‘Có thể nướng chín đồ ăn’ mà cô nói. Cho nên khi tôi lôi nó ra, đã nhờ ngài Silly cải tạo lại một chút. Ai nha ~ không ngờ lại sửa xong nhanh như vậy, ngài Silly thật không hổ là kỹ sư điện máy số một đế đô ~”

Chú quân gia bị người ta rút bản mạch chủ máy tính còn bị ép tự tay sửa thành bản nướng điện, mặt hơi đen, nhưng không oán giận câu nào, yên lặng mở điện lên.

Trong khoảnh khắc, trước mắt Cao Đại Bàn đột nhiên xuất hiện hình ảnh nữ vương và con chó trung thành!

Lắc đầu, thả tấm bản điện ngoằn ngoèo lạ lùng xuống, Cao Đại Bàn bắt đầu thử hương vị các chất lỏng nhiều màu trong một loạt ống nghiệm kia.

Sau khi thử qua một lần, rốt cuộc đồng chí Đại Bàn cũng lý giải sâu sắc sự vĩ đại của Thần Nông lão gia*, và nỗi bi ai của ông.

(*Thần Nông còn được gọi là Viêm Đế hay Ngũ Cốc Tiên Đế (, là một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một anh hùng văn hóa Trung Hoa. Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cây bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như nghề làm thuốc trị bệnh, cho nên trong dân gian có câu Thần Nông giáo dân nghệ ngũ cốc (tức Thần Nông dạy dân trồng ngũ cốc.)

Ngoại trừ vài dung dịch có hương vị miễn cưỡng gần giống mặn, lạt, chua, ngọt, có nhiều chất lỏng hương vị đáng sợ đến mức nằm ngoài khả năng tưởng tượng của con người! Kỳ dị tới mức Cao Đại Bàn nói không nên lời chỉ có thể chảy hai hàng nước mắt ngửa đầu hỏi trời cao.

.....

Rốt cuộc, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ đợi nguyên liệu nấu ăn trên bàn.

Cao Đại Bàn tha thiết nhìn về phía Lanka sức chiến đấu có vẻ rất mạnh.

Lanka lắc đầu, “Tôi không giết rong đâu, rong rất đáng yêu, rong là bạn của Huyết tộc.”

Chuyển đổi câu cú: Tôi không giết chó đâu, chó rất đáng yêu, chó là bạn của con người.

Quái thú cao hai mươi mét rít gào ngửa mặt lên trời phun ra ra một luồng lửa, sau đó dùng ánh mắt làm nũng nhìn người đẹp Lanka, cái đuôi đầy gai nhọn

quét loạn.

Chuyển đổi tình cảnh: Cún con nước mắt lưng tròng kêu hai tiếng, sau đó dùng ánh mắt làm nũng nhìn chủ nhân, cái đuôi mềm như nhung lắc lắc.

Quản gia Silly: “Khụ, rồng lửa già là một giống quý, giá thị trường cũng cao, giết ăn thịt đúng là rất đáng tiếc. Đề nghị cân nhắc rồng cánh xám có số lượng sinh sôi nảy nở khá lớn.”

Chuyển đổi câu cú: Chó ngao Tây tạng kỳ thật là một loại chó có vẻ rất quý, giá trên thị trường cũng cao, giết ăn thịt hơi đáng tiếc. Đề nghị cân nhắc chó beagle có thể sinh trưởng mau hơn.

Mặt Cao Đại Bàn không chút thay đổi, yên lặng thử dao phay.

Chuyển đổi hàm nghĩa: Bớt nói nhảm, hôm nay phải ăn nó!

Nhưng mà đồng chí Đại Bàn còn chưa kịp hạ độc thủ với con rồng phun lửa kia, đã bị một đám binh lính đột nhiên xâm nhập cắt ngang!

Trên bầu trời truyền đến vài tiếng kêu quen thuộc của rồng có cánh, Quản gia Cyrus nghiệp vụ thuần thục đi mở cửa lớn.

Lần đầu tiên Cao Đại Bàn biết, thì ra bên ngoài tòa thành của thân vương điện hạ chính là vách núi!

Một đội rồng có cánh, trên đầu cánh có vuốt nhọn từ trên đỉnh núi hạ xuống, Hắc Long cầm đầu linh hoạt nương theo tốc độ lướt xuống khe khép cánh, trực tiếp xuyên qua cửa chính lớn quá cỡ của nhà ngài thân vương bay vào đại sảnh, sau đó vững vàng dừng lại trước mắt mọi người, không chỉ không hề đụng tới vật dụng, đèn treo thủy tinh, mà tư thái còn tuyệt đẹp, động tác nhanh nhẹn, vô cùng khí thế! Đúng là rất phong cách.

Thấy tình cảnh này, Cao Đại Bàn nhảy mắt hiểu ra:

Phương tiện di chuyển của nơi này không phải ô tô mà là rồng bay, đám rồng cánh xám kia đại khái là tương đương với xe Santana (2) chạy đầy đường, mà Hắc Long này chính BMW tuyệt đẹp và tốc độ trong truyền thuyết! Lúc này, kỳ thật Hắc Long vương tử đang triển lãm cho mọi người thấy tính năng mạnh mẽ của chiếc xe này một chút, cùng với kỹ xảo dừng xe vào garage vĩ đại của mình.

Tướng quân Brujah bị nghi ngờ đang ra oai, mặt không chút thay đổi từ trên lưng rồng nhảy xuống, liếc mắt nhìn Cao Đại Bàn đang đứng rất xa theo dõi hẩn, sau đó liền chuyển qua nghênh đón quản gia đang đi tới.

Quản gia Silly chấp một tay hành lễ, hơi hơi cúi đầu, “Ngài hầu tước Tôn quý, ban ngày đến đây, xin hỏi có việc gì quan trọng sao?”

Ngài tướng quân nâng nâng tay, “Quân bị chỗ phân bộ thứ sáu thiếu một con rồng lửa già, nhân viên quản lý nói là bị thân vương Ventruie phái người điều khiển rồng cung đình đi, không có sĩ quan cấp cao ở đó, hẩn không có quyền hạn triệu hồi, chỉ có thể khẩn cầu tôi tự mình đi một chuyến. Nhân viên cung đình làm sao có thể điều động vật tư của quân đội? Lúc đầu tôi còn không tin, hiện tại xem ra.”

Mọi người yên lặng nhìn con rồng khổng lồ đang đợi làm thịt trong đại sảnh.

Silly hơi ngượng ngùng, “Khụ! Chuyện này. Bởi vì người địa cầu quý giá kia đã lâu không ăn cơm, ngài thân vương chỉ muốn tìm chút nguyên liệu có thể làm ra thức ăn Địa Cầu.”

Ngài tướng quân không động đậy, “Tự tiện điều động tài sản quân đội, lạm dụng quân bị. Những hành vi này không phải chỉ dùng một cái lý do ‘Người địa cầu rất quý giá’ là có thể hợp lý hoá.”

Quản gia nghẹn lời, “Chuyện này.”

“Brujah, cậu vẫn luôn cứng nhắc như vậy.”

Giọng nói trong suốt lạnh lẽo từ hậu điện truyền đến cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, trên hành lang dài thông với hậu điện, một cánh cửa lớn đột ngột mở ra! Hai chiếc đèn tường điêu khắc trí hoa lệ từ xa đến gần lần lượt thấp sáng! Thân vương Ventruie mang theo vẻ mặt rất khó chịu vì đang ngủ mà bị quấy rầy, tao nhã đi trên lớp thảm nhung tơ trải trên hành lang dài vào trong chính điện.

“A. Không hổ là nhân tài do trường lão Tremere đào tạo, còn chưa sống được bao nhiêu năm đã ngoan cố như thế.” Lười biếng lắc lắc mái tóc dài, ngài thân vương ly nâng rượu thủy tinh do người hầu dâng lên nhấp một ngụm, sau đó làm động tác mời vị tướng quân cao ngất đang đứng nghiêm kia, “Muốn uống một ly không? Rượu ngon bí mật của tỉnh cầu Dealey, có đôi khi tôi cảm thấy có lẽ thứ này còn ngon hơn cả máu ~”

Bruch sắc mặt khó coi lắc đầu, cố chấp đứng nguyên tại chỗ.

Khóe miệng ngài Ventruie cong lên, “Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ trước kia.”

Chậm rãi đi đến phía sau Cao Đại Bàn, thân vương khẽ xoay người, cúi xuống, rất là thân thiết hôn hôn bên gáy Tiểu Tiểu, nhẹ giọng nói: “Hiện tại, tôi tin rằng mình đã chiếm được vị ngon tuyệt diệu nhất vũ trụ này ~”

Brujah liếc nhìn dấu răng trên cổ Tiểu Tiểu, hờ hững dời mắt, lạnh nhạt nói: “Ngài thân vương, ngài là thống soái của cả quân đội, không nên tùy hứng như thế. Việc ngài tự tiện tiến hành nghi thức chiếm hữu tại buổi cáo cáo khoa học lần trước, các trường lão đã rất tức giận.”

Cao Đại Bàn đột nhiên bị hôn một cái ngơ ngác không hiểu ra làm sao, ôm cổ trốn phía sau Lanka, ngửa đầu nghe người đẹp Lanka phiên dịch gián lược xong, mới hiểu được thì ra ngài thân vương này đã điều xe tăng quân dụng tới cho thú cưng nấu ăn, nay tướng quân người ta đến đây là để khởi binh hỏi tội.

Cao Đại Bàn yên lặng đầu đầy hắc tuyến, Lanka từng nói qua, hiện tại sở dĩ cô thuộc về thân vương Ventruue, cũng là bởi vì lúc trước khi mọi người đều giữ quy củ chỉ nhìn chứ không duỗi móng ra, chỉ có quý ngài vô sỉ này ra tay chiếm trước, bay lên cắn một phát liền ôm đi! Hoàn toàn không coi quy tắc ra gì..... Mà nghe ý tứ của Lanka, dường như người này còn là thống soái cao nhất của quân đội.

Quyền cao chức trọng, coi trời bằng vung

Vì thế, chẳng lẽ vị này chính là... hôn quân trong truyền thuyết?

Đức ngài hôn quân không có biểu hiện gì khi đối mặt với lời chỉ trích chính nghĩa, chậm rãi thương thức cái lý tình xảo trên tay, cười lạnh nói: “Các trưởng lão rất tức giận? Đó chỉ là diễn cho các người xem thôi. Máu của sinh vật này làm cho người ta điên cuồng, nếu không có chủ nhân rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn đến cướp đoạt và hỗn loạn. Máu nó thơm ngon như vậy, tìm chủ nhân không là vấn đề, vấn đề là ai sẽ làm chủ nhân của nó. Chuyện này nếu do viện trưởng lão quyết định, thì dù có tuyển trúng quý tộc nào, cũng có người nói bọn họ không công bằng. Nếu giao cho bình dân, lại không đủ thể lực để bảo vệ vật sở hữu của mình, có cũng như không.”

Thân vương Ventruue nhíu mày nhìn Brujah, “Ngài hầu tước thân ái, cậu không biết rằng tôi thân là quan chấp chính và tổng chỉ huy, có được danh hiệu thân vương nếu có cố tình làm vậy, cho dù hơi trái với quy định một chút cũng sẽ không bị xử phạt nghiêm khắc, là người thích hợp nhất sao? Tức giận? A..... Nhìn thấy tôi chủ động đi ra gánh vác vai trò phá vỡ quy củ tự tiện hành động này, các trưởng lão có đường lui hắt là phải thờ dài nhẹ nhõm một hơi mới đúng?”

Brujah thoáng kinh ngạc nhìn hắt, nhất thời nói không nên lời.

“Đương nhiên, kỳ thật vai trò này cậu cũng rất thích hợp. Bởi vì dù sao nó cũng là do cậu bắt được, hơn nữa hiện tại cậu là tộc nhân duy nhất còn sót lại của gia tộc Monor Seth, cho nên lúc ấy nếu cậu ra tay, dư luận cũng sẽ khoan dung hơn.” Thân vương Ventruue ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, “Đáng tiếc, cậu lại không nghĩ đến những thứ ẩn dấu dưới chút quy củ phù hoa đó. Cho dù thời gian quay ngược, trở lại ngày đó một lần nữa, cậu cũng tranh không lại tôi. Bởi vì tính cách của cậu chính là như thế! Brujah, một quân nhân bị quy củ và truyền thống trói buộc. Mà tôi lại hoàn toàn ngược lại.....”

Chậm rãi rút kiếm ra, Ventruue đi đến dưới chân con rồng khổng lồ, nhẹ giọng nói: “Tôi vừa vặn là kẻ..... khôn kiêu phá bỏ quy tắc và truyền thống!”

Trong giây lát anh ta nhảy lên thật cao! Giơ tay chém xuống!

Cao Đại Bàn chỉ nhìn đến mấy đường sáng bạc như vết nứt xô xuyên qua đầu con rồng kia! Tiếp theo là vài giây yên lặng, thẳng đến khi ngài thân vương rút mũi kiếm ra, đầu rồng mới đột nhiên chia thành bốn năm mảnh! Thân thể khổng lồ bị thâm âm âm ngã xuống! Nhảy mất máu tươi liền phun ra, ô ư toàn bộ đại sảnh.....

Mọi người trợn mắt há hốc mồm!

Thu kiếm, Ventruue nghiêng người hôn lên trán Tiểu Tiểu, “Đi đi, làm cơm trưa của người đi.”

Cao Đại Bàn không phải người sùng bái bạo lực, nhưng một màn chém rồng vừa mới xảy, thật sự là..... quá đẹp trai!

Sức mạnh và kỹ xảo, giết chóc và tạo nhả, có thể kết hợp hoàn mỹ đến vậy.....

Cao Đại Bàn không thể không thừa nhận, gương mặt ngạo mạn của ngài thân vương thật sự rất thích hợp với biểu tình kiêu ngạo lạnh như băng!

Chán ghét truyền thống và quy củ à..... Thì ra trong ma cà rồng cũng có kẻ ngoại tộc như thế.

Bên cạnh, Lanka đang điên cuồng ghi lại các hạng số liệu của màn chém rồng mới vừa rồi;

Đám binh vệ Brujah mang đến đứng ngoài cửa đầu đầu ôm trán thì thâm thương lượng “Giết chết xe tăng rồi, biết làm sao bây giờ”;

Bản thân Brujah dường như còn đang hồi tưởng những lời nói chấn động sâu sắc của thân vương Ventruue, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích;

Quản gia Silly hoàn toàn không nhìn màn chém rồng khiếp sợ toàn trường mới rồi của chủ nhân, từ đầu tới cuối chỉ đau đớn than thở trong lòng “Ôi, giá quét dọn đại sảnh rất mắc, rất mắc đó”.....

Căn cứ nguyên tắc cần kiệm có đồ ăn tuyệt đối không thể lãng phí, bạn học Đại Bàn thừa dịp đồ đang tươi lợm mấy tảng thịt trứng ý, lập tức lột da róc xương, thái mỏng cắt miếng, lúc giơ tay chém xuống, máu thịt bay tứ tung, khí thế ngất trời.....

Cao Đại Bàn vốn là con một, tuy rằng không trực tiếp nấu cơm, nhưng thường xuyên ở trong phòng bếp giúp mẹ. Rửa đồ ăn này, băm tỏi này, đánh vẩy cá này..... Kinh nghiệm ứng phó cực kỳ phong phú, xử lý mấy tảng thịt tự nhiên chỉ là chuyện vặt!

Mười ngón tay Đại Bàn dính máu đầm đìa làm món BBQ đơn giản nhất, trong miệng đầy nước miếng chờ mong món ngon.....

Lanka ở bên cạnh còn thật sự ghi chép lại:

Lột đi lớp da bên ngoài thi thể;

Róc xương thi thể;

Tách cơ bắp và mỡ;

Thái mỏng cắt miếng cơ bắp;

Úp xác;

Nướng những mảnh xác tới khi bốc hơi nước;

Khi chất thịt trên thi thể hiện ra trạng thái hư thối và cháy sém là tốt nhất.

Tất cả mọi người tự động lui bước mấy chục thước, hoảng sợ vây xem hành vi đẫm máu của Cao Đại Bàn, ánh mắt tràn ngập kính sợ.

“Đây là cách nấu nướng của người địa cầu sao?”

“Thật đáng sợ. Quá tàn nhẫn.”

“Vừa thái vừa cắt, còn nướng nữa. Làm sao người ta có thể làm ra chuyện khủng bố như vậy với thi thể?!”

Nhóm binh lính từ xa nhòm tới vẻ mặt xúc động:

“Cho dù chết trên chiến trường cũng chỉ là chuyện phát sinh trong nháy mắt mà thôi, ở đây sau khi chết còn bị đối đãi như thế.”

“Bị lừa nướng thi thể đều là ác mộng của các chiến sĩ, ở trong này còn có thể bị ăn luôn.”

“Người địa cầu đúng là giống loài khủng bố!”

Bây đây hung khí giết người dao nĩa xiên, mỗi ngày điều tiến hành quá trình hành hung lột da bóc xương, số vong hồn chết trong phòng ăn mỗi hộ gia đình tuyệt đối không ít hơn chiến trường, càng đáng sợ hơn là thi thể bị tách rời còn bị mọi người cười vui từng miếng từng miếng ăn hết. Vì thế, kỳ thật, phòng bếp của chúng ta mới nơi nguy hiểm nhất trong vũ trụ?

Đại Bàn, cố lên, dựa vào kinh nghiệm ứng phó phong phú khi ở nơi nguy hiểm nhất vũ trụ, dù ở đâu người Địa Cầu vẫn có thể tiếp tục sinh tồn!

To be continued...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thi thể thơm ngon và hung khí ~

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cao Đại Bàn đang xem tivi

Căn cứ theo nghiên cứu khoa học, trong vũ trụ, tiết mục nói nhiều nhất, làm bầm láp nhái cả ngày, số lần lặp lại từ đơn cũng nhiều nhất, tần suất truyền phát tín hiệu tuần hoàn cao nhất, chính là kênh mua sắm truyền hình!

Theo cách nói của Lanka, tiết mục này “Quả thật là vũ khí đặc lực để du lịch tại nhà, học tập ngôn ngữ, huấn luyện thánh lực, giết thời gian”, vì thế lập tức sắp xếp nó vào thời khóa biểu học tập ngôn ngữ Huyết tộc của Cao Đại Bàn.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác khiến cô phải xem kênh này là, thời gian nghỉ ngơi của loài người hoàn toàn khác ma cà rồng. Trên cơ bản giờ cô rời giường, Huyết tộc đều đi ngủ; cô nằm xuống, Huyết tộc mới bắt đầu một ngày làm việc. Cho nên những tiết mục hoàng kim “Ban ngày” cô đều không thể xem, chỉ có thể xem kênh Quảng cáo “Đêm khuya”.

Tivi nơi này nói là tivi, không bằng nói là máy chiếu. Một thiết bị hình nửa quả trứng, sau khi ấn nút trong phòng sẽ nhảy ra một đám người lớn nhỏ như hình chiếu lập thể. Bởi vì thật sự rất giống thật, đồng chí Đại Bàn nhà quê của chúng ta còn vụng trộm vươn tay sờ nhân vật trong tivi hai ba lần.

Hiện tại, Cao Đại Bàn an vị trên thảm, hai tay chống cằm, chăm chú xem sản phẩm mới sắp thịnh hành nhất trên sao Sange do người chủ trì ăn mặc kiểu quần giả Anh quốc lái nhái giới thiệu – một cái quan tài nắp trượt.

Tuy rằng người dẫn chương trình, đầy mạnh tiêu thụ trên tivi ở đây cũng nói rất nhiều, nhưng không giống như các tiết mục ở Địa Cầu từ biểu tình đến động tác đều thật khoa trương, nước miếng tung bay nói cái gì mà “Tám mũi tên tám ngôi sao, tám mũi tên tám ngôi sao chính hăng*”. Hình chiếu người chủ trì mặc âu phục kia, từ tư thế đến động tác đều rất có khí chất, nụ cười mím kết hợp với khuôn mặt anh tuấn, nếu ở Địa Cầu, đúng là một thần tượng triển vọng, nhưng ở đây, chẳng qua chỉ là người hướng dẫn mua sắm trên tivi mà thôi. Vì thế, ngay cả mua sắm trên tivi cũng chênh lệch lớn như vậy sao?

(*Tám mũi tên tám ngôi sao hay tám mũi tên tám trái tim là một thuật ngữ kim cương chuyên nghiệp còn gọi là “kỹ thuật cắt cupid”. Tám mũi tên tám ngôi sao đối xứng hoàn mỹ, chính xác không tỳ vết đại biểu cho rất nhiều ý nghĩa như:” Gặp gỡ, chung tình, nụ hôn đầu, triền miên, ăn ý”. Khiến viên kim cương dù nhìn ở góc độ nào cũng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, chói mắt. Bạn nào có xem chương trình mua sắm sẽ thấy quảng cáo này ^^.)

Bạn học Đại Bàn thờ dài, buông điều khiển xuống, tầm mắt chuyển đến cửa sổ xa hoa hai bên đại sảnh.

Từ lần đức ngài Ventruie nhìn thấy Cao Đại Bàn dùng tay mở khóa cửa sổ ra, toàn bộ cửa sổ trong thành thân vương đều được đổi thành loại khóa cực lớn điều khiển bằng vân tay trong thời gian ngắn nhất. Sau đó, dùng tay mở, e rằng có đưa Cao Đại Bàn một dàn hoà tĩn cô cũng phá không nổi.

Bạn học Đại Bàn thờ dài. Tình cảnh như vậy hoàn toàn là cá chậu chim lồng.

Đứng lên, giẫm trên lớp thảm mượt mà dạo bước đến bên cửa sổ, hai tay Đại Bàn bám lên khung cửa sổ, cái trán cũng tựa vào lớp kính, yên lặng nhìn lớp tuyết ngập trời trắng xóa bên ngoài, hơi thở đọng thành một tầng hơi nước mờ mờ trên cửa sổ lớn được khảm các viên thủy tinh màu lam, màu tím.

Bên ngoài tuyết rơi mù mịt.

Nghe Lanka nói, tỉnh cầu Sange một năm chỉ có hai mùa: Mùa tuyết vạn vật đều điều tàn ngủ đông, và mùa mưa các loại động thực vật nguy hiểm đều sinh trưởng mãnh liệt.

Không phải tuyết thì là mưa, rất ít khi có trời nắng, cho nên trên tỉnh cầu này không có ánh nắng mãnh liệt.

Lạnh lẽo, ẩm ướt, sương mù mênh mông, thật sự rất thích hợp để ma cà rồng sinh sống. Nhưng loại khí hậu và hoàn cảnh ác liệt này, đối với con người mà nói thì không được an toàn như vậy. Cho dù có thể trốn đi, mình có thể sinh tồn tại một tỉnh cầu như thế này sao?

Cao Đại Bàn dựa vào cửa sổ rụt vai lại, cảm thấy hơi lạnh, mới phát hiện áo choàng bằng lông trên người đã bị rơi trước tivi.

Cao Đại Bàn có áo lông mặc, cũng nhờ kết luận nghiên cứu của Lanka: Người địa cầu khác với động vật máu lạnh như Huyết tộc, thuộc loại động vật có nhiệt độ ổn định, thân thể luôn bảo trì khoảng 37 độ. Nếu không thể duy trì nhiệt độ cơ thể trong hoàn cảnh rét lạnh, có khi sẽ phát sinh hiện tượng hôn mê ở nhiệt độ thấp. Mà biện pháp chủ yếu để con người duy trì nhiệt độ cơ thể, chính là lột da động vật phủ lên người mình.

Đức ngài thân vương cảm thấy quần áo phòng hộ viện trưởng lão nghiên cứu chế tạo đặc biệt cho Cao Đại Bàn quá kín, vừa mất mỹ quan lại cản trở mùi thơm phiêu tán, vì thế không chút lưu tình bác bỏ. Nhưng lại cảm thấy bộ dáng Tiểu Tiểu quần trong lớp lông rất ngon miệng [?], vì thế cố ý đặt lông áo màu trắng sang trọng từ các tỉnh hệ khác về, chế thành áo choàng nhẹ nhàng mà rộng rãi cho người địa cầu quý giá giữ ấm.

Đại khái là đức ngài thân vương cảm thấy loại áo choàng lông xù này thật sự rất cá tính, vì thế thuận tay làm cho mình một bộ. Thân vương Ventruie diện mạo tuấn mỹ, phục sức xa xỉ, gu thẩm mỹ hạng nhất, luôn có địa vị rất cao trong giới tộc nhân Huyết tộc, thường trở thành đối tượng để mọi người tranh nhau noi theo. Nói trắng ra là chính là người dẫn đầu xu hướng thời trang của Huyết tộc! Vì thế từ sau lần Ventruie mặc áo choàng lông xù hoa lệ tham dự bữa tiệc tụ hội của giới quý tộc, toàn bộ Huyết tộc liền đón nhận một làn gió mới của xu hướng lông xù! Nhất thời, từ phố lớn đến ngõ nhỏ mặt hàng da, lông thú tiêu thụ cực tốt, không biết bao nhiêu loại động vật đã hóa thành oan hồn như thế.

Về phần người khời xương nào đó, còn không biết gì sống trong thành thân vương lạnh buốt, chảy nước mũi, lạnh run.

Tiếng kênh mua sắm xì xào ầm ĩ phát ra từ tivi phía sau bỗng nhiên phụt tắt!

Cao Đại Bàn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy ngài Ventruie mặc một bộ áo khoác dài màu tím thêu hoa văn có vẻ rất mềm mại, vòng tay tựa cửa, mái tóc dày màu bạc buông rơi, đôi mắt lạnh như băng híp lại đánh giá mình đang bám trên cửa sổ.

Bạn học Đại Bàn vội vàng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, mặt trời còn chưa xuống núi, theo lý thuyết còn chưa tới giờ Huyết tộc thức tỉnh, hơn nữa bộ dáng lười biếng nửa mê nửa tỉnh của đối phương, chẳng lẽ. bị tiếng tivi đánh thức sao?

“A. Thật xin lỗi.” Cao Đại Bàn cúi đầu nhận sai.

Nhưng đối phương cũng không để ý tới lời xin lỗi này, chỉ nhìn cô chăm chăm chậm rãi nói: “Ta thường xuyên thấy người nhìn ra ngoài cửa sổ, có cái gì muốn nhìn sao, hay là vẫn định bỏ trốn?”

Bạn học Đại Bàn chăm học chịu khó nghe được từ đơn “bỏ trốn” này, bởi vì Lanka đã từng dặn dò cô [Ba điều quy ước của đức ngài thân vương]. Trong đó, điều thứ nhất chính là “Cấm bỏ trốn”. Mà hai điều còn lại là “Cung cấp máu tươi” và “Trung thành tuyệt đối”.

Vì thế Cao Đại Bàn lắc đầu phủ định, “Không, không phải bỏ trốn.” Sau đó sắp xếp từ ngữ một chút, lắp bắp nói: “Bên ngoài, ừ, tuyết, kia, rất, đẹp,”

Đức ngài thân vương nghe Đại Bàn nha nha giống như em bé học nói, khoe miệng cong lên cười khê một tiếng, đi tới vươn tay nhặt áo choàng bằng lông roi trên mặt đất lên, chậm rãi mở ra, bao lấy Cao Đại Bàn đang ngỡ ngàng từ đầu đến chân, đuổi cánh tay thoải mái ôm lấy cô, sau đó trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài!

Động tác từ ôm người đến nhảy cửa sổ của thân vương Ventrue liền mạch lưu loát, nhanh chóng đến Cao Đại Bàn cũng không kịp thấy rõ anh ta mở cửa sổ ra như thế nào! Dù sao chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là thành thân vương xây trên vách núi — bên ngoài cửa sổ chính là vực sâu vạn trượng!

Trong khi rơi vèo vèo, hai mắt Cao Đại Bàn bị dọa đến muốn rớt ra ngoài! Nhất thời quên cả kêu thảm thiết, chỉ biết cứng ngắc người cuộn mình trong lòng đối phương.....

Quý ngài Ventrue ôm cô lại rất thông dong tự nhiên, tay đặt bên môi huyết sáo, một tiếng rỗng gầm lên từ đáy cổ mơ hồ truyền đến như tiếng sấm rền!

Tiếp theo là con lốc cuốn từ dưới vực sâu lên! Tuyệt động trên hai bờ vực đều bị chấn động ào ào rơi xuống.....

Trong nháy mắt, một con rồng cánh bạc lớn kinh người giống như phá tuyết mà ra, đột nhiên vọt lên! Vàng tiếp được hai người giữa không trung! Hai cánh khê đập liên tục thuận gió lướt đi vài dặm.....

Mặt trời ngã về hướng Tây, hoàng hôn buông xuống, trong vạn dặm ánh vàng, con rồng màu bạc của Thân vương Ventrue phản chiếu ra ánh sáng bảy màu từ đậm đến nhạt dần, trông còn phong độ hơn Hắc Long cánh bướm của tướng quân Bruch!

Chết lặng mở to hai mắt, Cao Đại Bàn bị lớp lông chồn bạc chồn bạc che phủ khiến tầm mắt mơ hồ, sau khi đột nhiên trải nghiệm kỹ năng bay lượn đặc biệt kích thích như thế, trong lòng chỉ còn lại một hàng chữ to điên cuồng chạy đi chạy lại— Rolls-Royce, là Rolls-Royce! Rõ ràng là Rolls-Royce a.....

Đức ngài thân vương cười Rolls-Royce dường như bay thẳng đến tận cùng thế giới mới hạ cánh.

Tìm được một lớp tuyết động sạch sẽ mềm mại như thảm nhung, ôm Tiểu Tiểu từ trên lưng rồng xuống, nhẹ nhàng thả ra, sau đó vòng tay đứng một bên yên lặng nhìn.

Cao Đại Bàn đứng trên lớp tuyết mượt mà sừng sốt trong chốc lát mới hiểu ra, bởi vì vừa rồi mình nói “Tuyệt rất đẹp”, cho nên người này liền mang cô ra ngắm tuyết..... sao?

Bạn học Đại Bàn thử thăm dò đi lên phía trước hai bước, sau đó quay đầu nhìn quý ngài thân vương vẫn đứng tại chỗ quan sát như cũ. Người ta dựa vào con rồng màu bạc khoan tay đường thân, bày ra biểu tình “Người có thể tùy tiện chạy nhảy, con người của ta thật ra rất khoan dung”.

Ngắm tuyết?

Không không, loại tình huống này giống chủ nhân dốt chó đi dạo hơn.....

Cao Đại Bàn bắt đầu cảm thấy chẳng còn ý nghĩa gì, mà chân trần dẫm trên tuyết cũng rất lạnh.

Nhìn thế giới phủ đầy băng tuyết này, Cao Đại Bàn thấu hiểu sâu sắc, đối với bản thân mình hiện tại, chạy trốn gì đó, chỉ là hành động vô nghĩa mà thôi.

Vì thế cô ngồi xồm xuống dùng bàn tay ấm áp xoa căng chân đông lạnh đến run lên, quần chặt áo choàng lông, hồi hận ngồi thụp xuống, co lại thành một cục.....

Ventrue đứng xa nhìn sinh vật nho nhỏ kia đi trong tuyết một lát lại ngừng ngừng, thỉnh thoảng quay đầu lại nghĩ hoặc nhìn mình, sau đó chậm rãi cuộn thành một cục bông đáng yêu, bất động.

Đức ngài thân vương đang muốn cười khê, kinh ngạc phát hiện ra quả cầu bông kia lại đột nhiên biến mất!

Đồng tử mãnh liệt rút lại! Cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã phóng đến chỗ Tiểu Tiểu vừa mới ngồi! Ventrue nhìn không được sừng sốt.....

Tuyệt động quá dày, ngoại trừ lớp ngoài đã hơi ngưng kết, phần phía dưới vẫn còn rất xốp. Cao Đại Bàn giẫm sụp tầng cứng phía trên, lọt xuống dưới, phịch một tiếng, cả người liền rơi tòm xuống..... Áo lông cáo màu trắng, tuyết cũng màu trắng, từ xa nhìn tới như cả người tiêu thất vào hư không.

Ngài thân vương giẫm lên lớp tuyết kia không đến vài giây cũng sụp xuống, nhưng Huyết tộc cao lớn, tuyết động chỉ đến đùi anh ta, người vẫn đứng vững vàng. Nhìn nhìn Tiểu Tiểu ngã ngồi trong tuyết, Ventrue yên lặng thờ dài, vươn tay kéo cô ra, “Vóc dáng của ngươi quá nhỏ.”

Cao Đại Bàn không còn tâm trạng mừng vì đối phương không than thở “Ngươi thật là béo” như trước kia, cảm giác mất trọng lượng và rơi xuống đột ngột ập tới, khiến bạn học Đại Bàn ôm lấy cánh tay ngài thân vương đại nhân giống như nắm lấy ân nhân cứu mạng, sử dụng cả tay lẫn chân bám lên! Thẳng đến khi hai tay ôm cổ đối phương, chui vào trong lòng đối phương, mới ngừng giật mình hoảng hốt, thở phào.

Thân vương Ventrue ngăn người, hai má và bên gáy bị lớp lông tơ cọ ngứa, sinh vật trong lòng tản ra mùi hương ngọt ngào tự nhiên, ngay cả hô hấp cũng ấm áp..... Nó chủ động tới gần mình, vẫn là lần đầu tiên.

Ừ..... thật muốn, cứ như vậy ăn sạch nó luôn.....

Móng tay dài, lại gian nan thu về.

Ventruie nắm tay lại mấy lần, mới thả lỏng bàn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tiểu Tiểu, tỏ vẻ trấn an.

“Lanka nói thể trọng của ngươi lại giảm xuống. Nếu tiếp tục hút máu ngươi mỗi ngày, ngươi có thể sẽ chết sớm.” Giống như làm bầm lâu bầu, đức ngài thân vương ôm Tiểu Tiểu vừa chậm rãi đi giữa màn tuyết, vừa cúi đầu nói “Ta có thể đợi hai ba tháng mới hút máu một lần. Nhưng số lượng giảm bớt, thì ta muốn chất lượng phải tốt hơn. Gần đây máu của ngươi cũng nhạt đi rồi, phải nhanh chóng mập lên.”

Cao Đại Bàn nghe nửa hiểu nửa không, chỉ đoán được là có liên quan đến ăn uống, vì thế ngoan ngoãn gật đầu.

Quý ngài Ventruie liền vừa lòng, ôn hòa vỗ vỗ lưng cô.

Cao Đại Bàn dần dần xác định, thẳng thắn này thật sự coi cô như con mèo, con chó.

“Về phương diện ẩm thực Lanka đã tìm ra cách, giống loài trong vũ trụ rất nhiều, nguyên liệu nấu ăn và gia vị ngươi cần hẳn là đều có thể tìm cách nhập khẩu..... Còn có yêu cầu gì khác không?” Thân vương cúi đầu nhìn Cao Đại Bàn.

Đồng chí Đại Bàn không nghe kịp, mờ mịt nhìn anh ta.

Thân vương Ventruie không kiên nhẫn nhú nhú mày, thay đổi một câu dùng những từ đơn giản hơn, lặp lại vấn đề một lần nữa: “Ngươi có muốn gì không?”

Lần này Cao Đại Bàn hiểu được, cô cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó nắm tay nói: “Tôi muốn [giường]!”

“[Ăn, mặc ở, đi lại]” Bốn điều kiện cơ bản nhất của cuộc sống, nếu hai loại trước đã được giải quyết, hiện tại sẽ đề cao chuyện “Ở”. Quan tài nào cũng cứng rắn lạnh như băng, cho dù trải thêm một tầng lông thiên nga cũng không thể nào so sánh với nệm Simmons** cao cấp được?

(**Nệm Simmons là loại nệm cao cấp, nổi tiếng nhất thế giới hiện nay. Do Axlmon Gilber Simmons sáng lập từ năm 1870 đến nay, ông cũng là người đầu tiên phát minh ra nệm lò xo.)

Thân vương Ventruie đại biểu của giới ngủ quan tài khó hiểu nhú mày, “Giường là cái gì?”

Đại Bàn nghĩ nghĩ, “Chính là một loại quan tài.”

Ventruie liếc nhìn cô một cái, “Ngươi không thích loại đang dùng?”

Đại Bàn lắc đầu, bắt đầu ngâm nga quảng cáo nghe suốt ngày hôm nay: “Quan tài nắp đóng quá nặng, dù là mở ra hay là đóng lại đều phải cố hết sức, một khi xuất hiện trục trặc, không mở nắp ra được, sẽ giống như bị chôn sống trong hòm, làm chậm trễ công tác học tập và sinh hoạt hằng ngày..... Trào lưu mới, lựa chọn mới! Quan tài nắp trượt, dẫn đầu thời đại! Tạo ra một cuộc cải cách hoàn toàn mới cho lĩnh vực chôn cất gởi đệm của chúng ta!”

Đại Bàn làm bầm hoa chân múa tay, vui sướng đồng dạng ngâm nga!

Đức ngài thân vương nghe xong khóe miệng run rẩy, ho nhẹ một tiếng, mới khôi phục ngữ điệu bình thường: “Không thích nắp đóng, muốn đổi nắp trượt sao? Hay là muốn loại khác? Thôi, chờ Lanka đẩy bảo cô ta mang ngươi đi chọn.”

Cao Đại Bàn liên tục lắc đầu, ra hiệu cho thân vương dừng lại, sau đó nhặt lên một nhánh cây, vẽ một hình chữ nhật trên tuyết, lại thêm bốn cái chân, sau đó vừa vẽ, vừa vận dụng vốn từ ít ỏi của mình cố gắng giải thích: “Giường, chính là..... như thế này, sau đó..... ừm, ấm áp, mềm mại, ngủ rất là thoải mái.....”

Đức ngài Ventruie dường như đã ngộ ra, tổng kết: “Giống như ngươi sao?”

Cao Đại Bàn suy sụp quỳ xuống đất.....

Là ai? Là ai bảo vương hầu đều có khí chất nho nhã được nuôi dạy hết sức cao quý chứ? Đây rõ ràng là đùa giỡn, đùa giỡn không biết xấu hổ!

Cuộc đối thoại về chuyện giường chiếu của một người một quý, chấm dứt vào lúc mặt trời hoàn toàn lặn về hướng Tây.

Từ chân trời bắt đầu xuất hiện vô số người đi đường cười rộ có cánh vôi vàng bay qua, báo hiệu một ngày mới của Huyết tộc bắt đầu, mà một ngày của Cao Đại Bàn cũng kết thúc.

Ventruie cười rộ mang cô về thành, vừa vào cửa, liền nhận được thông báo của quân gia Silly: Thân vương Giovanni de Eyrthropte tới chơi!

Sắc mặt quý ngài Ventruie, nhất thời trở nên rất khó coi.

Mấy ngày này, các vị khách với đủ mọi tước hiệu chạy đến thành thân vương nhiều đến đếm không xuể. Đương nhiên, tới chơi chỉ là lấy cớ, kỳ thật các

quý tộc có tiền lại nhân rồi đó hơn phân nửa là tới xem người địa cầu.

Thân vương Ventrue ngao mạn hiển nhiên là vô cùng thuần thực loại hành vi thất lễ đóng cửa từ chối tiếp khách này, trên cơ bản là tới tên nào thì đá bay tên đó! Vì thế phòng tiếp khách xa hoa nhưng hiếm khi được dùng trong thành thân vương, rốt cuộc hôm nay mới có một vị khách được vào ngồi.

Mái tóc màu bạc, dấu hiệu của Thánh Huyết tộc, được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, con ngươi màu đỏ giấu sau cặp kính mắt quán những sợi tơ vàng, áo dài màu xanh ngọc được thêu tỉ mỉ, kết hợp với trang sức trước ngực và nhẫn trên ngón giữa, bất cứ viên ngọc nào trên người cũng có thể đổi lấy cả một tỉnh cầu, làm cho toàn thân vị khách này từ cao xuống thấp đều lộ ra thông tin “Người giàu có nhiều tiền”.....

Trong đại sảnh tiếp khách vắng vẻ, quân gia Silly cung kính đứng phía sau khách quý hầu hạ.

Về phần chủ nhân tòa thành, thân vương Ventrue, không biết đã đi đâu rồi

“Ventrue kia..... Căn bản là không muốn gặp ta chứ gì?” Thân vương Giovanni chán chường xoay xoay ly rượu trong tay, nói thẳng toẹt sự thật! “Hắn chịu để ta ngồi trên ghế sofa, chẳng qua vì nể mặt ta và hắn đều là thân vương, không thể đối đãi giống như những người khác, tung một cước đá ra ngoài mà thôi. Nhưng Silly thân ái của ta, mang thứ rượu khó uống như vậy lên chiêu đãi khách, không phải là có ý ‘Phiền người cút nhanh một chút’ sao?”

Quân gia Silly sắc mặt không đổi: “Là tôi tiếp đãi không chu toàn, xin ngài chờ một chút, tôi lập tức sai người đổi đồ uống khác.”

“Tốt ~” Giovanni nở nụ cười đầy thâm ý, buông ly rượu, “Rượu cũng uống chán rồi, không bằng đồ uống mới dùng máu của người địa cầu kia đi, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lấy máu lần thứ tám: Xin ngài thân vương tiết kiệm đồ ăn một chút, món đồ chơi này cả vũ trụ chỉ còn một con

Cao Đại Bàn tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ.

Ma cà rồng giống như cương thi, phải luôn giữ cho thân thể sạch sẽ, nếu vi khuẩn quá nhiều, thể xác sẽ rất dễ sinh bệnh hoặc hư thối. Cho nên hệ thống tắm rửa của Tát Ân tinh vô cùng phát triển, từ tắm rửa bằng chất lỏng đến tắm rửa bằng bụi hoặc dùng sóng chấn động để hút bụi vụn vụn, cái gì cần có đều có cả.

Vòi sen sau khi được Lanka thăm tra và điều tiết thì từ độ ẩm đến cường độ đều rất thoải mái, điều duy nhất làm cho Cao Đại Bàn hơi buồn bực là, vòi sen nơi này không phun ra nước sạch, mà phun ra một chất lỏng kỳ quái màu lam nhạt trộn thuốc khử độc gì đó.

Bởi vì còn chưa rõ trên thân thể loài người có mang theo sinh vật gì gây hại cho Huyết tộc hay không, cho nên mỗi ngày đều phải khử độc. Việc này cũng giống như khi chúng ta nuôi mèo nuôi chó luôn muốn phun ít thuốc phòng bệnh chết. Cao Đại Bàn hiểu, chính là, không thích mùi thuốc tiêu độc thể hiện địa vị thú cưng trên người mình cho lắm.....

Hiện tại đồng chí Đại Bàn mới bắt đầu cảm thấy mùi dầu xả Phong Hoa* và xả bông lưu huỳnh Thượng Hải** bị mình ghét bỏ lúc trước kỳ thật rất dễ chịu, buồn bực ngửi ngửi tóc mình, lễ bước từ phòng tắm trở về, vòng qua một ngã rẽ, cô chạm mặt với một người xa lạ đang đi xăm xăm vào tại hành lang dài!

(*Sản phẩm dầu gội đầu, dầu xả của công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất vật dụng hàng ngày Thượng Hải Hoa Ngân sản xuất, là sản phẩm dầu xả đầu tiên của Trung Quốc có mặt từ năm 1985.

*Xả bông lưu huỳnh: một loại xả bông thơm có thêm lưu huỳnh nên có mùi lưu huỳnh. Lưu huỳnh cũng có trong suối nước nóng, được chứng minh là có chức năng sát trùng, tiêu viêm, thanh tẩy, trị mụn.)

Tuy rằng người đó đang bước vội nhưng động tác cũng rất nhanh nhẹn! Ngay khi thấy Cao Đại Bàn sắp chạm vào góc áo mình, anh ta liền dùng một tay tóm lấy bả vai của cô trực tiếp đẩy cô qua một bên! Cao Đại Bàn ngã ngồi dưới đất, sững sờ nhìn người đàn ông cao lớn mặc quần áo hoa lệ kia phui phui cổ tay áo, dùng khoe mát liếc mình.

Quân gia Cyrus từ phía sau đuổi theo ngăn cản, vừa nhìn thấy tình huống giằng co của hai người, liền đau đầu nấn nấn huyết thái dương, miệng lẩm bẩm làm sao có thể khéo như vậy làm sao lại xui xẻo như vậy.....

Mang biểu tình bất đắc dĩ đưa tay bảo một người hầu đi mời Lanka, Cyrus thờ dãi đi tới nâng Cao Đại Bàn trên mặt đất dậy, “Nếu đã gặp được thì hết cách rồi..... giới thiệu một chút vậy, vị này là thân vương Giovanni de Eyrthropte, tổng quản tài chính của Tát Ân tinh. Ngài Thân vương, vị này chính là con người mà ngài muốn gặp.”

“Ồ? Chính là nó sao?” Giovanni chống cằm rũ mắt nhìn xuống Cao Đại Bàn một lát, than thở: “Nhỏ con. quá xấu.”

Quần gia Cyrus : “Khụ, ngài thân vương, nói như vậy quá thất lễ.”

“Thất lễ?” Thân vương Giovanni khó hiểu nhú mày, “Nó chỉ là thú cưng thôi mà? Chẳng lẽ bởi vì có hình người mà người đối đãi với nó như Huyết tộc sao? Ai. Nói cho cùng, tuy rằng quý giá, nó cũng chỉ là một loại nhân ngư hay động vật để hút máu mà thôi.”

Quần gia Cyrus im lặng.

Vươn tay kéo cánh tay Đại Bàn, thân vương Giovanni lấy móng tay nhấc cằm Tiểu Tiểu lên, hơi cúi người nhẹ nhàng ngửi, “Ừm~ nhưng hương vị của sinh vật này thật sự rất dễ chịu. Dưới làn da mỏng manh này, chính là chất lỏng ấm áp thơm ngon hơn nữa phải không? Chỉ cần nghĩ vậy đã cảm thấy thật mê người rồi~” Dùng sức vuốt ve làn da yếu ớt của Cao Đại Bàn, thân vương Giovanni neho mắt nhìn chăm chăm mạch máu khẽ nháy lên bên gáy Đại Bàn, hầu kết vô thức lặn lội nuốt nước miếng chờ mong xuống.

Cao Đại Bàn cũng khản trương nuốt nước miếng, người này thật mạnh, tùm cô đau quá! Hơn nữa ánh mắt màu đỏ lạnh như băng sau lớp kính kia hoàn toàn là ánh mắt của kẻ săn mồi, làm cho người ta ý thức được mình thật sự chỉ là đồ ăn!

Cho dù đang học tập ngôn ngữ, cho dù có thể đưa ra yêu cầu, cho dù có thể tắm rửa, ngủ, xem tivi; địa vị cũng vẫn là đồ ăn!

Ngón tay lạnh như băng của Giovanni mon trón hai má và cằm cổ ấm áp của Tiểu Tiểu, khi chạm vào dấu răng Ventruelưu lại thì dùng tay trong nháy mắt!

“Chắc, cái gì đây, đúng là đã ký kết khế ước.”

Cao Đại Bàn bị sờ mó, sợ hãi cảm nhận được đối phương tạm dừng lại, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra, dấu răng này vẫn rất hữu dụng.

Lúc trước cô còn rất kinh ngạc vì sao miệng vết thương quý hút máu liếm qua đều đã khép lại, dấu răng lại không biến mất. Lanka liền nói cho cô biết bởi vì đây là dấu hiệu cố ý lưu lại, chủ yếu cảnh cáo những quý hút máu khác, nó là một loại khế ước, biểu hiện người cung máu đã được người hưởng dụng bảo vệ. Chỉ cần người hưởng dụng vẫn theo lấy máu từ người cung cấp máu, dấu răng tự nhiên sẽ không khép lại, nếu người hưởng dụng từ bỏ người cung cấp máu này, dấu răng sẽ dần dần biến mất. Nói như vậy, chỉ cần dấu răng vẫn còn, thì khế ước vẫn có hiệu lực, nếu Huyết tộc cấp thấp ra tay với người cung cấp máu, sẽ bị trừng trị. Nếu người cung cấp hoặc là cao cấp ra tay, sẽ bị các tộc nhân Huyết tộc khác chỉ trích.

Cao Đại Bàn rất chán nản.

Nghĩa là chỉ cần địa vị cao, tranh giành đồ của người khác sẽ không bị xử phạt gì, chỉ bị khinh bỉ sao?

Ngộ nhờ có quý tộc nào đó không biết xấu hổ như Ventruethì tính sao bây giờ?

Khế ước này thật đúng là không bảo đảm chút nào.

Cũng may, dù sao quý tộc trong Huyết tộc không biết xấu hổ giống như Ventruethì cũng không nhiều lắm, thân vương Giovanni này vẫn có vẻ tuân thủ quy củ. Nhìn thấy dấu răng, hắn liền buông lỏng tay, lui ra phía sau mấy bước cẩn thận đánh giá Cao Đại Bàn còn đang kinh hoàng, thỉnh thoảng bốc một nắm tóc của cô lên hoặc là chọc chọc hai má của cô để đánh giá.

“Đúng là không tệ ~” Giovanni hứng thú dạt dào quay đầu hỏi người đẹp Lanka vừa mới chạy tới, “Bên viện nghiên cứu khoa học của trường lão đã bắt tay vào làm bản sao của nó chưa? Hương vị thơm ngon như vậy hẳn là phải sản xuất hàng loạt, khẳng định có thể kiếm một khoản rất hời!”

“Thí nghiệm nhân bản đã được tiến hành, nhưng sẽ không sản xuất hàng loạt.” Vươn tay kéo Cao Đại Bàn bị sờ loạn qua, người đẹp Lanka trả lời ngắn gọn.

“Ồ? Là sợ pháp luật vũ trụ áp chế sao? Ta không ngờ Huyết tộc chúng ta lại là chủng tộc tuân theo khuôn phép như vậy. Hay là kinh phí không đủ? Quả thực, chi phí nhân bản một con người tinh xảo như vậy cũng rất cao. Nhưng chuyện này tuyệt đối có giá trị đầu tư, nếu là vấn đề về phương diện kinh phí, ta có thể bỏ tiền.”

“Giovanni đại nhân, xin ngài thu hồi đôi mắt hám tiền kia lại đi! Sự tình không đơn giản như vậy đâu.” Lanka bấm bấm bảng ghi số liệu thí nghiệm, “Sẽ không sản xuất hàng loạt bởi vì căn bản là không có giá trị, người nhân bản nhất định sẽ có khiếm khuyết ở phương diện nào đó, chuyện này mọi người đều biết chứ?”

“Đương nhiên.” Giovanni gật gật đầu, “Ta nghe nói có thể là chỉ số thông minh thấp, hoặc là thân thể không đầy đủ, có một số thì chết sớm. A, chẳng lẽ.”

“Đúng vậy, chỗ thiếu hụt của người nhân bản chính là máu! Kết quả thí nghiệm cho thấy máu của người nhân bản cũng không mê người, tức là, tư vị bình thường, ngon hơn loài khác một chút, nhưng thật sự không đáng với phí tổn nhân bản quá cao. Ngay cả chỉ số dinh dưỡng cũng rất bình thường, ngài xem.” Lanka bấm bấm màn hình cảm ứng, “Chỉ số của người nhân bản kém hơn bản thể nhiều lắm, hơn nữa không phải là hiện tượng ngẫu nhiên, sản phẩm thí nghiệm từ số 001 tới 007 đều như vậy. Tuy vậy hiện tại còn chưa rõ đây là do sự thiết hụt của kỹ thuật nhân bản, hay bản thân máu

của người địa cầu vốn là như vậy, chẳng qua là do phiêu lưu một vạn năm trong vũ trụ, chịu tác dụng của các loại phóng xạ nên mới có hương vị đặc biệt, thơm ngon như thế.”

“Thì ra là thế..... A ~ như vậy xem ra, phải nhắc nhở Ventruie tiết kiệm đồ ăn một chút, món đồ chơi này cả vũ trụ chỉ còn một con. Ta cũng không hy vọng, lúc nó đến trên tay ta chỉ còn lại da xương bọc”

Thân vương Giovanni vỗ vỗ tay, một con rồng có cánh màu vàng từ trên trời giáng xuống, đập đôi cánh vừa thấy đã biết rất là đáng giá, im lặng chờ mệnh lệnh của chủ nhân.

“Đương nhiên,” đức ngài Giovanni nhảy lên lưng rồng mỉm cười bỏ sung, “Cho dù chỉ còn da và xương, cũng phải giữ lại cho ta, giống loài quý hiếm như vậy, làm thành tiêu bản cũng có thể bán được giá cao~”

Cao Đại Bàn đứng tại chỗ, không rét mà run.....

.....

Khi Sao Sange từ mùa tuyết bước vào mùa mưa, Cao Đại Bàn đã dần dần quen với ngôn ngữ và thức ăn thiếu dinh dưỡng của Huyết tộc.

Nhưng mất máu thường xuyên và dinh dưỡng không cân đối, đã làm cho thể chất của cô kém đi rất nhiều.

Thiếu máu khiến chóng mặt ù tai đã thành vấn đề vật vãn, tứ chi một mỏi làm cho cô càng ngày càng thêm ngủ nghiêm trọng, hầu hết thời gian đều trải qua nằm chiếc giường thân vương Ventruie vừa mới cho người làm.

Ngoại trừ tình hình sức khỏe kém đi, thái độ của Huyết tộc cũng làm cho Cao Đại Bàn sợ hãi.

Thân vương Giovanni thường xuyên không mời mà đến, ánh mắt anh ta nhìn cô giống như là nhìn một đồng xương da đáng giá, thật sự làm cho người ta đau ruột thừa.....

Có lẽ là vì cuộc sống quá áp lực, gần đây Cao Đại Bàn bắt đầu nằm mơ.

Trong mộng có khi là mẹ cô làm xong điểm tâm kêu cô rời giường, có khi là ba ngồi trên ghế sofa ngủ gật, có khi là từng cánh cửa từng căn phòng trong ngôi nhà kia, có khi là lá thư mới viết được một nửa nằm trên bàn học, những trang giấy bị con gió ngoài cửa sổ thổi vào tóc lên một góc.....

Tóm lại, đều là một ít cảnh tượng quen thuộc đến khiến người ta rơi nước mắt.

Cao Đại Bàn là học sinh trung học kiên cường của Địa Cầu, sẽ không dễ khóc như vậy, vì thế đành phải tỉnh lại.

“Mất ngủ, ngủ không sâu, biểu hiện ban đầu của bệnh thiếu máu.” Lanka ôm máy tính bảng ghi chép tổng kết của quá trình nghiên cứu.

Nhưng cô ấy không biết, Cao Đại Bàn còn có thể nằm mơ.

Huyết tộc không mơ.

Cách cợn họ nghỉ ngơi cũng không phải ngủ, mà giống như tắt máy, chân chính hôn mê.

Nặng nề, lạnh như băng, không có hô hấp và tim đập, thần kinh, cơ bắp thậm chí một tế bào cũng không hề vận động, giống như thi thể.

“Nghỉ ngơi của chúng tôi mới là nghỉ ngơi thật sự. Cùng sử dụng năng lượng, con người phải dùng suốt 24 giờ trong, mà Huyết tộc ít ra cũng tiết kiệm hơn loài người một nửa, vấn đề hiệu suất có thể hình dung được rồi.” Ngón tay thon dài của Lanka xoay xoay cây bút laser, giọng nói mang theo sự hiếu kỳ của người nghiên cứu khoa học, “Mà khi con người ngủ thì hô hấp, tim đập, máu vận chuyển, thậm chí hoạt động của đầu óc, tất cả đều không đình chỉ, con người cũng không ý thức được, việc này rất không hợp lý! Khi con người ngủ thì rốt cuộc những tế bào nào tiếp tục vận động này đang làm cái gì? Chẳng lẽ đầu óc đang tiến hành suy nghĩ độc lập sao?”

Không, không phải. Đó là đầu óc đang tạo ra giấc mơ.

Chân thật, giả dối, có đạo lý, không đạo lý.

Nhớ lại, đoán trước, trấn an bản thân, tự hù dọa mình.

Thể hiện sự phản kích, hơn nữa không cần phụ trách hậu quả.

“Cuộc đời của con người vốn ngắn ngủi, chúng tôi cũng không muốn lãng phí một nửa sinh mệnh trong giấc ngủ.” Cao Đại Bàn nói, “Huống chi nếu mở mắt ra là thế giới thực tế, nhắm mắt lại không có thế giới nào, như vậy rất tàn khốc. Chung quy luôn cần một nơi để có thể ảo tưởng trốn tránh.”

Giống như hiện tại, làm con người cuối cùng, ít nhất, cô còn có thể nằm mơ.

Cao Đại Bàn rất rõ ràng, theo dòng thời gian không ngừng trôi qua, tất cả đều sẽ bị hòa tan. Nếu có một ngày ngay cả cô cũng không nhớ rõ những chuyện, những sinh vật trên Địa Cầu, như vậy khi đó, có lẽ chỉ còn lại những hình ảnh hiện lên trong mộng.

Tối nay Cao Đại Bàn mơ thấy một cậu thiếu niên.

Khuôn mặt đã mơ hồ, ước chừng cũng có vẻ đẹp trai.

Màu đồng phục cũng không còn nhớ rõ, nhưng cô vẫn nhớ bộ dáng cậu ta đứng trên sân thể dục. Cao gầy, năng động, mang theo một chút cảm giác ngây ngô và giả vờ lạnh lùng. Nếu là hiện tại, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc con. Nhưng vào lúc ấy, lại là loại hình được chào đón nhất trong trường học. Bốn phía tự nhiên phải có nữ sinh tiêng hô hậu ủng, lúc cậu ta chơi bóng rổ tự nhiên sẽ có người vây xem hét chói tai, ngẫu nhiên hai tay dứt túi đi dưới lầu phải có người lên lút thò đầu từ cửa sổ phòng học ra xem

Cuộc sống trung học nhàm chán như vậy, Cao Đại Bàn là một người bình thường, đương nhiên không thể ngoại lệ. Áp lực của bài thi cũng không ngăn nổi lòng xuân thiếu nữ, dù là cố ý hay vô tình cũng thường xuyên liếc nhìn cậu ta

Nhưng Cao Đại Bàn khi đó, là Cao Đại Bàn.

Là cây trụ điện sừng sững to lớn đứng giữa đám nữ sinh nhỏ nhắn đáng yêu.

Khi cả lớp họp ca, là Đại Bàn oai phong mặc áo somi nam đứng hàng cuối cùng.

Là Đại Bàn cường tráng đi xem bóng rổ, cũng không thể không biết xấu hổ cùng các cô gái khác hai tay ôm ngực nũng nịu hét chói tai, cho dù nhìn không được chạy tới xem, cũng phải kiêng một không nước tinh khiết chạy tới tiếp tế cho vận động viên;

Có một lần, sẩy chân được đối phương đỡ, lại buồn bã phát hiện móng vuốt mập mạp của mình còn lớn hơn cả bàn tay thon dài của người ta, vì thế Đại Bàn mặt đỏ bừng trở về đập đầu xuống đất

Cao Đại Bàn mỉm cười trong giấc mơ, khi đó mình thật là lợi hại.

Đến khi tỉnh lại, ngồi dậy, trong bóng đêm ở một tỉnh cầu xa xôi, nụ cười này liền cứng đờ trên khóe miệng

Hiện tại, chẳng phải ngay cả yêu đơn phương cũng không thể sao?

Chỉ còn lại một người duy nhất.

Sống dưới thân phận đồ ăn cá đời

Cao Đại Bàn bò xuống giường, quần chần đi đến trước cửa sổ, bên ngoài là vùng đất màu xám bạc mênh mông của Tát Ân tỉnh, trên bầu trời là những con rồng có cánh lúc xa lúc gần chứng minh sự thật cô đang ở thế giới khác, trên đường chân trời ba vầng trăng tàn ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng chiếu sáng cửa sổ thành Huyết tộc, màu bạc này làm cho người ta cảm thấy thật u buồn.

Cao Đại Bàn ngồi xuống, ôm đầu gối cuộn mình lại

Cô không biết mình đã ngồi bao lâu, cảnh vật ngoài cửa sổ không có gì biến hóa, bốn phía không cũng có tiếng động gì.

Sự giáo dục cao nhả của Huyết tộc và thân thể nhanh nhẹn như dã thú làm cho hành động của bọn họ đều im hơi lặng tiếng.

Thẳng đến khi người ta chạm vào da mình, Cao Đại Bàn mới chú ý tới việc có người vào phòng.

“Người đang khóc sao?” Ngón tay lạnh như băng phát qua hai má, giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu.

“Không có.” Cao Đại Bàn buồn bực đáp.

“Đói bụng rồi sao?” Có tiếng quần áo sột soạt, dường như người tới đang cúi gập thắt lưng nhìn cô.

“Không có.” Cao Đại Bàn lắc đầu, sờ sờ bụng, lại gật gật đầu, “hình như có một chút.”

Một loại trái cây màu đỏ cam được bàn tay tái nhợt đưa đến trước mặt cô, móng tay sắc nhọn lại không hề rạch nát vỏ trái cây mỏng manh!

“Lanka nói người cũng có thể ăn quả thực vật.”

Cao Đại Bàn vươn tay sờ sờ trái cây tròn vo trong lòng bàn tay của người đàn ông kia. Tuy rằng màu sắc rất kỳ quái, nhưng

“Trông rất giống [quả đào].”

“Quả đào là cái gì?”

“Là loại hoa quả tôi thích nhất.” Cao Đại Bàn cầm lấy trái cây cắn một miếng.

Sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Thật khó ăn

Thật sự rất khó ăn.

Hương vị kích thích kia làm cho mắt cô rung rung, tầm mắt mờ hồ.....

A a, nơi này thật sự, không phải là Địa Cầu.....

Cái gì cũng không giống, hoàn toàn khác biệt.

Mình không thể trở về, cũng không biết phải đi đâu.....

Chỉ có một mình, phải làm thế nào đây?

“Khó ăn đến mức người phải khóc sao?” Thở dài, vỗ vỗ đầu cô, đức ngài thân vương vươn tay định lấy loại quả kỳ lạ kia ra, Cao Đại Bàn lại không buông tay.

“Có phải.....” Nghẹn ngào nắm chặt trái cây khó ăn trong tay, Cao Đại Bàn ngẩng đầu nhìn thân vương Ventruie, “Có phải, nếu tôi chỉ biết ăn uống ngủ, sẽ không.. sẽ không cảm thấy khổ sở hay không?”

Con người, vì sao lại biết nhớ nhưng?

Vì sao cứ mãi nhớ lại?

Vì sao phải có cảm xúc?

Vì sao, lại là loại động vật vừa phức tạp vừa yếu ớt như vậy?

Nếu mình thật sự là gia súc, ăn thức ăn xong thì đi ngủ, có phải sẽ không khổ sở nữa chẳng?

Thân vương Ventruie nhẹ nhàng thở dài, kéo áo choàng dày bằng tơ lụa dịu dàng quấn lấy Tiểu Tiểu đang khóc, ôm cô yên lặng ngồi bên cửa sổ thật lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Con người đúng là sinh vật phiền phức.....”

Cao Đại Bàn đồng ý gật đầu, túm áo choàng thân vương lau nước mắt nước mũi, cuộn người trong lòng anh ta vừa chậm rãi thút thít.....

“Ngày mai ta sẽ mua trái cây mới cho người.....” Anh ta nói.

Cao Đại Bàn tiếp tục gật đầu, có trái cây mới, cũng rất tốt.

“Đừng khóc.....” Anh ta tiếp tục nói, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.....

Cao Đại Bàn sững sốt một chút, nghi hoặc đẩy đầu ngài thân vương ra, “Chờ..... Chờ một chút, ngài làm cái gì vậy? Miệng tôi cũng không bị thương.”

Đối phương cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục hôn môi, “Không phải hút máu, chỉ muốn hôn thôi.....”

Bạn học Đại Bàn không ngừng lui về phía sau nâng tay che cặp môi của đức ngài thân vương đang đề sát vào, “Ngài đợi một chút. Như vậy rất kỳ quái..... Không phải chỉ có [tình nhân] mới có thể hôn môi sao?”

“Tình nhân?” Kéo tay đối phương xuống, thân vương Ventruie khó hiểu nhíu mày, “Đó là cái gì?”

“Chính là..... Chính là quan hệ trước khi trở thành [vợ chồng].”

“Vợ chồng? Đó là cái gì?”

Cao Đại Bàn thật sự 囧..... Chẳng lẽ tình cầu này căn bản không có định nghĩa kết hôn sao?

A, quả thật Lanka đã từng nói phụ nữ Huyết tộc không thể sinh con, cho nên nơi này không có khái niệm “Gia đình”, ngay cả thị tộc cũng phân chia dựa theo dòng họ và huyết thống lưu truyền từ thời cổ đại, giữa tộc nhân không có quan hệ anh chị em, cũng không có cha mẹ. Nói như vậy, trên tình cầu này quả thật có thể không có “Hôn nhân” hoặc là “Vợ chồng” linh tinh gì đó.

Nhưng mà, nhưng mà..... không phải Huyết tộc rất háo sắc, hoạt động tình dục rất phong phú mãnh liệt sao?

“Tình nhân giống như là..... đối tượng trên giường của ngài?” Cao Đại Bàn ngượng đỏ mặt.

“Đối tượng trên giường? Ý người là bạn đời?” Đức ngài thân vương có vô số “bạn trên giường” cuối cùng cũng hiểu ra, “Tình nhân chính là chỉ bạn đời sao?”

Khái niệm bạn đời của Huyết tộc, rất là rộng ==

Là người tình trên giường, cũng là chiến hữu trên chiến trường, cũng là đối tượng trao đổi máu.

Ràng buộc đôi bên đến từ chính những dục vọng bản năng: Thèm ăn, tình dục, mong muốn sinh tồn.

Chỉ là sống nhờ vào nhau, không quan hệ đến tình yêu.

“Ta cũng không có ý coi ngươi là bạn đời.” Thân vương Ventrue nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc nói: “Hương vị của ngươi hấp dẫn ta, còn mãnh liệt hơn những người khác. Chỉ cần tôi gần ngươi, đã khiến ta không nhịn được muốn gần sát thêm! Muốn hôn lên môi ngươi vuốt ve ngươi, liếm ngươi, cắn ngươi, muốn dùng sức ôm thật chặt, hoặc là dứt khoát xé nát ngươi ra!”

“.....”

Cao Đại Bàn, giới tính nữ, trong cuộc đời dài [một vạn lẻ] mười tám tuổi, lần đầu tiên bị “tò tính”.

Giờ khắc này, tình cảnh này, không biết phải nói gì.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lấy máu lần thứ chín: Nghệ thuật nói chuyện của người địa cầu

“Ừm, tình trạng kết mạc nhợt nhạt đã giảm bớt.” Lanka tắt đèn pin trên tay, kết thúc màn quan sát mắt Cao Đại Bàn, đang ghi tổng kết lên bảng điện tử: “Xem ra việc ăn các loại thực vật đã có tác dụng, tình trạng thiếu máu dịu đi rất nhiều.”

Cao Đại Bàn xoa đôi mắt chưa sót, từ trên bàn khám bệnh đứng lên, chậm rãi mặc quần áo.

“Tuy vậy..... Vì sao thể trọng của cô vẫn còn giảm xuống?” Lanka bắt mắt đọc số liệu đánh giá thể trọng trên tấm bảng tòa ánh sáng xanh mờ mờ, “Nghe nói khẩu vị của cô cũng không tốt, gần đây lúc học tập cũng không có tinh thần, rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là tâm tình không tốt lắm, có thể là vì không thấy ánh sáng mặt trời.” Cao Đại Bàn cúi đầu gài nút áo.

“Tâm tình?” Lanka kinh ngạc nhíu mày, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, xoay người vui đùa vào máy tính, khuôn mặt nghiêm túc mãnh liệt tra cứu.....

Cao Đại Bàn còn đang tiếp tục cấm chú gài nút đã bị bàn tay từ bên cạnh đuổi đến ngăn lại, ngón tay tái nhợt của ngài Ventrue vén áo lót mỏng manh của cô lên, phát qua thất lưng gầy sọc xuống và xương sườn hơi lồi lên bên hông.....

“Nuôi vât và như vậy, lại gầy đi.”

Thân thể ẩm áp của Đại Bàn đột nhiên bị ngón tay lạnh như băng đụng tới, nhin không được run rẩy. Xoay thất lưng né tránh, quần chặt áo ngủ, bạn học Đại Bàn nhỏ giọng oán giận: “Tôi bị nuôi cũng vât và chứ bộ.”

Đức ngài thân vương ngăn người, cười khẽ một tiếng, đưa tay vỗ vỗ đầu Cao Đại Bàn, mang theo người hầu rời đi.

“Tôi cứ cảm thấy.....” Lanka tựa trước máy tính một tay chống cằm, lười biếng liếc mái tóc bị vò loạn của Cao Đại Bàn, “Tôi cứ cảm thấy bầu không khí giữa hai người đã thay đổi. Phát sinh chuyện gì rồi sao? Lên giường hả?”

Bạn học Đại Bàn đang bung nước trái cây nóng chậm rãi uống phun ra cái phèo! “Làm sao có thể? Tôi là đồ ăn mà?”

“Sao lại không thể?” Lanka chẳng hề để ý nhíu mày, “Đối với Huyết tộc mà nói, hành vi hút máu vốn đã là kết hợp giữa sự thèm ăn và ham muốn tính dục. Uống máu rót ra ly thì không sao, nhưng nếu trực tiếp cắn trên cổ sinh vật, khi cơn khát thỏa mãn thì tính dục đồng thời xúc động mãnh liệt cũng là chuyện rất bình thường. Huống chi cô lại có hình người, hơn nữa còn có năng lực tư duy, hiện tại lại học xong ngôn ngữ của chúng tôi..... Nói thật, có đôi khi ngay cả tôi cũng quên mất cô kỳ thật thuộc chủng tộc khác.”

Cao Đại Bàn sững sốt, cô nhớ tới lời “tò tính” của Ventrue lần trước. Thì ra là thế, thèm ăn kết hợp với tính dục sao? Nhưng mà..... Nghe qua dường như càng nguy hiểm hơn.

“Tôi nói thật đó,” Lanka xoay xoay bút về mặt tòa ra hào quang thần thánh của nhà khoa học, “Nếu lên giường phải lập tức báo cáo cho tôi ngay nhé! Các chỉ số biến hóa khi thực hiện hành vi tính dục đều là những số liệu rất giá trị. Không biết ngài thân vương có chịu để tôi đứng quan sát ghi chép ngay tại hiện trường hay không, nếu không thì theo dõi toàn bộ quá trình qua thiết bị điện tử cũng được.....”

Cao Đại Bàn yên lặng hắc tuyến.....

(* Hắc tuyến: Mấy cái vạch trên đầu hình bên , thường dùng để diễn tả cảm xúc ón lạnh, uể oải, bó tay với một sự việc gì đó.)

Khoa học, có đôi khi là thứ vừa rất vĩ đại vừa 囧.

“Khụ, không phải như vậy, Lanka. Chỉ vì lần trước lúc tôi khóc, ngài ấy có có an ủi tôi, khiến tôi cảm thấy người này cũng không tệ lắm.”

“Lúc cô khóc? Cô khóc sao?” Lanka hứng thú dạt dào quay người lại, “Vì sao khóc? Hành vi khóc đó diễn ra trong bao lâu? Ngoại trừ lần đó ra, còn khóc nữa không? Là hành vi ngẫu nhiên hay là hành động có tần suất cao? Nước mắt có bảo quản lại không? Lần sau lúc khóc nhất định phải liên lạc để tôi ghi chép số liệu lại một chút nha.”

Cao Đại Bàn vịn tường lết ra cửa.

“Đợi chút, đợi chút!” Lanka dùng một tay kéo cô lại, “Chớ đi! Tôi nghĩ tôi đã tìm được nguyên nhân chủ yếu khiến thể trọng của cô giảm xuống rồi. Đương nhiên. Tuy rằng còn chưa căn cứ trên số liệu cụ thể, nhưng tôi cho rằng độ chuẩn xác tương đối cao.

Lúc này, khi cô nhắc tới ‘Tâm tình không tốt’ tôi liền mơ hồ cảm thấy, tuy rằng con người có tứ chi gầy yếu nhưng hoạt động của đầu óc cũng xem như sinh vật có trí tuệ bậc cao, có thể vì ‘Cảm xúc’ thuộc phương diện tâm lý ảnh hưởng đến các chỉ số của phương diện sinh lý chẳng? Tôi vừa mới tra cứu bách khoa toàn thư vũ trụ một chút, thỉnh thoảng các sinh vật trí tuệ trên các tinh hệ khác cũng sẽ có tình trạng như vậy. Hiện tại cô lại nhắc tới lúc trước đã từng khóc. Phải biết rằng, trên thực tế khóc là một trong những phương pháp để thân thể điều tiết giảm áp lực. Cho nên tôi nghĩ rằng, có lẽ đúng là cô bị áp lực tâm lý, mới khiến tình trạng sức khỏe giảm xuống!”

Cao Đại Bàn tạm dừng trong chốc lát, gật đầu, “A, đúng vậy, nhưng loại chuyện rõ ràng này cũng cần suy nghĩ lâu như vậy sao?”

Lanka xoay người hát văng máy tính!

“A a! Đáng giận! Người địa cầu thật đáng ghét!! Cái gì mà chuyện rõ ràng chứ?! Loại tình huống này căn bản là rất đặc biệt mà? Bình thường, có sinh vật trí tuệ nào trong vũ trụ gầy yếu giống như loài người đâu? Thông thường thì trí tuệ và thể lực luôn tiến hóa đồng bộ!!”

Người địa cầu gầy yếu đáng ghét Cao Đại Bàn: “A. Là như vậy sao.”

“Đúng vậy! Chính là như vậy! Giống như Huyết tộc của chúng tôi, ví dụ như tôi đây, cho dù thương tâm đến trời sập đất nứt, cũng có thể đánh chết một chiến sĩ! Đó mới là sinh vật trí tuệ cấp cao!”

Nhà khoa học Lanka, ngạo nghễ đứng trong những tia lửa tung tóe bắn ra từ ‘hài cốt’ cái máy tính đáng thương, khí thế hùng hồn, tóc đen tung bay.

Báo cáo điều tra [Bàn về sự mâu thuẫn tâm sinh lý của người địa cầu] thành lập trên nền tảng máy tính bị phá hủy của Lanka, đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh sau này của bạn học Cao Đại Bàn.

Đối với các loại suy luận khoa học rối rắm, chúng ta cứ giả như không biết lược qua đi.

Quan trọng nhất, vẫn là kết luận bản báo cáo: “Người địa cầu không thể nuôi nhốt trong nhà, phải được thường xuyên được thả ra ngoài phơi nắng giải sầu.”

Thân vương Ventruie buông bản báo cáo, ôm lấy Cao Đại Bàn ước lượng sức nặng, liền đồng ý với phán đoán này.

Vì thế, khi sao Sange vào mùa mưa, trên danh sách nhân viên đi theo quan chấp chính tuần tra toàn cầu như thông lệ, liền có thêm tên của một người địa cầu.

.....

“Đây là, du lịch do nhà nước đài thọ.” Về mặt Lanka hăng hái, “Ha ha ha ~ có chính phủ chống lưng, bao ăn bao ở, tuần du khắp các tòa thành xa hoa trên thế giới! Kỳ nghỉ đông phải trải qua như vậy mới hứng thú!”

Cao Đại Bàn hắc tuyến sửa soạn túi hành lý nho nhỏ của mình, “Lanka, có đôi khi tôi cảm thấy cô thực sự không giống tộc nhân Huyết tộc.”

Ventruie cũng vậy, Brujah hay Giovanni cũng thế, thậm chí cả Sirry, chưa từng thấy Huyết tộc khác cười to không tao nhã như vậy, nói chuyện cũng chưa bao giờ dùng kính ngữ.

“Cô muốn hỏi tại sao tôi không có chút lễ phép, giáo dục nào chứ gì?” Lanka chẳng hề để ý chơi đùa một lộn tóc quần lớn.

Cao Đại Bàn khoát tay, “A không, tôi chỉ muốn nói, ma cà rồng khác am hiểu nhất là giả vờ giả vịt, cô thì hoàn toàn không như thế.”

Lanka lặng im nhìn Đại Bàn một lúc lâu, thì thào: “Không phải tôi nói chứ có đôi khi miệng cô thật sự rất ác độc.”

Tiện tay giúp Đại Bàn đem áo choàng bằng lông nhét vào túi hành lý, Lanka cúi đầu nhìn nhìn sợi tóc đen bóng của mình lăm lăm lâu lâu, “Không có giáo dục sao? Đại khái là vì tôi vốn cũng không phải quý tộc, ai bảo tôi chỉ là Bán Huyết tộc.”

Cao Đại Bàn: “Từ trước kia tôi đã muốn hỏi, ‘Bán Huyết tộc’ cô thường nói rốt cuộc là cái gì? Một dân tộc sao?”

Lanka nhủ mảy, “Tôi đã từng nói cho cô biết trên sao Sange có ba dòng Huyết tộc phải không?”

“Ừa. Quý tộc ‘Thánh Huyết Tộc’, bình dân ‘Lam Huyết tộc’, cầm kỵ ‘Bán Huyết tộc’.”

Lanka: “Đúng vậy. Tuy rằng hiện tại ba dân tộc này cùng tồn tại, nhưng kỳ thật trên Tất Ân tinh vốn chỉ có Lam Huyết tộc. Thánh Huyết tộc tóc bạc mắt đỏ chỉ mới di chuyển đến tinh cầu này từ thời cổ đại. Về phần xuất phát từ nguyên nhân gì mà di chuyển đến nơi này, không ai biết. Nhưng Thánh Huyết tộc có được lực lượng cơ thể và lực lượng tinh thần rất hùng mạnh, đã nhanh chóng khiến dân chúng bản địa của tinh cầu này hàng phục. Trong Huyết tộc, lực lượng quyết định tất cả, Lam Huyết tộc yếu kém chỉ có thể làm bình dân hoặc là nô lệ, phục vụ cho quý tộc. Cấp bậc đã được phân chia như vậy.”

Cao Đại Bàn: “Há? Nói như vậy, Lam Huyết tộc và Thánh Huyết tộc kỳ thật là hai loại sinh vật khác nhau sau?”

Lanka gật đầu, “Bây giờ cô mới biết sao? Đương nhiên là khác nhau. Tuy Lam Huyết tộc cũng là Huyết tộc, nhưng thời gian sống có hạn, đại khái khoảng 500 năm. Hơn nữa tất cả giai đoạn từ thơ ấu đến già nua, sau khi tử vong sẽ lưu lại một thứ gọi là ‘Hạch’, sau đó trọng sinh vào ngày trăng tròn đầu tiên sau một năm ba tháng. Bởi vì họ có sinh mệnh tuần hoàn, cho nên Lam Huyết tộc không cần sinh sản đời tiếp theo cũng có thể duy trì chủng tộc.

Về phần Thánh Huyết Tộc, bọn họ hùng mạnh mà trường thọ, trạng thái đương nhiên là gần như bất lão bất tử, nhưng không có cả ‘Hạch’ trọng sinh, một khi trái tim bị dập nát, thì sẽ hoàn toàn tiêu vong. Không thể dùng hạch tuần hoàn sinh mệnh, phụ nữ Thánh Huyết tộc lại không thể sinh sản đời sau, cho nên số tộc nhân Thánh Huyết tộc chỉ có thể không ngừng giảm bớt.

Lúc tôi còn nhỏ, nghe nói Thánh Huyết tộc có mười ba thị tộc sáu mươi năm tộc nhân. Nhưng hiện tại, trải qua chiến tranh hoặc những hao tổn khác, đã có ba thị tộc hoàn toàn diệt vong, còn có bảy thị tộc nhân số quá ít, đã bị tiêu diệt, nay chỉ còn lại ba đại gia tộc, mà số người cũng giảm xuống chỉ còn hai mươi tám người. Nếu không tìm thấy phương pháp sinh sản, đại khái một ngày nào đó chủng tộc này sẽ tiêu vong. Đến lúc đó, có lẽ Tất Ân tinh sẽ trở lại dưới sự thống trị của Lam Huyết tộc một lần nữa.”

Cao Đại Bàn nhìn đôi mắt màu đen và mái tóc đen điểm lệ của Lanka, “Vậy Bán Huyết tộc thì sao?”

“Bán Huyết tộc sao? Ha ha. Còn thảm hại hơn cả Thánh Huyết tộc. Không thể gây giống, không có hạch, hơn nữa cũng không trường thọ, đó là một chủng tộc ngay từ đầu đã không có tương lai.”

Lanka cười cười, ngón tay thờ ơ quăn quăn tóc, “Bán Huyết tộc là ngoại tộc do người ta tạo ra. Nếu Thánh Huyết tộc truyền máu mình cho Lam Huyết tộc, hơn nữa máu hai người có thể dung hợp, sẽ sinh ra Bán Huyết tộc. Đồng tử người kia, tóc và máu cũng đều biến thành màu đen, hơn nữa trong máu chứa đựng kịch độc. Thời gian của Bán Huyết tộc sẽ đình trệ lại, không già đi nữa, lúc biến dị tuổi gì sẽ dừng lại tại tuổi đó. Thời gian sống cũng sẽ kéo dài, bình thường có thể sống khoảng một vạn năm. Nhưng một vạn năm chính là cực hạn, một vạn năm vừa đến, lập tức tử vong, hơn nữa không còn lại cái gì.

Lam Huyết tộc có ‘Trùng sinh’, Thánh Huyết tộc có ‘Trường thọ’, Bán Huyết tộc chỉ có ‘Một vạn năm’.

Mặc kệ là Lam Huyết tộc hay là Thánh Huyết Tộc, đều có thể trao đổi máu với bạn đời của mình, sống nhờ vào nhau. Nhưng Bán Huyết tộc thì khác, chúng tôi là cầm kỵ, máu là độc dược. Một địa vị và sinh mệnh đáng xấu hổ.”

Cao Đại Bàn hâm mộ than thở: “A, có thể sống một vạn năm, thật tốt nha ~”

“.....” Lanka ôm trán, “Cô hẳn là cũng hiểu được tôi dùng giọng điệu đau đớn nghiêm túc nói nửa ngày như vậy không phải muốn biểu đạt ý này chứ?!”

Cao Đại Bàn gãi gãi đầu, “A, vậy sao? Nhưng mà. Cô xem, tôi thì sao, là con người cuối cùng trong vũ trụ này, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống 100 năm, vừa không mạnh mẽ, cũng không xinh đẹp, không có tiền không văn hóa, cũng không có nghề nghiệp, hơn nữa đi ở trên đường cái ai cũng có thể chạy lại cắn tôi một miếng. Mà cô thì sao, có thể sống trên vạn năm, vừa xinh đẹp, vừa thông minh, văn có thể tung hoành viện nghiên cứu khoa học, võ có thể bình định đội hộ vệ. Máu trời sinh có độc không có ai dám can đảm “xuống” miệng, tuy rằng ít ỏi nhưng dù sao vẫn có đồng loại Bán Huyết tộc, hơn nữa trong một vạn năm này có thể làm chuyện mình thích, nghiên cứu những thế giới không biết trong vũ trụ, thể hiện giá trị cá nhân, cống hiến cho xã hội Huyết tộc. Cho nên, theo góc nhìn của tôi, lời oán giận của cô giống như là đang nói ‘Ai nha, bà đây kinh tài tuyệt đỉnh xinh đẹp như hoa đánh khắp thiên hạ không có địch thủ nhưng chỉ có thể sống một vạn năm, thật đáng thương nha’ đúng là chộc cho người ta đánh mà.”

Lanka tròn mắt há hốc mồm.

Người hầu bận rộn trong phòng đều hóa đá tại chỗ.

Thật lâu sau, người đẹp mới ngậm miệng lại, hơi kính nể nhìn bạn học Đại Bàn, thì thào: “Trần an tâm lý bằng tư duy đối lập nghịch hướng sao? Có thể sử dụng lời nói đáng đánh đòn đạt tới hiệu quả xoa dịu như vậy. Người địa cầu. Thật lợi hại.”

Cao Đại Bàn bình tĩnh: “Đâu có.”

Cứ như vậy, bạn học Lanka được xoa dịu càng nhiệt tình tập trung vào sự nghiệp nghiên cứu khoa học.

Đội khi cuộc tuần tra toàn quốc của thân vương Ventruie chính thức khởi hành, các sản phẩm công nghệ cao chuyên dụng cho Cao Đại Bàn cũng đồng loạt ra lò.

.....

Ngồi giữa một đồng đồ vật kỳ lạ, Cao Đại Bàn sờ đông sờ tây.

Đại Bàn:“Đây là?”

Lanka:“Mấy phiên dịch. Tuy rằng hiện tại cô đã có vẻ quen thuộc với ngôn ngữ thông dụng của Huyết tộc, nhưng ngôn ngữ các nơi vẫn có khác biệt rất lớn, đây là phần mềm tôi thiết kế nhờ Silly làm, lúc tôi không ở bên cạnh cô hẳn là có thể phát huy công dụng.”

Cao Đại Bàn gật đầu,“Hiểu rồi, chính là tiếng địa phương khác tiếng phổ thông thôi. Vậy cái kia thì sao?”

Lanka:“Mấy ức chế mùi. Chỉ cần mang theo bên người, là có thể tiêu trừ mùi ngòn ngọt thoang thoang trời sinh của cô, giảm bớt nguy hiểm. Chỉ cần không chảy máu, mùi hương trên người cô sẽ không khác gì ma cà rồng bình thường. Món đồ chơi này tôi nghiên cứu đã lâu, rốt cuộc gần đây mới thành công! A a, từ nay về sau mỗi ngày không cần phải rối rắm giữa việc cần cô theo bản năng hay là tuyệt đối trung thành không cần cô nữa. Mau mang vào để tôi xem xem.” Lanka điều chỉnh mấy ức chế mùi, nghiêng đầu quan sát kỹ,“Ừa, cũng không tệ lắm. Kỳ thật dễ thuận tiện cho cô mang theo tôi vốn chế nó thành hình vòng cổ, nhưng ngài Ventrue nói mang ở trên cổ khi cần cô sẽ vướng bận, cho nên đổi thành hình dạng vòng tay, hiệu quả kém hơn vòng cổ một chút, tuy vậy chỉ cần cô không duỗi cổ đến dưới mũi người khác hẳn là sẽ không bị ngửi ra.”

Cao Đại Bàn thom ngon, hai mắt rung rung,“Cám ơn. Thứ này thật sự rất là thực dụng!”

Lanka chống nạnh cười:“Đương nhiên! Ha ha ha ~ a đúng rồi, còn có mái tóc và màu mắt của cô, hơi nhạt hơn màu đen của Bán Huyết tộc một chút, tôi phải chỉnh sửa lại mới được. Làn da. Ừm, dù sao cũng đã tái nhợt không khỏe mạnh sẵn rồi, tạm thông qua đi.”

Cao Đại Bàn được thông qua:“Cái kia, tôi nhất định phải giả trang thành Bán Huyết tộc sao?”

Lanka nghiêm túc gật đầu,“Đương nhiên, nếu cô không muốn bị Huyết tộc xé xác.”

“Nhưng mà, không phải Huyết tộc đều rất tao nhã lễ độ sao?”

Lanka cười nhạt,“Đó là quý tộc tại vương đô. Đến thành hoang nơi biên cảnh, đám người dã man kia không khác gì cầm thú, nếu cô không muốn bị xé ra ăn luôn, tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời.”

Cao Đại Bàn:“Tôi, tôi có thể không đi được không.”

Lanka đang lật hồ sơ ghi chép tình trạng sức khỏe cũng không ngẩng đầu lên,“Theo góc độ sức khỏe mà nói, không được. Bởi vì nhốt trong phòng quá lâu tâm lý và thân thể của cô đều đã xuất hiện dấu hiệu bệnh tật. Theo góc độ an toàn mà nói, cũng không được. Bởi vì không có thân vương Ventrue trấn giữ, ai cũng có thể dễ dàng tới cướp người.”

Đại Bàn bắt đầu đi gật đầu,“Tóm lại, đi theo bên người thân vương là được rồi phải không?”

“Chuyện này sao.” Lanka khẽ cười, vỗ vỗ tay, cửa sổ lớn mở ra, một con rồng có cánh loại nhỏ sáng rực như cầu vồng, không, là kỳ lân có vuốt cánh từ trên trời giáng xuống! Long bóm và cánh chim phất qua cửa sổ theo gió, giống như thần thú đập trên ánh sáng thần thánh bảy màu hạ xuống nhân gian trong truyền thuyết.

Cao Đại Bàn kinh ngạc đến ngây người:“Thật xinh đẹp.”

Lanka quăng hành lý được nén trong túi không gian của Đại Bàn lên lưng rồng, mỉm cười gọi Bàn đang thờ người ra,“Đến đây, đi lên đi, rồng ngài Ventrue mới mua cho cô đó~”

Bạn học Đại Bàn cứng ngắc quay đầu lại,“Hả? Cô nói rồng của ai?”

Lanka:“Của cô.”

Đại Bàn:“Không phải tôi đi theo bên cạnh ngài Ventrue sao?”

Lanka:“Làm ơn, nếu ngài ấy ôm cô cười rùng, ai nấy đều thấy được thân phận không tầm thường của cô ? Vậy che giấu còn có ý nghĩa gì nữa?”

Đại Bàn:“Nhưng, tôi không biết cười rùng.”

Lanka:“Vậy sao? Ừm. Nếu vậy, để tôi dạy cô một bí quyết điều khiển rùng.”

Đại Bàn để sát tai vào,“Là cái gì?”

Lanka, hạ giọng,“Rất đơn giản, chính là. đừng ngã xuống!”

.....

Tối nay, mưa nhỏ lất phất, trăng sao nhô cao.

Quản gia Silly đứng ở cửa lớn tòa thành, cẩn thận hành lễ đưa tiễn đội ngũ tuần tra.

“Cung chúc các vị, đi đường vui vẻ.”

Gió từ xa thổi tới, trong đội quân rỗng loáng thoáng tiếng khóc kêu.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lấy máu lần thứ mười: Rửa tay trước khi ăn

“Ất xì!”

Một tiếng hắt xì rất nhỏ vang lên trong đội ngũ toàn tiếng đập cánh ồn ào cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng mỗi Huyết tộc thánh lực phát triển đều dễ dàng nghe thấy. Tất cả tâm mắt từ bốn phương tám hướng lặng lẽ tụ tập vào một con rồng màu mè theo sau đội ngũ. Mà người nào đó trên lưng rồng, thì hoàn toàn không biết gì yên lặng hít nước mũi lạnh run trong mưa.

Tiếng lòng của mọi người: A, nó lạnh, nó lạnh kìa, bị tạt ướt, đang run rẩy, đang run rẩy kìa.

Lanka, đưa khăn tay, “Khụ khụ, giữ vững đội hình, không được vẩy xem!”

Cao Đại Bàn, lau nước mũi, “Lanka, khoa học kỹ thuật của Huyết tộc phát triển như vậy, vì sao chúng ta không ngồi phi thuyền chứ?”

Lanka bỏ khăn tay đã dùng vào túi rác, “Bởi vì chúng ta đi tuần tra quốc thổ, đương nhiên phải chậm rãi xem xét. Nếu ngồi phi thuyền, vù một cái là tới, xuống xe thì bắt đầu các nghi thức hoan nghênh phô bày giàu sang, vui chơi giải trí ca hát nhảy múa dự dạ tiệc, sau đó là hội đàm ninh hót tốt khoe xấu che, xong xuôi mọi người tắm rửa đi ngủ, vậy thì còn tuần tra cái gì?”

Cao Đại Bàn: “Í? Việc này rất giống Địa Cầu giống chúng tôi, nhưng chúng tôi còn chưa chút thời gian dứt lốt nhận hối lộ. Ất xì!”

Lanka, đưa chiếc khăn thứ hai ra, “Hắt xì là một trong những phản ứng điều tiết khả năng khi nhiệt độ cơ thể nóng lạnh bất thường. Cô đã mặc áo ấm mà vẫn cảm thấy lạnh sao? Chẳng lẽ là vì bị mưa tạt? Người địa cầu thật yếu ớt. Vào lúc này mới thấy sự ưu việt của thể chất Huyết tộc, vĩnh viễn có thể phối hợp cùng hoàn cảnh mới là chân lý sinh tồn cơ bản nhất. Con người dựa vào loại thân thể còn không bằng loài bò sát này, rốt cuộc làm sao có thể thống trị Địa Cầu nhỉ?”

Cao Đại Bàn: “Chúng tôi lột da các động vật khác, khoác lên người mình.”

Lanka: “.....”

Tất cả mọi người đồng thời giữ khoảng cách an toàn với con rồng màu mè của Đại Bàn.

Người địa cầu nguy hiểm Cao Đại Bàn, yên lặng vuốt mái tóc sừng nước, “Lanka, ướt sũng không khó chịu sao? Nơi này ngoài mùa tuyết là mùa mưa, nhưng hình như không thấy ai dùng ô che cả.”

Lanka: “Mùa tuyết đều là ân huệ của tự nhiên, vì sao phải né tránh? Hơn nữa, ‘Nước và bùn đất, chính là nguồn gốc sinh mệnh của Huyết tộc’. Ví dụ như, bị ánh nắng tổn thương, chôn mình trong lớp đất ẩm ướt hôn mê chính là phương thức trị liệu hữu hiệu nhất!”

Cao Đại Bàn: “Quả thật là thế sao. Kỳ thật lúc tôi còn nhỏ, từng đọc những câu chuyện về quỷ hút máu, trong đó có nói sức mạnh của quỷ hút máu đến từ chính vùng đất xung quang phần mộ của họ, cho nên khi một quỷ hút máu rời khỏi lãnh địa, đều mang theo mấy hòm bùn đất để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Mọi người cũng như vậy sao? A, chẳng lẽ thứ mang trên lưng mấy con rồng vận chuyển phía sau kỳ thật chính là đất cát dưới thành Ventrue?”

Khóe miệng Lanka run rẩy: “Làm sao có thể. Loại chuyện nhảm nhí này cô nghe được từ chỗ nào vậy?”

Cao Đại Bàn bấm ngón tay, “[Bram Stoker’s Dracula][Dracula][Interview with the vampire](1). A, đúng rồi, mấy năm trước khi Địa Cầu diệt vong còn rất thịnh hành một bộ phim điện ảnh tên là [Twilight] và truyện tranh [Vampire Knight], quỷ hút máu trong đó thường xuyên làm nôi trong trường học, dưới ánh mặt trời sẽ sáng lờ lờ lên, hơn nữa không biết vì sao đều yêu các cô gái loài người, vì thế mỗi lần cắn người yêu đều lòng đầy rối rắm, lúc cắn về mặt bị trắng, cắn xong thì nước mắt đầy mặt.”

Lanka: “Đúng là càng thêu dệt càng thái quá.”

Cao Đại Bàn nhún vai, “Truyện do con người viết mà, đương nhiên là rất tự kỷ lấy con người làm trung tâm. Quỷ hút máu còn là đề tài nghệ thuật yêu thích của người địa cầu. Bởi vì các người bất lão bất tử, cô đọc suốt trăm năm, sợ hãi ánh mặt trời, sợ tội, sợ thập giá, soi gương không thấy bóng, vô

cùng mạnh giống như dã thú, thân phận cao quý lại rất nhiều tiền. Đương nhiên quan trọng nhất là, bộ dạng đều rất bắt mắt.”

Lanka:“Hừ! Chúng tôi không sợ tội, thập giá, gương gì đó..... Nhưng ngoại hình của chúng tôi quả thực rất đẹp.”

Cao Đại Bàn nhìn trời,“Đối với việc Huyết tộc luôn có thể mặt không đổi sắc, không chút ngượng ngùng tự khen mình, tôi thật sự rất bội phục.”

“Bởi vì đó là sự thật. Sự khiêm tốn quá độ không ngừng nghỉ của người địa cầu khi giao tiếp trong xã hội mới là kỳ quái?” Lanka chẳng hề để ý hất hất tóc,“Tuy rằng những câu chuyện đó đều viết rất khoa trương, nhưng truyền thuyết nào cũng đều có căn cứ. Địa Cầu đã có nhiều câu chuyện về quý huyết mầu như vậy, cũng đủ chứng minh trên tinh cầu này quả thực đã từng có sự tồn tại của quý huyết mầu này. Ừm, đây là tư liệu rất giá trị, về sau cô kể cho tôi nghe nhiều một chút.”

Cao Đại Bàn, hoạt động tứ chi nhúc nhích,“Kể cho cô thì không thành vấn đề, nhưng rốt cuộc đến khi nào chúng ta mới có thể hạ cánh?”

Lanka ngược mắt nhìn vị trí của mặt trăng,“Trước hừng đông.”

Cao Đại Bàn khóc thét:“..... Chúng ta phải bay cả đêm sao?!”

Lanka:“Mới mười giờ đồng hồ mà thôi, rất bình thường mà? Chẳng lẽ cô mệt mỏi?”

Cao Đại Bàn:“Vừa mệt vừa đói lại khát vừa khó chịu ẩm ướt còn lạnh nữa..... Nói thật, hiện tại tôi rất muốn bất tỉnh cho xong chuyện.”

Lanka nhìn xa xăm,“Đối với việc con người luôn mặt không đổi sắc không chút ngượng ngùng thừa nhận mình rất yếu ớt, tôi thật sự cũng rất bội phục.....”

Nhưng mà đội ngũ, lại dừng lại trong tiếng thì thầm của hai người.

Thần vương Ventruie đứng trên lưng ngân long, khẩu khí bình thản hạ lệnh:“Cả đội hạ cánh, 30 phút sau xuất phát.”

Tiếng lòng của mọi người: Ngài Ventruie hành quân nửa tháng cũng không nghỉ ngơi mới bay vài tiếng đã hạ lệnh cho cả đội đáp xuống?! Là vì nó sao? Là vì nó, nhất định là vì nó..... Người địa cầu thật yếu đuối.

.....

Trên sao Sange ngoại trừ các thành thị được xây dựng thành nơi cư trú, đại bộ phận đều là các vùng sinh thái còn hoang sơ.

Vào mùa tuyết, tất cả đều bị lớp tuyết trắng bao trùm nhìn không ra những điểm khác thường. Đến mùa mưa, vùng đất từng yên lặng liền bày ra một loại khủng bố tràn ngập sức sống! Đám thực vật khổng lồ tắm mưa chấm dứt kỷ nguyên chui từ dưới đất lên, giống như loài mãnh thú sinh trưởng rất nhanh, cành lá đan chen, giành giật không ngừng vươn lên trời. Thiên tính sinh sôi nảy nở khiến cho chúng nó bài trừ tất cả dị vật tiến vào lãnh địa, mỗi nhánh lá mỗi đóa hoa đều trở nên tràn ngập tính công kích! Khí độc, nọc độc, thân cây có gai, hoa ăn thịt người, phủ kín khắp đồng bằng!

Những thứ nguy hiểm luôn rất xinh đẹp, từ trên không trung nhìn xuống, là một mảng màu mông lung rực rỡ, mê người dưới ánh trăng. Nhưng mà một khi đáp xuống mặt đất, những mảng màu xinh đẹp kia liền biến thành quái vật vô cùng hung mãnh cắn nuốt xương thịt.

Tuy vậy, đối với Huyết tộc có sức chiến đấu đứng hàng đầu trên đỉnh kim tự tháp sức mạnh của Tất Ân tinh mà nói, những nguy hiểm ấy liền bình thường giống như người địa cầu hái cả tím trong vườn rau nhà mình.

Theo ánh kiếm lưu loát hoa lệ tung bay trong tay đội hộ vệ áo đen, tốc độ hạ cánh của toàn bộ đội ngũ không chịu ảnh hưởng gì cả, khi toàn đội chạm đất, vùng từng bị đám thực vật hung mãnh chiếm cứ đã biến thành bãi đất trống không hề nguy hiểm! Chẳng qua bốn phía là một đồng lớn thì thể chảy ra chất lỏng màu xanh biếc.....

Về phần Cao Đại Bàn hoàn toàn xụi lơ trên lưng rồng, tùy ý để Lanka giúp đỡ, nắm dây cương treo xuống, vừa đáp xuống đất, đã bị Ventruie gọi đi.

“Đi theo ta.” Đức ngài thần vương nói, sau đó vung áo choàng, rất thoải mái đi lên phía trước.

Bạn học Đại Bàn đang vụng về xuống lưng rồng dưới sự trợ giúp của Lanka, vất vả lắm mới tuột xuống đất, còn bị con rồng màu mè quay đầu lại khinh bỉ hừ mũi một hơi.....

Lung tung lau nước mưa trên người, Đại Bàn cử động hai cái đuôi cười rồng đến không còn tri giác, cố sức buơn chải trong khoảng rừng rậm tràn ngập rễ cây và lá rụng, tập tễnh đuổi theo tên thần vương nào đó đã đi rất xa, thỉnh thoảng còn lao đảo một chút vì những hòn đá ướt mưa trở nên vô cùng bóng loáng trơn tuột.....

Đức ngài Ventruie rốt cuộc cũng dừng chân quay đầu lại, nhìn Đại Bàn gầy dựa ngọ ngoạy trong chốc lát, chậm rãi nói:“Người. lát nữa đến lãnh địa của người khác, không được hành động một mình.” Nếu không với kiểu hành động kém cỏi này, nhất định sẽ bị nhận ra không phải là Huyết tộc.

Cao Đại Bàn đỡ thân cây thở hổn hển gật gật đầu.

Ventruie:“Đội hộ vệ sẽ hỗ trợ che giấu, cho nên đừng cách mọi người quá xa. Tận lực ở lại bên cạnh Lanka, khi Lanka không có ở đó, thì đứng yên tại chỗ không được nhúc nhích.”

Cao Đại Bàn tiếp tục ngoan ngoãn gặt đầu, vén mái tóc bị mưa làm ướt sũng trên mặt ra sau cổ.....

Ngài thân vương tạm dừng một chút, liếc mắt nhìn đi nơi khác, lại thản nhiên bổ sung một câu: “Còn có, không được nói chuyện với người xa lạ, cũng không được ăn đồ ăn người khác đưa.” (Myr: Ô! Câu này giống mẹ mình dặn khi mình hồi đi học mẫu giáo quá.)

Cao Đại Bàn vô lực gặt đầu, hiện tại cô rất chóng mặt, thân thể suy yếu cộng thêm bệnh cảm mạo cùng với đói khát khiến cô tụt huyết áp, đứng không nổi. Bàn tay chống thân cây trượt xuống, cả người gục về phía trước.....

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt Ventruie đã phóng lại đó, một tay túm lấy khuỷu tay Cao Đại Bàn, nhấc sau gáy cô, nhảy vài cái, liền vững vàng đứng phía trước một gốc cây màu tím vô cùng khổng lồ. Buông người trong tay ra, sau đó rút kiếm đến đi đến dưới cái cây kia, giờ tay chém xuống, trên vỏ cây xuất hiện một lỗ hổng thật sâu!

Mủ cây màu trắng sữa đột ngột mãnh liệt phụt ra! Cao Đại Bàn kinh ngạc nhìn vỏ cây xung quang miệng vết thương giống như da người run rẩy kịch liệt! Loại thực vật màu tím kia giống như sinh vật sống vận vẹo quặt các nhánh cây của mình về hướng họ! Còn phát ra tiếng kêu rúc rích thảm thiết.....

Các nhánh cây hung hăng quất về hướng ngài thân vương đều bị lưu loát chém đứt trong nháy mắt! Tốc độ của Ventruie mau đến cơ hồ làm cho người ta không nhìn thấy động tác xuất kiếm! Sau mấy phen luân phiên công kích, cái cây kia dường như rút cuộc cũng ý thức được sức mạnh chênh lệch, phát ra tiếng nứt nẻ tử thân, đình chỉ sự hung ác vô dụng.....

“Được rồi.” Cho kiếm trở vào bao, Ventruie quay đầu vươn tay về hướng Cao Đại Bàn, “Lại đây ăn đi.”

“Hở?” Cao Đại Bàn chớp chớp mắt, ăn gì cơ?

“Nhựa cây Gram, đồ uống nguoi hay uống ở trong thành. Lanka nói nguoi cảm thấy hương vị nó giống [sữa] của Địa Cầu nên rất thích.”

“Hở? Hở?!” Hóa ra nhựa cây Gram mình uống trong thành mỗi buổi sáng là lấy từ loại thực vật này sao? Cao Đại Bàn che miệng lại.....

“Làm sao vậy?” Thân vương Ventruie nhú mày, “Ta không biết nguoi là loại người sẽ cảm thấy áy náy vì ăn sinh vật khác.”

“Không, không phải áy náy.” Cao Đại Bàn lắc đầu, đi đến bên cạnh cái cây kia, sờ sờ vỏ cây màu tím còn đang co rúm vì đau đớn, “Chính là, không nghĩ tới thực vật này trên tinh cầu lại ‘Hoạt bát’ như thế. Điều này làm cho tôi cảm thấy có lỗi ‘Chuyện mình uống nhựa cây căn bản cũng không khác gì việc các người uống máu động vật’.”

“Ăn hoặc là bị ăn. Trong vũ trụ này việc các chủng tộc đang làm đều giống nhau. Nếu thật sự muốn nói đến thủ đoạn và quá trình, con người còn tàn nhẫn hơn, không phải sao?” Ventruie thản nhiên nói.

Cao Đại Bàn nhìn anh ta, “Không phải đâu. Kỳ thật con người là động vật rất yếu đuối, chúng tôi làm như vậy là bởi vì chưa đủ tàn nhẫn. Ví dụ như hiện tại, bảo tôi trực tiếp kẻ vào cái cây đau đến kêu ô ô này liếm chất lỏng nó chảy ra, thì tôi không làm được. Nhưng mà, nếu dùng cái ly hứng nhựa cây Gram bày trên khăn trải bàn xinh đẹp để dùng bữa sáng, thì tôi có thể yên tâm thoải mái uống.”

“Rõ ràng là giống nhau mà.” Ventruie nhú mày.

“Không giống đâu. Mắt không thấy, lòng không phiền, con người là loại sinh vật lừa mình dối người. Dùng các phương pháp tàn nhẫn biến thi thể thành thức ăn ngon, chỉ vì muốn chúng nó nhìn không giống thi thể nữa. Cát chất lỏng vào bình hoa lệ, vì muốn làm cho chúng nó không còn giống dịch thể của sinh vật khác.” Cao Đại Bàn rút tay về, “Cho nên, chúng ta vẫn nên trở về lấy cái ly đến đây đi.”

“.....” Ventruie.

Lanka đứng xa dòm đến, chói với!

“Sau khi trình bày một đoạn triết học lợi hại như vậy kết luận lại là ‘Đi tìm cái ly’! A a, người địa cầu tràn ngập tư duy cao cấp lại thực tế đến đòi mạng này rốt cuộc là loại sinh vật gì đây?!”

“Không cần lấy ly.”

Thân vương Ventruie im lặng trong chốc lát thấp giọng nói, sau đó chậm rãi nâng tay kẻ lên vết nứt trên vỏ cây, chất lỏng màu trắng sữa liền theo ngón tay thon dài tái nhợt của anh ta lẳng lẳng chảy xuống, chậm rãi hội tụ trong lòng bàn tay, chậm rãi nhiều lên, dưới ánh trắng giống như một đầm nước mượt mà trắng như bạch ngọc, óng ánh động lòng người.....

“Như vậy có thể uống rồi chứ?” Nâng tay lên, đưa nước cam lộ* trong lòng bàn tay đến trước mặt Tiểu Tiểu, vẻ mặt quý ngài Ventruie rất tự nhiên.

(*Cam lộ là chất thuốc Tiên, thuốc Phật, ngon ngọt và linh diệu hơn các thuốc phẩm, hễ rưới lên mình ai thì người ấy dứt hết bệnh tật, dầu sắp chết cũng được sống lại)

Cao Đại Bàn nhìn cảnh đẹp trong lòng bàn tay đối phương tạm dừng một giây, sau đó ngẩng đầu: “Hình như ngài chưa rửa tay?”

Tất cả Huyết tộc đứng đằng xa nhòm qua, hóa tro tại chỗ.....

Gió lạnh mưa sa, là tà bay qua.....

Bàn tay cao quý nâng cam lộ mạnh mẽ nắm chặt lại! Đầm nước xinh đẹp biến mất, nước văng khắp nơi! Ngài Ventrue bị ghét bỏ vì mất vệ sinh giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi.....

“A, xin lỗi, rất xin lỗi, là tôi không tốt.” Cao Đại Bàn hoảng hồn túm áo choàng đối phương, “Tôi biết Huyết tộc một ngày không ăn căn bản cũng không có việc gì, ngài vì muốn tìm đồ ăn cho tôi mới dừng lại trên đường. Ngài là người tốt, là tôi không biết suy xét rồi, tha thứ cho tôi nhé. Tôi uống, tôi uống ngay.”

Thân hình ngài thân vương tạm dừng trong chốc lát, mới chậm rãi quay lại, khóe miệng mang theo ý cười, “Ta là người tốt? A..... Người là người đầu tiên nói như vậy.”

Cao Đại Bàn “A, vậy sao? Kỳ thật tôi cũng không chắc chắn lắm. Con người tôi kỳ thật không có khả năng phán đoán mấy chuyện này.....”

Ventrue: “.....”

Tất cả Huyết tộc đứng xa nhòm tới đồng tình nhìn trời.....

Gió lạnh mưa xa, tiếp tục rơi là tà.....

Vươn hai tay nâng tay quý ngài thân vương lên, Đại Bàn cúi đầu vươn đầu lưỡi liếm liếm nhựa cây ngọt lạnh trong lòng bàn tay đối phương, thì thào: “Nhưng mà, loại chuyện đánh giá người tốt người xấu này, vốn cũng không có kết luận. Càng nghĩ nhiều, càng không có biện pháp phán đoán. Lúc tôi đói bụng, ngài tìm đồ cho tôi ăn, nhựa cây rất ngon, cho nên tôi cảm thấy ngài là người tốt. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Thật không.....” Lần đầu tiên thân vương Ventrue được khích lệ chỉ vì loại lý do đơn giản này, nhìn sinh vật bé nhỏ chậm rãi uống nước trong lòng bàn tay mình, im lặng một hồi lâu, nâng tay sờ đầu Đại Bàn, nhẹ giọng nói: “Còn muốn ăn gì nữa không?”

Một loạt cây to chung quanh, run lay bầy.....

.....

Mưa nhỏ lãng mạn, mưa to ướt thân.

Ngày mưa + cô nam quả nữ + [Ăn] hùng hực + tứ chi tiếp xúc, kỳ thật là một loại tình hình có vẻ vừa mờ ám vừa nguy hiểm.

Nhưng hiển nhiên bạn học Cao Đại Bàn cũng không ý thức được điểm này, cô còn đang nghiêm túc suy nghĩ đề nghị tốt đẹp “Còn muốn ăn gì không” của ngài thân vương, vừa liếm nhựa cây màu trắng ngà bên miệng, vừa dùng hai mắt nhiệt tình đánh giá mấy cái cây đang run run kia từ trên xuống dưới.....

“Ướt rồi.....”

Giọng nói trầm thấp của Ventrue vang lên bên sườn mặt cô. Đầu ngón tay lạnh lẽo điểm nhẹ lên môi Tiểu Tiểu, sau đó chậm rãi lướt qua môi, vén những lọn tóc ẩm ướt dán lên hai má, giống như treu đùa để những sợi tóc ẩm ướt chậm rãi luồn qua ngón tay.....

“Người..... dường như luôn rất ấm áp, từng bộ phận thật nhỏ trên thân thể đều như vậy..... Đầu ngón tay..... Môi..... Thậm chí hô hấp, cũng đều ấm áp..... Làm cho ta cảm thấy rất thân kỳ.....” Đức ngài thân vương cúi xuống lăm bắm lâu lâu, nâng tay kéo đầu ngón tay Tiểu Tiểu lên, đặt ở trong lòng bàn tay cẩn thận vuốt ve.

“Éc, con người đều như vậy.” Cao Đại Bàn nháy mắt mấy cái, sau đó nghiêng người ý đồ né tránh ngón tay của đối phương.

Làm ơn đừng sờ nữa.....

“Thật không..... Như vậy thật giống như sinh mệnh lưu chuyển đến từng góc ngách trên thân thể, thật kỳ diệu.....” Ngón tay chạm vào khuôn mặt, chậm rãi chạy xuống cổ, vén áo lên, tay kia thì dùng sức, nắm cả thắt lưng kéo đối phương đến gần sát trong lòng, “Người..... Vì sao gọi là ‘Tiểu Tiểu’? Tên này..... Có hàm nghĩa gì sao?”

“Không có, để gọi thôi.” Cao Đại Bàn bắt đầu cảm thấy không khí bất ổn.

Vì sao tay người này đang mở nút áo của mình, còn mở luột như vậy?!

“Bây giờ.....” Rất rõ ràng, tên thân vương nào đó ngay từ đầu cũng không để ý đến đáp án, chuyên tâm linh hoạt cởi áo ẩm ướt xoắn kín cổ cao tường ra, để lộ cần cổ nhỏ xinh trắng nõn mê người của bạn học Đại Bàn, lập tức cúi người vùi đầu vào trong vận động cần người..... Trong nháy mắt khi rằng nanh lạnh buốt chạm vào da thịt ấm áp bên gáy, Cao Đại Bàn bị cố định sít sao rồi cuộc nhin không được lên tiếng!

“Không, không phải Lanka nói trong vòng hai tháng ngài không thể cắn tôi sao?!”

Đúng vậy, kết quả chẩn đoán sức khỏe của Lanka cho rằng ít nhất là trong vòng hai tháng không thể tiến hành hút máu Cao Đại Bàn, để thân thể có thời

gian nghỉ ngơi tạo máu. Nếu không, tình hình sức khỏe tiếp tục chuyển biến xấu đi, rất có khả năng sẽ tạo thành thương tổn không thể nào cứu chữa cho thân thể. Trên thực tế một trong những mục đích của chuyến đi lần này, chính là tiến hành một lần điều dưỡng ngắn hạn.

Chẳng lẽ nhanh như vậy đã nhìn không được rồi sao?

Răng nanh của quỷ hút máu yên lặng mở ra trên yết hầu con mồi vài giây, mới miễn cưỡng, chậm rãi thu về.....

Giống như chưa được thỏa nguyện, đức ngài thân vương vẫn còn cúi đầu chần chừ bên cổ, lưu luyến hít hà mùi máu nhân nhật tán mát ra từ da thịt đối phương, anh ta thốt ra lời oán giận nguy hiểm: “Ta đói bụng.....”

Cao Đại Bàn nhìn trời..... Thì ra mọi người đều đói bụng.

Được rồi, lúc mình đói đối phương đã giúp đỡ tìm thức ăn. Có qua có lại mới toại lòng nhau, lúc đối phương đói bụng, mình cũng nên bày tỏ chút thành ý.....

“Cái kia, tuy rằng hiện tại không thể cho ngài cắn tôi, nhưng có thể để ngài liếm liếm.” Bạn học keo kiệt Tiểu Tiểu suy nghĩ trong chốc lát, đưa ra một đề nghị Grandet**.

(**Grandet là nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của văn hào Honoré Balzac, nổi tiếng vắt cổ chày ra nước. Các bạn có thể đọc truyện ở đây)

Đức ngài Ventruie cũng không nâng đầu lên, thấp giọng đáp một tiếng “Ừ” Liền nghiêng đầu hôn lên môi Tiểu Tiểu, tí mĩ liếm đi nhựa cây màu trắng ngần bên khóe môi, sau đó một tay nâng gáy Tiểu Tiểu càng hung hăng hôn sâu hơn.....

“Ừm. Chờ... Ngài chờ một..... chút!” Khó khăn lắm mới rút tay từ trong kẽ hở giữa hai lồng ngực kẻ sát ra, dùng sức đẩy cầm đối phương, bạn học Đại Bàn thở hổn hển mặt đỏ lên, “Ngài, ngài liếm sai chỗ rồi!”

“Vậy sao?” Quý ngài Ventruie bị móng vuốt bé nhỏ cản trở tạm dừng một chút, đầu lưỡi ẩm ướt liếm môi, mờ ám hỏi lại: “Như vậy người muốn để ta liếm chỗ nào?”

“.....” Cao Đại Bàn, sau khi nghe câu hỏi gian xảo này, bỗng nhiên, đáp không ra chữ “Cổ”.....

Lanka đứng đằng xa tự hào, “Thành tích nghiên cứu ngôn ngữ Huyết tộc của ngài Ventruie luôn đạt điểm tối đa!”

Mọi người nhìn ra xa, “Ít nhất cũng nên dùng khả năng này vào việc đứng đắn.....”

“Sâu trong vòm họng.....” Ngón tay của ngài thân vương nhẹ nhàng mở khớp hàm Tiểu Tiểu ra, đầu ngón tay sát qua da thịt non mịn trong cổ họng, “..... Là cửa vào thân thể. Không có da thịt cách trở, nối đến lục phủ ngũ tạng, là chỗ tụ tập và phát tán mùi máu. Nếu thật sự muốn giải cơn khát, đương nhiên phải chọn chỗ này. Dĩ nhiên, còn có một biện pháp khác không cần hút máu.....”

“Là gì?” Bạn học Đại Bàn hàm ngâm ngón tay đối phương, cổ sức hỏi vấn đề mình không rõ.

“Lên giường.” Đức ngài thân vương mỉm cười, ung dung cao nhả.

“.....”

[Tiến trình yêu đương] nói cho chúng ta biết:

a là nắm tay, b là hôn môi, c là lên giường.

Tiến dần từng bước, yêu đương khỏe mạnh.

Cái gì? Vị kia hỏi hút máu là giai đoạn thứ mấy sao?

Thật xin lỗi, tình yêu bình thường của người Địa Cầu không có giai đoạn này = =.

Rõ ràng không phải là người yêu lại gặp phải tình huống buộc phải chọn hoặc a hoặc b hoặc c hoặc là thẳng tiến đến x, bạn học Đại Bàn đáng thương, ôm đầu buồn rầu suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc bắt đầu dĩ quy sang, “Vậy..... hôn cũng có thể no sao?”

“Không thể, nhưng hương dụng rải rác có thể giúp ta không mất đi lý trí, đột nhiên cắn người.” Tên quý tộc quỷ hút máu không khác gì dã thú nào đó bình tĩnh đưa ra đáp án không biết xấu hổ.

Nói cách khác, giống như dùng chút tráng miệng ngọt sau bữa ăn chính chứ gì?

Quên đi, hôn môi còn đỡ hơn lên giường?

Cao Đại Bàn bắt đầu dĩ thử dài, vươn hai tay ôm cổ đối phương, ngửa đầu chủ động đến gần, “Tôi chọn b.....”

To be continued...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rừng rậm khoa học viễn tưởng thật khó tìm.....

Hình ảnh đến từ trò chơi [World Tree Labyrinth], Cảm ơn bạn Lainana tinh mắt ~

(1)Chú thích các tên phim, truyện về quỷ hút máu được nhắc đến:↑

*Bram Stocker's Dracula: Nội dung phim nói là câu chuyện bắt đầu từ năm 1462, Vlad Dracula, hoàng tử xứ Wallachia (thuộc Romania ngày nay), đánh bại đội quân xâm lược đông đảo của đế quốc Ottoman. Khi trở về hoàng cung, chàng vô cùng đau đớn khi biết tin người vợ Elisabeta (Winona Ryder) xinh đẹp đã chết. Một kẻ nào đó đã phao tin rằng Dracula tử trận và Elisabeta tự vẫn để theo chồng sang thế giới bên kia. Tuy nhiên, giáo hội khẳng định linh hồn nàng sẽ bị đẩy xuống địa ngục vì tội “tự tước đoạt cuộc sống mà Chúa ban cho”.

Quá tức giận trước lời buộc tội phi lý đó, Dracula, vốn là một tín đồ Cơ đốc ngoan đạo, lớn tiếng nguyên rủa Thượng Đế trong tháp chuông nhà thờ. Hoàng tử thế sẽ đội mồ sống dậy để trả thù cho cái chết của vợ với tất cả quyền lực của thế giới bóng tối. Sau khi chết, Dracula trở thành ma cà rồng có sức mạnh siêu nhiên.

Hơn 400 năm sau, hoàng tử xứ Wallachia, lúc này là bá tước Dracula và có thêm 3 vợ nữa, phát hiện một thiếu nữ có diện mạo giống hệt Elisabeta yêu quý của ông. Đó chính là Mina...

Để phục hồi diện mạo trẻ trung, Dracula buộc phải hút máu người. Ông tìm cách tiếp cận Mina và tìm cách giúp cô nhớ lại tiền kiếp. Đúng lúc Dracula sắp thành công trong việc chinh phục Mina thì hành tung của ông bị Abraham Van Helsing, chuyên gia săn ma cà rồng, phát hiện. Cuộc chiến giữa hai đối thủ ngang tài ngang sức bắt đầu...

Bạn có thể xem phim ở Đây

* Dracula là một tiểu thuyết viết năm 1897 của nhà văn người Ireland là Bram Stocker, nhân vật chính là Bá tước Dracula chuyên hút máu người.

Dracula đã được xếp vào nhiều thể loại văn học khác nhau như văn học ma cà rồng, chuyện viễn tưởng kinh dị, tiểu thuyết kiểu Gothic và invasion literature. Xét về mặt cấu trúc, cuốn tiểu thuyết này gồm tập hợp những trang nhật kí và những lá thư. Những nhà phê bình văn học đã thẩm định về nhiều lĩnh vực trong tiểu thuyết này, như là về vai trò của phụ nữ trong văn hoá thời nữ hoàng Victory, về sự nhập cư, về chủ nghĩa thực dân và văn hoá dân gian. Mặc dù Stoker không sáng tạo ra ma cà rồng, nhưng ảnh hưởng của cuốn truyện đến độc giả về ma cà rồng là nguồn gốc của nhiều vở kịch và phim phỏng theo trong thế kỉ XX và XXI.

Bạn có thể đọc ở đây

*Interview with the Vampire: The Vampire Chronicles (1994)

Một đêm ở San Francisco, một nhà báo trẻ theo sát một người đàn ông xuyên qua con phố và đến một căn phòng vô danh. Khi nhà báo bắt đầu phỏng vấn, người lạ mặt nói anh ta chính là một con quỷ hút máu đã trên hai trăm tuổi. Ban đầu, nhà báo ko tin, nhưng sau khi chứng minh lời mình nói là thật, người đàn ông đó đã kể về cuộc đời mình. Tên anh ta là Louis, sống ở thế kỷ 18 tại New Orleans. Anh ta mới 24 tuổi, là chủ một khu đất và vừa góa vợ. Vào một đêm rục rịch như mọi khi, anh ta gặp Lestat – 1 con quỷ hút máu – kẻ đã thay đổi cuộc đời anh ta. Nhưng ngay cả khi đã trở thành một con quỷ giống như Lestat, Louis cũng không cảm thấy khá hơn. Cho mãi đến một đêm anh ta gặp cô gái nhỏ Claudia – người đã thay đổi cuộc sống của Louis mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lấy máu lần thứ mười một: Lời ngon tiếng ngọt và không biết xấu hổ, dù sao cũng giống nhau cả thôi

Đức ngài Ventruie bị Bạn học Đại Bản ôm, hơi kinh ngạc vì sự chủ động hiếm thấy này, vừa muốn mở miệng nói gì đó đã bị mùi máu ngọt ngào chảy xuôi trong miệng ép trở về! Trong nháy mắt dường như ý thức cũng hòa tan trong mùi hương này, tất cả dây thần kinh tập trung tại điểm tiếp giáp giữa hai làn môi, cảm thụ được đầu lưỡi ướt át ấm áp linh hoạt kia, trơn trượt làm cho người ta mê say, hơi thở khiêu khích từng ngóc ngách bí ẩn trong khoang miệng mẫn cảm, luôn lách trên chực như cá lội, cảm giác sáng khoái và tê dại đồng thời vọt tới, làm cho người ta muốn liến lĩnh say mê hưởng thụ.....

Thật lâu sau nụ hôn cuồng nhiệt khiến người ta muốn trật khớp hàm kia mới chấm dứt, đức ngài thân vương kinh nghiệm phong phú từng duyệt qua vô số người của chúng ta, lần đầu tiên, cảm nhận được tư vị thích đến mê muội.....

“Thật không ngờ.....” Khẽ nâng nhẹ tay lên che miệng lại, Ventruie kinh ngạc nhìn bạn học Đại Bản đang vội vàng điều chỉnh hơi thở bên cạnh.....

Là ảo giác sao? Nụ hôn vừa rồi, tuy rằng vì mùi máu mà có vẻ tuyệt vời khác biệt, nhưng không thể phủ nhận.....“Kỹ thuật hôn của người dường như cũng không tệ lắm”

“A? Vậy á? Cảm ơn, hắc hắc.....” Bạn học Đại Bàn được khen ngược ngừng gãi gãi đầu.

Đường như nghĩ tới điều gì, ngài Ventruie lạnh giọng, “Thường làm việc này sao?”

“Làm sao có thể? Tôi còn là học sinh trung học mà, cũng không xinh đẹp, nào có cơ hội yêu đương? Nói gì đến kinh nghiệm thực tế.” Bạn học Đại Bàn nhún nhún vai, “Tôi chỉ học rất nhanh thôi. Nếu nói đến kinh nghiệm, đại khái cũng chỉ có lúc tôi vừa mới đến tỉnh cầu này, một người đàn ông cười con ròng đen đã từng cắn tôi, à, chính là tướng quân Brujah kia.”

“Ồ, vậy sao, Brujah à.....” Sóng âm của ngài thân vương, nháy mắt đã san bằng phong ba bão táp xung quanh.....

Mọi người từ xa dòm tới trong nháy mắt cứng đờ.....

“Đúng vậy, chính là Brujah.” Người Địa Cầu tri tri, khả năng cảm ứng sóng âm có hạn gật đầu, quăng thêm một trái bom lớn hơn, “Ừa..... Nếu ngài cảm thấy không tệ, đại khái là kỹ thuật hôn của ngài tướng quân cũng không tệ đó, bởi vì tôi hoàn toàn bắt chước ngài ấy.....”

Lanka quỳ xuống đất, “Có ai không, ai đi bảo cô ta im mồm lại đi.....”

“À, vậy sao? Bắt chước cậu ta.....” Sóng âm của đức ngài thân vương, nhanh chóng thẳng tiến về xu hướng lạnh lùng như băng.....

“Ừa, cho nên nếu ngài thích kiểu hôn môi này, nói cách khác.....” Người địa cầu mỉm cười tung trái bom cuối cùng, “Nói không chừng ngài sẽ thích hôn môi với tướng quân Brujah!”

Ventruie: “.....”

Cao Đại Bàn: “Không bằng lần sau ngài thử.....”

Mọi người tan rã: “Xin cô đó, cảm miệng lại đi!”

.....

Hậu quả thê thảm của việc hôn môi là, đức ngài thân vương đằng đằng sát khí không bao giờ dừng lại nghỉ ngơi nữa.

Đừng nói nghỉ ngơi, ngay cả toàn thành đầu tiên đến lúc hùng đông theo kế hoạch cũng bị bỏ qua! Dưới ánh mắt lạnh như băng của chỉ huy, các bạn đội viên bị giận chó đánh mèo chỉ có thể thay trang phục phòng hộ ban ngày tiếp tục đi..... Sau khi bốn ba liên tục mấy chục giờ đồng hồ, bạn học Đại Bàn tiêu tụy tứ chi xụi lơ nằm bẹp trên lưng con ròng màu mè, nghe người đẹp đang mặc đồ phòng hộ bên cạnh oán giận.....

“Ngài ấy nói ngài ấy đói bụng.....” Cao Đại Bàn hoang mang nhú mày, “Lanka, vì sao ngài Ventruie lại đói? Huyết tộc các người không phải mười ngày nửa tháng không ăn cơm cũng chẳng sao à?”

“Ồ bên cạnh cô, ngài ấy muốn không đói bụng cũng khó.” Lanka điều chỉnh bao tay phòng hộ, lắc đầu thờ dài, “Tôi thấy, cô hất tóc này, lộ cổ này, liếm môi này, bất cứ hành động nào cũng rõ ràng là đang dụ dỗ.....”

“Nhưng mà, tóc ẩm ướt dính vào trên cổ thật sự rất khó chịu.....” Đại Bàn buồn bực nhìn trang sức trên cổ tay, “Nói cho cùng cũng là pháp bảo cô làm cho tôi không tốt, không phải mang cái vòng này sẽ không có mùi thơm mê người nữa sao? Kết quả là vẫn vô dụng đấy thôi.....”

Lanka, lạnh lùng nhìn xuống, “Cô đang nghi ngờ thành quả nghiên cứu của tôi sao?”

Đại Bàn, hoảng sợ lắc đầu, “Không..... Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

Lanka: “Hừ, chuyện này căn bản không liên quan đến cái vòng! Thân vương Ventruie là trường hợp đặc biệt, ngài ấy từng nhắm nháp máu của cô, hương vị kia đã khắc sâu vào thân thể ngài ấy, cũng trở thành phản xạ có điều kiện dù không ngửi được mùi. Nói đơn giản chính là: ‘Nhìn thấy cô=’ ‘Nước bọt tự động chảy ra.’”

Cao Đại Bàn buồn bã: “..... Vậy ngài ấy không có thể ăn thứ gì khác, khác chế một chút sao?”

Lanka nhìn cô trong chốc lát, xoay người lười biếng nằm úp sấp trên lưng ròng, “Có nói cô cũng không hiểu được đâu. Vị giác của con người và Huyết tộc có phản ứng hoàn toàn khác nhau. Huyết tộc là động vật trí nhớ, sau khi hưởng qua hương vị cực phẩm như máu của cô, ăn những thứ khác, chỉ giống như ăn sấp. Ngâm lại mà xem, dù ăn cái gì cũng không thể giảm bớt cảm giác khao khát này, chỉ có dòng máu tươi ẩm ướt mang theo loại hương vị đặc biệt kia, mới có thể lấp đầy nỗi khát vọng! Nói cách khác, về vấn đề vị giác, cô là món ăn không thể thay thế được!”

Đại Bàn: “= = Tôi nên cảm thấy vinh hạnh sao?”

Lanka: “Không, cô nên cảm thấy khủng bố. Chỉ có người có được cô mới nên cảm thấy vinh hạnh. Đối với những người khác mà nói, cô rất kinh khủng. Nói thật, mặc dù khi ở bên cạnh cô tôi thỉnh thoảng cũng nhịn không được muốn cắn cô nếm thử hương vị đó, nhưng về phương diện khác mà nói, tôi lại vô cùng may mắn vì mình chưa từng thưởng thức máu của cô. Nếu không, về sau tôi biết đi đâu mà tìm ‘Con người cuối cùng trong vũ trụ’ để an ủi trí nhớ vị giác kia đây? Chỉ vui sướng một lần, lại phải dùng sự bất mãn cả đời để đổi, như vậy rất bị thâm.....”

Cao Đại Bàn sùng sốt trong chốc lát. Khi nghe Lanka nói đến đây, trong đầu cô đột nhiên hiện ra một sự thật, hình tượng “bị thảm như thế”. Người kia, nếu cô nhớ không lầm, dường như, cũng từng thương thức máu của cô..... Ai.....

.....

Lại một tòa thành xẹt qua phía dưới đội rồng bay, đức ngài thân vương vẫn không hề có ý hạ cánh như cũ, mọi người chỉ có thể kiên trì tiếp tục bay.

Kỳ thật liên tục phi hành đối với Huyết tộc đã được huấn luyện nghiêm khắc mà nói, cũng không phải là gánh nặng. Nhưng đối với đội rồng bay quen được chiều chuộng chỉ bay những khoảng cách ngắn mà nói, thì có phần chịu không nổi. Cũng may lần này hơn phân nửa đám rồng mà đội ngũ sử dụng là của quân đội, có vẻ nhẫn nại, cho dù mỗi một cũng vẫn nhẫn nại, thống nhất nghe theo khẩu lệnh.

Vấn đề là, con rồng mới mua của người nào đó, thì không giống những con rồng khác.

Lo lắng đến vấn đề hình thể, Ventrue mua cho Đại Bàn một con rồng vị thành niên. Tốc độ mau, phi hành ổn định, ngoại hình bắt mắt. Nhưng mà, con rồng nhỏ xinh đẹp quen được nuông chiều này, có hai khuyết điểm trí mạng: So sánh với rồng quân dụng trưởng thành, con rồng này không chỉ thiếu kinh nghiệm mà tính cách cũng rất tệ.....

Bay liên tục không ngừng lại đã làm cho bạn rồng tức giận đầy bụng, khi một tòa thành nữa tượng trưng cho “Nghỉ chân + đồ ăn” xẹt qua dưới chân, hy vọng chan chứa lại thành thất vọng, sự bức bối tích tụ đến cực điểm, rốt cuộc bạn “màu mè” của chúng ta, bùng nổ rồi!

Nó phần nộ thét dài một tiếng, sau đó, bắt đầu lộn vòng.....

Kỳ thật động tác lộn nhào này không đáng vào đâu, giống như trẻ con làm nũng lăn lộn trên mặt đất. Vấn đề là, bé “màu mè” thiếu kinh nghiệm chớ người, đã quên trên lưng mình, còn chở một kẻ vô dụng.....

Vì thế, sau khi quay cuồng khó chịu làm nũng một cái.....

Tiếp theo là tiếng thét thê thảm.....

“A a a ——!!!”[Tôi muốn đánh câu này lâu rồi.....]

Kẻ xui xẻo Cao Đại Bàn, trước khi mất mặt từ trên không trung ngã xuống, kỳ thật đã cố gắng tự cứu lấy mình.

Cô định bắt lấy gai xương trong tay kéo dài thời gian, nhưng mà, làm một học sinh trung học bình thường sức lực không đủ để thực hiện động tác đặc biệt dùng một tay đu người, yêu cầu trình độ cao này, bạn học Đại Bàn không chịu nổi nửa giây thì thôi đi, còn bị gai rồng cứng rắn chặt đứt nửa cái móng tay, liền vừa đau vừa sợ tiếp tục rớt xuống.....

Thân vương Ventrue đi đầu và Lanka đang bay bên cạnh Đại Bàn có phản ứng trước tiên! Mạnh mẽ tăng tốc lao xuống định bắt lấy Cao Đại Bàn..... Lại bị cánh rồng màu đen đột nhiên chen vào che tầm mắt! Gió xoáy thốc lên! Chấn động làm đau màng nhĩ! Rồng của Lanka trực tiếp bị hất qua một bên! Ngân long của Ventrue tuy rằng không bị hất văng nhưng cũng bị gai xương xẹt qua cắt đuôi, phần nộ kêu đau một tiếng khựng lại giữa không trung!

Cao Đại Bàn giống như rơi vào một giấc mộng màu đen lạnh như băng, bị áo choàng giống như màn đêm vừa cứng rắn vừa mềm mại bao lấy, chậm rãi lọt vào trong lòng đối phương, vừa định thần, trái tim còn đang đập loạn không ngừng, đè ép máu toàn thân sôi trào như muốn tuôn ra, miệng vết thương trên đầu ngón tay truyền đến từng trận đau đớn.....

“Brujah, đã lâu không gặp.” Ngài Ventrue vươn tay uy hiếp vỗ vỗ ngân long đang tức giận dưới thân, giương mắt đảo qua cánh tay ngài tướng quân đang ôm Cao Đại Bàn, “Không hổ là quân nhân, cho dù đã xuất ngũ, tốc độ phản ứng vẫn hơn đội hộ vệ một bậc. Như vậy.....” Mím cười tào nhả vươn tay về hướng Brujah, giọng nói đức ngài thân vương mang theo sự ngạo mạn: “Lần này cảm tạ cậu đã ra tay cứu giúp, hiện tại hãy trả nó lại cho ta đi.”

Dường như không nghe thấy lời thân vương nói, cánh tay tướng quân Brujah hơi hơi siết chặt, kéo bàn tay bị gãy móng của Đại Bàn qua, cúi đầu thô bạo ngậm lấy, cái lưỡi ướt át cuốn qua đầu ngón tay non mềm mang theo mùi máu, sự đau đớn lạnh như băng khiến đối phương khẽ phản kháng, nhưng dưới mùi máu nồng nàn kia, tất cả đều bị bỏ qua.....

Đội hộ vệ đang xông xáo khi mùi máu biến mất trong miệng Brujah thì đồng thời khôi phục bình tĩnh.

Quý ngài thân vương bị ngó lơ, sắc mặt rất khó coi.

A a đúng là hương vị như vậy..... Đồng tử màu máu của Hắc Long tướng quân hưởng thụ híp lại.

Vừa giống hương vị tuyệt vời trong trí nhớ, lại lạ lẫm giống như lần đầu tiên được nhắm nháp, ngọt ngào làm cho người ta run rẩy từ hơi thở đến tận xương tủy, nhưng chỉ có một chút trên đầu ngón tay như vậy..... Không đủ, không đủ, dù thế nào cũng không đủ! Chờ đợi lâu như vậy, nhẫn nại lâu như vậy! Muốn càng nhiều, càng đậm, càng thơm, chất lỏng mang theo sinh mệnh, đang giấu trong thân hình mềm mại này. Chỉ cần nhẹ nhàng cắn nát, sẽ chảy ra không ngừng..... Lưỡi liếm qua da thịt ấm áp, lưu lại những vệt nước ẩm ướt, chiếc áo vương bạn bị thô bạo kéo ra!

Muốn..... Rất muốn vươn răng nanh xé rách làn da mỏng manh bao bọc tầng tầng mỹ vị, thật sâu thật sâu chui vào suối nguồn đầy máu tươi kia! Để cho chất lỏng nóng bỏng thỏa mãn đầu lưỡi khô cạn, xoa dịu cơn khát, tận tình chảy xuống cổ họng.....

Dấu răng biểu trưng cho sự sờ hữu rõ ràng xuất hiện bên gáy, giống như thanh kiếm quy tắc nhảy mắt đâm xuyên qua mắt Brujah! Tất cả xúc động im bật đình chỉ, tình cảm mãnh liệt giống như bị hất một thùng nước đá từ đầu đến chân, cấp tốc phục hồi.....

A, đúng rồi, sinh vật này là của người khác.

Giống như đang ở sửa sang lại lý trí, yên lặng ngăn ngừa một giây, ngài tướng quân khép áo Tiểu Tiểu lại, chậm rãi ngẩng đầu lên.....

“Ventruie đại nhân..... Ngài mang theo thứ nguy hiểm này, thật sự không nên bắt cần như thế.....” Giọng nói mang theo sự khàn khàn miễn cưỡng bị kiềm chế, tay Brujah ôm Tiểu Tiểu càng siết chặt, móng tay duỗi dài cơ hồ phá rách quần áo cách ly của cô, “Để mùi máu của nó tùy tiện phát tán trong không khí như vậy, là đang khoe khoang sao?”

Ventruie cười khê: “Những lời này chứng minh kỳ thật cậu hâm mộ muốn chết phải không?”

Brujah cũng không phản bác, “Viện trưởng lão cần một người có thực lực đảng hoàng giữ lấy con người này, để phòng ngừa tranh đoạt và rối loạn.” Giương mắt nhìn về phía thân vương, giọng nói ngài tướng quân vô cùng lạnh lùng, “Những lời này là do ngài nói lúc trước. Hiện tại xem ra, thân vương tùy hứng làm bậy cũng không thích hợp đảm nhiệm vị trí này. Tôi nghĩ, viện trưởng lão cũng sẽ không đề ý việc đổi chủ.”

Ngài thân vương hơi kinh ngạc nhủ mảy, “Hiếm khi thấy cậu nghĩ thông suốt đến tranh giành như vậy. Đáng tiếc, tôi nghĩ tình huống ngoài ý muốn nhỏ này còn không đủ để dao động quyết định của viện trưởng lão. Brujah thân ái, tôi đề nghị cậu nên ở Phòng chính sự lẫn lộn thêm mấy trăm năm, thăm dò điểm mấu chốt của viện trưởng lão lại ra tay. Nhưng mà, ha ha..... Chính là không biết mấy trăm năm sau nó còn sống hay không, tôi nghe nói tuổi thọ của con người, rất là ngắn.”

Ngài tướng quân nhìn đối phương chăm chăm, im lặng nắm chặt tay.

“Cái kia.....” Cao Đại Bàn mặt chảy đầy mồ hôi lạnh xen miệng, “Xin hỏi, hai người có thể chờ một lát lại ăm ỹ tiếp không? Tay của tôi, hình như gãy rồi.”

Tướng quân: “.....”

Thân vương: “.....”

Tầm mắt mọi người tập trung trên cái tay được ngài tướng quân liên tiếp “âm thầm nắm chặt”, cổ tay mảnh mai gãy đến lộ xương của đồng chí Đại Bàn trong bàn tay to của người nào đó phát ra tiếng răng rắc thật buồn bã.....

Lanka: “Khụ, tướng quân, con người cần bản không thể chịu nổi sức mạnh của Huyết tộc, xin chú ý nhẹ tay nhẹ chân.”

Brujah kinh ngạc buông móng vuốt ra, chỉ thấy cổ tay Cao Đại Bàn trong lòng bàn tay mình rõ ràng lộ ra vết bầm xanh tím, xương cổ tay biến thành hình dạng kỳ quái lắc lắc.....

Ventruie: “Ha ha..... Hiện tại xem ra, người đàn ông không biết vũ phu nặng nhẹ dường như càng không đáng phò thác hơn tùy hứng làm bậy.”

Ngài tướng quân bức bối cau mày nghiêng đầu, khi đối diện với đôi mắt rung rung lên án và sắc mặt trắng bệch chảy mồ hôi lạnh rùng rùng của người bị hại! Liên không được tự nhiên quay đầu đi, Brujah thấp giọng than thở: “Ngươi..... Khụ, ngươi khóc cái gì! Ta đã buông tay, ngươi tự chữa là được.”

Cao Đại Bàn: Đồ khốn! Nếu móng vuốt của bà không gãy nhất định sẽ quào chết nhà ngươi!

Lanka tiếp tục ho khan: “Ngài tướng quân, con người không thể tự chữa trị như Huyết tộc.”

Tướng quân: “Vậy biết xử lý cái tay gãy kia thế nào bây giờ?”

Lanka: “Người địa cầu có một loại nghề nghiệp chuyên môn chăm sóc thân thể con người, tục gọi là bác sĩ. Thuận tiện nói một câu, hiện tại tôi chính là bác sĩ riêng của cô ấy. Nhưng con người là sinh vật yếu ớt, khi chăm sóc cần có hoàn cảnh yên tĩnh và tiêu độc kỹ càng, nếu không có gì sơ sót hoặc nhiễm trùng cũng đều tạo thành di chứng. Ở trên không trung làm những chuyện này không thích hợp, tôi đề nghị chúng ta hạ cánh, tốt nhất là đến một nơi có điều kiện chữa bệnh nhất định.”

Cúi đầu nhìn Đại Bàn ôm cổ tay về mặt ủ rũ tự nhận mình xui xẻo trong lòng, tướng quân Brujah không chút do dự quát một tiếng, Hắc Long dưới chân liền ngửa đầu xoay mình, vỗ cánh lao xuống tòa thành vừa mới bay ngang qua!

Đội trưởng đội vệ tháp giọng bầm bầm: “Bẩm thân vương, tòa thành phía dưới là lãnh địa của gia tộc Erythrocyte, ngài xem.....”

Lanka: “A, phạm vi thế lực của thân vương Giovanni sao? Chúng ta phải cầu nguyện cái tên tham tiền kia không có ở đó, nếu không ngày hôm sau tỉnh lại nói không chừng con người đã bị cắt thành từng khúc mang đi bán..... Ngài Ventruie? Chúng ta hạ cánh chứ? Ngài làm sao vậy?”

Ventruie tên lặng nhìn bóng Hắc Long, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Thật sự là..... Làm cho người ta khó chịu.”

Lanka, nhìn chăm chăm ngài sắc mặt âm trầm của thân vương, hơi dăm chiêu, “Ngài..... kỳ thật khi tôi nghiên cứu văn hóa Địa Cầu, phát hiện có một hiện tượng rất thú vị. Khi con người sinh ra loại tình cảm yêu thích mãnh liệt với một thứ gì đó, đồng thời cũng sẽ sinh ra một loại cảm xúc chiếm hữu

mãnh liệt. Rất khó chịu khi người ta yêu thích, chia sẻ, thậm chí là đụng chạm vào thứ đó, loại hành vi này trong ngôn ngữ Địa Cầu có một danh từ rất hình tượng, gọi là ‘Ham muốn độc chiếm’.”

Lanka nghiêng mắt nhìn mặt bên giống như pho tượng của đức ngài thân vương, cười khê: “Rất thú vị phải không? Đối với Huyết tộc mà nói, không có gì là không thể chia sẻ với người khác, đồ ăn cũng vậy, bạn đời cũng thế, đều có thể trao đổi. Dấu hiệu chiếm hữu là xuất phát từ vinh dự, mà không phải xuất phát từ tình cảm, nếu có giai cấp cao hơn hoặc là đồng cấp yêu cầu chia sẻ, cũng không phải là không thể. Nhưng đối với người Địa Cầu mà nói, việc bài xích ‘chia sẻ với người khác’ vốn dựa theo cảm xúc, họ sẽ khó chịu, bực bội, nổi giận.”

Venture: “Cô muốn nói cái gì?”

Lanka: “Tôi nghĩ ngài đã biết.”

Venture: “Tôi là Huyết tộc.”

“Cho nên không có ham muốn độc chiếm của con người?” Lanka mỉm cười, “Đừng vội vã phủ nhận, đó cũng không phải chuyện gì xấu. Nói thật, tôi cho rằng chuyện này hoàn toàn là điểm tiến bộ của người Địa Cầu hơn Huyết tộc chúng ta. Ham muốn độc chiếm hẳn là bắt nguồn từ của khát vọng mãnh liệt của sinh vật đối với người phối ngẫu và gây giống đời sau. Động vật trời sinh luôn chấp nhất với việc lưu truyền huyết mạch của mình, cũng phòng ngừa nòi giống của kẻ khác lẫn vào, vì thế thậm chí tự giết lẫn nhau, người thắng mới có thể độc chiếm giống cái. Cho nên, đây là loại tình cảm mà chỉ những chủng tộc có năng lực sinh sản mới có. Mà Huyết tộc không có con cháu, cũng không có ham muốn độc chiếm bạn đời, từ góc độ của sinh vật học mà nói kỳ thật là một loại nhược điểm và thoái hóa!”

Venture: “Người đang khuyên ta phát triển loại tình cảm tiền tiến này vì chủng tộc sao?”

“Đương nhiên không.” Lanka cúi đầu bình tĩnh ghi chép, “Tôi là nhà khoa học, chỉ biết yên lặng xem xét.”

.....

Lúc đầu Cao Đại Bàn còn thật sự tự hỏi một vấn đề — có nên nhắc nhở ngài tướng quân, mình bị thương ở tay chứ không phải chân, có thể tự đi hay không?

Bởi vì..... Bị Brujah ôm ngang xông vào tòa thành như vậy, thật sự là, rất gây chú ý!

Dọc theo đường đi, tiếng nghị luận rất nhỏ từ bốn phương tám hướng truyền đến, đồng chí Cao Đại Bàn tầm thường không quen trở thành nhân vật tiêu điểm, cả người cứng ngắc.....

“A, đó là ai? Tướng quân ôm ai vậy?”

“Tóc đen, là Bán Huyết tộc, chẳng lẽ là thú cưng? Rất đẹp sao?”

“Không biết, là người đàn bà của ngài ấy sao? Thân thể thật nhỏ nhắn mảnh mai.”

“Không thể nào..... Tướng quân thích loại hình đó sao? Xem thân hình kia thì vẫn chỉ là đứa bé thôi.....”

“Mặt, khuôn mặt trông như thế nào? Nhìn không tới.....”

“Xuyt..... đến kìa!”

Dưới ánh nhìn chăm chú đầy hứng thú của toàn bộ quần chúng trong tòa thành, đồng chí Đại Bàn theo bản năng ôm đầu che mặt, hận không thể cuộn thành một cục vui toàn bộ thân thể vào trong lòng tướng quân..... Brujah đương nhiên không biết hành động này của Đại Bàn là vì nhà quê không lên nổi sân khấu, chỉ cảm thấy sinh vật bé bỏng trong lòng dính sát vào mình, nắm tay ấm áp đang ở trước ngực, vô cùng thân mật cực kỳ ý lại, vì thế trong lòng không khỏi dâng lên những xúc cảm mềm mại đã lâu không xuất hiện, bàn tay cầm lấy tay đối phương trong bất giác cũng nhẹ nhàng hơn.....

Hiếm khi bầu không khí không tệ thế này, có lẽ, nên nói vài câu với nó, ngài tướng quân nghĩ. Thường xuyên thấy nó và Venture nhỏ giọng nói chuyện, hình như mình chưa từng nói gì để nghe với nó, hiện tại lại làm tay nó bị thương, đại khái về sau càng bị chán ghét hơn? Như vậy đi, bắt lấy cơ hội, trước tiên cứ ôn hòa hỏi thăm thương thế, ví dụ như: “Đau không?” “Không đau.” “Đừng chịu đựng.” Sau đó dịu dàng an ủi nó, thuận tiện sờ sờ đầu nó, hoặc là hôn một cái, để nó đừng sợ hãi.

Ngài tướng quân ở trong lòng xác định kế hoạch tác chiến xong xuôi, vì thế cứng ngắc mở miệng: “Người..... còn đau không?” Câu tiếp theo là đừng chịu đựng đừng chịu đựng đừng chịu đựng đừng chịu đựng..... Sau đó sờ một chút hôn một cái.....

Cao Đại Bàn, về mặt u oán, lên án: “Rất đau!”

Tướng quân: “..... Chịu đựng.”

Đối thoại chấm dứt.

Brujah buồn bực: Đáng giận! Tại sao người Địa cầu lại kêu đau? Huyết tộc chưa bao giờ kêu.....

Đại Bàn bị phần: Còn bảo ta chịu đựng?! Thằng nhãi này thật quá đáng!

Cứ như vậy, mâu thuẫn giữa hai người càng sâu sắc hơn.....

Từ chuyện này chúng ta học được, cái hành động “Lời ngon tiếng ngọt” này, cần kỹ xảo tùy cơ ứng biến cao cấp cùng với huấn luyện tri thức văn hóa phong phú.

“Rất đau sao? Đau cỡ nào?”

Giọng nói của thân vương Ventrue từ sau lưng truyền đến, Cao Đại Bàn chỉ cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, liền từ vòng tay khó khăn lắm mới ừ ả được lọt vào một vòng tay lạnh như băng mới.

Cổ tay bị thương được nâng lên, đặt ở bên môi, vài nụ hôn lạnh lạnh rơi xuống, đúng là có hiệu quả hạn chế cơn đau, đây xem như..... Uống lạnh giảm đau?

Nụ hôn lạnh lạnh chuyển dời đến trên mặt, nhẹ nhàng rơi xuống lông mi, Cao Đại Bàn cố sức nháy mắt, trong tầm mắt mơ hồ là mái tóc bạc hoa lệ và làn môi đỏ mọng của ngài thân vương, tiếng ma sát với da thịt mềm như tơ lụa.....

Ventrue: “Đau đến rơi nước mắt sao? Nước bọt của Huyết tộc có tác dụng chữa trị, muốn ta giúp ngươi liếm liếm không?”

Đại Bàn: “Không cần đâu.....”

Ventrue: “Đừng khách sáo.”

Đại Bàn: “Tôi không.....”

Ventrue, đã bắt đầu liếm.....

Ventrue, liếm say mê.....

Đại Bàn: “Quên đi =.”

Cao Đại Bàn cảm thấy không quá đau nữa: Tuy rằng hành vi của người này hơi kỳ quái một chút, nhưng cũng xuất phát từ lòng tốt, hẳn là người tốt?

Brujah càng thêm buồn bực: Thì ra còn có thể làm như vậy.....

Từ chuyện này chúng ta học được, cái gọi là “Lời ngon tiếng ngọt”, kỳ thật có thể dùng “Không biết xấu hổ” để thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lấy máu lần thứ mười hai: Người địa cầu chúng tôi đều rất hiền lành

Đợi cho Cao Đại Bàn ôm cánh tay xui xẻo đã được nẹp cố định đi theo Lanka rời khỏi phòng y tế tạm thời, danh xưng “Ả đàn bà xấu xí không có gì đặc biệt lại dám dụ dỗ hai vị quý tộc” của đồng chí Đại Bàn đã truyền khắp tòa thành.....

Đại Bàn, chúc mừng địa vị của cô tốt cuộc từ đồ ăn thắng nên thành phụ nữ rồi.

Chủ nhân tòa thành mà bọn họ tạm thời dùng chân này là một vị bá tước, địa vị thấp hơn Thân vương Ventrue và hầu tước Brujah, đương nhiên là vô cùng cung kính cẩn thận chiêu đãi đội tuần tra, cũng đáng lên đặc sản nổi tiếng bản địa – suối nước nóng.

Nước và đất đều là ngọn nguồn sinh mệnh của Huyết tộc, suối nước nóng có thể mềm hoá các đốt ngón tay của Huyết tộc, phòng ngừa phát sinh hiện tượng cương cứng thoái hóa, luôn rất được hoan nghênh trong Huyết tộc. Nhưng tình cầu Sange vốn âm hàn, suối nước nóng rất thừa thớt, hơn phân nửa đều nằm trong lãnh địa tư nhân của giới quý tộc, cho nên “Ngâm suối nước nóng” có thể nói là loại hưởng thụ có vẻ xa xỉ.

Lanka nghe nói cả đội tuần tra đều có tư cách đặc biệt cho phép sử dụng suối nước nóng, nhất thời hai mắt tỏa sáng mang theo thẻ quyền hạn đặc biệt, tay trái xách hai bình máu động vật tay phải mang theo Cao Đại Bàn, thẳng tiến đến khu suối nước nóng.....

Bởi vì bác sĩ Lanka kiên trì cho rằng suối nước nóng có thể lưu thông máu, rất có lợi nhất trong việc làm tan vết tụ máu bầm tím trên cổ tay, cho nên Đại Bàn cũng được phép xuống nước. Đáng tiếc đồng chí Đại Bàn không biết hưởng thụ của chúng ta càng muốn về nhà ngủ hơn là ngâm suối, không có chút hứng thú nào mặc người đẹp giúp mình cởi quần áo, vừa nghe lầm nhảm “Du lịch do nhà nước đài thọ đúng là cao cấp, quá sức cao cấp”, vừa liếc

mắt nhìn suối nước nóng so với suối trên Địa Cầu thì không khác gì một vũng nước, trong lòng thương cảm “Ai nha Trung hoa chúng ta non sông nước biếc có bao nhiêu suối nước nóng cao cấp hơn tôi còn không thèm ngâm, đắm quý hút máu này đúng là chưa trải đời”, sau đó chậm chậm xuống nước.....

Trong nháy mắt bị nước suối cực nóng trắng đục bao quanh, Cao Đại Bàn phát hiện ngâm suối nước nóng kỳ thật cũng không tệ. Ít nhất là thoải mái hơn vòng tay lạnh như băng của Huyết tộc nhiều lắm. Lanka bên cạnh đã sớm tiến nhập trạng thái hưởng thụ, tựa vào trên tảng đá trơn trượt chậm rãi uống máu động vật ướp lạnh, chặc chặc than thở: “Lúc này nếu có thể thưởng thức một ly máu người cá thì càng hoàn mỹ, hưởng thụ đúng là không có chừng mực, kiếm tiền cũng không giới hạn.....”

Đại Bàn ôm cái ly chậm rãi uống nhựa cây Gram màu trắng ngà, nhỏ giọng than thở: “Lanka, chẳng lẽ cô còn không thuộc tầng lớp lương cao sao? Viện nghiên cứu của hội trường lão, nghe qua đã biết là chỗ béo bở, hơn nữa Ventrue thoát nhìn dường như cũng rất có tiền, tiền lương ngài ấy đưa cho cô hẳn là cũng không thấp?”

Lanka ngẩng đầu nhìn trắng sáng, bóp nát cái ly, cất giọng u oán: “Lương cao..... Cô biết cái gì gọi là lương cao sao? Những kẻ lương cao chân chính không nhận tiền lương, chỉ phát tiền lương cho người khác thôi! Ai ai, làm công cho người ta đúng là không ngóc đầu lên nổi, cô biết máu người cá quý cỡ nào không? Một ly là có thể mua toàn bộ suối nước nóng này! Đáng giận a, giấc mơ quả nhiên chỉ có thể là giấc mơ thôi!”

Đối mặt với đồng chí Lanka bị phần than thở về sự cách biệt giàu nghèo, Cao Đại Bàn bỗng nhiên nghĩ đến ly chất lỏng sang quý đến cực điểm nhưng cũng cực kỳ khó uống bị mình phun ra lúc trước, nhất thời vẫn cảm thấy không cần nói chân tướng cho Lanka biết. Giấc mơ, chỉ khi để nó mãi là giấc mơ mới là đẹp nhất.....

Suối nước nóng ấm áp làm cho người ta càng lúc càng lười nhác, phá vỡ sự thoải mái an bình này, chỉ có thứ gì đó lạnh như băng.

“Hừ, hạ đẳng đứng hạ đẳng, cho dù có cơ hội hưởng thụ đặc quyền của quý tộc, bộ dạng cũng vẫn nghèo mạt rệp, đúng là khó coi ~” Giọng nói xa lạ lạnh lùng tràn ngập địch ý từ sau tảng đá hai người đang dựa vào truyền đến. Cao Đại Bàn kinh ngạc quay đầu.....

Tiếng nước chảy ào ào, một thiếu nữ chưa phát dục hoàn toàn từ phía sau tảng đá đi ra..... Trong nháy mắt, Cao Đại Bàn cứ ngỡ mình hít thở không thông, vì cô bé kia thật đẹp ! Mái tóc đen thật dài như tơ lụa lượn lờ đến dưới vòng eo mảnh khảnh, đôi mắt đen sẫm nổi bật trên làn da trắng như tuyết, làn môi mềm mại như cánh hoa anh đào, quả thực là một con búp bê sống tinh xảo, xinh đẹp đến mức khủng bố!

Đồng chí Đại Bàn đánh giá đối phương rất là cao. Đáng tiếc, sau khi đối phương đánh giá Cao Đại Bàn lại dờ người ra một lần nữa, chỉ phát ra một tiếng khinh miệt: “Hừ!”

“Ai nha ~” Một gương mặt càng ngọt ngào xinh đẹp hơn xuất hiện đằng sau cô bé búp bê kia, da thịt nhẵn nhụi cánh tay lười biếng khoát trên vai cô gái đứng trước, tò mò xem xét Lanka và Đại Bàn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au phun ra câu hỏi ác độc: “Là ai? Á đần bà hạ lưu dụ dỗ hai vị quý tộc ấy? Cái gì đây, một á đã là con nái sê, á kia thì như con ếch không ai thèm ngó, thưởng thức của ngài thân vương và tướng quân sẽ không tệ đến vậy chứ?”

Đại khái, mấy câu này là khiêu khích trắng trợn.

Hai người đẹp bé nhỏ khoanh tay chờ hai người hỗn hển đáp trả.

Gió lạnh thổi qua.....

Không có phản ứng.....

Lanka động tác không thay đổi uống cạn rượu trong ly: “Tại sao cô cũng không tức giận?”

Cao Đại Bàn giống như bà cụ tiếp tục nấn nấn đầu gối: “Không phải cô cũng không có phản ứng đấy sao?”

Lanka nhún vai: “Khi tôi vừa trở thành Bán Huyết tộc tiến vào thành Ventrue đã từng hẳn hạnh nhận được rất nhiều lời khó nghe, sớm đã quen rồi.”

Đại Bàn, cũng nhún vai: “Như vậy à..... Kỳ thật tôi căn bản cũng không hiểu các cô ấy đang nói gì.”

Lanka, chậm rãi rót rượu: “Cũng phải, hình như tôi cũng không dạy cô mấy từ ngữ vũ nhục dùng ngôn ngữ Huyết tộc thì phải nói như thế nào, nói cách khác cô chỉ nghe thấy những từ đơn mà cô không hiểu thôi, nói như vậy.....”

Đây mới là nội dung mà Đại Bàn thực sự nghe được:

“Hừ, chít chít chính là chít chít, cho dù có cơ hội hưởng thụ đặc quyền của quý tộc, bộ dạng cũng vẫn chít chít, đúng là chít chít chít!”

“Là ai? Chít chít chít chít dụ dỗ hai vị quý tộc đấy? Cái gì đây, một á đã là chít chít, á kia thì như chít chít chít, thưởng thức của ngài thân vương và tướng quân sẽ không chít đến vậy chứ?”

Lanka: “.....= =”

Đại Bàn, tiếp tục chậm rãi uống nhựa cây Gram: “Tuy rằng không hiểu hết, nhưng tôi đại khái cũng biết các cô ấy đang mắng người, hơn nữa khả năng công kích rất kém cỏi, không đáng phản kích. Dù sao Huyết tộc các người đều nhận được sự giáo dục của quý tộc, phỏng chừng cho dù mắng chửi người cũng chỉ là các từ hình dung, ví đối phương là thứ này thứ kia thôi?”

Lanka: “Đúng vậy, nhưng mắng chửi người còn có phương thức khác sao?”

Người địa cầu Cao Đại Bàn trưởng thành trong lời chửi mắng: “Đương nhiên. Cô biết đấy, khác với Huyết tộc, ở Địa Cầu chúng tôi văn hóa phổ thông chiếm đa số. Chửi mắng là môn học bắt buộc của mỗi người trưởng thành trong xã hội, từ cấp bậc thô tục thấp kém nhất đến cấp bậc cao nhất dù không nói một từ thô tục nào vẫn có thể giết người không thấy máu! Đây là một quá trình tích lũy, cũng là một quá trình thăng hoa. Tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng chỉ cần dùng phong cách chửi mắng kinh điển của toàn dân, tinh túy ngàn năm của Trung Hoa chúng tôi, cho dù có chửi chửi đầy trời cũng có thể mắng cho các cô ấy chảy nước mắt đầy mặt dập đầu sát đất ruột gan đứt từng khúc! Lực sát thương hoàn toàn không cùng cấp bậc! Cho nên, vì sự yên ổn của vũ trụ, người Địa Cầu chúng tôi hiếm khi mắng chửi người khác.”

Lanka: “= a, thật đúng là..... hiền lành.”

Đại Bàn: “Không dám.”

Bình thường trong các câu chuyện mà chúng ta thích đọc, nữ chính luôn yếu ớt hiền lành, nữ phụ luôn tà ác ghen tị. Chửi rửa lăng nhăng làm cho nữ chính càng có vẻ vô cùng điềm đạm đáng yêu bằng thanh ngọc khiết, vì thế càng khiến đám đàn ông muốn bảo vệ. Mà phàm là khi nữ phụ lớn lối thể hiện uy quyền, nhất định sẽ có từ vài tên đến mấy chục tên nam chính nam phụ vật hi sinh trùng hợp đang dán lỗ tai ở vách tường gần đó [đừng hỏi tôi vì sao bọn họ rảnh rỗi như vậy], vì thế khi chân tướng bại lộ rõ ràng, nữ chính bị khi dễ khóc nức nở, nữ phụ tà ác điều võ dương oai bị phi nhỏ ngay tại chỗ, nam nữ chính chân đạp lên đỉnh đầu nữ phụ xui xẻo, tấm mình trong ánh hào quang bình minh chạy về hướng kết cục viên mãn trong truyện cổ tích.....

Vì sao, các câu chuyện luôn viết như vậy?

Bởi vì, đây là kết cục mọi người hi vọng nhất.

Nhưng là cái gọi là “Hy vọng”, chính là chỉ những chuyện rất khó thực hiện trong hiện thực.....

Cho nên, hiện tại người yếu ớt hiền lành điềm đạm đáng yêu bằng thanh ngọc khiết khóc nức nở lao ra tranh thủ sự đồng tình của mọi người, không phải đồng chí Cao Đại Bàn, mà là hai người đẹp bé bỏng kia. Mà hai kẻ đóng vai ác Lanka Đại Bàn làm nền cho các cô, chỉ có thể yên lặng nhận lễ rửa tội bằng ánh mắt kinh ngạc phẫn nộ của nhóm người hầu ngoài cửa.....

Lanka nhìn xa xăm, “Tự nhiên lại khóc, thân thể như vậy kết hợp với nước mắt trên gương mặt gạt người kia, dù nhìn thế nào cũng là chúng ta khi dễ bọn họ? Thật âm hiểm.....”

Cao Đại Bàn, gõ nhịp khen ngợi: “Quả nhiên là vận dụng chiến lược nước mắt đổi trắng thay đen rất nhuần nhuyễn! Cao thủ nha.....”

Lanka: “Aiii, làm sao bây giờ, cô có muốn khóc lên vài tiếng hay không?”

Cao Đại Bàn: “Không kịp rồi, khóc trước thắng trước, chúng ta đã mất ưu thế.”

Lanka: “Nói cũng đúng, hiện tại giả khóc thì vụng về quá. Nhưng không áp dụng biện pháp gì có thể sẽ rất phiền toái. Hai vị này hẳn là được thành chủ ưu ái, địa vị hiện tại của chúng ta chỉ là nhân viên đi theo bình thường, nếu các cô chạy tới chỗ bá tước mách, bá tước chỉ cần có một chút lòng riêng, kẻ xui xẻo tuyệt đối là chúng ta!”

Cao Đại Bàn kinh ngạc, “Hả? Làm sao cô biết các cô ấy được thành chủ ưu ái?”

“Rất rõ ràng mà? Bán Huyết tộc, hơn nữa còn là loại hình xinh đẹp đảm nữ này, thân thể chưa phát dục hoàn toàn, rõ ràng chính là “phục vụ” trên giường được quý tộc nuôi dưỡng!” Lanka liếc Cao Đại Bàn đang kinh ngạc, thở dài: “Đúng vậy, đại bộ phận Bán Huyết tộc đều là thú cưng của quý tộc, đây là chuyện Huyết tộc công nhận. Thánh Huyết tộc trời sinh đã hoàn toàn trưởng thành, không có giai đoạn còn nhỏ, cho nên bọn họ luôn vô cùng chấp nhất đối với các thiếu niên thiếu nữ ngây ngô. Rất nhiều đứa nhỏ Lam Huyết tộc xinh đẹp bị quý tộc vừa mất ép buộc ban thưởng máu, sau đó sẽ biến thành Bán Huyết tộc thời gian vĩnh viễn ngừng lại dưới hình dạng thiếu niên thiếu nữ, chuyên cung cấp cho các quý tộc ngắm cảnh..... Cho nên vừa thấy bộ dáng bọn họ liền có thể biết thân phận của bọn họ.”

Cao Đại Bàn kinh ngạc nhìn lướt qua mái tóc đen xinh đẹp trên vai Lanka, không được tự nhiên trầm mặc.

Lanka vỗ vỗ đầu cô, trấn an nói: “Cô đang thương hại tôi sao? Đừng lo lắng, tôi không phải vì loại lý do nhảm chán này mà biến thành Bán Huyết tộc. Nhưng những người khác cũng không biết, cho nên lúc trước khi tôi đến thành Ventruer, không ít người coi tôi thành tình địch. Khi đó tôi thường xuyên gặp được loại khiêu khích âm hiểm này, ai nha, đó đúng là tình cảm mãnh liệt thiêu đốt năm tháng ha ha ha ~”

Cao Đại Bàn bó tay: “Vậy lúc trước cô xử lý như thế nào?”

“Rất đơn giản,” Tay phải người đẹp Lanka nắm lại chém ra như điện xẹt! Tầng đá lớn bên cạnh hai người người rắc một tiếng vỡ vụn trả lời! Âm âm sập xuống..... Người đẹp mỉm cười trong khói bụi mù mịt, “Đánh tới khi các cô ả không dám mách leo nữa!”

Cao Đại Bàn: “.....”

Lanka cười hi hi vuốt bàn tay nõn nà không tổn hao một cọng lông trên những mảnh vỡ của tầng đá, “Thế nào? Tôi rất lợi hại phải không?”

Cao Đại Bàn yên lặng nhìn tầng đá đang sụp xuống kia, thì thào: “Hay lắm, hiện tại chúng ta không chỉ khi dễ bồ* của người ta, còn làm hồng ân của

người ta.....”

(Nguyên văn là: 马子, tiếng lóng chỉ bạn gái của một người nào đó.)

Lanka tạm dừng, nhìn xa xăm.....“Cứ đồ thừa cho mấy cô kia là được.”

.....

Thực vật bên suối nước nóng đều bị hơi nóng bốc lên nên vô cùng hòa ái dễ gần, ngay cả cây Gram luôn thích uốn éo kêu thảm thiết cũng lười biếng chải vuốt những dải lá của mình, ở trong góc tắm ướt những cành khô.

Cao Đại Bàn ngồi xồm trong nước suối chậm rãi thu dọn đồ đạc.

Trước khi Lanka hùng hồn đòi đuổi theo hai người đẹp kia diệt khẩu, đã dẫn dò cô thành thật ngồi tại chỗ chờ. Nhưng con người không cường tráng như Huyết tộc, ngâm suối nước nóng lâu sẽ choáng đầu, vì thế đồng chí Đại Bàn đợi một lát liền quyết định đi ra ngoài nghỉ ngơi trước.

Gấp khăn mặt còn lại thành một xấp, thu hồi ly rượu trôi nổi trên mặt nước, Cao Đại Bàn ôm một đồng đồ đang định đứng thẳng lên, lại đột nhiên bị người ta túm cổ hung ác ôm lấy từ sau lưng! Cổ tay tóm lấy cô lạnh như băng trên ngón tay có móng sắc bén, sợi tóc đảo qua bên mặt có màu bạc như ánh trăng, Cao Đại Bàn lập tức đoán ra, đây là một quý tộc!

“Đừng, đừng cản tôi, tôi có độc!” Tìm cách thoát thân trước rồi nói sau.....

Người tới khinh bỉ thấp giọng than thở:“Ai muốn cản ngươi, Bán Huyết tộc dợ bản.....” Cánh tay tóm lấy Cao Đại Bàn hung hăng dùng sức, trực tiếp lôi cô từ dưới suối lên! Túm tới tảng đá bên cạnh, cúi người xuống đè lên! Tiếp theo liền vuốt ve lung tung trên thắt lưng và trước ngực, đầu gối cứng rắn cũng nhanh chóng chen vào giữa hai chân, bàn tay từ đùi đi xuống bắt lấy cổ chân của cô thô lỗ kéo ra.....

Cả người đồng chí Cao Đại Bàn cứng ngắc!

Người nào đó [Mười ngàn lẻ] mười tám năm không có duyên với đàn ông, ai ngờ kinh nghiệm vừa đến bản thân đã rơi vào tình huống mãnh liệt, dữ dội như thế!

Lúc này sự khiếp sợ đã vượt qua cảm xúc sợ hãi và thẹn thùng, sững sờ không nói nên lời.....

Ngoại trừ vì dòng máu mê người ra, đồng chí Đại Bàn còn chưa từng bị giống đực áp đảo xuất phát từ dục vọng, vì thế cô nhất thời quên cả phản kháng, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một hàng chữ to: Này? Anh? Đúng?? Là? Không? Kén? Ăn? Nha? Nha! Nha!

“Gi thế này..... Bộ dạng không được tốt lắm, làn da lại rất nhờn nà.....”

Không giống Cao Đại Bàn bàng hoàng đến quên cả phản ứng, người đàn ông xa lạ kia lại rất hưởng thụ vừa lăm bắm vừa đè chặt Cao Đại Bàn xuống tận tình giờ trò! Đôi môi lưu luyến da thịt non mịn trên lưng, trườn lên đầu vai gầy yếu, răng nanh cắn xương bả vai hơi lồi ra, lưu lại những dấu hồng mấp mờ trên da thịt bị suối nước nóng biến thành màu hồng phấn. Thân thể hai người dán sát vào nhau, quần áo vướng bận từng lớp từng lớp bị bóc ra, tiếng cười nhạo nhẹ nhàng lướt qua vành tai mẫn cảm,“A, da của ngươi thật dễ lưu lại dấu vết, rất tốt, làm cho người ta tràn ngập cảm giác chiếm hữu.....”

Cả người Cao Đại Bàn run run,“Ngài ngài ngài rốt cuộc là ai?!”

“Im lặng! Ai nói chuyện với ngươi ?” Ngay sau một tiếng quát khê là một cái tát khiển trách!

Cao Đại Bàn bị đánh đến choáng đầu ù tai sững sờ ngay tại chỗ! Không kịp suy nghĩ cẩn thận vừa mới nảy đã xảy ra chuyện gì, tóc đã bị kéo một cách hung bạo, cả đầu bị hung hăng kéo ngửa ra sau! Một gương mặt thiếu niên xinh đẹp mang theo biểu tình khó chịu xuất hiện phía trên Cao Đại Bàn, con ngươi màu máu còn mang theo ánh nước phấn khởi của màn dạo đầu vừa nảy, đôi môi đỏ mọng dính phun ra những từ ngữ nhục mạ ngạo mạn:“Chủ nhân không cho phép thì không được mở miệng! Ngay cả quy tắc cơ bản của thú cưng ngươi cũng không biết sao? Đồ mất dạy!”

Hai ngón tay thô bạo nắm lấy gương mặt hơi méo mó vì bị túm lên quá mạnh của Đại Bàn, người nọ khinh miệt hừ một tiếng,“Chắc, nhìn khuôn mặt này thật đúng là không hứng lên nổi, tên Brujah kia lại thích loại này, quả nhiên là quái thai.....”

Không có dục vọng anh còn đề tôi vừa sờ vừa cắn ?! Anh là súc sinh sao?! Hơn nữa còn đánh tôi? Được rồi, nếu tôi đánh không lại anh đương nhiên chỉ anh có thể đánh tôi, nhưng chuyện giữa anh và Brujah đâu có chuyện liên quan gì tới tôi? Vì sao lại giận cá chém thớt lên đầu tôi ô ô..... Đồng chí Cao Đại Bàn xui xẻo bị túm, đau đớn cả người rên rĩ trong lòng.

Khó khăn lắm mới chờ đôi phương lỏng tay, thân dưới của người nọ lại không buông tha nhất quyết đè lên! Dưới móng cảm nhận được hình dạng và độ lớn của “món đồ” kia, lông tóc Cao Đại Bàn dựng đứng! Đầu óc trống rỗng! Nhất thời không quan tâm đến việc gì nữa! Chỉ lo há mồm tru lên:“Lan, Lanka! Lanka!! Lanka cứu mạng a a a!”

Người kia tạm dừng một chút, không bịt miệng của cô, chỉ xoay người nghiêng đầu chậm rãi nhẹ giọng hỏi:“Tại sao ngươi không kêu Brujah?”

Cao Đại Bàn đau đớn phản nộ:“Tôi không quen hắn!!”

Đôi phương sững sốt, chợt cười ha ha!“Ngươi thật thú. Chậc!”

Một âm cuối cùng chưa nói xong đã im bất ! Ánh sáng bạc sắc bén đột nhiên xuất hiện trên không trung lập tức cắt ngang cuộc đối thoại của hai người!

Người nọ nhanh nhẹn tránh ra thuận tay túm lấy Cao Đại Bàn che ở trước người! Đồng chí Đại Bàn đầu vàng mắt hoa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó ánh sáng bạc kia dừng ngay trước mắt!

Tập trung quan sát, mới đồ mồ hôi lạnh phát hiện ánh sáng kia chính là một thanh kiếm sắc bén lạnh như băng , chỉ thẳng vào người đàn ông đứng mình làm bia đỡ đạn, mũi kiếm cũng đã chạm vào lông mi của mình! Ngừng như thế mạo hiểm giống như dùng cương trước bờ vực! Chỉ cần sai lầm một phân, mình đã chết tươi.

Dưới chân Cao Đại Bàn mềm nhũn, run rẩy, ngồi phịch trong lòng người phía sau, yên lặng cầu nguyện thân vương Ventruie đột nhiên xuất hiện nhất định phải cầm chắc thanh kiếm, trăm ngàn lần đừng run tay.

Đức ngài Ventruie, hiển nhiên là sẽ không run tay.

Anh ta im lặng quét qua hai người quần áo không chỉnh một lần, nhắm mắt lại, lạnh lùng mở miệng như bình thường“Nosferatu, hai trăm năm không gặp, hình như cậu không có chút tiến bộ nào, vẫn ồn ào như cũ.”

Khẽ nâng tay lưu loát thu hồi kiếm bạc, đôi mắt màu máu của Ventruie lạnh lùng nhìn xuống chàng thanh niên tóc bạc hơi khàn trương kia,“Buông nó ra đi, nếu cậu không muốn chọc giận tôi. Nếu người cậu muốn khiêu khích là Brujah , như vậy cậu tìm lầm mục tiêu rồi, bởi vì nó là của tôi.”

“Gạt người!” Người trẻ tuổi tên là Nosferatu kia xiết chặt lấy Cao Đại Bàn, dưới khí thế của ngài thân vương theo bản năng lui về phía sau, nhưng vẫn không buông tay,“Hừ, ngài Ventruie cần gì phải ra mặt thay Brujah? Tôi tận mắt nhìn thấy hãn ôm con đàn bà này vọt vào thành, làm sao có thể không có quan hệ gì?”

“Ra mặt thay Brujah?” Ventruie nhún mày, cười lạnh,“Hãn chỉ là công nhân khuân vác mà thôi. Người trong lòng cậu là của tôi, việc ấy không thể nghi ngờ. Về phần người phụ nữ của Brujah là ai. Ha ha, nếu về sau tôi biết, có thể thông báo miễn phí cho cậu, đến lúc đó tùy cậu bắt đi cường bạo lãng nhục, tận tình chà đạp ~”

Cao Đại Bàn== xấu xa! Người này quá xấu xa! Lương tâm bị chó ăn rồi.

Nosferatu== Xấu xa! Một kẻ xấu xa trăm phần trăm.

Quần chúng vây xem: Xấu xa! Rõ ràng là người xấu! Ngài thân vương thật quá đáng.

“Khụ, nếu là mệnh lệnh của ngài thân vương, tôi đương nhiên phải tuân theo.” Nosferatu định đặc buông hai tay đang ôm Đại Bàn ra, sửa sang lại quần áo của mình.

Cao Đại Bàn không có người đỡ, nhất thời chật vật ngã ngồi dưới đất, khi đuôi chạm tảng đá vào lạnh như băng, đồng chí Đại Bàn mới ý thức được một chuyện: Heo ăn rồi! Bà đây lại bị xem hết!

“Lại chỗ ta đi.”

Thân vương Ventruie nhẹ giọng vươn tay về hướng Cao Đại Bàn co người thành một cục. Áo choàng màu đen phất qua tầm mắt mọi người, cũng che chắn được ít nhiều, giống như chỗ tránh nạn khiến cho người ta an tâm, tờ tấm lạnh như băng chắc chắn mà mềm nhũn. .

Đồng chí Cao Đại Bàn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm thấy loại áo choàng màu mè hoa lá kia này thật sự rất an toàn! Vì thế vừa lăn vừa bò nhào tới, nhưng mới chạy được nửa bước đã bị lập tức bị người phía sau chộp lấy yết hầu!

“Chờ một chút.”

Ngón tay lạnh như băng vuốt ve dấu răng bên gáy Đại Bàn, giọng nói lười nhác lộ ra sự hứng thú bất thường,“Kỳ quái, máu Bán Huyết tộc vốn có kịch độc, trên cổ lại có dấu răng sau khi quý tộc hút máu! Có thể nói cho tôi biết, đây là chuyện gì hay không?”

Ai nha, nguy rồi.

To be continued...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhân vật mới xuất hiện: Nosferatu

Thiếu niên có vẻ xấu xa, tuy rằng màu tóc không đúng, nhưng bức ảnh này tạo cảm giác gần giống nhất, tạm thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lấy máu lần thứ mười ba: Đàn ông có thể không đẹp trai, nhưng tuyệt đối không thể không cao

Nhiệt độ cơ thể, hô hấp, dung mạo, sức mạnh của con người đều hoàn toàn khác xa Huyết tộc.

Vì sao ngay từ đầu mình không chú ý tới?

“Người. căn bản là không phải Huyết tộc?”

Giọng nói của Nosferatu lộ ra sự hưng phấn vô bờ! Ngón tay mon trón da thịt ấm áp của người trong lòng, “Ban đầu ta tưởng vì suối nước nóng, nhưng hiện tại đã ra khỏi nước suối lâu như vậy rồi, da của người vẫn ấm áp như cũ. Vì sao?”

“Nosferatu.” Thân vương Ventruie khẽ nhú mày, tạm dừng một chút, phát phát tay, ra hiệu cho mọi người rời đi.

Nụ cười gian xảo xuất hiện trên mặt thiếu niên, “Còn muốn giữ bí mật sao?”

“Cậu lại gây thêm phiền toái cho tôi rồi.” Ngài thân vương hừ nhẹ, “Hiện tại cậu hẳn là đã tiếp nhận chức vụ tướng quân của Brujah trấn giữ tiền tuyến rồi chứ? Ai cho phép cậu tự tiện quay về? Ân oán cá nhân giữa cậu và Brujah tôi không quan tâm, nhưng vì một người phụ nữ mà rời cương vị công tác, quá khó coi. Đây là sự đền đáp của cậu khi được thăng chức ư? Không biết xấu hổ sao?”

“Một người phụ nữ? Đối với tôi mà nói, Lilith không chỉ là một người phụ nữ! Mối thù của cô ấy tôi nhất định phải báo! Tên khốn Brujah kia còn sống mới là sự hổ thẹn lớn nhất đời tôi!” Giọng Nosferatu lạnh như băng, bàn tay nắm tay Cao Đại Bàn cũng vô thức siết chặt, khiến Đại Bàn đau đến ô ô kêu to, đối phương mới phục hồi tinh thần, chậm rãi thả lỏng, hừ nhẹ: “Về phần tạm rời cương vị phòng thủ. Dù sao hiện tại cũng là thời kì ngưng chiến. Huống chi đám ngốc ở tinh hệ Sonata đã bị chiến dịch lần trước dọa sợ tới mức tè ra quần lui đến tám triệu năm ánh sáng rồi! Chắc bọn họ cũng không dám tùy tiện tiến công nữa.”

“Tiền công không nhất định phải từ chính diện,” Thân vương Ventruie phui phui tay áo, còn đi đến ngồi xuống trên chiếc ghế màu đỏ tím xa hoa đặt cạnh suối nước nóng, “Nếu tôi là tổng chỉ huy Sonata, nhất định sẽ chú ý tới điểm này. Lúc quân địch thả lỏng mừng thắng lợi, đúng là cơ hội tốt để tập kích sau lưng.” Ngài thân vương chán nản thở dài, “Tuổi trẻ khí thịnh. Tổng chỉ huy tiền tuyến đúng là càng đổi càng kém, chẳng lẽ tôi phải tự thân ra trận sao? Hiếm khi tôi mới được nghỉ ngơi một thời gian.”

Bị thủ trưởng nói trúng tim đen, vạch ngay khuyết điểm như vậy, biểu tình Nosferatu hơi ngưng ngừng, “Thuộc tướng đã biết, tôi lập tức quay về tiền tuyến. Chuyện Brujah tạm thời không truy cứu nữa, hừ, dù sao hiện tại hẳn cũng chỉ có thể làm phé nhân cả đời ngồi ở hậu phương không thể quay lại chiến trường, tôi tạm thời tha mạng cho hắn. Nhưng mà,” Ôm chặt Cao Đại Bàn nhỏ nhắn trong lòng, ánh mắt Nosferatu lóe lên hào quang hưng phấn khi tìm được món đồ chơi mới, “Như ông nó cho tôi đi!”

“..... Cậu nói cái gì?”

Không ý thức được sự lạnh lùng trong giọng nói của ngài thân vương, tướng quân Nosferatu cười hi hi cúi đầu cọ cọ người trong lòng, “Hiếm khi gặp được giống cái nhỏ nhắn mà không phải Bán Huyết tộc, ngài Ventruie, ngài biết tôi thích kiểu như vậy mà, nhường nó cho tôi đi ~”

“Hình như tôi đã từng nói, nó là của tôi.”

“Tôi biết, thế thì sao? Dù sao ngài thân vương đây cũng chưa bao giờ thiếu bạn tình. Cũng không phải trước giờ chưa từng làm như vậy, ngài và tôi đều là tộc nhân Leukocyte, trao đổi bạn đời cũng không xấu mặt lắm. Cùng lắm thì sau đó tôi lại tuyển chọn thêm vài người đẹp tự mình đưa đến thành của ngài, thế nào? Hoặc chúng ta lập cái quân lệnh trạng* ở đây, chỉ cần ngài nhường nó cho tôi, tôi sẽ tận tay đánh chiếm tinh hệ xoắn ốc và các tinh cầu độc lập còn lại, biến chúng thành thuộc địa của Sange! Ngài thấy sao!?”

(*Quân lệnh trạng: Chứng từ bảo đảm thực hiện quân lệnh trong tiểu thuyết và hý khúc thời xưa)

Nosferatu còn đang bàn điều kiện trao đổi thì trước mắt đột nhiên tối sầm! Lời chưa nói xong đã bị tấm áo choàng như màn đêm vây kín! Sát khí bao trùm lên một vệt sáng bạc rất nhỏ, giống như sao băng xẹt qua trong nháy mắt!

Tấm màn đen vừa hạ xuống, sinh vật ấm áp trong lòng đã sớm chuyển dời sang ngực người khác, mà tay trái mới rồi còn đang nắm yết hầu đối phương, đã bị chặt đứt không chút lưu tình! Miệng vết thương lạnh lẽo, phần tay cụt rất rõ ràng, vết chém chính tề giống như nó chỉ là một cánh tay giả.

“A?”

Nosferatu còn chưa kịp thay đổi tư thế, tất cả đã chấm dứt.

Thăng đến khi cánh tay cụt phụt máu, sự đau đớn và sự thật mới đồng thời ủa đến!

Tốc độ khó thể tin nổi!

Tướng quân tuổi trẻ khí thịnh ôm miệng vết thương sợ hãi ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn về phía ngài thân vương ngạo nghễ đứng thẳng.

Anh ta từng nghe nhiều lời đồn không bỏ về vị tổng chỉ huy của đế quốc, nhưng vì chuyện đã xảy ra rất lâu bị mờ thời gian âm thầm che phủ, hào quang cũng thu liễm khiến cho người ta không còn sợ hãi, nhưng bảo kiếm lâu đời dưới lớp bụi thời gian kia vẫn không mất đi lợi hại, thỉnh thoảng vẫn để lộ sự sắc bén đáng kinh hãi!

Trong Huyết tộc, sức mạnh quyết định tất cả.

Nosferatu ôm cánh tay cụt gục đầu xuống, quỳ một gối cung kính hành lễ.

“Nosferatu,” Đức ngài Ventruie một tay ôm Cao Đại Bàn, một tay cất kiếm vào bao, “Như lời cậu nói, trong vòng ba tháng, phải tự tay chinh phục tỉnh hệ xoắn ốc và các tỉnh cấu trúc độc lập còn lại, nhét vào đám thuộc địa của Sange cho ta ! Chính cậu lập quân lệnh trạng, cũng không nên đổi ý.”

“A?” Nosferatu kinh ngạc ngẩng đầu, “Nói như vậy, ngài đồng ý nhường nó cho tôi?”

“Làm sao có thể?” Đức ngài thân vương vô sỉ cũng không thêm liếc nhìn cậu ta, “Quân lệnh trạng này coi như bồi thường việc cậu vừa mới động tay động chân, nếu không nể tình cậu với tôi là đồng tộc.” Liếc mắt nhìn cánh tay cụt chảy máu đầm đìa nằm trên đất, Ventruie hừ lạnh một tiếng, ôm đồ ăn ngon trong lòng hắt áo choàng bỏ đi!

Tướng quân Nosferatu bị bỏ rơi đứng tại chỗ không nói gì.

Thật lâu sau, mới ừ rừ nhặt cánh tay trên mặt đất lên, vừa tự nổi tay vừa buồn bực than thở : “Hai đại tỉnh hệ đổi lấy một lần động tay động chân? Sinh vật kia là thứ bảo bối gì chứ?”

.....

Trong phòng Lanka và Đại Bàn, tràn ngập mùi thuốc lưu thông máu, tan bầm

“Hả? Bởi vì chiều cao á?” Cao Đại Bàn không tin nổi chớp chớp mắt, mặc Lanka dùng bông gòn chấm thuốc tiêu độc vỗ nhẹ lên vết bầm trên cổ tay mình, “Chỉ vì vậy thôi sao?”

“Đúng vậy, chính là vì chiều cao. Cô không phát hiện vóc dáng tướng quân của Nosferatu có vẻ hơi thấp sao?” Lanka xác nhận vết sưng đỏ cuối cùng cũng được bôi đầy thuốc, mới cất hộp y tế đi.

“Thấp sao?” Cao Đại Bàn nhớ lại một chút, từ độ cao sau lưng ôm lấy mình, đại khái là một người đàn ông cường tráng khoảng 1m8, như vậy là lùn sao?

Ếc, nhưng cũng phải nói lại, có lẽ trên sao Sange này thật đúng là như vậy. Dù sao phụ nữ Huyết tộc bình thường ở đây cũng sẽ không thấp hơn 1m8, huống chi là đàn ông. Nói như vậy. Tướng quân Nosferatu thô bạo kia, kỳ thật ở đây là kiểu người bị các tộc nhân Huyết tộc cao lớn có bộ gien ưu tú khác cười nhạo?

Người đẹp Lanka có bộ gien ưu tú, cao 1m87 vô tình: “Tôi nghe nói, thẳng thắn Nosferatu kia ngay cả bạn tình cũng rất khó tìm được người thích hợp, phụ nữ bình thường nhìn thấy chiều cao của hắn đều trực tiếp đánh rớt. Bản thân hắn lại rất khinh bỉ Bán Huyết tộc, trên cơ bản ngay cả con đường ‘Tìm thú cưng đáng người bé bỏng’ cũng đoạn tuyệt. Phụ nữ Huyết tộc rất ít người nhỏ nhắn mảnh mai, phỏng chừng hắn mãi vẫn chưa có bạn đời cũng rất buồn rầu?”

Cao Đại Bàn, yếu ớt gờ tay: “Tôi có thắc mắc, vì sao phụ nữ Huyết tộc chỉ vì hắn lùn mà không chịu ở cùng hắn chứ?”

Lanka, vẻ mặt thản nhiên, “Bởi vì khó coi.”

Cao Đại Bàn: “= = Chuyện đó rất quan trọng sao?”

Lanka, ngạo nghễ chống nạnh, “Đương nhiên là quan trọng rồi! Huyết tộc là chủng tộc kiên trì theo đuổi theo cái đẹp! Hãy nhìn phục sức của chúng tôi, nhìn thành quách của chúng tôi, nhìn mọi chi tiết trong cuộc sống của chúng tôi! Đừng nói kén vợ kén chồng, ngay cả đội hình chiến đấu cũng phải xinh đẹp hoa lệ! Người đẹp cao gầy lại đi phối hợp với tên lùn tịt thì rất vũ nhục quan niệm thẩm mỹ của chúng tôi!”

Cao Đại Bàn, rung rung quay đầu, Nosferatu đáng thương.

Lanka: “Cho nên cô nhỏ nhắn như vậy, là giống cái, lại hoàn toàn không phản kháng hắn được, máu có thể uống, hơn nữa không phải Bán Huyết tộc do người ta chế tạo ra, cơ hồ đã hoàn toàn phù hợp với tất cả mong ước của hắn về bạn đời, tôi nghĩ tên kia sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. May mà ngài Ventruie đã đuổi hắn về tiền tuyến. Nhưng trở về thì trở về, hắn không thể vĩnh viễn ở trên chiến trường, chắc chắn sẽ có lúc quay lại, cô cần phải cẩn thận một chút.”

Cao Đại Bàn ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhớ tới đầu sỏ gây ra tai bay vạ gió lần này, nhin không được đặt câu hỏi: “Lanka, Lilith là ai?”

Lanka sững sốt một chút, “Cô nghe được cái tên này từ đâu?”

Cao Đại Bàn nhớ lại, “Ừm. Là Nosferatu nói, dường như bởi vì người phụ nữ tên là Lilith kia, hắn mới kết thù với Brujah, sau đó muốn gây chuyện

với Brujah, kết quả vật hi sinh lại là tôi.”

Lanka trầm ngâm một chút, “Liên quan đến hai người bọn họ hai, Lilith kia hẳn là chỉ Lilith de Monocyte. Cô ấy là tộc nhân của ngài Brujah, cũng là father của tướng quân Nosferatu, đã từ trận trong một chiến dịch rồi

Cao Đại Bàn hỗn loạn: “Đợi chút, cô đợi một chút, Lilith rốt cuộc là nam hay là nữ? Tại sao lại là ‘father’?”

Lanka cười rộ lên: “Ha ha..... Không phải, ‘father’ chính là xưng hô, không liên quan đến giới tính, tương đương với địa vị ‘người hướng dẫn’. Ừm, cô cũng biết Thánh Huyết tộc là bất lão bất tử mà? Hơn nữa ngay từ đầu bọn họ đã có hình thể trưởng thành, như vậy Thánh Huyết tộc là từ đâu chui ra?”

Cao Đại Bàn: “Trong mộ?”

“.....” Lanka đầu đầu ẩn ẩn huyết Thái dương, tiếp tục nói: “Nghe nói, chỉ là nghe nói, Thánh Huyết tộc có một thánh địa, nơi đó có các tộc nhân đang ngủ say.”

Cao Đại Bàn: “Cái gì, quả nhiên là mộ.”

Lanka trực tiếp làm ngo, “Tóm lại Thánh Huyết tộc ngủ trong thánh địa, cách mấy vạn năm, lại có một đám hồi tỉnh, sau đó bọn họ hoạt động trên thế gian mấy vạn năm, sẽ trở lại thánh địa ngủ say. Bởi vì mỗi lần tỉnh lại, toàn bộ trí nhớ đều biến mất, giống như là đứa bé mới sinh, cho nên mỗi tộc nhân Thánh Huyết tộc vừa thức tỉnh đều cần một father, nuôi dạy lại từ đầu, đến khi họ có thể đảm đương công việc một mình. Giống father của Nosferatu chính là Lilith, mà father của tướng quân Brujah là Trưởng lão Tremere, về phần Thân vương Ventrue..... Khụ, tình huống của ngài ấy có vẻ đặc biệt, nghe nói không biết bắt đầu từ lần thức tỉnh thứ mấy, trí nhớ của ngài ấy sẽ không biến mất, cho nên ngài ấy là quý tộc duy nhất không có father.”

Cao Đại Bàn giác ngộ: “Nuôi thả hoang đại!”

Lanka: “.....”

Cao Đại Bàn nhìn xa xăm..... Trí nhớ sẽ không biến mất sao? Là điều tốt hay xấu đây?

Nếu sau mỗi lần hôn mê thức tỉnh liền giống như mới sinh, như vậy sinh mệnh bất lão bất tử có lẽ cũng không khó chịu đựng đến vậy.

Nhưng nếu có một ngày, ngay cả sự cứu rỗi này cũng không có, thì sẽ ra sao?

.....

Dường như muốn che giấu cuộc tranh cãi không được vui vẻ cho lắm phát sinh ở suối nước nóng lần trước, quý ngài thành chủ mở dạ tiệc, coi như đón gió tẩy trần** cho các vị quyền quý đang làm khách ở tòa thành.

(**Đón gió tẩy trần: Bày biện thiết đãi người từ xa đến.)

Dạ tiệc của quý hút máu đương nhiên là vũ hội cổ điển đẹp đẽ xa hoa, mà vũ hội vĩnh viễn là tiết mục phụ nữ yêu thích nhất.

Quần áo đẹp, trang sức, nước hoa, búi tóc, chỉ sợ ngay cả lớp ren và trăn châu đính trên mũi giày cũng bị lôi ra kèn cựa nhau.

Lanka cũng phấn khởi lấy lễ phục dạ hội và hộp trang sức ra, mài thương soạn soạn, chuẩn bị ra trận.

Khi Cao Đại Bàn đi trên hành lang trùng hợp gặp được hai búp bê Bán Huyết tộc tìm cô gây phiền lần trước, cho dù quan sát cẩn thận, cũng không có cách nào nhìn ra dấu vết Lanka sử dụng bạo lực từ gương mặt tinh xảo có khả năng hồi phục cường đại của Huyết tộc. Tuy vậy, sau khi đối phương nhìn thấy người đẹp Lanka đứng phía sau cô, đứng là không dám đến gần, chỉ ôm một đồng quần áo và trang sức xinh đẹp ngạo mạn đắc ý hất cằm, có ý lượn qua lượn lại trước mắt hai người.....

Lanka nhìn bóng dáng hai người kia chắc chắn than thở: “Hầu tước Brujah ra tay thật ghê gớm nha~”

Cao Đại Bàn: “Hả?”

Lanka nhún vai, “Ồ, tôi chưa nói sao? Hai vị kia vốn là người của thành chủ. Bởi vì trước khi chúng ta đến, hầu tước Brujah đến thành làm khách, vừa khéo trùng ý các cô nàng, thành chủ liền tặng hai cô nàng cho hắn. Hiện tại hai vị kia là bạn tình của ngài Brujah, xem ra được không ít lợi lộc.”

Cao Đại Bàn gãi gãi đầu, “Cô hâm mộ sao?”

“Tôi cũng là phụ nữ mà, đương nhiên cũng thích quần áo và châu báu xinh đẹp. Dùng tiền lương của mình mà muốn mua nhiều như vậy cơ bản là chuyện không tưởng, nhưng là muốn không làm mà hưởng quần lấy đám quý tộc, ai.....” Lanka thở dài, đùa nghịch dây tơ dưới chân váy, sau đó nghịch ngợm hất tóc phẫn chán lại, “Cũng may, so với quần áo trang sức thì thành quả nghiên cứu khoa học càng khiến tôi hưng phấn hơn nhiều. Đây không phải là thứ có tiền là mua được, mà là kết tinh của trí tuệ! Cô không thấy tôi từ trong ra ngoài đều tràn đầy vẻ đẹp nội hàm sao?”

Cao Đại Bàn, bình tĩnh trả lời: “Ồ Địa Cầu chúng tôi, chỉ có người không có ngoại hình mới ráng cường điệu vẻ đẹp nội hàm.”

Lanka, bị đá kích vịn tường: “..... Nông cạn.”

Cao Đại Bàn: “Đúng vậy, nhưng khi đàn ông tìm vợ vẫn xem mặt trước, đi thử việc cũng tuyển nhân viên xinh đẹp, người đẹp trong cuộc sống luôn có lợi thế hơn những cô gái có ngoại hình hạn chế, tuy biết rõ là rất nóng cận, nhưng mọi người vẫn là không tự chủ được làm như vậy. Từ đó cho thấy, thích theo đuổi cái đẹp kỳ thật không chỉ có mỗi mình Huyết tộc, con người cũng giống thế.”

Lanka: “Nói cũng đúng, kỳ thật cho dù dùng nhiệt tình trong công việc trấn an, nếu có điều kiện tôi đại khái vẫn sẽ đi mua quần áo và châu báu xinh đẹp.”

Cao Đại Bàn: “Kỳ thật với tiêu chuẩn Địa Cầu thì Lanka đã là người xuất sắc trong ngoài đều rất đẹp, cho dù không có châu báu tô điểm cũng vẫn rực rỡ chói mắt.”

“A ha ha ha ~ miệng của cô đúng là càng ngày càng ngọt ~” Người đẹp Lanka chống nạnh cười lớn một lúc lâu, bỗng nhiên tạm dừng, “A, đúng rồi! Cô có tài năng gì không? Ca hát, khiêu vũ, đọc diễn cảm, hội họa, nhạc cụ linh tinh, cái gì cũng được! Dạ tiệc của giới quý tộc thích nhất là mấy hoạt động lấy thể diện này.”

Cao Đại Bàn yên lặng lắc đầu.

Lanka ôm trán, “Không có sở trường gì cả sao?”

Cao Đại Bàn suy nghĩ một lát, “Tôi biết nhào lộn.”

Lanka: “.....”

Cao Đại Bàn: “Lúc trước thi thể dục môn nhào lộn ở trường trung học, tôi đứng nhất toàn khối.....”

Lanka, ôm đầu nức nở, “Đủ rồi! Đừng nói nữa..... Cô có mang theo lễ phục dạ tiệc chứ?”

Cao Đại Bàn cúi đầu lục túi, “Chỉ mang theo áo ngủ và đồ phòng hộ giữ ấm.”

Lanka tuyệt vọng quỳ xuống đất không nói gì.....

Ai, kỳ thật đáng buồn nhất hẳn là người đã không có ngoại hình mà bên trong cũng trống rỗng, mới đúng chứ?

.....

Tiếng dương cầm du dương quanh quẩn trong đại sảnh tòa thành, những âm điệu cổ điển lướt qua từng tác tường xa hoa xưa cũ, ánh nến chớp chớp bao phủ những làn váy càng chớp chớp rung động, cô tay áo các quý ngài lấp lánh, thực nữ mang giày đính ngọc, môi hồng, tóc đen, da trắng, tóc bạc, mỗi một tiếng cười đều mang theo sự quy phạm mà chỉ những người được dạy dỗ cẩn thận mới có, hòa tan với âm điệu ngọt ngào, đan vào nhau thành dạ tiệc náo nhiệt.....

Thân vương Ventruie một mình ngồi ở chủ vị, không nhìn đến đám đàn ông nịnh hót và những người phụ nữ như hoa đua nở, chim ca vang*** bên cạnh, lười biếng uống rượu ngon trong cái ly sang quý, dùng ở tay trái của mình, có chút đắm chìm.....

(***Nguyên văn là điệu ngũ hoa hương: thành ngữ trung quốc dùng để hình dung cảnh sắc tươi đẹp của mùa xuân.)

Ấm áp, trắng mịn, mềm mại, mang theo tiếng thờ dốc và xúc cảm ẩm ướt..... Nắm chặt tay, Ventruie đau đầu nhắm mắt ngưỡng người ra sau thờ dài, “Đúng là tra tấn.....”

Thấy được, mò đến, nhưng không thể xuống tay.

Thật muốn xé nát ra ăn luôn, xé nát ăn luôn.....

Trong lòng bàn tay nâng thứ yếu ớt như vậy, giống như đứa bé được tặng một con hạc giấy tinh xảo, vừa vô cùng cẩn thận rón rén không ngừng dặn bản thân không được làm rách đôi cánh mong manh kia, về phương diện khác ý nghĩ phá hỏng nó cũng điên cuồng trào dâng trong đầu, muốn hoàn toàn xé nát nó ra một lần!

Có lẽ, vì sự an toàn của đối phương, hẳn là nên tách ra một thời gian.

Giống như nó từng nói, mắt không thấy, lòng không loạn.

Ngài thân vương lại thờ dài.

Bên cạnh không biết bộ ngực đầy đặn của ai đang áp sát cánh tay anh ta, làm cho Ventruie phân tâm, không khỏi nhớ tới một loại xúc cảm khác..... Đúng rồi, nếu không phải hiện tại quá gầy, xương cốt bắt đầu lộ ra, đó đúng là một thân thể có xúc cảm tuyệt vời đến làm cho người ta nhin không được sinh ra ý xấu.

Đàn ông Huyết tộc thì khỏi bàn, cho dù là phụ nữ tương đối mềm mại, cũng giống hệt cương thi. Thân thể giống như con rối bọc sáp, trắng thuần chói mắt, hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng cũng cứng rắn không có chút sức sống nào.

Nhưng nó thì khác. Đó là một thân hình ám áp mềm mại khác hẳn thân mình cứng nhắc lạnh tê của Huyết tộc, bao hàm sự co dãn và yếu ớt của sinh mệnh. Sinh mệnh tồn tại tươi mới, lại dễ dàng bị đoạt đi như vậy.

Vừa nhỏ yếu, vừa đáng yêu.

Loại cảm giác mâu thuẫn kỳ lạ này rất hấp dẫn sinh vật không có sinh mệnh như quỷ hút máu.

Huống chi, da thịt vốn nòn nà hơn Huyết tộc rất nhiều, sau khi ngâm mình dưới suối nước nóng lại mang theo cảm giác trắng mịn, ôn nhuận giống như một miếng kem vừa vào tay sẽ lập tức hóa thành nhũ trắng làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một miếng. Con người bởi vì bị đau mà rung rung nước mắt, giống như động vật nhỏ bị khi dễ, sợ hãi nhìn mình, khiến người ta ngứa ngáy trong lòng. Thân vương Ventruie quả thực rất bội phục bản thân ôm đối phương trở về phòng, không làm gì đã vội vàng rời đi!

Nếu vậy, tách ra tức là phải ngủ quan tài một mình.

Không có gối ôm đáng yêu.

Không có mùi thơm mê người.

Cũng không thể tùy tiện hôn môi.

Ngủ một mình, ngủ một mình.

Đức ngài thân vương mặt không chút thay đổi tay chống cằm mở mắt ra, khẽ nói: “Cứ như cũ đi.”

Thành chủ đứng bên cạnh đang xin ý kiến về quy trình bữa tiệc dừng lại một chút, nghĩ rằng thân vương trả lời mình, vì thế vội vàng quay đầu dặn dò quản gia: “Nghe thấy chưa? Tất cả như cũ, tất cả cứ như cũ!”

Vì thế mấy thiếu niên thiếu nữ Lam Huyết tộc khỏe mạnh thơm ngon làm tiệc đêm nay bị dẫn lên, sắp thành hàng cung kính đứng dưới mi mắt các quý tộc.

“Không, có lẽ nên vỗ béo thêm một chút.” Thân vương vẫn còn đang thất thần xoay xoay ly rượu làm bầm lẫu bầu.

Thành chủ lập tức quán triệt: “Nghe thấy chưa? Vỗ béo thêm một chút, vỗ béo lại dẫn tới! Dẫn xuống dẫn xuống, chộp lại một đám béo lên! Béo! Phải thật béo!”

Vì sao thể trọng của nó còn đang giảm xuống chứ? Ngón tay vô thức gõ lên tay vịn, Thân vương Ventruie không yên lòng tựa lưng vào ghế ngồi, chờ tất cả khách khứa vào bàn.

Lối vào luôn truyền đến từng trận kinh hô, chốc thì tán thưởng bạn gái của vị nam sĩ này dung mạo hơn người, chốc lát lại nghị luận vị thực nữ kia có phúc sức sang trọng quý hiếm. Tất cả mọi người đều mang đến bộ dạng rực rỡ loá mắt nhất của mình, từ nụ cười đến mũi chân, đều cố gắng tỏa sáng.

Đương nhiên, cũng không phải mọi tộc nhân Huyết tộc đều thích tranh đua khoe sắc. Cũng có những quân nhân cứng nhắc như tướng quân Brujah, bẩm sinh đã chán ghét yến hội, trong dạ tiệc chỉ có lúc vào cửa mới lộ mặt một chút, tỏ vẻ lễ phép với chủ nhân, sau đó liền vội vàng rời đi.

Về phần đức ngài thân vương, anh ta đã sớm thoát ly trình tự đánh giá kia, với địa vị của anh ta trong Huyết tộc, chỉ cần ngồi tít trên cao quan sát là đủ rồi.

Nhưng tướng quân Nosferatu hiếm khi trở về Sange, lần này lại thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Các phu nhân bị những chuyện kỳ thú tướng quân gặp được trên tiền tuyến chọc cho nũng nịu cười vui, ngôn ngữ thô tục mang theo cảm giác hào phóng quân nhân và giọng nói khàn khàn của hắn, hoàn toàn bất đồng với kiểu ăn nói nhỏ nhẹ chậm rãi của các quý tộc hoàng đô, làm cho các cô cảm thấy mới mẻ thú vị. Trong thành Erythrocyte đều là quý tộc trong giới buôn bán của Giovanni, đám đàn ông ít khi lên chiến trường luôn thích khai quật nhiệt huyết và kích thích trong chuyện lãnh binh đánh giặc của người khác, giống như vây quanh Nosferatu cùng nhau bàn luận viên vông là có thể khiến cho bọn họ cũng mang theo vài phần hào hùng sa trường.

Ventruie đương nhiên hiểu được vì sao Nosferatu cố ý trở về tiền tuyến chậm một ngày, cũng đại khái đoán được vì sao hiện tại hắn lại xuất hiện ở đây. Bọn họ cùng chờ một người.

Chính là khi người kia thật sự xuất hiện ở cửa vào đại sảnh, bọn họ đều ngậm ngấn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lấy máu lần thứ mười bốn: Một buổi dạ tiệc ngàn

ngập sinh vật bậc cao đói khát

Cao Đại Bàn không có lễ phục dạ hội, đương nhiên cũng không thể mặc áo ngủ, cho nên mặc đồng phục của đội thị sát đến.

Kỳ thật bộ đồng phục phòng hộ giữ ấm kia cũng không khó coi như phản ứng của Lanka. Cần thận ngẫm lại là biết ngay, có nền tảng toàn dân đam mê cái đẹp của Huyết tộc, làm sao có thể nghiên cứu chế tạo ra trang phục khó coi được?

Hai hàng nút màu bạc chính tề trên bộ đồng phục cổ cao, phối hợp với đai lưng màu vàng nhạt và giày, trên từng hạt nút đều có huy chương hoa lệ của hoàng gia, tay áo hẹp và giày hở mũi khiến tay chân có vẻ thon dài. Nếu là Đại Bàn mồm mím trước đây mặc bộ quần áo này vào có thể còn hơi to ngang, nhưng với mức độ gầy yếu hiện tại, chỉ có vẻ bé bỏng tinh xảo đáng yêu. Điều đáng tiếc duy nhất là, do sắc mặt không được tốt cho lắm, Đại Bàn mặc quần trang lại không thể hiện được tư thế hiên ngang, tinh thần oai hùng của quân nhân.

Lanka không muốn Cao Đại Bàn mặc đồng phục trở thành người duy nhất bị sấm soi, nên đã rất nghĩa khí thay đồng phục với cô. Nữ vương Lanka ngực lớn eo nhỏ chân dài, gài đến hạt nút cuối cùng trên bộ đồng phục, cột mái tóc đen lên thành đuôi ngựa, trong nháy mắt nhũ mày ngoái đầu nhìn lại, toàn bộ phong thái của người đẹp khai hòa! Ngay cả không khí cũng phiêu đảng nội tiết tố anh tuấn đẹp trai của cô nàng,.....

Người Địa Cầu Cao Đại Bàn ảm đạm, hóa bụi tại chỗ.....

Đáng tiếc, sức quyến rũ của người đẹp Lanka cũng không thể mở cửa lớn đại sảnh.

Hai người vì vấn đề trang phục mà bị người hầu ngăn lại ngoài cửa.

“Thành thật xin lỗi, hai vị nữ sĩ, người đi vào phải mặc lễ phục dạ hội.” Anh chàng người hầu tóc tím đẹp trai tuy thái độ cung kính, nhưng khẩu khí cũng rất cương quyết.

Lanka đưa huy chương của gia tộc Leukocyte ra, “Chúng tôi là nhân viên đi theo.”

“Vây cũng không được.” Người hầu tóc tím rất kiên trì, “Nhân viên đi theo được vào dạ tiệc chỉ có hạn, nếu là nhân viên tùy tùng thì phải đi theo chủ nhân vào bàn, hiện tại không thể vào nữa.”

Lanka khó xử, quay đầu nói thầm với Đại Bàn, “Làm sao bây giờ? Có muốn gọi ngài Ventruer ra một chuyện hay không? Cô mở miệng đi, nếu tôi gọi ngài ấy ra đón, ngài ấy tuyệt đối không thêm đề ý.”

Đại Bàn, biết thời biết thế: “Dù sao cũng không vào được, chúng ta trở về phòng đi.”

Lanka phát điên! “Như vậy sao được?! Đồ ăn ngon ở ngay bên trong, làm sao chúng ta có thể lùi bước tại đây?!”

Đại Bàn, yên lặng quay đầu, “Kỳ thật những món ăn ngon mà cô nói, thật sự không có sức hấp dẫn với tôi.....”

Lanka, bắt lấy bả vai Đại Bàn lắc mạnh! “Hai tiểu yêu tinh kia nhất định đang ngồi trong bữa dạ tiệc thượng đẳng này chê cười chúng ta, kết quả là ngay cả cửa chúng ta không chen chân vào nổi, rất là mất mặt nha!”

Đại Bàn nhìn xa xăm, “Nói thật, tôi căn bản là không quen các cô ấy, thật sự không sao cả.....”

Lanka, đầu đầu ôm trán, “Nếu không phải kết quả đo lường kiểm tra xương cốt và chất xám nói cho tôi biết tuyệt đối không có khả năng, có đôi khi tôi thật sự hoài nghi cô kỳ thật đã sống vài chục ngàn năm..... Vì sao tuổi còn trẻ đã không có nhiệt tình như vậy?!”

Đại Bàn, tiếp tục nhìn xa xăm, “Một dạ tiệc không có đồ ăn ngon, tràn ngập sinh vật bậc cao đói khát, còn phải biểu diễn tài nghệ mà mình mù tịt, thật sự rất khó làm cho người ta nhiệt tình nổi.”

Lanka: “.....”

Tiếng ho khan để che giấu tiếng cười khê từ sau lưng hai người truyền đến.....

Cao Đại Bàn kinh ngạc xoay người, nhìn thấy tướng quân Brujah vẫn mặc đồ đen từ đầu tới chân như cũ, đi cùng với một người đàn ông tóc vàng mắt xanh cao lớn mà cô chưa từng gặp.

“Chính là nó sao?” Người đàn ông anh tuấn xa lạ kia còn đang cười, quay qua tướng quân Brujah ngả ngón tổng kết, “Rất đáng yêu mà, cũng không xấu như bọn họ nói, bộ dạng rất thú vị~”

Brujah không nói gì, chỉ rũ mắt nhìn Cao Đại Bàn hơi ngơ ngác.

Lanka ngăn người, tựa hồ nhận ra người đàn ông trước mắt: “Grey? Grey Nagel? Đã lâu không gặp! Sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông tóc vàng mỉm cười xoay người, nâng tay Lanka lên hôn nhẹ: “Đã lâu không gặp, tiểu thư Lanka xinh đẹp, cuộc diễn thuyết đầy phấn khích về phản vật chất của cô trong quần ngũ lần trước vẫn còn in đậm trong lòng tôi. Lần này tôi tới đón tướng quân Nosferatu trở lại tiền tuyến.”

Cao Đại Bàn đứng bên cạnh sững sờ nhìn, đây là lần đầu tiên cô đứng gần xem người khác hôn tay như vậy, thì ra động tác này thật sự rất lịch thiệp.....Người đàn ông tên Grey kia có thân hình cao lớn, đường cong lạnh lùng cứng rắn, nụ cười lại mang theo một loại xấu xa không kèm chế được, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập phong thái thẳng thắn của quân nhân, chỉ một động tác hôn tay cũng có vẻ rất nam tính.

Cao Đại Bàn cảm thấy ngón tay trắng nõn xinh đẹp của Lanka nằm trong bàn tay to thô ráp của Grey thật sự rất hài hòa, trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi với "vợ cả" quân gia Cyrus đang ở thành Ventrue..... Còn chưa nghĩ xong, đối phương đã chuyển qua trước mặt cô. Grey cao hơn Đại Bàn nhiều lắm, vì thế hơi cong thắt lưng nắm tay cô, "Lần đầu gặp mặt, tôi là Grey Nagel, phụ tá của tướng quân Nosferatu....."

Đại Bàn rất hâm mộ động tác hôn tay kia nên chủ động cúi móng vuốt bé nhỏ ra, chỉ tới nửa đường, đã bị một bàn tay đột ngột cắt ngang!

Brujah kéo cô trực tiếp xoay người vào cửa, ném hai người còn lại đứng đó ngơ ngác nhìn nhau.....

Người hầu canh cửa vừa muốn mở miệng đã bị ánh mắt lạnh như băng của quý ngài tướng quân làm đông cứng ngay tại chỗ, lời ngăn cản chết từ trong trứng nước.

Cao Đại Bàn bị anh ta kéo đến nghiêng ngả lao đảo, miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của đối phương, về mặt bất an, thỉnh thoảng lại quay đầu đến kinh hoàng tìm kiếm bóng dáng Lanka.....

Grey nhìn theo bóng hai người, vòng tay thở dài, "Cái cậu Brujah này, rõ ràng đang làm việc tốt vì sao cũng phải dùng biểu tình giống như thổ phỉ vậy chứ?"

Lanka, cũng vòng tay nhìn theo, "Đúng vậy, đối phương không chỉ không cảm kích anh ta giúp đỡ vào bản, có thể còn sợ anh ta hơn. Nói thật tôi thật sự rất ngạc nhiên mấy á bồ nhí trước đây của tướng quân Brujah làm sao mà tới tay được?"

Grey bắt đầu đi nhìn cô, "Lanka tiểu thư, quả nhiên cô không mở miệng có vẻ tao nhã hơn."

Lanka liếc anh ta một cái, mỉm cười khẽ, "Đàn ông ấy à, chỉ có khi đang mặc quần áo mới thích phụ nữ tao nhã, không phải sao?" Nói xong khoát tay, theo đuôi Brujah tiến vào đại sảnh.....

Grey trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ thật lâu sau, mới cười ra tiếng, "Ha, xem ra lần này quay về thật không uống công."

.....

Cao Đại Bàn mặc đồ phòng hộ giữ ấm xuất hiện trong dạ tiệc xa hoa, dĩ nhiên là vừa vào cửa đã bị cười nhạo.

Nhưng hiện tại cô không rảnh quan tâm đến những tiếng cười này, bởi vì người đàn ông đang kéo tay cô bên cạnh càng phiền phức hơn.

Lần trước chị bị vị tướng quân Hắc Long này ôm chạy vào thành một lần, đã bị Nosferatu và hai người đẹp Bán Huyết tộc trả đũa, trước đó còn bị thẳng nhãi này vụng trộm cổ tay, bây giờ còn hơi đau! Nay lại bị hấn lòi kéo vào đại sảnh yến hội. Trong nhất thời, Cao Đại Bàn chỉ cảm thấy ánh mắt mang theo sát khí từ bốn phương tám hướng phóng tới, như dao sắc đâm thẳng vào người.....

Muốn rút tay về. Bị nắm chặt hơn.

Muốn dừng chân lại. Bị kéo đi tới.

"Đêm nay làm bạn nhảy của ta." "Ngài buông ra đi!"

Lời hai người đồng thời nói ra, đều làm cho đối phương sùng sốt.

Quý ngài tướng quân lần đầu tiên lạnh mặt, "Người nói cái gì?"

Cao Đại Bàn sợ hấn lại nổi bão. Nhỡ hấn dùng sức một tí, mình lại rắc rắc. Vì vậy khí thế cũng yếu đi, chỉ dám lấp bắp dưới ánh mắt gần kề của đối phương, "Tôi, tôi không biết khiêu vũ."

Đáp án này hiển nhiên nằm ngoài dự kiến của ngài tướng quân. Khiêu vũ đối với Huyết tộc giống như là gặp nhau trên đường nói "Xin chào" "Hẹn gặp lại", là kỹ năng cơ bản của mỗi người. Chỉ có muốn nhận lời hay không, chứ không có biết nhảy hay không. Nhưng Cao Đại Bàn, lại không phải Huyết tộc, nên cô thật sự không biết.

Kỳ thật dù Cao Đại Bàn có thể khiêu vũ hay không cũng không sao cả, Brujah chỉ muốn ở bên cạnh cô thêm một lát. Chính là nếu lý do làm có không thể thành lập, hai người cũng chẳng có lý do gì ở bên nhau cả buổi tối. Brujah luôn luôn làm việc theo kế hoạch của chúng ta, đối mặt với loại tình huống đột phát này, nhất thời không biết nên nói gì.

Vì thế đồng chí Đại Bàn không ngừng cố gắng, ước lượng chênh lệch chiều cao của hai người một chút, thật lòng khuyên nhủ: "Hơn nữa chiều cao cách biệt lớn như vậy, hai người chúng ta cũng không phù hợp."

Brujah không lên tiếng, cũng không buông tay.

Cao Đại Bàn: "Ừm, ngài có thể lỏng tay một chút không?"

Brujah “.....” không lên tiếng, cũng không buông tay.

Cao Đại Bàn hắc tuyến, thẳng nhai này đang giận dữ sao?

Ngẩng đầu nhìn chung quanh xin giúp đỡ, nhìn thấy thân vương Ventruie chống cằm yên lặng ngồi trên ghế chủ vị đại sảnh nhìn về hướng này, Cao Đại Bàn tạm dừng một chút, vừa định mở miệng, liếc nhìn thấy Lanka đang đến gần, lập tức quay đầu kêu cứu: “Lanka! Tôi ở đây!”

Bàn tay đang bị túm bỗng nhiên bị kéo lên cao! Cao Đại Bàn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Brujah kéo cổ tay cô đến bên môi, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, nhìn cô một cái, liền chậm rãi tiếp tục hôn.....

Cao Đại Bàn cứng đờ tại chỗ, đối phương thân nhiên hào phóng như vậy, cô lại không biết phải phản ứng như thế nào.

Brujah hôn rất chậm rãi, nhẹ nhàng, cẩn thận làm cho cô cơ hồ có thể cảm thấy huyết mạch nằm trên cổ tay mảnh khảnh khẽ nhảy lên dưới làn môi của hắn, cơ hồ có thể thấy được sự run rẩy này men theo nụ hôn thẳng tiến vào răng môi đối phương..... Khi tướng quân khẽ cúi, lông mi hơi hơi rung động, rõ ràng là đang gặm cắn, nhưng về mặt chuyên chú mà hưởng thụ kia lại làm cho trái tim Cao Đại Bàn nhìn không được đập loạn nhịp!

“Nghỉ lễ hôn tay.....”

Brujah thấp giọng nói, khẽ cắn lên bàn tay cô, “Lúc ban đầu vị trí hôn là trong lòng bàn tay, chỉ là động tác để xác nhận đối phương không nắm vũ khí, từ từ biến thành hôn mu bàn tay, đó là chuyện rất lâu sau đó.....” Giương mắt nhìn Cao Đại Bàn đang tròn trĩnh không nhúc nhích, Brujah lại cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, sau đó mới chậm rãi buông lỏng tay ra, “Nhưng tất cả đều là lấy cớ mà thôi, ta chỉ muốn nhắm nháp mùi máu của người. Cho người một lời khuyên: Nếu không muốn bị ăn luôn, về sau cách ta xa một chút!”

.....

Một mình vòng vo trong đại sảnh yến hội một lát, dù đã cố gắng hết sức để giả lơ, Cao Đại Bàn vẫn cảm thấy ánh mắt sau lưng mình thật dọa người.

Bám sát theo mỗi một động tác giờ tay nhắc chân của cô, tựa như đang quan sát động vật quý hiếm.

Đứng trong góc đại sảnh thờ dài, Cao Đại Bàn uống một ngụm nhựa cây Gram, cố gắng bình tĩnh, lấy hết dũng khí xoay người.....

“Rốt cuộc ngài muốn gì?” Cao Đại Bàn nói, siết chặt cái ly trong tay.

Kẻ nhìn lên không khăn trương chút nào, khoanh tay lười biếng tựa vào tường cười nói, “Nhìn người ~”

“Lan, Lanka sẽ lập tức trở lại.” Cao Đại Bàn lớn tiếng nói, giống như muốn tiếp thêm can đảm cho mình, giọng nói khăn trương hơn đối phương nhiều.

Tướng quân Nosferatu thờ ơ nhún nhún vai, đứng thẳng dậy, chậm rãi đến gần..... “Người cảm thấy ta sẽ sợ người phụ nữ kia sao?”

Cao Đại Bàn lui về phía sau, cô còn nhớ rõ bộ dáng người đàn ông đánh cô. Không ai thích bị đánh cả.

“Đừng khăn trương ~” Nosferatu nhẹ giọng nói, động tác cũng không chậm lại, đảo mắt đã tới gần, cúi đầu nhìn Đại Bàn, “Ta bảo Grey cuốn lấy Lanka, cô ta sẽ không tới ngay đâu.”

Cao Đại Bàn cảnh giác ngửa đầu nhìn hắn, anh áp bức như vậy, làm sao người ta có thể không khăn trương?

Quay đầu tìm kiếm người cứu viện khác, lại nhìn về phía thân vương Ventruie trên ghế chủ vị. Người kia vẫn yên lặng nhìn như cũ, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt mơ hồ..... Lúc này cũng vậy, dường như mỗi lần đều từ rất xa văng vẳng tiếp được ánh mắt bất lực của cô, lại không có động tĩnh gì.

Trong nháy mắt, Cao Đại Bàn bỗng nhiên hiểu được, anh ta đang đợi cô chủ động mở miệng xin giúp đỡ.

Vậy là sao?

Anh ta muốn chứng minh cái gì?

Cao Đại Bàn thu hồi tầm mắt, cúi đầu.

Cái ly trong tay bỗng nhiên bị giật đi! Cao Đại Bàn kinh ngạc ngẩng đầu, sững sờ nhìn Nosferatu liếm liếm chất lỏng trong ly của cô, “Nhựa cây Gram? Đây là phụ liệu tạo rượu mà? Lần đầu tiên nhìn thấy có người lấy nó làm đồ uống.....” Cúi thấp người, gương mặt tới gần, đồng tử màu đỏ của đối phương nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Hình như thói quen ăn uống của người không giống với Huyết tộc, người là dị tộc sao? Là chủng tộc gì?”

“Không liên quan đến ngài.” Cao Đại Bàn quay đầu, định chạy trốn từ bên hông hắn.

“A, đừng chạy.” Cười hi hi vươn một ngón tay thoải mái móc áo bạn học Đại Bàn, Nosferatu hí hửng nhìn dấu răng lộ ra bên gáy, thì thào: “Mặc kệ người là chủng tộc gì, máu có thể uống là đủ rồi.” Tay hơi dùng sức, kéo cô vào trong lòng, từ sau lưng ôm lấy, cầm cọ cọ bên gáy đối phương, môi dán lên vành tai non mềm, nhẹ giọng nói: “Người nhỏ như vậy, lên giường với thân vương chắc là rất vất vả? Muốn suy nghĩ đến ta một chút không?”

Bạn học Đại Bàn bị đùa giỡn mặt đỏ lên lấy khuỷu tay lung tung đẩy hân, “Ai, ai lên giường với ngài ấy chứ?!”

Nosferatu sững sốt một chút, vòng ôm cũng hơi buông lỏng, “Chưa làm ư? Thân vương Ventruie kia á? Không thể nào.....”

Cao Đại Bàn nhân cơ hội chui ra, dán chặt vào vách tường, nhìn trái nhìn phải tìm đường chạy trốn thích hợp.....

“Thân vương coi ngươi là đồ ăn sao?” Nosferatu cười rộ lên, “Vậy thì rất tốt. Nghe nói Thân vương Ventruie đòi khẩu vị nhanh hơn đôi bạn tình, đại khái không bao lâu sau ngài ấy sẽ chán thôi. Thay vì đến lúc đó bị vứt bỏ, không bằng hiện tại đôi chủ nhân, thế nào?”

Vị tướng quân Huyết tộc “bé bóng” này thành khẩn nghiêng đầu nhìn Cao Đại Bàn, “Trong khế ước Huyết tộc, hai bên đều tự do, tuy rằng mọi người đều thích kẻ hùng mạnh, rất ít khi có người cự tuyệt khế ước, nhưng cũng không phải không thể cự tuyệt. Ngươi thử nghĩ đi, nếu đi theo bên cạnh Thân vương Ventruie, dù ngài ấy càng ngày càng thích ngươi cuối cùng quyết định lên giường với ngươi, hay là ngài ấy càng ngày càng chán ghét ngươi cuối cùng quyết định vứt bỏ ngươi, ngươi bị thương tổn đều là ngươi. Không bằng sớm đôi người ~”

Cao Đại Bàn liếc hân một cái, xoay đầu, “Cho dù đôi người tôi cũng sẽ không tìm ngài.”

Sắc mặt Nosferatu nháy mắt trầm xuống.....

Cảm nhận được sát khí bùng bùng, Cao Đại Bàn run run, xoay người bỏ chạy!

Nâng cánh tay lên, thô bạo đâm lên tường! Hai tay chặn đường chạy của Cao Đại Bàn, Nosferatu nghiêng răng nghiêng lợi: “..... Vì sao? Ngay cả ngươi..... Cũng coi thường ta?”

Cao Đại Bàn hoảng sợ liếc mắt nhìn nắm tay đâm trên tường bên mặt, run rẩy nói: “Bởi vì..... Bởi vì ngài sẽ đánh tôi.”

Con tức giận đang dần dần dâng lên của Nosferatu tạm dừng một chút, chậm rãi chuyển thành nghi hoặc, “Ngươi đang nói cái gì? Ta sẽ không đánh phụ nữ, vì sao ngươi lại nghĩ như vậy?”

Cao Đại Bàn tức điên, chỉ vết bầm trên mặt, “Ngài rõ ràng đã đánh tôi! Lúc ở suối nước nóng!”

Đối phương nghiêng đầu suy nghĩ một lát, vô tội thì thảo: “Cái gì chứ, chẳng lẽ ngươi nói chuyện đó? Chỉ vỗ nhẹ một chút? Vậy mà có thể kêu là đánh sao? Nếu ta ra tay đánh ngươi, nửa bên mặt của ngươi đã sớm biến mất luôn rồi.”

“.....”

Người Địa Cầu gầy yếu Cao Đại Bàn, toàn thân run rẩy.....

Nosferatu cười rộ lên, khẽ cúi đầu dùng hai má cọ vào sợi tóc hơi hơi rung động của Cao Đại Bàn, cảm thấy mỹ mãn than thở: “Độ cao này thật không tệ ~ hôn môi cũng thích hợp, khiêu vũ cũng vừa hay..... Đây, chúng ta đi khiêu vũ đi?”

“Không đi.” Cao Đại Bàn cố sức nâng hai tay chống lên lồng ngực càng ngày càng kề sát của đối phương, cố gắng đẩy ra ngoài, “Tôi sẽ không khiêu vũ.”

Tâm tình của Nosferatu rõ ràng rất tốt, bị cự tuyệt cũng không tức giận, một tay nắm hai móng vuốt bé nhỏ của Đại Bàn lên, kéo đến bên môi hôn một cái, “Đến đây đi nữ sĩ, tôi chính thức mời cô cùng nhảy điệu tiếp theo, đừng cự tuyệt tôi.”

Đây là lần đầu tiên được gọi là “Nữ sĩ” trên tinh cầu này, Cao Đại Bàn tạm dừng động tác chống đẩy một chút, kinh ngạc nhìn nhìn gương mặt nghiêm túc của đối phương, nghĩ nghĩ, vẫn lắc lắc đầu.

Biểu tình chờ mong của thiếu niên Huyết tộc dần dần biến thành thất vọng.....

Chậm rãi buông tay ra, Nosferatu lẳng lặng đứng trước mặt Cao Đại Bàn, không ép buộc, cũng không tránh ra.

“Tôi..... vẫn luôn muốn khiêu vũ tại dạ tiệc một lần.” Hân nhẹ giọng nói, “Nhưng mà, cho tới bây giờ tôi cũng không có bạn nhảy.....”

Cao Đại Bàn bị khẩu khí khỗ sở của hân làm cho xúc động, cô nghĩ tới khi mình học trung học cũng từng muốn khiêu vũ tại dạ tiệc một lần, vẫn luôn muốn.

Không phải bởi vì “Cao Đại Bàn” mà bị nhét vào tổ nam sinh, cũng không phải làm hoa trang trí vách tường trong góc hoặc là yên lặng làm người vô danh bận rộn phía sau màn, mà được mặc một chiếc váy xinh đẹp khi nhảy sẽ bổng bễ tung bay, làm con gái được người ta mời khiêu vũ một lần.

Nhưng mà, cho tới bây giờ cô cũng không có bạn nhảy.

“Thật xin lỗi.....” Cao Đại Bàn nói, cảm thấy có lỗi nhìn tướng quân trẻ tuổi ở một mức độ nào đó có tình cảnh rất tương tự với mình trước mặt, “Tôi thật sự không biết khiêu vũ. Nhưng sau này chờ tôi học xong, nếu ngài không ngại..... thì, cái kia.....”

“Ừ ~ cứ quyết định như vậy đi ~”

“Hả?”

Thiếu niên trước mắt vừa mới này còn đang phát huy không khí u buồn cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã hồi máu sống lại ngay tại chỗ! Lập tức nhào lên một lần nữa! Móng vuốt tà ác khoác lên bờ vai nhỏ nhắn của Cao Đại Bàn, lực tay đầy áp bách, trên mặt là nụ cười muốn thì nhất định phải được, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn.

“Này, người tự nguyện chứ ta cũng không bắt buộc đâu nhé, cho nên khế ước đã thành lập ~”

Trước mắt Đồng chí Cao Đại Bàn tối sầm!

Ô ô, bị chơi rồi! Hắn ta lại dùng khổ nhục kế. Thằng nhãi này từ xưa đến nay đã dùng chiêu này khơi dậy mẫu tính của bao nhiêu kẻ nhệ dạ rồi?!

Tiếng tí tít vang lên bên mặt, Nosferatu nâng nhẹ tay nhấn bộ đàm trên tai, “Đã biết, Grey, giữ cô ta thêm vài giây.”

Cao Đại Bàn bị hấn ép đến không thể động đậy, còn đang dùng sức hất cái móng vuốt bị chằng đang khoác trên vai mình đi.

Nosferatu cắt bộ đàm, cúi đầu nhìn cô đang cố gắng giãy dụa, thì thào than thở: “Sức người thật yếu.” Sau đó môi tìm môi, sợi tóc lướt qua má nhau, “Độ cao này thật sự rất thích hợp để hôn môi.” Hắn nói, nghiêng đầu hôn cô, “Ba năm, chúng ta đã hẹn rồi đấy nhé.”

Cao Đại Bàn bị bịt miệng, trong lòng đau thương hò hét: Hẹn lúc nào hả hả hả hả?!!

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lấy máu lần thứ mười lăm: Mũi chân của người tiến tới thì ta thối lui

“Ừm. Không xướt da, yên tâm đi.”

Lanka dùng một tay nâng mặt Cao Đại Bàn, giúp cô kiểm tra đôi môi bị người nào đó cắn sưng lên, “Vây, cô tính sao? Ba năm sau, chờ Nosferatu từ tiền tuyến trở về, cô muốn đổi chủ nhân sao?”

“Sao có thể như thế?” Bạn học Đại Bàn buồn bực xoa bả vai bị người nào đó siết đau.

“Ồ!” Lanka kinh ngạc nhíu mày, “Tôi không ngờ cô lại thích Thân vương Ventrue đến vậy.”

“Làm sao có thể?” Bạn học Đại Bàn đuổi người hai cái, xác định cánh tay, cẳng chân, các đốt ngón tay vẫn có thể sử dụng, “Đối với ngài ấy mà nói, tôi chính là đồ ăn, đối với tôi mà nói ngài ấy là cương thi biết đi. Con người sẽ không yêu trứng ộp lét trên bàn, lại càng không yêu thi thể trong mộ.”

“Đúng là khát khe.” Lanka cười khê, “Nhưng cô nói về loài người, Huyết tộc thì khác. Đúng rồi, trứng ộp lét là cái gì?”

“Lần sau tôi chiên một cái cho cô xem.”

“Lại nói mấy lời quê mùa đó rồi, đúng là nông dân.” Tiếng hừ lạnh từ rất xa vọng đến, là hai cô búp bê xinh đẹp kia.

Khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ, từ ngữ trào phúng cũng vẫn chỉ có mấy câu như vậy, nhưng vì sợ Lanka nên không dám đến quá gần.

Búp bê A nói: “Đến phiên các người biểu diễn rồi kia, hai kẻ xấu xí.”

Búp bê B lặp lại: “Hai kẻ xấu xí.”

Búp bê A hừ lạnh: “Ta thật sự nhìn không ra mặt hàng như vậy có giá trị gì, đúng là lãng phí thời gian của mọi người.”

Búp bê B: “Lãng phí thời gian!”

Búp bê A khinh miệt: “Bộ dạng như vậy mà còn uốn éo giữa ba vị quý tộc, cấp bậc của Bán Huyết tộc đúng là càng ngày càng kém.”

Búp bê B: “Cấp bậc đúng là càng ngày càng kém!”

Cao Đại Bàn che miệng lại, cả người run run.

Lanka: “Khụ. Đừng cười, nói không chừng các cô nàng đã tập luyện lâu lắm rồi.”

Hai cô búp bê tức giận đến mặt đỏ bừng lên, phất tay áo bỏ đi!

Khó khăn lắm Cao Đại Bàn mới điều chỉnh được cơ bắp đau nhức trên mặt, “Nói thật tôi rất kinh ngạc, nếu không quen nhìn một nữ nam, không phải các cô nên từ góc độ đạo nghĩa khiển trách tôi là người đàn bà dâm đãng, lăng nhăng, sáng ba chiều bốn, hồng hạnh ra tường(1), không biết xấu hổ linh tinh gì đó sao? Tại sao chẳng hề đề cập đến nhưng ý đó vậy?”

Lanka nhìn xa xăm, “Không hiểu tiếng Trung, các cô ấy thật may mắn.”

Hắng giọng một cái, người đẹp giải thích: “Chủ yếu là vì Huyết tộc không có loại đạo nghĩa một chọi một này. Có thể hấp dẫn nhiều người lên giường là bản lĩnh của cô, người bình thường chỉ ghen tỵ với kỹ thuật của cô, sẽ không dùng đạo nghĩa khiển trách cô.”

Cao Đại Bàn: “Tức là toàn dân Huyết tộc xem lạm giao như truyền thống?”

Lanka: “Gần đây hình như cô ăn nói ác độc hơn trước.”

Cao Đại Bàn lắc đầu: “Cô xem, định nghĩa đầu tiên của người Địa Cầu về tình yêu chính là trung trinh, tập tục hai tộc chúng ta khác nhau quá xa. Cho nên cái loại tình cảm mà cô nói, căn bản là không có khả năng. Cung cấp điều kiện sinh tồn cho tôi, chính là chủ nhân của tôi, cũng chỉ là chủ nhân mà thôi.”

Lanka im lặng, liếc mắt nhìn ngài thân vương ngồi ngay ngắn một mình đằng xa, khẽ thở dài, cúi đầu vỗ vỗ đầu Cao Đại Bàn, “Đi thôi, đến phiên chúng ta biểu diễn rồi.”

.....

Quần chúng vây xem tự động tách ra hai bên chừa lại một con đường.

Lanka lôi kéo Đại Bàn ngẩng đầu ưỡn ngực, thần thái tự nhiên đi vào giữa đại sảnh.

Cao Đại Bàn đứng dưới những ánh mắt sáng quắc, hơi mất tự nhiên.

Màn biểu diễn của khách mời thường diễn ra giữa các điệu nhảy, giống như là các tiết mục trợ hứng trong lúc mọi người nghỉ ngơi thả lỏng. Bình thường là độc tấu nhạc cụ, hát, đọc thơ diễn cảm linh tinh, không nghiêm túc cho lắm, quần chúng có người xem có người không, cho nên bình thường cũng không có quá nhiều người vây xem.

Nhưng mà, vì sao, đến phiên của chúng ta mọi người đều trừng mắt mong chờ như vậy?! Dân thường Cao Đại Bàn không quen nổi bật, khi bị bắt buộc thành trung tâm của sự chú ý liên cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Không biết là nhờ tướng quân Brujah ôm ấp [?] vọt vào thành tạo thể, hay là di chứng của sự kiện Nosferatu tại suối nước nóng lần trước, hoặc hai cô búp bê xinh đẹp kia có ý rêu rao, tóm lại hiện tại người chờ xem náo nhiệt, dưới sự cổ động của lời đồn, càng ngày càng nhiều.

Cao Đại Bàn vốn định quấy quấy cho xong, rất buồn bực.

Lanka thì vẫn tự nhiên hào phóng mặc kệ đám phu nhân khe khẽ thì thầm chỉ trích hai người mặc búp bê, lưu loát hành lễ cung đình theo kiểu nam, cất cao giọng nói: “Màn biểu diễn của chúng tôi hơi đặc biệt, xin mời mọi người nhường chỗ rộng một chút. Mặt khác, tôi cần tắt một nửa đèn trong đại sảnh. Cảm ơn, như vậy kế tiếp, xin đón chờ ~”

Đám người lui về phía sau càng rì rầm nghị luận lớn tiếng hơn nữa, lòng hiếu kỳ của mọi người đã hoàn toàn bị công tác chuẩn bị kỳ quái này kích động. Cao Đại Bàn càng khẩn trương hơn.

“Lanka, được không? Tôi vẫn cảm thấy không ổn cho lắm.”

“Không thành vấn đề, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!”

“Ô ô, cô nói nghe dễ dàng quá, chờ xảy ra chuyện tôi đã sớm chầu trời, cô chịu trách nhiệm làm gì nữa?”

“Yên tâm đi,” Lanka vỗ vỗ lưng Cao Đại Bàn động viên, “Đây là tiết mục giải trí duy nhất của tôi trong phòng thí nghiệm, tỉ lệ trúng mục tiêu cho tới bây giờ vẫn không thấp hơn 99.874%! Đừng coi thường sở thích bán chuyên của nhà khoa học !”

“.....” Cao Đại Bàn bị sự quyết đoán của nhà khoa học đánh bại, đành phải bất an chịu đựng ánh nhìn chăm chú của mọi người, từng bước một đi đến cây trụ có khắc hình thiên sứ trong đại sảnh, sau đó nhận mệnh mở hai cánh tay ra, kẻ sát trên cây cột đứng thành hình chữ đại*.....

(*Chữ đại hình người nằm dang tay dang chân.)

Lanka mặc nam phục như cây ngọc đón gió đứng cách cô năm mươi mét, đôi mắt màu đen dưới ánh sáng mờ tối híp lại, lộ ra ý cười giảo hoạt quyến rũ, giọng nói cũng mềm đi, nhưng nhưng to phát qua tai mỗi người ở đó, “Đầu tiên, là chân trái ~”

Tay phải tái nhợt mảnh khảnh chậm rãi nâng lên trước mắt mọi người, tạm dừng ở giữa không trung.

Một tiếng búng tay đánh tan bầu không khí yên tĩnh!

Trên bàn tay trống không bỗng nhiên xuất hiện vô số lông chim bảy màu mỏng manh như lưỡi dao xòe ra tựa phượng hoàng giương cánh!

Bàn tay thon trắng mảnh liệt vung lên! Lông vũ giống như những mảnh cầu vồng cắt ngang qua không!

Lưỡi dao nửa trong suốt dưới ánh sáng mờ mờ giống như thần khí hấp thu hào quang chói mắt mà sắc bén!

Trong một khoảnh khắc nín lặng đã hăng hái cắm vào cây trụ!

Nhẹ nhàng sắc bén, đâm sâu vào ba phần!

Mỗi một lưỡi dao đều kẻ sát chân trái của Cao Đại Bàn, từ xa nhìn qua giống như gai đâm vào xương thịt!

Nhưng người nghênh đón phi đao, lại thông thả nâng chân lên, đôi giày lập tức theo vết đao tách thành hai nửa, để lại bàn chân nhỏ nhắn trắng như phấn, không mất một cọng lông!

“A.....!” “Ai da.....!” “Thật lợi hại.....!”

Người xem vui lòng dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt để đền đáp!

Lanka cười khẽ, tay trái nhẹ nâng, diễn lại trò cũ! Lần này chỉ trong chớp mắt đã giải quyết chân phải!

Tiếng vỗ tay tán thưởng lại vang lên.....

Trong tiếng vỗ tay của mọi người Cao Đại Bàn chân trần đứng trên sàn thủy tinh sáng ngời, tư thế sẵn sàng gật gù đầu với Lanka.

Người đẹp Lanka vỗ vỗ tay, đám người an tĩnh lại.

“Như vậy, biểu diễn tiết mục kích thích hơn nhé~” Cô nhẹ giọng nói, mang theo dư âm khiêu khích.

Xoay người đi đến bên cạnh hai cô búp bê xinh đẹp, Lanka hơi hơi xoay người, cười như không cười nhìn đối phương.

Hai cô búp bê sợ hãi định lui về phía sau, lại bị giữ chặt!

“Đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn mượn dây lụa của các cô dùng một chút ~” Lanka cười xấu xa, nắm dây áo cố định y phục của đối phương, dùng sức rút ra!

Hai người kinh hoàng kêu nhỏ, luống cuống tay chân chụp váy đang rơi xuống.....

Đám người cười vang, Lanka vô tội lắc lắc đầu, xoay người lưu loát dùng dây lụa bịt mắt.

“Đến đây đi cục cưng, tốc chiến tốc thắng!”

Cao Đại Bàn trơ mắt nhìn Lanka bịt mắt, nuốt nước miếng ừng ực, nhắm hai mắt lại!

A a, ông trời phù hộ!

Hai tay Lanka giờ lên trong ánh mắt chăm chú của mọi người, về một độ cong duyên dáng trên không, sau đó nháy mắt hai tay nắm đầy dao găm bằng lông chim bảy màu! Lần này không ngừng lại, cơ hồ khi dao găm vừa xuất hiện thì đồng thời hai tay cũng phóng ra! Hai bên trái phải ra tay cùng một lúc, hơn nữa hoàn toàn bằng cảm giác! Từ trụ đến chỗ Lanka, phi đao không ngừng tung hoành, hoa mỹ rực rỡ như ánh cầu vồng! Giống như cảnh tượng lúc phượng hoàng chết đi lông vũ phiêu tán đầy trời.....

Tiếng than sợ hãi than cùng tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên, ồn ào náo động cơ hồ chôn vùi cả tiếng phi đao xé gió, bìa ngắm hình người Cao Đại Bàn bỗng nhiên nghe được âm hiệu ước định của hai người!

Giọng nói mát lạnh của Lanka lướt qua mọi người truyền đến, “Một cái cuối cùng”, cô dùng tiếng Trung để nói.

Mọi người không hiểu cô đang nói gì, nhưng Cao Đại Bàn hiểu được, lập tức tập trung tinh thần, trong lòng thầm đếm tới ba, sau đó trong tiếng kinh hô của mọi người, dương tay tiếp được chiếc phi đao cuối cùng vừa vạn bay đến mi tâm!

Mở mắt ra, tiến lên một bước, ném phi đao trên tay lên không trung!

Sau một tiếng huýt gió như tiếng phượng kêu, phi đao bằng lông chim trên không đột nhiên vỡ tan ra! Trong nháy mắt, vô số lông vũ li ti bay đầy trời! Quần áo của Cao Đại Bàn bị phi đao cố định trên trụ, theo động tác bước tới nhất nhất vỡ ra, giống như kén nhộng bao bọc con bướm, trong khoảng khắc hóa thân bị vứt bỏ, để đôi cánh non nớt nhẹ nhàng nở ra cùng sinh mệnh mới.....

Váy ngũ bằng lụa mỏng trắng tinh, mỏng manh lúc ẩn lúc hiện trên người, ánh cầu vồng bảy sắc ảo mộng cùng với lông vũ bay đầy trời, phủ lên thân hình

nhỏ nhắn, giống như mây mù phiêu đảng trong gió đêm, mang theo vài phần tiên khí mỏng lung không thật. Giống như chỉ cần có một cơn gió lướt qua, sinh vật bé nhỏ kia, sẽ bị thổi đi.

Trong đại sảnh xuất hiện một khoảnh khắc yên lặng.

Lần đầu tiên, thân vương Ventrue chậm rãi đứng dậy từ ghế chủ vị, xuyên qua lớp lông vũ phiêu linh và lông tơ trắng thuần trắng tấp nập nhìn sâu vào con người màu đen kia.

Tiếng vỗ tay chấn động cả đại sảnh, đồng thời vang lên với tiếng hất xì đầu tiên của Cao Đại Bàn!

Con bướm nhỏ nhảy mất hóa thành thiêu thân vỗ cánh, ôm vai ngồi xồm trên đất lạnh run.

“Hất xì! Lanka. hất xì! Chúng ta thành công chứ?”

Lanka nhận lời ca ngợi của mọi người cảm thấy rất mỹ mãn chống nạnh cười, “A ha ha ha, đại thành công! Chênh lệch thời gian vừa đúng! Hai ta đúng là cộng sự hoàng kim(2)!”

“Nếu nghe một đoạn quảng cáo nổi tiếng ở Địa Cầu, cô tuyệt đối sẽ không dùng từ này hình dung bản thân.” Cao Đại Bàn hít nước mũi bị Lanka kéo dài, “Cộng sự sao? Kỳ thật tôi đâu có làm gì, nhưng hình như mọi người cũng không để ý.”

“Cái cần thiết là hiệu quả thị giác. Huyết tộc thích những thứ xinh đẹp, chúng ta cho bọn họ xem cái gì đẹp là được.” Lanka nhún vai, “Chỉ cần bề ngoài xinh đẹp, mọi người sẽ không để phía dưới là loại mặt hàng gì.”

Cao Đại Bàn liên tục gật đầu, “Kỳ thật Địa Cầu chúng tôi cũng như vậy. Đúng rồi, may mà ánh đèn có vẻ tối, lông chim cũng dày đặc, nếu không nhìn thấy cái mặt bánh nướng của tôi bọn họ tuyệt đối không thể vỗ tay nổi.”

Lanka bắt mắt chu miệng: “Cô cũng quá tự ti rồi, tuy rằng kém tôi rất nhiều, nhưng cô cũng không xấu như vậy, chỉ là bộ dạng có vẻ mờ ảo mà thôi ~”

Gió lạnh thổi qua.

Bạn học Đại Bàn lập tức hất xì liền ba cái!

Lanka: “Người Địa Cầu thật gầy yếu. Hết cách, để tôi đi tìm quần áo giữ ấm cho cô, cô vào trong góc chờ tôi. Còn nữa, nếu còn hất xì nhớ ráng nhịn, nếu nổi cả da gà cũng phải bảo trì nguyên trạng, chờ tôi trở lại thu thập mẫu vật! Nhớ kỹ nha!”

Cao Đại Bàn hắt tuyến nhìn bóng lưng nhà khoa học thì thảo: “Đừng yêu cầu người khác làm những chuyện không có khả năng như vậy chứ.”

Bạn học Đại Bàn nhìn trái nhìn phải, tuy rằng vũ khúc mới đã vang lên, nhưng trong đại sảnh vẫn có rất nhiều người nhìn về hướng này. Ếc, để đảm bảo an toàn vẫn nên trốn ra ngoài thôi.

.....

Ban công ngoài trời luôn đóng kín chắn ánh sáng mặt trời, lúc này lại mở lớn ra.

Cao Đại Bàn nhón chân dựa vào lan can, nhìn vàng trắng màu trắng bạc phía xa. Trên đường chân trời bóng các loại thực vật gấp ghe che khuất non nửa mặt trăng tinh thuần, ánh trắng vào mùa tuyết nhìn rất mượt mà, hiện tại lại mang theo cảm giác kinh khủng mà quái không trọn vẹn nào đó.

Hiếm khi trời không mưa, nhưng không khí vẫn rất ẩm ướt, giống như chỉ cần dùng sức mưa sẽ ào ào tuôn xuống. Cao Đại Bàn hít một hơi thật sâu, sau đó lại thở ra thật dài.

“Thật lạnh.”

Cô lằm bằm lâu bầu than thở.

Một tấm áo choàng dày từ phía sau bao phủ toàn thân cô, giúp cô ngăn cản gió lạnh mưa phùn. Cánh tay cường tráng của Thân vương Ventrue ôm lấy cô, tấm màn đen rơi xuống, bao bọc lớp lụa trắng mỏng manh, giống như một mảng mây đen màu xám nhảy mất đã nuốt trọn một cụm mây trắng nhẹ nhàng.

Anh ta đại khái là muốn giúp mình giữ ấm sao?

Cao Đại Bàn nghĩ.

Nhưng mà, anh ta không biết, thân thể của anh ta giống như khối băng, cho dù ôm như vậy, cũng chỉ đang ở chia sẻ nhiệt độ cơ thể của mình mà thôi.

Tuy vậy, cho dù anh ta ý thức được, chắc hẳn cũng vẫn chạy tới ôm?

Cao Đại Bàn thở dài, dứt khoát tựa vào trong ngực người phía sau, miễn cưỡng nhìn chân trời, “Hôm nay chỉ có một mặt trăng.”

“Ừ, hôm nay là ngày độc nguyệt.”

Giọng nói của thân vương Ventruie thật sự rất gọi cảm, phụ nữ Huyết tộc muốn nghe anh ta thì thầm bên gối đại khái có thể xếp đầy một mặt của tinh cầu Sange?

“Hai mặt trăng là ngày song nguyệt, ba mặt trăng là ngày tam nguyệt, mỗi lần ngày tam nguyệt xuất hiện tính là một tháng, mười ngày tam nguyệt chính là một năm.” Cao Đại Bàn thu mình trong áo choàng Ventruie bấm ngón tay tính tính, “Cách tính thời gian của Sange tựa hồ không giống Địa Cầu cho lắm.”

“Lâu hơn hay là ngắn hơn?”

“Đại khái là..... ngắn hơn. Chỉ bằng một phần hai.” Cao Đại Bàn nhìn nửa vầng trăng ở phương xa, “Có nghĩa là tôi có thể sống trên tinh cầu này hai trăm năm. Không biết là việc tốt hay xấu đây.”

“Ngươi..... đã chán ghét rồi sao?”

“Cái gì?”

“Việc còn sống trên đời.”

“Làm sao có thể? Con người là sợ nhất là cái chết.”

“Như vậy, ngươi không muốn ở bên cạnh ta nữa sao?” Ventruie cúi đầu, hôn lên những sợi tóc mềm mại của người trong lòng, “Muốn đến chỗ Nosferatu sao?”

“Không muốn,” Cao Đại Bàn lắc lắc đầu, “Ngài ấy ra tay không biết nặng nhẹ, nói không chừng sẽ sợ ý đánh chết tôi.”

“Ngươi cũng không thích Brujah, đúng không?”

“Ừa.”

“Ngươi cũng không thích ta, đúng không?”

“.....”

“Ngươi căn bản là không thích Huyết tộc, phải không?”

“Ừa..... Chúng ta quá khác nhau.”

Thân vương Ventruie ở sau gáy cô trầm mặc.

Hơi thở đầy dã tính quấn quanh cổ họng yếu ớt.

Mỗi một tác da thịt trên người Cao Đại Bàn đều cảm thụ được sự căng thẳng kia, giống như một giây tiếp theo răng nanh sẽ hạ xuống, hoặc là đầu của cô.

Nhưng đối phương lại lui về phía sau mấy bước, áo choàng từ trên người hai người chảy xuống.

Cao Đại Bàn cảm nhận được gió lạnh, kinh ngạc quay đầu.

Ventruie hơi gấp thân hình cao gầy, tao nhã cúi đầu, vươn bàn tay nâng đầu ngón tay lạnh ngắt của cô lên, “Chúng ta khiêu vũ đi.”

“Ấy..... Tôi không khiêu vũ đâu.”

“Đêm nay ngươi đã cự tuyệt hai lời mời,” Giọng nói thản nhiên lạnh lạnh của thân vương vang lên trong bóng đêm, “Căn cứ tập tục yến hội của Huyết tộc, trong một buổi tối quý cô cự tuyệt ba lời mời, chính là có ý chỉ nguyện khiêu vũ với chủ nhân yến hội.” Ventruie giương mắt nhìn cô, trong đồng tử màu máu lộ vẻ trêu đùa, “Thành chủ nuôi dưỡng Bán Huyết tộc vị thành niên làm thú cưng, cũng phải là kẻ tốt lành gì. Ngươi muốn khiêu vũ cùng hắn một đêm sao?”

“Ừm.....” Cao Đại Bàn khó xử nhíu mày, “Nhưng tôi không biết nhảy.”

“Không sao, ta dạy ngươi.”

Con mồi đã rơi vào bẫy, đức ngài thân vương đưa tay thu lưới lại.

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên ngón út thon dài lạnh lẽo của đối phương, sau đó nâng cái tay kia lên đặt trên vai mình, “Tay phải của quý cô đặt trên vai quý ông..... Tay trái, nắm tay bạn nhảy.” Ngón tay thon dài xuyên qua tay đối phương, chặt chẽ gắn bó kề sát nhau.

Cao Đại Bàn cố sức nhón chân, nín lấy áo trên đầu vai Ventruie, thân thể lắc lư, “Như vậy tôi đứng không vững.....”

“Đừng lo.” Bàn tay to đỡ trên lưng cô thuận thế trượt xuống, dùng sức nâng cái mông, trực tiếp bẻ cả người cô lên!

“Hả?! Như vậy.....”

“Xuyt, đừng lộn xộn.” Biểu tình của ngài Thân vương bình thản mà nghiêm trang, “Tay phải khoát lên vai ta, tay trái nắm chặt tay của ta, nghe nhịp nhạc.....”

Mặt Cao Đại Bàn đỏ lên: “Nghe, nghe nhịp cái gì, tôi không thể động đây.....”

Ventruie cười khê ngửa đầu hôn lên môi cô, “Ta sắp xoay tròn.”

Trời đang xoay tròn, đất cũng xoay tròn.

Tiếng nhạc leng keng len lỏi qua những khoảng hở khi đang xoay tròn, mái tóc bạc hoa lệ quấn quanh váy lụa trắng mềm mại, ánh trắng nhàn nhạt là bối cảnh đẹp nhất.....

Trong nháy mắt Cao Đại Bàn hơi hoảng hốt, như vậy không đúng, như vậy không ổn tí nào?

“Đây không phải là khiêu vũ.....” Cô ôm cổ anh ta cúi đầu nói.

“Đây là khiêu vũ.” Giọng nói hoa lệ của Ventruie hòa hợp với âm nhạc, giống như là một thể, “Đàn ông và phụ nữ truy đuổi lẫn nhau, tiến tiến lui lui, dây dưa không dứt, lòng bàn tay áp lòng bàn tay, linh hoạt xoay chuyển, mỗi chân của người tiến tới thì ta thối lui, cánh tay của ta mang theo người xoay tròn..... vũ đạo nguyên sơ nhất, chính là sự khiêu khích giữa hai người khác phái.” Anh ta nhìn sâu vào đôi mắt ướt át mờ màng mà kinh hoàng của cô, nhẹ giọng nói: “Không ai không biết khiêu vũ, chẳng qua là không muốn mà thôi.”

Im lặng thật lâu sau, Cao Đại Bàn nhỏ giọng nói: “Thả tôi xuống.”

To be continued...

Tác Giả nói ra suy nghĩ của mình: Từ trên ban công nhìn xuống.

Kỳ thật Bàn hấn là phải mặc váy ngủ màu trắng, nhưng tôi lại bị bầu không khí cùng với tấm lưng đẹp mượt mà trong bức tranh này mê hoặc

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lấy máu lần thứ mười sáu: Giảm béo gì đó, đều là mây bay

Tác giả: Yêu Chu

Edit&Beta: Myumyu

Quan chấp chính phải tuần tra quanh tỉnh cầu Sange một vòng. Phàm là những vùng dân cư đã bị Huyết tộc khai thác, đều phải dừng lại báo cáo tình huống hiện tại.

Chuyện này nói nghe thì đơn giản, nhưng khi thực hiện lại rất mất thời gian. Mặc dù thể tích của tỉnh cầu Sange chỉ bằng một nửa Địa Cầu, nhưng muốn hoàn thành việc tuần tra trước khi mùa mưa chấm dứt, hành trình vẫn rất là khẩn trương.

Huống chi, cũng không phải tất cả các khu dân cư, đều là những tòa thành gọn gàng ngăn nắp, nhà cửa nằm san sát hai bên đường cái, dân cư cũng là các thân sĩ thực nữ khí chất tao nhã như đế đô. Trên tỉnh cầu này cũng có những vùng nông thôn khoa học kỹ thuật không phát triển, càng rời xa đế đô, các bộ lạc dã man rải rác lại càng nhiều. Có một số bộ lạc Lam Huyết tộc cổ xưa, thậm chí trực tiếp sống trong lòng đất, lấy những loài chim thú hung dữ thậm chí Huyết tộc khác đi ngang qua làm thức ăn, tập tính sinh sống giống như người hoang dã chưa được khai hóa. Nhưng nếu chỉ nhìn bề ngoài, bọn họ vẫn anh tuấn xinh đẹp, cao gầy trắng kiện, khi mỉm cười thì cực kỳ phong độ, trên người mặc quần áo hoa lệ tràn ngập phong vị dị tộc và cảm giác thần bí..... Chỉ là nếu bóc lột quần áo kia đi, bên trong lại là mảnh thú ăn tươi nuốt sống!

Cũng không phải tất cả cư dân bị tuần tra đều tiếp đãi đội ngũ hoàng gia nồng hậu, có khi thậm chí còn gặp phải phản loạn và ám sát quy mô nhỏ. Nhưng mỗi thành viên trong đội tuần tra đều là võ sĩ thân kinh bách chiến, ngay cả nhà khoa học Lanka, khả năng chiến đấu cũng không thể khinh thường. Tiên lễ hậu binh, khi cần thiết thì dùng vũ lực trấn áp. Nếu xuất hiện bạo động quy mô lớn, đội tuần tra thậm chí có quyền bỏ qua viện trưởng lão trực tiếp vận dụng ba phần tư lực lượng vũ trang và trang bị tại biên cảnh!

Loại tuần tra mỗi năm một lần này, là thị sát, cũng là uy hiếp bằng vũ lực.

Truy vậy đối với người Địa Cầu vô dụng Cao Đại Bàn mà nói, đây là du lịch.

Cười rông giải sầu, thưởng thức phong thổ dân tình kỳ lạ của tỉnh cầu Sange, đi theo Lanka tìm kiếm các loại thực vật mới lạ, xem có cái gì có thể làm đồ ăn thì lấy mầm cây cất đi, trở về sẽ nuôi trồng trên quy mô lớn.

Chú rông Hoa Hoa từ “sự kiện quay cuồng trên không trung” lần trước, không biết bị ai trừng trị, hiện tại đã rất ngoan ngoãn phục tùng Cao Đại Bàn, bảo bay thì bay, bảo ngừng thì ngừng, ngay cả số lần hừ mũi tỏ vẻ khinh thường cũng giảm bớt Cao Đại Bàn nghĩ rốt cuộc giống mình cũng giống nữ chính trong truyện ngôn tình, không hiểu tại sao lại được bách thủ kính yêu rồi, vì thế lòng tự tin tăng vọt, tâm tình vô cùng sung sướng! Đề tỏ vẻ “Hai ta thật sự thân thiết” Đồng chí Đại Bàn còn thường xuyên đem com thừa quý giá của mình cho Hoa Hoa ăn. Mà đồng chí Hoa Hoa, chỉ có thể run rẩy nghiêm mặt tức giận mà không dám phát tác, biểu tình dữ tợn, miễn cưỡng ăn hai ba miếng. Cao Đại Bàn không hề cảm giác được, vẫn từ ái vuốt đầu người ta như cũ — mặt rông vốn đã rất dữ tợn mà ~

Nói đến com thừa, lần tuần tra này Cao Đại Bàn còn có một phát hiện động trời, đó là, cô tìm được “Gạo” rồi!

Trong một thời gian rất dài, thực đơn của Cao Đại Bàn đều bao gồm thịt, trái cây kỳ quái, nhựa cây Gram. Nói cách khác, không có món chính. Cho dù người phương Tây ăn kiểu này, ăn lâu cũng sẽ nhớ bánh mì và mỳ Ý, huống chi Cao Đại Bàn là người Trung Quốc truyền thống? Ngay lúc người nào đó muốn ăn com đến hai mắt phát sáng, tại một lần ngẫu nhiên nghỉ ngơi trên đường gặp phục kích, quả thật đã mang lại cho cô phát hiện ngoài dự kiến!

Đó là một loại cây có tên là cỏ Waiter giống như quả bông già, đài hoa màu xanh bao bọc tầng tầng búp, tạo thành một quả cầu rất rắn chắc. Lột những tầng đài hoa đó ra, tận cùng bên trong chính là một cục ..com nắm cục lớn được bọc thật chặt có màu trắng ngà sáng trông suốt. Dù là mùi hay vị đều phi thường giống lúa nước ở Địa Cầu, lúc trước khi ở chiến trường nhặt được quả cầu cháy đen thui này Cao Đại Bàn cơ hồ mừng đến ứa nước mắt. Rốt cuộc, bà đây cũng có com ăn rồi!

(*Phiên âm tiếng Anh của Duy Đặc thảo, tác giả có ý chơi chữ :))

Cỏ Waiter rất lớn, một quả đủ để Cao Đại Bàn ăn hơn ba bữa, loại thực vật này còn rất phổ biến ở biên cảnh phía Bắc, dọc theo đường đi Cao Đại Bàn và Lanka hái được hơn một trăm quả nhét trong túi không gian, ngay cả đồ ăn trên đường trở về cũng chuẩn bị đầy đủ!

Cỏ Waiter được xem như phát hiện vĩ đại nhất trong cuộc hành trình lần này, sau đó còn phát hiện các loại hoa quả rất giống Địa Cầu, phần này cũng không cần miêu tả dài dòng, tóm lại thông qua cuộc du lịch do nhà nước đài thọ lần này, thực đơn của bạn học Cao Đại Bàn đã phong phú lên với một tốc độ trước nay chưa từng có!

Mọi chuyện đều hài lòng cộng thêm ăn uống ngày càng hợp lý, đức ngài thân vương lại ngừng hút máu, có thêm không có bớt, tâm tình Đồng chí Cao Đại Bàn vui vẻ, khẩu vị cũng tốt theo, hơn nữa hoàn toàn không làm gì, ăn ngủ ngủ ăn, cơ hồ thỏa mãn hết thấy điều kiện để béo phì. Vì thế Cao Đại Bàn của chúng ta, sau khi đến Tỉnh cầu Sange gần một năm, rốt cuộc mồm mím lên một lần nữa.

Cao Đại Bàn được vỗ béo, những người khác trong đội tuần tra, lại người người gầy nhom.

Bởi vì chiến lực của người nào đó so sánh với sức mạnh của các chủng tộc khác, cơ bản có thể coi là gần bằng 0, cho nên mỗi lần cần dùng đến vũ lực, Cao Đại Bàn liền giống như cái hạt táo nhỏ, bị bao bọc trong lớp thịt quả của đội tuần tra.

Nhận được từ lệnh của ngài thân vương, phương thức chiến đấu của đội viên đội tuần tra đã xảy ra sự thay đổi cực lớn. Trước đây đứng ở phía sau mình là động đội có thể tin cậy được, ngẫu nhiên để một hai kẻ địch lọt vào vòng phòng hộ cũng không có gì, dù sao cũng sẽ bị người phía sau chém chết. Nhưng hiện tại, tất cả chiến sĩ đều trọn to mắt nặc niệm trong lòng: Bên trong là đồ vô dụng chỉ chạm một cái sẽ chết! Cái gì cũng không thể để lọt vào! Giết sạch! Không thể buông tha bất cứ thứ gì! Toàn bộ đều giết sạch! A, bên trái có một cây cỏ ăn thịt người, giúp nó chém đứt, nếu không nó khẳng định sẽ bị ăn luôn. A, phía trên có con nhện, diệt diệt, nếu không nó nhất định sẽ bị độc chết.

Nó chết / bị thương → thân vương mất hứng → trừ tiền lương!

Hàng đẳng thức ngắn gọn rõ ràng này làm cho tất cả đội viên giống như con gà chọi, sức chiến đấu tăng tấp bay lên đến 200%! Dọc theo đường đi tinh thần phấn chấn thần chấn giết thần phạt chặn giết phạt, những nơi đi qua đều sạch sẽ không có một ngọn cỏ!

Cao Đại Bàn không biết gì, kính nể mãnh liệt vỗ hai cái móng vuốt múp múp, “Mọi người thật là lợi hại ~”

Lanka nhìn xa xăm “Kỳ thật. Bình thường không phải như thế.”

Báo cáo khảo sát của thân vương Ventruie xấu xa:

Qua thí nghiệm, tiềm lực chiến đấu của đội hộ vệ còn lớn hơn mong đợi, đề nghị lần sau trước khi có chiến dịch quy mô lớn lấy tiền thưởng cuối năm ra áp chế, kết quả tất có bất ngờ.

.....

Khi đội ngũ đi vào khu dân cư cuối cùng của Huyết tộc tại biên cảnh phương Bắc, cuộc tuần tra cũng đã sắp kết thúc.

Nơi này là chỗ ở của đội tuần tra biên cảnh, có quân đội địa phương đóng quân, đồng nghĩa với việc trị an tốt hơn nhiều lắm, tuần tra cũng chỉ ăn com

khieu vũ hợp hành qua loa một chút là được. Mọi người trong đội tuần kiểm rõ ràng cũng lơ lửng hơn, các đội viên vui cười thương lượng với nhau khi hạ cánh sẽ tìm một quán rượu để thư giãn một chút.

Nhưng mà không biết vì sao, Thân vương Ventrue đi đầu, sắc mặt lại rất khó coi.

Hơn nữa càng đến gần chỗ ở, lại càng khó coi.

Khi đội rồng bay vào thành, Cao Đại Bàn đang ngủ mơ màng bị Lanka lay tỉnh.

Ưu điểm của việc cười rồng là có thể yên tâm ngủ trên lưng đối phương mà không cần khăn trương túm dây cương để phòng ngã xuống. Vì thế Cao Đại Bàn ngủ càng ngày càng nhiều, trở nên càng ngày càng béo.....

“Ừm, ư..... Đến rồi?” Đại Bàn xoa mắt ngáp dài, kéo chặt áo lông trên người, cài kính nhìn ban đêm lên, cúi đầu quan sát vùng đất xẹt qua dưới chân.....

“Ừa, thành North, trạm kiểm soát phía Bắc của Sange, là cánh cửa dẫn thẳng để đi. Cũng là nơi có bọn buôn lậu hung hăng ngang ngược nhất trong vũ trụ.” Lanka chỉ vào những bóng người tùm nập bên ngoài thành, nhẹ giọng nói: “Nhìn thấy những người khoác áo choàng màu đỏ chứ? Đó là tộc Danger**, bọn họ là tộc người cổ xưa nhất của Lam Huyết tộc phương Bắc, phi thường nguy hiểm. Bọn họ nắm rõ mỗi một tấc đất trong rừng, mỗi một loại quái thú, sức chiến đấu của bọn họ rất nổi tiếng trong cộng đồng Lam Huyết tộc, hơn nữa phi thường thông minh. Quan trọng nhất là, cho đến nay bọn họ vẫn chưa thần phục Thánh Huyết Tộc. Tuy rằng nhân số giảm sút, nhưng vẫn có sức phá hoại rất mạnh. 80% tỉ lệ phạm tội trên Sange và thù phạm các sự kiện khủng bố đều là người của tộc Danger.”

(**Nguyên văn là tộc Đán Chập, phiên âm tiếng Trung của từ Danger.)

Cao Đại Bàn gật đầu: “Phần từ khủng bố thôi, thì ra cả vũ trụ đều có.”

Lanka đưa tay gõ đầu Đại Bàn: “Nghiêm túc một chút, nói cho cô là vì muốn cô phòng bị hơn. Bọn người kia chưa bao giờ xung đột chính diện với quân đội, nhưng âm thầm quấy phá lại càng khó phòng bị. Việc này không phải chỉ cần đội viên có sức chiến đấu hùng mạnh là có thể giải quyết, mỗi người đều phải cẩn thận mới được.”

Cao Đại Bàn ôm đầu than thở: “Đã biết. Nhưng nếu bọn họ nguy hiểm như vậy vì sao dám ngang nhiên xuất hiện gần khu dân cư? Phần từ khủng bố ở Địa Cầu chúng tôi đều trốn ở sa mạc linh tinh, những nơi khiến cho người ta khó tìm đến.”

Lanka ngăn người: “Đứng ha..... Kỳ lạ, bình thường bọn họ cũng trốn ở trong rừng rậm, vì sao lại xuất hiện gần nơi tập trung dân cư? Hơn nữa số lượng còn không ít, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì đáng sợ làm cho bọn họ không thể không rời đi?”

“Trên bình nguyên Zihana xuất hiện một loại sinh vật ngoài hành tinh chưa biết, lực sát thương phi thường lớn, hơn nữa còn rất xuất quỷ nhập thần. Rất nhiều nơi ở của tộc Danger bị hủy, cho nên bọn họ lên đến khu dân cư. Rất nhiều thị dân vì thế mà khủng hoảng, cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp hay. Tôi tính trực tiếp tiến vào rừng tiêu diệt loại sinh vật này. Nhưng có tộc Danger lần chần quang đây, quân lính đóng ngoài thành không thể hành động. Quân số của chúng tôi không đủ, cần sự hiệp trợ của các vị.”

Brujah sắc mặt âm trầm, không chút biểu tình nói xong, để đồng tử lộ trước mặt Thân vương Ventrue mặt càng âm trầm hơn.

Thỉnh cầu người ta hiệp trợ, qua lời anh ta lại giống như là thổ phi đi đánh cướp.

“A, hả?!” Cao Đại Bàn mở to hai mắt nhìn thẳng về hướng Brujah, “Làm sao ngài, ngài ấy có thể xuất hiện ở chỗ này?”

Lanka nhỏ giọng thì thầm: “Hầu tước Brujah đang đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội tuần tra biên cảnh phương Bắc, phụ trách trị an biên cảnh và kiểm soát buôn lậu vũ trụ phía Bắc. Nơi này vốn là địa bàn của ngài ấy. Cũng phải nói..... sự kiện tàu buôn lậu Vincent van Gogh, no tiếng tăm lừng lẫy sa lưới lúc trước, cô không có chút ấn tượng nào sao? Cô đã được phát hiện trên chiếc tàu kia mà, địa điểm hạ cánh lần đó cũng gần đây, cô không phát hiện ra sao?”

“Hả? Hả?!” Lúc này Cao Đại Bàn thật sự rất kinh ngạc, đi một vòng lớn, một năm sau lại quay về nơi lần đầu tiên đặt chân lên tinh cầu Sange!

Tựa vào cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, Cao Đại Bàn lắc đầu, “Khác nhiều lắm..... Lúc trước là mùa tuyết, nơi nơi đều trắng xóa, hoàn toàn không giống với hiện tại.”

Khi đó mình vừa tỉnh lại sau một vạn năm ngủ say, rơi xuống một tinh cầu không biết, đối mặt với đội quân mạng vũ khí, vừa hoảng sợ vừa bất lực, vừa rét lạnh vừa đói khát, chỉ biết chạy trên nền tuyết, lạnh đến run rẩy, cũng không dám dừng lại. Đáng tiếc cuối cùng vẫn bị bắt lại, bị một người đàn ông quật ngã nhanh như hô đối vô mồi! Cú ngã kia rất đau, trước mắt là một màu đỏ, đến khi mở mắt ra, xung quanh lại tối đen..... Nằm trong áo choàng của đối phương bị con người màu đỏ nhìn chằm chằm, nhìn răng nanh vươn đến, sức lực cách biệt một trời một vực, làm cho người ta lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi chết chóc.....

Cao Đại Bàn quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên bàn thảo luận kế hoạch tiến công với thân vương, gương mặt nhìn nghiêng lạnh như băng của đối phương giống như không mang theo chút tình cảm gì.

“Nếu không muốn bị ta ăn luôn, đừng có đến gần ta.”

Lời đối phương nói trên vũ hội vẫn còn văng vẳng bên tai, mới một năm mà thôi, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Tầm mắt, thẳng tắp phóng lại đây.

Thú tính trong đồng tử màu máu bị đè nén, mang theo sự ảm nhĩn của quân nhân, lại càng có vẻ hết sức căng thẳng!

Cao Đại Bàn cứng đờ người, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt đối phương.

Vẫn là..... Rất sợ hãi.

“Lanka, mang nó về phòng nghỉ ngơi.”

Giọng nói bình bình của thân vương Ventruie phá tan tầm mắt truyền tới, tiếp theo bóng người kia im hơi lặng tiếng, vừng vàng bao phủ Cao Đại Bàn đang định lui lại, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng nâng cái đầu nhỏ đang rụt xuống thật sâu lên, cúi người, hôn môi, đôi môi chậm rãi trần trọc, đầu lưỡi như đùa giỡn phát qua mỗi tác da thịt non mềm trong miệng, mùi máu kéo dài không dứt vẫn vương trong cổ họng hai người.....

Cao Đại Bàn ngửa đầu, miệng hơi chất, mặt hơi hồng, vì thế nhắm chặt mắt lại, dỗi gặt bản thân.

Giai đoạn Cao Đại Bàn điều dưỡng thân thể Thân vương Ventruie tuyệt thực này, không hút máu chỉ thông qua hôn môi hấp thụ mùi máu để an ủi, xem như lời hứa danh dự giữa hai người. Nhưng bình thường Ventruie đều chờ mọi người lui xuống, mới một mình ôm cô hôn môi. Làm như vậy ở trước mặt mọi người, vẫn là lần đầu tiên.

Cao Đại Bàn cảm thấy rất mất tự nhiên.

Bởi vì mất tự nhiên, liền cảm thấy thời gian trôi qua rất gian nan, vì thế nụ hôn này tựa hồ cũng dài một cách lạ lùng.....

Rốt cuộc khi chấm dứt, Cao Đại Bàn cơ hồ choáng váng đến hít thở không thông, phải nhờ Lanka đỡ mới lê đôi chân như muốn nhũn ra trở về phòng. Không còn sức lực cũng chẳng còn tâm trạng để mà xấu hổ nhìn sắc mặt những người chung quanh.

“Thật là phản ứng thú vị ~ ôi ôi ôi ôi ~” Lanka vừa đi vừa cười âm trầm, “Sự độc chiếm và cạnh tranh của sinh vật đối với tài nguyên trong quan hệ kết giao, thị uy trực diện và lén lút dụ dỗ, mưu lược và kỹ xảo đều quan trọng, thời cơ cũng rất chuẩn xác, phần khích, thật quá phần khích! Tôi nhất định phải phải ghi vào trong nhật kí quan sát.....”

Cao Đại Bàn hắc tuyến quay đầu hỏi hai hộ vệ phía sau, “Rốt cuộc cô ấy đang nói gì?”

Hai hộ vệ: “Chắc là chiến lược chống khủng bố.”

.....

Dù chỉ là trạm gác nơi biên cảnh, nhưng tòa thành kích thước không lớn này vẫn tràn ngập cảm giác xa hoa của Huyết tộc, phòng khách bình thường cũng bố trí giống như sự kết hợp giữa thời đại Victoria và khoa học kỹ thuật trong 007, cả phòng đầy hoa văn cổ điển và vài dẹt tinh xảo khiến Cao Đại Bàn chạy suốt một ngày đường, mặt xám mày tro càng thêm chìm lìm.....

Chậm rãi đi tắm rửa, người nào đó nắm mớ thịt béo mới dôi thêm bên hông ra khỏi phòng tắm, phát hiện Lanka đã đi đâu mất. Phòng chừng đã đến chỗ quý ngài Ventruie báo cáo hàng ngày.

Cao Đại Bàn hất xì, vừa khịt mũi đóng cửa sổ lại, từ trong túi không gian lấy ra một chiếc áo lông xù mới. Chiếc áo lông này có màu trắng ngà phía trên viền một dải lông tơ lớn màu vàng, Cao Đại Bàn soi mình trong gương, cảm thấy mình giống như một con chuột tròn tròn.....

“Kết quả lại trở về làm Cao Đại Bàn..... Quả nhiên giảm béo gì đó đều là mây bay.”

Buồn bực thở dài, đồng chí Cao Đại Bàn đang ngồi bệt xuống lớp thảm dày trong phòng, buồn chán từ túi không gian lấy ra mấy quả cầu Waiter, đặt thành một loạt trên quan tài, sau đó cầm bút đánh ký hiệu:

Số 1 làm thành com nắm

Số 2 làm thành com rang

Số 3 chưng thành xôi ngọt thập cẩm

Số 4 chiên thành com cháy.....[Con gái à, con có thể làm thứ gì khác không? = =]

Khi viết đến quả cầu thứ sáu, thiết bị chiếu sáng trong phòng đột nhiên phụt tắt!

Đèn huỳnh quang dự phòng tự động mở lên, cả căn phòng chìm trong một màu xanh biếc âm u.....

Đồng tử Cao Đại Bàn còn chưa kịp thích ứng với loại biến hóa ánh sáng này, từ quần áo phía sau cô lại đột nhiên phát ra một tiếng cách rất nhỏ, sau đó chậm rãi từ bên trong mở ra.....

Tình cảnh này diễn ra trong một tòa thành Gothic cổ xưa ánh sáng mờ mờ, tương đối làm cho người ta dựng tóc gáy! Cao Đại Bàn nổi da gà đầy người! Trong lúc nhất thời lại sợ đến không dám quay đầu lại nhìn. Thẳng đến khi một bàn tay lạnh lẽo mang theo gió lạnh trong đường hầm chạm vào gáy của cô, Đại Bàn mới giật mình kinh hoàng, không khống chế được kêu to lên!

Đáng tiếc chưa kịp thốt ra chữ nào, đã bị cái tay kia bịt chặt!

Cảm giác sắc nhọn đau đớn như bị đâm chọt lướt qua bên gáy!

Chỗ đau đớn nháy mắt đã tê dại khiến Cao Đại Bàn nhanh chóng hiểu được, mình đại khái là đã bị tiêm cái gì đó vào người. Nhưng mà đến khi ý thức được điểm này thì đồng thời, hai mắt và đầu óc đã mơ hồ, hô hấp cũng trở nên khó khăn, cảm giác buồn bực nơi ngực và bóng tối đồng thời ủa đến, bạn học Đại Bàn dưới tình huống không thấy rõ đối phương là ai, đã bị quật ngã.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lấy máu lần thứ mười bảy:Phía sau mỗi nhân vật phản diện đều có một đoạn quá khứ khiến người ta ứa nước mắt

Cao Đại Bàn bị lạnh mà tỉnh lại.

Gió đêm vào mùa mưa ở tỉnh cầu Sange cũng vẫn lạnh lẽo như cũ.

Kẻ bắt cóc hiển nhiên cảm thấy chiếc áo lông xù trên người cô rất vướng víu, trực tiếp lột xuống. Cao Đại Bàn mặc áo ngủ mỏng manh run rẩy tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy là mặt trắng lớn đến kỳ dị, sau đó, là một khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc.

Khuôn mặt trắng như đồ gốm nổi bật dưới mái tóc đen nhánh, tràn ngập cảm giác chết chóc, phối hợp với đôi môi xinh xắn màu đỏ, dưới đèn trắng như một con búp bê không có sinh mệnh tinh xảo, cực kỳ quý dị.

“Tỉnh rồi?” Đối phương nhún mày, hơi kinh ngạc, “Loại thuốc này có thể khiến Huyết tộc bình thường mê man hơn hai ngày, người mới ngất đi mười mấy phút đã tỉnh. Quả nhiên là dị chủng?”

“Người. Ez... Khui!” Bởi vì bị thuốc tê đâm vào gáy, yết hầu Cao Đại Bàn vẫn còn cảm giác đau nhức khó chịu. Đương nhiên, chủ yếu còn bởi vì cô không nhớ rõ rốt cuộc người trước mặt tên gì.

“Đúng vậy, ta là Ezra.” Búp bê xinh đẹp cười khẽ, một tay để lên ngực hành lễ, “Hoan nghênh tham gia buổi yến hội chết chóc của chúng ta ~”

A, đúng rồi, Ezra, một trong hai cô búp bê xinh đẹp, cô kia hình như tên là Ezwin? Đã từng gặp một lần ở suối nước nóng tại thành trì lần trước, hình như sau đó các cô bị đưa cho tướng quân Brujah, như vậy hiện tại có xuất hiện trong thành của tướng quân cũng không kỳ lạ cho lắm.

Cao Đại Bàn dùng khuỷu tay chống mình ngồi dậy, sờ soạng một chút, phát hiện dưới thân là lông chim thô ráp màu nâu, loại lông chim này Lanka đã từng giới thiệu với cô, là một loại chim lớn thường gặp trong rừng rậm phía Bắc.

Rõ ràng thật ra là một loại phương tiện giao thông rất quý giá, hơn phân nửa giới bình dân trên Sange này đều cười thú, hoặc là loại chim lớn tên Fray này.

Cao Đại Bàn xoa cái cổ bị chích thuốc mê, lặng lẽ đánh giá bốn phía. Phát hiện mình và Ezra đang ngồi ở phía đuôi con chim, mà ở phía trước gần người điều khiển có mấy người đàn ông khoác áo choàng đỏ, che mặt hoặc ngồi hoặc đứng. Bộ dạng này..... là tộc Danger sao?

Đại Bàn buồn bực nhỏ giọng thì thào, “Quả nhiên. Chỉ cần có người xấu, nhất định sẽ xảy ra cái màn này. Gây ra chuyện lớn như vậy chỉ để đến bắt cóc tôi?” Nữ chính bị bắt cóc thật sự là tình tiết bắt buộc phải trải qua sao?

Người đẹp Ezra ngồi bên cạnh vừa xoay xoay kiểm laser, vừa hừ nhẹ: “Đừng tự cao quá đáng, vì sao chúng ta phải mạo hiểm như vậy chỉ để bắt cóc người? Người chỉ là tiện tay xách về thôi.” Xoay tay lại chỉ kiểm laser về hướng xuất phát lúc này, từ rất xa, trong bóng đêm vẫn mơ hồ thấy ánh lửa bập bùng thiêu đốt.

“Đoạt thành, mới là mục đích của chúng ta. Khiến cho đám quý tộc ngạo mạn kia bất ngờ không kịp phòng bị biến thành tro tàn trong không khí, mới là điều ta mong muốn!” Ánh mắt Ezra lạnh lùng, nụ cười nơi khóe miệng cũng vô cùng tàn nhẫn, bộ dáng hiện tại của cô ta, thật sự không đáng gì đến hình ảnh cô búp bê xinh đẹp thích làm nũng tranh thủ tình cảm.

“Sao lại dùng vẻ mặt kinh ngạc như vậy nhìn ta?” Ezra liếc Cao Đại Bàn, “Người cho rằng ta là một thú cưng Bán Huyết tộc ngu xuẩn, để đám quý tộc kia ngăm ngửa thôi sao? Hừ, đừng quên mỗi Bán Huyết tộc đều từ Lam Huyết tộc chuyển hóa thành, chẳng lẽ người không nghĩ tới thân phận vốn có của ta?”

Cao Đại Bàn lắc đầu.

Giật nhẹ áo choàng trên người, Ezra rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Ta vốn là thành viên của tộc Danger, bị đám quý tộc Thánh Huyết tộc nhảm chán, tàn nhẫn bắt đi vốn đã là sự sỉ nhục to lớn! Vậy mà còn bị ép biến thành bộ dáng này,.....” Ngón tay túm áo choàng không khỏi xiết chặt chặt, răng nanh nhọn hoắt vì tức giận mà duỗi dài cắn nát môi, dòng máu màu đen chảy xuống, đối phương lại giống như không cảm nhận được bình thân liếm đi, im lặng trong chốc lát, mới chậm rãi nói: “Ta sẽ không tha thứ cho bọn họ Dù là thành chủ, hay là Brujah, chỉ cần là Thánh Huyết Tộc, tất cả đều đáng chết!”

Cao Đại Bàn nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: “Chuyện này,..... Bị bắt thay đổi thân phận quả thực là chuyện khiến cho người ta căm tức, nhưng kỳ thật Bán Huyết tộc cũng không quá tệ, tuổi thọ một vạn năm cũng nhiều hơn mấy trăm năm của Lam Huyết tộc mà?”

“Một vạn năm? Một vạn năm thì đáng gì?” Ezra không không chế được hưng hăng đầm một đầm thật mạnh! Bàn tay cầm lấy áo choàng kích động đến hơi run rẩy! “Lam Huyết tộc,..... sinh mệnh của tộc Danger chúng ta, hòa cùng một thể với tinh cầu này, với vũ trụ này, tuần hoàn lặp đi lặp lại, vĩnh viễn bất diệt! Bất diệt! Người hiểu chưa? Chỉ một vạn năm bỏ thì thì đáng gì? Đáng gì!” Tựa vào đuôi chim vênh lên bên cạnh, Ezra nghiêng răng nghiêng lợi, “Dựa vào cái gì mà làm cho thời gian của ta ngừng lại,..... Dựa vào cái gì mà biến ta thành cái dạng này? Dựa vào cái gì? Sinh mệnh tộc Danger của chúng ta luôn luôn cao quý mà xinh đẹp, một đời một thế, vĩnh viễn hùng mạnh tùy ý, tự do tự tại,..... Một vạn năm? Một vạn năm thì sao?” Quay đầu hướng về phương xa cười lạnh, “Làm đồ chơi một vạn năm, có khác gì đã chết? Bọn họ dựa vào cái gì mà cướp đi cuộc sống của ta?”

Dựa vào cái gì?

Cao Đại Bàn im lặng.

Cô mới là người muốn hỏi câu này.

Cô chỉ là một học sinh trung học bình thường, ngoan ngoãn đến trường, cố gắng thi cử, cô làm sai cái gì? Dựa vào cái gì mà Địa Cầu phải bị hủy diệt? Dựa vào cái gì bắt cô thành đồ ăn của Huyết tộc? Cuộc sống vốn có của cô dựa vào cái gì mà bị cướp đi?

Ít nhất, Ezra còn có đối tượng để trả thù và trút giận.

Còn cô biết phải tìm ai đây?

Có lẽ là không được người nghe đáp lại rất chán, có lẽ là trút giận xong mệt mỏi rồi, Ezra đứng trong gió đêm một lát, chậm rãi ngồi xuống một lần nữa, xiết chặt áo choàng, ôm đầu gối, quay đầu yên lặng nhìn những mảng rừng rậm màu đen rộng lớn xẹt qua khi bay,.....

Thật lâu sau, giọng nói trầm bổng, từ bên kia truyền đến, “Lúc ta còn nhỏ, vẫn luôn mơ ước trở thành chiến sĩ của tộc Danger.”

Cao Đại Bàn quay đầu nhìn người đàn ông tộc Danger điều khiển chim phía trước. Bọn họ cao lớn, mạnh mẽ, trầm ổn, quả thật đủ tư cách trở thành đối tượng cho trẻ con ngưỡng mộ.

“Áo choàng màu đỏ, tượng trưng cho tử vong và sinh mệnh. Sông một cuộc sống oanh liệt, đưa kẻ địch vào chỗ chết, nhanh như gió, cường tráng như mãnh thú, được tất cả tộc nhân kính ngưỡng,..... Lúc ta còn bé cảm thấy như vậy rất oai, vẫn nghĩ đến có một ngày mình cũng sẽ choàng chiếc áo choàng màu đỏ kia trở thành chiến sĩ vĩ đại nhất.” Ezra nhỏ giọng nói, ôm đầu gối mình thật chặt. Thân hình mà thời gian đã bị ép ngừng lại kia, không chống đỡ nổi lớp áo choàng trên người, khiến nó dúm dọ quanh thân thể, chỉ thấy ừ sa sút, không hề khí thế,.....

Cao Đại Bàn cúi đầu, im lặng trong chốc lát, sau đó giống như ngộ đạo kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Đợi chút, cô nói muốn trở thành chiến sĩ? Cô là con gái mà?”

Ezra tạm dừng một chút, chậm rãi quay đầu, ánh mắt trào phúng “Người cũng cho rằng ta là con gái sao? A,..... Nói cũng đúng, với thân thể như ta bây giờ, có lẽ cũng không thể đúng lý hợp tình nói mình là đàn ông?”

Cao Đại Bàn bị ánh mắt của đối phương làm đỏ mặt, cúi đầu một lần nữa,..... Thật ư? Hoạn quan sao? Bị cướp đi sinh mệnh, bị bắt ngừng lại ở thời kì thiếu niên, ngay cả thân thể cũng bị hủy hoại, tôn nghiêm bị giẫm lên,..... Cũng khó trách cậu ta lại phản nộ như thế.

Trên lưng chim, gió đêm phàn phật, hơi lạnh thổi qua,.....

Hai người xấu hổ trầm mặc.

“Người đang đồng tình với ta sao?” Ezra hừ nhẹ.

Cao Đại Bàn nhìn hẩn, nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Tôi cũng không biết.”

Đối phương hiển nhiên không ngờ cô lại trả lời như vậy, “Đây là kiểu đáp án gì?”

Cao Đại Bàn bĩu môi, “Chịu thôi, tôi chưa từng trải qua chuyện như cậu, dù sao cũng không hiểu được sự phản nộ và tuyệt vọng của cậu. Dù chuyện những kẻ quý tộc làm với cậu quả thật rất quá đáng, tôi có thể lý giải hành vi trả thù của cậu. Nhưng nếu nói đồng tình,..... Hiện tại cậu cũng đã trả thù bọn họ, cậu còn sống, còn bọn họ nói không chừng đã chết rất nhiều người. Huống chi tốt xấu gì hiện tại tôi cũng là con tin bị bắt cóc, tôi đâu có chiêu chọc ai? Từ lập trường cá nhân mà nói, tôi ghét cậu, không đồng tình nổi.”

Ezra sững sờ nhìn cô một lát, cười rộ lên!“Ngươi thật thú vị ~ lúc ta dùng chiêu này gạt ngươi, đối phương luôn lộ ra vẻ mặt đồng tình đối trá, nhất là các tiểu thư quý tộc sống an nhàn sung sướng, mỗi lần ra tay đều rất hào phóng. Dám nói thật là ‘Không biết’, ngươi vẫn là người đầu tiên. Huống chi là dưới loại tình huống tuyệt đối bất lợi đối với ngươi như thế này.”

Cao Đại Bàn đỏ mặt hời lạnh.

Cũng đúng, dựa theo sự phát triển tình tiết của các câu chuyện bình thường, nữ chính hiện tại hẳn nên lộ ra biểu tình trách trời thương dân thể hiện mẫu tính mới đúng, nói không chừng đối phương đột nhiên được chữa khỏi, có khi còn biết ơn tha cho mình một con đường sống linh tinh Trời ạ! Miệng của mình tại sao lại dở như vậy chứ?!

Đồng chí Đại Bàn ù rù một lát, chủ động thay đổi đề tài:“Ezwin kia cũng như vậy à? Cô ấy cũng có ý ản núp làm nội gián sao?”

“Cô ta?” Ezra khinh thường nhún mày,“Cô ta không phải. ả đàn bà ngu ngốc kia vốn xuất thân từ giới binh dân Lam Huyết tộc. Có thể dựa vào thân phận Bán Huyết tộc một bước lên trời, cô ta vui mừng còn không kịp. Mục tiêu của ả đàn bà ngu xuẩn đó chính là bắt lấy một kẻ giàu có, sống những ngày thoải mái. Brujah xuất hiện, quả thực là cơ hội trời ban! Cô ta hận không thể tiến vào trong túi hành lý không gian của tướng quân để đi cùng hắn! Lúc ở suối nước nóng trong thành, nếu không phải cô ta chủ động dính lấy Brujah, làm hại cả hai người chúng ta đều bị đưa cho tướng quân, ta đã sớm theo kế hoạch giết cái tên thành chủ khốn kiếp đã biến ta thành Bán Huyết tộc. Tuy vậy hiện tại cũng tốt, tuy rằng kế hoạch đã thay đổi, nhưng nếu có thể đánh hạ thành lũy phía Bắc, thu hoạch lớn hơn nữa. Cũng coi như ta đã có chút công hiến cho tộc nhân. Hơn nữa không nghĩ tới, có một ngày ta còn có thể trở lại cổ hương.”

Ezra quay đầu tiếp tục nhìn rừng rậm phía dưới, tay chống cằm làm bầm lẫu bầu.

“Lại nói, Ezwin thật sự rất chán ghét ngươi. Liên tiếp khiêu khích chế nhạo, thậm chí âm thầm động tay động chân gì đó, ta chỉ phối hợp với cô ta diễn trò, nhưng cô ta thì làm thật.” Ezra quay đầu liếc Cao Đại Bàn một cái,“Bởi vì người Brujah muốn là ngươi. Kỳ thật chỉ cần nhìn sự lựa chọn của hắn chúng ta cũng dễ dàng đoán được. Tóc đen, mắt đen, hình thể nhỏ nhắn giống như cô gái chưa phát dục hoàn toàn, sức lực yếu ớt, giọng nói non nớt, hay dùng ánh mắt sợ sệt nhìn ngươi. Khi ở trên giường biểu hiện càng trắng trợn, có đôi khi hắn còn gọi sai tên, hơn nữa thường xuyên nhịn không được cần cổ bạn ta.” Ezra ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Cao Đại Bàn,“Không ai lên giường với Bán Huyết tộc còn muốn hút máu, huống chi là quân nhân có sự tự chủ vững vàng? Hắn lại hành động theo bản năng như vậy, đại khái là muốn làm việc này với một người nào đó giống chúng ta đến sắp phát điên rồi? Hoặc phải nói là chúng ta giống người đó?”

Cả người Cao Đại Bàn cứng ngắc.

“Không ai thích làm thể thân của người khác, Ezwin chán ghét ngươi cũng rất bình thường.” Ezra nắm lấy mái tóc trên đầu, dùng kiếm laser trên tay cắt ngắn,“Dù sao với ta mà nói phụ nữ đang ghen tị luôn u mê, chỉ cần bảo với ả, ta định âm thầm bán ngươi cho tộc Danger, đã dễ dàng lừa gạt Ezwin hợp tác đem lỗi đi bí mật trong tòa thành bán cho tộc nhân của ta. Tên gốc kia còn chủ động dẫn đường cho đội tập kích, ha ~”

Cao Đại Bàn nghĩ đến một khắc trước khi mình hôn mê thì toàn bộ tòa thành bỗng nhiên mất điện.

Phòng chừng đó là tín hiệu bắt đầu tập kích?

Có lẽ Ezwin hiện tại đại khái cũng đã bị qua cầu rút ván, giết người diệt khẩu rồi?

“Ngươi là phương án dự phòng.”

Ezra cắt lọn tóc dài cuối cùng, đứng lên, nhìn xuống Cao Đại Bàn. Có lẽ là vì mái tóc ngắn, cũng có lẽ là do ánh mắt, lúc này hắn thoát nhìn giống như một thiếu niên thanh tú có chút sát khí.

“Brujah rất muốn có ngươi, Thân vương Ventruie dường như cũng rất cưng chiều ngươi, cho nên ngươi vẫn còn giá trị. Nếu tập kích không thành công, ngươi chính là lợi thế để đàm phán. Tập kích thành công, cũng có thể bán ngươi đi. Ta vừa mới phát hiện, ngươi có nhiệt độ cơ thể, có hô hấp, không sợ độc dược của Huyết tộc, hơn nữa nghe nói máu có thể uống? Như vậy quả thực rất giống như là động vật hình người! Có thể nói chuyện, thế nào cũng là giống loài quý hiếm? Hẳn là có thể bán giá cao.” Ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt Cao Đại Bàn, Ezra hơi uy hiếp nhẹ giọng nói:“Ngươi ngoan ngoãn một chút, trước khi giao dịch chúng ta sẽ không giết ngươi.”

Đúng là. tri kỷ nha.

Cao Đại Bàn cười khổ.

.....

Biến cố không hề có dấu hiệu báo trước đột ngột phát sinh!

Chiến sĩ tộc Danger ngồi trên đuôi chim phụ trách quan sát và binh lính ngồi phía trước điều khiển chim bay đồng thời hoảng sợ hét rầm lên!

Tuy rằng bọn họ kêu những câu khác nhau, nhưng đều tràn ngập sự hoảng sợ run rẩy!

Cao Đại Bàn ngồi gần cái đuôi hơn, rõ ràng nghe thấy binh sĩ quan sát kêu là “Truy binh đến đaasy”! Mà người phía trước lại kêu một từ đơn mà cô nghe không hiểu, phát âm kỳ quái như “Human.” linh tinh. Cao Đại Bàn đang do dự có nên cắt cổ tay dùng máu dẫn đường cho viện quân trong thành tới

cứu người hay không, nghe nói truy binh đến vừa định thờ phào, đã bị con chim đột ngột bay lên cao rồi hụp xuống khiến cho cô xóc nảy loạng choạng.....

Trong hỗn loạn chỉ thấy tất cả chiến sĩ tộc Danger vừa mới này còn trấn định ngồi ngay ngắn trên lưng chim lộ ra thần sắc sợ hãi kinh hoàng, chung quanh đều là tiếng thét chói tai và tiếng gầm gừ hỗn tạp đủ các loại khẩu âm! Mệnh lệnh cả đội ứng chiến được ban ra làm cho Ezra bên cạnh cũng không rảnh quan tâm đến cô nữa, thô bạo túm lấy Cao Đại Bàn đang mất thăng bằng lẫn lung tung, Ezra nhanh chóng dùng một cọng lông chim trói cổ chân của cô lại, sau đó rút kiếm laser bên hông ra chạy lên phía trước hỗ trợ!

Chân Cao Đại Bàn bị trói chày một ít máu, nhưng cảm giác đau nhức nơi cổ chân không bằng sự đau đớn mà màng tai đang chịu đựng! Không biết bọn họ gặp phải cái gì, màn đêm chung quanh mới này vẫn còn yên tĩnh, tối đen không một tiếng động, trong giây lát gian đã bị ánh huỳnh quang màu lam âm u và vàng xanh bao quanh, những dây leo dài cùng những phiến lá đẹp như cọng rong biển đột ngột xuất hiện, giống như những lưỡi hái từ dưới mặt đất mọc lên đang vung vẩy khắp bốn phía! Loại thực vật kỳ lạ này dường như có thể phát một loại sóng âm gì đó, khiến màng nhĩ người ta đau đến choáng váng.....

Tộc Danger không ngừng điều khiển chim Frey bay lên cao, giống như muốn tránh khỏi sự bắt giữ của những dây leo mềm dẻo kia, tránh trái tránh phải liều mạng bay lên thật cao! Độ cao thay đột ngột khiến cho Cao Đại Bàn khó thở, nhưng mà dù với tốc độ này vẫn không có thể né tránh những dây leo đáng sợ kia! Con chim bị những sợi tơ cuốn lấy phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng! Tất cả chiến sĩ tộc Danger trên lưng chim giống như nổi điên cố chém đứt những nhánh dây màu xanh âm u đang uốn éo bò lên! Những nhánh cây mềm mại giống như ma quỷ, sau khi bị chặt đứt nháy mắt đã phục hồi, lập tức bò lên một lần nữa! Càng đáng sợ là những phiến lá đẹp như rong biển kia, chúng nó không phải chỉ vung giống như lưỡi hái, mà thực sự là lưỡi hái sắc bén! Ngẫu nhiên vung qua, nháy mắt đã bỏ mọi vật thành hai nửa!

Cao Đại Bàn vừa cúi đầu bối rối mở dây thừng trên cổ tay, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế! Dòng máu ấm áp bị gió đêm thổi quật lên mặt lạnh lạnh, dính dính chậm rãi chảy xuống..... Cao Đại Bàn chết lặng ngẩng đầu, chỉ thấy đầu chim từ cổ đã bị chém thành hai nửa! Một người thuộc tộc Danger đứng trên đài điều khiển cũng bị bỏ đôi, nội tạng óc não bay đầy trời.....

Con chim mất đầu thẳng tắp rơi xuống, bị vô số xúc tua cuốn lấy đưa về chỗ có những phiến lá dày đặc hơn! Không có thời gian khóc thương cho đồng bọn vừa mới chết, bởi vì cũng không còn sống được bao lâu! Càng tới gần trung tâm của sinh vật kỳ quái kia, những phiến lá như lưỡi hái lại càng nhiều, vung lên thật nhanh giống như một máy xay thịt cỡ lớn, cắt con chim và cả tộc nhân tộc Danger thành những khối thịt bừa bãi.....

Hai tay Cao Đại Bàn nắm lông chim thật chặt để giữ thăng bằng, toàn thân cứng ngắc không kêu nổi một tiếng! Cô muốn quay đầu nhìn xem viện quân ở đâu, tại sao còn chưa tới? Trong khoảng khắc quay đầu, khóe mắt liền nhìn thấy nửa thân mình của Ezra nhầy nhụa máu đen và đôi mắt như lồi ra từ bên cạnh rơi xuống.....

Nhắm chặt mắt lại, nước mắt mãnh liệt trào ra, Cao Đại Bàn tựa vào phần xác chim còn sót lại không ngừng run rẩy!

Những phiến lá như lưỡi hái kia càng ngày càng nhiều, không ngừng xẹt qua bên cạnh cô, mà những sợi dây thật nhỏ đã sớm kéo trên làn da vô số lần, trên người nơi nơi đều là vết thương nhỏ, nơi nơi đều là máu, của mình, của người khác.....

“Cứu..... Cứu mạng.....”

Cao Đại Bàn khàn giọng kêu, tiếng kêu run rẩy chỉ có mình cô nghe thấy.

Rốt cuộc biết sinh vật nguy hiểm xuất hiện trong rừng rậm là cái gì rồi.

Rốt cuộc biết tộc Danger không sợ trời không sợ đất vì sao lại phải di chuyển hàng loạt.

Rốt cuộc biết vì sao kia tiếng la của người điều khiển kia lại hoảng sợ đến thế.....

Máy xay thịt càng ngày càng gần, mật độ như vậy dù có làm thế nào cũng không thể lách qua!

Sẽ chết, thật sự sẽ chết.....

Trong lúc bối rối, Cao Đại Bàn khóc đến trước mắt mờ hồ chết sống vẫn không giải được đoạn dây thừng trên cổ chân! Vừa vội vừa sợ, nước mắt không chịu khống chế tuôn ra ngoài, hai tay run bần bật, chỉ có thể vừa khàn khàn khóc kêu cứu mạng vừa liều mạng xé rách những sợi dây nhỏ trên cổ chân..... Thẳng đến khi hai tay đầy máu, đôi mắt đầm lệ mờ lung của Cao Đại Bàn mới chú ý tới, kiếm laser của Ezra rơi cách đó không xa!

Cao Đại Bàn nghẹn ngào liều mạng vuron tay ra, lại bị một tiếng hét lớn từ trên trời giáng xuống ngăn cản!

“Đồ ngốc! Đừng nhúc nhích!!”

Tiếng rống to này thật sự quá lớn, mang theo sát khí và sự tức giận trên chiến trường, khiến Cao Đại Bàn như bị điểm huyết sừng sờ không nhúc nhích!

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lấy máu lần thứ mười tám: Nhân vật nam chính, loại sinh vật này không phải vạn năng

Bóng ma màu đen từ trên trời giáng xuống!

Cánh tay cường tráng lạnh như băng duỗi ra cầm lấy tay Cao Đại Bàn, thanh kiếm trên tay kia thì lưu loát cắt dây thừng trôi trên cổ tay cô, xoay tay lại ôm lấy Cao Đại Bàn đã sợ tới mức không thể động đậy, dùng sức liên một mạch nhẩy qua lưng rồng của mình! Cùng lúc đó, những lá cây như lưỡi hái kia dùng một tốc độ cực nhanh cắt qua vị trí Cao Đại Bàn vừa mới duỗi dài cánh tay ra! Sợi tóc màu bạc bị gió thổi tung của người vừa đến cũng đồng thời bị cắt đứt!

Cao Đại Bàn tròn to mắt nhìn một màn mạo hiểm vụt qua sát bên người mình, theo bản năng ôm chặt người kia run rẩy! “Bru, Brujah”

Brujah không giống nhân vật nam chính phi thường dũng mãnh, vô địch trong phim dĩa dàng vuốt tóc nữ chính, nói “Không sao đâu, mọi chuyện qua rồi”.

Bởi vì căn bản là không thể không sao, bởi vì mọi chuyện còn chưa chấm dứt!

Cho nên anh ta không nói gì, chỉ dùng một tay ôm chặt người trong lòng, tiếp tục chém giết.

Mật độ các phiến lá và dây leo ở đây đã đến tình trạng có muốn tránh cũng không được, kẻ địch không có sinh mạng trước mặt giống như vĩnh viễn không thể hủy diệt. Giết đi lập tức tái sinh, cắt đứt lại mọc ra lần nữa, không ngừng không nghỉ, càng ngày càng dày đặc, giống như một tấm lưới lớn cướp lấy tất cả sinh mệnh, chặt chẽ bao phủ hai người trong đó.

Trên người Brujah cũng đầy thương tích. Cao Đại Bàn nhớ rõ thân thể của Thánh Huyết tộc vô cùng kiên cường dẻo dai, hơn nữa khả năng khôi phục rất mạnh, năm đó cô cần đến ề rằng cũng không thể lưu lại chút dấu vết nào, lại bị những sợi tua nhỏ này dễ dàng cắt rách như thái dưa chém rau! Đây rốt cuộc là sinh vật gì vậy?!

“Viện, viện quân đâu?” Cao Đại Bàn nắm chặt vạt áo trước ngực hần, giọng nói run run.

“Chết sạch rồi.”

“.....” Cao Đại Bàn không biết nên nói gì, bởi vì nói gì cũng đều tuyệt vọng.

Hắc Long dưới chân Brujah ngửa đầu gầm lên, tiếng kêu thảm thiết cắt qua bầu trời đêm! Những dòng máu màu lam nhạt vẩy ra chung quanh! Hắc Long mang theo hàng gai xương cực lớn mở rộng đôi cánh màu lam xanh biếc giống như cánh bướm, bị những phiến lá dày đặc kia nhanh chóng cắt nát. Mà cái đuôi đã sớm gãy, một cái móng rồng cũng bị chém rớt. Mặt Cao Đại Bàn ràn rụa nước mắt ôm người đàn ông bên cạnh thật chặt, cô còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Long từ trên trời giáng xuống tại tinh cầu này, bộ dáng hùng mạnh mà xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Nhưng hiện tại, nó đã không còn hoàn mỹ, nó nhất định sẽ chết.

Lại một tiếng gầm thét vang lên, lần này tiếng kêu ngắn ngủi mà vận vẹo, Cao Đại Bàn trừng lớn mắt ngơ ngác nhìn đầu Hắc Long bay ra! Thân thể cao lớn đột ngột mất trọng tâm, hai người trên lưng rồng cũng nhanh chóng ngã theo thì thể.

Cánh tay ôm cô càng siết chặt!

“Ôm chặt lấy ta!”

Brujah kẻ sát rống vào lỗ tai! Cao Đại Bàn nhắm chặt mắt, gất gao vùi đầu vào trong lòng đối phương, liều mạng co mình lại thật nhỏ!

Tôi không muốn chết! Tôi không muốn chết! Không muốn chết!

Dùng một viên pháo cuối cùng để mở đường máu, Brujah một tay rút kiếm bảo vệ người trong lòng, từ trên thì thể Hắc Long nhẩy xuống! Khe hở bị lửa đạn tạo ra nhanh chóng tái sinh, một lần nữa trở thành tấm lưới sắc bén dày đặc! Hai người từ trong rừng đao ngã xuống, chỉ có thể dựa vào kiếm laser trong tay Brujah cắt những dây leo tua tủa bên cạnh. Nhưng thân thể luôn có cực hạn, vung kiếm cỡ nào cũng không thể ngăn cản toàn bộ những xúc rủa kia, huống chi Brujah vừa chém giết vừa tiến vào đã hao phí gần hết thể lực, không ngừng mất máu làm cho trước mắt hần lúc này cơ hồ đã không còn nhìn thấy gì, hoàn toàn chém giết bằng bản năng.

Xúc tua tìm được khe hở liền nhanh chóng vòng lên cánh tay cầm kiếm của Brujah, chỉ trong nháy mắt, phiến lá như lưỡi hái vung qua liên cắt xương chém thịt, nhanh chóng chém đứt cánh tay phải!

“Đáng chết!”

Cúi đầu rủa một tiếng, Brujah mất đi vũ khí cuối cùng cắn răng đè cái đầu nhỏ trong lòng, “Nhắm chặt mắt lại.”

Nước mắt Cao Đại Bàn không ngừng rơi xuống, thấm vào quần áo dính đầy máu của người đàn ông. Cô cuộn mình chặt, tay chân run lên vẫn không dám làm ra bất cứ cử động nhỏ nào! Không ngừng nghẹn ngào làm cho khoang bụng của cô đau đớn như rút gân.

Brujah bảo cô nhắm mắt. Kỳ thật cho dù hấn không nói, cô cũng sẽ không mở, mỗi một tác da thịt mỗi một đốt ngón tay đều đang đau đớn, giống như sức lực còn lại chỉ có thể dùng để rơi lệ.....

Những tiếng xé gió ban đầu đã ngừng lại, màn đêm yên tĩnh, như nhà giam trải đầy dao mổ, tai của cô nghe thấy tất cả, tiếng da thịt bị cắt, tiếng xương cốt gãy, tiếng máu bắn tung tóe, tiếng tứ chi bay ra văng lên xúc tua.....

Cao Đại Bàn biết ai đang bảo vệ mình, ai đang bị xé rách cơ thịt.

Đầu của anh ta vẫn còn sao? Tay vẫn còn sao?

Kế tiếp sẽ đến phiên mình phải không?

Cô không dám mở mắt, không dám mở, chỉ cuộn mình trong lồng ngực kia, nhắm chặt mắt, cảm thụ được vòng ôm của cái chết.....

.....

Tốc độ rơi xuống mặt đất, còn nhanh hơn tưởng tượng của Cao Đại Bàn.

Sau khi hôn mê một khoảng khắc ngắn ngủi, ý thức nhanh chóng khôi phục.

Chậm rãi mở cặp mắt bị máu bịt kín, một hồi lâu sau Cao Đại Bàn mới xác định được giữa tầm nhìn màu đỏ máu, đây là thế giới của người sống. Mình không chết, mình vẫn chưa chết.

Cố sức buông tay ra, lao đảo bò lên, cơ bắp toàn thân Cao Đại Bàn đều bởi vì khẩn trương và dùng sức quá độ mà đau nhức không thôi, đừng nói đến làn da chongchát vết thương. Áo ngủ mỏng manh đã sớm rách nát, bị Cao Đại Bàn kéo xuống.

Hít sâu vài lần, Cao Đại Bàn mới lấy hết can đảm cúi đầu nhìn Brujah vừa mới nảy vẫn làm lá chắn cho mình, chỉ liếc mắt một cái liền dời tầm mắt đi!

Màu đỏ Màu đỏ của máu thịt.

Máu của Thánh Huyết tộc có màu đỏ.

Loại máu này khác với máu màu lam, máu màu đen của những người khác, thi hài như vậy thật sự rất giống con người! Làm cho người ta cảm thấy không rét mà run!

Cao Đại Bàn không dám nhìn hấn nữa, cũng không biết làm thế nào để cứu mình. Trong lúc nhất thời chỉ có thể ngơ ngác ngồi nguyên tại chỗ, không biết làm sao.

Nhìn quanh một vòng, Cao Đại Bàn phát hiện nơi này là bên dưới sinh vật kỳ quái kia. Phía trên là vài phiến lá thật lớn màu xanh lá cây có thể làm trần nhà thi đấu, phía trên chính là dây leo và những phiến lá rậm rạp giết người không chớp mắt, mà dưới lá cây, lại giống như chốn đào nguyên, im lặng mà vô hại.

“Thì ra là..... thực vật sao?” Cao Đại Bàn nhìn chằm chằm rễ cây của loại thực vật lớn đến bất thường này, từ trong cổ họng khô khốc ậm ừ phát ra một câu.

Những lời này, lại tạo nên phản ứng dây chuyền!

Từ trong những bụi cỏ thấp khắp bốn phía phát ra tiếng gừ gừ nguy hiểm, sau tiếng gầm gừ, một bầy dã thú to lớn lông màu rậm nắng, răng nanh nhọn hoắt giống như sói nhảy ra, tiến về hướng phát ra âm thanh! Đôi mắt xanh âm u của chúng như lửa địa ngục dưới ánh sáng huỳnh quang phản chiếu từ các phiến lá càng thêm khủng bố! Cao Đại Bàn theo bản năng nhích gần tới thì thể Brujah.....

Những con Wolf, loại thú dữ ăn thịt tập hợp thành bầy giống như sói. Cô cũng từng gặp qua vài lần khi đi du lịch toàn cầu với đội tuần tra. Nhưng khi đó bên người có vô số cao thủ, còn có thể coi như dạo vườn bách thú, hiện tại gặp phải tình huống một chọi một, tuyệt đối là vấn đề sống chết! Mặc dù ở tỉnh cầu Sange loại dã thú này không tính là to lớn nhất hay hung dữ nhất, nhưng lợi thế của chúng là luôn hành động tập thể, động tác nhanh nhẹn, hơn nữa trời sinh vô cùng xảo quyệt, nếu gặp binh sĩ, không nói tới loại vô dụng trời gả không chặt như Cao Đại Bàn, dù là chiến sĩ có kinh nghiệm, nếu trong tay không có vũ khí cũng phải ác chiến một hồi!

Làm sao bây giờ?

Cao Đại Bàn cố gắng ngừng thở, cuộn mình thành một cục.

Đàn thú thấy cô không có động tác gì, liền cẩn thận thối lui ra một chút, từ xa nhòm tới.

Cao Đại Bàn hiểu được, sớm muộn gì chúng nó cũng nhào lên. Hơn nữa cho dù may mắn không bị chúng nó ăn luôn, trong khu rừng rậm này cũng có vô số phi cầm mãnh thú chờ ăn cô. Cô cần phải có khả năng chiến đấu vượt bậc, nếu không đừng nghĩ đến chuyện còn sống đi ra.

Làm sao bây giờ?

Cao Đại Bàn hơi hơi quay đầu, lại thoáng nhìn thi thể của Brujah.

Tứ chi và đầu đều bị cắt đứt.

Nhưng thân mình vẫn còn, trái tim không bị hư tổn.

Lanka đã từng nói, Thánh Huyết tộc chỉ cần trái tim vẫn còn, thì có thể sống lại.

Như vậy nên làm thế nào đây? Nhặt tứ chi của hắn lên ráp vào sao?

Lại quay đầu liếc mắt nhìn thi thể không trọn vẹn kia một cái, không có gì biến hóa, không có tự động mọc ra một cái đầu mới.

Đại khái là thật sự cần lắp lại chăng?

Cao Đại Bàn nhìn quanh một vòng, tứ chi của Brujah cũng rơi cách đó không xa, bộ quần áo màu đen rất nổi bật trong những chiếc áo choàng đỏ. Ước lượng khoảng cách một chút, đều nằm trong phạm vi vài bước, vẫn cách đàn thú bắt đầu cấu xé các thi thể này một khoảng cách nhất định, từ từ đi tới hẳn là không quá nguy hiểm.

Nghĩ như vậy, Cao Đại Bàn vừa thử thăm dò chậm rãi đi về phía cái đầu gần mình nhất, vừa chú ý bày thú đang theo dõi cô.

Ước chừng ý thức được động tác của cô rất chậm, hơn nữa phương hướng di động cũng không phải chạy trốn ra ngoài vòng tròn, đám Wolf* chỉ là hơi ngửa đầu phát ra tiếng gầm gừ đe dọa, cũng không tiến thêm một bước.

(* Nguyên tác là Vu Phát Thú phiên âm tiếng Trung của từ Wolf.)

Ôm đầu Brujah, Cao Đại Bàn thờ hồn hèn, không dám nhìn kỹ vật trong tay, vội vàng cúi người đi về. Nền đất thô ráp cọ lên đầu gối đau nhức, nước mắt tựa hồ lại muốn chảy xuống.

Vì sao, mình lại vô dụng đến mức này?

Cứ đi tới đi lui vài lần như thế, ngoại trừ cánh tay nắm kiếm bị chặt đứt đầu tiên, Cao Đại Bàn đã tập hợp đủ tất cả các bộ phận còn lại, mà vòng vây của bày sói, cũng càng lúc càng siết chặt Run run họp các bộ phận lại, thấy chúng nó tự động kết nối sinh trưởng một lần nữa, Cao Đại Bàn cơ hồ nín khóc mà cười! Nhưng mà niềm vui sướng không duy trì được bao lâu, đã xuất hiện nguy cơ mới:

Brujah hồi sinh, vẫn không tỉnh lại.

Không có tiếng thô hấp và tim đập, thậm chí Cao Đại Bàn không thể phán đoán anh ta đã sống lại hay chưa.

Vì sao còn bất tỉnh? Vì thiếu một cánh tay sao?

Nhưng lúc trước, khi Ventrue chém đứt cánh tay của Nosferatu, đối phương vẫn nói chuyện hành động như bình thường mà.

Cao Đại Bàn lo lắng ngẩng đầu, bày thú càng lúc càng đến gần, chúng nó đại khái đã chia phần các thi thể xong, bắt đầu muốn tấn công sinh vật còn sống là cô. Cao Đại Bàn nhìn thấy một con Wolf ngậm đang cánh tay cô không tìm được.

“Tỉnh lại đi!”

Dùng sức lắc lắc Brujah dưới thân, đối phương vẫn không hề phản ứng như cũ.

“Mau mau tỉnh lại đi! Còn chân chữ nữa tay ngài sẽ bị chúng nó ăn mất!”

Sốt ruột ngẩng đầu nhìn dã thú bắt đầu cúi xuống cấu xé, cắn đứt cánh tay kia, Cao Đại Bàn cúi đầu ra sức tát Brujah! Một tiếng bốp thật vang, làm con Wolf trước mặt cô bất an nhả cánh tay ra, đi qua đi lại hai lần, mà Brujah bị đánh vẫn nằm ngay đó.

Sao lại thế này?

Cao Đại Bàn thật sự muốn khóc. Lung tung lau nước mắt và máu trên mặt, động tác lại bỗng nhiên dừng lại.

Giờ cánh tay dính máu lên trước mắt, gất gao nhìn chằm chằm suy tư trong chốc lát, Cao Đại Bàn đột nhiên hiểu ra.

Chẳng lẽ. Thì ra là thế, mất máu quá nhiều, hiện tại Brujah hẳn là đang ở trong suy nhược cực độ?

Nếu nói đến dinh dưỡng siêu cấp. không phải gần ngay trước mắt sao?

Vòng vây đã thu nhỏ lại đến mức cô có thể thấy rõ vết máu trên cằm một con Wolf đứng gần nhất, không có thời gian để do dự, Cao Đại Bàn nắm móng tay dài của Brujah lên, thẳng tắp đâm một lỗ hồng thật sâu trên cổ tay, dòng máu dừng mãnh trào ra, nhưng không ồ ồ tuôn trào giống như Cao Đại Bàn dự đoán. Cao Đại Bàn lăm vào đường cùng đành phải đưa cổ tay đến đặt trên môi đối phương, để cho máu trực tiếp chảy vào miệng Brujah.

“Tĩnh lại! Mau tĩnh lại!”

Mùi máu tươi mới làm cho đàn thú càng thêm phấn khởi!

Hai con Wolf trẻ tuổi nóng lòng muốn thử lao đến đầu tiên, vừa giống như thử vừa giống như khiêu khích cúi đầu cắn cắn cổ chân Brujah, sau đó lại nhanh chóng thối lui! Nghiêng đầu nhìn phản ứng của Cao Đại Bàn.

Cao Đại Bàn có thể có phản ứng gì, hiện tại cô hận không thể nhét toàn bộ cổ tay mình vào miệng Brujah để nhanh chóng cứu tính anh ta! Bởi vì nếu không phép thử tiếp theo chính là cắn cổ chân của cô!

Thử xong mà không có phản kháng, có thể bắt đầu tiến công!

Đàn thú hơi hơi cúi người, chân sau tụ lực, sau đó vồ lên!

Cảm thấy sau lưng bị va đập mạnh, tiếp theo là đau đớn như bị lửa thiêu! Cao Đại Bàn lao đảo ngã quỵ trên người Brujah, theo bản năng kêu lên thảm thiết: “Đau quá —! Tĩnh lại đi đồ chết tiệt!”

Nhưng mà có một thứ còn kêu lớn hơn cả Cao Đại Bàn, đó là con thú nhào tới cắn cổ chân Brujah.

Nó gần như lập tức bị đá bay ra ngoài!

Tru lên trong tiếng xương cốt vỡ vụn đáng sợ!

Đánh lên trên rễ cây đại thụ! Chỉ phát ra tiếng rên rỉ trước khi tắt thở, liền nện thật mạnh xuống mặt đất! Miệng mũi đều chảy máu, tứ chi còn đang run rẩy nhanh chóng không còn nhúc nhích.

Một cước này khiến mọi người [thú] đều bị dọa đến choáng váng!

Toàn bộ vòng vây lập tức lui về phía sau năm sáu thước!

Cao Đại Bàn đại ra nhìn thì thể con thú kia, thẳng đến khi cổ tay bị nắm đau mới hồi phục tinh thần. Brujah đã trở mình ngồi dậy, dùng cái tay còn sót lại kia siết chặt lấy cổ tay của Cao Đại Bàn, móng tay thô lỗ cắt qua làn da Đại Bàn, răng nanh đâm vào máu thịt thật sâu, dòng máu đỏ sẫm từ vết hầu vội vàng chảy vào.

Sức lực hùng mãnh như vậy cùng với một loại cảm giác bất thường trên người đối phương làm cho Cao Đại Bàn hơi sợ hãi.

“Chậm, chậm một chút, hút chậm một chút. Tôi, tôi cảm thấy hơi đau.”

Không đúng, là rất đau! Rất đau!

Đối phương không hề phản ứng, giống như dã thú đói khát chộp lấy cánh tay Cao Đại Bàn, liếm đến chỗ nào liền cắn chỗ đó, không quan tâm liệu mạng hút, giống như muốn ăn hết toàn bộ!

Cao Đại Bàn thật sự bị đau, bắt đầu giãy dụa theo bản năng, ra sức chống đẩy đầu đối phương càng ngày càng tới gần. Dường như bị sự kháng cự của Cao Đại Bàn quấy rầy, Brujah ngừng phất đầu lên gầm nhẹ một tiếng!

Cao Đại Bàn bị dọa sững sờ ngay tại chỗ!

Tiếng gầm kia căn bản không phải là tiếng kêu của con người, mà là tiếng gào phát ra từ trong cổ họng của loài dã thú, dùng để đe dọa con mồi! Trong nháy mắt đó, Cao Đại Bàn có thể xác định, Brujah đã hoàn toàn không biết cô là ai, trong cặp mắt màu máu không còn sót lại chút lý trí nào, đồng tử dựng thẳng! Răng nanh đã hoàn toàn duỗi dài ra, hiện tại hẳn chính là một con thú đói khát chỉ biết hành động theo bản năng!

“Không lẽ mình đã cứu tính một con dã thú càng nguy hiểm hơn.”

Cao Đại Bàn đại ra thì thào.

.....

“Toàn quân bị diệt?!”

Máy truyền tin bị quăng mạnh vào màn hình! Màn hình điện tử lập tức bùng nổ! Những dòng điện màu lam nhạt phát ra tiếng xèo xèo rên rỉ qua khe nứt.

“Đúng vậy, toàn quân bị diệt.”

Cơ thể cứng đờ hành lễ, lính liên lạc lớn tiếng trả lời, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào đức ngài thân vương trên ghế chủ tọa.

Có lẽ kẻ ngốc cũng cảm nhận được, hiện tại sát khí của thân vương Ventruie dày đặc cỡ nào.

“Đó rốt cuộc là cái gì?” Giống như đang kiềm chế cảm xúc, xoay người đưa lưng về phía lính liên lạc, Ventruie cúi đầu hỏi.

“Không biết.” Lính liên lạc nói, cũng không dám ngẩng đầu, “Thứ đó có khả năng che chắn tin tức, chỉ cần tiến vào trong phạm vi của nó thì toàn bộ thiết bị điện tử đều mất tín hiệu, nhân viên quan sát không thể tới gần, mà những người tới gần đều đã chết. Vũ khí điều khiển từ xa đưa vào cũng bị hủy diệt. Trước mắt nhìn từ xa chỉ có thể phỏng đoán đây là loại sinh vật công kích vật lý, tựa hồ còn có sóng âm phụ trợ.”

“Như vậy..... Tìm được nó rồi sao?” Do dự một chút, thân vương vẫn hỏi ra vấn đề này.

“Không, không biết.” Giọng nói của lính liên lạc vô cùng chột dạ.

“Brujah đã chết sao?”

“Tỉ lệ sinh tồn dưới 10%.”

“Thật không.....” Ventruie chậm rãi ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, thật lâu sau, bắt đầu bình tĩnh hạ lệnh: “Công tác dọn dẹp tộc Danger còn sót lại quanh thành giao cho phó đội trưởng Kolle toàn quyền tiếp quản, hai phần ba quân lực lưu lại, còn lại một phần ba và toàn bộ đội viên đội tuần tra 30 phút sau tập hợp tại phía Nam tòa thành. Lần này chúng ta đột nhập từ dưới mặt đất! Mặt khác, quân tiếp ứng tới sau, toàn thể phải nghe theo tổng chỉ huy cao nhất của đội tiếp ứng.”

“Vâng! Chỉ huy!” Nhân viên truyền lệnh lớn tiếng đáp lời, vội vàng lui ra ngoài.

“Trực giác của ta nói cho ta biết, nó còn sống.” Một mình ngồi im tại chỗ, thân vương Ventruie yên lặng nhìn bầu trời dần sáng phượng xa.....

Lanka bị chói mắt nhũn nhũn mảy, đóng vòng bảo vệ ngăn ánh sáng của tòa thành lại, “Nếu cô ấy thật sự còn sống. Ngài nên cầu nguyện tướng quân Brujah đã chết.”

Ventruie giương mắt.

Ngón tay Lanka lướt qua ly thủy tinh chứa máu trong suốt trên bàn..... “Đã thú xỏ chuông ở cùng đồ ăn, ngài tin rằng ngài ấy sẽ không làm gì sao? Nếu Brujah bị thương, tình huống càng tệ hơn. Vì bổ sung thể lực, xuất phát từ bản năng bảo vệ thân thể mình, ngài ấy đại khái sẽ ở trong trạng thái vô thức hút khô cô ấy! Nếu ngài ấy còn một chút ý thức, không muốn cô ấy chết, như vậy vì bổ sung lượng máu hút không đủ, biện pháp tốt nhất chính là giao hợp..... Ngài thân vương của tôi, ngài muốn nhìn thấy loại kết quả nào đây?”

“Đủ rồi, cảm miệng.....”

To be continued...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thức ăn ngon ngay trước mặt, có người sắp bùng nổ.....

Ngã rẽ đầu tiên đã xong.

Đồng chí Đại Hắc Long đã đi đời, mặc niệm một giây.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Lấy máu lần thứ mười chín: Đang ở trong phim kinh dị, nếu bạn đã nhắm mắt lại, thì tốt nhất đừng mở ra nữa

Cao Đại Bàn cảm thấy cổ tay mình sắp bị cắn đứt.

Da thịt và xương cốt, đều ướt đầm máu tanh, hàm răng nhọn của đối phương như ẩn như hiện. Người đàn ông tuần tú hiện tại thoát nhìn lại kinh khủng như dã thú!

Lúc trước ở trong bệnh viện nhìn thấy vết thương trên chân người khác, Cao Đại Bàn đã rung mình, hiện tại đối thành bản thân mình rơi vào hoàn cảnh máu tươi đầm đìa như vậy, không thể chỉ diễn tả bằng một chữ đau? Đau đớn luôn làm cho người ta bộc phát ra dũng khí và sức lực mà bình thường không có được, Cao Đại Bàn bắt đầu gậy dựa tự cứu! Tay đâm chân đá, cào xé, vừa cắn vừa nhay.....

Brujah đang ăn com bị cô chọc giận, xoay người muốn dùng tay kia thì đè cô lại, mới ý thức được mình thiếu một cánh tay.

Rốt cuộc động tác hút máu cũng tạm dừng một chút, Brujah nâng mặt khê rồi đi cánh tay bị cắn đến máu thịt mơ hồ của Cao Đại Bàn, quay đầu tìm kiếm tay mình.

Bị đôi mắt đỏ đậm của Brujah quét đến, bầy Wolf nức nở hoảng sợ lui về phía sau. Con thú đáng thương ngậm cánh tay anh ta, bị ánh mắt Brujah trừng, liền sợ tới mức lông mao trên lưng dựng đứng! Trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đe dọa, kẹp chặt cái đuôi cong lưng, hai chân trước khấn trương đâm sâu vào trong bùn đất.

Tầm mắt Brujah dò đi làm cho Cao Đại Bàn ý thức được, lúc này là cơ hội chạy trốn duy nhất của mình! Lập tức vươn tay trái sờ soạng lung tung trên mặt đất tóm lấy một cục đá, dùng hết sức lực toàn thân hung hăng ném về phía con Wolf đang ngậm cánh tay kia!

Cao Đại Bàn đang khóc đến mất mũi mơ hồ, tay chân thì ở trong trạng thái đau đớn như rút gân, đương nhiên tảng đá không thể chuẩn xác bay đến mục tiêu. Nhưng khi hòn đá không nhỏ mang theo bùn đất và tro bụi này “Oành” nện ngay trước mặt con vật đang khấn trương thì động tĩnh này cũng đủ để đối phương cả kinh bốn chân chưa chạm đất quay đầu bỏ chạy! Một đồng bọn kinh hoàng chạy trốn, khiến cả đoàn đều hoảng sợ! Hơn mười con Wolf lập tức giải tán! Lùm cây và bụi cỏ bốn phía vì chúng nó chạy qua mà xào xạc rung động.

Cánh tay chạy trốn, làm cho động tác của Brujah tạm dừng một giây.

Tự hỏi có nên đuổi theo hay không, bàn tay đang siết chặt người dưới thân cũng khê buông lỏng. Mà Cao Đại Bàn thì đang chờ đợi giây phút này! Rút mạnh cánh tay bị nắm về, tay trái thuận thế nắm một vốc bụi ném vào mặt Brujah, Cao Đại Bàn xoay người bỏ chạy!

Một trái một phải hai bên người thú liều mạng chạy trốn khiến khu rừng rậm yên tĩnh cũng náo nhiệt lên!

Brujah bị bỏ lại không lên tiếng, đứng thẳng dậy.

Trước tiên, anh ta nhìn nhìn phương hướng đào tẩu của Cao Đại Bàn, cùng với rừng cây bị cô đập sột sà sột soạt.

Sau đó xoay người nhìn khoảng cách và tốc độ của bầy thú.

Cuối cùng cúi đầu nhìn nhìn máu tươi của Đại Bàn dính trong lòng bàn tay.

Đức ngài tướng quân cười lạnh, nâng tay, chậm rãi liếm những vết máu. Đồng tử híp lại, như một tia chớp biến mất ngay tại chỗ!

Cao Đại Bàn hoảng hốt không nhìn đường chỉ lo chạy càng xa càng tốt! Đầu gối bị tảng đá cắn đau, khuôn mặt bị dây lá trong rừng cào rách tạo ra những vết thương nhỏ chi chít, bước thấp bước cao chạy trốn, cảnh vật trước mắt lay động mà hỗn loạn, sự khấn trương khiến chân cô nhũn ra không ngừng ngã nhào, nhưng cô vẫn ráng sức chạy, liều mạng chạy.

Chạy nửa ngày, phía sau lại không có truy binh đuổi tới, Cao Đại Bàn chạy trốn đến thở không ra hơi thả lỏng trong lòng, dưới chân liền mất hết sức lực, trực tiếp ngã dưới rễ cây, dựa vào thân cây liên tục thở.

Nghỉ ngơi vài phút, đầu óc thiếu dưỡng khí của người nào đó mới dần dần thanh tỉnh — không đúng, yên tâm quá sớm, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn!

Khi liên quan đến đồ ăn, cái mũi của quý hút máu liền linh mãnh như chó săn. Đối với Brujah mà nói, mùi máu của cô chính là biển chỉ đường tốt nhất! Trên người mang theo nhiều vết thương như vậy, cộng thêm cổ tay không ngừng chảy máu, cô có chạy thật xa cũng bằng không. Chỉ cần biết được cô ở đâu, dựa vào tốc độ và sức mạnh kinh khủng của Huyết tộc, đối phương có thể nhanh chóng đuổi theo!

Cao Đại Bàn cả kinh vội vàng đứng lên, theo bản năng bắt đầu chạy trốn một lần nữa! Cô bỗng nhiên hiểu được vì sao mình lại có nhiều thời gian để chạy trốn như vậy. Bởi vì đối với Brujah mà nói, đám Wolf kia còn khó đuổi hơn cô một chút, cho nên anh ta quyết định lấy cánh tay của mình về trước, sau đó lại theo mùi máu truy bắt cô, dễ dàng như vật nằm trong lòng bàn tay. Về phần sau khi tìm được, dĩ nhiên là cắn đứt cổ xé nát tận tình huống thụ lĩnh tính. Nghĩ đến đây, cả người Cao Đại Bàn phát rét!

Làm sao bây giờ, phải làm sao để che giấu mùi hương trí mạng của mình?

Tôi không muốn chết ở chỗ này!

Cao Đại Bàn chạy đến hết hơi hết sức dừng chân lại, tựa vào cây thở hổn hển cúi đầu nhìn cổ tay mình. Máy ức chế mùi đã sớm rút đầu mất, nhưng với trạng thái toàn thân đầm máu hiện tại, phỏng chừng cho dù nó có còn cũng không có tác dụng gì. Không có sản phẩm công nghệ cao, hiện tại cô chỉ có thể nghĩ đến một mùi gì đó mạnh hơn để lấn át mùi máu, hoặc thứ gì đó có thể ngăn cách mùi. Ví dụ như chân không, ví dụ như nước.

Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười hơi vụng về khấn trương. Tầm mắt nhìn về phía trước, trong màn sương mù tại rừng rậm buổi sớm, cách đó không xa một đầm nước lấp lánh như ẩn như hiện dưới ánh mặt trời mỏng manh.

.....

“Thưa ngài thân vương, đã tìm được máy ức chế mùi rồi.”

Lanka do dự một chút, vẫn đưa chiếc vòng tay tinh xảo gãy nát kia lên, “Nhưng là chỉ có máy ức chế mùi hình vòng tay, không có ai cả.”

Ventruie quay đầu, im lặng tiếp nhận món đồ chơi nhỏ mà Đại Bàn vẫn luôn mang theo bên mình, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve. Vòng tay tựa hồ

đã bị cái gì đó rất sắc bén trực tiếp cắt đứt, dính một chút cỏ và bùn đất, phía trên còn mang theo mùi máu nhân nhát và mùi hương tươi mát sau khi tắm rửa. Điều này làm cho anh ta nhớ đến hình như chủ nhân của chiếc vòng tay này bị bắt đi ngay sau khi tắm rửa xong, mà bình thường, tắm rửa xong nó sẽ ngoan ngoãn ngồi trong phòng chờ anh ta đến dùng cơm.

Lanka ngẩng đầu nhìn biểu tình của ngài thân vương, thấp giọng nói: "Nơi tìm được chiếc vòng gần phạm vi bao trùm của thứ kia, đại khái là khi cô ấy vừa bị tập kích thì đã rơi xuống? Đi tới phía trước hơn mười mét chính là khu vực cấm có đi mà không có về. Nói thật, tuy rằng lời này rất khó nghe, nhưng hiện tại tôi thật sự không dám hy vọng cô ấy còn sống"

"Đúng vậy, không thứ gì tiến vào phạm vi của sinh vật kia mà còn sống trở ra!" Đội trưởng đội hộ vệ mở cửa cảm ứng ra, đi vào tháp chỉ huy vừa mới dựng, động tác thô bạo hất mặt nạ bằng kim loại đen trên mặt ra! Nghiến răng nghiến lợi lớn tiếng báo cáo: "Thưa thân vương, thứ đó không chỉ không thể tiếp cận trên không trung, hiện tại xem ra ngay cả mặt đất cũng không được! Phía trước giống như có một bức tường, bộ đội tiên phong đã bị tiêu diệt hoàn toàn! Thuộc hạ sắp điên rồi, thứ kia rốt cuộc là cái gì vậy?! Chiến dịch Kirsty Moore năm năm trước cũng chưa thể thâm đến vậy!" Hung hăng đâm một quyền lên vách tường bằng kim loại! Tiểu đội trưởng buồn bực nói: "Tệ nhất đến nay chúng ta vẫn hoàn toàn không biết gì về thứ chết tiệt kia! Ngay cả nó là thực vật hay là động vật cũng không biết, hoàn toàn bị tấn công trong tình trạng bị động mơ hồ! Hiện tại mặt trời đã lên, mặc dù phòng hộ sẽ làm sức chiến đấu và tính linh hoạt của quân đội giảm mạnh. Ngài thân vương, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn!"

Lanka cau mày cắn móng tay ngồi xuống thật mạnh! "Đáng giận! Chỉ cần có mẫu vật thôi. Chỉ cần cho tôi một mảnh mẫu vật nhỏ, có thể trong vòng ba giờ đồng hồ nghiên cứu ra chất độc xử lý thứ chết tiệt kia! Chẳng lẽ không có ai từng tiếp xúc với thứ đó mà còn sống sao?"

Thân vương Ventruie khoanh tay cắt chiếc vòng tay đã được thương thức nửa ngày kia vào trong áo choàng, bình tĩnh nói: "Có đấy, nó còn sống."

Tiểu đội trưởng không thể tin nổi, "À? A, ngài nói đến con người kia sao? Không thể nào. Làm sao có thể?"

"Tôi có thể khẳng định." Thân vương ngồi xuống, mở bản đồ lập thể của khu rừng trên bàn điện tử lên, "Mùi máu, không, mùi máu tươi mới, nói cho ta biết nó còn sống. Không cần đến máy định vị, chỉ cần hương qua máu của nó một lần, dù mùi vị có mờ nhạt đến đâu thân thể cũng sẽ tự động bắt giữ, dù là kim loại, bùn đất hay nước đều không thể ngăn cản. Những vi hạt trong không khí nói cho ta biết, là máu tươi mới chảy, hay là máu cũ đã khô cạn, đang trốn trên không trung hay ẩn mình dưới đất, thậm chí có thể phán đoán ra đối phương có cách xa mình lắm không." Ngón tay thon dài của Ventruie bắt đầu từ dấu hiệu màu vàng đại biểu tháp chỉ huy trên bản đồ điện tử xanh mon mon, thẳng tắp xẹt qua nửa khu rừng rậm, vững vàng dừng lại ở dấu hiệu một cái hồ nước màu lam hình bán nguyệt, nhẹ nhàng gõ gõ, "Nó ở đây."

.....

Cao Đại Bàn cảm thấy mình sắp hít thở không thông mà đã chết!

Dù cô đã liều mạng ngậm chặt miệng, cuối cùng vẫn làm cho vài bọt khí lọt ra ngoài, phát ra tiếng ục ục rất nhỏ loạng choạng nổi lên mặt nước. Hiện tại cô vô cùng hối hận vừa mới nãy không đi tìm một cây cỏ rỗng ruột, giống như trong phim, ngậm trong miệng trốn dưới đáy nước để thở. Tuy làm như vậy thoát nhìn rất ngốc, nhưng lại thật sự có tác dụng.

Bởi vì ở trong nước, lỗ tai bị chèn ép, Cao Đại Bàn không nghe rõ âm thanh chung quanh cho lắm, cô không biết Brujah có đuổi theo hay không, có phát hiện cô ở dưới đáy hồ hay không. Cô cảm thấy hiện tại mình tựa như nhân vật nữ chính trong phim kinh dị, gắt gao nhắm mắt lại không dám mở. Bởi vì trong phim, người đang nhắm mắt khi mở mắt ra, liền phát hiện thứ khủng bố nhất vừa vịn đứng ngay trước mặt mình! Cao Đại Bàn sợ nhất là cảnh này.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không được, lượng khí hô hấp Bản học Đại Bàn luôn luôn di động trong tiêu chuẩn của người bình thường, cô thật sự không chống đỡ được bao lâu. Có lẽ, lén lút nổi lên quan sát tình huống chung quanh một chút thuận tiện ngắt một cây cỏ rỗng ruột cũng không hẳn là chuyện xấu, bản học Đại Bàn nghĩ như vậy, buông lỏng tay đang cầm lấy bèo dưới đáy hồ ra, thử nhẹ nhàng tiến lên mặt nước, nhưng đôi mắt vẫn không dám mở ra.

Vừa trời lên chưa được mấy mét, thất lạng Cao Đại Bàn bỗng nhiên bị một cái lạnh gì đó như băng cuốn lấy thật chặt! Đối phương cuốn rất đột ngột rất mạnh, xương sườn Cao Đại Bàn thiếu chút nữa gãy đôi! Lượng không khí cuối cùng cũng bị ép thở ra hết, trong lúc kinh hãi còn nuốt vào một ngụm nước!

Cao Đại Bàn sắc nước lập tức rối loạn! Mở mắt ra theo bản năng giãy dụa vịn vịn, liều mạng bơi về hướng có không khí! Trong khi bối rối lại bị thứ gì đó lôi xuống càng sâu, quấn càng chặt hơn! Cao Đại Bàn quay đầu, trông đen trên liền phản chiếu ra hình ảnh một con mắng xà khổng lồ đập vào mặt mà đến! Thậm chí nhìn thấy răng nanh mang theo nọc độc và đầu lưỡi màu đen trong cái miệng to đầy máu kia! Dưới tay là da rắn lạnh lẽo dính dính vừa trơn vừa đầy vảy! Trước mắt là răng nanh gần trong gang tấc và đồng tử màu vàng dựng thẳng không có mí mắt của loài bò sát.

Mình sẽ chết tại đây sao, Cao Đại Bàn nghĩ, toàn thân đại ra.

Miệng rắn đã gần chạm vào tóc cô bỗng nhiên ngừng bất! Giống như một thước phim bị bấm tạm ngừng sừng sờ dừng ngay trước mắt!

Thân rắn to lớn bị một bàn tay tái nhợt từ phía sau bắt lấy, sau đó, chỉ xé một cái, móng vuốt sắc nhọn trên cái tay kia đã phá toang toàn bộ bụng rắn! Máu rắn nhuộm tím cả hồ nước. Trong lúc hỗn loạn, Cao Đại Bàn đại ra nhìn ngón tay mạnh mẽ của Huyết tộc thoải mái vịn vịn bóp nát xương cốt của con mắng xà kia! Thân rắn đang quấn trên người cô, như một chiếc khăn lau rách nát vô lực buông ra chìm xuống đáy hồ. Thay vào đó, là cánh tay quý tộc của quý hús máu vừa xé nát con mắng xà.

Được rồi, mình vẫn phải chết. Cao Đại Bàn nghĩ, càng thêm tuyệt vọng.

.....

Trên thực tế, cho dù Brujah không cần cô, Cao Đại Bàn cũng đã kiệt sức sắp chết rồi.

Nín thở trong thời gian quá dài đã vượt qua khả năng chịu đựng của cô, hiện tại Cao Đại Bàn đã thiếu dưỡng khí đến choáng váng, lại uống một bụng nước hồ, phổi cũng bị nghẹn đến phát đau, ngay cả sức lực bơi lên mặt nước cũng không có.

Đức ngài quý hút máu nắm thắt lưng của cô cơ hồ gấp gấp không chờ nổi, áp sát lại, chính là ngoài dự kiến của Cao Đại Bàn, Brujah không xuống tay trên cổ của cô trước, mà cúi đầu hôn lên môi cô.

Không khí, không khí để con người sinh tồn tràn tới, Cao Đại Bàn hành động theo bản năng, chủ động ôm lấy đối phương liều mạng hút! Hàm răng nanh cắn lên môi đối phương, đầu lưỡi lướt qua răng nanh của đối phương, vợi vàng cơ hồ muốn nuốt luôn đối phương vào bụng. Trong nháy mắt cô bỗng nhiên lý giải được sự khát vọng của Huyết tộc đối với máu!

Nếu đói khát gần chết, nếu bị nghẹn đến hít thở không thông, cô cũng sẽ liều lĩnh liếm nguồn suối sinh mệnh kia.

Cánh tay ôm bên hông cô mạnh mẽ siết chặt, động tác này làm cho Cao Đại Bàn vội vã hít vào lại mãnh liệt ho khan, nụ hôn bị gián đoạn bắt đầu gãy đổ. Mà Brujah cũng không cúi đầu chủ động tìm kiếm làn môi của cô nữa, chỉ vợi vàng đỡ cô nhanh chóng bơi lên mặt nước. Vừa ló đầu ra liền thở bạo đặt cô lên tảng đá bên hồ, vùi đầu hung hăng cắn!

Cánh tay Cao Đại Bàn bị anh ta xiết đến xanh tím, miệng vết thương trên cổ tay lại vỡ ra, sau lưng đập vào tảng đá, lại gánh vác thể trọng của cả hai người, trong lúc nhất thời đau đến nói không ra lời! So sánh với phía dưới, mạch máu bị cắn trên cổ cô có vẻ không đau lắm.

Đại khái là hôm nay mất máu quá nhiều rồi, Cao Đại Bàn bắt đầu cảm thấy đầu rất choáng váng, hơn nữa còn hơi lạnh. Sợi tóc màu bạc ướt sũng của Brujah buông rơi lướt qua bờ vai lỏng lẻo của cô, làm cho cô cảm thấy rất ngứa, cũng càng thêm lạnh.

Cô cảm thấy hiện tại mình không bình thường, nhưng người đàn ông trên người cũng không bình thường cho lắm, đồng tử của anh ta vẫn dựng thẳng, hơn nữa còn đỏ rực giống như mang theo màu vàng quý dị, nhiệt độ cơ thể của anh ta cũng cao đến dọa người, cả người nóng như bàn ủi, những chỗ da thịt hai người chạm nhau đều nóng bỏng! Không phải quý hút máu đều lạnh băng giống như thi thể sao? Anh ta như thế, có phải cũng là dấu hiệu sinh mệnh đã đi đến giới hạn cuối cùng hay không?

Rất nhanh, Cao Đại Bàn không còn cảm giác gì nữa, sinh mệnh của cô dường như cũng xói mòn theo dòng máu cuộn cuộn bị đối phương không ngừng hút đi, vòng eo bị đè nặng đến mất đi tri giác, trái tim cũng kinh hoàng đập liên hồi như muốn lên cơn sốc! Nhưng mà mặc kệ nó ra sức đập như thế nào, cũng đã không đủ máu vận chuyển khắp toàn thân, nửa người bên trái của cô đã tê dại, tay trái không nghe theo mệnh lệnh của đầu óc xui xẻo, chỉ có dây thần kinh trên đầu ngón tay thỉnh thoảng run rẩy một chút.

Cao Đại Bàn cảm thấy mình giống như nằm trong mây, bị xoay tròn chôn sống, điên đảo hết cao lại thấp, đầu văng mắt hoa.

“Dừng tay.”

Cô cúi đầu kêu, tuy rằng biết rõ có hô cũng vô dụng.

“..... Dừng tay, xin anh.” Cứ tiếp tục như vậy tôi thật sự sẽ chết!

Cô nức nở, cổ sức hoạt động, dùng tay phải mềm mại vô lực đẩy bờ vai của anh ta.

Bàn tay chống đẩy bị đối phương bắt lấy, người đàn ông trên người hơi hơi nâng đầu lên nhìn cô.

Đáng tiếc hiện tại đồng tử Cao Đại Bàn đã tan rã không thể nhìn được nữa, không thấy rõ biểu tình trên mặt đối phương.

Khoảng thời gian tạm dừng ngắn ngủi đủ cho Cao Đại Bàn có thể thở dốc, ý thức cũng dần trở lại trong thân thể.

Brujah dường như nghe được lời cầu xin của cô, không cắn mạch máu trên người cô nữa, ngược lại chuyên chú liếm mát các vết thương nhỏ rải rác trên làn da.

Lúc này, người đàn ông kia giống như động vật hoang dã dùng đầu lưỡi chải lông cho nhau, chậm rãi, chăm chú, kiên nhẫn vùi đầu liếm. Vòng eo cường tráng rắn chắc chen vào giữa hai chân của cô, tay trái vòng qua chân nhẹ nhàng nâng mông cô lên, tay phải ấn cánh tay đang phản kháng, đầu lưỡi từ trên đi xuống, lướt qua làn da thấm nước hồ ướt sũng chạy qua xương quai xanh yếu ớt, bộ ngực non nớt, cổ tay bị cắn lúc này, da đầu gối vì ngứa mà trầy xước, cánh tay đùi căng chân bị bụi cỏ dây leo xây xát, bàn chân trần trải trụa khi chạy trốn trong rừng rậm, thắt lưng bị tảng đá cọ trầy xước, còn có cắn cổ bị chính anh ta cắn. Cần thận mà dâm mỹ, giống như là khô hình dụ dăng nhất.

Tuy rằng Cao Đại Bàn hiểu được đối phương chỉ đang ăn, nhưng những hành động này thật sự rất giống tình nhân thân mật! Khó chịu nhất là khi anh ta liếm lên trên mặt, thay vì nói là đang liếm không bằng nói là đang hôn môi. Brujah hiển nhiên cực kỳ yêu thích mùi máu trong miệng cô, phàm là mỗi khi môi hai người chạm nhau thì Brujah luôn xâm nhập lộn xộn đến mức muốn ngừng mà không được.

Thân thể cực nóng dị thường của Brujah lại làm cho Cao Đại Bàn đang rét lạnh cảm thấy ấm áp thoải mái, khát vọng được sưởi ấm nên dù cho đối phương kẻ sát có vẻ cũng không khiến người ta khó chịu đựng giống như bình thường, cơ thể hai người gần như lửa lò ôm chặt lấy nhau, cộng thêm tứ chi dây dưa liếm láp hôn môi, Cao Đại Bàn cảm thấy mình quả thực là đang làm tình. Loại trạng thái choáng váng mơ hồ này, khiến cho cô không có phản ứng gì quá lớn khi hạ thân đối phương đụng vào.

Nhưng mà, trong nháy mắt ngay trước khi tiến vào, vật thể lớn dị thường mạnh mẽ xâm nhập bộ vị non mịn nhất của thân thể gây nên nỗi đau đớn vô hạn, khiến cho cả người cô giật bắn trên tảng đá! Đồng tử mãnh liệt tròn to! Tiếng thét chói tai nghẹn trong cổ họng đau đến không phát ra được!

Cảm giác được sự phản kháng của cô, cánh tay Brujah đặt bên hông cô mạnh mẽ dùng sức, kéo cô trở về! Cánh tay kia trực tiếp nâng chân cô lên, nghiêng đầu hôn nhẹ lên đầu gối, vòng eo liền tiếp tục ép xuống, không chút lưu tình áp bách đi vào chỗ càng sâu hơn.

Nước mắt của Cao Đại Bàn cơ hồ không chịu đựng nổi chế trào ra! Thân thể bị thương tổn đã khởi động toàn bộ phản ứng bảo vệ bản thân, chảy nước mắt, đung đưa, mắt hoa, run rẩy yếu ớt. Dưới sự đối lập sức mạnh quá lớn, cô hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể cố gắng lách đầu cầu xin, “Đừng, xin anh. Đừng, đau quá.”

Lần trước lời cầu xin này đã khiến anh ta dùng hút máu.

Lúc này đây, cô mong rằng lời cầu xin có thể cứu mình lần nữa.

Bất quá thực đáng tiếc, đối phương căn bản không định nghe.

Brujah cúi người bịt miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô kéo vào trong miệng mút hút thỏa thích, sau đó dùng răng nanh duỗi dài nhẹ nhàng cắn nát da thịt non mềm, hấp thu mùi máu ngọt ngào cùng với tiếng khóc nức nở của người dưới thân vào trong cổ họng, ôm chặt thắt lưng của cô trực tiếp một hơi đẩy tới đáy! Trong nháy mắt hoàn toàn tiến vào, cảm giác căng chặt, mềm mại và ấm áp hoàn toàn khác với Huyết tộc của con người làm cho Brujah thỏa mãn thờ dài. Anh ta cúi đầu hôn lên hai má cùng vành tai của cô, nhắc thắt lưng của cô lên dùng sức ôm thân thể mảnh mai, liếm gáy cô, cắn cắn xương bả vai đơn bạc vì quá dùng sức mà lồi hẳn lên, lại không thấy được gương mặt rần rụa nước mắt sắp ngất đi.

“Cứu mạng... Cứu mạng.”

Cao Đại Bàn không ngừng nhẹ giọng ní non, cô hiện tại chỉ còn sức để ní non, trộn lẫn với tiếng nức nở nghẹn ngào, căn bản không nghe rõ cô đang nói cái gì. Chính cô cũng không biết mình đang nói cái gì, đau đớn làm cho đầu óc của cô vô cùng hỗn loạn.

Càng tệ hơn là, loại đau đớn này tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt, thậm chí theo sự phản kháng của đối phương, bắt đầu càng ngày càng nghiêm trọng!

Cô may mắn vì hiện tại bọn họ đều đang ngâm mình trong nước, bởi vì nếu không có độ trơn và lực cản của nước, cô tin rằng mình đã sớm bị anh ta xé nát toàn bộ sau đó một lần lại một lần vỡ thành hai nửa.

“Đau quá. Đau. Buông.”

Cô bầu lấy cánh tay anh ta ô ô khóc, tiếng rên rỉ đã không phải tiếng Sange.

Con người khi bị thương tổn luôn khóc hô tiếng mẹ đẻ theo bản năng, hướng về người thân cận với mình nhất xin giúp đỡ. Kỳ thật hiện tại Cao Đại Bàn rất muốn kêu lên mẹ cứu con với, nhưng cô biết, có kêu như vậy cũng vô dụng. Cô định kêu Lanka, nhưng cô hiểu được, Lanka không phải đối thủ của Brujah. Vì thế Cao Đại Bàn buồn bã phát hiện, trên tình cầu xa lạ này, người cô có thể cầu cứu lại chỉ có vị chủ nhân coi cô là đồ ăn kia.

Nhưng cho dù là chủ nhân, anh ta vẫn đối xử với cô rất tốt.

Tối thiểu anh ta chưa từng làm thế này với cô.

Anh ta hoàn toàn có quyền lợi và sức mạnh để đối xử với cô như vậy.

Nhưng anh ta không có.

Ngay cả hút máu, anh ta vẫn cố hết sức để cô không bị đau.

“Ventruel. Cứu tôi... Ô. Cứu tôi... Ventruel Ventruel.”

Rốt cuộc Cao Đại Bàn khóc lớn lên, tiếng la cũng dần dần mờ hồ không rõ.

Nhưng người đàn ông trên người cô vẫn nghe rõ, bởi vì động tác lơ đãng của anh ta tạm dừng một chút.

Brujah chậm rãi cúi xuống, môi nhẹ nhàng cọ xát trên hai má Đại Bàn, từng chút từng chút liếm đi nước mắt của cô, cuối cùng ở bên tai cô nhẹ nói “Thành thật xin lỗi”.

Cao Đại Bàn không tin nổi cổ sức mở mắt ra nhìn anh ta, nhưng trước mắt vẫn mờ hồ như cũ, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh ta, cô cũng không muốn nhìn thấy.

Vì sao lại nói thành thật xin lỗi?

Vì sao lại muốn nói chuyện với tôi?

Nếu anh không nói gì, tôi còn có thể coi tất cả những việc này là hành vi bản năng của loài dã thú.

Bị chó cắn không thể cắn lại.

Nhưng hiện tại, anh bảo tôi phải làm thế nào cho phải?

Mất hết sức lực ngã trên tảng đá, Cao Đại Bàn nhắm mắt lại, cảm giác hoa mắt ập đến, trước mắt liền tối đen.....

Mở to mắt, trước mắt vẫn tối đen như cũ.

Đến cực hạn rồi sao? Một ngày dài đến đáng sợ.

Đau đớn từ khắp thân thể bùng mãnh ùa ra, mỗi một tế bào đều kêu gào rầm rĩ một muốn chết.

Cuối cùng, Cao Đại Bàn cũng buông tha nhắm mắt lại, sau đó, nhanh chóng mất đi ý thức.....

Cô nghĩ mình đại khái đã ngất đi rồi, cũng có thể là đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lấy máu lần thứ hai mươi: Lúc bạn chiêm trướng ộp lết, có hỏi ý con gà không?

“Tiểu Tiểu..... Tiểu Tiểu.....”

Cao Đại Bàn nghe thấy có người kêu cô, đã rất lâu rồi không có ai kêu tên cô.

Trên tinh cầu Sange, khi mọi người nhắc tới cô đều dùng những đại từ linh tinh như “con người kia” hoặc là “sinh vật kia”, đại diện phái bảo thủ như quân gia Silly thì cung kính mà xa cách gọi cô là “Tiểu thư”, Lanka luôn mang theo biểu tình đau đầu gọi cô là “Đồ ngốc”, về phần Thân vương Ventrue, hình như cho tới bây giờ anh ta..... cũng chưa từng gọi cô.

“Tiểu Tiểu, tỉnh lại.”

Cao Đại Bàn chậm rãi mở mắt ra, thế giới sáng ngời bên ngoài khiến mắt một lúc lâu sau cô mới thích ứng được, đồng tử mới chậm rãi tập trung lại.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, là pho tượng thiên sứ trên nóc nhà và thủy tinh năm màu xếp thành những hình vẽ tôn giáo.

Khẽ giật giật thân mình, tay chân và vòng eo đều đau nhức không thể động dậy.

Trên người là tấm chăn mềm mại, dưới thân là giường lớn êm ái trải lông thiên nga, màng khí giữ ấm lấp lánh bảy màu, bao bọc cả giường bệnh, duy trì nhiệt độ thật thoải mái.

Lanka đứng bên ngoài màng khí lo lắng nhìn cô, thẳng đến khi ánh mắt Đại Bàn tỉnh táo hơn, mới thả lỏng bả vai nhẹ nhàng thở ra. “Thật tốt quá, cảm tạ ông trời, cuối cùng cô cũng tỉnh lại, nếu còn tiếp tục hôn mê đầu óc của cô chắc chắn sẽ bị thương tổn.....”

Xoa thắt lưng chắc chắn than thở một phen, Lanka xoay người dẫn dò trợ thủ mặc áo trắng bên cạnh, “Quả nhiên gọi tên người hôn mê có tác dụng trợ giúp người đó tỉnh lại, ghi nhớ số liệu nhé. Ai ai, bị thương nặng như vậy vẫn có thể cứu về, mình đúng là thiên tài! Hừ hừ, để xem sang năm viện nghiên cứu khoa học còn dám dùng những lý do linh tinh ngu xuẩn như ‘Thân là nhà dân tộc học lại đi nghiên cứu những lĩnh vực vượt quá bốn phận’ để bác bỏ việc mình xin làm luận án tiến sĩ nghiên cứu y học không, bà đây sẽ dùng ghi chép của lần trị liệu này đập cho đám cụ ông cụ bà ngoan cố kia đẹp mặt! Ha ha ha ha.....”

Tiếng cười the thé của nữ vương làm cho bạn học Đại Bàn càng thêm thanh tỉnh, cô há miệng thở dốc, lại không phát ra tiếng động gì, chỉ có yết hầu khô nứt vô cùng đau đớn.....

Lanka vội vàng cúi người ngăn cản cô, “Í, đừng có nói, cô đã không ăn cơm uống nước nhiều ngày còn phát sốt, yết hầu vẫn chưa khỏi phục đâu, cố gắng nói sẽ khiến niêm mạc bị rách, chảy máu. Tôi không mang mặt nạ cách ly, cô đừng có hại tôi. Lúc trước khi tìm được khu rừng của bọn cô quả thực giống như là lò sát sinh, khắp nơi đều là máu, máu của cô, máu của Thánh Huyết tộc..... Đội quân tiên phong vô cùng hỗn loạn, nếu thân vương không khẩn cấp ra lệnh phun thuốc tan máu và khử mùi trên diện rộng, chưa đánh nhau với loại thực vật kia, chúng tôi đã tự giết lẫn nhau khiến toàn quân bị diệt rồi.....”

Trợ thủ bên cạnh đi lên nâng Cao Đại Bàn toàn thân vô lực dậy, lại cẩn thận đặt sau lưng cô mấy chiếc gối lông thật lớn. Lanka cũng vừa lăm bắm vừa

tiến vào trong màng khí ngồi xuống bên giường cô, đưa cho cô một ly nước nhỏ màu lam nhạt, nhìn cô chậm rãi uống.

Theo bàn tay Lanka chậm rãi nghiêng cái ly, chất lỏng man mát trượt xuống yết hầu khát cháy, cảm giác mượt mà thông thuận làm cho Cao Đại Bàn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Thần chí rõ ràng hơn, sự đau đớn trên thân thể cũng càng rõ ràng. Cao Đại Bàn nhú nhú mày, cúi đầu nức nở một tiếng.

Lanka nhìn cô một lát, thờ dài, đưa tay thương tiếc sờ sờ đầu Đại Bàn, “Khổ cho cô rồi Ai, trạng thái khôi phục bản năng của Thánh Huyết tộc sẽ bộc phát ra sức mạnh mà Huyết tộc bình thường cũng không thể chịu nổi, huống chi là con người có thể chất kém hơn rất nhiều. Nhưng mà cũng phải nói, cô rất may mắn. Ngay cả tôi cũng không dám tin là cô còn sống, kết quả cô vẫn tay chân đầy đủ được ngài Brujah ôm ra khỏi rừng, hơn nữa trình độ mất máu vẫn nằm trong phạm vi không chế được.”

Cao Đại Bàn ngẩng đầu cắt ngang lời ca thán của Lanka, “May mắn? Gặp phải việc này... Cô cảm thấy tôi rất.. may mắn ư?”

Giọng nói Cao Đại Bàn khàn khàn khô khốc, có chút mơ hồ không rõ, ánh mắt nhìn Lanka suy yếu mà uồn ứ, giống như mang theo ánh nước đau đớn vì bị tổn thương.

Nhà khoa học Lanka nuốt nước miếng, quay đầu né tránh tầm mắt của người bị hại.

Im lặng trong chốc lát, lại quay đầu lại.

Nhìn cái ly trong tay mình, Lanka thấp giọng nói: “Có lẽ nói như vậy với cô thì hơi tàn khốc, nhưng trên thực tế cô thật sự phi thường may mắn. Lúc gặp phải loại thực vật kia cô vốn đã chết, lại có người tình nguyện xả thân cứu cô. Rồi sau đó khi Brujah không khống chế được mình, theo lý thuyết cô hẳn là sẽ bị hút khô mới đúng, nhưng anh ta lại có thể khống chế được mình không hút đến tận cùng. Cô không thể biết đó là chuyện khó khăn đến cỡ nào đâu. Lúc trước.., lúc trước khi tôi rơi vào hiểm cảnh, đã vô thức hút khô người bạn tốt nhất của tôi. Nếu Brujah không phải quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh có ý chí kiên cường.” Lanka hít sâu một hơi, “Đương nhiên, đối với phụ nữ loài người mà nói, bị xâm hại giới tính cũng là chuyện rất nghiêm trọng, trong một số nền văn hóa thậm chí còn nghiêm trọng hơn mất mạng. Nhưng nơi này là Sange. Đối với Huyết tộc mà nói, chuyện này thật sự không đáng gì. Tôi từng nghiên cứu văn hóa của loài người, cho nên có thể lý giải sự phẫn nộ và khổ sở của cô. Nhưng đối với những Huyết tộc khác mà nói, căn bản sẽ không cảm thấy cô có gì tổn thất.”

Cao Đại Bàn vui mình trong chăn, ngơ ngác nhìn trần nhà không liên tiếng.

Một khoảng khắc xấu hổ tĩnh mịch.

Lanka buông cái ly xuống, cắn cắn môi, chuyển đề tài, “Quên đi, nói mấy chuyện vui vẻ đi. Hiện tại dưới trạng thái lộn xộn lung tung này, tin tức đáng mừng duy nhất chính là loại thực vật giết người chết tiệt kia đã bị giải quyết. Hóa ra bên ngoài thì tường đồng vách sắt, còn nhược điểm lại nằm ngay bên trong! Ngài Brujah hủy rễ cây của nó từ bên trong, loại thực vật kia liền tự động tàn lụi! Nói ra đúng là ít nhiều cũng nhờ hai người rơi xuống bên trong cái cây đó. Hiện tại một tiêu bản được cũng gửi đến đây rồi, thuốc độc để tiêu diệt loại thực vật này có thể nhanh chóng phát huy công dụng!”

Lanka nói đến lĩnh vực chuyên môn của mình thì nhin không được bắt đầu kích động, hưng phấn đứng lên lăm bắm vài loại phương án dọn dẹp, cuối cùng cầm gậy vòng tay tổng kết: “Tất cả những chuyện phiền toái này đều do đám sâu bọ hèn hạ Sonata kia gây ra! Quả nhiên ngài Ventruie luôn đoán trúng, đám hạ lưu không có khí tiết kia ở trên chiến trường thì tháo chạy, chỉ biết dùng những chiêu số âm hiểm đâm sau lưng người ta! Vụng trộm từ thuyền buôn lậu mang mầm thực vật nguy hiểm vào Sange. Mùa tuyết mầm cây kia sẽ ngủ say, tránh được sự kiểm soát của nhân viên tuần tra, mà đến mùa mưa mầm cây sẽ chui từ dưới đất lên lập tức biến thành vũ khí sát thương quy mô lớn! Tôi đoán bọn họ đại khái là muốn chờ chúng ta hỗn loạn để phản kích, đáng tiếc bọn họ khẳng định không nghĩ tới chưa đợi loại thực vật này lan tràn, chúng ta đã tìm ra biện pháp hoàn toàn phá hủy nó. Mà trên chiến trường tướng quân Nosferatu cũng không chờ thời gian ngừng chiến chấm dứt, đã bắt tổ chức tiến công xâm lược! Hiện tại trên tình hệ xoắn ốc ai ai cũng cảm thấy bất an, người người vội vàng tổ chức phòng ngự, âm mưu mai phục một năm trước đâu còn ai nhớ đến nữa? Mất nhiều công sức như vậy kết quả lại hoàn toàn thất bại, đúng là làm cho người ta khoái trá! Ha ha ha ha.”

Quay đầu thoáng nhìn Cao Đại Bàn không có phản ứng gì, Lanka ngượng ngừng ngừng cười, buông cánh tay đang chống nạnh xuống, ưỡn oai nói: “Cô muốn nói ‘Liên quan gì đến tôi’ phải không? Được rồi, tôi thừa nhận những suy tính chính trị đó quả thực không có quan hệ gì với cô, tuy vậy, vẫn có chuyện liên quan đến cô.”

Cao Đại Bàn nghiêng mặt nhìn Lanka.

Lanka hít sâu một hơi, “Về sau, có thể cô phải đổi chủ nhân.”

Cao Đại Bàn quay mặt lại, tiếp tục nhìn trần nhà chằm chằm.

Lanka ngồi xuống bên cạnh cô một lần nữa, ngón tay buồn chán chọt chọt lớp màng khí mỏng manh, “Tuy rằng cô đã ký kết khế ước với Thân vương Ventruie, theo lý thuyết hầu tước Brujah có địa vị thấp hơn thân vương, không có tư cách ra tay với cô. Nhưng mà, trong luật pháp của Huyết tộc có một điều lệ ưu tiên nguyên tắc sinh tồn. Tức là, khi sinh mệnh Huyết tộc bị uy hiếp, có thể vì mục đích sinh tồn phá hỏng hoặc là xâm nhập lãnh địa của Huyết tộc khác, hoặc sử dụng đồ ăn và vũ khí của Huyết tộc khác, mà không bị địa vị hạn chế, cũng không bị đạo nghĩa hoặc pháp luật chỉ trích.”

Lanka thờ dài, “Tình huống lúc trước của hai người lại hoàn toàn phù hợp với trường hợp đặc thù này, hơn nữa Brujah lại là tộc nhân cuối cùng của gia tộc Monocypite, là đối tượng ưu tiên sống còn, tất cả tộc nhân Huyết tộc đều tán đồng với hành vi của anh ta. Mà đối với quý tộc bình thường, nếu đồ ăn bị những người khác sử dụng, xuất phát từ sở thích sạch sẽ và tự tôn quý tộc, chủ nhân bình thường đều nhường thức ăn của mình cho người cần sử dụng. Cho nên dựa theo tập tục của chúng ta, hiện tại ngài Brujah hoàn toàn có thể hợp pháp tiếp nhận cô.”

Lanka nhìn Cao Đại Bàn vẫn không có phản ứng gì như cũ, bắt đầu tiếp tục nói: “Đương nhiên, tình huống của cô hơi đặc biệt. Dù thế nào, ngài Ventruie cũng không đồng ý nhường cô lại. Nhưng tình huống hiện tại rất phức tạp, người có quyền lực quyết định, không phải ngài Ventruie, mà là hội trưởng lão. Thân phận người cuối cùng của tộc Monocyte cộng với quân công đánh bại loại thực vật kỳ quái kia làm cho Brujah chiếm rất nhiều ưu thế, huống chi father của Brujah chính là ngài Tremere đứng đầu hội trưởng lão.....”

Còn có một vấn đề khác, cái kia, cô là xử nữ phải không? Tuy rằng thời đại này đã không mấy ai để ý đến điểm ấy, nhưng căn cứ pháp luật từ xưa của Huyết tộc, đêm đầu tiên cũng là một trong những yếu tố quan trọng để cân nhắc. Thời cổ đại, mọi người tin rằng chủ nhân có thể lấy được đêm đầu tiên của người có thể xác và tinh thần đều trong trắng sẽ bảo trì được dòng máu tinh thuần, mà dòng máu tinh thuần thì đại biểu cho sức mạnh và sinh sôi nảy nở. Theo tôi được biết, cho đến bây giờ ngài Tremere vẫn chưa từ bỏ thí nghiệm gây giống đời sau, cho nên tôi nghĩ bất luận về công hay tư ông ấy cũng đều sẽ ủng hộ Brujah. Vì thế hiện tại tình thế rất bất lợi cho ngài Ventruie..... Khi tướng quân Brujah từ rừng rậm trở về việc đầu tiên ngài ấy làm chính là xin hội trưởng lão cho ngài ấy tiếp nhận cô, mà Thân vương Ventruie dĩ nhiên là lập tức từ chối! Hiện tại hai bên vẫn còn đang tranh chấp ở viện trưởng lão, ngài thân vương còn chưa trở về, tôi cảm thấy nên cho cô biết tình huống trước thì tốt hơn.”

Cao Đại Bàn nhẹ giọng nói: “Ừa, cảm ơn.”

Lanka nhìn mặt bên của cô, suy nghĩ trong chốc lát, nhìn không được hỏi: “Cô..... hy vọng là ai? Tôi muốn nói, mặc kệ hội trưởng lão cũng không quản suy nghĩ của thân vương và tướng quân, bản thân cô hy vọng là ai?”

Cao Đại Bàn quay đầu nhìn Lanka, sau đó chậm rãi nói: “Lanka, tôi đói bụng, muốn ăn trứng ốp lết.”

Lanka ôm trán, “Trứng ốp lết..... Đây là uyển chuyển lảng tránh vấn đề của tôi sao?”

“Không phải vậy.” Cao Đại Bàn nằm lại, mềm nhũn lún sâu trong gối, tiếp tục nhìn trần nhà, “Kỳ thật, hy vọng của tôi thì có can hệ gì đâu? Tôi chẳng qua chỉ là đồ ăn mà thôi, giống như trước khi chúng ta chiến trứng ốp lết, chẳng lẽ phải đi hỏi ý của gà mái?”

Lanka im bật.

Cao Đại Bàn mệt mỏi nhắm mắt lại, “Mọi người đều đói bụng muốn ăn cơm mà thôi, tôi cũng vậy. Cho nên Lanka, giúp tôi chiến cái trứng ốp lết đi.”

“Tiểu Tiểu.....”

Cao Đại Bàn lại nghe có người kêu tên cô.

Chính là tiếng gọi lần này gần sát như thế, mang theo hơi thở lạnh như băng lướt qua làn da, làm cho người ta không thoải mái, bị bắt tỉnh lại từ trong giấc mơ ám áp. Mở mắt ra, nhìn thấy từng sợi từng sợi tóc màu bạc như ánh trăng nhẹ nhàng rơi.....

Ventruie chống một tay bên gối, cúi người nhìn cô.

Đôi mắt màu máu dài nhỏ nằm trên gương mặt tuấn mỹ giống như tượng, lóe lên ánh sáng sắc lạnh quý dị.

Cao Đại Bàn mơ hồ cảm thấy trên người đối phương mang theo một loại khí thế đáng sợ mà bình thường không có.

Hoặc là, loại đáng sợ này luôn bị che giấu dưới khí chất hoa lệ cao quý, chính là tối nay lại bị tùy tiện thả ra.....

“Hiện, hiện tại là lúc nào?” Không được tự nhiên quay đầu đi, Cao Đại Bàn nhanh chóng đánh giá bốn phía chung quanh. Ánh sáng mờ tối, cửa sổ đóng chặt, không có một ai. Những điều này có nghĩa hiện tại đang là ban ngày.

Trong thế giới Huyết tộc, ban đêm mới là thời khắc đèn đuốc sáng trưng tiếng người ồn ào. Mà ban ngày, trong tòa thành đóng kín chỉ có con người như cô và Thánh Huyết tộc không sợ ánh nắng mới có thể đi qua đi lại.

Hiện tại, việc này đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì, bởi vì trong tòa thành chỉ có hai người thanh tỉnh, có đôi khi lại rất nguy hiểm.

Từ thế gần sát áp bách của đối phương làm cho thân thể của cô hơi cứng ngắc, Cao Đại Bàn định mở miệng nói vài lời, “Tôi.....” “Xuyt.....” Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng phủ lên môi cô, ngăn cản những lời định thốt ra. Thân vương Ventruie hí mắt lại xem xét cô trong chốc lát, ngón tay phủ lên cánh môi cô liền theo sườn mặt bé nhỏ đi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cần cổ ấm áp, sau đó dùng sức khẽ nâng gáy của cô kéo cô vào trong lòng ôm thật chặt, hôn lên mái tóc mềm.....

Cao Đại Bàn mở to hai mắt cổ cứng ngắc, giống như hít thở không thông, liều mạng thở hỗn hển trong lòng đối phương!

Khi người đàn ông vừa mới dùng đầu ngón tay chạm vào cô, thân thể liền tự động run rẩy không ngừng, Cao Đại Bàn còn tưởng rằng đó là vì tay đối phương rất lạnh, nhưng hiện tại, ngay cả Cao Đại Bàn cũng ý thức được bản thân không được bình thường! Bị người khác phẩy ồm, cho dù kích động cũng không hẳn phải khó chịu đến mức trước mắt biến thành màu đen, thở không ra hơi giống như sắp chết chứ?

“Không, đừng..... đừng mà.....” Mồi theo bản năng run run từ chối, trong lòng cô cũng dùng âm lượng điên cuồng la lên buông buông! Cút ngay! Đừng đụng vào tôi!! Mà cô hòng lại chỉ có thể phát ra những tiếng nhỏ bé yếu ớt như muỗi kêu, tay chân không có chút sức lực nào, mềm nhũn mặc người ta bài bố, thân thể lại kháng cự đến hơi hơi co rút!

Ngài thân vương đang ôm cô đương nhiên cũng phát hiện phản ứng dị thường của Cao Đại Bàn, ngừng động tác lại buông lỏng tay ra, cầm lấy bả vai của

cô cúi đầu mặt không chút thay đổi nhìn mặt cô chăm chăm.

Cao Đại Bàn run lấy bầy không dừng được, dưới ánh mắt của Ventrue, cố sức dùng hai tay ôm chặt mình cuộn lại thành một cục, cúi đầu nức nở: “Xin ngài đừng chạm vào tôi.....”

Cánh tay chộp lấy vai cô đột nhiên dùng sức, móng tay lập tức đâm vào da thịt, xương cốt khanh khách rung động như sắp vỡ vụn..... Nhưng mà, cho dù rất đau đớn cũng không thể làm cho thân thể cô ngừng run run kháng cự. Đau đớn và căng thẳng làm cho Cao Đại Bàn cảm thấy mình sắp hôn mê!

Giằng co một lát, dường như Ventrue rốt cuộc cũng ý thức được, cô hiện tại rất suy yếu không chịu nổi cơn tức giận cỡ này, liền dần dần thả lỏng, bàn tay theo bả vai của cô trượt xuống, động tác dịu dàng vuốt ve lưng cô, tay kia thì từ dưới chân cô vói vào, ôm cả chân lẫn người, đặt trên đầu gối kéo vào trong ngực, ngón tay vén áo ngủ bị rách ra, nhẹ nhàng kéo xuống dưới vai, cúi đầu liếm hôn bả vai đỏ máu của cô.....

Vuốt ve hôn liếm thân mật như vậy lại làm toàn thân Cao Đại Bàn càng thêm căng thẳng! Trước mắt mê muội tựa hồ ngay cả lời kháng cự cũng không thể thốt ra, chỉ có thể trốn tránh nhắm mắt thật chặt, ôm lấy mình run rẩy.

“Người chán ghét ta chạm vào người đến mức này sao?” Ventrue cúi đầu cười lạnh một tiếng, cố ý trừng phạt hút mạnh hơn, chậm rãi từ bả vai hôn lên, khẽ cắn cắn cô, “Nhưng mà, ta nhất định phải chạm vào người..... Giống như ta đã từng nói trước đây, chỉ cần ở bên cạnh người, ta sẽ nhịn không được muốn hôn người, vuốt ve người, muốn đến càng gần, muốn cắn càng sâu.....” Đầu lưỡi, từ cái cằm ướt sũng hướng về phía trước, mờ ám liếm qua môi dưới thấm ướt môi trên, mờ khớp hàm ra hôn thật sâu, bắt lấy đầu lưỡi trơn trượt định chạy trốn giam cầm dây dưa, không ngừng xâm nhập.....

Hơi hơi tách ra, rũ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ đang từ từ nhắm hai mắt lại của Cao Đại Bàn, Ventrue cười lạnh chậm rãi cúi đầu, môi nhẹ nhàng lướt qua mí mắt mỏng manh đang run run bất an của người dưới thân, cảm thụ được cơn người kinh hoàng khẽ nhúc nhích, kiên nhẫn hôn qua lông mi bên trái, sau đó cẩn thận liếm lông mi bên phải, “Ta vừa nhìn thấy người, đã muốn ăn người luôn. Người có biết ta nhẫn nại bao lâu rồi không.....”

Cao Đại Bàn không nói nên lời.

Cảm giác áp bách nguy hiểm từ người đàn ông này làm cho cô khẩn trương đến cơ hồ muốn khóc lớn!

Cô cảm thấy mình hiện tại tựa như một mâm thức ăn ngon lành bị mang lên bàn, bị người ta dùng dao nĩa cẩn thận lột da, nạo xương, sau đó mở cơ bắp mạch máu ra, cắn từng miếng từng miếng.....

Brujah khiến cô thống khổ, nhưng người đàn ông trước mắt này chỉ cần hôn đã khiến cho cả người cô run rẩy! Cứ tiếp tục như vậy mình sẽ chết! Mình sẽ hít thở không thông mà chết! Cao Đại Bàn huy động toàn bộ ý chí chống cự thân thể đang tự động cứng ngắc, dùng hết sức lực toàn thân bắt đầu giãy dụa, kết quả của sự cố gắng lại chỉ có thể xoay mặt đi hơi hơi cử động tay chân mà thôi. Ventrue dễ dàng giữ chặt tay cô cố định cô tay hai bên người, cắn cổ cô ép cô vào trong chăn!

Cơ hồ trong nháy mắt, Cao Đại Bàn nghĩ đến một cảnh giao phối trong thế giới động vật, khi sư tử đực cắn cổ sư tử cái, chúng nó cắn cổ họng giống cái là vì phòng ngừa đối phương phản kháng, nếu có sát ý, nháy mắt là có thể cắn chết. Mà Ventrue thậm chí không cần cắn chết cô, chỉ cần hút thêm mấy trăm cc máu, sinh mạng cô sẽ tự kết thúc.

Nhưng đức ngài thân vương, lại không bận tâm đến việc hút máu. Chỉ một lần lại một lần cắn nát làn da của cô, tạo ra những vết thương thật nhỏ chảy máu li ti, sau đó lại nhẹ nhàng liếm đi, làm cho vết thương biến mất. Bộ dáng kia giống như đang chuyên chú tham gia một loại trò chơi tàn nhẫn.... Đến khi hôn qua gáy bên kia, động tác của Ventrue mới ngừng lại. Môi rời khỏi da thịt ấm áp của Cao Đại Bàn, dần dần thay thế bằng ngón tay không có nhiệt độ. Anh ta vuốt ve đầu răng rõ ràng kia rất nhiều lần. Đó là dấu hiệu do răng nanh của Thánh Huyết lưu lại, dấu hiệu thể hiện sự độc chiếm và quyền sở hữu, mang theo mùi và sát ý của chủ nhân..... Đó không phải dấu hiệu do anh ta để lại.

“Lanka đã nói cho người rồi sao? Chuyện viện trưởng lão.....” Ventrue cúi đầu thì thào, giọng nói hoa lệ vang lên trong khung cảnh này có vẻ hơi tàn nhẫn, “..... Không muốn nghe kết quả cuối cùng sao?”

Cao Đại Bàn không nói gì, cô vội vàng nhân lúc đối phương hơi rời đi không ngừng thở, cứu lấy đầu óc thiếu dưỡng khí và trái tim đang nhảy lên quá nhanh của mình.

Ventrue cúi đầu nhìn, giống như kiên nhẫn chờ đáp án của cô. Sợi tóc màu bạc quý tộc lấp lánh rủ xuống tứ chi kẻ sát của hai người, hơi hơi phập phồng theo nhịp hô hấp dồn dập của người dưới thân, lại không có chút nhiệt độ nào, vẫn lóng lánh sắc lạnh mà cô quanh trong không khí như cũ.....

“A..... Cũng phải thôi, kỳ thật người cần bản cũng không quan tâm là ai, đúng không?”

Thân vương không nhận được câu trả lời, tiếng cười khẽ nhỏ nhỏ đột ngột vang vọng trong căn phòng trống trải, không hiểu sao lại mang theo chút cảm xúc tự giễu.....

Thu nụ cười lạnh như băng lại, Ventrue mặt không chút thay đổi vron tay, nhẹ nhàng cởi bỏ nút thắt áo ngủ của người dưới thân, sau đó giống như mở ra món quà mềm mại nhất, nhẹ nhàng cởi sạch lớp lớp vải dệt trên thân thể đối phương, thành kính hôn lên mỗi tấc da thịt, xoa dịu vẻ rét lạnh và run rẩy đáng thương vì sợ hãi trên mặt cô, thẳng đến khi chúng nó lại khôi phục sự dịu ngoan mượt mà..... Anh ta dịu dàng, không cho phép kháng cự ôm lấy cô, áp chặt giống như muốn thân thể hai người dung hòa thành một thể!

“Lúc ôm người, cơ thể của ta cũng sẽ trở nên ấm áp.” Anh ta hôn au tai cô nhẹ giọng nói, “Độ ấm như vậy sẽ làm ta sinh ra ảo giác như bản thân mình cũng còn sống.” Anh ta hôn lên môi cô môi nhẹ giọng nói, “Ta rất thích.”

Anh ta thật sự rất thích.

Khắp nơi là những nụ hôn, khắp nơi đều là ma sát, nơi nơi đều là những ngón tay khiêu khích, Cao Đại Bàn cảm thấy mình giống như đang chìm sâu vào địa ngục âu yếm, sự nhẫn nại của thân vương Ventruie quả thực có thể kiên trì đến tận cùng vũ trụ! Mãn đạo đầu nhẹ nhàng lâu đến mức ngay cả nhiệt độ cơ thể của hai người cũng dung hòa thành một! Thẳng đến khi Cao Đại Bàn không còn cảm giác được thân thể lạnh như băng của đối phương, Ventruie mới bắt đầu chậm rãi tiến vào. Anh ta cảm nhận cô, vuốt ve khoe mắt uơn ướt, dùng khẩu khí ra lệnh nói, “Mở to mắt ra, nhìn ta.”

Cao Đại Bàn không muốn mở, cô cảm thấy chỉ cần không mở to mắt, thế giới của mình sẽ không bị tàn phá, ai cũng không vào được.

Nhưng hiển nhiên đối phương đã quen thói mạnh mẽ đột nhập, hạ thân dùng sức thúc lên khiến cho cô mở to hai mắt thét chói tai ra tiếng!

Ventruie cúi đầu dịu dàng hôn lên trán cô, nhận lấy những tiếng gào thét nát vụn kia, vuốt ve tóc cô nhẹ giọng ní non: “Tốt lắm, cứ như vậy, nhìn ta, không được nghĩ đến chuyện gì khác.” Bờ môi của anh ta hôn lồng bàn tay của cô thật sâu, đôi mắt dài nhỏ sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm đồng tử của cô đang co rút lại, dấu răng bên gáy do người đàn ông khác lưu lại bị móng tay sắc bén của anh ta phá tan, mang theo màu máu đỏ tươi. Anh ta cúi đầu nói: “Nhớ kỹ, ta mới là chủ nhân của ngươi.”

Cô tròn tròn mắt rơi lệ, cả người đều đau đớn, không nghe lọt bất cứ lời nào.

Cúi đầu cắn cắn đầu ngón tay của cô, dùng sức lôi kéo hai cổ tay cố định trên đỉnh đầu, đức ngài thân vương dùng khẩu khí dụ dỗ cúi người nhẹ giọng nói bên tai cô: “Sẽ không đau lắm đâu, tin tưởng ta.”

Cao Đại Bàn không tin.

Nhưng mặc kệ cô có tin hay không, anh ta cũng sẽ không ngừng.

Lần thẳng tiến đầu tiên khiến cho cô gần như ngất đi, tất cả sức lực bị ức chế trong cơ thể dường như đột ngột bộc phát! Cao Đại Bàn thét chói tai ra tiếng, tiếng thét thê lương khiến bản thân cô cũng phải giật mình!

Theo tiếng thét chói tai này, cô cảm thấy sức lực trong tứ chi đã trở lại! Vì thế lập tức không chút do dự chống đẩy kẻ nằm trên người mình, ra sức thẳng lưng vặn vẹo hai chân muốn bỏ thứ xâm nhập đó ra. Ma sát động đậy như vậy dĩ nhiên không phải chuyện tốt, người đàn ông trên người cô cúi đầu kêu rên một tiếng, cơ bắp nháy mắt siết chặt! Buông lỏng cánh tay đang cầm lấy tay cô ra. Cao Đại Bàn còn chưa kịp vui mừng, đã phát hiện đôi tay kia trượt xuống theo đường cong thân thể, sau đó đặt trên lưng mình, tay kia thì nâng mông mình lên, phối hợp tạo ra tư thế càng tiện dùng sức hơn!

Với thân thể suy yếu như vậy, trong thời gian ngắn liên tục chịu đựng sự xâm phạm của hai Huyết tộc, Cao Đại Bàn chỉ cảm thấy mình sắp nổ mạnh! Liệu mạng giãy dụa ngoại trừ tiêu hao thể lực ra không có tác dụng gì khác, hai tay dùng sức cào vai đối phương cũng không thể lưu lại chút dấu vết nào trên thân thể cường tráng của Huyết tộc, mái tóc bạc hoa lệ cô túm được đã bị kéo đến rối bù, nhưng người đàn ông kia hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cũng không hề có ý dừng lại, nhiều nhất khi tóc bị lôi kéo vướng bận thì cúi đầu trừng phạt cắn cắn vành tai của cô.

Cao Đại Bàn cảm thấy trước mắt mình dần dần biến thành màu đen, ngực buồn bực đến nghẹt thở, muốn nôn mửa, nhưng không phun ra được gì. Rõ ràng cảm nhận được một phần của đối phương đang ra ra vào vào trong thân thể của mình, làm cho tình trạng buồn nôn sợ hãi của cô càng trở nên nghiêm trọng!

Cô vẫn nghĩ mình đã chịu đựng rất tốt, cho dù có bị thương tổn cũng có thể bảo trì cảm xúc ổn định, cho dù bị đối đãi như vật phẩm cũng có thể lạc quan sống sót, cô không hận Brujah, cũng không hận Ventruie, cô tình nguyện chấp nhận cách sống trên tinh cầu xa lạ này, cô liều mạng kiên cường! Nhưng trên thực tế, thân thể của cô thành thực hơn cô nhiều, nó sợ hãi người khác phái động chạm, nó kháng cự bị cưỡng ép tiến vào, từng tế bào của nó đều la hét phản nộ.

“Buông buông. Buông!”

Cao Đại Bàn điên cuồng trào nước mắt, sự phản nộ thiêu cháy cô, khiến đồng tử của cô cũng trở nên đỏ bừng! Có sức ngăn cổ lên gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông đang hưởng thụ luật động trên người mình, cơ hồ chỉ trong nháy mắt cô hung hăng vung tay cho đối phương một cái tát!

Cao Đại Bàn cảm thấy trong cuộc đời, động tác của mình chưa bao giờ nhanh như vậy, ác độc như vậy. Nhưng mặt đối phương lại không hề lệch đi chút nào, tựa hồ khinh thường chút lực công kích ấy, thậm chí ngay cả động tác dưới thân cũng không hề ngừng lại, chỉ nâng tay cầm lấy cánh tay phải vừa đánh anh ta, nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay đỏ bừng kia, cười khê, “Đau không?”

Cao Đại Bàn nhìn anh ta, nước mắt không ngừng chảy xuống, hồ hấp dồn dập đến nghẹn ngào, trong phổi dâng lên từng trận đau đớn. Vì thế anh ta lại áp tới hôn lên những giọt nước mắt của cô, tựa hồ muốn cô đừng khóc nữa.

Đau không? Đau không?

Cô vẫn nhìn anh ta như cũ, ứa nước mắt trả lời: “Rất đau.”

Sau đó né tránh mặt của anh ta, ngã mình vào chần thật mạnh, lấy cánh tay che mắt, cúi đầu thì thào: “Thế mà tôi đã cầu cứu ngài. vào lúc đó, tôi lại kêu tên của ngài. Tôi đã kêu tên ngài!”

Động tác của Ventruie bỗng nhiên dừng lại, giống như đột nhiên bị đông lạnh, ngay cả những sợi tóc cũng yên lặng ngừng trong không khí!

Cô nằm dưới thân anh ta không nhúc nhích, nước mắt từ dưới cánh tay không ngừng chảy xuống, giọng nói cũng không còn nức nở, cô nói: “Cút ngay đi!”

To be continued...

Tác giả phát biểu: Bước ngoặt cuối cùng đã xong, đã chịu đủ thương tổn, nên kiếm đường chạy rồi.

Mọi người yên tâm, truyện này thật sự rất vui vẻ, nhẹ nhàng.

Được rồi, những bạn muốn quất tôi ráng nhìn suốt mấy chương vừa rồi có thể tự do xử lý...

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lấy máu lần thứ hai một: Hàng thượng đẳng, không trả giá

Bé yêu bé yêu đừng tham nhé,

Mồng tám tháng chạp hàng năm

Cháo mồng tám, uống vài ngày,

Ngày hai ba sôi trào.

Hai mươi ba, dính kẹo mạch nha,

Hai mươi tư, quét dọn nhà cửa,

Hai mươi lăm, dán cửa sổ,

Hai mươi sáu, hầm thịt heo,

Hai mươi bảy, thịt gà trống,

Hai mươi tám, tắm rửa gội đầu,

Hai mươi chín, hấp bánh bao,

Tối ba mươi nấu cả đêm

Mồng một đốt pháo chúc tết

Mồng hai con gái về nhà,

Mồng ba con chuột cưới vợ,

Mồng bốn nướng bánh xào trứng,

Mồng năm mở cửa đón thần tài,

Mồng sáu đóng cửa tiền quỹ nghèo,

Mồng bảy mì sợi dài đến chân,

Mồng tám ném thóc khắp nhà,

Mười lăm tháng giêng xem hoa đăng.

Thần vương Ventruer: “Một đoạn dài trên kia rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Đại Bàn: “Ai biết, Yêu Chu bảo tôi đọc, chắc là đủ số lượng từ.”

Lanka: “Khụ khụ, phong tục dân tộc, đó là phong tục tập quán của dân tộc. Bài về trên nói về lễ mừng năm mới của người Trung Quốc, khái quát tất cả những hoạt động mừng năm mới mọi người phải làm từ cuối năm trước đến sang năm mới, tức là từ ‘Tháng chạp’ đến tháng đầu tiên của năm mới, cũng chính là ‘Tháng giêng’, có ý cầu phúc đón năm mới đến.”

Đại Bàn: “Vì sao tôi lại phải nghe quý hút máu trên hành tinh khác giảng giải về tết ở địa cầu?”

Lanka: “Bởi vì nghe nói hơn phân nửa trẻ em Địa Cầu hoàn toàn không biết gì về văn hóa của quốc gia mình. Từ góc độ xã hội học, đây là một loại xói mòn văn hóa rất đáng buồn.”

Đại Bàn, ánh mắt mơ hồ, “Kỳ thật..... Tôi cũng biết chút chút.”

Lanka, khinh thường nhún vai, “Từ viết biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết*, không biết chính là không biết, nếu cô không phục, liền giải thích những tập tục truyền thống trên kia một chút đi.”

(*Danh ngôn của Khổng tử: Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri, thị tri dã. Nghĩa là: Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết, vậy mới thật là biết)

“Được.” Người địa cầu bị người ngoài hành tinh khiêu khích, bình tĩnh xoay người, “Yêu Chu, kịch bản đâu? Cho tôi mượn đáp án chép.....”

Bàn à, cô đúng là học sinh trung học kiêu ngạo của Trung Quốc đương đại.

..... Tôi là đường phân cách từng có người học trung học chép bài tập suốt ba năm, ngày hôm sau nhép nhép miệng.....

Mồng tám tháng chạp? Cháo mồng tám tháng chạp

Đại Bàn: “Ngày mồng tám tháng chạp, trời rất lạnh. Cho nên mỗi nhà đều phải hầm cháo mồng tám. Cháo dính dính nóng hôi hổi, uống vào là có thể dính cằm.”

Brujah: “Điều đó không thể nào. Nếu độ dính của loại đồ ăn này đủ để dán dính cơ quan trên thân thể, trên lý luận mà nói thì không thể nào nuốt xuống được.”

Lanka, dịch tài liệu, “Loại thực phẩm gọi là ‘Cháo mồng tám tháng chạp’ này chỉ dùng tám loại ngũ cốc khác nhau nấu thành, có lẽ khi đun nóng ở nhiệt độ cao các phân tử hỗ trợ lẫn nhau, trong cháo sẽ sinh ra phản ứng hoá học mà chúng ta không thể nào tưởng tượng nổi.”

Venture: “Cho dù như thế, cũng chỉ giải thích được độ dính của cháo mồng tám tháng chạp, cũng không giải quyết được vấn đề Brujah đưa ra.”

Lanka: “Nói cũng đúng, có lẽ nước bọt của loài người sẽ sinh ra một loại phản ứng bôi trơn khác với cháo mồng 8 tháng chạp?”

Quản gia Silly: “Vậy phải làm sao để bảo đảm cái cằm không dính nước bọt đây? Theo cấu tạo sinh lý thì cằm rất gần khoang miệng mà?”

“Cường độ cơ bắp.....”

“Thần kinh tiếp nối.....”

“Làm thí nghiệm.....”

Đại Bàn: “= = Đây chỉ là ví von thôi, không ai lại thật sự dùng cháo dính cằm hết.....”

Lanka: “Vậy các người dùng cái gì để dính lại?”

Đại Bàn: “Chúng tôi dùng..... Khụ, chúng tôi không dính!”

Silly: “Vậy cái cằm bị đông lạnh rụng xuống biết làm sao bây giờ?”

Đại Bàn: “Đó chỉ là so sánh, không có rụng cằm, yên tâm đi.....= =”

Brujah: “Nếu không phát sinh, vì sao phải truyền lưu thành khẩu quyết? Dư luận tuyên truyền điều dối trá như vậy là tác phong phổ biến của người Địa Cầu sao? Gia danh khoa học là truyền thống dân tộc? Các người rốt cuộc là chủng tộc như thế nào hả?”

Đại Bàn: “Tôi chịu đủ rồi.....”

Hai ba tháng chạp? Dính kẹo mạch nha

Đại Bàn: “Hai ba tháng chạp, Táo quân về trời. Bởi vì hôm đó Táo quân phải về trời báo cáo công tác với Ngọc hoàng đại đế, các gia đình sợ ông ấy gièm pha nhà mình, cho nên đặt một miếng đường bệt màu vàng trên bàn thờ, dính rằng Táo quân lại, để ông ấy không thể mách lẻo.”

Venture: “Táo quân là ai?”

Đại Bàn:“Thần tiên chương quản phòng bếp.”

Lanka:“À, hóa ra ông ta là vị thần chương quản nơi sát sinh bầm thây kia?”

Chúng quý:“Là tử thần. Thì ra là tử thần.”

Đại Bàn:“.....”

Brujah:“Đợi chút, dùng bạo lực ngăn cản cấp trên báo cáo là hành vi phạm tội cơ mà? Vì sao lại trở thành tập tục? Xã hội của các ngươi rối cuộc đã hỗn loạn tới mức nào?”

Đại Bàn, chán nản nghiêng răng:“Cho đường ăn không tính là bạo lực.....”

Brujah :“Đừng đánh trống lảng, bắt kẻ thủ đoạn thế nào, trở ngại điều tra tức là phạm tội!”

Lanka, nhún vai,“Ngài tướng quân thân ái của tôi ơi, công chính liêm minh chính là tác phong trong quân đội của ngài. Báo cáo không đúng sự thật, nói dối hết lần này đến lần khác, tốt khoe xấu che, là bệnh chung của toàn vũ trụ. Cơ cấu chính phủ dù có tốt tới đâu, khi truyền thông phát tin tức cho dân chúng cũng ra sức khoa trương.”

Đại Bàn, gật đầu:“Đúng vậy. Tin tức phát sóng ở chỗ chúng tôi, mười phút đầu lãnh đạo trung ương đều bận nhiều việc, mười phút giữa thì nhân dân cả nước đều rất hạnh phúc, mười phút cuối cùng các quốc gia khác đều đang ở trong nước sôi lửa bỏng.....”

Hai tư tháng chạp? Quét dọn nhà cửa

Đại Bàn:“Sau khi Táo quân về trời, trong nhà sẽ không còn thần tiên nào nữa, có thể tùy tiện quậy phá, cho nên mỗi gia đình đều bắt đầu tổng vệ sinh, thu dọn nhà thật sạch sẽ chuẩn bị đón năm mới.”

Quản gia Silly :“Vì sao khi có thần tiên ở đó thì không được làm vệ sinh? Phản đối cấp trên can thiệp vượt quyền! Hô hào quản gia độc lập tự chủ!”

Đại Bàn:“= = Đó chỉ là một cách nói, tôi cảm thấy nguyên nhân chân chính hẳn là: Quét tước quá sớm đợi qua năm mới sẽ dư lại, quét tước quá muộn tới lúc gần qua năm mới phát sinh nhiều chuyện sẽ không có thời gian, cho nên quét dọn trước khoảng một tuần thì về kết quả hay hiệu suất đều thích hợp nhất.”

Quản gia Silly:“Thì ra là thế! Chắc chắn! Cách quy hoạch toàn cục của bà chủ trong gia đình Địa Cầu rất xứng đáng để toàn vũ trụ học tập!”

Đại Bàn:“Đâu có.”

? Hai sáu Tháng chạp? Hầm thịt heo

Đại Bàn:“Đây là ngày giết heo, chuẩn bị món ăn ngày tết.”

Chúng quý:“Như vậy thôi sao? Ngắn gọn quá, nói chi tiết chút đi.”

Đại Bàn:“Được rồi. là như vậy, lúc giết heo trước tiên phải từ bụng hoặc cổ đâm vào lấy máu, lúc đó con heo thường kêu lên thảm thiết, hơn nữa vô cùng thê thảm to rõ, cho nên Trung Quốc có câu thành ngữ là ‘Kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết’. Lấy máu xong thì chặt đầu heo xuống dùng dây đồ cột lại đặt lên bàn thờ tế tổ, sau khi xong việc có thể cắt bỏ lỗ tai thái sợi, cắt lưỡi thành từng miếng, đương nhiên bản thân thịt đầu heo cũng là món ăn nhắm rượu không tệ. Về phần thì thê không đầu kia, tất cả đều có thể ăn: Bốn chân có thể chặt bỏ làm món móng heo nấu đậu, hoặc là móng giò hầm tương; cái đuôi cắt ra kho cũng ngon lắm; chân giò, sườn non, thịt ba chỉ, thịt cốt lết, nẫu thế nào cũng ngon; nội tạng trong bụng còn tuyệt hơn, bầu dục** và ruột già kho tiêu là món ăn yêu thích của tôi, a, chính là thận và đại tràng; xương đã lóc hết thịt cũng dùng làm lạng phí, hầm thành canh xương vừa bổ vừa ngon; máu heo chảy ra có thể để đông thành cục huyết hoặc làm dồi, cho vào lẩu hoặc làm tiết canh đều được; cục mỡ lớn trên bụng heo có thể lóc xuống, cho vào trong nồi hầm nhỏ lửa thành mỡ heo.....”

(**Bầu dục: Thận lợn còn được gọi là bầu dục.)

Lanka, vịn tường run rẩy:“Ai. Là ai yêu cầu nghe đầy đủ ?! Lòi ra ngoài phơi nắng!!”

? Hai bảy tháng chạp? Thịt gà trống

Đại Bàn:“Ngày đó, mọi người phải bắt được con gà mập nhất, sau đó gọt tay chém xuống, từ cổ.....”

Chúng quý:“Cho qua!”

? Hai chín tháng chạp? Hấp bánh bao

Đại Bàn:“Có liên quan tiểu mạch từ vong mạn tính trong hơi nước cực nóng.”

Chúng quý:“Qua qua!!”

? Ba mươi tháng chạp? Đêm giao thừa

Đại Bàn:“Buổi tối ba mươi có nhiều hoạt động nhất, ngày cuối cùng trong năm mà, phải ăn bữa cơm đoàn viên, phải đốt pháo, thay quần áo mới, đón giao thừa, dán câu đối xuân.....”

Lanka:“Cái này tôi biết! Câu đối xuân! Hừ hừ hừ ~ kết tinh trí tuệ chữ Hán, đánh giá trình độ sử dụng ngôn ngữ!”

Đại Bàn:“Lanka, cô muốn ám chỉ chúng tôi nên viết câu đối xuân cho cô sao?”

Lanka xoay người nhanh nhẹn lấy ra một cuốn giấy đỏ:“Không phải ám chỉ, tôi đã viết xong rồi, chỉ muốn khoe thôi!”

“.....”Đại Bàn bắt đầu cảm thấy có đôi khi sự thẳng thắn của người Sange thật đáng yêu, nhận lấy cuộn giấy mở ra xem, chỉ thấy.....

(1)Về trên: Thường luồng vung đuôi lật sông yên biển.

Về dưới: Mảnh long thét dài giường cánh che trời

Hoành Phi: Đều ăn cả.

Đại Bàn:“.....”

? Mồng một? Chúc tết

Đại Bàn:“Mồng một phải về quê thăm nhà người thân, chúc tết cho nhau, trẻ em sẽ dập đầu người lớn trong nhà chúc may mắn, sau đó người lớn sẽ lì xì. Trong bao đỏ bình thường có bỏ một ít tiền, gọi là ‘Tiền mừng tuổi’. Kỳ thật trong tập tục này quan trọng là bao lì xì đỏ đại biểu cho may mắn, tiền bên trong chỉ là thứ yếu. Nhưng hiện tại mọi người rõ ràng đều coi trọng số tiền trong bao lì xì hơn, về phần bao lì xì bên ngoài có màu gì, đã không còn ai để ý.....”

Thân vương Giovanni:“Có thể lý giải được, so với may mắn không có giá trị lưu thông thật sự, đương nhiên là tiền có thể mang đến lợi ích thực tế được hoan nghênh hơn rồi, người Địa Cầu rất thực dụng.”

Đại Bàn:“Đúng vậy. Nhưng chính vì sự chuyển biến này, bao lì xì đã trở thành chuyện đau đầu nhất cuối năm giữa những người thân thích. Nên cho ai, cho bao nhiêu, cho ai là đáp lễ, cho ai là lấy lòng, cho ai là vì sĩ diện..... Trình tự suy tính này tuy rằng phức tạp nhưng dù sao cũng còn thuộc lao động trí óc, chiến tranh chân chính là vào thời khắc lì xì! Vừa nói nhất định phải cho vừa nói nhất định không cần, miệng nói muốn nhưng trong lòng vạn phần luyến tiếc thật sự không muốn, nói không cần nhưng vừa nắm lấy sẽ không chịu buông tay kỳ thật rất muốn, nhưng lại nhất định phải chối từ để mọi người xem. Vì thế hai bên anh theo tôi đuổi, đẩy tới đẩy lui, từ trong phòng chiến đấu đến ngoài phòng, có khi cha mẹ cũng phải ra trận, thể lực không tốt chẳng biết có chống đỡ qua nổi mồng một hay không.....”

Chúng quý:“Địa Cầu thật đáng sợ.....”

? Mồng hai? Về nhà mẹ đẻ

Đại Bàn:“Con gái gả ra ngoài vào ngày hôm sau phải dẫn chồng và con trở về nhà mẹ đẻ của mình chúc tết cha mẹ, không cần mang nhiều quà lắm, hơn nữa nhất định phải trở về nhà chồng trước giữa trưa.”

Ventrie:“Nhà mẹ đẻ là cái gì? Nhà chồng là cái gì?”

Đại Bàn:“Nhà mẹ đẻ chính là nhà cha mẹ của người vợ, nhà chồng chính là nhà cha mẹ người chồng. Đừng hỏi tôi vợ chồng là cái gì, tôi đã giải thích cho ngài cái gì gọi là vợ chồng rồi.”

Ventrie gật đầu:“Ừ, bạn trên giường hợp pháp thôi ~”

Đại Bàn, quay đầu!“Không thể đánh anh ta, mình phải nhịn, mình phải nhịn, kỳ thật về mặt lý luận anh ta nói đúng, nói đúng.....”

Lanka, lặng lẽ nói với người bên cạnh:“Nếu tộc chúng ta có tục lệ này, nửa đêm trước mồng hai phải chặt ngài Ventrie ra từng khúc bé tí tẹo mới đủ dùng.....”

Quản gia Silly :“Suyt, cô biết nhiều quá đấy.....”

? Mồng ba? Con chuột lấy vợ

Đại Bàn:“Truyền thuyết nói rằng ngày này là ngày con chuột cưới vợ, cho nên con người phải tắt đèn đi ngủ sớm, đừng quấy nhiễu hôn lễ của loài chuột.”

Ventrie:“Nếu quấy nhiễu thì thế nào?”

Đại Bàn:“Nghe nói từng có một người buổi tối không ngủ được sau đó nhìn thấy chuột lấy vợ, hừng đông ngày hôm sau đã biến thành một đồng xương trắng, trên xương cốt là những dấu răng thật nhỏ.....”

Chúng quý, kính hãi, lùi lại!“Thật, thật sao?”

Đại Bàn:“Không, tôi bịa chuyện . Kỳ thật tập tục này đại khái là bởi vì từ đêm ba mươi đến mùng ba, mỗi ngày mọi người đều đánh bài thức đêm chơi đùa cũng mệt mỏi rồi, nên đi ngủ sớm một chút mà thôi.”

Chúng quý:“.....”

? Mùng bốn? Đón Ông táo

Đại Bàn:“Táo quân lúc trước đi thiên đình họp đã trở lại, mọi nhà vì hoan nghênh ông ấy, liền làm bánh xuân(2), xào sáu món, cuốn bánh ăn.”

Giovanni:“Đợi chút, vì sao con người cuốn bánh ăn lại là nghênh đón thần tiên? Táo quân được cái gì?”

Đại Bàn:“Ặc..... Ông ấy có thể nhìn mọi người ăn?”

Chúng quý:“=.....”

Giovanni:“Thôi đi! Đúng là loại nghề nghiệp chẳng có gì béo bở.”

Khách mời Táo quân bay qua:“Rất quá đáng..... Để ta nói Ngọc đế sang năm phải tăng lương cho ta!”

Khách mời Ngọc đế xia răng:“Ngươi nói gì? Gió lớn quá ta nghe không rõ.....”

? Mùng bảy? Ăn mì

Đại Bàn:“Mùng bảy là ‘ngày bảy tháng giêng’, tức là ‘ngày thất sát’, không nên ra ngoài. Ngày đó mỗi nhà đều đã ăn mỳ sợi, hàm ý là cột chân các em nhỏ, để bọn nó không bị quý mang đi, sống thật lâu.”

Venture:“Hừ, sống lâu thì tốt lắm sao? Ăn mỳ sợi sẽ sống thọ sao?”

Đại Bàn:“Đương nhiên là chưa chắc, người ăn mỳ nghẹn chết cũng có, nhưng có ước mơ thì luôn là điều tốt.”

Venture:“Ước mơ của con người thật nhàm chán.”

Lanka:“Nghe nói đối với con người có năng lực hạn chế, ước mơ có thể tạo ra tác dụng trấn an tâm lý. Dưới trạng thái tâm lý yên ổn, con người cũng dễ dàng đạt được thành công hơn, hoặc là thỏa mãn với thành công hiện có.”

Bruijah:“So với ước mơ không thực tế, không bằng bắt đầu lập một mục tiêu thiết thực có thể đạt được vào năm mới. Thành công của đời người hẳn là phải xuất phát từ việc sử dụng thời gian một cách hữu hiệu!”

Đại Bàn nhìn xa xăm.....

“Mẹ, con ở vũ trụ lại nghe được toạ đàm thành công của Carnegie***.....”

(***Dale Carnegie: sinh ngày 24 tháng 11, 1888, mất ngày 1 tháng 11, 1955; là một nhà văn, một diễn thuyết gia nổi tiếng của Mỹ. Ông đã tổ chức những khóa đào tạo rất thành công về phát triển bản thân, nghệ thuật bán hàng, nói chuyện trước công chúng, kỹ năng giao tiếp...)

Chúng quý:“Mừng xuân mới Địa Cầu, sang vũ trụ hài hòa!”

? Mùng tám? Rải thóc

Đại Bàn:“Theo truyền thuyết mùng tám là sinh nhật hạt thóc, cho nên ngày đó phải ở nhà rải thóc cầu nguyện năm sau thu hoạch được mùa. Nhưng trên thực tế, hiện tại nông dân càng ngày càng ít, mùng tám đối với chúng tôi mà nói chẳng qua chỉ có ý nghĩa kỳ nghỉ đông chấm dứt mọi người trở về những ngày đau khổ chịu đựng, đi làm đến trường mà thôi. Đồng thời cũng có nghĩa vận tải ngày xuân rất căng thẳng, vé xe lửa khó mua, tình hình giao thông chật chội.....”

Lanka, nhỏ giọng:“Đường như nó tràn ngập oán niệm với ngày này.....”

Silly, nghi hoặc:“Vận tải ngày xuân là cái gì?”

Lanka:“Suyt, đừng hỏi, theo truyền thuyết đó là một từ ngữ chứa đầy oán niệm của dân thành phố.....”

? Mười lăm tháng giêng? Tiết Nguyên Tiêu

Đại Bàn:“Đó là ngày đám cầu nam nữ đi dạo hội chùa, xem hoa đăng, đoán đố đèn, ăn tết nguyên tiêu, liếc mắt đưa tình, dụ dỗ tán tỉnh nhau.”

Silly:“Hình như nó còn oán hận ngày này hơn.....”

Lanka:“Suyt, đừng nói, nghe nói các cô gái Địa Cầu không có duyên với đàn ông đều rất là u oán.”

..... Tôi là đường phân cách đồng chí Đại Bàn đau buồn vì mười tám năm rồi vẫn không có người theo đuổi.....

Lời kết:

Thần vương Ventrue:“ Nói cho ta nghe về những thứ người muốn ăn trong ngày tết một chút đi.”

Đại Bàn:“Không phải mọi người không thích nghe sao?”

Ventrue, mỉm cười mê người:“Nhưng khi người nói về việc này thì biểu tình vui vẻ nhất, người rất hoài niệm phải không? Muốn kể thì kể đi.”

Đại Bàn, cảm động không thôi,“Ừà, vậy chúng ta nói về bánh trôi(3) đi!”

Ventrue:“Bánh trôi là cái gì?”

Đại Bàn:“Mài nhỏ lúa mạch trộn với nước làm thành lớp da bên ngoài, bên trong là thịt xay để làm nhân.”

Ventrue:“À, xác thực vật băm nhỏ bọc xác động vật băm nhỏ.”

Đại Bàn:“..... Đúng vậy.”

.....Tôi là đường phân cách xin đừng hoài nghi, truyện này thật sự là Ngôn Tình.....

Hai người cứ thế nắm tay nói chuyện hăng say, bong bóng màu hồng dần tan đi lộ ra bóng hai người dần dần đi xa, chúng ta trở lại bên kia đại sảnh.

Lúc này đồng chí Brujah, khó khăn lắm mới hạ quyết tâm, xoay người muốn đi tìm bạn học Đại Bàn nói chuyện phiếm, nhưng mà.....

Lanka, thờ ở chính sửa móng tay sắc bén,“Đã sớm bị ngài Ventrue lôi đi rồi.”

Brujah, trầm giọng:“Từ khi nào.....”

Lanka:“Ngay lúc ngài nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ làm mặt lạnh lùng, nội tâm mâu thuẫn ‘Aiii ~ ta rốt cuộc có nên vứt bỏ sĩ diện đi theo nó nói chuyện không, nhưng làm đàn ông mà quá chủ động thì rất là mất mặt nhưng mà đáng giận a mùi vị thật thơm nghe thấy rất muốn đứng sát vào một chút nhưng đứng gần quá ta khẳng định sẽ nhìn không được há miệng cắn nó, tốt xấu gì hiện tại nó và thần vương Ventrue cũng đang có khế ước, vi phạm quy chế trái với nguyên tắc làm người của ta nhưng cứ như vậy như vậy cũng không ổn a a. Mặc kệ trước tiên cứ kéo nó đến chỗ không có người rồi nói sau.....’.”

Brujah “.....”

“Cái gì? Tôi thật sự nói trúng rồi?” Lanka ôm trán,“Làm ơn, giành phụ nữ cũng giống như giành ăn, phải biết nói ngọt, nhanh tay, da mặt dày! So với thần vương, ngài kém xa.....”

Vì thế, tướng quân Brujah ra tay chậm chạp,

Một mình cô đơn trên Hắc Long,

Chậm rãi bay về hướng biên cảnh,

U buồn ,

Cho đến khi biến thành một cụm mây đen nho nhỏ.....

Khụ, tướng quân, sang năm ngài hãy cố lên nhé!

- Ngoại truyện chúc mừng năm mới end-

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật phản phong tục tết âm lịch ngoại truyện phía trên đề cập đến dân tộc trời Nam biển bắc đều có, trong hiện thực đương nhiên có chút khác biệt nho nhỏ, ví dụ như ngày mùng tám tháng chạp ở quê tôi sẽ không ăn cháo, mà đi ngâm tỏi, đợi đến ba mươi tết ăn bánh trôi thì lấy ra dùng ~

Thôi, tóm lại, chúc mọi người khắp trời Nam biển Bắc ~ năm hỏ cát tường![Ừa, năm nay là năm bốn mạng của tôi, thì ra tôi là giống lông xù]

Lấy máu lần thứ hai mốt: Hàng thượng đẳng, không trả giá.

Tác giả: Yêu Chu

Edit&Beta: Myumyu

Cao Đại Bàn chạy trốn.

Đây là một chuyện không ai ngờ đến.

Người nhận được tin tức này phản ứng đầu tiên đều là: Làm sao có thể?

Quả thật như vậy.

Nếu xét từ lý luận, hệ thống phòng ngự trong tòa thành đúng là tường đồng vách sắt, hai đại nguyên soái trên tinh cầu Sange đều đóng quân trong thành, một con người bé nhỏ sức chiến đấu gần như bằng không, lại vừa bị thương nặng còn nằm bẹp trên giường không dậy nổi, làm sao có thể chạy trốn vào lúc này?

Nhưng mà.

Trên thực tế, Cao Đại Bàn đi vào ban ngày. Lúc này tất cả lính canh đều đang nằm ngủ trong quan tài của mình, cả tòa thành trống rỗng chỉ có hệ thống phòng ngự tự động do máy tính khống chế còn đang vận hành, hơn nữa chỉ đề ý người đi vào mặc kệ người đi ra, người này lại cố tình hạ quyết tâm chọn lúc tất cả mọi người đều cho rằng cô không có khả năng bỏ trốn mà đi.

Vì thế cô chạy trốn.

“..... Mang đi một cái túi không gian, bốn mươi mấy quả Waite, ba bộ đồ phòng hộ giữ ấm, hai chiếc áo lông, hai đôi giày, một hộp mười hai ống tiêm tinh mạch, một thanh kiếm ánh sáng, một con rồng đuôi gai, một tấm bản đồ Sange, còn có..... Khụ, một chút tiền đang lưu thông và đá quý.....”
Lanka cầm danh sách kiểm tra thấp giọng báo cáo.

“Tiền đang lưu thông?” Phó đội trưởng Kolle đang ở trong phòng cúi đầu lần lượt mắng đám lính canh gác bỗng nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Ai cho cô ấy tiền?”

Sắc mặt Lanka rất khó coi, “Tôi cho”.

“Cái gì?!”

Lanka xoa huyết thái dương khép danh sách điều tra lại, “Đó là chuyện lúc tôi dạy cô ấy học trước kia. Lúc đó giảng đến hệ thống tiền tệ trên tinh cầu Sange, cho nên mỗi mệnh giá đều cầm một mẫu đến cho cô ấy xem, tôi làm sao ngờ tới sẽ thành như vậy.....”.

“Mỗi mệnh giá?!” Kolle cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Tiền giấy và tiền kim loại đều có?!”

Lanka đầu đầu gật gật.....

Hệ thống tiền tệ trên Sange, chia làm tiền giấy giá trị nhỏ lưu thông hằng ngày, và tiền Coin* làm bằng kim loại hiếm giá trị khá lớn. Bởi vì tên kim loại hiếm quá dài, dân gian bình thường căn cứ màu sắc chia chúng nó thành chín loại: Ánh bạc ánh vàng đỏ cam lục xanh lam chàm tím, trong đó quý nhất là đồng Coin màu bạc giá trị vượt quá một tòa thành xa hoa! Hầu hết giới bình dân đều chưa bao giờ thấy, mà đồng Coin màu tím giá trị thấp nhất cũng có thể mua cả một con rồng!

“Tốt quá rồi! Có chứng đó tiền, cô ta muốn trốn đi đâu cũng được!” Cowan thở phì phì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó dường như lại nghĩ tới chuyện gì quay đầu lại, “Đợi chút, cô nói còn có đá quý? Chẳng lẽ.....”.

Lanka vội vàng xua tay, “Cái đó không phải tôi cho!”

Thân vương Ventruue vẫn im lặng trầm tư ngồi trên ghế sofa Cao Đại Bàn từng nằm, thân nhiên mở miệng, “Đá quý là tôi cho”.

Cowan đang muốn mở miệng mắng to nháy mắt hóa đá ngay tại chỗ.....

“Trước kia..... Có một ngày cô ấy** xem chuyên mục quảng cáo trên tivi, nói hồng ngọc trong đó có màu sắc rất giống mắt ta, rất đẹp. Ta liền mua vài viên cho cô ấy chơi.....”. Đức ngài thân vương như đang hồi tưởng, mang theo nụ cười nhu hòa nhẹ giọng nói.

(**Xung hô của nguyên tác đã chuyển từ nó sang năng ấy nên mình chuyển theo.)

Cowan suy yếu lắc lư, “Hồng ngọc..... hồng ngọc quý nhất trong các loại đá quý.....”.

Giá của loại đá quý này, nên nói như thế nào đây?

Ví dụ, một ly máu người cá có giá trị bằng nửa tòa thành bá tước, như vậy một viên hồng ngọc cỡ bình thường có thể mua.. mấy con người cá! Mà với tính cách của thân vương Ventruue, đá quý mua về ngắm dĩ nhiên sẽ không chỉ lớn bình thường.....

“Mua vài viên..... Vài viên.....”. Đồng chí Cowan quỳ trên mặt đất tinh thần sa sút.....

Lanka phát phát tay, “Quên đi, đã bị mang đi rồi, có buồn bức cũng vô dụng. Hơn nữa mang theo hồng ngọc quý giá và đồng Coin hiếm thấy như vậy chưa chắc cô ấy đã dám lấy ra dùng, dù sao dưới loại tình huống này rất dễ rước họa vào thân. Thay vì cứ ngồi lo lắng, không bằng nghĩ xem làm sao mau chóng tìm được cô ấy”.

Tướng quân Brujah vẫn cúi đầu ngồi bên cửa sổ, rót cuộc mờ miệng: “Ta không cảm nhận được vị trí của cô ấy. Trong phạm vi hai mươi dặm đều không có mùi, đại khái cô ấy đã vượt qua khoảng cách này, có khả năng đã đi khỏi phạm vi của hai toàn thành.”. Nói xong, ngẩng đầu liếc mắt nhìn thân vương Ventruie ngồi trên sô pha.

Người kia cũng nghĩ vậy gật đầu một cái, “Đúng vậy, ta cũng không cảm nhận được”.

Cowan rầu rĩ báo cáo: “Đội tìm kiếm ở các thành thị quanh đây đều gửi về kết quả giống nhau, xem ra cô ấy đã rời khỏi phương Bắc. Thưa các vị, hiện tại là thời kì khẩn trương cần tiêu diệt chủng thực vật kỳ lạ kia, không thể phân tán nhân lực trong thời gian dài vì chuyện như thế này. Các vị xem, có phải nên.”.

Khoảng khắc tĩnh mịch nặng nề.

Thật lâu sau, Brujah cúi đầu nói: “Gọi bọn họ rút về đi”.

“Vâng!” Cowan đặt một tay lên ngực làm lễ, lĩnh mệnh rồi đi.

Chỉ còn lại ba người trong căn phòng vô cùng nặng nề.

“Chán ghét đến. phải bỏ trốn sao?” Thân vương Ventruie ngưỡng người tựa vào sô pha, nhắm mắt nhẹ giọng thì thào. (Myu: Ventruie đại thân, anh có cần tàn độc thế không?:))

Brujah ngồi bên cửa sổ, biểu tình trên mặt nhất thời giống như bị người ta hung hăng đâm một dao!

Siết chặt nắm tay, quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm cảnh vật ngoài cửa sổ trong chốc lát, cố gắng bình tĩnh lại, ngài tướng quân mới chậm rãi đứng lên, hành lễ trầm giọng nói: “Xin cáo lui trước”.

Thân vương đại nhân làm cái tư thế “Không tiễn”, “Tuy rằng đã không phải phạm vi quyền hạn bên tôi, nhưng bản thân tôi sẽ tận lực hỗ trợ công tác tìm kiếm của cậu, có tin tức gì chắc chắn sẽ báo cho cậu biết trước tiên, cứ yên tâm”. Thân vương Ventruie khẽ cười.

Brujah quay đầu lạnh lùng nhìn anh ta một cái, không nói gì chỉ bỏ đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, thật lâu sau Lanka mới ngửa đầu thở dài bất đắc dĩ.

“Thưa ngài, ngài không tính nói cho tướng quân Brujah biết chuyện trong vòng tay của cô ấy có mấy định vị sao?”

Đức ngài thân vương thân nhiên cười, “Mấy định vị gì? Ta cũng không biết chuyện đó”.

Lanka lại thở dài, mở laptop ra, kiểm tra số liệu định vị, “Nhưng ngài phải biết rằng, vì mạch mà mấy định vị chọn dùng là chip có số liệu lưu trữ trong kho dữ liệu, chỉ cần tướng quân Brujah có lòng, vẫn có thể vận dụng quyền hạn của quý tộc điều tra từ trung tâm số liệu”.

Đức ngài thân vương nghiêng đầu liếc Lanka một cái, “Mấy định vị đã bị hư trong rừng, sau sự cố đó toàn bộ dữ liệu đã biến mất”.

Lanka bất đắc dĩ khép máy tính lại, “Hiểu rồi, tôi sẽ nhấn Silly xâm nhập máy tính chủ phá hủy dữ liệu”.

“Cô đang nghĩ, người này thật xấu xa. Đúng không?” Ventruie xuất thần nhìn chằm chằm cốc nước chứa chất lỏng màu lam nhạt trên bàn trà.

Lanka nhún nhún vai, “Đối với ngài, tôi đã quen rồi”.

“Nói cũng phải,” Đức ngài thân vương đại nhân thấp giọng lầm bầm lầu bầu, “Đại khái chỉ có cô ấy nói ta là ‘Người tốt’? Nhưng. về sau chắc cô ấy sẽ không bao giờ nói nữa.”.

Bước chân Lanka dừng lại, chân chờ một chút, chậm rãi xoay người lại, nhìn đức ngài thân vương đang đau buồn mất mát, nhẹ giọng nói: “Đại nhân, tình cảm của con người có thể vẫn hồi, chính là, phải trả giá gấp mười gấp trăm lần so với trước khi tổn thương.”.

“Nếu căn bản không có tình cảm thì sao?”

“Vậy thì vun đắp lại từ đầu”.

.....

Thành Siller*** là đô thị nổi tiếng tự do.

(*** Phiên âm tiếng Anh của Tái Lặc thành.)

Không có lịch sử, không có phong cảnh, không có tài nguyên, cũng không có đặc sản.

Chỉ có vị trí địa lý là cửa ngõ giao thông Nam Bắc, làm cho tòa thành xây dựng trên sỏi đá này trở thành nơi tập tưng buôn bán náo nhiệt nhất trên tỉnh cầu Sange!

Nơi này không có khu dân cư, mỗi một con đường đều là phố buôn bán. Mỗi một gia đình đều là người làm ăn. Dù là khách qua đường vội vàng, cũng sẽ ở đây lấy gì đó ra bán, hoặc mua vài thứ.

Khoáng sản và hàng da của phương Bắc, máu và hoa quả của miền Nam, rồng có cánh và đá quý phương Tây, nô lệ và vũ khí của phương Đông, những gương mặt và hàng hóa của những vùng miền khác nhau giăng khắp nơi, có chỗ gọn gàng có chỗ bừa bộn. Đám quyền quý mở hội bán đấu giá, cũng có thứ dân bày quầy hàng nho nhỏ, có cả chợ đen của thế giới ngầm không bị pháp luật quản chế.....

Ngụy trang thân phận, cải tạo dung mạo, vũ khí phòng thân, đồ ăn để đi qua sa mạc, đều có thể mua được ở đây. Đô thị tự do, là thiên đường của bọn tù trốn trại và phản tử phản động. Nhưng mà từ xưa đến nay, không có một quốc gia nào có thể hoàn toàn gạt bỏ loại thành thị lách luật để sinh tồn này, trái lại, chúng nó còn luôn phồn vinh hơn những thành thị khác.....

Cao Đại Bàn quần chặt khăn trùm đầu, xốc lại kính gió màu trà, nhảy xuống lưng Hoa Hoa.

Cô không định vào thành, tuy rằng nơi này quản thành cũng không cẩn thận kiểm tra từng khách qua đường phong trần mệt mỏi từ Nam chí Bắc, nhưng cô không muốn mạo hiểm.

Các sạp hàng rong đã lan đến ngoài cửa thành, cô định mua ít nhu yếu phẩm cần dùng để băng qua sa mạc.

Dắt rồng chậm rãi đi tới, Cao Đại Bàn cảm thấy thật mệt mỏi.

Thân thể còn chưa khỏe lại, nhưng vì muốn lợi dụng thời gian có ánh mặt trời, cả ngày cô không hề nghỉ ngơi, vẫn liều mạng chạy, cố gắng tranh thủ đi càng xa càng tốt!

Nay màn đêm đã buông xuống, đám Huyết tộc trong thành hẳn là đã tỉnh lại phát hiện cô bỏ trốn. Truy binh khẳng định đã được phái đi trên quy mô lớn, bây giờ còn bay loạn trên không trung hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt.

Thành thị này lúc trước khi cô theo Thân vương Ventruie đi thị sát khi đã từng đến. Thời gian đó mỗi khi đi qua một thành trấn Lanka đều giới thiệu phong thổ dân tình cho cô, Cao Đại Bàn luôn lặng lẽ ghi nhớ những tin tức hữu dụng. Không có ai thích làm đồ ăn cả đời, cô luôn luôn nghĩ đến chuyện chạy trốn, cũng biết một ngày nào đó mình phải rời khỏi đây, chính là, cho tới bây giờ cô không nghĩ tới ngày đó sẽ đến sớm như vậy, thâm trầm như vậy.....

“Ngao.....”.

Chú rồng Hoa Hoa đột nhiên kêu một tiếng, nâng nâng cái đầu thật lớn, kéo dây cương trong tay Cao Đại Bàn, làm cho cô phục hồi tinh thần, thoát khỏi trạng thái trầm tư.

Phía đối diện có hai binh lính Huyết tộc võ trang hạng nặng từ từ đi tới, ánh mắt rõ ràng là đang hướng về phía cô.

Cao Đại Bàn hơi khấn trương lời kéo khăn quàng cổ, siết chặt dây cương.....

“Này! Tiểu quý bên kia, đứng lại!”

Đang định lặng lẽ quay lại Cao Đại Bàn bất đắc dĩ phải dừng chân. Trơ mắt nhìn hai người đi đến trước mặt.

“Muốn tham gia hội triển lãm của Ecker sao?” Binh lính A dánh người khô ngô lớn tiếng nói, ánh mắt cũng không dừng trên người Cao Đại Bàn, mà mang biểu tình hâm mộ nhìn Hoa Hoa từ trên xuống dưới, “Bé cưng này khẳng định có thể bán giá tốt nhất!”

Binh lính B có vẻ cao gầy tuy rằng cũng nhìn không được yêu quý vươn tay vỗ vỗ cổ sở sò lông Hoa Hoa, nhưng cũng còn nhớ rõ chính sự, xoay tay lại đưa cho Cao Đại Bàn một cái bảng điện tử, “Đăng ký đi, khu triển lãm rồng ở phía Tây. Sau khi lấy số sẽ có người mang người qua đó”.

Cao Đại Bàn ngăn người, không nhận bản đăng ký, “..... Hai vị nói..... bán nó?”

Binh lính A quay đầu kinh ngạc nhíu mày, “Chẳng lẽ nhóc không phải đi bán rồng? Rồng đuôi gai có phẩm chất tốt như vậy chỉ có quý tộc mới có thể dùng, tiểu quý, đừng nói với anh nhóc chính là quý tộc nha, ha ha ha ha.....”.

Binh lính B lại sinh lòng nghi ngờ, nghiêm nghị quát Cao Đại Bàn: “Con rồng này là của người sao? Hay là trộm từ chỗ nào? Tháo kính chắn gió xuống, lấy chứng minh thư ra đây!”

Cao Đại Bàn nhất thời nghẹn lời, khấn trương không biết nên nói cái gì, theo bản năng lời kéo dây cương lui về phía sau.....

Binh lính A vỗ vai đồng nghiệp, cười hi hi: “Đừng nghe tên này hù dọa. Cho dù là trộm cũng không liên quan đến chúng tôi, trong thành thị này cái gì cũng có thể mua bán, chỉ cần không phải sử dụng tiền giả thì đều được! Được rồi, nhanh đi đăng ký đi. Vừa thấy nhóc đã biết khẳng định là trốn ra từ nhà quý tộc nào đó, không có chút kinh nghiệm gì cả”. Đánh giá hình thể Cao Đại Bàn từ cao xuống thấp một phen, anh ta cười nhạo: “Bán Huyết tộc đứng

không? Không cần giấu, ha, anh ở đây đã gặp qua không biết bao nhiêu vật cưng Bán Huyết tộc chạy trốn rồi! Nhưng khoa trương cười con rồng hoa lệ như vậy nhóc vẫn là người đầu tiên!”

Đầu Cao Đại Bàn đầy mồ hôi lạnh.....

Kỳ thật không phải cô muốn khoa trương, mà những con rồng khác đều đang ở trong doanh trại quân đội, chỉ có Hoa Hoa là thú cưng của riêng cô, đứng bên cửa sổ tòa thành, huyết sáo một cái là có thể kêu đến. Vì muốn tranh thủ lúc ban ngày mau chóng chạy đi cũng chỉ có thể cười nó, nhưng hiện tại xem ra, con rồng xa hoa khiến người ta chú ý này tuyệt đối không thể giữ ở bên người rồi!

Tiếp nhận bản đăng ký, quét mắt qua các số liệu giống, huyết thống, tuổi, giá tiền, dài rộng cao linh tinh, bạn học Đại Bàn chờ một chút, nhỏ giọng hỏi:“Thành thật xin lỗi, tôi không rõ tư liệu của nó cho lắm.....”.

Hai binh lính quay mặt nhìn nhau.....

Binh lính B cười lạnh:“A, người không biết nó là giống gì đã trộm ra? Vậy ánh mắt của ngươi cũng không tệ lắm, nó thuần chủng, tuổi lại nhỏ, ngày sau đừng nói bán sang tay, dù giữ lại lai giống cũng có thể kiếm một khoản lớn!”

Binh lính A đưa tay cầm lại bản đăng ký tốt bụng giúp cô điền đầy đủ, thuận tay vỗ mông bạn học Đại Bàn một cái, dắt cô đến bàn phát sổ thứ tự.....

“Cẩn thận một chút nha tiểu quý,” Khi binh lính B đi qua bên cạnh cô trào phúng nói:“Coi chừng bán rồng không được lại bị người ta bắt đi bán đó!”

“.....”.

Cao Đại Bàn xoa mông buồn bực kéo rồng tránh ra, nghĩ rằng chắc đối phương cho là vật cưng Bán Huyết tộc đều là người đẹp vạn dặm mới tìm được một, nên mới bằng lòng ăn đậu hũ của cô, nếu thật sự nhìn đến cái bản mặt bánh mì của cô dưới khăn quàng cổ và kính gió, phỏng chừng cú vỗ mông kia không biết là ai ăn đậu hũ của ai.....

“Ừng ục.....”. Hoa Hoa nghiêng đầu cọ cọ cô một chút, đây là tỏ vẻ đói bụng muốn ăn cơm.

Cao Đại Bàn vỗ vỗ nó, nghĩ rằng nó đại khái còn không biết mình cũng sắp bị bán, nếu không chắc là chẳng muốn ăn cơm nữa, mà là muốn ăn cô.....

Quả nhiên như đúng như lời binh lính A, bé cưng này rất gây sự chú ý! Cao Đại Bàn dắt Hoa Hoa mới vừa đi vào khu phía Tây đã có vài kẻ gian thương xông tới, thậm chí chít chít lái nhái đơn giản là dụ dỗ “Nơi này hỗn tạp người không có kinh nghiệm bán sẽ dễ thiệt thòi không bằng để chúng tôi đứng ra thương thuyết giá thích hợp, sau đó trích cho chúng tôi ít phần trăm, ngồi mát ăn bát vàng còn không bị lừa” Linh tinh linh tinh.....

Cao Đại Bàn không lên tiếng, chỉ xua tay cự tuyệt vui đầu đi vào bên trong.

Trên đời này không có chuyện tốt từ trời rơi xuống, nào có việc tốn ít công sức lại kiếm tiền thoải mái như vậy, nếu thật sự có, cũng chỉ là bạn còn chưa nhìn ra âm mưu sau lưng nó thôi. Cao Đại Bàn thực sự không hiểu những việc này cho lắm, cho nên cô càng tin tưởng vững chắc vào mua bán mặt đối mặt nguyên thủy nhất đơn giản nhất.

Rồng có cánh kỳ thật không phải là loại phương tiện giao thông thường thấy như vậy, đại bộ phận những con rồng to lớn có sự chịu đựng tốt đều bị quân đội trưng dụng, còn rồng thuần chủng xinh đẹp thì dâng cho quý tộc ngắm nghía, cho dù đang ở đế đô, cũng chỉ có không đến một nửa dân cư có được rồng riêng. Thứ thị trường bình thường rất khó mua, nơi này khắp nơi đều! Hơn nữa mọi loại giống khắp trời Nam biển Bắc đều đầy đủ hết..... Quả nhiên không hổ là đô thị tự do.

Nhưng tốt xấu gì rồng cũng là sinh vật, nhiều con rồng to lớn tụ tập cùng một chỗ như vậy, dù sân có lớn cỡ nào, tình huống vẫn rất là hỗn loạn. Bên này có người vì tránh dây cương quật phải mà ngã nhào vào quầy hàng của người ta, bên kia lại cho bay thử khiến đông người vây xem vô cùng huyền ảo, nơi nơi đều là bụi đất bị những cú vỗ cánh bốc lên, nơi nơi đều là mùi tanh hôi đặc trưng của động vật..... Hơn nữa rồng vốn là giống loài hiếu chiến, ở cùng một chỗ nơi khó tránh khỏi xung đột, vì thế tiếng gầm thét ầm ầm cũng vang lên không dứt bên tai..... Ngay cả đồng chí Hoa Hoa tự chủ cao quý, khi đi theo Cao Đại Bàn lướt qua bên người một đồng loại đang đuổi cổ khiêu khích cũng nhịn không được gầm nhẹ nghiêng răng xõng lên cắn người ta một phát!

Về phần Cao Đại Bàn, thì hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh của hai bạn rồng phía sau.

Tầm mắt của cô bị một con rồng đen có cánh ở góc sân bên kia hấp dẫn.

Con rồng kia giờ cần cô tuyệt đẹp mà cao ngạo lên, gai xương lờm chờm màu đen làm cho người ta sợ hãi, trong nháy mắt mở cánh ra, sẽ lộ ra hoa văn màu xanh nước biển từ đậm đến nhạt..... Thật giống như, một quái thú màu đen mang cánh bướm.

Cao Đại Bàn yên lặng đứng cách con rồng kia hơn ba bước, lẳng lẳng nhìn nó, đắm chìm trong suy nghĩ của mình một hồi lâu, mới quay đầu, kéo Hoa Hoa vừa đánh thắng đang hưng phấn phun khí tránh ra.....

Kỳ thật ngoại trừ không biết tư liệu của Hoa Hoa ra, còn một vấn đề có vẻ nghiêm trọng. Cao Đại Bàn không biết rốt cuộc Hoa Hoa trị giá bao nhiêu tiền. Cho nên đợi cho một khách lữ hành lớn tuổi nhìn có vẻ hiền lành đi lại hỏi giá, bạn học Đại Bàn rất xảo quyết không hé răng, mà vươn bốn ngón tay.

“Bốn đồng Coin xanh?!” Về mặt ông bác kia cảm giận kinh hô!“Đùa sao? Quá mắc rồi!? Dù là rồng thượng đẳng cũng chỉ một đồng lam, cho dù con rồng này có vẻ hiếm thấy, lại là thuần chủng, hơn nữa tuổi cũng nhỏ, bộ dạng cũng.....”. Ông bác càng nói càng nhỏ tiếng, càng nói càng lưu luyến vươn

tay vuốt ve Hoa Hoa xinh đẹp, thẳng đến khi đồng chí Hoa Hoa khó chịu lắc lắc lỗ tai mới hồi phục tinh thần!“Khụ khụ, cho dù như vậy, bốn đồng Coin xanh cũng quá khoa trương, hai đồng thì tôi còn có thể cân nhắc một chút....”.

Cao Đại Bàn liếc ông ta một cái.

Ồ, hóa ra giá trị của Hoa Hoa khoảng ba đồng Coin xanh.

Người buôn bán kém cỏi nhất là vừa có người mặc cả đã chùn bước, thò ơ không để ý mới khiến người ta nhận ra sự quý giá của món hàng. Quan trọng nhất là, nếu bị nhận ra mình không cần tiền, chỉ muốn vội vã bán đi, ngược lại sẽ khiến người ta hoài nghi. Vì thế Cao Đại Bàn quay đầu không thèm nhìn ông ta, dùng hành động tỏ vẻ “Tôi đã niêm yết giá, mặc cả chó quấy rầy”.

Ông bác xoa xoa tay, vòng quanh Hoa Hoa hai vòng, lại nâng giá lên ba đồng.

Cao Đại Bàn Rốt cuộc liếc mắt nhìn ông ta, cùng với con rồng phía sau ông ta, một con rồng cánh xám có vẻ thông thường không bắt mắt.

“Không phải ông đã có thú cưỡi sao? Còn muốn mua một con rồng đất tiền như vậy làm cái gì?” Cao Đại Bàn hỏi.

Ông bác kia hòa ái cười cười, “Tôi là thương nhân, ở trong tay phải có vài thứ quý giá để bôi trơn các mối quan hệ”.

Hiểu rồi, tặng quà đút lót.

Cao Đại Bàn gật gù đầu, “Được rồi, ba đồng thì ba đồng, nhưng tôi có một điều kiện. Tôi muốn con rồng của ông”.

“Có thể có thể!” Ông bác mặt mày hớn hờ, chạy tới chạy lui quanh Hoa Hoa, đã bỏ ra nhiều tiền như vậy, điều kiện nho nhỏ này căn bản không đáng bận tâm.

Cao Đại Bàn ảo não, ai, phòng chừng đã bán hơi cho người ta rồi!

Khi Hoa Hoa qua tay hơi nghi hoặc, cúi đầu nhìn ông bác nắm dây cương của mình, sắp bộc lộ bộ mặt hung ác, Cao Đại Bàn vội vàng nói ông bác cho nó ăn gì đó ngon ngon lấy cảm tình, nó đang đói bụng. Ông bác vội vàng lấy lương khô từ trên con rồng cũ ra, Cao Đại Bàn nhân cơ hội ôm móng vuốt lớn của Hoa Hoa tạm biệt, “Đừng lo lắng, bọn họ sẽ nhanh chóng tìm được mây đem mây về thành thân vương. Ừa, người nên lo lắng là ta mới đúng....”. Bạn học Đại Bàn cười khở, vỗ vỗ đầu Hoa Hoa, sau đó xoay người nhảy lên con rồng mới, khoát tay từ biệt nó.

“Ngao ngao....”.

Đồng chí Hoa Hoa đại khái nhận ra sự thật mình đã bị vứt bỏ, hờn dỗi xoay người kêu lên, dùng mõng chìa vào mặt Cao Đại Bàn.

Đồng chí Đại Bàn dờ khóc dờ cười, lấy tiền, làm bộ lơ đãng hỏi thăm ông bác kia, “Thành North ở hướng nào?”

“Hướng Tây Nam, bay liên tục có thể đến trước khi mặt trời mọc”. Ông bác giao dịch thành công rất vui vẻ, nhiệt tình chỉ hướng, sau đó trèo lên rồng mới hưng phấn bay đi.

“Hướng Tây Nam sao?” Cao Đại Bàn cười khế. Từ trong lòng lấy ra máy khổng chế vừa mới tháo từ trên người Hoa Hoa xuống, đặt sau gáy con rồng mới. Sức mạnh con người không thể sánh với Huyết tộc, không thể chỉ dựa vào kéo dây cương để khổng chế hướng bay của con rồng khổng lồ. Cho nên Lanka nhờ Silly giúp cô làm máy hỗ trợ điều khiển này, bị Cao Đại Bàn trộm đi cùng với Hoa Hoa.

“Vay đi về hướng Đông thôi!”

Cao Đại Bàn quát lên một tiếng, con rồng cánh xám giật mình, liền vỗ cánh bay lên trời, trong bóng đêm mịt mù vũng vàng bay về hướng Đông. ...

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lấy máu lần thứ hai hai:Nhân vật chính luôn luôn là kẻ tập hợp những điều xúi quẩy

Đây là lần đầu tiên Cao Đại Bàn nhìn thấy sa mạc màu lam.

Từng mảng từng mảng cát sáng lấp lánh giống như những con sóng lan tràn đến tận chân trời, dưới ánh trăng màu bạc tựa như bức tranh dưới ngòi bút của họa sĩ Van Gogh, sắc màu rực rỡ hư ảo.

Vùng đất này cho dù lúc trước tuần tra toàn cầu, bọn họ cũng chưa hề tới. Bởi vì nơi này không có người ở.

Trên một tinh cầu quanh năm không mưa thì tuyết lại xuất hiện sa mạc, thật sự rất hiếm có.

Mà trên thực tế, Cao Đại Bàn hoàn toàn không cảm thấy không khí có gì khô hạn, chỉ có hơi lạnh thấu xương từ dưới đất bốc lên, làm cho cô đã mặc đồ phòng hộ giữ ấm cũng nhin không được run lấy bầy trên lưng rồng. Thân thể vốn chưa hồi phục hoàn toàn rất sợ lạnh, sau khi bên ba một ngày một đêm đã suy yếu đến mức choáng váng, Cao Đại Bàn vịn vào gai xương trên lưng rồng chậm rãi ngồi xuống, chưa kịp thở ra ra một hơi, đầu rồng vẫn ngẩng cao trước mặt đã thỉnh linh bị một phát súng laser bắn thủng!

Ánh sáng chói mắt đột ngột hiện lên trong bóng đêm, con rồng cánh xám đang chờ Cao Đại Bàn chưa kịp kêu tiếng nào nháy mắt đã mất mạng! Xác rồng nặng nề nhanh chóng rơi xuống! Cao Đại Bàn hét lên một tiếng nắm dây cương thật chặt, nửa người cơ hồ nhẹ nhàng phiêu đảng rơi xuống theo xác rồng.

Hạt cát là thể kết tinh xóp mà lạnh như băng.

Cát xóp giúp giảm xóc cho cú ngã, nhưng dù thế, Cao Đại Bàn vẫn bị va chạm, chấn động ngất đi.

Bãi cát lạnh như băng giúp người ta tỉnh lại nhanh hơn, chỉ một lát sau, Cao Đại Bàn đã bị khuôn mặt dán xuống nền cát lạnh thức tỉnh.

Rên rỉ mở mắt ra, vật thể đầu tiên cô nhìn thấy là những gương mặt xa lạ.

Những người đàn ông ăn mặc theo kiểu lưu dân* trên vai vác súng, lưng mang đầy băng đạn và những cục nhiên liệu, giầy cầm dao laser, bên cạnh là những con dạ long nổi tiếng phi hành im hơi lặng tiếng.

(*Chỉ những người gặp cảnh thiên tai không chỗ nương tựa, đi lưu lạc nơi đất khách quê người.)

Ánh mắt tham lam, thân thể cường tráng, tướng mạo đủ mọi màu sắc, khẩu âm kỳ kỳ quái quái, hơn nữa trang bị đến tận răng. Cao Đại Bàn suy yếu nhắm mắt lại, chẳng lẽ là tập đoàn trộm cướp sao?

Sớm nên nghĩ đến, ở nơi giao dịch không có luật lệ như thành Siller, xung quanh khẳng định sẽ có rất nhiều loại trộm cướp như thế này chờ khách lữ hành mua bán xong thì nhảy ra cướp sạch. Thế giới này chính là như vậy, có người dựa vào mua bán để kiếm tiền, có người dựa vào cướp bóc để kiếm tiền.

Những đội buôn có lực lượng vũ trang riêng, những kẻ độc hành bình thường đều là người mang tuyệt kỹ, đã không có đồng bọn lại không có bản lĩnh chạy loạn một mình thì chẳng những là dê béo, còn là loại dê béo gốc ghéech để cho con lừa nó đá. Cao Đại Bàn mở to mắt, ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của bọn cướp, từ trong túi tiền lấy ra ba đồng Coin xanh bán Hoa Hoa kiếm được, thành thật nộp lên.

Đối phương lại chưa thỏa mãn, giật túi không gian trên lưng cô xuống, ném cho đồng bọn phía sau kiểm tra. Ngay cả bản thân cô cũng không buông tha, gỡ bỏ khăn trùm đầu kính mắt của Cao Đại Bàn, cầm lấy tóc kéo qua cẩn thận quan sát tướng mạo đáng người.

Cũng may, diện mạo của Cao Đại Bàn vẫn rất an toàn. Đối phương nhanh chóng kiểm hàng xong, phát ra một tiếng hừ nhẹ khinh thường, quăng cô xuống đất. Nhưng tên cướp phụ trách kiểm tra hành lý phía sau lại hưng phấn kêu to!

“Mọi người mau đến xem! Tiểu quý này lại có nhiều thứ đáng giá như vậy!”

“Lão đại! Có đá quý! Lần này chúng ta phát tài rồi!”

“A, tiền. Đây là đồng Coin bạc sao? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy đó!”

“Đá quý màu gì?”

“Đừng đẩy tôi. Quá mờ thấy không rõ, màu tím. Không, màu đỏ! Màu đỏ!” Người đàn ông cầm túi không gian của Cao Đại Bàn mãnh liệt lục lọi, một tay giơ lên một viên ruby trong suốt, đang ngửa đầu nương theo ánh trắng xem xét tỉ lệ, đồng tử tròn to còn chưa kịp rút về đã bị chém thành hai nửa!

Nửa cánh tay cầm ngọc của người nọ vẫn duy trì trạng thái chết cứng vẽ một đường cong trên không trung, mang theo dòng máu màu lam bắn tung tóe, rơi xuống trước mặt Cao Đại Bàn.

Thi thể thiếu nửa đầu một cánh tay yên lặng một chút, mới loạng choạng đổ xuống.

Phát triển này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của mọi người!

Ngoại trừ Cao Đại Bàn đã đại ra ngay tại chỗ, đội ngũ cướp bóc sau một khoảng khắc kinh hoàng ngẩn ngui, đao kiếm lập tức ra khỏi vỏ! Súng ống lên đạn! Bầy trận sẵn sàng nghênh đón quân địch!

Nhưng mọi người tự động thu nhỏ lại thành đội hình phòng ngự, lại nghênh đón sự tĩnh mịch vô cùng quỷ dị.

Chỉ có tiếng xào xạc khi gió thổi qua cát kích thích thần kinh, đâm vào màng nhĩ căng thẳng của mọi người.

“Rốt cuộc là cái gì vậy?”

Một người nhỏ giọng hỏi.

Không nhận được câu trả lời.

“Hy vọng không phải cái tôi nghĩ đến.”.

Người đàn ông được gọi là lão đại điều chỉnh vị trí súng máy một chút, cúi đầu than thở.

“Đại ca định nói đến.?!” Nghe được tiếng lầm bầm của anh ta tất cả mọi người hoảng sợ mở to hai mắt, theo bản năng lui về phía sau.”.Không thể nào, không phải bộ tộc kia rất ít khi xuất hiện vào ngày tam nguyệt sao. A!”

Trong không khí đột ngột vang lên tiếng vèo rất nhỏ, tàn nhẫn cắt qua lỗ tai mỗi người.

Lời trong miệng còn chưa nói xong, đã vĩnh viễn không còn cơ hội.

Hung thần xuất hiện từ trong hư không, dưới ánh sáng bàng bạc từ ba vầng trăng dùng đao múa lên vũ điệu đoạt mạng!

Thân hình còn nhanh hơn đao kiếm, tốc độ vượt qua cả viên đạn!

Giống như một cái bóng, nương theo bóng đêm, nhanh chóng thu gặt sinh mệnh.

Ánh mắt con người không theo kịp tốc độ của đối phương, Cao Đại Bàn chỉ cảm thấy bốn giác cướp bốn phía trong nháy mắt chỉ còn lại những cánh tay căng chân bay múa đầy trời! Dòng máu màu lam vung lên như mưa tí tách rơi xuống, bị sa mạc màu lam yên lặng hút khô. Những người đàn ông võ trang hạng nặng như những quân bài đỏ-mi-nô lần lượt ngã xuống đất, thậm chí có người còn không kịp kêu thảm thiết.

Trước sau chỉ mới vài giây, mười mấy thành viên của toán cướp đã hoàn toàn bị tiêu diệt!

Một hồi lâu sau Cao Đại Bàn mới hồi thần lại, vừa kinh ngạc vì sao mình không chết, vừa vươn tay về túi không gian của mình. Bàn tay vươn ra lại bị loan đao hung hăng găm vào trong cát lưu bát chặn đứng!

Cao Đại Bàn sợ tới mức rút phắt tay lại! Hoảng sợ theo loan đao nhìn lên phía trên.

Cánh tay thon dài mang bao tay màu đen, bả vai săn chắc xinh đẹp, cần cổ duyên dáng, cùng với gương mặt vẫn giấu dưới lớp mặt nạ màu đen như cũ, chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài, đường cong sắc bén, sâu thẳm lạnh như băng, không hề mang theo chút tình cảm nào. Mái tóc ngắn màu bạc nhẹ nhàng phất phơ trong gió sa mạc, dưới những sợi tóc là đồng tử màu đỏ đặc trưng của Thánh Huyết tộc.

Cao Đại Bàn ôm tay cứng đờ ngay tại chỗ.

Người tới rút đao cắm trên mặt đất ra, nhìn cô một cái, cắt vào bên hông, cúi đầu nhặt túi không gian của Cao Đại Bàn lên, từ cánh tay đứt lìa ra viên ruby, sau đó đứng thẳng dậy, cũng không thèm để ý đến cô xoay người rời đi

Đen. Đen ăn đen?!

(**Đen ăn đen: Chỉ xã hội đen thanh toán nhau, hoặc hai kẻ xấu tiêu diệt lẫn nhau.)

Cao Đại Bàn ảo não ngồi giữa một đồng thi thể, sửa sang cảm xúc lại nửa ngày, mới chậm rãi đứng lên.

Không có một đồng, đồ ăn nước uống cũng bị cướp đi, thú cưỡi bị giết, bản đồ cũng không, lại đang ở giữa sa mạc, hiện tại nên làm thế nào cho phải?

Cao Đại Bàn sững sờ đứng tại chỗ tiếp theo liền phát hiện một vấn đề càng nghiêm trọng hơn. Hung thần áo đen che mặt kia đã quay trở lại!

Vì sao hắn ta quay lại đây?

Diệt. Diệt khẩu sao?

Ý niệm này dọa Cao Đại Bàn nhảy dựng! Đứng lên quay đầu bỏ chạy! Đáng tiếc chưa đi được hai bước đã bị đối phương thoải mái xô ngã, đập mặt xuống đất như chó cắn bùn. Từ bãi cát nâng mặt lên, liền nhìn thấy đối phương đang vòng tay đứng, không nói câu nào nhấc chân đá đá vòng tay ức chế mùi của cô.

Cao Đại Bàn sùng sốt một chút, mới hiểu được đối phương muốn cô giao vòng tay ra.

Chuyện này, bởi vì Lanka muốn ngụy trang máy ức chế mùi này thành trang sức, cho nên bề ngoài cũng khá là xa hoa, từ thân vòng làm bằng kim loại hiếm không biết tên đến các loại đá quý được khảm trên mặt cũng đều có thể nói là vô giá, khó trách người này tốn công vòng lại một chuyện để cướp nó. Nhưng mà vòng tay này vẫn giấu ở dưới tay áo, làm sao anh ta thấy được? Quan trọng hơn là, vòng tay này cũng là máy ức chế mùi, đối phương lại là Huyết tộc? Cao Đại Bàn thật sự không dám tự tin dù tháo vòng tay xuống cũng không bị đối phương phát hiện mình rất thơm ngon.

Hơi do dự một giây, đồng chí sát thủ che mặt đã bắt đầu lạnh lùng rút dao. Cao Đại Bàn sợ tới mức liên tục lui về phía sau!“Tôi cho anh! Tôi cho

anh là được! Anh bình tĩnh một chút đừng xúc động.”.

Thôi, dù sao trên người cũng không có vết thương. Mùi hương lúc bình thường cũng không quá nồng nặc, hiện tại lại đang ở sa mạc bốn bề gió cát, chung quanh lại có máu của Lam Huyết tộc có tác dụng lẫn lộn che giấu, nói không chừng sẽ không bị chú ý tới đâu. Cao Đại Bàn tự an ủi mình hít sâu một hơi, nhanh nhẹn cời vòng tay ra, nhưng không có giao cho đối phương, mà ném đi thật xa!

Trong giờ học tri thức an toàn ở trường trung học, thầy giáo từng giảng, khi gặp cướp thì nên thành thật giao ví tiền ra, hơn nữa phải tận lực ném ví tiền ra thật xa, bởi vì mục đích của kẻ cướp là ví tiền, cho nên phải khiến đối phương ngó theo ví tiền mà quên mất mình một thời gian, như vậy mới có cơ hội chạy trốn.

Cao Đại Bàn quăng xong lập tức xoay người bỏ chạy, cũng không rảnh xem đối phương có thật sự đi nhặt hay không, chỉ vọt tới một con rồng có cánh gần mình nhất cùng sử dụng cả chân lẫn tay! Liều mạng tùm đay cương hết lớn cất cánh, cất cánh, mau cất cánh!

Với sức lực của Cao Đại Bàn, dĩ nhiên là chẳng làm dây cương nhúc nhích được mấy tí, nhưng cũng may bọn đạo tặc vì đề cao hiệu suất chạy trốn, tất cả thú cưỡi đã sớm bị huấn luyện một thói quen tốt “Có người trèo lên liền bay”. Cho nên dạ long cảm thấy trên lưng mình có kẻ trèo lên liền rất là chuyên nghiệp vỗ cánh bay lên trời. Dạ long đập cánh hất lên vô số hạt cát! Trong lúc nhất thời bụi đất bay đầy trong không khí khiến cho người ta dù đã che mặt cũng rất khó thở, trước mắt lại mờ mịt không thấy rõ, thẳng đến khi Cao Đại Bàn lên tới giữa bầu trời mới phỉ phỉ thở cát ra miễn cưỡng mở to mắt, nhìn không được quay đầu nhìn lại.

Trên sa mạc vừa mới trở thành chiến trường đầm máu vẫn yên lặng như cũ.

Thình thoảng có thể thấy được những mảnh thi thể lớn nhỏ rơi rải rác.

Mà bên trong màn khói bụi, sát thủ che mặt kia cũng chưa hề di chuyển, lẳng lặng đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn phương hướng dạ long bay đi.

Trong lúc hoảng hốt Cao Đại Bàn cảm thấy trong khoảnh khắc lớp bụi mờ tan đi ánh mắt mình đã giao hội với ánh mắt của đối phương! Nhất thời sau lưng lạnh toát.

Quay phắt đầu lại, dùng sức lắc lắc đầu, bạn học Cao Đại Bàn vội vàng an ủi mình chuyện đó không có khả năng không có khả năng, đêm tối thế này lại thêm cát đất tràn ngập làm sao có thể nhìn thấy ánh mắt của đối phương, là ảo giác, nhất định là ảo giác.

.....

“Ngài Ventrue, nhìn này, ngài sẽ tuyệt đối không tin đâu, máy theo dõi cho thấy con chim nhỏ bỏ trốn của chúng ta hiện tại lại đang ở biển cát!” Lanka hưng phấn xoay người, “Quả nhiên giống như câu tục ngữ ở Địa Cầu ‘Nghe con mới sinh không sợ hổ’, biển cát là nơi tộc Assamite thường lui tới, ngay cả tôi cũng không dám tùy tiện xâm nhập khảo sát, cô ấy lại dám một thân một mình xông vào!”

Đức ngài thân vương đang phê duyệt văn kiện dừng tay lại, biểu tình không vui nổi, “Biển cát? Làm sao cô ấy có thể đi vào trong đó? Lập tức đưa cô ấy ra ngoài”.

Lanka lắc đầu, “Chỉ sợ không kịp nữa rồi, biển cát có gió xoáy quấy nhiễu thông tin, không thể định vị vị trí chuẩn xác của cô ấy”.

Buông văn kiện trong tay xuống, Ventrue nhắm mắt lại tựa vào lưng ghế suy nghĩ trong chốc lát, “Có thể phỏng đoán ra hướng đi của cô ấy không?”

“Có thể,” Mười ngón tay của Lanka chuyển động, nhanh chóng phân tích ra xác suất hướng đi chính xác, “Con người muốn sinh tồn cần phải ở nơi có nguồn nước và thức ăn ổn định, cộng thêm điều kiện tiên quyết là tránh xa đề đồ và thành North, cô ấy tính đi ngang qua sa mạc. thì mục đích đại khái chỉ có thành Wish*** phía Đông Nam“. Khép máy tính lại, người đẹp Lanka hơi buồn rầu chống cằm, “Nhưng mà lúc trước tôi cứ nghĩ ít nhất cô ấy cũng sẽ chọn dùng tàu phi hành cao tốc cho an toàn hoặc là tàu trung chuyển linh tinh, không nghĩ tới lại dùng phương pháp nguyên thủy là cưỡi rồng.”.

(***Phiên âm tiếng Anh của Vô thập thành.)

“Cô ấy không dám đi”. Ventrue thân nhiên nói, “Tình cầu Sange có ghi chép về việc sử dụng phương tiện giao thông của các sinh vật, chỉ cần là quý tộc đều có thể kiểm tra được, với tính cách của cô ấy, tình nguyện lựa chọn cách cưỡi rồng nguy hiểm nhưng không thể điều tra ra, cũng sẽ không lựa chọn các loại phương tiện giao thông có thể bị tôi kiểm tra hành tung ngay lập tức”.

Lanka thương hại nhìn về phía ngài thân vương, “Ngài quả thật đã hoàn toàn bị chán ghét rồi.”.

“....”. Đức ngài thân vương im lặng trong chốc lát, xoay tay lại cầm bộ đàm nói máy về thành Ventrue, “A lô, Silly đó hả? Lanka nói cô ấy nhớ ông đến ngủ không được, ông đến đây một chuyến đi”.

“Tôi không có!!” Lanka phát điên hai tay ôm đầu, “Là tôi không tốt! Ngài không có bị chán ghét! Tôi lập tức tìm ra cô ấy ngay!”

Đức ngài thân vương: “A lô, Silly hả? Hình như tôi nghe lầm, ông không cần đến đây đâu”.

Silly: “.....=”

Lanka: “.....=”

.....

Bạn học Cao Đại Bàn bị cướp sạch, hai bàn tay trắng bay loanh quanh trên trời.

Cô đã bay đến mức gần như tuyệt vọng.

Tuy rằng bởi vì phản xạ có điều kiện, dạ long có thể cất cánh, nhưng không có biện pháp đáp xuống. Cao Đại Bàn đã thử các loại khẩu lệnh hạ cánh, tóm dây cương đến đỏ cả tay, đối phương cũng không có phản ứng gì, vẫn siêng năng bay như cũ.

Cao Đại Bàn vốn còn trông cậy con rồng này sẽ vì đói bụng mà tự động bay về hướng thành Siller, ai ngờ không có người khống chế thì con rồng ngốc này chỉ biết bay lung tung! Khi cao khi thấp, lúc liệng trái lúc chao phải, thỉnh thoảng còn xoay một vòng trên không trung. Vòng tới vòng lui, Cao Đại Bàn đã hoàn toàn không rõ mình đang ở đâu. Bốn phía không có vật nào để tham chiếu, chỉ có sa mạc màu lam giống như vô bờ bến dưới thân.

Miệng khô lưỡi khô, lúc lạnh lúc nóng, tay chân xụi lơ, Cao Đại Bàn biết mình không chống đỡ được bao lâu nữa.

Quả nhiên vẫn là..... quá lố mãng sao?

Có lẽ lúc trước nên dừng lại cả đêm ở thành Siller, chờ trời sáng lại lên đường.

Không, cũng thế thôi.

Đi đường ban đêm sẽ bị đánh cướp, chẳng lẽ ở khách sạn sẽ không xảy ra chuyện sao? Hơn nữa còn có truy binh, dừng lại cũng vô cùng nguy hiểm, nói không chừng còn thảm hại hơn.

Vì thế..... Mặc kệ chọn phương án nào cũng vẫn xui xẻo sao? Quả nhiên trong cuộc hành trình xui xẻo này bà đây là tập hợp của tất cả những điều xui quỷ! Hay là khi Địa Cầu hủy diệt mà mình lại không chết đã dùng hết tất cả vận may của đời này ra rồi?

Cao Đại Bàn tư duy hỗn loạn suy nghĩ miên man rõ ràng cảm thấy được ý thức đang dần dần cách xa mình, sinh mệnh còn sót lại cũng nhẹ nhàng từng đợt từng đợt bị vùng sa mạc lạnh như băng này hút đi. Không biết đã ở trên lưng rồng liệng tới liệng lui mấy lần, bạn học Cao Đại Bàn đã xụi lơ rồi cuộc cũng trượt xuống, rơi thật mạnh trên nền cát, hoàn toàn ngất đi

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lấy máu lần thứ hai ba: Xin chào, tôi là người chết.

Thương nhân Jihad vào Nam ra Bắc đã nhiều năm. Cho tới bây giờ, đội buôn ông ta dẫn dắt chỉ kiếm vào chứ chưa bao giờ nhả ra. Tính cách gian xảo và khứu giác nhanh nhạy luôn giúp ông ta có thể kiếm tiền từ những chi tiết người khác không chú ý đến, dù việc buôn bán có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể nhận được khoản bồi thường từ phương diện khác.

Ví dụ như lần này mang đội buôn đi qua thành Siller, vốn chỉ định nghỉ chân không có lợi nhuận gì, nhưng nhờ có một cô gái bán rồng kỳ quái mà thành công kiếm được một khoản kha khá.

Tuy cô gái kia tuy phong trần mệt mỏi lại tận lực khiến mình trông bình thường, nhưng lại dắt con rồng đuôi gai thuần chủng! Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, quần áo giấu dưới lớp áo choàng là đồ phòng hộ giữ ấm mà chỉ quân đội mới có thể sử dụng, kính chắn gió là loại có số lượng giới hạn, mùi thơm trên người là hương trầm cao cấp của sao Vomir chỉ quý tộc mới được dùng, ngay cả ngôn ngữ cũng sử dụng tiếng phổ thông tiêu chuẩn của đế đô, kết hợp với thân hình nhỏ nhắn. Rất rõ ràng, đây là một thú cưng Bán Huyết tộc đã trải qua sự giáo dục nghiêm khắc! Hơn nữa chủ nhân của cô ta tuyệt đối không phải là quý tộc bình thường, ngay cả thú cưỡi mua cho vật cưng cũng là rồng đuôi gai hiếm có, hơn nữa có thể sử dụng trang phục quân dụng, trên tinh cầu Sange người có thể đồng thời làm được cả hai việc này cũng không nhiều.

Vì thế Jihad chủ động tiến đến gần, giả bộ nghiêm túc hỏi giá bán rồng.

Cô gái rất cảnh giác.

Nhưng còn quá non, quá non.

Ba đồng Coin xanh mua một con rồng, kỳ thật là giá tốt — nếu ba đồng tiền kia đều là thật.

Ba đồng Coin Jihad đưa cho cô, chỉ có một đồng là hàng thật giá thật, hai đồng còn lại, chỉ là một loại tiền tương tự không đáng giá lắm. Thủ đoạn nhỏ ấy khi giao dịch chân chính dĩ nhiên là không lừa được những lão cáo già kinh nghiệm phong phú. Nhưng để đối phó một cô bé không biết sự đời, vậy là đủ rồi. Trên thực tế, cô bé bọc khăn trùm thật chặt kia cũng không liếc mắt nhìn ba đồng tiền lấy một cái, tiện tay cất vào trong túi tiền, hỏi phương

hướng của thành North xong liền vội vã bỏ đi.

Jihad đứng trên lưng con rồng mới nhệ nhàng mỉm cười, nếu là người thật sự muốn bán rồng đổi tiền, sẽ không thể không chú ý đến số tiền kia là thật hay giả. Phản ứng như thế chỉ có ba khả năng:

Thứ nhất, đây là một người không có khái niệm về tiền tài;

Thứ hai, cô ta vội vã bán đi cho xong, cũng không để ý rốt cuộc có thể bán được bao nhiêu tiền;

Thứ ba, cả hai loại trên.

Tình huống nào khiến cho một người bất kể giá cả muốn mau mau thoát khỏi một món đồ quý giá như vậy? Chỉ khi thứ đó mang đến nhiều phiền toái.

Hiện tại Jihad cơ hồ đã nắm phần trăm xác định thân phận của đối phương là “Thú cưng chạy trốn”.

“Đi tìm hiểu xem gần đây có quý tộc nào ở để đồ để lạc thú cưng bảo bối không”.

Tiền thù lao Thánh Huyết tộc cho người cung cấp manh mối, luôn luôn rất rộng rãi.

“Đội trưởng, nếu biết rõ tiểu quý kia có thể là thú cưng chạy trốn, tại sao trực tiếp bắt lấy cô ta?”

Jihad lắc đầu, đây là sự khác nhau giữa mua bán và phạm tội.

“Chúng ta là thương nhân, không buôn người, chỉ bán tin tức”.

Hơn nữa, dù sao tất cả đều căn cứ vào phỏng đoán, nếu đối phương không phải là thú cưng chạy trốn, tự tiện bắt lấy loại người toàn thân từ cao xuống thấp đều là hàng cao cấp này, đúng là tự chuốc vạ vào thân.

“Tuy vậy, cho dù cô ta không có giá trị gì, một đồng Coin xanh mua được một con rồng đuôi gai thuần chủng, chúng ta vẫn có lời”.

Muốn buôn bán chỉ có lời không có lỗ ngoại trừ đầu óc, cần chú ý tất cả động tĩnh gió thổi cỏ lay, cũng phải ứng phó theo thời thế để thêm lợi bớt hại. Jihad vuốt ve lông mao xinh đẹp của Hoa Hoa dặn dò thành viên cả đội khởi hành.

Lúc đội buôn rời khỏi thành Siller, trong thành truyền đến một tin tức kinh người, bọn cướp nổi danh Thập Nhân Chúng bị người ta giết chết trong biển cát, cả bọn đạo tặc đầu một nơi thân một nẻo, tiền tài đều bị cướp sạch! Tin tức truyền ra, cả thành Siller đều hoảng sợ. Người chết là cướp, hơn nữa còn là bọn cướp có lực lượng vũ trang lợi hại. Chuyện này không chỉ khiến nhóm thương nhân kinh hoàng, ngay cả những kẻ cắc kè dựa vào đánh cướp kiếm cơm cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Tuy rằng có lời đồn đãi người ra tay là bộ tộc sát thủ Assamite thuộc Thánh Huyết tộc ẩn cư trong biển cát, nhưng Jihad không cho là như vậy.

Tuy rằng đã theo nghề cướp bóc kiếm sống, nhưng tộc Assamite giống như mọi Huyết tộc sở hữu huyết thống cao quý khác, có sự cao ngạo và tự tôn khó hiểu, rất ít khi ra tay, hơn nữa một khi ra tay thì nhất định là có cuộc mua bán lớn đáng giá cho bọn họ xuất đầu lộ diện. Jihad thật sự không rõ đám cướp đường kia có cái gì đáng giá để tộc Assamite chú ý chứ.

Trừ phi. Bọn họ làm cái gì chọc giận đối phương.

Đương nhiên, mặc kệ chân tướng là gì, trực giác thương nhân nói cho Jihad biết, tạm thời không nên tới gần biển cát. Vì thế toàn bộ thương đội vội vàng điều chỉnh hành trình, bắt đầu xuất phát về hướng biên cảnh phương Bắc.

“Đi về hướng Bắc. Nghe nói một thời gian trước trên bình nguyên Zihana xuất hiện sinh vật kỳ quái, lực sát thương có thể so với màn chắn quân sự. Đội buôn các nơi ra vào phương Bắc đều bị ảnh hưởng. Thị trường cung ứng hàng hóa ở phương Bắc đã bị phá hỏng rồi, hiện tại chúng ta đến đó tuyệt đối có một đồng giao dịch béo bở đang chờ! Hướng chi.”. Jihad mỉm cười, “Chúng ta cũng nên tham kiến quan chỉ huy cao nhất ở đó một chút. Nghe nói ngài Brujah là quý tộc đến từ đế đô,” Jihad vỗ vỗ cái đuôi Hoa Hoa, “Tôi nghĩ vị chỉ huy kia nhất định sẽ biết chút gì, hoặc là nguyện ý bỏ tiền ra để biết chuyện gì đó, đúng không?”

.....

Trên tinh cầu Sange toàn dân đều là Huyết tộc xinh đẹp, ngoại trừ mình ra, đã rất lâu rồi Cao Đại Bàn chưa thấy qua gương mặt nào khó coi.

Cho nên khi cô mở mắt ra, không hề chuẩn bị tâm lý trước chân là một gương mặt già nua nếp nhăn ngang dọc giống như vỏ cây khô héo, nhất thời hoảng hồn!

“A.”. Tiếng thét chói tai hoảng sợ bị yết hầu khô cạn cắn bít, chỉ còn lại tiếng a a khàn khàn. Cao Đại Bàn kích động trừng lớn mắt định lui về phía sau, cánh tay lại bị đối phương chặt chẽ bắt lấy, cẩn thận rút ống dẫn máu cắm ở trên cánh tay tái nhợt ra, màu sắc đối lập yêu diễm mà khủng bố. Cao Đại Bàn vươn tay định rút ống tiêm kia ra, lại bị ông lão khô quắt vươn tay đánh vào mu bàn tay một cái thật đau.

“Ông là. ai.?” Ngồi xuống mới phát hiện mình đang nằm trên một cái bàn giải phẫu kim loại giống như trong phòng thí nghiệm, Cao Đại Bàn càng kinh hãi! Gắt gao nhìn chăm chăm thân hình cao lớn gầy gò trước mặt, dung nhan tiêu tụy, đôi mắt ánh vàng âm u tàn ác che giấu dưới những nếp

nhân, hô hấp của Cao Đại Bàn cũng dồn dập hơn theo bản năng!

Đối phương không trả lời câu hỏi của Cao Đại Bàn, chỉ nhìn cô chăm chăm, chậm rãi vươn tay ra chụp lấy cổ của cô, bàn tay gầy đến lộ xương lạnh như băng kết hợp với móng tay dài nhọn vàng khè, thoạt nhìn tựa như móng vuốt ma quỷ của phù thủy thời Trung cổ.....

“Cô..... có thể hô hấp”. Ông ta thản nhiên nói, giọng nói trầm trầm, không hề lên xuống, giống như đang máy móc đang báo cáo thí nghiệm, “Có nhiệt độ cơ thể. Có tim đập. Hình người, biết sử dụng ngôn ngữ Huyết tộc. Máu màu đỏ giống Thánh Huyết Tộc. Tóc đen mắt đen giống Bán Huyết tộc. Rốt cuộc cô là thứ gì?”

Cao Đại Bàn kinh ngạc nhìn ông lão trước mặt, tuy rằng đối phương khô quắt giống như bị vắt hết nước, không đẹp đẽ chút nào, nhưng loại thân hình cao lớn, móng tay bén nhọn, cùng với lần mỗi lúc nói chuyện thình thoảng lại lộ ra răng nanh, đều chứng minh đối phương thật sự là Huyết tộc. Nhưng một khi đã như vậy.....

“Ông..... Vì sao có thể..... trấn định rút máu của tôi như vậy?” Cao Đại Bàn cúi đầu nhìn cái ống nhỏ trên cánh tay, sau đó nghi hoặc ngẩng đầu tỉ mỉ xem xét răng nanh đối phương, “Ông hẳn là..... Huyết tộc chứ?”

Không nói đến Ventrue, Brujah những người tưởng hưởng qua máu cô, khi hội trưởng lão đưa cô tới viện nghiên cứu lấy máu đã khiến cho cả phòng thí nghiệm bạo loạn, thiếu chút nữa là bị nhân viên nghiên cứu ăn luôn..... Người này, cho dù không có hành vi phát cuồng, ít nhất cũng không nên trấn định đến như vậy? A, chẳng lẽ, Cao Đại Bàn bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng tuyệt vời, chẳng lẽ máu của mình đã mất sức hấp dẫn?

Ông lão khô quắt đang trấn định rút máu, hiển nhiên không hiểu được hàm nghĩa ẩn dấu trong câu hỏi của Cao Đại Bàn, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi là Lam Huyết tộc. Mang cô từ biển cát trở về là vì cảm thấy hứng thú với máu của cô, thế nào, cô là loại sinh vật gì cao quý đến mức tôi không thể rút máu sao?” Kinh thường hừ lạnh một tiếng, ông lão rút ống tiêm ra, sửa sang lại bình lấy mẫu, “Yên tâm, tôi chỉ muốn lấy chút mẫu vật, lúc ấy bên người lại không mang công cụ, mới mang cô về. Đợi lát nữa tôi sẽ quảng cô về chỗ cũ.”

“Đừng!” Cao Đại Bàn hoảng hồn túm lấy ông lão đang định bỏ đi! Bị quăng lại chỗ đó tôi còn sống nổi sao? “Tôi không có ý đó, xin ông đừng quăng tôi lại chỗ cũ..... Khụ, tôi chỉ cảm thấy kỳ quái, bình thường Huyết tộc ngửi thấy mùi máu của tôi sẽ phát cuồng, đừng nói chỉ rút ra như vậy, cho nên.....”.

“Mùi sao?” Ông lão bị Cao Đại Bàn bắt lấy góc áo lạnh nhạt trả lời, “Tôi không ngửi thấy hương vị gì. Tôi là người sắp chết, đã sớm không còn cảm giác gì đối với thế giới này. Khứu giác, vị giác, thậm chí xúc giác đang chậm rãi biến mất..... Không phát cuồng vì máu của cô cũng bình thường thôi, nhưng những lời cô nói cũng đã nhắc nhở tôi. Xem ra cần phải cẩn thận nghiên cứu thành phần trong máu của cô một chút”.

Người sắp chết?

Cao Đại Bàn sững sờ ngay tại chỗ.

Quả thực, Lanka đã từng nói qua, sinh mạng của Lam Huyết tộc có giới hạn, trên dưới năm trăm năm.

Nhưng mà, bình thường khi Lam Huyết tộc cảm nhận được sinh mệnh của mình sắp chấm dứt, sẽ đến chính phủ đăng ký, sau đó tùy ý tự đứng dưới ánh mặt trời chấm dứt sinh mệnh, hạch sinh mệnh còn lại sẽ có nhân viên chính phủ đến lấy đi lưu trữ, chờ đợi tháng ba năm sau, thống nhất cử hành nghi thức sống lại.

“Tôi..... Tôi lần đầu tiên biết thì ra lúc Lam Huyết tộc sắp chết sẽ dần dần đánh mất cảm quan tri giác”. Cao Đại Bàn nhức đầu.

“Chúng tôi không có”.

“Hả?”

“Chỉ có những người kháng cự từ vong mới như vậy”. Ông lão cắt mẫu máu vào máy phân tích, “Nếu biết trước thời hạn cuối cùng của mình, mà không muốn thừa nhận, ngoan cố cự tuyệt chấm dứt, tiếp tục miễn cưỡng sống, tư thần sẽ bắt đầu trình tự trừng phạt”. Vui đầu điều chỉnh các hạng số liệu trên máy móc, ông lão tùy tay chỉ tấm lịch điện tử đã phủ đầy tro bụi, hình ảnh trên màn hình còn dừng lại cách đây ba tháng”. Ba tháng trước đây là ngày ra đi của tôi, nhưng tôi vẫn còn thí nghiệm chưa hoàn thành, cho nên đã tự tiện kéo dài sinh mệnh của mình. Tuy rằng tôi còn sống, có thể suy nghĩ có thể hành động, nhưng tri giác của tôi đang dần dần biến mất, tứ chi chậm rãi trở nên cứng ngắc..... Tư thần đã đối đãi với tôi như người chết, tôi không có vị giác, cũng không có cách nào ăn uống, cho dù miễn cưỡng ăn vào, cũng sẽ nhổ ra toàn bộ. Cho dù là ban ngày cũng không có cách nào hôn mê, tất cả năng lượng thân thể tiêu hao đều đến từ bản thân, giống như là..... Muốn làm cho thể xác này mau mau chết đi..... A, đáng ghét!”

Một trận rầm rầm vang lên, bình đựng máu tinh xảo tuột khỏi ngón tay cứng đờ của ông lão, ông ta muốn bắt lấy lại dụng cụ phải cái giá dụng cụ, nhất thời trong phòng thí nghiệm nhỏ tiếng sụp đổ và tiếng dụng cụ rơi vỡ không dứt bên tai.....

“Đáng ghét! Cái tay cứng ngắc chết tiệt này!” Ông lão làm hỏng thí nghiệm dường như rất tức giận vì sự vô dụng của mình, vung mạnh cánh tay hất tất cả mọi thứ trên bàn kim loại xuống đất! Tiếng chửi rủa cùng tiếng rơi vỡ lại vang lên lần nữa.....

Cao Đại Bàn kinh ngạc nhìn ông lão cảm xúc không ổn định đáng thương tới cực điểm trước mắt, ôm chặt đầu gối mình co lại thành một cục, sợ tiến vào phạm vi nổi giận của ông ta sẽ bị vạ lây.....

“Chết tiệt..... Cho ta thêm một chút thời gian cũng không được sao?! Đáng ghét.....”. Cúi đầu than thở, ông lão tiện tay nắm lên một bộ kim tiêm rút máu mới, giẫm đạp trên đồng bừa bãi đi tới, thô bạo túm lấy Cao Đại Bàn định rút máu một lần nữa, lại liên tiếp không lắp ống tiêm vào được..... Lắp ráp mấy lần đều vì mất ngón tay cứng đờ không linh hoạt mà thất bại, ông lão rút cuộc mất hết kiên nhẫn, cảm thấy ống tiêm định quăng xuống đất!

“Chờ một chút!” Cao Đại Bàn đột nhiên lên tiếng.

Ông lão dừng động tác lại, âm trầm nhìn Cao Đại Bàn.

“Cái kia..... để tôi làm đi”. Cao Đại Bàn chỉ chỉ ống tiêm.

Ông lão hơi kinh ngạc nhíu mày.

“Chỉ rút một chút máu đúng không?” Nâng tay lấy kim tiêm và xi lanh bị chà đạp nên hon méo mó dưới ánh nhìn chăm chú của ông lão, “Làm như thế này sao?” Thử lắp hai món lại với nhau, Cao Đại Bàn vỗ vỗ cánh tay mình, tìm đúng mạch máu, chậm rãi đẩy kim tiêm vào.....

Dòng máu đỏ tươi nhanh chóng đổ đầy xi lanh tinh xảo, Cao Đại Bàn rút ống tiêm ra, thở dài một hơi, “Hô..... Đủ rồi chứ?”

Một miếng bông lạnh lạnh có thuốc sát trùng đặt trên cánh tay cô, ông lão đưa cục bông sát trùng qua nhận lấy mẫu vật, đưa lưng về phía Cao Đại Bàn, thấp giọng than thở: “Tự ăn đi, thân thể của cô ngay cả vết thương nhỏ như vậy cũng không tự động khép lại được, thật là kém cỏi”.

Cao Đại Bàn dè miếng bông, cúi đầu lặng lẽ cười.....

“Này, tôi gọi là Cao Tiểu Tiểu, là con người. Còn ông?”

“Old *, là một người chết”.

(*Phiên âm tiếng Anh của từ Âu Đức, cho dù là sự thật cũng không nên lấy tên này chứ. 囧~)

Chỗ dụng cụ lại vang lên tiếng rầm rầm thất bại.....

“Ông bác người chết,” Cao Đại Bàn chống cằm ngồi trên bàn nhìn động tác vụng về của Old, “Dạy tôi làm thế nào thao tác cái máy phân tích của ông đi. Tôi có thể làm tay cho ông”.

“Cô điên rồi?” Old cũng không quay đầu lại, tung một cước đá văng mấy cái chai vương vãi! “Người bình thường bị trở thành vật thí nghiệm hẳn là sẽ nghĩ hết biện pháp liều mạng chạy trốn chứ?”

“Tôi đang lẩn trốn đây”. Cao Đại Bàn ngửa mặt lên trời thở dài, “Đáng tiếc sự thật chứng minh, một mình ở bên ngoài chạy loạn chỉ càng chết nhanh hơn thôi”. Nghiêng đầu nhìn ông lão cô quái, Cao Đại Bàn nhẹ giọng nói: “Tôi không muốn bị quăng trở về sa mạc, huống chi, tôi cũng muốn biết máu của tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”.

Old quay đầu, nhìn chằm chằm Cao Đại Bàn uể oải trong chốc lát.

Cuối cùng quay đầu lại, vỗ vỗ bên cạnh máy phân tích, “Vay mau lại đây cho cái bình máu chết tiệt này vào trong máy đi”.

Cao Đại Bàn nghiêng đầu cười rộ lên.....

“Không thành vấn đề, nhưng mà, tôi muốn ăn cơm trước”.

.....

Đúng như vô số chai lọ cùng các loại dung dịch kỳ quái trong phòng thí nghiệm biểu hiện, Old là một nhà hóa học.

Trên tinh cầu Sange, các nhà khoa học kỹ thuật chủ yếu tập trung trong viện nghiên cứu của hội trưởng lão ở đế đô, nhưng chủ yếu chỉ nghiên cứu những vấn đề dùng trong quân sự. Cho nên dân gian liền tự động sinh ra các nhà xưởng cung cấp cho lực lượng các nhà khoa học tự nghiên cứu sử dụng. Nhưng nhà hóa học Old này không thuộc cả hai loại trên. Tuy rằng thân là nhà hóa học, Old không có chút hứng thú nào với việc “Làm sao có thể tạo ra loại dung dịch khiến cho kim loại trong vũ trụ hòa tan trong nháy mắt” linh tinh, phương hướng nghiên cứu của ông ta là nghiên cứu những thành phần hóa học có liên quan đến cơ thể sống của sinh vật, nói theo cách Địa Cầu, Old là Dược sĩ.

Nhưng mà, mọi người đừng quên, Huyết tộc là một chủng tộc có năng lực tự lành mạnh đến mức ngay cả bác sĩ cũng không cần.

Cho nên làm một dược sĩ ít được chú ý, thành quả nghiên cứu của Old trên cơ bản không hề có đất dụng võ.

Cho nên trên thực tế sản phẩm có thể giúp Old kiếm đủ lợi nhuận để sống chỉ có hai loại.

Thứ nhất, là hương huân, thuốc, đồ uống gia tăng tinh thú khi Huyết tộc ân ái..... Tục xưng, xuân dược.

Thứ hai, cũng chính là nguyên nhân Old xuất hiện ở biển cát, ông ấy còn bán một loại thuốc bổ máu đặc thù cung cấp cho Huyết tộc sống trong sa mạc.

“Thế kết tinh trong biển cát giống bông tuyết hơn là đất cát, nhưng lại lạnh hơn băng nhiều lắm. Sinh sống trường kỳ trong biển cát đối với Huyết tộc thích âm hàn mà nói, là rất ưu việt. Hơn nữa phóng xạ trong biển cát làm cho cơ bắp của Huyết tộc càng trắng kiện, sống lâu hơn, hôn mê rất sâu. Tuy vậy, mọi chuyện đều có tốt có xấu, nhiệt độ quá thấp sẽ dễ dàng khiến tứ chi Huyết tộc cứng ngắc, thể hiện ở động tác chậm chạp. Trong hoàn cảnh địa lý ác

liệt như vậy, động tác chậm chạp chẳng khác nào tự tìm đường chết. Cho nên cư dân trong biển cát cần thuốc bổ máu đặc thù để thúc đẩy tuần hoàn máu, tăng nhiệt độ của máu, bảo trì sự nhanh nhẹn của tứ chi. Đây là ý nghĩa tồn tại của tôi..... Đã đến giờ, tắt máy đi”.

Old ngồi trên xe lăn nâng tay lên, Cao Đại Bàn đang gọt trái cây vội vàng chạy tới ấn phím tắt. Thành phẩm xinh đẹp liền theo ống dẫn chậm rãi chảy vào khay chất lọc, chờ đợi trình tự làm việc tiếp theo.....

Từ sau khi đạt được “hiệp nghị hỗ trợ”, Cao Đại Bàn vẫn ở trong phòng nhỏ tại sa mạc của Old.

Phòng nhỏ một nửa chôn ở dưới đất, một nửa lộ trên biển cát, tuy rằng diện tích không lớn, lại vô cùng rắn chắc xa hoa. Nơi này cũng không phải nhà của Old, dân tộc trong sa mạc vì chuyện giao dịch đã xây “biệt thự nghỉ mát” kiêm “Phòng thí nghiệm” cho được sĩ riêng của bọn họ. Hàng năm Old đến phòng nhỏ ở một hai tháng để nắm giữ sự biến hóa nhiệt độ trong biển cát và tìm kiếm được liệu mới. Lần này bởi vì gần chết, cho nên thời gian ở lại dài hơn, Old muốn tìm ra loại thuốc có thể vĩnh viễn giải quyết vấn đề nhiệt độ của máu, như vậy một đoạn thời gian rất dài sau khi ông ta chết, khách hàng của ông ta cũng không nguy hiểm tính mạng vì không mua được thuốc.

Nhưng thật đáng tiếc, thí nghiệm thất bại.

Old rơi vào đường cùng định trước khi chết tận lực làm nhiều thuốc dự trữ một chút, vào một ngày lại vô tình nhặt được Cao Đại Bàn có dòng máu kỳ quái. Bản năng của nhà khoa học làm ông ta kéo cô về lấy mẫu nghiên cứu, về phần chuyện sau đó, liền hoàn toàn vượt qua khả năng khống chế của ông.

Cao Đại Bàn xuất hiện, làm cho Old vốn định để lại tờ giấy cho khách hàng trở về nhà chết tìm được phương hướng nghiên cứu mới!

Một loại máu chưa từng gặp qua, hơn nữa nghe nói có sức hấp dẫn chí mệnh đối với Huyết tộc.

Đồng thời đối với nhà hóa học, nó cũng rất hấp dẫn.

Loại máu này rốt cuộc có thành phần gì? Thành phần nào gây nên tác dụng hấp dẫn? Còn có, giống như yêu cầu của bản thân cô, làm sao mới có thể tạo ra một loại thuốc ức chế phần tử dụ hoặc đó?

Những đầu đề mới tinh này làm cho nhà hóa học Old hứng thú bùng bùng!

Về phần Cao Đại Bàn, cô lại quan tâm đồ ăn cất giữ trong tủ lạnh có thể ăn được bao lâu.

Không có món chính, rất nhiều ngày cô chỉ uống ước ép hoa quả. Có Old chỉ điểm, Cao Đại Bàn đặt bầy bên ngoài phòng nhỏ, bắt được không ít thằn lằn sa mạc. Nhưng hương vị và chất thịt, dĩ nhiên kém xa thức ăn ở thành Ventruer.

Ở trong phòng thí nghiệm nơi nơi đều là đèn côn và tia bức xạ, muốn nấu chín đồ ăn cũng không phải việc khó. Hơn nữa có được sĩ này chỉ điểm, Cao Đại Bàn thậm chí kết hợp được vài dạng gia vị khoa học. Chua cay ngọt đắng, lại thêm chút tiêu và mè, cuộc sống ẩm thực của phần tử đảo vong Cao Đại Bàn coi như tốt đẹp.....

Thân thể Old càng ngày càng kém, giống như là xác ướp bị hút khô nước, cả người dần dần chỉ còn lại bộ xương.

Một mặt khác, uy hiếp của Old với Cao Đại Bàn càng ngày càng nhỏ; tuy vậy, Old chết quá nhanh đối với Cao Đại Bàn mà nói cũng rất nguy hiểm. Cô thậm chí từng lo lắng nếu Old còn chưa chế tạo ra loại thuốc có thể che giấu mùi máu của cô đã chết đi, thì biết tính sao bây giờ? Bởi vì như vậy có nghĩa là, đời này Cao Đại Bàn cũng không thể thoát khỏi vùng sa mạc trải dài tới tận chân trời này, hơn nữa còn phải vĩnh viễn ăn thằn lằn mà sống.

May thay, hiệu suất của nhà khoa học trên tinh cao Sange luôn cao hơn sự tưởng tượng của con người.

Ba ngày sau khi hai chân Old mất đi tri giác phải ngồi trên xe lăn, loại thuốc kia thành công ra lò.

“Thứ này chỉ chế tạo dựa trên lý thuyết “. Old đưa cho Cao Đại Bàn một hộp thơm nhỏ, “Mang vào đi. Trên lý luận mùi này vừa vặn có thể đối kháng với nguyên tố trong máu của cô, về lý mà nói, hẳn là cần thêm một chút phụ gia để hoàn thiện. Nhưng tôi hiện tại không có khứu giác, không thể nào phán đoán có đạt yêu cầu hay không. Nhưng tôi nghĩ..... Đại khái sẽ nhanh chóng biết có thành công hay không ngay thôi.....”.

“Cái gì?” Cao Đại Bàn hưng phấn mang hộp thơm vào, cũng không nghe rõ câu Old nói cuối cùng.

“Không có gì, thôi tôi đi trước”. Old một môi khoát tay, xương tay ông ta khô héo như muốn đâm thủng làn da xù xì như vỏ cây, “Hoa quả trong tủ lạnh đã ăn hết rồi phải không? A..... Ai biết mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào? Nói không chừng cô còn chết ở chỗ này trước tôi.....”.

“Ông lão, ông thật đáng ghét”.

Nhưng mà sự thật lại giống như lời Old lời, vào buổi tối ông ta nghiên cứu chế tạo ra thuốc khử mùi cho Cao Đại Bàn.

Dưới mặt trăng sáng ngời lớn đến lạ kỳ, một người khách đến.

Cao Đại Bàn thay Old đi đứng không tiện ra mở cửa, trong nháy mắt bị tấm áo choàng màu đen và mái tóc bạc bao phủ, trái tim cô gần như chết lặng.....

Chương 24: Lấy máu lần thứ hai tư: Rốt cuộc tác giả đã bắt đầu căn nhắc đến vấn đề kinh nguyệt.....

Người đàn ông đứng ngoài cửa, có mái tóc màu bạc, cặp mắt màu đỏ, áo choàng màu đen.

Tựa như cơn ác mộng kinh hoàng nhất.

Phản bội! Mật báo! Bắt giữ! Chạy trốn! Trừng phạt!

Trong nháy mắt, vô số sợi tóc màu bạc xỏa tung trong gió đêm, như trăm ngàn ý niệm kinh hoàng đột ngột hiện lên trong đầu Cao Đại Bàn! Giống như tia chớp bổ qua bầu trời u ám màu đen dày đặc những kẻ nứt tái nhợt.....

Thẳng đến khi sợi tóc lạnh lẽo của đối phương suýt qua hai má, xúc cảm chân thật mới gọi thần trí Cao Đại Bàn về.

Người trước mắt, cô hoàn toàn không quen.

Tóc bạc trông mắt màu máu, tuy rằng đó đều là dấu hiệu của Thánh Huyết tộc.

Nhưng bất luận là đáng người cao lớn, hay là khỏe mạnh đuôi mày nhu hòa, hoặc là khí chất bình thân phát ra từ trên người đối phương, đều hoàn toàn khác hẳn với các quý tộc Cao Đại Bàn gặp trước nay.

Nhìn kỹ, gương mặt cũng hoàn toàn xa lạ.

Chỉ là mái tóc bạc thôi, mình đã bị dọa đến mức này.....

Giống như sức nhớ ra phải hô hấp như thế nào, Cao Đại Bàn ôm lồng ngực chứa trái tim đang kinh hoàng nhảy loạn lui về phía sau mấy bước, nhắm mắt hít vào thật sâu.....

“Thật có lỗi, tôi làm cô giận mình sao?”

Giọng nam trung ôn hòa từ trên đỉnh đầu truyền đến, đối phương hơi xoay người hỏi Cao Đại Bàn đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc.

“Không..... Không phải.....”. Cao Đại Bàn ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện ra tuy rằng đối phương đang nói chuyện với mình, đôi mắt lại không hề nhìn mình, chỉ dừng lại ở phương hướng mình đang đứng”. Ô? Anh, của anh.....”.

“Đúng vậy, mắt của tôi không nhìn thấy. Cho nên nếu cô té ngã, chắc phải tự mình đứng lên rồi”.

Người tới khẽ cười, mái tóc bạc xỏa trên lưng theo động tác xoay người nhẹ nhàng chảy xuống..... lần đầu tiên Cao Đại Bàn biết thì ra đôi mắt đỏ như máu cũng có thể lộ ra biểu tình nhu hòa đến vậy, quả nhiên chỉ khi Huyết tộc mù mới có thể che giấu sự tàn bạo.....

“Nhất? Là ngài sao?”

Giọng nói già nua từ cầu thang thông với tầng hầm truyền đến. Chiếc xe lăn của Old mang theo tiếng lạch cạch quen thuộc chậm rãi chạy lên lầu.....

“Đúng vậy, Old. Tôi tới lấy thuốc”.

Người đàn ông tóc bạc thẳng lưng, khẽ nghiêng đầu “nhìn” về hướng Old.

Cao Đại Bàn mới nhận ra mình vẫn đang ngưỡng cổ nhìn chằm chằm vào mắt người ta, đối với người tàn tật hành động này thật sự quá thất lễ, vì thế cô vội vàng thu hồi tầm mắt chạy ra phía sau Old, giúp ông ta đẩy xe lăn lên phòng khách.

“Mấy trăm năm không gặp,” Old nhìn chằm chằm người đàn ông chuẩn xác tìm được ghế sa lon, ngồi xuống trong căn phòng chất đầy các loại dụng cụ, than thở, “Ngài không thay đổi chút nào, vẫn giống như lần đầu tiên tôi gặp ngài trong biển cát năm đó. Thánh Huyết tộc quả nhiên rất khác biệt.....
Đúng là vận mệnh trùng hợp, vào giai đoạn cuối cùng trong cuộc đời tôi lại được gặp ngài lần nữa. Nghe nói đã rất lâu rồi ngài cũng không rời khỏi nơi ở nằm sâu trong biển cát, lần này tại sao có thể tự mình đến đây? Thất đâu? Trước kia không phải luôn do ngài ấy tới lấy thuốc sao?”

Nhất? Thất? Cao Đại Bàn đỏ mặt hỏi, đây là tên kiểu gì? Tiện lợi quá đáng.....

“Đưa bé kia gần đây hình như đang tìm cái gì đó. Mỗi ngày đều chạy ra ngoài, những chuyện khác đều giao cho tôi”. Người đàn ông được gọi là Nhất

khẽ cười.

“Ồ? Tìm đồ à?” Lor dăng liếc liếc mắt nhìn Cao Đại Bàn phía sau một cái, Old âm trầm nói: “Tìm thức ăn sao?”

Cao Đại Bàn khẽ run.

“Cậu ta không nói”. Biểu tình của người đàn ông kia hơi bất đắc dĩ, “Chúng tôi chỉ biết hình như cậu ta đang tìm một khách qua đường, có liên quan đến hương vị hương liệu gì đó. Ngày đó cậu ta mang về không ít ruby quý giá, cho nên tôi nghĩ cậu ta đại khái là nhìn trúng một loại hương liệu quý hiếm, nhưng lúc ấy không đoạt được, cho nên vẫn không cam lòng đi tìm”.

Cao Đại Bàn càng nghe càng run.

Thất theo lời anh ta. sẽ không, chẳng lẽ.

“Tiểu Tiểu, cô đi lấy thuốc lên đây”. Old đột nhiên mở miệng sai bảo, nâng tay quăng cho cô cái chìa khóa cũ tinh xảo, “Ở trong mật thất, lấy hết toàn bộ ra đây đi”.

“A. Vâng”. Cầm cái chìa khóa lui ra ngoài, Cao Đại Bàn gãi gãi đầu.

Hừ? Cứ cảm thấy lúc này hình như ông lão cố ý nói sang chuyện khác.

.....

“Tiểu Tiểu?” Người đàn ông tóc bạc mỉm cười nhìn theo hướng Cao Đại Bàn rời đi, “Rất ít khi thấy bên cạnh ông có người làm bạn, là bạn đời mới của ông sao?”

“Làm sao có thể?” Old hừ lạnh, “Chỉ là người tạm thời phụ trách chăm sóc tôi mà thôi. Chắc hẳn ngài cũng cảm giác được, tôi đã sắp chết, tay chân không tiện cử động, chỉ có thể tìm người giúp đỡ. Quên đi, không nói chuyện này nữa. Lần này tôi cố ý làm nhiều thuốc một chút, từ tháng ba năm sau cho đến ba bốn trăm năm nữa, cho dù sống lại, cũng cần một thời gian mới có thể lấy lại tài sản và tri thức vốn có, cho nên trong khoảng thời gian này không thể làm thuốc cho các ngài, số thuốc này các ngài dùng tiết kiệm một chút”.

Im lặng trong chốc lát, Nhất nhẹ giọng nói: “Old, ông chưa bao giờ nghĩ đến chuyện truyền nghề cho người khác sao?”

“Ha!” Old cười tự giễu, “Đừng đùa, ở trên tinh cầu Sange này nghề nghiệp được sĩ không có tiền đồ nhất, thu nhập thấp, không có địa vị xã hội, có ai lại đi đâm đầu học thứ này?”

Nhất cũng bật cười, “Ông đang oán giận chúng tôi trả tiền lương cho ông quá thấp sao?”

Old khoát tay, “Không, giá các ngài đưa ra đã phi thường tốt. Nếu năm đó tôi không may mắn gặp được ngài trong biển cát, hiện tại đại khái đã sớm thất vọng mà chết rồi. Đối mặt cuộc sống khốn quẩn đa số mọi người đều lùi bước, chẳng ai có thể dự đoán được sự kiên trì của mình sẽ đổi được thù lao của Thánh Huyết tộc trong sa mạc. Đúng rồi, nói đến thù lao, thuốc lần này không cần trả tiền. Dù sao tôi cũng sắp chết rồi, có nhiều tiền cũng chẳng để làm gì. Cho nên, thù lao lần này dùng đồ ăn để thay thế đi”.

“Đồ ăn? Nhưng mà ông hiện tại”. Tự hỏi một chút, người đàn ông hiểu ra gật gật đầu, “Thì ra là thế, chuẩn bị cho ‘người hầu bé bỏng’ của ông sao?”

“Hừ!” Old bĩu môi, “Ngài không biết cô ta ăn nhiều cỡ nào đâu”.

Nhất cười khê: “Nhưng chẳng phải ông cũng tận tâm tận lực tìm đồ ăn cho cô ấy đấy sao?”

Old ghen hợm: “Chỉ là. thuận tay”.

Nhất ôn hòa nhìn chăm chú vào ông lão trước mặt, chậm rãi nói: “Old, có người làm bạn cảm giác rất tốt phải không? Tuy Huyết tộc hùng mạnh và trường thọ, nhưng lại rất cô độc. Trong vũ trụ này, chúng ta là chủng tộc duy nhất không có người phối ngẫu. Chẳng phải rất đáng buồn sao? Dù thành công hay thất bại, có người cùng chia sẻ với mình vẫn tốt hơn. Hy vọng lần sau lúc ông sống lại, tôi có thể tìm được ông sớm một chút”.

“Sau đó nhốt tôi vào hang ổ của các ngài trong biển cát, mỗi ngày làm thuốc cho các ngài chứ gì?” Old hừ lạnh.

Nhất cười lớn, “Chú ý này không tôi”.

“Chỉ có những lúc như thế này, trông ngài mới giống tên xấu xa thủ lĩnh bọn cướp.”. Old cầu nhàu, quay đầu nhận một túi thuốc lớn do Cao Đại Bàn ôm đến, nâng tay quăng cho người đàn ông tóc bạc, “Được rồi, trở về đi. Kiếp sau gặp lại”.

Một tay tiếp được túi thuốc, tiện thể nhét luôn vào trong áo choàng, người đàn ông dùng một tư thái tao nhã đứng lên, nhẹ giọng hỏi: “Quyết định ngày kết thúc chưa?”

“Rồi, ngày mai trở về thành. Trong vòng một hai tuần này thôi”.

“Thật ư.”. Người đàn ông đã đi tới cửa lại quay đầu, “Thánh Huyết tộc tại đế đô muốn tới ‘thăm hỏi’ biển cát. Người đến lần này là thân vương có ơn

với tôi, cho nên không thể nào từ chối. Nếu ngày mai tôi không thể đến tiễn đưa, xin thứ lỗi”.

“Quý tộc tại đây để đồ muốn tới đây? Hừ, gần đây sa mạc hoang tàn vắng vẻ này thật đúng là náo nhiệt”. Old khoát tay, “Được rồi, không cần tiễn đưa. Sau khi sống lại tôi sẽ tới tìm các ngài, nếu không tôi đi chỗ khác kiếm cơm ăn”.

Người đàn ông tóc bạc cười khê dưới ánh trăng, nháy mắt đã biến mất.

Hai người bị bỏ lại lẳng lặng nhìn cửa một lúc lâu, mỗi người ôm một nỗi niềm thờ dài.

.....

“Quên đi, buồn rầu cũng vô dụng. Bắt đầu một lần nữa cũng tốt”. Old mệt mỏi nằm trên xe lăn vẫy tay, “Đền giúp tôi điền bảng chọn ngày chết đi. Cô thấy tôi chết ngày nào thì được?”

Cao Đại Bàn bó tay mở máy tính ra, “Có đôi khi tôi cảm thấy hệ thống xã hội của các người thật sự rất kỳ lạ. Đúng rồi, người đàn ông tóc bạc mới rồi là ai? Vì sao tên giống như đánh số vậy?”

“Người lãnh đạo đương nhiệm của tộc Assamite”. Old thờ ơ giở lịch chọn ngày thuận mất để chết, “Bộ tộc đó đều có tên như vậy, chỉ có người thừa kế mới có thể kế thừa cái tên ‘Assamite’ thần thánh, tất cả mọi người còn lại chỉ được đánh số mà thôi. Cô cảm thấy chết vào ngày 4* thế nào?”

(*Số 4 trong tiếng Trung đọc gần giống chữ tử_chết.)

“Nghe thật bi thảm.”. Cao Đại Bàn xem dự báo thời tiết, “Tôi xem xem, ngày 11 trời nắng, không bằng chọn ngày đó đi? Ngẫm lại xem, dưới ánh mặt trời chói chang chim hót hoa nở, nằm trên mặt cỏ xanh biếc chậm rãi. hóa thành tro, thật đẹp ~”

“A. Chim hót hoa nở, tôi chán ghét loài chim, chúng nó ầm ỹ muốn chết. Tôi ghét hoa tươi, chúng nó làm cho tôi muốn hắt xì! Tôi ghét mặt cỏ, chúng nó.”.

“Old, ông đúng là một lão già gàn dở đáng ghét”. Cao Đại Bàn vờn tay lật lấy cuốn lịch, “Tôi tưởng mọi quý tộc đều rất coi trọng cái tên dài dằng dặc mà tôi không nhớ nổi chứ, cả bộ tộc chỉ có một tên, chẳng lẽ những người không được kế thừa không cảm thấy bất mãn sao?”

“Bọn họ là sát thủ, không giống với quý tộc bình thường. Đối với bọn họ mà nói, tên không có ý nghĩa gì, không có còn tốt hơn”. Old bị cướp lịch hàm hừ cuộn mình trên xe lăn, “..... Tôi vốn là lão già gàn dở đấy”.

Gõ nốt chữ cuối cùng, Cao Đại Bàn in bản chọn ngày chết ra, đóng dấu đưa cho Old một bản, “Quyết định như vậy đi, ngày 11, ngày lành đúng không?”

Old buồn bực nhận lấy, “Đáng ghét, sao cô dám tự tiện thay đổi quyết định của tôi? Vì sao tôi phải sống trong trạng thái đáng ghét này thêm hai tuần lễ nữa chứ?”

“Ngay cả con số 11 cũng đánh không nổi, ai có thể đánh số 11 trên máy tính thì người đó quyền quyết định”. Cao Đại Bàn xoay người nhìn ông ta, “Huống hồ, tôi cũng cần sự giúp đỡ của ông. Tôi hoàn toàn không biết gì về xã hội và tập tục trong thành thị, không có chỗ ở, lại không có nghề nghiệp mưu sinh, ông không thể bỏ lại tôi lúc này. Chỉ có hai tuần lễ mà thôi, xin ông sống lâu vài ngày, coi như là giúp tôi đi?”

Old giương mắt nhìn cô trong chốc lát, lạnh nhạt hừ một tiếng: “Đâu có liên quan gì tới tôi?”

“Hả?” Cao Đại Bàn sững sờ.

Old tiếp tục dùng giọng điệu bình thản trần thuật: “Vì sao tôi phải giúp cô làm quen với xã hội? Vì sao phải dẫn cô vào thành? Vì sao phải cho cô ở nhà tôi? Lúc trước giữ cô lại là vì cần có người giúp tôi làm thí nghiệm. Hiện tại tôi chỉ cần nằm ở trên ghế chờ chết là xong không cần hỗ trợ, tự nhiên cũng không cần đến cô nữa. Vì sao tôi phải thu nhận cô?”

“Sao lại như vậy.”. Cao Đại Bàn rất bất ngờ, ngay cả lời phản bác cũng tràn ngập sự ngạc nhiên.

“Tôi nói sai chỗ nào sao?” Old cười lạnh, “Hay là tôi cũng không có quyền không chăm sóc cô?”

Cao Đại Bàn sững sờ ngay tại chỗ.

Quả nhiên lão già gàn dở luôn vui giận vô thường.

Những chuyện khác đi qua một bên, lời nói của Old thật ra đã khiến Cao Đại Bàn lần đầu tiên tự hỏi một vấn đề: Bắt đầu từ khi nào, mình lại mặc nhiên cho rằng người khác chỉ có thể đối xử tốt với mình?

Là vì mình luôn có người để dựa dẫm sao?

Lúc ở Địa Cầu, có cha mẹ để ý lại; Đi đến Sange, vẫn luôn sống dưới cánh chim của Ventrue; cho dù bỏ trốn, cũng được Old mang về nhà. Cha mẹ bảo bọc cô vô điều kiện, là vì ràng buộc huyết thống; Ventrue che chở cô là vì bị máu hấp dẫn; mà Old chỉ vì cần sử dụng cô mới thu nhận.

Nhưng khi những thứ đó không còn tồn tại, đối phương cũng chỉ là người xa lạ, cũng sẽ không bị máu của cô làm cho phát cuồng, kỳ thật sự tồn tại của

Cao Đại Bàn này, căn bản là vô dụng, là thừa thãi. Dựa vào cái gì mà bắt người ta nhất định phải che chở cho cô, đối xử tốt với cô?

Nếu vì cô hữu dụng mới giữ cô lại, như vậy đối phương đương nhiên cũng có thể vì cô vô dụng mà vứt bỏ cô.

Nếu vì muốn hút máu mà đối xử tốt với cô, như vậy đối phương đương nhiên cũng có thể vì muốn hút máu mà đối xử tệ với cô.

Vì sao khi mình được chăm sóc thì cảm thấy đương nhiên, bị thương tổn liền cảm thấy đối phương tội ác tày trời?

Mỗi người đều có cuộc đời của riêng mình, sẽ vì mục đích của mình mà thương tổn bạn, khi bạn không còn giá trị sẽ vứt bỏ bạn.

Nếu đây là chuyện rất tự nhiên, như vậy người khác đối xử tốt với bạn mới là đúng? Đối xử tệ với bạn là sai sao?

Cao Đại Bàn không biết đáp án, kéo chăn trùm qua đầu, thống khổ cuộn mình lại trên sô pha, ôm đầu gối thật chặt.

Lưu lạc đến tỉnh cầu xa lạ một năm, buổi tối cuối cùng ở biển cát, lần đầu tiên Cao Đại Bàn mất ngủ.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Cao Đại Bàn thu thập toàn bộ hành lý của mình ngồi ngơ ngác trên sô pha.

Dường như đã hạ quyết tâm, Cao Đại Bàn mở tủ lạnh ra lấy chai nước cuối cùng, ngửa đầu ừng ực uống sạch, lau miệng, sau đó đi tìm Old đàm phán.

“Tôi muốn đánh cược với ông”. Cao Đại Bàn dồn khí vào đan điền**, cố gắng nói những lời này thật to rõ.

(**Đan điền: Huyệt vị dưới rốn khoảng nửa tấc.)

“Tôi sắp chết rồi, còn đánh cược cái gì?” Đáng tiếc đối phương hình như không hứng thú lắm.

Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, chậm rãi nói những lời đã lầm nhảm cả một buổi tối rai: “Ngày hôm qua cuộc gặp mặt với người đàn ông kia đã chứng minh, hương liệu ông nghiên cứu chế tạo có hiệu quả. Nhưng mà, đó là dưới tình huống bình thường. Kỳ thật tôi phải nói cho ông biết một chuyện, khi trên người tôi có thương tích, thật sự chảy máu, hương liệu gì cũng không áp chế được! Mà phụ nữ Địa Cầu hàng tháng đều đã có một thứ gọi là kinh nguyệt. Giải thích trắng ra, chính là đổ máu liên tục năm đến bảy ngày”.

Old nhíu mày, “Thật là chủng tộc thú vị. Nhưng vậy thì sao?”

“Tôi muốn đánh cược với ông, cược xem ông có thể làm ra loại thuốc giải quyết vấn đề này hay không”.

“Rất có tính khiêu chiến, nhưng mà.”.

“Hơn nữa!” Ngắt lời Old, Cao Đại Bàn sử dụng lời dụ dỗ cuối cùng, “Có chuyện tôi muốn nói trước, kỳ thật vấn đề này ngay cả nhân viên nghiên cứu trong viện nghiên cứu của hội trường lão ở đề đô cũng không thể giải quyết được. Máy áp chế mùi tôi sử dụng trước đây, tổ nghiên cứu khoa học cũng phải dùng thời gian hai ba tháng mới làm được. Nhưng ông chỉ cần bảy tám ngày. Cho nên tôi đánh cược một lần, nói không chừng ông có thể sáng tạo ra kỳ tích mà ngay cả viện trường lão cũng không thể giải quyết. Chẳng lẽ chính bản thân ông không muốn biết sao? Không định thử một lần sao?”

“....”. Nhà hóa học Old không được thể nhân tôn trọng rốt cuộc cũng di chuyển bánh xe quay đầu lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt Cao Đại Bàn một lúc lâu, chậm rãi hỏi: “Đánh cược cái gì?”

Cao Đại Bàn thả lỏng bả vai, biểu tình rốt cuộc cũng nhu hòa hơn, “Cược bất động sản của ông”.

“Cái gì?!” Đôi mắt không quá lớn của Old trừng to!

“Ông không tính thu nhận tôi, bất động sản cũng định hiến tặng. Lúc trước tôi vốn tưởng rằng dù sao phòng ở và tài sản ông cũng không dùng nữa, đương nhiên sẽ làm việc tốt cho tôi ở tạm. Sau đó tôi mới hiểu được, không có chuyện tốt từ trên rơi xuống, ông cũng không có lý do gì để chăm sóc tôi. Cho nên, ông đã không cho, tôi liền tự mình tranh thủ”.

Đứng lên, rút danh sách tài sản nộp lên hôm qua ra, Cao Đại Bàn xé nát, nhấc tay thả trước mặt ông lão, “Đánh cược với tôi đi Old, tôi biết ông cũng muốn thử xem!”

“....”. Old nhìn chằm chằm những mảnh giấy trên đất trầm mặc trong chốc lát, quay xe lăn đi xuống hầm ngầm, chỉ ném lại một câu, “Thu thập hành lý đi. Còn có, quét sạch sân nhà cho tôi!”

Cao Đại Bàn đứng nguyên tại chỗ, không nhịn được khẽ mỉm cười.

Buổi tối ngày nào đó, có đội hộ tống áo đen che mặt đến nghênh đón hai vị hành khách, một già một trẻ.

Người dẫn đầu ngắn gọn lưu loát biểu đạt tình cảm bá biệt của ngài Nhất cùng với lời xin lỗi vì không thể tới tiễn đưa, cũng đưa thù lao đã hẹn trước ra, đồ ăn tươi – một người cá đang giả vờ ngủ trong bồn thủy tinh.

Cao Đại Bàn nhìn thấy mặt Old đen đi một chút.

Lúc hai người trèo lên lưng rồng, Cao Đại Bàn rút cuộc cũng nhớ tới một vấn đề, hỏi:“Old, nhà ông ở đâu?”

Ông lão vì bản thân chưa đi mà đã bị người ta cướp rồng nên lòng tự trọng bị thương tổn tâm tình ác liệt, chỉ siết chặt áo choàng rầm rì một câu,“..... Thành Wish”.

To be continued...

Tác Giả nói ra suy nghĩ của mình:

Viết viết bỗng nhiên nghĩ Nhất và Old có thể thành một đôi

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lấy máu lần thứ hai lần: Tiên đoán cái gì, tôi ghét nhất.

Trong nháy mắt Cao Đại Bàn từ trên lưng rồng nhảy xuống, đã hoàn toàn bị thành Wish mê hoặc.

Trên nền cát xanh là những dãy nhà liên miên, lớn nhỏ cao thấp, trắng như tuyết, những khung cửa sổ tạo hình vừa phóng khoáng vừa tao nhã, trông ra những chậu hoa nhỏ ngoài phòng và nóc nhà màu xanh sẫm, làm nổi bật nước biển xanh lam xa xa. Nơi này là một thế giới trắng xanh chỉ tồn tại trong mơ, khi gió thổi qua, thành nhỏ yên tĩnh đẹp đến làm cho người ta nao lòng.

Nhà riêng của Old, không xa hoa như tòa biệt thự tộc Assamite cấp cho trong biển cát, thẳng thắn mà nói, còn rất là đơn sơ. Nhưng trong mắt Cao Đại Bàn, phong cảnh này, vách tường trắng khung cửa xanh có thể từ cửa sổ nhìn ra cảnh biển này, thật hấp dẫn!

Buông hành lý, Cao Đại Bàn hào hứng bưng bưng chạy tới chạy lui quanh nhà một lần, sau đó vừa đẩy Old vào phòng thí nghiệm, vừa kích động khoa tay múa chân,“Phía trên còn có cả một tầng lầu, mái nhà nghiêng và cửa sổ ở tầng áp mái tuyệt đẹp! Căn phòng tốt như vậy lại bị ông dùng làm nhà kho! Tôi muốn thu dọn nó cải tạo thành phòng ngủ, hoặc là thư phòng cũng không tệ, đọc sách dưới ánh nắng ban trưa nhất định rất thoải mái ~ đúng, cửa sổ nên đổi loại dài sát đất, còn phải có màn cửa màu trắng bay bay! Đúng rồi đúng rồi, ông cảm thấy sơn tường thành màu gì thì đẹp? Tôi cảm thấy dùng màu xanh có vẻ hài hòa với phong cách chính thể nơi này, nhưng phòng ngủ màu hồng nhạt cũng là mơ ước của tôi. Ừm thật khó quyết định.”.

Old bị Cao Đại Bàn khiến cho đầu kêu ong ong, ôm trán nghiêng răng nghiêng lợi,“Cô đợi một lát. Cái gì mà màu sơn tường. Nơi này biến thành nhà của cô từ khi nào? Đây là nhà của tôi! Nhà của tôi!”

“Có sao đâu, không phải chúng ta đã đánh cược rồi sao?” Cao Đại Bàn nhún nhún vai, chẳng hề để ý đặt túi hành lý trở về vị trí cũ,“Dù sao ông cũng sắp chết, tôi cũng sắp vào ờ, đương nhiên phải sớm lên kế hoạch cải tạo như thế nào ~”

“Cô dám chắc một trăm phần trăm rằng tôi sẽ thua sao?” Sắc mặt Old đen như đáy nồi.

Cao Đại Bàn nhe răng cười,“Nếu không phải, thì chứng minh cho tôi xem đi”.

Nghẹn họng, ông lão thấp giọng lầm bầm:“Chúng quy luôn cảm thấy hình như tôi thắng hay thua cô đều có lợi.”.

“Dù thắng hay thua ông cũng đâu có mất mát gì, coi như tận dụng khoảng thời gian chờ chết cuối cùng, có gì không thể?” Cao Đại Bàn lơ đãng kiểm kê danh sách hành lý,“Tôi nhớ vị Thánh Huyết tộc mà mất kia tặng ông một người cá, không biết là cá nước mặn hay là cá nước ngọt, có thể nướng giống như cá trích không?”

Old khinh bỉ vô hạn,“Cho nên tôi ghét nhất là con người, quá dã man! Sinh vật tao nhã như người cá, cũng nghĩ đến chuyện ăn như thế nào?!”

“Các người uống máu người ta kìa”. Cao Đại Bàn khinh bỉ lại.

“Hai chuyện đó căn bản không giống nhau,” Ông lão tiếp tục cuộn mình trong xe lăn than thở,“Hiến máu là hành vi cao quý, Huyết tộc luôn luôn đợi đổi phương đồng ý mới lấy máu. Đầu giống như các người, mặc kệ tất cả cứ một đao chém chết, băm băm ra nấu ăn.”.

Cao Đại Bàn quyết định làm ngơ.

Đi xuống dưới lầu mở hồ thủy tinh đã được đóng gói ra, bạn học Đại Bàn áp sát vào thành kính, trợn tròn mắt cẩn thận nhòm người cá bên trong.

Nước trong bể có màu xanh thẫm như đá quý, hơi đặc không giống như là chất lỏng, mà Cao Đại Bàn mất nửa ngày mới tìm ra người cá gần như hòa

thành một thể với nước hồ!

“Hả? Nó lại..... nhỏ như vậy.....”. Mắt bạn học Đại Bàn trừng lớn hơn nữa.....

Nằm ngoài dự kiến của cô, động vật quý giá chỉ một ly máu cũng giá trị bằng nửa tòa thành xa hoa này, lại chỉ dài bằng cánh tay của cô, lớp tóc dày che khuất nửa người trên, đuôi cá cong duyên dáng nhẹ nhàng chuyển động theo làn nước, vây đuôi giống như một loại khăn lụa mềm nhẹ nào đó uốn lượn trong nước.....

“Đúng là người cá.....”. Cao Đại Bàn nhẹ giọng than thở. Tuy rằng không nhìn thấy mặt sinh vật, nhưng ngoại hình vẫn giống như những bức tranh người cá xinh đẹp trong truyện cổ tích, mỹ lệ đến khiến người ta muốn gọi nó là công chúa!

“Sa mạc màu lam / ánh trắng màu trắng ~

Người ta rời đi / hy vọng chết đi ~

Tôi không biết ai / không ai biết tôi ~

Không thấy mục tiêu / là mục tiêu của ai ~”

Cao Đại Bàn đang ngẩn ngơ cố chạy tới chạy lui quanh hồ nước muốn nhìn rõ gương mặt người cá, lại bị tiếng ca to rõ đột ngột vang lên làm cho sợ tới mức lui lại ba bước ngã ngồi tại chỗ!“Hả? Ai? Cái gì.....?!”

Trong hồ thủy tinh trước mặt, người cá vẫn cuộn mình trong góc, đột nhiên vẩy đuôi, uốn mình quay đầu thẳng tắp bơi tới trước mắt Cao Đại Bàn! Người cá vốn cùng màu với nước hồ, ở bên kia tấm kính bỗng dần dần lộ ra màu sắc tự vệ, màu da tái xanh và mái tóc màu mặt hiển hiện rõ ràng, làm nổi bật vây cá màu vàng và đồng tử màu tím, vừa yêu kiều, vừa xinh đẹp.....

Người cá dùng tư thái thanh thần phiêu du trong hồ nước, giống như đang nằm trên mây, động tác dịu dàng, sợi tóc mảnh khảnh quấn quanh da thịt, cái loại cảm giác nhẹ nhàng này thật giống như tinh linh trong nước.....

Cao Đại Bàn nhìn nó chằm chằm, chậm rãi đứng lên lấp bắp hỏi:“Vừa, vừa mới này là mày hát đó sao?”

Con mắt màu tím vàng của người cá dường như lăn tròn chuyển động một chút, lướt về hướng cô, sau đó khép hờ mắt, nhếch môi, lộ ra một nụ cười vô cùng kinh khủng! Người cá vừa mới rồi còn đẹp như yêu tinh, nhưng miệng vừa mở ra liền rách đến tận mang tai! Hơn nữa còn phân thành bốn mảnh! Bên trong lộ ra đầu lưỡi màu đỏ tím, cùng với ba hàng răng sắc nhọn như ma quỷ ăn thịt người!

Hôm nay bạn học Cao Đại Bàn bất hạnh thể nghiệm khoe miệng khủng bố của người cá trong truyền thuyết ngay tại hiện trường! Lui lại ba bước dài, Cao Đại Bàn trực tiếp áp lên tường lồng tóc cá người dựng đứng! Mồ hôi run run nói không nên lời.....

“Người cá là động vật rất hung dữ, tuy rằng chúng nó có tiếng ca giống như tiếng hát của trời cao”.

Tiếng máy móc cộc cạch vang lên, Old đẩy xe lăn từ trên lầu chậm rãi chạy xuống. Lười biếng nhìn Cao Đại Bàn còn đang hoảng hồn, Old khinh thường hừ một tiếng “Hy vọng về sau lúc cô cho nó ăn không bị cắn rơi ngón tay”.

“Nó, nó là động vật ăn thịt?!” Cao Đại Bàn kinh ngạc mở lớn miệng, dựa sát vách tường vội vàng dịch ra xa!

Old khinh bỉ liếc cô, “Thần là động vật ăn tạp cô làm gì có tư cách khiếp sợ?”

“Ít nhất tôi sẽ không cắn ngón tay ông, cạo thịt ăn”. Cao Đại Bàn nhìn chằm chằm sinh vật quý dị trong hồ nước, “Có ba hàng răng nanh còn ăn thịt..... Con này mà tao nhai cái gì?”

“Giọng hát của chúng”. Đẩy xe lăn đến gần sát hồ thủy tinh, Old nâng bàn tay khô gầy lên cách vách kính trong suốt khẽ vuốt theo hình dáng người cá, “Còn có bộ dáng du động trong nước của chúng. Thậm chí bản thân chúng, cũng là kỳ tích của tạo hóa”.

Hình như người cá hiểu được lời ca ngợi của Old, bơi một vòng quanh hồ nước, làm động tác lắc lư như múa trong nước, sau đó bơi đến gần tay Old, vô cùng thân thiết cọ cọ lên thành hồ.....

“Từ quan điểm sinh vật học, người cá là sinh vật gần với Huyết tộc nhất. Chúng nó thậm chí có thể bắt chước ngôn ngữ của Huyết tộc, tuy rằng chỉ là một ít từ đơn không liên mạch, nhưng ở một mức độ nào đó cũng coi là có thể nói chuyện“. Old quay đầu nhìn Cao Đại Bàn, “Biết không? Những lời người cá hát đều là lời tiên đoán. Nhưng bình thường chúng nó chỉ dùng ngôn ngữ người cá để hát, chủ nhân nuôi dưỡng chúng vì muốn hiểu được nội dung lời tiên đoán, bình thường đều dạy chúng nó ngôn ngữ của mình, cho nên vừa mới này nó mới có thể hát bằng tiếng Huyết tộc”.

“Hả? Vừa mới này là lời tiên đoán sao?” Cao Đại Bàn sững sờ, “Nhưng nó đâu có nói thành câu.....”.

“Lời nói trật tự rõ ràng, ngắn gọn mà nhiều ý là báo cáo khoa học. Bài ca của người cá chỉ như vậy thôi, bình thường chỉ là vài câu đơn giống như thơ, về phần hàm nghĩa, thì người nghe phải tự cảm nhận”. Old nhún nhún vai, “Còn nhớ mới rồi nó hát cái gì không?”

Cao Đại Bàn lắc đầu, “Tôi hoảng sợ, không cần thận lắng nghe. Hình như nhắc tới cái gì mà ‘chết’, ‘Ai’, ‘mục đích’ linh tinh..... Í? Đợi chút, chẳng lẽ nó hát với ai chính là đang tiên đoán sao?!”

“Hình như là vậy”. Old ách xì một cái, “Người bình thường rất hiếm khi có cơ hội nghe được lời tiên đoán có liên quan đến mình, cô may mắn lại không nghe rõ. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện khi nào đó tâm tình của nó tốt sẽ hát lại một lần nữa”.

Cao Đại Bàn trầm mặc trong chốc lát, lắc lắc đầu, “Không cần đâu. Tôi mong nó đừng hát. Nếu biết trước tương lai, cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa”.

Old đã chuẩn bị trở về phòng thí nghiệm quay đầu liếc cô một cái, “Cô làm rồi. Tương lai có thể thay đổi, chuẩn bị sẵn sàng, theo lợi tránh hại, đây mới là ý nghĩa tồn tại của lời tiên đoán”.

“Thật không. Nhưng mà, có ai dám khẳng định những lời tiên đoán này đều chuẩn xác? Những câu thơ hàm hồ, tùy người nghe lý giải. nếu lời tiên đoán kia sai thì sao? Nếu người nghe lý giải sai thì thế nào? Ông nói cần chuẩn bị sẵn sàng, nhưng ai biết phải chuẩn bị như thế nào mới đúng? Nếu chuẩn bị không chính xác thì xác suất chính là 5:5, như vậy thì biết hay không biết tương lai cũng có gì khác nhau đâu?”

Cao Đại Bàn ngẩng đầu nhìn ông lão, nhẹ giọng nói: “Trước kia. trước khi Địa Cầu hủy diệt, từ rất sớm đã có các lời tiên đoán, nói cái gì tận thế sẽ tới. Nhưng hầu hết những lời tiên đoán này đều là giả. Vì thế dần dần, mọi người không hề tin vào lời tiên đoán nữa. Nhưng lời tiên đoán thật sự lẫn lộn trong đó, có một ngày lại đột nhiên ứng nghiệm! Old, tình cầu của ông chưa từng hủy diệt, cho nên ông sẽ vĩnh viễn không hiểu được loại cảm giác này. Người thật sự thể nghiệm lời tiên đoán rồi, sẽ không cảm kích sự tồn tại của lời tiên đoán kia, tuyệt đối không. Dù nó là thật hay giả, đều làm cho người ta căm hận!”

Ông lão nhìn cô, không nói gì.

“Ngày mai tôi mang nó ra chợ bán”. Cao Đại Bàn nói, xoay người rời khỏi phòng.

.....

Cao Đại Bàn cũng không bán người cá đi.

Bởi vì, người cầm quyền ở đây chỉ mới có phong hào nam tước, căn bản không có khu chợ xa hoa đến có thể mua bán người cá quý hiếm. Mà nguyên do thứ hai, vào ban đêm, Cao Đại Bàn xem tivi thấy được giải thưởng truy nã mình.

“Xem ra cô cần thay đổi ngoại hình “. Old nói đều đều giống như chuyện không liên quan đến mình.

Cao Đại Bàn uể oải tắt tivi, “Chỗ các người có thẩm mỹ viện không? A, quên đi, không cần trả lời, đúng là một câu hỏi ngốc nghếch, trên một tình cầu mà toàn dân đều xinh đẹp, tôi biết đi đâu tìm thẩm mỹ viện đây.”.

“Chuyện này sao. Nếu thẩm mỹ viện theo lời cô là nơi có thể thay đổi màu da màu mắt, tôi có thể nói cho cô biết, trên tình cầu này quả thật có nơi đó. Cho dù dung mạo hoàn mỹ như chúng tôi, người trẻ tuổi cũng thích thay đổi màu tóc linh tinh để bảo trì cảm giác mới mẻ”. Old chia chia một đồng dung dịch trên cái giá phía sau, “Nói chính xác thì, tôi chính là chuyên gia chỉnh hình bí mật đó”.

“..... Rốt cuộc có cái gì ông không biết làm sao?” Cao Đại Bàn mất hết hơi sức ôm trán.

“Chuyện đó có gì khó? Thay đổi màu sắc, nói trắng ra là chính là nhuộm màu, đó là vấn đề căn bản trong hóa học “. Old dùng một loại khẩu khí kiêu ngạo, tư thái bình tĩnh của người học cao hiểu rộng, chỉ đạo Cao Đại Bàn pha chế dung dịch mới, “Nhưng có chút chuyện cần nói rõ ràng. Để loại thuốc thay đổi hình tượng này phát huy tác dụng cần tiêm trực tiếp vào hạch của Huyết tộc “.

Cao Đại Bàn chán nản: “Tôi đào đâu ra hạch cho ông tiêm? = =”

“Vậy chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy”. Old chỉ chỉ một cái giá khác, “Có thuốc nhuộm lông cho động vật, có thể nhuộm tóc. Còn có thuốc nước đổi màu đồng tử, mỗi khi đến ngày tam nguyệt phải nhỏ một lần”.

“Dùng cho động vật. Mấy thứ này tôi dùng sẽ không dị ứng chứ? Thuốc nhỏ mắt? Giọt vào rồi mắt của tôi có rụng luôn không?” Cao Đại Bàn đứng sau cái giá cao lớn lo lắng hỏi.

Mặt Old không chút thay đổi, “Ai biết”.

Cao Đại Bàn suyết khóc, “Mấy chuyện này phải biết chắc! Tôi đâu có năng lực tự lãnh của Huyết tộc!”

Old bực bội chỉ chỉ một loạt bình bình lọ lọ ở tầng dưới cùng, “Cái này dùng cho da thịt mẫn cảm”.

Cao Đại Bàn buồn bã ngồi xỏm trên mặt đất thử lắc lắc các loại thuốc “Ừ, ‘da thịt mẫn cảm’ cần gây ngứa cũng không xây xước của Huyết tộc có thể so sánh với con người sao. Hơn nữa, Old , vì sao ông không bắt tôi đi đổi lấy vàng?” Mức thưởng rất cao , không, phải nói là cao đến dọa người.

“Cuộc cá cược của chúng ta còn chưa ngã ngũ, hơn nữa đối với một người sắp chết như tôi, tiền thưởng có nghĩa lý gì?” Old bĩu môi, “So với đi mất báo, giúp cô che giấu còn thú vị hơn. Quan trọng nhất là, điện thoại và hòm thư đều ở phòng bên kia, tôi lười đi qua đó”.

“Old , tôi thật sự không hiểu suy nghĩ của ông.”.

“Rất bình thường, thiên tài luôn cô độc “.

“.....”.

Vì thế, Cao Đại Bàn không thể nào tiến hành đối thoại với thiên tài, cần rằng lựa chọn màu tóc và màu mắt nâu vàng thường gặp nhất ở Lam Huyết tộc. Ôm quyết tâm liều chết ép buộc một phen, kết quả ngoại trừ lúc nhuộm lông mày và lông mi hơi ngứa ra, những chỗ khác không có phản ứng gì quá lớn.

Nhìn gương nhếch mày tròn mắt quan sát mình một trận, Cao Đại Bàn cầm lấy dao găm laser cắt mái tóc dài thành tóc ngắn linh động. Nhìn kiểu tóc trung tính trong gương, lại cúi đầu nhìn bộ ngực không có gì của mình, Cao Đại Bàn suy tư một chút, nảy ra ý hay, quyết định biến mình thành hình tượng thiếu niên..... Kỳ thật lúc tìm người, mọi người rất dễ dàng bị giới tính hạn chế. Lúc này nếu lấy một loại giới tính khác xuất hiện, dù tướng mạo có tương tự, bình thường cũng khó mà liên tưởng đến. Mà sự thật cũng chứng minh, làm như vậy hiệu quả thực sự không tồi.

Khi Cao Đại Bàn rục rờ hần lên từ trên lầu đi xuống đứng ở trước mặt Old, ông lão sừng sốt một hồi lâu, mới quay đầu than thở, “Hừ, ngũ quan mơ hồ cũng có lợi quá, đổi cái kiểu tóc liền thay đổi cả con người.....”.

Cao Đại Bàn“.....= =”

.....

Cuộc sống tại thành Wish rất yên bình.

Mỗi ngày Cao Đại Bàn tiến hành thí nghiệm dưới sự chỉ đạo của Old. Thuận tiện cũng học một số cách chế tạo các dung môi đơn giản. Ví dụ như, xuân được A, lại ví dụ như, xuân được B.....

Gác xếp chất đồ bị sửa sang lại, cửa sổ sát đất cũng được phủ rèm màu trắng, vách tường trộn lẫn giữa màu xanh lam thường thấy trong thành Wish và màu hồng phấn lý tưởng của Cao Đại Bàn, cuối cùng bị biến thành màu tím nhạt nhu hòa.

Cư dân trong trấn nhỏ không nhiều lắm, thời gian nghỉ ngơi của Huyết tộc và Cao Đại Bàn cũng không giống nhau.

Mỗi ngày một mình ngồi ở cửa sổ nhìn vàng thái dương dâng lên, hưởng thụ ánh nắng ấm áp và biển rộng bao la, là chuyện khiến Cao Đại Bàn hạnh phúc nhất hiện tại. Lúc gió biển thổi rèm cửa bay lên, tựa vào trên cửa sổ, ngửi mùi thơm của hoa cỏ, làm cho người ta cảm thấy trời đất đều tràn ngập hương vị tự do.....

Cảm thấy gò bó, đại khái chỉ có lúc đi chợ mua đồ.

Tuy rằng siêu thị ở tỉnh cầu Sange đã đến trình độ thao tác hoàn toàn bằng điện tử, người với người cũng ít tiếp xúc, nhưng Cao Đại Bàn vẫn sợ bị những Huyết tộc khác gặp thoáng qua tại cửa ra vào phát hiện tay mình nóng, trái tim đang đập, hoặc là đang hô hấp..... Mỗi lần đi tới nơi nhiều người đều như là đang liều mạng! Cao Đại Bàn luôn kín cổng cao tường từ đầu đến chân, võ trang hạng nặng bao tay kính mắt, tránh va chạm, tốc chiến tốc thắng.....

Ngoại trừ cổ sức khi mua đồ, lúc trả tiền cũng rất quẩn bách.

Tất cả đồ ăn của Cao Đại Bàn đều là phụ liệu tạo rượu hoặc là đồ gia vị, hoa cỏ dễ ngấm linh tinh trên tỉnh cầu này. Ví dụ như cô Waiter, ở phương Bắc loại thực vật này có khắp nơi, nhưng ở phương Đông lại rất hiếm thấy, người địa phương ngoại trừ lấy nó trang trí phòng ở thì căn bản không mua làm gì. Cho nên nguồn cung cấp trên thị trường rất ít, hơn nữa giá lại cao. Cộng thêm các món khác như nước cây Gram linh tinh, vô số khoản phải chi, mỗi tuần Cao Đại Bàn phải chi tiêu cho ăn uống một khoản lớn.

Lại nói đến khí hậu.

Đối với động vật máu lạnh như Huyết tộc, thời tiết lạnh nóng cũng không thành vấn đề, ngay cả điều hòa bọn họ cũng không có. Nhưng đối với Cao Đại Bàn động vật có nhiệt độ ổn định, dù nơi này là vùng duyên hải có vẻ ấm áp, cái lạnh ban đêm vẫn khó có thể chịu đựng được. Mặc dù trong phòng Old có một cái lò sưởi cổ điển âm tường dùng để trang trí, nhưng củi để đốt cũng rất khó mua, giá cả tự nhiên cũng rất mắc. Mà mỗi ngày đều đốt củi, đó cũng là một khoản chi tiêu kinh người!

Càng tệ hơn là, trên thực tế hiện tại Cao Đại Bàn không có một đồng, tiền đều mượn của Old. Nhưng mà làm một được sĩ thu nhập không cao, bản thân Old kỳ thật cũng không có bao nhiêu tiền để dành. Cuộc sống túng quẫn làm cho Cao Đại Bàn càng ngày càng muốn nhanh nhanh bán con người cá phi thường kinh khủng, nhưng cũng phi thường đáng giá kia đi.

Ngay khi Cao Đại Bàn đã hỏi thăm được đường đi nước bước để bán người cá, chuẩn bị hành động thì sáng sớm ngày hôm đó, lại xảy ra một sự kiện khác.

Lúc ấy Cao Đại Bàn đang ôm một túi lớn đồ ăn giảm giá do siêu thị trước khi đóng cửa thải ra, ngay lúc trấn nhỏ được ánh mặt trời dần dần chiếu sáng, trên ngã tư đường không có một bóng người, cô nhặt được một gã đàn ông lẽ ra không nên nhặt về.....

To be continued...

Tác Giả nói ra suy nghĩ của mình: Cái gọi là thành thị màu trắng và xanh.....

Chương 26: Lấy máu lần thứ hai sáu: Đồ rơi trên đường, đừng nhặt bậy.

Kinh nghiệm trong tiểu thuyết nói cho chúng ta biết, nếu nữ chính không muốn chết quá nhanh, tốt nhất không có việc gì làm cũng đừng đi loay quanh trên đường, trời tối thì mau chóng chạy về nhà tắm rửa đi ngủ, đồ đạc/ con người/ động thực vật / yêu quái trên đường, nếu không cần lượt thì đừng lượt.

Nữ sinh trung học Địa Cầu, bạn học Cao Đại Bàn trưởng thành từ các thể loại tiểu thuyết ngôn tình, phim nhiều tập chiếu lúc tám giờ cùng với truyện tranh dành cho thiếu nữ, am hiểu sâu sắc đạo lý này. Lúc này cô cũng thật sự rất muốn làm bộ không nhìn thấy gì vòng qua. Vấn đề là, đối phương lại có tình ngã trước cửa nhà Old, không chỉ chặn ngay cửa chính, hơn nữa còn đang tự bốc cháy.....

Cao Đại Bàn biết quý hút máu ở dưới ánh sáng mặt trời sẽ tự thiêu hóa thành tro tàn, nhưng lần đầu tiên cô chứng kiến màn thiêu sống này ngay tại hiện trường..... Những phần da thịt như cánh tay, cổ, tóc linh tinh lộ ra ngoài quần áo của người đàn ông kia bốc cháy đầu tiên, ngọn lửa bốc lên có màu lam sẫm lạnh như băng! Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng da thịt cháy xèo xèo làm cho người ta không rét mà run! Mái tóc vàng của đối phương nhanh chóng cháy thành than từ dưới lên trên! Làn da tái nhợt xạm đen như tro! Trong không khí tràn ngập mùi khét kinh khủng và tro bụi đặc trưng khi thiêu xác sinh vật..... Một con rồng có cánh màu xanh, chắc là thú cưỡi của anh ta ngã bên kia đường, miệng sùi bọt mép, trong mắt chảy ra mủ màu tím đậm.....

Là một học sinh trung học mười tám tuổi bình thường, tâm lý của Cao Đại Bàn có vững vàng hơn nữa cũng không có dũng khí giẫm lên người sống đang tự bốc cháy lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, thả túi nhựa của siêu thị xuống, sau đó tắm rửa đi ngủ.....

Loại tình huống này biết làm sao bây giờ? Chắc là không thể bấm 110 báo nguy rồi?

Đừng nói trên tình cầu Sange, mấy thành nhỏ bình thường này căn bản không có quân lính địa phương xuất hiện, cho dù có, cô phải làm sao để giải thích chuyện mình xuất hiện vào ban ngày ban mặt mà lông tóc không tổn hao gì? Quan trọng nhất là, chẳng lẽ hiện tại cứ đứng xem người này hóa thành tro trước mặt mình sao?

Sau khi đứng tại chỗ sững sờ một giây, bạn học Đại Bàn gần như hành động theo bản năng vội vàng kéo áo choàng lớn sẫm màu dùng để che giấu tai mắt trên người xuống, phủ lên người đàn ông đang liều mạng giãy dụa trên mặt đất muốn trốn vào bóng râm kia! Độ lớn của áo choàng có hạn, chỉ có thể che khuất nửa người trên của anh ta, mà mặt trời dần dần dâng lên ánh sáng cũng dần chói chang hơn, ngay cả làn da dưới lớp áo quần của đối phương cũng bắt đầu bốc lửa! Ngọn lửa xuyên qua quần áo cháy lên hừng hực, thiêu đốt cả làn da và vải vóc! Phát ra từng đợt mùi khét và khói nhẹ..... Cao Đại Bàn bị loại cảnh tượng khủng bố này dọa cho sợ tới mức hai mắt trừng lớn! Hai tay run rẩy bầy làm thế nào cũng không mở cửa ra nổi! Huyết tộc dưới ánh sáng mặt trời giống như bị tước đoạt toàn bộ sức lực và sinh mệnh, bầy tay đối phương giờ ra đây phụ không có chút sức lực nào, đứng còn không vững, sức nặng toàn thân đều đặt hết lên người Cao Đại Bàn.....

Bạn học Đại Bàn chỉ cao tới ngực người ta bị anh chàng quý hút máu cao hơn hai mét ép tới nửa đứng nửa quỳ trên mặt đất, khó khăn lắm mới mở được cửa chính, một người một quý đuổi đơ cộng thêm một đồng thực phẩm trong siêu thị, trúc trắc ngã vào phòng!

Người đàn ông xa lạ ngã lăn ra đất cả người run rẩy, ánh nắng bên ngoài còn xuyên qua cửa chiếu lên đôi giày của anh ta, Cao Đại Bàn vội vàng đứng lên đóng chặt cửa chính! Vừa nhanh chóng mở hết màn cửa sổ trong phòng, vừa chạy tới chạy lui lớn tiếng gọi Old ra giúp đỡ! Nhưng ông lão kia không biết là đang ngủ hay là chết mất rồi, không hề đáp lại. Cao Đại Bàn bắt đầu dè dặt, chỉ có thể tự mình nửa lúi nửa kiêng người đàn ông đã ngất xỉu kia, thông thả lết về hướng tầng hầm.....

Cao Đại Bàn còn nhớ Lanka từng nói với cô, nước và bùn đất là nguồn gốc sinh mệnh của Huyết tộc, khi bị ánh nắng mặt trời tổn thương thì chôn thân thể trong bùn đất là phương thức trị liệu hữu hiệu nhất. Old không có ở đây, Cao Đại Bàn không biết làm sao để cứu mạng quý hút máu, đành phải áp dụng loại biện pháp này.

Tầng hầm của Old là nơi duy nhất trong nhà có đất, nhưng Cao Đại Bàn thật sự không đủ sức khiêng anh chàng quý hút máu này xuống cầu thang, vì thế cô rất vô lương tâm trực tiếp đẩy người ta xuống! Người đàn ông xui xẻo lăn thẳng một đường từ trên cầu thang làm bằng vật liệu gì đó rất cứng xuống tận đáy..... Đồng chí Cao Đại Bàn đứng trên đỉnh cầu thang, đảo mắt nhìn anh chàng quý xui xẻo nằm bẹp dưới tầng hầm như xác chết, cực kỳ vô trách nhiệm nói thảm một câu “Anh ơi, tôi biết anh rất kiên cường mà.” Rồi xoay người chạy thẳng đến phòng thí nghiệm của Old!

Cửa phòng thí nghiệm đóng chặt, Đại Bàn đẩy hai ba lượt vẫn không ra, áp tai vào trên cửa thì nghe thấy bên trong hình như có tiếng máy móc đang vận hành, đoán được ông lão quái dị kia tám phần là đang tiến nhập vào trạng thái bế quan người không phận sự chớ quấy rầy, căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, những lúc như thế này cho dù có Cao Đại Bàn ở bên ngoài kêu đến rách cổ họng hoặc trực tiếp dùng hỏa tiễn phá cửa, ông ta cũng sẽ không đi ra.

Bất đắc dĩ thờ dài, đồng chí Đại Bàn đành phải xoay người đi phòng chứa đồ gia dụng lấy xẻng đào đất động cơ hạt nhân và ấm nước ion, vội vàng chạy xuống tầng hầm.

Những vết thương lộ ra bên ngoài của người đàn ông xa lạ kia rất nghiêm trọng, nhưng thoát khỏi ánh sáng mặt trời dường như đã giúp anh ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều, toàn thân dán trên nền đất mát mẻ hít thở dồn dập. Nói như vậy không phải quý hút máu không hô hấp, khi thân thể quá suy yếu hoặc là một môi nghiêm trọng cũng sẽ hô hấp để điều chỉnh trạng thái thiếu đường khí của mình. Như vậy, người này bị thương không nhẹ đâu.

Có công cụ hiện đại giúp đỡ, Cao Đại Bàn nhanh chóng đào một cái hố rất lớn bên cạnh anh ta, sau đó loay hoay mất nửa ngày mới đầy được đôi phurong xuống, tiếp theo dùng xẻng xúc đất từng chút từng chút một lấp lên người anh ta. Bạn học Đại Bàn lấy tinh thần hăng hái khi thực hiện nghĩa vụ lao động hồi tiểu học, vô cùng kiên nhẫn vỗ vỗ đồng đất chôn anh chàng quý hút máu, gãi cho nó thật rắn chắc, sau đó chạy tới mức một ấm nước lớn, cực kỳ nghiêm túc rót lên đồng đất chôn anh chàng xui xẻo.

Người đàn ông xa lạ phát ra tiếng nức nở rất nhỏ dưới ấm nước của Cao Đại Bàn.

“Cô đang làm cái gì vậy? Tôi đã nói là không được trồng hoa trong phòng của tôi rồi mà! Tôi ghét nhất là cái loại thực vật sức nức mũi và phấn này.”. Cao Đại Bàn đang tưới nước bị tiếng xe lăn lạch cạch quen thuộc từ phía sau truyền đến cất ngang, tiếng than thở oán giận của Old từ trên cầu thang vọng xuống “Quét phòng, sơn tường. Hiện tại lại bắt đầu trồng hoa! Có phải sắp tới cô định nuôi luôn mấy con mèo khò khè không hả?!”

Cao Đại Bàn cực kỳ ảo não: “Ặc, ông làm ơn nhìn cho kỹ, không phải tôi đang trồng hoa, đây là một Huyết tộc”.

Old : “Trồng Huyết tộc cũng không cho”.

Cao Đại Bàn: “..... =”

Ông lão đẩy xe lăn áp sát người đàn ông tóc vàng bị vùi trong đất, cẩn thận quan sát trong chốc lát, sau đó hơi dăm chiêu ngồi thẳng lưng lại, xoay người căn dặn Cao Đại Bàn: “Cô đi lấy thùng dụng cụ của tôi đến đây, sau đó đi phòng thí nghiệm coi chừng mấy mốc, chờ đến khi tôi gọi thì hăng xuống. Tôi muốn kiểm tra giúp người này”.

Cao Đại Bàn ngoan ngoãn gật đầu nghe theo, về phương diện y dược Old mới là người chuyên nghiệp, người chuyên nghiệp đã lên tiếng thì cô không dám xen mồm.

Old loay hoay ở dưới tầng hầm thật lâu, lâu đến mức Cao Đại Bàn hoài nghi người đàn ông cô lượm về kia kỳ thật đã chết, mà ông lão đang ở dưới đó vùi vàng hũ thi diệt tích.

Thẳng đến lúc hoàng hôn, Old mới kêu Cao Đại Bàn đi xuống.

Trong khoảng khắc đi xuống cầu thang, Cao Đại Bàn quả thực không thể tin vào hai mắt của mình!

Người đàn ông toàn thân cháy đen, căn bản không thể nhìn ra diện mạo ban nãy, lúc này đã có thể tự mình đứng lên! Dáng người cao lớn, thân hình thẳng tắp, máu tóc dài màu vàng cháy khét lẹt giờ phút này không chỉ khôi phục nguyên dạng, thậm chí còn sáng bóng óng mượt như tơ, uyển chuyển tao nhã tùy ý xoắn lên đầu vai, làm nổi bật đôi mắt xanh lam và khuôn mặt lạnh lùng tinh xảo như tượng! Trong nháy mắt Sephiroth, Rheinhardt, Jason (1) mấy cái tên linh tinh ùn ùn tổng tiến công lướt qua đầu cô. Cao Đại Bàn bỗng nhiên có một loại ảo giác “Trên đường lượm về một con mèo nhỏ dơ bẩn, tắm rửa xong lại phát hiện đó là con sư tử hơn nữa còn cao quý xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng”! Có lẽ là vì chênh lệch chiều cao, có lẽ là vì sự áp bách khi Huyết tộc khôi phục sức mạnh làm cho cô ý thức được mình rất yếu ớt bé nhỏ, cô nhìn chằm chằm anh chàng quý hút máu đẹp trai tòa sáng lấp lánh dưới tầng hầm mờ tối, Cao Đại Bàn theo bản năng lui ra sau mấy bước.

Giây tiếp theo, cô đã bị xô ngã!

Tốc độ của đối phương thật kinh người, động tác rất mãnh liệt, nhưng lại dùng sức rất vừa phải, cho nên Cao Đại Bàn không bị đau vì cái ôm bất thành linh này, chỉ hoảng sợ vì bị người đàn ông kia ôm chặt vào lòng như trẻ em ôm gấu bông! Đối phương quý trên mặt đất dán lên người cô, hai đầu gối kẹp lấy chân cô đang định lui về phía sau, hai tay bắt lấy cánh tay cô đang định đẩy anh ta ra, chui đầu vào gáy của cô hôn hít như đang làm nũng.

Cả người Cao Đại Bàn cứng ngắc, đứng nguyên tại chỗ như tượng đá, môi run run hỏi ông lão đáng chết đang thờ ơ quan sát: “Này, xảy ra chuyện gì thế vậy?!”

“A, tôi cứu sống cậu ta”. Old bày ra vẻ mặt “Thế nào tôi rất lợi hại phải không?”.

“Tôi không hỏi chuyện này.”. Cao Đại Bàn cắn răng.

“Đúng rồi, có một việc rất thú vị”. Old gõ gõ đầu, giống như vừa nhớ ra, “Hình như người này quên hết mọi chuyện rồi”.

Cao Đại Bàn đại ra: “Là sao? Ông đừng nói với tôi là anh ta mất trí nhớ đó nha!”

Old lắc lắc ngón tay khô gầy, “Không, còn nghiêm trọng hơn thế nữa. Đại khái là vì sống lại từ tình trạng gần chết, hiện tại hình như anh ta đã trở về trạng thái vừa sống lại Lam Huyết tộc của chúng tôi”.

Cao Đại Bàn ảo não: “Tức là.”.

Old : “Nói cụ thể là, tuy rằng thân thể rất lớn, nhưng hiện tại anh ta kỳ thật là một đứa bé không biết gì”.

Cao Đại Bàn tuyệt vọng quỳ xuống đất:“.....”.

Đối phương vui sướng giang hai cánh tay nghênh đón, ôm chặt vào lòng.

Old không thèm nhìn hai người đang quấn lấy nhau thành một cục, thu dọn thùng dụng cụ của mình, chậm rãi phân tích:“Thông thường mà nói, Lam Huyết tộc ở trạng thái trẻ con vì được chính phủ tổ chức trọng sinh tập thể, cho nên chính phủ sẽ tổ chức tiến hành giáo dục cơ sở cho đến tuổi trưởng thành là tám mươi tuổi. Nhưng tình huống của người này rất đặc biệt, chúng ta không thể đưa anh ta đến trường mẫu giáo để được giáo dục cơ sở. Cho nên chỉ có thể tự mình nuôi anh ta”.

Cao Đại Bàn phát điên!“Vi sao không được?! Giao anh ta cho chính phủ đi! Chúng ta đã cứu mạng anh ta, hết lòng quan tâm giúp đỡ lắm rồi”.

Old hừ lạnh:“Chính là vì chúng ta cứu mạng anh ta, cho nên mới càng không thể để cho người khác biết. Xem quần áo trên người anh ta kia, thứ nào cũng là đồ xa xỉ. Thú cười là rỗng có cánh màu lam, chứng minh nghề nghiệp của anh ta là thương nhân, hơn nữa rất có khả năng thuộc gia tộc thương nhân có thế lực lớn. Chẳng lẽ cô không cảm thấy kỳ quái sao? Một kẻ giàu có như vậy vì sao lại ngã lăn trên đường vào ban ngày ban mặt thiếu chút nữa bị phơi nắng chết? Căn cứ theo miêu tả của cô, rỗng của anh ta rõ ràng là bị trúng độc mà chết. Mà lúc này khi tôi kiểm tra, tôi cũng tìm được độc tố còn sót lại trong cơ thể anh ta, đó là một loại độc được làm cho Huyết tộc rơi vào tình trạng ý thức không rõ tay chân tê dại. Thương nhân cần di chuyển thường xuyên, nếu vì trúng độc mà rơi xuống, hôn mê trên đường, mặt trời vừa lên sẽ hóa thành tro bụi, chết sạch sẽ gọn gàng, không lưu lại chút dấu vết nào.....”.

Cao Đại Bàn run rẩy:“Ý của ông là..... mưu sát?”

“Rất có khả năng”. Old nhún nhún vai,“Tranh quyền đoạt lợi, thậm chí chen ép nội bộ, đều có thể xuất hiện kẻ hy sinh như thế này. Đương nhiên, rốt cuộc lý do khiến người nào đó muốn giết anh ta là gì không liên can đến chúng ta. Nhưng có một việc cô phải nhớ kỹ, cô cứu kẻ thù của người khác, chẳng khác nào trở thành kẻ địch của bọn họ. Nếu ý thức người này thanh tỉnh còn đỡ, vấn đề là hiện tại anh ta hoàn toàn trở về trạng thái trẻ con, nếu tùy tiện để anh ta đi ra ngoài chạy loạn hoặc là nói lung tung, hậu quả có thể tưởng tượng được..... Cho nên, hiện tại cô chỉ có hai lựa chọn: Một, giấu anh ta đi, nuôi dạy đến khi anh ta hiểu được lý lẽ, không mang đến họa sát thân cho cô nữa lại đuổi anh ta đi”.

Cao Đại Bàn ngại phiền phức đầu đầu đặt câu hỏi:“Lựa chọn thứ hai là gì?”

Mặt Old không chút thay đổi:“Giết chết anh ta. Coi như mọi chuyện chưa hề xảy ra”.

“Sao tôi có thể làm thế?” Cao Đại Bàn suýt chảy nước mắt!“Tại sao làm việc tốt cũng xui xẻo như vậy.....”.

Old hừ lạnh:“Chưa có ai nói với cô đồ đạc trên đường, đừng nhặt bậy sao?”

Cao Đại Bàn vô lực thở dài:“Rơi vào hoàn cảnh đặc biệt thì không thể nói đơn giản như vậy, phỏng chừng thời gian có quay ngược một lần nữa tôi cũng vẫn cứu anh ta. Ài, hiện tại nói mấy chuyện này cũng vô dụng..... Với lại, vì sao anh ta lại dính tôi như vậy?” Cau mày ngo ngoáy một chút, Cao Đại Bàn định thoát khỏi người đàn ông đang chia sẻ nhiệt độ trên người cô, dường như đối phương sợ cô chạy trốn lập tức ôm chặt hơn.....

“Ồ, chuyện này sao.....”. Old chống cằm nhìn hai người chằm chằm, lẩm bẩm tự hỏi,“Đại khái chính là hiệu ứng chim non chăng. Cô cứu mạng anh ta, cho nên trong tiềm thức của anh ta rất tin tưởng rất y lại vào cô, cho rằng cô sẽ bảo vệ anh ta, cho nên xuất phát từ bản năng dính chặt lấy cô”.

“Là vậy sao?”Bạn học Cao Đại Bàn tiếp nhận lời giải thích đầy khoa học của nhà khoa học vĩ đại, hoàn toàn không nghĩ đến hình như Old cũng là ân nhân cứu mạng của mình, nhưng mình lại không dính cứng lấy Old

Nếu đã chọn phương án một, việc phải làm còn lại là giấu diếm.

Phòng nhỏ của Old có thể chứa chấp người sống, chứa thêm một người chết dĩ nhiên cũng không có gì khó khăn.

Vấn đề là cho dù quý hút máu hóa thành tro cũng sẽ lưu lại quần áo, nếu muốn nguy trang hiện trường án mạng không để người ta phát giác, vấn đề khó khăn đầu tiên Cao Đại Bàn gặp phải chính là làm thế nào lột quần áo của người đàn ông xa lạ này ném ra đường.

“Anh tự cởi quần áo được không?” Cao Đại Bàn quay đầu hỏi người đàn ông đang ôm mình ngồi dưới đất nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đối phương nghe thấy tiếng cô, hơi hơi mở mắt ra.

Chống lại ánh mắt nhìn mình chằm chằm của Cao Đại Bàn, người đàn ông nhẹ nhàng cười cười, sau đó cúi đầu hôn hai má của cô một chút, nhắm mắt, tiếp tục nghỉ ngơi.....

Cả người Cao Đại Bàn run run..... Rất quý dị..... Rất quý dị..... Cô phải cư xử với thằng “nhóc con” lớn tông ngồng này thế nào đây?!

Xoay đầu, Cao Đại Bàn hy vọng tràn trề nhìn về phía Old ,“Đều là đàn ông, ông tới cởi cho anh ta có vẻ ổn hơn?”

Old đẩy xe lăn bắt đầu đi lên lầu khinh bỉ ngoái đầu nhìn lại:“Nếu tay của tôi linh hoạt như vậy tôi sẽ không cần chờ chết. Hừ, trời sắp tối rồi, mà cô còn dây dưa với vấn đề này? Phụ nữ thật phiền toái..... Thôi, nếu cô ngại thì tôi có thể tránh đi một chút”.

“Vấn đề không phải ở chỗ đó.....”. Ông có tránh hay không thì liên quan gì = =, người xem đàn ông khỏa thân vẫn là tôi mà!

Cao Đại Bàn vô lực quay đầu, xoay xoay người, mặt đối mặt với người đàn ông tóc vàng, xoa xoa tay cười dụ dỗ: “Cái kia. Anh xem, hắc hắc, anh có nóng không? Muốn cởi quần áo cho mát mẻ một chút không?”

Vì sao cảm thấy mình giống như mấy ông chú biến thái ==.....

Gặp đối phương không có ý phản đối, đồng chí Cao Đại Bàn run rẩy vươn móng vuốt tội ác, thử thăm dò mở cái nút kim loại đầu tiên trên cổ áo anh ta. Cảm nhận được động tác nhỏ của Cao Đại Bàn, người đàn ông lại mở mắt, yên lặng nhìn mặt Đại Bàn chăm chăm.

Cao Đại Bàn khản trương dừng động tác lại, đối diện với ánh mắt tinh thuần ôn hòa của đối phương không biết vì sao lại sinh ra cảm giác đang làm chuyện xấu.

Người đàn ông lại hơi nghiêng về phía sau, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mím chặt vì khản trương của Đại Bàn, sau đó nâng tay mở cái nút thứ hai. Cúi đầu sờ sờ cái nút mình vừa mới mở ra, lại sờ sờ cái nút Cao Đại Bàn mở, giống như xác nhận mình bất chước thật sự chính xác, vui vẻ ngẩng đầu nhìn Cao Đại Bàn lộ ra ánh mắt hồn nhiên “muốn được khích lệ”.

Đồng chí Cao Đại Bàn lập trường cách mạng không kiên định bị con người trong suốt của đối phương làm cho hoa mắt! Đã sớm quên chuyện bị hôn môi, hưng phấn liên tục khích lệ: “Đúng đúng! Mở nút áo như vậy đây! Làm tốt lắm! Học rất nhanh! Tiếp đi tiếp đi, tiếp tục cởi!”

“Anh bạn nhỏ” được khích lệ, dưới ánh mắt cổ vũ của bạn học Đại Bàn vui đầu cởi thêm mấy cái nút, sắp cởi được áo khoác, lại thông thả dừng động tác, dường như đã chán trò mở nút, lại chăm chú nhìn cái nơ trên ngực Cao Đại Bàn. Đối phương nâng tay lên chạm nhẹ vào cái nơ con bướm trên áo khoác của bạn học Đại Bàn, sau đó ngón tay nhẹ nhàng ngoắc một cái, mở nút thất ra. Cao Đại Bàn hoảng hồn dè tay anh ta lại! Cầm lấy hai tay để lại trên nút áo của anh ta, “Này này, học tập phải tập trung, đừng có chán chừ, bài học đầu tiên của chúng ta hôm nay là ‘Mở nút áo’, tháo nơ con bướm là bài tiếp theo bài tiếp theo nha. Nào, ngoan, chúng ta tiếp tục mở nút áo ~”

Đối phương dường như không hài lòng với sự sắp xếp này, động tác vô cùng nhanh nhẹn cởi áo khoác bên ngoài và áo dài tay ôm sát ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Cao Đại Bàn, quảng cho cô một ánh mắt tích cực đáng sợ “Xem này, tôi đã học xong, chúng ta bắt đầu bài thứ hai đi”.

Cao Đại Bàn vừa mau lẹ thu dọn quần áo anh ta vừa cởi ra, vừa vô si rầm rì: “Tôi biết anh học xong rồi. Nhưng việc học tập, cần phải luyện tập thật nhiều, thật nhuần nhuyễn. Cho nên bài tập hôm nay là cởi quần.”

To be continued...

Tác Giả phát biểu:

Chuyện về nam chính:

Tôi vốn tưởng rằng mình đã viết nam chính rất rõ ràng, kết quả mấy ngày hôm trước nói cho bạn bè biết bản đồ của Đại Bàn, bạn bè kinh ngạc nói: “A? Sao có thể là anh ta?”

Hôm nay nộ cốt truyện lên cho biên tập xem, biên tập ngạc nhiên nói trong điện thoại: “A a? Nam chính hóa ra là anh ta à?”

Đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại.[tuyệt vọng quy xuống]

(1)-Sephiroth là nhân vật phản diện chính trong trò chơi Final Fantasy VII, và là một trong những nhân vật phản diện nổi tiếng nhất của cả dòng game.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Lấy máu lần thứ hai bảy: Cain và Abel

Mới vừa vào đêm, đúng là lúc thủy triều lên.

Nước biển tràn lên bờ cát, bò lên con đường thông từ trấn nhỏ đến nhà ga.

Cao Đại Bàn cởi giày cầm trên tay, để chân trần một mình đi qua con đường nhỏ trải đá cuội lạnh lẽo.

Hiện tại mới bảy giờ chiều, mặt trời vừa xuống núi, tương đương bốn năm giờ sáng ở Địa Cầu, sáng sớm không có nhiều quỷ ra đường cho lắm, trên sân ga không một bóng người. Cao Đại Bàn đứng trên nền đất đỏ trước sân ga dầm dẫm chân lắc lắc nước, để lại vài dấu chân nhỏ ướt sũng.

Lúc đứng chờ xe, Cao Đại Bàn kiểm tra hai bình máu người cá màu hồng nhạt cùng với bốn bình thuốc nhỏ màu sắc khác nhau trong túi giấy. Đây là hàng hóa chủ yếu cô mang đến thành Trade* giao dịch lần này, không thể để hư hao gì.

(*Phiên âm tiếng Anh của Thủy Đức thành.)

Rốt cuộc cô đã cứu người đàn ông tóc vàng thiếu chút nữa bị phơi nắng thành tro kia, mà Old cũng chết rồi. Hiện tại một mình cô phải nuôi hai miệng ăn, không có bản lĩnh gì khác, cũng chỉ có thể dựa vào việc bán vài thứ lặt vặt sống tạm, muốn không xuất đầu lộ diện cũng khó.

Vốn định bán người cá lấy tiền, nhưng vì trong nhà có thêm một tên quỷ hút máu, người cá liền thành món chính của anh ta. Tuy rằng giảm được một khoản chi tiêu cho ăn uống, nhưng lại chặt đứt con đường tiền tài của Cao Đại Bàn.

Cũng may, trước khi Old rời đi đã để lại một phong thư tiễn cử Cao Đại Bàn đến một cửa hàng kỳ lạ tại Thành Trade. Đó là một cửa hàng nhỏ hỗn độn giống như một cửa tiệm ma thuật, bên trong bán tất cả, từ xương động vật hình thù kỳ quái đến các loại thuốc thần bí đủ mọi màu sắc. Con đường nhập hàng của loại cửa hàng này dĩ nhiên cũng rất phong phú, Old đại khái là một trong những được sĩ tự do chuyên cung ứng cho bọn họ.

Có người tiêu thụ đáng tin cậy này, cuối cùng Cao Đại Bàn cũng không cần ra chợ bày quán chào hàng nữa, hàng tháng chỉ cần mang theo hai bình máu người cá tươi cùng mấy bình xuân dược hoặc là thuốc đổi màu tới cửa, tiền bạc hai bên thoả thuận ổn thỏa là tốt rồi. Về phần có thấp hơn giá thị trường hay không, có bị đối phương chèn ép hay không, cũng so đo không được nhiều như vậy.

Cuối cùng Old cũng không nghiên cứu chế tạo được loại thuốc có thể ức chế mùi máu, trước khi rời đi chỉ giao cho cô một thành quả tạm tạm—thuốc ức chế tạm thời. Sau khi uống thuốc, trong vòng hai mươi mấy giờ máu của Cao Đại Bàn sẽ hoàn toàn không có hương vị gì, cho dù đồ máu cũng không sợ.

Mà sở dĩ nói thứ này là đồ tạm bợ bởi vì tác dụng phụ gây ra cho thân thể rất lớn, không thể uống quá mười viên. Tệ hơn là, mỗi viên thuốc sẽ có thời gian phản tác dụng hơn một giờ, hiệu quả lại gấp đôi. Trong lúc thuốc phản tác dụng, độ nồng và mùi vị trong máu Cao Đại Bàn đều tăng lên gấp bội, cho dù không đồ máu cũng có thể bị Huyết tộc ngửi được.

Nói cách khác, nếu khi xảy ra nguyệt sự Cao Đại Bàn uống bảy viên, như vậy tuy rằng thời gian hành kinh an toàn, nhưng một khi tác dụng thuốc qua rồi, cô lại sẽ có bảy giờ cực kỳ nguy hiểm.

Làm như vậy căn bản không phải giải quyết vấn đề, chỉ tạm thời áp chế vấn đề mà thôi.

Old có tự tôn của nhà khoa học, dĩ nhiên cũng biết xấu hổ không thể cứng miệng nói mình đã thắng cuộc. Tuy rằng miệng không nhận thua, nhưng hành động để lại giấy tờ bất động sản và một phong thư cũng coi như đã cam chịu.

Việc duy nhất nằm ngoài dự kiến của Cao Đại Bàn, đó là Old không lựa chọn chết ở nhà, mà đi đến cục chuyên quản lý việc tiến hành bước cuối cùng của sinh mạng do chính phủ đặt tại thành Wish. Đại khái ông ta được người đàn ông tóc vàng thiếu chút nữa phơi nắng thành tro kia gợi ý. Biết cô không xem được cảnh này.

Cao Đại Bàn thường xuyên cảm thấy, sự săn sóc của ông lão kỳ quái này luôn thể hiện ở những phương diện mà người ta không ngờ đến, xuất hiện ở những thời khắc bất ngờ nhất.

Cao Đại Bàn lập một cái giá chữ thập nhỏ nhỏ trong sân cho Old, mỗi ngày đặt một ít hoa tươi lên đó.

Tuy rằng theo lý luận, Old là Lam Huyết tộc nên sinh mệnh có thể lập lại, cũng không phải hoàn toàn chết đi.

Nhưng khoảng cách ba bốn trăm năm, đối với con người như Cao Đại Bàn mà nói, người này xem như đã hoàn toàn biến mất khỏi đời cô.

Huống chi, cho dù có sống lại, Old mới dù sao cũng không giống chính ông ta ở kiếp này.

Trí nhớ được thành lập một lần nữa, học tập tri thức một lần nữa, tiếp xúc với hoàn cảnh một lần nữa, lựa chọn nghề nghiệp một lần nữa.

Cho dù có thể nhờ chính phủ lấy lại sản nghiệp đời trước, trên thực tế chỉ có ba phần mười Lam Huyết tộc sau khi sống lại lựa chọn nghề nghiệp giống như kiếp trước.

Giống như Old đời trước, nghe nói vốn là người trồng hoa linh tinh, tích góp được cả một phòng sách và dụng cụ làm vườn, đều bị Old đời này vứt vứt bán bán, hoàn toàn không ảnh hưởng đến cuộc đời được sĩ của Old.

Sự quay vòng sinh mệnh của Lam Huyết tộc kỳ thật xem như một hình thức sinh sản khác. Đối bọn họ mà nói, mỗi lần sống lại đều mới tinh. Cho nên đối với Cao Đại Bàn, người tên Old này, đã hoàn toàn biến mất.

Old qua đời làm cho Cao Đại Bàn vẫn ngại phiền toái, không muốn chăm sóc người khác lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì lúc trước đã cứu người đàn ông kia về. Bởi vì ít nhất hiện tại bên cạnh còn có một người ở cùng.

Cô đặt tên cho anh ta là Abel.

“Tôi nghe nói quỷ hút máu đầu tiên là Cain, người bị thượng đế trừng phạt. Nhưng anh lại ngốc đến nỗi bị người ta mưu sát, thật sự không giống với Cain giáo hoạt, lại có vẻ giống Abel bị Cain xử lý hơn. Tôi nhớ Abel hình như cũng tóc vàng mắt xanh, không biết có nhớ lắm hay không, ừm, mấy cái thánh kinh linh tinh gì đó tôi cũng không rành lắm. Thôi, mặc kệ, cứ gọi là Abel đi”.

Người đàn ông tóc vàng hơi mỉm cười, ngoại trừ lúc nghe được cái tên “Cain” này đôi mắt hơi sáng lên, thì biểu tình vẫn không có gì thay đổi. Cao Đại Bàn gọi anh ta là Abel, vậy cứ kêu là Abel đi. Rõ ràng dung mạo lạnh lùng, nhưng khi anh ta ngoan ngoãn gật đầu, thậm chí có vài phần cảm giác dịu ngoan.

Abel cần cô vô cùng mãnh liệt và toàn tâm toàn ý ý lại vào cô, làm cho Cao Đại Bàn cơ hồ không có thời gian để cảm thấy cô độc hoặc là thương cảm, bận bịu luôn tay luôn chân để thích ứng với cuộc sống mới.

Anh ta không nhớ gì cả, cô phải dạy tất cả lại từ đầu.

Anh ta không thích mở miệng nói chuyện cho lắm, Cao Đại Bàn dạy anh ta chữ cái và từ đơn, anh ta cũng chỉ đọc theo một lần viết một lần, Cao Đại Bàn buồn bực anh ta không chuyên tâm, quay đầu lại kiểm tra, người ta đã nhớ kỹ toàn bộ.....

Chuyện này làm cho Cao Đại Bàn bị đá kích, bởi vì cô rút cuộc đã nhận thức sâu sắc rằng, không chỉ có thân thể, tinh thần ngay cả chỉ số thông minh Huyết tộc cũng vượt trội hơn hẳn người Địa Cầu.

Sự thật bản thân là sinh vật có trí tuệ thấp hơn, làm cho Cao Đại Bàn tràn ngập cảm giác tự ti lo sợ của đồng chí gấu trúc. Cô bỗng nhiên ý thức được, kỳ thật cho dù con người không tuyệt chủng, trên tinh cầu tràn ngập sinh vật bậc cao này, đại khái cũng sẽ lâm nguy.....

Việc duy nhất làm cho Cao Đại Bàn cảm thấy được an ủi, đó là đối với phương diện học tập để sống tự lập Abel phi thường ngốc. Tuy rằng loại ngốc này làm cho tâm lý của cô cân bằng, nhưng trong thực tiễn lại càng thêm vất vả.

Bởi vì những việc nhỏ mỗi ngày đều phải làm như mặc quần áo cởi quần áo chải đầu tắm rửa ăn cơm linh tinh, người này luôn học cực kỳ chậm, không thể học một biết mười thì thôi, thỉnh thoảng còn đột ngột quên sạch, sau đó dùng ánh mắt thuần khiết vô tội chờ mong nhìn đồng chí Đại Bàn vô lực vịn tường.....

Bình dân Cao Đại Bàn đưa ra lời giải thích: Trước đây người này đại khái là té giếng hồng não hoặc là cậu ấm được nuông chiều từ bé áo đến vuron tay com đến há mồm. Vốn không biết làm những việc này, cho nên không thể nào giống như học ngôn ngữ phát động trí nhớ sâu trong tiềm thức, nên đương nhiên phải chậm chạp hơn.

Nghĩ như vậy, Cao Đại Bàn lại cảm thấy Huyết tộc đại khái là rất ngốc. Mọi người xem, học nhanh đều là những thứ đã học trước đây, chứ còn học bài mới thì tốc độ còn chậm hơn người Địa Cầu mấy lần. Chẳng phải ngay cả Old cũng nói, giáo dục cơ sở của bọn họ phải tám mươi năm mới tốt nghiệp sao? Chắc chắn, có thể thấy được, nếu Huyết tộc là bạn học với người Địa Cầu, phỏng chừng đã sớm bị cô giáo xếp vào loại học sinh yếu—đương nhiên nếu các bạn học sinh giỏi còn sống.....

Abel không thể tự chăm sóc mình, sàm sỡ người khác lại rất nhanh nhẹn. Cao Đại Bàn cảm thấy anh ta đối với những chuyện linh tinh như hôn hôn ôm ôm liếm liếm cắn cắn một cái đúng là không cần dạy cũng tự thông thạo, còn rất thuần thực quen tay. Vì thế cô cảm nhận được nguy cơ vội chỉ vào mái tóc ngắn và phần ngực phẳng lì của mình, nghiêm túc báo cho đối phương biết “Tôi là đàn ông, giữa hai người đàn ông mà thân thiết quá thì không ổn, người khác sẽ cảm thấy kỳ quái”.

Abel bình tĩnh nói:“Ồ đây không có người khác”.

Cao Đại Bàn nghẹn lời, đành phải nói mình không thích bị đàn ông chạm vào người.

Abel lại không phản bác, cúi đầu trầm mặc một lúc lâu, thu hồi móng vuốt, coi như cam chịu.

Kết quả từ đó về sau, Abel càng nhiệt tình hơn với những việc linh tinh như nhờ Cao Đại Bàn giúp tắm rửa cởi quần áo ngủ chung. Chỉ cần Cao Đại Bàn lộ ra biểu tình khó xử không vừa ý, anh ta sẽ vác bản mặt cực kỳ thơ ngây nhẹ giọng hỏi lại:“Nếu đều là đàn ông, thì có gì phải ngại?”

Bạn học Đại Bàn không biết phản bác thế nào.

Công tử bột Abel vô cùng chấp nhất chuyện ngủ chung, ngay cả thời gian nghỉ ngơi của Huyết tộc cũng muốn thay đổi! Kiên trì cùng Cao Đại Bàn làm việc ban ngày, buổi tối ngủ.

Mới đầu Cao Đại Bàn không đồng ý, sợ Huyết tộc hôn mê không đúng giờ sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Abel cho rằng nếu muốn đi theo Cao Đại Bàn học tập, đương nhiên phải nghỉ ngơi dựa theo khung giờ của Cao Đại Bàn, nếu không thời gian hai người có thể trao đổi quá ít. Huống chi nếu Cao Đại Bàn nói lại lịch anh ta bắt phạm, muốn tận lực dấu giếm, như vậy ban đêm người khác đều ra ngoài anh ta thành thật ở nhà ngủ còn an toàn hơn chút.

Bạn học Đại Bàn cảm thấy anh ta nói có lý, liền ngầm đồng ý.

Phạm trù lý giải của hai người đối với “Ngầm đồng ý” rất khác nhau, đêm đó Abel liền trắng trợn bò lên trên giường nhỏ của Cao Đại Bàn ý đồ “Ngủ chung”. Sau khi bị chủ giường phản kháng, không tình nguyện trở về ngủ quan tài cũ của Old.

Kết quả ngày hôm sau Cao Đại Bàn tỉnh lại, phát hiện Abel đang nằm ghé vào bên giường ngủ, vóc dáng cao lớn lại bó tay bó chân, tư thế cuộn mình rất đáng thương.....

Cao Đại Bàn tưởng trước đây anh ta quen ăn ở sa hoa, trong tiềm thức không thích ngủ quan tài mà người khác đã nằm qua. Vì thế khế cắn môi quyết tâm, lên mạng đặt cho anh ta một cái quan tài mới.

Tuy rằng quan tài kia cũng chỉ làm bằng gỗ bình thường, nhưng ít ra trông cũng khá hoa lệ, lại là loại nắp trượt mới nhất, chắc cậu ấm này sẽ vừa lòng.

Vậy mà ngày hôm sau tỉnh lại, người ta vẫn nằm ké bên giường!

Cao Đại Bàn bắt đầu hoài nghi kỳ thật anh ta thích tư thế ngủ này.....

Giăng co với loại tình huống ngược đãi cho “nhị đồng” ngủ chân giường này một thời gian, thấy Abel chấp nhất với cái giường cải tạo từ ghế sofa của mình như thế, Cao Đại Bàn thật sự rất bất đắc dĩ, quyết định tặng luôn giường cho anh ta, tự mình ôm chăn đệm đi ngủ trong quan tài nắp trượt.

Đôi phương thấy cô làm như vậy, sùng sốt thật lâu, biểu tình trên mặt tổn thương sâu sắc.....

Cao Đại Bàn có một thoáng không đành lòng.

Nhưng dù sao ám ảnh trước đây vẫn còn, rốt cuộc vẫn kháng cự bị đàn ông ôm. Vì thế đành phải làm bộ không phát hiện gương mặt bị tổn thương của con cún trung thành kia, quyết định trốn tránh lối nắp quan tài lên trùm đầu ngủ.

Kết quả buổi sáng tỉnh lại, phát hiện lần này người ta không đáng thương nằm mé bên cạnh nữa, mà ngang nhiên nhảy xổ vào! Không chỉ ôm mình ngủ say sưa, còn đúng lý hợp tình biện giải đây vốn là quan tài của anh ta, cô tự chạy vào giường của anh ta, không có quyền đuổi anh ta ra ngoài.

Cao Đại Bàn hai mắt vô thần nhòm anh ta nửa ngày, cuối cùng thở dài, cả giường lẫn quan tài đều không cần, trả hai tấm lông thú dày trên mặt đất, trực tiếp để chăn đệm gối đầu lên, hai người cùng ngủ.

Cậu ấm Abel ngoại trừ tỏ vẻ hơi bất mãn với hai tấm lông thú ra, cũng không có ý kiến gì khác.

.....

Trong xe vang lên tiếng nhạc, đã đến bến.

Cao Đại Bàn đang ngồi rất thoải mái, có chút không muốn đứng lên.

Cuộc sống của Huyết tộc trên tinh cầu Sange về tổng thể mà nói thì rất là cao cấp. Ngay cả loại xe điện ngầm công cộng bình dân này, cũng có người bán hàng đáng người thương tha đầy chiếc xe bày các loại hoa quả tinh tế và đồ uống làm từ máu động vật đi tới đi lui. Hoàn toàn là đãi ngộ của khoang hạng nhất trên máy bay.

Ban đầu, Cao Đại Bàn còn mang theo một cái bình nước nhỏ, mặt dày đồ đồ uống miễn phí hết ly này đến ly khác vào bình mang về nhà cho Abel, muốn tiết kiệm một chút. Cô tiếp viên hàng không đi qua cô ba lượt, cô liền xin cả ba lượt, khiến hành khách chung quanh khinh bỉ lườm nguýt.....

Sau đó cô lại phát hiện cậu ấm Abel đại khái đã trở nên kén ăn vì người cá cực phẩm do quý tộc sa mạc đưa cho trong nhà, căn bản không thích uống loại đồ uống đại chúng này, cuối cùng đành từ bỏ. Mỗi lần nhiều nhất chỉ xin chút hoa quả ướp lạnh ăn.

Hành khách lục tục xuống xe, Cao Đại Bàn cũng đề thấp vành nón đi theo.

Nhà ga nằm ở trung tâm thành Trade, phải đi một đoạn đường rất dài mới đến cửa hàng kỳ lạ nằm ở vị trí hẻo lánh kia.

Tuy rằng gần nhà ga có rất nhiều thú cưỡi cho thuê, nhưng Cao Đại Bàn cảm thấy hiện tại thứ duy nhất mình có thể lãng phí chính là thời gian, luôn tiếc không dám phí phạm tiền bạc.

Sau khi làm bình dân một thời gian, Cao Đại Bàn mới biết được cuộc sống trước đây xa xỉ cỡ nào. Chỗ xa xôi này, đừng nói Thánh Huyết tộc, dù quý tộc bình thường cũng hiếm thấy. Nhìn các hành khách xuống xe cùng cô, thuê một con thú cưỡi sang quý chút, đã được người bên ngoài kính trọng hơn vài phần, đừng nói chỉ đến người có tiền cười rộng. Ngẫm lại lúc trước ngay cả mình lẫn đội trưởng thị vệ đều thân nhiên cười rộng có cánh, Cao Đại Bàn nhất thời có loại ảo giác từng ngồi Ferrari số lượng có hạn, hiện tại lại ngưỡng mộ người dùng xe Buick. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bây giờ ngay cả xe đạp Phương Hoàng cô cũng mua không nổi.

Theo lý thuyết giá máu của người cá trên thị trường cũng không thấp, cho dù thu mua số lượng lớn, Cao Đại Bàn vẫn có thể kiếm một khoản lớn. Khổ nỗi ông chủ ở cửa hàng kia phi thường thích ghi nợ, mỗi lần đều nói thứ này rất quý, trong tiệm của ông ta cũng không có nhiều tiền mặt như vậy, phải bán được hàng mới tính tiền với cô, bình thường chỉ đưa chút tiền đặt cọc.

Tuy rằng Cao Đại Bàn không hài lòng, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là học sinh trung học, không am hiểu mấy chuyện tính kế này. Không còn cách khác, mỗi lần chủ quán đều theo quy trình ký hợp đồng viết chứng từ đóng dấu, Cao Đại Bàn cũng tạm tin.

Bởi vì ước định chậm nhất là nửa năm phải thanh toán một lần, hôm nay chính là hạn chót. Cao Đại Bàn tính mình sẽ nhận được vài đồng Coin. Vừa cảm thấy tiền nhiều đến khiến cô hoảng hốt, vừa lo lắng chủ quán gian xảo kia lại tìm lý do gì đó khát nợ. Tình cảnh của cô không có thể báo án hoặc là chủ động nhờ chính phủ ra mặt, vạn nhất bị thiệt thòi của phải chịu. Cho nên tuy rằng phân khởi trong lòng, nhưng cũng vô cùng bất an.

Cũng may, ông chủ Bán Huyết tộc kia cũng không làm cô khó xử, chỉ cười như không cười nhìn cô, từ phía sau cầm một túi tiền Coin nho nhỏ đặt vào tay cô, cộng thêm một xấp tiền giấy thật dày.

Cao Đại Bàn mở gói ra nhìn thấy bên trong ngoại trừ hai đồng Coin bạc, còn có bốn đồng Coin vàng. Tuy rằng chưa tính kỹ, cũng vẫn biết số này ít hơn dự tính của cô. Ngẩng đầu nhìn ông chủ, người ta quăng ra một câu “Phải nộp thuế”, đành nhận lấy.

Cao Đại Bàn nhét tiền giấy vào túi tiền, cẩn thận bỏ ví tiền căng phồng vào trong áo, tạm biệt ông chủ vội vàng chạy ra cửa.

Hiện tại sắc trời đã gần đến nửa đêm, đúng là lúc nháo nhiet nhất, nơi nơi đều là Huyết tộc vội vàng đi làm hoặc kết bạn du ngoạn. Lúc này đi tới bến xe, lại có vẻ an toàn.

Cho nên Cao Đại Bàn hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ bị cướp vào lúc này.

Đi qua ngã tư thấy sắp sửa đến nhà ga, Cao Đại Bàn đột nhiên bị mấy thiếu niên Huyết tộc đứng ven đường gọi lại.

Những người này diện mạo tuấn mỹ, áo quần lố lằng, vẻ mặt trẻ con kiêu ngạo. Trên tay cô ý uy hiếp xoay xoay dao ngắn tỏa ánh sáng xanh lam, ánh mắt cũng không dừng đắn, xem ra là đám lưu manh trẻ ranh gần đó. Quả nhiên dù ở nơi nào trong vũ trụ cũng có sinh vật như vậy tồn tại. Cao Đại Bàn không thể cứng đối cứng với loại người như thế, muốn mau chóng bỏ chạy, nghe được tiếng kêu dừng lại cô chẳng những không ngừng ngược lại còn tăng tốc lao về một khe hở xông ra ngã tư.

Tốc độ của cô không thể so sánh với Huyết tộc, một tên trong đám thiếu niên kia nháy mắt đã di động đến trước mặt cô giương hai tay chặn đường! Cao Đại Bàn quay đầu rẽ sang một hướng khác, lại bị một kẻ khác ngăn lại. Tuy nói đám lưu manh đều là vị thành niên, vóc người cũng không cao lớn, nhưng so với Cao Đại Bàn vẫn to hơn một bậc, cánh tay duỗi ra, liền giống như tuyến thủ bóng rổ chuyên nghiệp chống lại học sinh trung học non nớt. Cao Đại Bàn lại không có khả năng dẫn bóng qua người. Đám thiếu niên cười hi hi, trái một đứa phải một đứa ngăn Đại Bàn đang bối rối lại, giống như đang chơi trò chặn đường truy bắt động vật nhỏ.....

Thiếu niên thủ lĩnh tóc xanh mở miệng kêu cô đầu tiên nhanh chóng mất kiên nhẫn, giơ tay lên ném dao về phía cô! Lưỡi dao lưu loát xuyên qua góc áo Cao Đại Bàn dính chặt cô trên mặt đất!

Bạn học Đại Bàn bị lực phóng dao đẩy ngã ngồi xuống đất, móng đau ê ẩm, liếc nhìn hung khí xuyên qua quần áo của mình, trong lòng sợ hãi..... Nếu chảy máu tại nơi phố xá sầm uất này, cô sẽ chẳng còn mạng để trở về! Vì thế cũng không dám động dậy nữa.

Thủ lĩnh đám côn đồ ước chừng rất vừa lòng với bộ dạng cứng ngắc nghe lời của cô, đi tới rút dao găm ra, đá cô một phát, bảo cô giao ví tiền ra đây.

Một cước đá này đá vào trên cẳng chân, tuy rằng đối phương chỉ đe dọa cũng không thật sự dùng sức, nhưng sự chênh lệch sức mạnh giữa Huyết tộc và con người quá lớn, cậu ta cảm thấy mình không dùng sức, Cao Đại Bàn lại cảm thấy xương cốt sắp gãy, nước mắt đau đớn lập tức dâng đầy trong hốc mắt!

Nhìn bộ dạng sắp khóc của cô, lũ khốn kiếp kia liền khinh bỉ chế nhạo, có kẻ còn ác liệt nhắc chân định giẫm lên tay cô..... Cao Đại Bàn cắn môi né tránh, rung rung từ trong túi giấy lấy ví tiền phòng khi gặp chuyện không may ra, run rẩy đưa qua.

Tên thủ lĩnh kia nhận lấy ví tiền, lật ra xem một chút, hừ lạnh một tiếng, giương mắt âm trầm nhìn cô chăm chăm, giơ tay cho cô một cái tát! Một tiếng bốp thật to rồi! Cao Đại Bàn nhất thời bị đánh ngã qua một bên, trên mặt nháy mắt sưng lên một vết đỏ thê thảm, trong lỗ tai cũng ong ong, không nghe rõ cả tiếng chửi rủa của đối phương, chỉ cảm thấy trong mũi có luồng hơi nóng đang dâng lên! Cao Đại Bàn sợ hãi bịt mũi, sợ chảy máu mũi ra.....

Thủ lĩnh kia ngồi xổm xuống nhấc áo Cao Đại Bàn lên, dao găm vung lên mấy đường, liền rách nát quần áo của cô! Làn da lạnh băng, đồng tử Cao Đại Bàn mãnh liệt rút lại, tóc gáy dựng thẳng! Ngay lúc cô gần như nghĩ hôm nay mình sẽ bỏ mạng ở chỗ này, túi tiền giấu trong quần áo lại rớt ra trước, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Một tên lưu manh bên cạnh nhặt gói lên mở ra nhìn liền bắt đầu hô to gọi nhỏ, thủ lĩnh kia một tay túm lấy cô, nhìn chăm chăm vào mặt cô nhú mày giằng co nửa ngày, mới buông lỏng tay, cũng quay đầu thăm dò tang vật.

Đám người kia cướp được đồng tiền vui vẻ không thôi, sau khi thô bạo bóc túi giấy của Cao Đại Bàn xác định không còn quên gì liền để cô lại bỏ đi. Tên thủ lĩnh tóc xanh kia trước khi đi, còn quăng ví tiền Cao Đại Bàn dùng để trang vào mặt cô.

Tuy rằng Cao Đại Bàn cảm thấy khuất nhục, nhưng không có chút tiền ấy, phòng chừng ngay cả vé xe về nhà cô cũng mua không nổi.

Đám lưu manh này đại khái đã làm nhiều việc ác ở địa phương, người chung quanh thấy nhưng không dám lên tiếng, vừa mới nãy khi Cao Đại Bàn bị chặn đường, người qua đường đều coi như không thấy đi đường vòng. Mà bản thân Cao Đại Bàn cũng sợ có người báo cảnh sát, cảnh sát chạy tới lại bắt cô về thẩm tra linh tinh. Tuy rằng cẳng chân đau muốn chết, cũng chỉ có thể đỡ tường liều mạng gầy dựa đứng lên, khập khiễng ngồi xe rời khỏi nơi thị phi.

Hai tay ôm quần áo bị cắt tơi rã một mình ngồi trong xe quay về, trên người trên mặt Cao Đại Bàn đều vô cùng đau đớn, tiền vạt và nửa năm đều đổ sông đổ bể, ngay cả quần áo cũng bị xé hỏng rồi, thân mình thì dính đầy đất, rối bù, xui xẻo đến cực điểm, hơn nữa có oan không thể kêu, ngay cả báo nguy cũng không dám, một bụng oan khuất chỉ có thể cắn răng nuốt xuống.....

Nghĩ đến chút tiền còn lại trong ví, ngay cả com chiều ngày mai cũng mua không nổi, về sau biết phải làm thế nào, nhất thời nước mắt tui thân cũng đỏ rào rào, không ngừng rơi xuống..... Cứ như vậy vừa đi khập khiễng vừa khóc về tới nhà.

Vừa mới vào cửa, đã bị Abel chờ đến mắt kiên nhẫn lo lắng chạy ra ôm lấy.

Có một vòng ôm để cô dựa vào, nếu ở một mình còn có thể gắng gượng chịu đựng nỗi tui thân này, nhất thời cô liền không kiêng nể gì gào khóc! Hai tay Cao Đại Bàn siết chặt áo Abel tựa vào ngực anh ta trút hết cả nước mũi lẫn nước mắt..... Abel không rõ đã xảy ra chuyện gì nên nhẹ giọng dỗ cô, ôm eo cô kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên nước mắt của cô. Cao Đại Bàn bật khóc sột, quên mất lúc đã trước lập cái luật “Nam” Nam thụ thụ bất tương

thân, chỉ lo ghen ngào khóc kể những việc thê thảm đã trải qua hôm nay, cuối cùng u oán nguyên rủa đám lưu manh kia mua mì ăn liền không có gói gia vị.....

Abel dĩ nhiên không rõ mì ăn liền và gói gia vị là cái gì, chỉ hiểu được Cao Đại Bàn đại khái đang rất giận. Liếc mắt thấy khuôn mặt sưng vù của cô, sắc mặt liền âm trầm. Lật ống quần lên thấy cẳng chân cô bị đá đến xanh tím, chút độ ẩm cuối cùng trong mắt cũng biến mất không còn tung tích, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng như băng làm cho người ta sợ hãi.....

Cao Đại Bàn đang thương tâm không chú ý đến thần sắc của anh ta, lặn qua lặn lại một lát khóc một rồi, rốt cuộc cũng chỉ có thể mắng chửi vài câu cho thoải mái, sau đó còn phải thành thành thật thật tắm rửa đi ngủ, ngày mai còn phải nghĩ biện pháp làm cái gì đó để đổi lấy tiền.

Abel lẳng lặng đợi cho cô ngủ say, liền một mình đi ra cửa.

Sáng sớm hôm sau Cao Đại Bàn theo lẽ thường tỉnh lại, vừa dụi mắt ngồi dậy, liền phát hiện túi tiền đã quay trở lại nằm im trên chân!

Khiếp sợ mở ra nhìn, bên trong là những đồng tiền ánh vàng rực rỡ làm cho người ta hoa cả mắt.....

“Này, đây là..... Chẳng lẽ.....”. Đầu Cao Đại Bàn đau như muốn vỡ tung, xoay người lay Abel bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Có phải đêm qua anh chạy ra ngoài hay không? Làm sao lấy nó về được? Chẳng lẽ anh đánh nhau với người ta?”

“Ừ.....”. Abel trả lời, giọng nói mơ mơ hồ hồ, giống như ngủ chưa đủ, đôi mắt dài nhỏ lười biếng nửa híp lại, cuốn chăn lăn đến bên cạnh Cao Đại Bàn, ôm eo cô, đầu điều chỉnh một vị trí thoải mái, liền chẳng hề để ý tiếp tục ngủ.....

Hai tay Cao Đại Bàn nâng túi tiền trước mắt biến thành màu đen, trong nháy mắt bỗng nhiên ý thức được Abel đại khái chưa bao giờ là loại người hiền lành từ tế gì.....

Nghĩ cũng đúng, dù trong thánh kinh, Cain giết em trai cũng chỉ là anh nông dân trồng rau, Abel bị giết lại là dân chăn nuôi quen làm thịt súc vật; Cain hiến cho thượng đế là ngũ cốc, Abel dâng lên lại là máu thịt; Cain cuối cùng trở thành kẻ tội đồ bị đóng dấu lưu lạc cả đời, Abel lại thoát khỏi khổ cực được đưa thẳng vào vườn địa đàng Eden..... Ai nói Abel ngu ngốc? Rốt cuộc ai thua ai thắng, ai tính kế ai, có lẽ khó mà nói rõ.

Cao Đại Bàn thờ dài ước lượng túi tiền trong tay, yên lặng phát hiện, hình như so với trước kia, còn nặng hơn một chút.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lấy máu lần thứ hai tám: Ý nghĩa của chuyện kể trước khi ngủ.

Chuyện bị cướp ở Thành Trade, làm cho Cao Đại Bàn bắt đầu quan tâm đến vấn đề an toàn của bản thân.

Trước kia cô nghĩ mình là đồ ăn chạy trốn phải chú ý đừng để tai mắt của thần vương phát hiện, hiện tại cô ý thức được, cho dù là thị dân bình thường, an toàn hằng ngày cũng là vấn đề lớn.

Cô vốn định mang theo Abel làm vệ sĩ, nhưng sau khi nhìn thấy vết máu mờ mờ trên góc túi tiền anh ta đoạt về, Cao Đại Bàn bắt đầu cảm thấy, mang theo một sinh vật bản tính tàn bạo lác lư chung quanh có lẽ cũng chẳng an toàn hơn đi một mình.

Dù sao tiền kiếm được nửa năm trước cũng đủ tiêu pha một thời gian, Cao Đại Bàn gọi điện thoại thương lượng với ông chủ cửa hàng về sau nếu trong tiệm thiếu hàng thì phải người tới lấy, cô sẽ không đưa đến hàng tháng nữa. Yêu cầu này rất ngạo mạn, Cao Đại Bàn vốn đã chuẩn bị một đồng lý do để thuyết phục đối phương, ai ngờ ông chủ luôn luôn không chịu thiệt kia lại vô cùng sáng khoái đồng ý ngay.

Cao Đại Bàn cảm ông nghe sừng sốt nửa ngày, về mặt buồn bực cúp điện thoại. Abel phía sau lập tức dính lên người cô, hai cánh tay nắm bả vai Cao Đại Bàn kéo vào trong lòng, cầm đặt trong hóm vai của cô nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ kia đồng ý rồi sao? Nếu không đồng ý để tôi đi thương lượng với ông ta”. Hai chữ “Thương lượng” từ trong hàm răng bật ra mang theo khí lạnh nhè nhẹ.....

Cao Đại Bàn bắt đầu cảm thấy, bản tính người này thật sự không được tốt cho lắm.

Lấy bạo chế bạo với lưu manh thì thôi, tại sao đối với người thường cũng hung ác như vậy. Chẳng lẽ anh ta nghĩ rằng trên thế giới này bạo lực tức là chân lý? Nếu vậy thì cô giáo dục thất bại rồi.

Cẩn thận ngừng lại bởi vì vội vàng để Abel tự lập, cô chỉ lo dạy năng lực tự chăm sóc bản thân và khả năng đọc sách viết chữ, lại quên mất chuyện bồi dưỡng nhân cách. Lúc ban đầu còn biết kể chút chuyện cô tích trước khi ngủ, ý đồ bồi dưỡng tâm linh theo tiêu chí chân thiện mỹ, sau đó bởi vì đối phương cứ thích hỏi mấy vấn đề kỳ quái hơn nữa thường kể một hồi liền tiến triển đến ngủ chung trên giường nên đã từ bỏ. Hiện tại xem ra, đó đều là việc nhỏ, cứu vãn lương tri của người nào đó mới là vấn đề cực kỳ cấp bách.

Vì thế, từ đó về sau, trước khi đi ngủ Cao Đại Bàn bắt đầu kể cho Abel nghe chuyện cổ tích để vun đắp tình cảm.

Ngày đầu tiên, cô kể truyền thuyết về cô gái ốc brou.

“Ngày xưa ngày xưa có một chàng trai, anh ta rất lương thiện, rất cần cù. Có một năm trời hạn hán, hồ nước trong thôn khô cạn, trong đó có một con ốc brou. Khụ, chính là sinh vật cùng loại với ốc biển. Tóm lại, con ốc này bị phơi nắng đến nứt cả vỏ, chàng trai nhìn thấy thì sinh lòng thương hại, mang về nhà đặt trong hồ nước, cứu sống nó. Kết quả từ đó về sau mỗi ngày chàng trai về nhà đều phát hiện trong thùng gỗ đã nấu sẵn nước tắm; trên bàn bày sẵn cơm. Ặc, bày sẵn máu tươi và nước trái cây; trong phòng đã chuẩn bị sẵn. Ờ, quan tài. Chàng trai cảm thấy rất kỳ quái, có một ngày làm bộ đi ra ngoài, nửa đường lộn trở lại, kết quả nhìn thấy một cô gái xinh đẹp từ trong vỏ ốc chui ra làm việc, trong vỏ thì không ngừng chảy ra gạo, Ặc, chảy ra máu. “Miêu tả xong xuôi cảnh tượng khủng bố ấy, Cao Đại Bàn tự rùng mình ớn lạnh trước!

“Khụ khụ, thì ra, cô gái ốc brou cảm thấy chàng trai là người tốt, ái mộ anh ta, cho nên mới báo ân. Sau đó chàng trai kết hôn với cô gái ốc brou, từ đó về sau hai người sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi”.

Chuyện cổ tích kể xong, Cao Đại Bàn hỏi Abel có cảm tưởng gì.

Abel trầm ngâm trong chốc lát, rồi cuộc mở miệng hỏi: “Chàng trai kết hôn với ốc brou không thành vấn đề sao?”

“..... Đương nhiên”. Vì sao trọng điểm lại ở chỗ này? =

“Nhưng ốc brou và chàng trai kia chắc là không cùng chủng tộc? Dị chủng thông hôn, không có vấn đề gì sao?” Abel thân nhiên nhú mày nhìn về phía Cao Đại Bàn.

“Không sao, bởi vì bọn họ yêu nhau”. Cao Đại Bàn uể oải đáp lại, trong lòng yên lặng khốc thương cho năng lực kể chuyện cổ tích của mình.

“Ồ? Như vậy à.....”. Trong ánh mắt lười biếng của Abel rồi cuộc cũng sinh ra chút hứng thú, “Như vậy thì tại sao bọn họ lại yêu nhau?”

Ánh mắt Cao Đại Bàn lấp lánh! Hiếm khi đối phương hỏi đến vấn đề cần hỏi, cô lập tức làm một hơi huyền diệu ý nghĩa của câu chuyện từ nghĩa đen đến nghĩa bóng! “Bởi vì chàng trai lương thiện, cần cù, cho nên cô gái ốc brou mới coi trọng anh ta. Vì thế nhất định phải bồi dưỡng phẩm chất tốt đẹp của bản thân, bởi vì dù con người làm gì thì ông trời cũng luôn dõi theo, ác có ác báo thiện có thiện báo, biết không?”

“À,” Abel có vẻ không chú ý lắng nghe cho lắm, chỉ hỏi lại một câu, “Như vậy vì sao chàng trai kia lại yêu ốc brou?”

Cao Đại Bàn sùng sốt một chút, vì sao chứ? Vấn đề này cô căn bản không nghĩ tới.

Nhưng mà đột nhiên xuất hiện một người đẹp tình nguyện hầu hạ mình ăn cơm ngủ nghỉ, có năng lực mang đến sự giàu sang, có ai lại không thích?

“Chuyện này..... Đại khái bởi vì cô gái ốc brou rất đẹp..... Lại giàu có..... à ờ, đối xử với chàng trai cũng rất tốt.....?”

Biểu tình của đồng chí Abel, vì câu trả lời này mà trở nên rất là hài lòng, thỏa mãn.

Đồng chí Cao Đại Bàn thật sự không hiểu.....

.....

Buổi tối ngày hôm sau, Cao Đại Bàn không ngừng cố gắng, kể câu chuyện về thỏ trắng và sói xám

Ngày xưa ngày xưa có một con thỏ mẹ.....chính là một loại chuột đồng, thỏ mẹ sinh ra một chú thỏ con. Mỗi ngày lúc thỏ mẹ ra ngoài hái nấm, sẽ khóa cửa lại, sau đó dặn thỏ con, trừ phi nghe được tiếng hát bằng không thì không được mở cửa. Có một ngày, một con..... Ờ, con Wolf, trốn sau gốc cây nghe thỏ mẹ hát, lặng lẽ ghi nhớ, ngày hôm sau thừa lúc thỏ mẹ ra ngoài, chạy tới định lừa thỏ con mở cửa. Nhưng thỏ con nhận ra giọng hát không đúng, sinh lòng nghi ngờ, liền hé cửa ra kêu con Wolf đưa cái đuôi vào cho nó xem. Cái đuôi của Wolf vừa lớn vừa thô, căn bản không giống thỏ mẹ, nên bị nhận ra ngay lập tức. Thỏ con liền đóng cửa thật mạnh khiến con Wolf đứt đuôi! Cuối cùng Wolf kêu lên thảm thiết bỏ chạy mất.....

Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, vì muốn phòng ngừa tránh cho câu chuyện lại bị suy diễn theo hướng bàng môn tả đạo, trực tiếp đúc kết ý nghĩa: “Cho nên câu chuyện này nói cho chúng ta biết, những kẻ gian ác muốn dùng mảnh để gạt người làm việc xấu, nhất định sẽ lộ ra dấu vết, bị báo ứng!”

Abel không đồng tình: “Nếu con Wolf kia hành động đủ hoàn hảo, giả trang đủ thật, ví dụ như..... Thật sự làm một cái đuôi thỏ mang tới cho thỏ con xem, như vậy cũng chưa chắc không thành công”.

Cao Đại Bàn rất tức giận: “Loại tâm lý tội phạm này là tội tệ nhất! Hơn nữa cho dù nó có thành công, thỏ con dẫn sói vào nhà khẳng định cũng sẽ nghĩ biện pháp khác phản kháng nó. Cuối cùng nói không chừng sẽ nhận lấy hậu quả càng đích đáng hơn nữa”.

Thấy cô nói như vậy, thần sắc trên mặt Abel trở nên nghiêm túc, nhìn Cao Đại Bàn nửa ngày, chậm rãi nói: “Nhưng mà thỏ con cũng quá nhẩn tâm, nếu con Wolf kia chỉ muốn vào thăm nó, trò chuyện với nó, hoặc là sờ sờ nó, thân cận một chút, cũng không muốn ăn nó. Thỏ con cũng không cần phải phòng bị, đóng chặt cửa như thế?”

Cao Đại Bàn lắc đầu, “Không có khả năng, vì đó là con thỏ, món nó thích ăn nhất. Nhìn là sẽ muốn ăn”.

Abel nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, thu hồi tầm mắt cúi đầu lẩm bẩm: “..... Nói cũng đúng”.

Cao Đại Bàn không nghe thấy.

Cứ như vậy, một tháng trôi qua, Cao Đại Bàn nói đến sáng tạo khô kiệt cũng không thấy đồng chí Abel được chuyện cổ tích soi sáng tí gì. Mà bản lãnh hỏi mấy vấn đề kỳ quái lại càng ngày càng tăng, hơn nữa rõ ràng chỉ cảm thấy hứng thú đối với những câu chuyện có đề cập đến tình yêu. Cao Đại Bàn lý giải đây là sự hiếu kỳ rất bình thường của trẻ con trong quá trình học tập, nhưng cô không muốn làm kẻ xấu xa dạy con nít yêu sớm. Huống chi, dạy cho Huyết tộc biết cái gì gọi là tình yêu, cũng chưa hẳn là chuyện tốt. Dần dà, cô cũng bỏ qua việc này. Chỉ quảng cho Abel mấy cuốn tài liệu giáo dục phẩm đức kinh điển của Sange, để anh ta tự nghiên cứu.

Cuối tháng, phụ việc trong cửa hàng đến nhà lấy hàng.

Cao Đại Bàn chưa kịp sửa cái vớ Abel xào com làm gãy, anh chàng phụ việc sáng sửa kia đã nhanh chóng sửa giúp cô! Ánh mắt Cao Đại Bàn nhìn đối phương lập tức trở nên sùng bái hơn rất nhiều!

Phải biết rằng mấy đồ làm bếp này ở trên tinh cầu Sange rất là hiếm thấy, lúc trước cô phải nhờ ông chủ cửa hàng nhập khẩu từ ngôi sao khác với giá rất mắc. Anh chàng phụ việc trông còn trẻ như vậy mà lại biết sửa cả những dụng cụ tinh xảo nhập khẩu này!

Anh chàng kia bị Cao Đại Bàn dùng ánh mắt ngưỡng mộ sùng kính 45 độ nhìn thì rất là lảng lảng, sửa mũ lưỡi trai trên đầu cười hắc hắc: “Chuyện này có gì đâu, chuyên môn của anh là tu sửa dụng cụ mấy móc mà. Chút phục vụ hậu mãi ấy mà không làm được, sao có thể làm công trong cửa hàng?” Sau đó rất có phong cách người lớn đưa tay lau vết bẩn nhỏ bị dính nôi dây bấm trên khuôn mặt Cao Đại Bàn, “Về sau có việc gì khó khăn cứ tìm anh, quý nhỏ.....”. Lời chưa nói xong đã ngừng bật, anh chàng kia rút mạnh tay về, nhìn đầu ngón tay vừa tiếp xúc với làn da của đối phương, trở mặt nghi hoặc.....

Cao Đại Bàn cũng hơi hoảng sợ, đối phương ra tay quá nhanh cô chưa kịp lui về phía sau, nhờ bị phát hiện nhiệt độ cơ thể không bình thường thì cô nên kiểm soát gì đây?

Hai người giằng co đứng yên bất động. Trên lầu lại đột nhiên truyền đến một tiếng rầm thật mạnh, Cao Đại Bàn sợ tới mức run run! Trong lòng thầm mắng Abel là đồ ngốc! Nếu người khác phát hiện mình giấu anh ta ở trong nhà thì biết làm sao?!

Anh phụ việc kia hồi thần trước, che giấu ho khan một tiếng, cười hỏi: “Trong nhà có nuôi thú cưng sao? Hình thể có vẻ rất lớn nha”.

Cao Đại Bàn liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, một con thú cưng rất lớn, không nghe lời cho lắm”.

Anh chàng kia tựa hồ không vội rời đi, quay tới quay lui tìm chuyện để nói: “Anh cũng có nghiên cứu sơ về lĩnh vực hoa cỏ thú cưng, không bằng để anh xem giúp cậu?”

Sao có thể cho anh xem?!

Cao Đại Bàn cuống quýt lắc đầu, nhất thời không tìm ra cớ, trực tiếp kéo đối phương tới sân chứa thức ăn phía sau, chỉ vào một sân đầy “Thú cưng hoa cỏ”, chân thành nói: “Nhờ anh xem giúp tôi mấy thứ này”.

Anh chàng kia tròn mắt há hốc mồm..... Đứng thẳng bất động trong chốc lát mới sực tỉnh, vừa chậm rãi xem xét vừa thấp giọng than thở: “Này..... Cái loại cỏ Waiter này vốn trồng trong bồn, lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người trồng từng loạt từng loạt như vậy. Chúng chen chúc nhau thế này sẽ không đón nắng đầy đủ được, không cao nổi. Hơn nữa mấy quả cầu phía dưới nên hái xuống, như vậy mới có thể bảo đảm phần ngọn sinh trưởng thật đẹp”.

Cao Đại Bàn nhìn một bụi Waiter giống như cao lương trước mắt, thầm nghĩ có đẹp hay không là chuyện thứ yếu, lớn nhanh mọc nhiều mới là trọng điểm.

Chuyển tới khu động vật, anh chàng kia than thở: “Người ta nuôi thú cưng chỉ nuôi một hai con, chỗ cậu lại nuôi hàng loạt trong lồng sắt, cứ như là căn cứ nuôi dưỡng động vật hoặc là lò sát sinh”.

Cao Đại Bàn mỉm cười hiền lành: “Ha ha a.....”.

“Loại rồng nhỏ này không nên nuôi nhốt, tốt nhất nên để chúng nó chạy chơi bên ngoài, tốt nhất là sáng sớm hoặc chiều tối mang dây xích dắt chúng nó ra ngoài dạo. Nếu không sẽ dễ bị béo phì. Hiện nay đồ ăn cho thú cưng rất nhiều dinh dưỡng, bệnh béo phì cũng nhiều hơn”. Anh chàng phụ việc vòng tay nhìn con rồng “thú cưng” tròn vo đến nỗi hoạt động trong hàng rào cũng khó khăn, nghiêm túc đề nghị.

Gầy thì tôi uống công nuôi rồi.....

“A, không sao, mập thì tốt, tôi thích chúng nó mập mập”. Cao Đại Bàn nói, cảm thấy khẩu khí của mình càng ngày càng giống mục phù thủy trong truyện cổ tích.....

“Còn có loại chim màu đỏ này nữa,” Anh ta chia chia một loạt gia cầm lông sắc sỡ đủ màu bị nhốt trong lồng gà, “Cậu đã nuôi cả chim trống lẫn chim mái, nên sớm đưa chúng nó đi tuyệt dục. Nếu không loại chim này có thể sẽ đẻ trứng, về sau sợ cậu nuôi không nổi”.

Không có việc gì, ăn hết là được.

“Anh nói đúng, ha ha a.....”. Cao Đại Bàn cười, cảm thấy nụ cười của mình càng ngày càng giống mẹ phụ thủy.....

Khó khăn lắm mới nín được tới lúc tiễn khách, đối phương lại tựa vào cửa, tháo mũ xuống nghiêm túc nhìn Cao Đại Bàn chăm chăm nói: “Tôi nghe chủ tiệm nói, thầy Old chăm sóc cậu đã qua đời. Cậu còn chưa trưởng thành đã kế thừa chức danh dược sĩ chuyên nghiệp, ở một mình chắc vất vả lắm? Về sau có phiền phức gì có thể tới tìm tôi. À, tôi là Sweeney”. Nói xong rút thẻ id của bản thân ra ấn lên máy quét đặt ở trước cửa nhà Old, tư liệu mới lập tức tự động cập nhật vào hệ thống máy chủ bảo an, thẻ tên màu xanh nhảy từ hình chiếu ở giữa phòng khách ra!

Một tay để lên ngực tao nhả hành lễ, Sweeney khẽ cười: “Xin hỏi tên của cậu là.....?”

Cao Đại Bàn sững sốt một chút, cũng làm bộ làm tịch học theo hoàn lễ, nghĩ nghĩ, đáp: “Tôi là Fake**”.

(**Fake: Phiên âm tiếng Anh của Phi Khắc.)

Trước khi đi đường như đối phương còn muốn ôm một cái. Tuy việc này trong lễ nghi Huyết tộc rất là bình thường, nhưng Cao Đại Bàn vẫn cẩn thận né tránh.

Nhìn theo bóng dáng Sweeney biến mất nơi cuối đường, Cao Đại Bàn ngơ ngác đóng cửa lại, tâm tình suy sút.

Tên của Sweeney còn đang di động trên màn hình chiếu giữa phòng khách.

Cao Đại Bàn còn nhớ bộ dáng tự nhiên khi anh ta rút thẻ ID ra.

Nơi này mỗi người đều có thân phận của mình.....

Cúi đầu sờ sờ trên người mình, Cao Đại Bàn tìm được chìa khóa phòng Old giao cho cô, khẽ ấn nó lên máy quét, trên màn hình nhảy ra, là tên của Old.

Một loại cảm giác trống rỗng không thể diễn tả bằng lời bỗng nhiên xuyên qua thân thể của cô, làm cho cô nhin không được vươn tay vịn vào vách tường bên cạnh.

Cậu tên gì?

Cậu tên gì?

Những con người biết tên cô đều đã chết.

Huyết tộc biết tên cô thì không bao giờ gặp lại nữa.

Cô không dám nói cho Abel biết tên thật của cô, bởi vì cô sợ về sau khi anh ta rời đi sẽ nói lộ ra.

Cô không nói tên thật với cửa hàng kia, bởi vì cô chỉ là một dược sĩ có quan hệ mua bán với họ.

Đối với những người hỏi tên cô, cô chỉ có thể đưa ra một cái tên giả.

Ngay cả trên tấm thẻ mở cửa mỗi ngày, cũng là tên người khác.

Có lẽ cả đời này cô không còn cơ hội để sử dụng tên thật nữa..... Chuyện này làm cho tay chân cô lạnh buốt.

“Tôi là Tiểu Tiểu.....”. Cô vịn tường nhẹ giọng lầm bầm, “Tôi là Tiểu Tiểu..... Tên của tôi là Tiểu Tiểu, tôi có tên “.

Abel từ trên lầu im hơi lặng tiếng đi xuống, quý hút máu đi đường luôn yên lặng.

Anh ta từ phía sau ôm lấy cô.

Cô lập tức ngậm chặt miệng, chỉ mặc niệm tên mình mấy lần trong lòng.

Cô quyết định về sau mỗi ngày đều lặp lại mấy lần, kéo sau này dần dần quên mất.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lấy máu lần thứ 29: Ở một mình có cô đơn không?

Lúc Sweeney tới lấy hàng lần thứ hai, đưa cho Cao Đại Bàn hai con thú nhỏ làm quà.

Loại thú nhỏ này, là loại thú mặt chuột có cánh, sẽ tự động ra ngoài hút máu sau đó trở về phun vào trong cái chai, nói trắng ra, chính là Dơi Hút Máu =

Lũ dơi nhìn thấy ‘đồ ăn’ Cao Đại Bàn chạy tới mở cửa thì rất vui mừng, ở trong lồng mà hai mắt dơ lên lao thẳng tới! Liều mạng nhe mấy cái nanh dài hút máu về hướng Đại Bàn đến đụng phải song chắn. Cao Đại Bàn mãnh liệt lùi ra phía sau một bước, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất! May mà được Sweeney nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

Bạn học Sweeney mỉm cười giảng giải, nói loại thú cưng này ít chiếm chỗ, ăn ít, hơn nữa lông mao mềm như nhung, rất được con gái yêu thích, hiện tại rất phổ biến. Anh chàng vừa thấy chúng nó ở chợ liền cảm thấy Cao Đại Bàn tuyệt đối sẽ thích, liền mua ngay.

“Đồ ăn” Cao Đại Bàn biểu tình cứng ngắc, cánh tay duỗi thẳng tấp nhận lấy món quà, giật giật khóe miệng, miễn cưỡng nói câu cảm ơn. Đau khổ chờ đợi Sweeney rời đi, liền đặng đặng sát khí mang cái lồng sắt vọt xuống tầng ngầm!

Tầng ngầm là nơi Đại Bàn nuôi người cá.

Không giống với những loại động thực vật khác sinh trưởng dựa vào ánh mặt trời, người cá giống Huyết Tộc hơn, ưa tối, thích ẩm. Tầng ngầm dưới đất ẩm ướt suốt ngày không thấy ánh mặt trời lại là nơi có điều kiện tốt nhất để nuôi dưỡng chúng.

Người cá ăn thịt, Cao Đại Bàn cũng ăn thịt, cho nên việc cung ứng thức ăn chưa từng gặp trở ngại gì. Hơn nữa thành Wish ở ngay bờ biển, thay nước hàng ngày cũng rất dễ dàng. Cuộc sống của bạn người cá trôi qua cũng không tệ, bộ dạng mượt mà rắn chắc lượng máu dư thừa!

Tuy rằng kỳ thật người thường xuyên cho cá ăn cơm là Cao Đại Bàn, nhưng rõ ràng người cá thích Abel hơn.

Lúc Cao Đại Bàn ở ngoài bồn thủy tinh, tiểu thư người cá chẳng thèm bỏ màu sắc tự vệ, quay lưng về phía cô, ở trong góc chải tóc. Chờ Cao Đại Bàn đi rồi, mới chậm chậm bơi tới bên cạnh đồ ăn soi mói rồi mới ăn.

Nếu Abel ngẫu nhiên xuất hiện ở tầng hầm, cho dù không phải đến thăm nó, tiểu thư người cá cũng sẽ chủ động bơi tới thành bể, toàn thân sáng rực lấp lánh điểm lệ! Ngộ nhớ Abel tiến gần thêm vài bước, thì nó tuyệt đối sẽ cảm lòng không đành múa một bài trong nước để nịnh hót lấy lòng.

Đồng chí Cao Đại Bàn bị khinh bỉ, cảm thấy nhân tố quyết định của việc phân biệt đối xử này, đại khái do gương mặt.

Thử hạ lồng sắt xuống vài lần, Cao Đại Bàn rút cuộc cũng không dám thả mấy thứ nguy hiểm như vậy ra. đành phải gọi Abel đến giúp đỡ.

Abel nghe Cao Đại Bàn kể kiểm đầu ra mấy thứ này, một tay nâng lồng sắt lên nhìn bằng đôi mắt lạnh nhạt. Hai con dơi hút máu kia mới vừa rồi còn vỗ cánh điên cuồng lại lập tức thu cờ ngừng trống, dùng cánh bao lấy thân thể co rúm lại thành một cục trong xó.

“Đây là thứ mà thằng quý nhỏ tên Sweeney kia đưa cho em?” Đồng chí Abel không dè dặt chút nào một tay quơ quơ lồng sắt, bên trong phát ra tiếng ‘chít chít’ mỏng manh của mấy con chuột xui xẻo.

“Ừ, anh ta nói cảm thấy tôi sẽ thích thứ này”. Cao Đại Bàn cúi đầu, “Nghe nói thứ đồ chơi này hiện đang rất thịnh hành”.

Abel không đồng ý, hừ lạnh, “Thứ này là đồ chơi của mấy đứa bé con, đã lạc hậu bao nhiêu năm rồi.”.

Cao Đại Bàn nghi hoặc: “Làm sao anh biết?”

Abel tạm dừng một chút, không hề hoang mang nói: “Quảng cáo trên Tivi chiếu đầy ra, em không biết à?”

Cao Đại Bàn quả thật không biết, gần đây cô luôn cố gắng học theo những bản ghi chép hóa học mà Old để lại vì muốn nắm chút bản lĩnh trong tay sau này cũng bảo đảm hơn. Không thì bận làm việc nhà hoặc là dạy Abel, căn bản không có thời gian xem tivi.

Cúi đầu nhìn nhìn áo lót mỏng mùa hè trên người Cao Đại Bàn, cùng cần cổ và xương quai xanh non mịn lộ ra bên ngoài cổ áo, mắt Abel cup xuống, hạ giọng nói: “Có người ngoài đến em nên ăn mặc chỉnh trang một chút”.

Cao Đại Bàn bất mãn kéo kéo tay áo, “Nhưng hiện tại là lúc nóng nhất mùa mưa, tôi mặc áo dài tay đã kỳ quái lắm rồi, quần áo chỉnh trang đều là cổ cao, siêu nóng! Với lại Sweeney cũng không phải người ngoài, về sau đại khái cũng thường xuyên tiếp xúc, câu nệ quá thì không lễ phép cho lắm”.

Abel xoay người để lồng sắt lên trên bàn, lạnh nhạt nói: “Nếu là quà của người quen, tự em xử lý đi”.

Cao Đại Bàn tròn mắt ngơ ngác nhìn đôi phương phát tay áo rời đi, không biết mình đã làm gì đắc tội thiếu gia này.

Đành phải tự mình thật cẩn thận mở song cửa, nhắm ngay bể thủy tinh mà đổ. Nào ngờ mấy con dơi kia hóa ra không sợ nước, ngã vào trong nước chỉ cần vỗ cánh hai cái thể là lại trực tiếp bay ra! Ở trên không trung lắc mình cho văng hết nước trên lớp lông thô, khóe miệng liền nhếch lên nhe răng lao thẳng về hướng Cao Đại Bàn!

Cao Đại Bàn nhìn thấy đồng tử màu đỏ của đôi phương, sợ tới mức hét lên một tiếng chạy trời chết!

Abel mới vừa đi tới cửa, nghe được tiếng kêu đầy sợ hãi của cô, quay người lại, một bóng hình bé nhỏ thơm tho ấm áp liền nhào vào lòng! Mang theo tiếng nức nở hoảng sợ ôm anh ta thật chặt giống như muốn trốn vào trong quần áo.....

Cao Đại Bàn chỉ cảm thấy những chỗ trên làn da bị đám doi ghê tởm kia cọ qua lông tơ dựng đứng hết lên! Hai con doi kia cũng không định buông tha, vỗ cánh phành phạch không ngừng từ trên dưới trái phải nhào tới! Cô sợ tới mức muốn tìm cái gì đó che chắn, nhắm mắt lại tóm lấy Abel rồi ráng sức chui vào lòng anh ta.....

Abel hiếm khi được chủ động ôm ấp liền sùng sốt, rồi từ từ nở nụ cười..... Một tay ôm người đang lao vào trong lòng, một tay tao nhã giơ lên để cho hai con doi cuồng bạo kia dịu ngoan đậu ở trên tay, móng vuốt nhỏ bầu lấy ngón tay mình ngồi chồm hổm đợi lệnh.

Cao Đại Bàn trong lòng giống như đã điều khiển mạng bảo vệ rất cả những vùng da thịt lộ ra, đầu cũng không dám ngẩng lên ở trong áo Abel kêu la thê thảm:“Chúng nó bay đi rồi à?! Bay đi chưa?! Còn chưa bay đi sao?!”

Người đàn ông tóc vàng nín cười vẫy tay ném lũ doi đi, khiến chúng nó càng tạo ra nhiều tiếng phành phạch, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Cao Đại Bàn đang co thành một cục trong lòng, hôn lên những sợi tóc sau cổ cô, nhẹ giọng lừa gạt:“Chưa đâu, chúng nó vẫn còn.....”.

Cao Đại Bàn không biết thứ gì vừa đụng vào cổ mình, toàn thân lập tức nổi da gà! Quả thật giống như bị con gián đụng vào nhìn không được run rẩy! Siết chặt áo Abel cắn răng nức nở:“Tránh ra tránh ra! Ghét doi hút máu lắm! Tôi ghét nhất là mấy thứ hút máu! Đừng đụng vào tôi! Ghê tởm quá!”

Cả cánh tay đang ôm cô nháy mắt trở nên lạnh như băng, giống như vòng ôm một giây trước còn dịu dàng chân thành đột nhiên biến thành vách tường cứng như đá!

Ngay cả Cao Đại Bàn cũng cảm thấy đối phương không được bình thường, ngớ ngàng ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Abel.

Abel buông tay ra, không nhìn cô, đứng dậy đi đến giữa tầng hầm, dang tay nhanh như chớp bắt lấy hai con doi đang bay loạn giữa không trung! Sau đó nắm chặt chúng nó đi đến trước mặt Cao Đại Bàn, ngồi xổm xuống, cho cô xem hai sinh vật nhỏ đang kêu chít chít thê thảm trong tay.....

“Em cảm thấy chúng nó rất ghê tởm..... Tôi cũng là sinh vật hút máu, em có cảm thấy tôi ghê tởm không?”

Cao Đại Bàn ngơ ngác nhìn vào mắt Abel, trong cặp mắt dài nhỏ kia là thần sắc lạnh như băng chưa bao giờ biểu lộ trước mặt cô. Giống như những tảng băng trôi trên dòng sông lạnh buốt, từng gợn sóng tổn thương phần nộ và thất vọng, đâm vào da thịt khiến cho tay chân buốt giá..... Cô lập tức hiểu rằng mình vừa mới nói quá lời.

Đó là phương thức sinh tồn trời sinh của chúng tộc bọn họ, có gì sai? Dựa vào đâu mà lại bị mắng?

Nhưng đối mặt ánh mắt đối phương, dù làm thế nào cũng không xin lỗi được, lời nói chực chờ đến bên miệng lại bị đóng băng nuốt trở vào.

Abel thấy sắc mặt cô trắng bệch, bỗng nhiên cười khê,“Em chán ghét chúng nó, vậy hãy để chúng nó biến mất đi”.

Lời còn chưa dứt, hai con doi bị anh ta nắm chặt chít chít kêu loạn lên, ngón tay tái nhợt dùng sức siết chặt lại! Tiếng kêu chói tai kia bỗng im bặt.....

Cao Đại Bàn theo bản năng nhắm mắt lại, tiếng thân thể bị bóp mạnh lướt qua màng tai, da thịt cảm thấy chất lỏng lạnh lẽo bắn tung tóe dính lên mặt, sau đó có tiếng tí tách rơi xuống mặt đất trong tầng hầm..... Cô nhìn không được run lấy bầy.

Abel cúi đầu nhìn cô, đứng lên, mặt không chút thay đổi bước đến bên cạnh bể thủy tinh, quăng hai cốt trong tay vào cho người cá.

Người cá bé bỏng mềm mại đáng yêu lộ tới, nhận lấy đồ ăn, không dám khiêu vũ, chỉ kính cẩn lui về trong góc dưới sắc mặt lạnh như băng của anh ta.

“Nếu em chán ghét tôi.....” Abel đưa lưng về phía Cao Đại Bàn thấp giọng thì thào,“Tôi cũng sẽ lập tức biến mất”.

Cao Đại Bàn bỗng nhiên xúc động rơi lệ..... Theo bản năng hô lên “Đừng!”.

Abel xoay người, chậm rãi đi đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi:“Đừng cái gì?”

Cao Đại Bàn nâng tay tóm lấy góc áo của anh ta, nghẹn ngào:“Không biết..... Dù sao cũng đừng.....”.

Anh ta nhất thời buồn bực. Vươn tay muốn sờ sờ cô, lại vừa cứng rắn nhìn xuống thu tay về, tiếp tục bày ra khẩu khí lạnh nhạt:“ Không phải em đã nói, chờ tôi hiểu chuyện, sẽ đuổi tôi đi sao?”

Cao Đại Bàn sững lại, cô thật sự nghĩ như vậy.

Nhưng mà cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ đến nếu thật sự đuổi Abel đi rồi sẽ phải làm thế nào.

Không có ai ở bên, sống cô độc cả đời, sẽ ra sao.

Một tay Cao Đại Bàn nắm chặt quần áo Abel, lại buông lỏng ra, lại tóm chặt.....

Cuối cùng cô thấp giọng nói:“Thành thật xin lỗi.....”.

Cuối cùng lại buông tay ra.

Nhìn bóng cô một mình chúi nước mắt biến mất ở đầu cầu thang thông xuống tầng hầm, người đàn ông bị bỏ lại vẫn duy trì tư thế lúc nãy, thất bại cúi đầu, mặc cho mái tóc vàng yên lặng trượt xuống đầu vai. Thật lâu sau, đột nhiên nắm tay lại hung hăng đâm xuống đất!

.....

Bầu không khí giữa hai người bỗng nhiên cứng ngắc, hơn nữa vẫn cứng ngắc đến khi Sweeney tới thu hàng lần thứ ba.

Lần này, anh ta mang đến cho Cao Đại Bàn hai tấm vé xem phim.

Trên trán Cao Đại Bàn muốn nhảy ra mấy đường hắc tuyến, chẳng lẽ anh chàng này đang theo đuổi cô? Chẳng lẽ anh ta là gay? Đối với Huyết tộc ăn cả nam lẫn nữ thì cũng bình thường. Chỉ khí ơi, rất nhiều năm rồi chị chưa gặp lại em.

Sweeney nói: “Với độ tuổi của cậu khẳng định còn đang đi học phải không? Ở trung tâm nào? Ừm. quanh thành Wish hẳn là chỉ có hai trung tâm dạy học, trường Study* và Loen, cậu học ở trường nào? Không giấu gì cậu tôi đang học ở Study, nói không chừng chúng ta là bạn học đấy ~”

(*Phiên âm tiếng Anh của Tư Đạt Đế và Lạc Ân.)

Đầu Cao Đại Bàn đau kịch liệt. Giáo dục cơ sở của Lam Huyết tộc áp dụng cho toàn dân, nói mình không đi học chắc chắn rất kỳ quái, nếu nói là mình tự đọc sách quanh khu này, anh ta hỏi nữa cũng sẽ giấu đầu lòi đuôi. Đành phải nói đại: “Tôi, tôi đang học tại một thành thị khá xa.”

Cũng may đối phương không hỏi tiếp, mà chỉ mượn đề tài chuyển sang một hướng khác. “Kỳ thật hôm nay trường Study có kỷ niệm ngày thành lập trường, sẽ chiếu phim 4D mới nhất, tôi là ủy viên chấp hành, cho nên có thể lấy thêm vé. Cô có muốn cùng đi không?”

Cao Đại Bàn rất kinh ngạc: “Vì sao lại mời tôi?”

Sweeney tươi cười hiền lành: “Cô ở đây một mình, không thấy cô đơn sao?”

“Không cô đơn”.

Hai người đồng thời sùng sốt.

Cao Đại Bàn liên tục xua tay, “Câu nói vừa rồi không phải tôi nói”.

Sweeney đứng đối diện sắc mặt lập tức thay đổi, kinh ngạc ngửa đầu nhìn chằm chằm người đàn ông xa lạ đang từ trên lầu đi xuống, trở mắt nhìn đối phương ngạo mạn vươn tay cướp hai tấm vé trên tay mình, sau đó quăng lại một câu: “Cảm ơn. Cậu có thể đi khỏi đây”.

Sweeney muốn nổi giận nhưng lại bị khí thế của đối phương ép tới nói không nên lời! Theo bản năng từng bước từng bước lui về phía sau rồi khỏi bóng người đàn ông kia, hít một hơi thật sâu, vừa định nói chuyện, đã bị một luồng sức mạnh cực lớn ném ra khỏi cửa!

“Cho cậu một lời khuyên, lần sau lúc tán gái, nhớ là chỉ mang một vé thôi”.

Giọng nói âm trầm lạnh như băng từ trên đỉnh đầu truyền đến, người kia quăng áo choàng xuống ngón tay đeo găng để lên ngực anh ta dùng sức đẩy nhẹ, anh ta liền ngã lăn ra, xương ngực đau nhói ngồi bệt trên mặt đất.

Cánh cửa lớn tuyệt tình đóng lại trước mặt, trước lúc khép cửa trong ánh mắt người đàn ông kia còn lóe lên sự cảnh cáo lạnh lùng. Khiến cả người Sweeney lạnh ngắt!

Sweeney nghỉ ngơi trước cửa nhà Cao Đại Bàn một lúc, mới vịn tường đứng lên, trong lòng cũng hiểu ra vài phần: Chỉ dựa vào hai ngón tay đã có thể gây tổn thương cho Huyết tộc cường tráng đến mức này, đó không phải người cậu ta nên chọc vào. Chút tình cảm thầm thương trộm nhớ giấu giếm lúc trước xem ra cũng chẳng còn hy vọng. Vì thế đương nhiên cũng không quan tâm đến việc vé xem phim bị cướp đi, chỉ xoa ngực cúi đầu ui da hai tiếng từ từ bỏ đi.

Bên kia cánh cửa, Cao Đại Bàn nhìn Abel tự tiện chạy đến, chỉ biết thở dài.

Anh ta cắt mái tóc vàng lên ngắn ngắn, đồng tử và màu tóc tất cả đều đổi thành màu vàng nâu giống cô, mặc một bộ quần áo đứng đắn màu trắng thêu chỉ vàng, giống như vương tử tựa vào cửa, đôi chân dài bất chèo, chậm rãi khoanh tay.

“Vì sao anh lại chạy ra đây?” Cao Đại Bàn đau đầu ôm trán.

Abel cười cái bao tay bên tay trái ra.

“Nếu như bị người khác nhận ra thì biết làm sao?” Cao Đại Bàn ẩn huyệt thái dương.

Abel cười cái bao tay bên phải.

“Nếu như anh ta để lộ ra ngoài thì biết làm sao bây giờ?” Cao Đại Bàn vuốt mũi.

Abel đứng lên, sửa sang lại áo.

“Anh sẽ đem lại phiền toái cho tôi!” Cao Đại Bàn cảm lấy tóc mình.

Abel đi đến trước mặt cô, hơi cúi đầu, sợi tóc lướt qua qua đôi mắt kiên nghị, hai bên thái dương đầy nam tính, chất giọng có sức quyến rũ kỳ lạ trầm thấp của anh ta truyền tới.....

“Chúng ta đi xem phim đi”. Anh ta nói.

Cao Đại Bàn vẫn duy tư thế trì hoãn nhìn anh ta nửa ngày, cuối cùng nhớ chuyện đoạt vé lúc này, hai tay đẩy anh ta lên lầu: “Lát nữa ngồi tàu điện, đừng mặc quần áo trắng, dính bẩn ai giặt?”

Abel vẫn cúi đầu đột nhiên mỉm cười! Tay cầm lấy cánh tay Cao Đại Bàn đang đẩy anh ta, túm cả người cô ôm chặt vào lòng!

Cao Đại Bàn kỳ thật rất may mắn vì bị cái ôm che khuất không nhìn thấy mặt đối phương, bởi vì nụ cười phóng đảng mê người đang nở rộ trên mặt Abel, làm cho cô suýt nữa không chống đỡ nổi.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lấy máu lần thứ ba mươi: Tôi có hẹn với cương thi

Đây là lần đầu tiên Cao Đại Bàn bước ra khỏi nhà từ sau chuyện bị cướp lần trước.

Mùa mưa đã chấm dứt, mùa tuyết lạnh lẽo sắp đến. Thủy triều vẫn lên xuống như cũ, từng đợt sóng lạnh lẽo thỉnh thoảng lại tràn qua con đường thông đến sân ga.....

Lúc này, Cao Đại Bàn thật tình không muốn đi chân trần qua đó.

Cởi giày, đứng co chân trên cục đá cuối cùng, cô nhìn chằm chằm sóng biển khúc khuỷu trườn đến móng chân cô lại chậm rãi rút về, cô do dự.....

Bên eo bỗng nhiên bị siết chặt, cả người bay lên không trung!

Sau đó liền bị kéo vào trong vòm ngực rắn chắc của một người đàn ông..... Tiếng nước biển ầm ầm đánh lên giày giấu đi tiếng kêu sợ hãi rất nhỏ của cô, tiếng nói trầm thấp của chàng trai từ trên đỉnh đầu vọng xuống, vừa quả quyết ra lệnh vừa ôn hòa yêu chiều, “Ôm chặt lấy tôi”.

Cao Đại Bàn kinh hồn vừa lấy lại bình tĩnh, hai tay theo bản năng lao vào ôm đối phương, cúi đầu nhìn bọt nước bắn tung tóe nhẹ nhàng lướt qua mũi chân đang lơ lửng của mình. Ở độ cao và trạng thái này làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy đối phương thật xa lạ.

Cho ăn, tắm rửa, đọc sách dạy chữ, mặc quần áo ngủ, sớm chiều ở chung, ... những kí ức tự tay nuôi dạy đã khắc sâu trong tâm tưởng của Cao Đại Bàn. Trong một thời gian rất dài, đối với cô Abel vẫn là một người mà cả tuổi tác và giới tính đều rất mơ hồ, giống như một thành viên trong gia đình.

Mãi cho đến lần bị cướp, Cao Đại Bàn mới ý thức được: Abel chỉ mất trí nhớ, cũng không phải là trẻ con thật sự. Đằng sau trí nhớ bị mất đi của anh ta, anh ta có thể là một con người hoàn toàn khác mà Cao Đại Bàn không biết. Anh ta có thể là một tên ác ma âm hiểm giả dối tội ác chồng chất khát máu thành tánh, có khi là tên cáo già tác phong nhanh nhẹn bụng dạ thâm sâu trên thương trường.

Mãi đến khi hai người có cuộc nói chuyện được không vui cho lắm vì đả kích, Cao Đại Bàn mới nhận ra rằng, đối phương có thể rời đi bất cứ lúc nào, là một cá thể độc lập. Anh ta không phải người thân của cô, cũng không phải là đứa con nhỏ hay thú cưng của cô.

Hiện tại, đứa con nít lớn tông ngồng luôn luôn lặng im để mặc cho cô tắm rửa chải đầu loay hoay mặc quần áo này bỗng nhiên xoay người ôm lấy cô, dùng giọng nói đàn ông để trấn an cô, dùng bước đi kiên định mang cô tiến lên phía trước. Điều này làm cho Cao Đại Bàn bỗng nhiên rơi từ vị trí trụ cột gia đình xuống cái đệm ‘người được bảo vệ’.

Cái đệm rất êm, cô ngã không đau.

Nếu đối phương thật sự chỉ là một đứa nhỏ, dĩ nhiên cần nhờ cô chống đỡ, chăm sóc.

Nhưng mà bây giờ, anh ta là một người đàn ông, cô có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Nói đúng ra, Cao Đại Bàn kỳ thật rất hưởng thụ cuộc sống có người ôm qua sông, có người ở bên mình, lúc bị bắt nạt có người giúp đỡ này.

Điều này cũng khiến cô ý thức được, dù đã tự nhủ bản thân là kẻ ngoại tộc, phải sống một mình trên hành tinh xa lạ này, trong tiềm thức cô vẫn rất mong có một người để nương tựa.

Trong giấc mơ của mỗi thiếu nữ đều ấp ủ được ẵm như công chúa một lần.

Anh ta ôm cô ung dung đi từng bước một qua bờ biển, thái độ thật điềm tĩnh, gương mặt nhìn nghiêng thật anh tuấn.

Cao Đại Bàn ngoan ngoãn nằm trong cánh tay anh ta, ôm gầy của mình, ngửa đầu nhìn ngắm cái cằm tuấn tú của anh ta. Trong bối cảnh sao sáng phủ đầy trời đêm, nhìn từ góc độ này, càng đặc biệt rực rỡ.....

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, Abel khẽ cúi đầu, đôi mi thon dài khẽ chớp, trong đôi mắt thoáng hiện chút dịu dàng, nhìn sâu vào mắt cô, “Sao vậy? Muốn hôn tôi à?”

Cao Đại Bàn lắc đầu, “Tôi nghĩ, thật ra gầy của anh ướt cũng là do tôi giặt”.

Abel: “.....”.

.....

Trên chuyến tàu điện đến thành Trade, lần đầu tiên người ta cảm thấy không hẳn không có chuyện để tán dóc.

Nhân viên phục vụ không ngại phiền phức đẩy xe thức ăn đi qua đi lại chỗ hai người ngồi, giả vờ nhiệt tình giới thiệu đồ uống thử từ các loại máu động vật khác nhau — Cao Đại Bàn tin chắc, vào mấy tháng trước, mấy chị gái đẩy xe này luôn đi đường vòng để tránh cô, kẻ mất trí không biết xấu hổ mượn danh uống thử để kiểm soát.....

Phản ứng của quần chúng nhân dân, khiến cho đồng chí Cao Đại Bàn lại xác nhận thêm một lần nữa: Gương mặt là thứ rất quan trọng.

Trước đây, trên hành tinh Sange toàn người đẹp này, Cao Đại Bàn đã sớm vô cảm với cái đẹp.

Dù sao khuôn mặt đầu tiên cô nhìn thấy chính là loại tiêu chuẩn như Brujah, thời gian còn lại thì trường kỳ đối mặt với Thân vương Ventrue vạn người mê, mà mọi người chung quanh cô, không phải Bán Huyết tộc hoa lệ thì cũng là Thánh Huyết Tộc càng hoa lệ hơn..... Giống như làm ra quá nhiều tiền sẽ thấy đó cũng chỉ là những con số vô nghĩa chẳng để làm gì, đối với Cao Đại Bàn mà nói, mặt quá đẹp thì không còn phân cao thấp nữa.....

Cho nên, lần đầu tiên Cao Đại Bàn nhìn thấy Abel, cũng chỉ cảm thấy đối phương rất đẹp trai, không ý thức được đồng chí Abel ngoại trừ đẹp trai, lại còn đẹp trai rất có đẳng cấp. Thăng thần mà nói, chính là loại vẻ đẹp đạt đến trình độ cho dù có ngồi ở trên tàu điện của hành tinh Sange toàn người đẹp này cũng có thể lừa lấy cả đồng đô uống miễn phí của mấy chị nhân viên tàu.....

Bởi nghĩ đến lực sát thương của bộ đồ vương tử màu trắng, cô mới bắt anh ta đi thay một bộ có màu sắc bình thường. Đồng chí Abel lại cực kỳ nghe lời lần đầu đi thay một bộ quần áo “Không dễ bắt”.....

Kết quả bây giờ anh ta mặc đồ đen từ đầu tới chân, giày da bóng loáng đẹp tàn khốc, tóc ngắn chỉnh tề, phối hợp với diện mạo có nét tà khí, cộng thêm dáng người quá chuẩn, kết hợp với ánh mắt khêu gợi..... Cao Đại Bàn quay đầu lại, nghẹn giọng không nói được gì.

“Anh xem, nguyên tắc sống khiêm tốn và gương mặt đại chúng của tôi đều bị anh xáo trộn”. Tuy ngoài miệng nói như vậy, động tác đồ đồ uống dùng thử hết ly này đến ly khác vào trong bình của đồng chí Cao Đại Bàn, lại liên tục không hề ngừng nghỉ.....

“Vậy à.....”. Abel một tay chống cằm dựa trên thành ghế, nghiêng đầu híп mắt nhìn động tác của Cao Đại Bàn, lơ đãng đáp lại. Từ lúc hai người bắt đầu ngồi cạnh nhau trên xe, anh ta đã nghĩ ngay đến mấy chuyện khác. Nâng tay như có như không lướt qua đầu gối đang để rất gần nhau của hai người, kéo tay Cao Đại Bàn đặt lên đùi, thử bóp nhẹ một cái, ngón tay thon dài chen vào giữa những ngón tay nhỏ bé đầy thịt, sau đó mười ngón tay thân mật nắm lấy nhau.....

Cao Đại Bàn xém chút nữa hất cả chai đồ uống xuống đất! Cứng đờ quay đầu qua, mắt tự nhiên nhìn chằm chằm hai bàn tay đang đan vào nhau.....

Đối phương không biết sống chết còn bổ sung thêm một câu cảm thán: “Tay em thật mềm mại ~”

Cao Đại Bàn càng run rẩy mãnh liệt, đồ uống trong tay rơi tung tóe đầy đất.....

Abel không đổi tư thế giường mắt liếc tiếp viên một cái, bàn tay chống cằm lười biếng vươn ra một ngón tay chỉ chỉ, ý bảo có một chút đồ uống đồ trên mặt sàn. Tiếp viên kia liền ngoan ngoãn dùng dụng cụ dọn dẹp sạch sẽ.....

Cao Đại Bàn im lặng.

Từ lúc trước cô đã phát hiện, bản lãnh phân phó người hầu làm việc mà không cần mở lời của Abel, quả thực giống như cốt cách trời sinh! Ánh mắt kia, tư thái kia, khí thế kia, tự nhiên khiến cho mọi người dù không phải là người hầu cũng ngoan ngoãn đi làm chuyện của người hầu..... Rốt cuộc là kiểu gia đình gì mới có thể dạy dỗ ra một con người như vậy?

Tay trái đột nhiên đau nhói kéo thần trí Cao Đại Bàn trở về thực tại! Đại Bàn kinh ngạc quay đầu qua, sau đó kinh hoàng phát hiện tên cầm thú Abel này lại kéo tay cô đến bên miệng, dùng răng nanh lợ ra bên môi thử thăm dò khế cắn!

Giằng mạnh tay đối phương ra, Cao Đại Bàn ôm cánh tay mình hoảng hốt lui nhanh về phía sau kéo giãn khoảng cách giữa hai người! Hoảng sợ nhìn anh ta, sau đó run rẩy dựng tóc gáy cẩn thận kiểm tra dấu răng kia có rướm máu hay không.

Abel bị hất ra liền sững sốt một chút, lập tức đổi sang tư thế lười biếng, dùng thái độ lấy lòng giống như con thú cưng bị tổ chàng vừa phạm lỗi, nhìn bàn tay Cao Đại Bàn nhẹ giọng hỏi: “Đau lắm sao? Tôi không dùng sức, chỉ là tay em thật sự rất mềm, tôi nhìn không được muốn cắn cắn thử xem cảm giác thế nào.”.

Tuy rằng này lý do làm cho cô rất muốn đánh anh ta, nhưng Cao Đại Bàn cũng hiểu được vừa rồi mình phản ứng hơi quá, lại dễ khiến cho người ta sinh nghi. Kỳ thật Abel cũng không dùng sức cắn, giống như là khi hai con mèo chơi đùa với nhau cắn nhau thôi. Vấn đề là thể chất cô đặc biệt, ở trên hành tinh có thói quen ăn uống đặc biệt này, thật sự không thể không lo lắng.

“À, cũng không đau.”. Cao Đại Bàn trầm ngâm, “Kỳ thật, ơ, kỳ thật là vì lạnh quá, tôi không muốn nắm tay”.

Ừ, đó là một lý do hợp lý, Cao Đại Bàn cũng thường xuyên dùng nó để ngăn cản Abel tiến vào chốn của cô khi mùa đông đến.

Abel im lặng một chút, có vẻ đã chấp nhận lý do này, búng ngón tay một cái, gọi tiếp viên tới, yêu cầu một ly thức uống nóng, tự mình ôm lấy, trốn vào một góc gần người.

Cao Đại Bàn thờ phào nhẹ nhõm, điều chỉnh tư thế, tựa vào cửa sổ, yên lặng nhìn cảnh vật vun vút chạy ngược ra sau bên ngoài.

Tình cảnh như vậy làm cho cô nhớ lại những ngày ngồi xe bus đi đi về về trường học trước đây.

Mong ước của cô lúc đó là không phải mặc đồng phục đến trường, sau đó lúc ở trên xe bus bị đám người chen chúc xô ngã, sẽ được một anh đẹp trai ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, từ đó nảy sinh một mối tình lãng mạn lưu luyến!

Nhưng mà, không mặc đồng phục là vi phạm nội quy.

Mà vòng eo của Cao Đại Bàn, cũng chưa bao giờ mảnh khảnh.

Nếu thật sự phát sinh chuyện chen lấn, anh chàng đẹp trai có khả năng sẽ bị cô đè chết chứ không nảy sinh tình cảm gì nổi.

Kỳ thật loại chuyện lãng mạn này cũng không dựa vào vẻ đẹp, quần áo hoặc là vòng eo thon để được như ý.

Lãng mạn chẳng qua là một loại ảo tưởng về tình cảm của con người mà thôi.

Say mê sự lãng mạn, kỳ thật là say mê thứ tình yêu ngọt ngào ẩn sau sự lãng mạn kia.

Nói cho cùng, nguyên do quyết định khiến việc gặp gỡ bất ngờ trên xe bus tác động lớn đến các thiếu nữ đó là lúc nguy nan được người khác phái ra tay tương trợ, đương nhiên nếu người ta còn đẹp trai thì đúng là thêm hoa trên gấm*.

(*Thêu hoa trên gấm: Ý nói việc đã tốt lại càng tốt hơn.)

Lúc xuống xe, Abel từ đằng sau kéo tay cô.

Cảm giác ấm áp thoải mái truyền qua các ngón tay, Cao Đại Bàn bỗng nhiên xúc động đến muốn khóc.

Anh ta chính là người như thế, là loại người vào mùa đông lúc cô sợ lạnh đuổi anh ta ra khỏi chốn, nhất định sẽ chạy đến lò sưởi ấm tường sưởi ấm toàn thân đến khi đỏ hồng ấm áp rồi chạy vào trong chăn ôm lấy cô.

Cao Đại Bàn không phải người lãng mạn.

Nhưng lúc này cô không có cách nào từ chối tình cảm ấm áp kia.

Lần này cô không hất tay anh ta ra nữa.

Cô không nghĩ ra lý do.

Tàu điện phát ra tiếng nhạc ngân nga chậm rãi đi mất.

Trên chỗ hai người ngồi lúc này, có một ly đồ uống nóng đã bị hút hết độ ấm nằm lẻ loi trong góc.

.....

Hành tinh Sange, thành Trade, trung tâm dạy học Study.

Kỷ niệm 97400 năm ngày thành lập trường.

Rất náo nhiệt.

Mặc dù chỉ là trường học, kích thước rạp chiếu phim lại rất lớn. Cao Đại Bàn bị áp phích hình người 3D đụng vào sẽ phát ra tiếng ở bên ngoài rạp thu hút, hứng chí búng búng lời Abel chạy vòng quanh rạp chiếu phim sờ soạng một vòng, mới thỏa mãn vào cửa.

Nhân viên kiểm vé đứng ở cửa vào cũng rất đẹp trai, hoàn toàn không thua áp phích bên ngoài. Cao Đại Bàn nhìn không được nhón lên quảy nhìn thêm vài lần. Đối phương lại mang nụ cười làm ăn hòa ái dễ gần hỏi “Em trai này có cần gì không?”, Abel thiếu gia lại dùng hai ngón tay cầm vé, về mặt ngao mạn ném ở trước mặt người ta, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng truyền đạt hàm ý cực kỳ vô lễ “Bớt nói nhảm, mau đi làm việc nhanh lên, đây tờ mà còn bày đặt nói nhiều như vậy”.....

Cao Đại Bàn cảm thấy thật mất mặt, biết làm sao với thằng nhóc mất dạy này bây giờ.....

Cũng may nhân viên này tuy làm việc nhỏ nhưng khả năng kiểm chế lại rất tốt, mỉm cười soát vé xong còn chia cho bọn họ mỗi người một trái gì đó màu xanh nhạt. Cao Đại Bàn cầm trái cây nghi hoặc trong chốc lát, mãi đến khi thấy cách xử lý của người khác mới hiểu được: Hóa ra thứ này là đồ ăn vặt miễn phí lúc xem phim, giống như là bỏng ngô và Côca ở rạp chiếu phim Địa Cầu.

Hương vị trái cây trên tinh cầu này vốn rất đáng sợ, may mắn lắm cũng chỉ không gay mũi, có thể miễn cưỡng ăn mà thôi, đừng nghĩ đến hương vị ngọt ngào gì gì đó. Cho nên ngay từ đầu Cao Đại Bàn cũng không quá hy vọng, mãi đến lúc được Abel dắt đi đến chỗ ngồi mới thử thăm dò cắn một miếng bé xíu Bạn học Cao Đại Bàn gần như nước mắt lưng tròng vì vui sướng!

Ấn..... ngon CMNR !!

Ngọt ngào mong nước, vào miệng tan ngay, hương quả tươi mát đọng lại giữa môi răng thật lâu không tan..... Cao Đại Bàn lục lọi hết trí nhớ về hoa quả trên Địa Cầu cũng không tìm được từ nào có thể hình dung hương vị loại trái cây này! Loại cảm giác kích động lúc này gần bằng lúc tìm được có Waiter hồi trước!

Rồm rộp ăn hết một chút thịt quả cuối cùng, lại nhai kĩ nuốt chậm lưu luyến nuốt luôn cả hột, lúc Cao Đại Bàn liếm ngón tay thỏa mãn, một quả căng tròn bóng mượt đã được đưa đến trước mắt!

“Gi?” Cao Đại Bàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt dịu dàng ẩn chứa ý cười của Abel, “Cho tôi à?”

“Ừm, hiếm khi thấy có món em thích ăn”. Abel đặt quả vào tay cô.

“Ồ, không ngờ anh lại là người biết chia xẻ đồ ăn”. Cao Đại Bàn nhún mày.

Abel liếm liếm nước trái cây đầu ngón tay cô, cười mờ ám, “Trong truyện cổ tích em từng kể, cái anh chàng tên Hậu Nghệ kia bắn rơi mặt trời dâng cho Hằng Nga, cô ấy mới lấy anh ta. Muốn cưới bà vợ cũng không dễ dàng. Cũng may, so với mặt trời em vẫn thích hoa quả hơn, anh nên cảm thấy may mắn mới đúng!”.

“.....” Ngón tay bị liếm ướt cứng đờ dừng trong không khí, đồng chí Cao Đại Bàn bỗng nhiên cảm thấy, quả ngon trong tay rất khó nuốt.....

.....

Bộ phim họ xem hôm đó, cả đời Cao Đại Bàn cũng không thể quên.

Phim có tên là [Cây giết người]. Nghe nói được cải biên dựa trên sự kiện thật có ở tỉnh cầu Sange.

Tuy rằng là phim 4D, nhưng không giống rạp chiếu phim 3D ở Địa Cầu còn phải phát kính mắt chuyên dụng. Nhưng mà hiệu quả thị giác kia lại có tính hủy diệt tuyệt đối.

Đúng vậy, tôi không hề dùng sai từ.

Đối với Cao Đại Bàn mà nói, đó chính là tính hủy diệt. Thậm chí xem xong bộ phim này rồi mười năm sau cô cũng không muốn đi xem bộ phim nào nữa.

Bởi vì sau khi phim bắt đầu chiếu mười mấy phút đồng hồ, cô liền hiểu được vì sao lại gọi là ” cải biên dựa trên chuyện có thật “

Tình huống phim như vậy, thật sự quen thuộc đến nỗi làm cho người ta run rẩy cả người!

Từng cảnh cây ngọn cỏ trên bình nguyên Zihara, tộc Danger mặc áo đỏ tập kích thành North vào nửa đêm, bóng đêm u ám kinh người cùng với mặt trăng lớn đến quỷ dị.....

Cái gọi là 4D chính là hiệu ứng lập thể 360° hoàn toàn chân thật!

Tiếng bụi cỏ sạt vang lên bên cạnh, trên bắp chân thậm chí có xúc cảm lá cỏ quệt qua! Cảnh xe chạy càng làm cho người ta cảm thấy lạc vào thế giới khác, phía trước là kính chắn gió và tầm nhìn lắc lư, vừa quay đầu liền thấy đoạn đường vừa mới đi qua! Lên dốc xuống dốc cũng bị xóc nảy quay cuồng, thậm chí từ không trung rơi xuống, tất cả đều được mô phỏng với độ chân thật cực kỳ cao! Cao Đại Bàn rốt cuộc đã biết trước lúc mở màn nhân viên giúp cô cài dây an toàn để làm gì.....

Cảnh tượng chân thật đến khủng bố như vậy làm cho người ta dựng cả tóc gáy! Lúc phim chiếu đến đoạn loài cây lười hái ghê tởm như con ác mộng kia xuất hiện, Cao Đại Bàn thiếu chút nữa lăn từ trên ghế xuống.

Từng đoạn trí nhớ bị tiếng kêu thảm thiết ngay tại hiện trường bức bách tái diễn trong đầu cô! Giết chóc, suýt chết, người đàn ông mặc áo choàng đen, nổi lại thi thể, chạy trốn chết, bày sới, ngâm nước, còn có khổ hình “lần đầu tiên” bên bờ sông. Rõ ràng đã mất một năm để quên đi, dùng một năm sống bình yên để che giấu mới chôn được nó dưới tận đáy lòng. Vì sao, vì sao lại muốn ép tôi nhớ đến nó một lần nữa?! Hai tay Cao Đại Bàn bịt chặt lỗ tai, không ngừng run rẩy.

Cánh tay Abel vươn qua khe hở giữa hai chỗ ngồi nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, cõi bỏ đại an toàn của cô, ôm eo cô kéo cô vào trong lòng mình. Cao Đại Bàn nằm trong vòng tay anh ta phát ra tiếng thỉnh cầu mỏng manh, “Đừng xem nữa ... Chúng ta đi ra ngoài đi chúng ta đi ra ngoài.”. Anh ta liền hôn lên vành tai đang trốn tránh và đôi mắt nhắm chặt của cô, dùng âm điệu chỉ có hai người có thể nghe được nhẹ nhàng trấn an cô, “Đừng lo lắng, mấy câu chuyện này luôn có hậu.”.

Kết cục câu chuyện có hậu hay không, Cao Đại Bàn căn bản không nhớ rõ.

Bởi vì ngay khi cô cuộn mình trốn tránh trong lòng anh ta, bộ phim nhựa đã tiến hành đến đoạn nam nữ nhân vật chính bị nhốt trong rừng rậm. Bởi vì hai người ở chung nhiều ngày lúc trước còn có nền móng tình hữu nghị tích lũy trong quá trình chiến đấu, vì thế xuất phát từ bản năng tự nhiên, nhu cầu đã tính kêu gọi, đôi nam nữ liền nước chảy bèo trôi, bắt đầu làm.

Cao Đại Bàn tròn mắt há hốc mồm nhìn hiện trường H hiệu quả chân thật 100% cộng thêm hiệu ứng lập thể 360° và âm thanh nổi trước mặt, rốt cuộc, hoàn toàn, sụp đổ.

Sắc mặt tái nhợt hai tay ôm đầu, trong đầu Cao Đại Bàn vô cùng hỗn loạn!

Vì sao, vì sao rạp chiếu phim công cộng trong trường học lại có thể chiếu loại phim này?! Rõ ràng trong rạp còn có rất nhiều trẻ vị thành niên Huyết tộc mà! Đoạn chiến đấu máu thịt văng tung tóe, tay chân bị cắt cụt bay tứ tung cũng không hề giảm bớt. Cả bộ phim toàn máu tanh, bạo lực, sắc tình, chẳng lẽ phim điện ảnh ở nơi này không phân cấp, không cắt nối biên tập, không gia giảm gì sao?! Đây rốt cuộc là một tình cầu như thế nào a a!!

“Vì sao phải che giấu sự thật?” Giọng nói của Abel từ bên cạnh truyền đến, Cao Đại Bàn mới ý thức được dưới trạng thái khiếp sợ mình đã vô thức thì thào thốt ra thành lời.

“Vì sao lại phải giấu diếm? Dù là giết chóc hay là giao hợp nam nữ xuất phát từ bản năng sinh lý, không phải đều là hành vi bình thường nhất của sinh vật sao? Che giấu vụng về mới là kỳ quái!” Thần sắc bình tĩnh và lời nói của Abel làm cho Cao Đại Bàn không thể nào phản bác, chỉ có thể yếu ớt cãi chày cãi cối: “Có thể là vậy, nhưng nơi này còn có trẻ vị thành niên, sao có thể chiếu trực tiếp như thế.”.

“Trẻ em thì không có quyền được biết sự thật sao?” Abel nheo mắt nhìn cô chăm chăm, “Quan niệm đạo đức của em thật sự rất kỳ quái. Nói đến mới nhớ, hình như cho tới bây giờ em cũng chưa từng dạy tôi việc này, vì sao thế?”

Dưới ánh mắt của đối phương, không hiểu sao Cao Đại Bàn đang lại sinh ra một loại cảm giác tội ác, “Thành thật xin lỗi. Nền giáo dục tôi tiếp thu hoàn toàn bất đồng với văn hóa của Huyết tộc, những chuyện này. Tôi không có khả năng. Đây. làm sao mà dạy được.”. A a vì sao tôi lại xin lỗi chứ?! Chẳng lẽ không tuyên truyền nội dung đòi trừng trị cho trẻ vị thành niên là lỗi của tôi sao?!

Trên màn hình lập thể 4D là cảnh hôn môi cùng tiếng nước tiếng luật động dâm mãnh, tiếng ma sát giữa chất lỏng và niêm mạc, các loại tiếng động tràn ngập tình dục làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, cộng thêm hiệu quả âm thanh nổi vờn quanh tai hai người.

Cao Đại Bàn không nói được nữa.

Cô còn ngồi trên đùi anh ta, cánh tay Abel ôm lấy, bàn tay như có như không lướt qua viền ngực trần cảm. Cô khấn trương đến hai đùi cứng ngắc, có thể rõ ràng cảm giác được thân dưới anh ta đang nổi lên phản ứng trong tiếng thở dốc tràn ngập cả rạp chiếu.

Một khoảng lặng xấu hổ.

Cao Đại Bàn cảm thấy trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, hơi thở giống được vây quanh mình quá mãnh liệt, làm cho cô muốn bỏ chạy, rất muốn bỏ chạy.

Abel lại đột nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn gần sát như thế, cơ hồ vang lên lẫn trong tiếng hô hấp khàn trương dồn dập của cô, phát lên khuôn mặt của cô, chậm rãi lướt qua môi cô. “Dạy tôi hôn môi”, anh ta nói.

Sợi dây cuối cùng trong đầu Cao Đại Bàn, bứt một phát đứt tung.

.....

Lúc hết phim tan rạp, sắc mặt Abel cực kỳ khó coi.

Cao Đại Bàn có thể lý giải.

Bất cứ người đàn ông nào, ngay lúc mình đang đòi hỏi, người phụ nữ trong lòng lại kháng cự đến mức nôn khan, sắc mặt anh ta đều cực kỳ khó coi.

Lòng tự tôn đại khái cũng bị tổn thương sâu sắc.

Nhìn bóng dáng anh ta đi một mình ở phía trước, không biết vì sao, Cao Đại Bàn sém bị đùa giỡn lại cảm thấy hơi áy náy.

Hơn nữa, không có ai nắm tay cô, cảm giác trống rỗng cũng làm cho cô hơi mất mát.

Anh chàng nhân viên tuần tú lúc này đang cầm một cái thùng cũ đứng ở cửa, mỉm cười mời mỗi người đi ra quăng hột đã hút khô vào.

Lưng Cao Đại Bàn chảy đầy mồ hôi lạnh!

Xong rồi.

Lại quên mất điểm này! Huyết tộc chỉ hấp thụ nước trái cây, cuối cùng sẽ còn lại một miếng mứt khô quắt [?], mà mình lại ăn sạch thịt quả! Hiện tại đừng nói xác trái cây khô, dù là chút cặn cũng không lấy được.

Trong lúc kinh hoàng anh nhân viên đẹp trai kia đã đến trước mặt! Nụ cười chờ Cao Đại Bàn quăng rác đã hơi mất kiên nhẫn.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Hiện tại nói dối là đã quăng trong rạp chiếu phim cũng sẽ nhanh chóng bị vạch mặt! Biết làm sao đây? Làm thế nào đây?!

“Em trai.”. Anh nhân viên đẹp trai không giữ nổi nụ cười nữa, người xem sau lưng cũng bị cản trở.

Cao Đại Bàn hỗn loạn đưa mắt tìm kiếm Abel.

“Thật ngại quá”. Giọng nói của Abel từ phía sau cô vang lên, vững vàng, không chút sợ hãi, “Chúng tôi có thói quen khi hẹn hò sẽ lấy trái cây mang về làm kỷ niệm”. Nói xong vô cùng thân thiết nắm bả vai Cao Đại Bàn, cúi đầu hôn lên khuôn mặt của cô, sau đó mỉm cười nhìn nhân viên công tác chăm chăm, “Nếu cần, chúng tôi có thể tiền trả tiền trái cây”.

Anh chàng nhân viên đẹp trai vội vàng xua tay: “Đương, đương nhiên là không cần, xử trí quà tặng như thế nào là quyền tự do của khách”.

Người xem chung quanh đều cười trộm nói nhỏ: “Ai nha là một đôi trẻ tuổi sao? Thật đáng yêu ~” “Vật kỷ niệm hẹn hò sao? Thật lãng mạn ~” “Không thể nào? Bọn họ là một cặp á? Thăng nhóc kia quá bình thường. Sao xứng với người đàn ông như vậy. Chắc!” “Tôi cảm thấy ý tưởng này rất thú vị ~” “Hi biết vậy tôi cũng không ăn.” “Nếu em muốn, hột cũng có thể làm kỷ niệm mà”. “Không cần đâu, quá xấu!”

Cao Đại Bàn chảy mồ hôi lạnh đầy đầu.

Abel cũng không để ý, giẫm lên tiếng nghị luận kéo tay cô đi mất.

Đi đến nơi ít người, anh ta liền buông tay cô ra, cũng không nhìn cô, chỉ một mình đi về phía trước.

Cao Đại Bàn đoán anh ta còn đang tức giận, nhưng chính bản thân cô cũng không hiểu, không biết nên nói gì với anh ta. Chỉ khẽ thở dài một hơi, yên lặng theo sau.

Abel mặc đồ đen sắc mặt lạnh lùng, đi trên đường khiến bao người quay đầu lại nhìn.

Huyết tộc là dân tộc tôn vinh cái đẹp, cũng không kỳ thị hành động vậy xem mấy chàng đẹp trai. Các em gái chủ động hôn gió chào hỏi càng vô số kẻ.

Cao Đại Bàn đứng phía sau nhìn, bỗng nhiên hơi xúc động bụi ngùi: Hiện tại dung mạo Abel đã chỉnh sửa, nếu anh ta để tóc vàng mắt xanh tuyệt đối giống hệt vương tử, càng có thể mê đảo chúng sinh. Người đàn ông như vậy lại đi cùng một con nhóc béo ú dù ở Địa Cầu cũng không thể coi là người đẹp như mình, đúng là rất lãng phí.

Cao Đại Bàn cúi đầu lặng lẽ néo néo thịt béo hai bên thắt lưng—định cư ở thành Wish này gần một năm hoàn cảnh yên ổn, cơm no áo ấm, tâm tình thoải mái nên người cũng mập lên, độ dày của lớp thịt tự nhiên cũng.

Đồng chí Đại Bàn ủ rũ, buồn bực thở dài. Không thấy được bả vai run nhè nhẹ của người đàn ông phía trước.

Hơn nữa, không nói đến vấn đề ngoại hình. Cao Đại Bàn cân nhắc, dù là chỉ số thông minh, hoặc là phương diện vững vàng tinh táo, Abel cũng trường thành hơn mình. Giống như lúc này, mình phải nhờ anh ta tới cứu.

Ban đầu là mình chưa chấp Abel, nhưng hiện tại, khó mà nói rõ ai đang dựa vào ai. Cuộc sống cô độc, hình như bản thân cô đã khó có thể chịu đựng nổi?

Lúc trước quyết định chờ đến ngày Abel hiểu lý lẽ liền đuổi anh ta đi, hiện tại đại khái ngày nào đó đã đến rồi chăng?

Giằng tới giằng lui làm gì? Thả anh ta đi đi.

Sau khi đưa ra kết luận này, Đồng chí Cao Đại Bàn càng thêm uể oải, hít dài một hơi.

Thôi, Cao Đại Bàn lắc đầu, đầu dài không bằng đầu ngắn, thừa dịp hiện tại chưa đổi ý, đêm nay bảo anh ta đi thôi!

Nhưng mà, chắc anh ta sẽ viện cớ không chịu đi?

Anh ta đại khái sẽ nói “Trời sắp sáng rồi, ban ngày tôi không tiện đi lại, đêm mai sẽ đi”.

Ừ..... Vậy miễn cưỡng đợi tới đêm mai.

Nhưng mà, đến ngày mai anh ta sẽ nói “Tôi hiện tại không có đồng nào, căn bản sống không nổi, chờ kiếm đủ tiền lại đi”.

Hừ....., với khả năng của anh ta có thể sống không nổi sao? Cùng lắm thì mình đưa anh ta chút lộ phí là được.

Sau đó chắc anh ta sẽ tìm lý do khác “Tôi còn chưa tra ra thân phận của mình, tùy tiện rời đi rất nguy hiểm, nên chờ đến khi biết rõ chân tướng mọi chuyện lại đi”.

Ừm..... Mình sẽ đưa tư liệu gia tộc tra được thông qua huy chương trên quần áo cho anh ta, sau đó bảo anh ta “Anh đã không còn lý do gì, mau mau thu dọn đi đi”.....

Cao Đại Bàn hạ quyết tâm xong xuôi phục hồi tinh thần lại mới phát hiện, hai người đã ngồi trên tàu điện quay về.

Đêm đã khuya, bình minh sắp đến, trong xe trống trơn.

Trên băng ghế thật dài chỉ có Abel và cô cách nhau không xa không gần.

Người đàn ông bên cạnh hai tay đút túi ngồi trên ghế, giống như không hề để ý đến sự tồn tại của cô, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trầm ngâm thật lâu, hít sâu hai lần, Cao Đại Bàn vẫn mở miệng:“Abel, đêm nay anh đi đi”.

Nói xong câu đó, Cao Đại Bàn phát hiện mình hoàn toàn không bình tĩnh như trong tưởng tượng. Trái tim đập bình bịch trong lồng ngực! Tiếng mạch máu nhảy lên kịch liệt chấn động màng nhĩ, cơ hồ không nghe rõ câu trả lời của Abel..... Nhưng mà, cô vẫn nghe thấy. Hơn nữa hoàn toàn ngoài dự kiến, Abel chỉ trả lời một chữ –“Được”.

“Cái gì?” Cao Đại Bàn không thể tin nổi quay đầu nhìn anh ta! Giống như muốn xác nhận có phải câu trả lời kia từ miệng anh ta thốt ra hay không, nhìn mỗi anh ta chăm chăm đợi câu tiếp theo.....

Abel rất kiên nhẫn, hơn nữa vẫn bình tĩnh giống như lần đầu tiên, anh ta lặp lại một lần nữa:“Được, đêm nay tôi sẽ rời đi”.

“Hả? Nhưng mà..... trời, trời sắp sáng rồi,” Cao Đại Bàn nói quanh co, ánh mắt không có mục đích nhìn lung tung chung quanh, “Ban ngày anh không tiện đi lại, nếu phơi nắng bị thương tôi lại mắc công cứu anh thêm lần nữa..... Đêm, đêm mai hãy đi cũng không phải không được, dù sao tôi cũng không xét nét một hai ngày.....”.

Abel chậm rãi mở mắt ra, thản nhiên nói:“Được, đêm mai tôi sẽ đi”.

Cao Đại Bàn không được tự nhiên dịch qua dịch lại trên ghế ngồi, cô không nghĩ tới Abel còn kiên quyết muốn đi hơn cô. Chẳng lẽ anh ta vẫn còn tức giận chuyện lần trước? Hay là do cô tỏ thái độ kháng cự không cho anh ta tiếp cận khiến anh ta tổn thương? Hôm nay sau khi thử anh ta đã hoàn toàn thất vọng về cô rồi?

“Vậy..... Trên người anh có tiền không? Hiện tại anh không có đồng nào, căn bản là sống không nổi? Không bằng chờ kiếm đủ tiền lại đi”. Cao Đại Bàn nhỏ giọng than thở, liếc liếc người đàn ông bên cạnh một cái.

Abel bỗng nhiên cười khẽ, nghiêng mặt qua nhìn Cao Đại Bàn chăm chăm, hơi trào phúng và ngạo mạn gần từng chữ:“Với khả năng của tôi có thể sống không nổi sao?”

Cao Đại Bàn nghẹn lời, cúi đầu nhìn đầu gối của mình, hai tay nắm chặt ống quần lại thả lỏng, cắn cắn môi, “Anh còn không biết mình là ai, tùy tiện rời đi rất nguy hiểm, ít nhất phải biết rõ chân tướng mọi chuyện trước đã?”

“Không phải em đã tra kỹ càng giúp tôi rồi sao?” Abel đã hoàn toàn quay sang, thân mình nghiêng lại thu hẹp khoảng cách giữa hai người, chân cũng đưa sát đến cạnh đầu gối của cô, một cánh tay khoát lên ghế dựa sau lưng Cao Đại Bàn, hơi cúi đầu nhìn thân sắc của cô, cơ hồ ôm cả người cô vào trong ngực, ở bên tai cô nhẹ giọng nói nhỏ, giọng nói mang theo một chút dụ hoặc:“Nói một câu ‘Tôi không muốn anh đi’ khó đến vậy sao?”

Cao Đại Bàn nín ống quần, hốc mắt hơi ẩm ướt, tâm tình hơi buồn tẻ, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Nhưng mà..... Anh đã không còn lý do gì để ở lại.....”.

“Vậy tạo ra một lý do mới là được”. Abel mỉm cười, “Ví dụ như, tôi yêu em”.

“Thôi đi, Huyết tộc hoàn toàn không biết cái gì gọi là tình yêu”.

“Ồ, vậy em biết sao?”

“.....”.

Con người bị định nghĩa tình yêu làm khó rơi vào trầm mặc, trong toa xe trống trải lại khôi phục sự yên tĩnh.

Abel cúi đầu, im lặng kéo tay Cao Đại Bàn, mười ngón đan xen, lòng bàn tay kề sát, nắm lấy nhau thật chặt.

Cao Đại Bàn nhìn nhìn hai cái móng vuốt đang nắm chặt của hai người, nghi hoặc: “ Vì sao hôm nay anh luôn kéo tay tôi?”

Abel :” Vì em nói, tình yêu đều bắt đầu từ nắm tay“.

Đại Bàn: “.....”. Có cảm động chút chút.

Abel : “Ngày mai tôi có thể hôn em rồi chứ?”

Đại Bàn: “= = Quá nhanh “.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lấy máu lần thứ ba một: Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ngắn nhất thế giới.

Nếu nói trước đây Abel còn tìm có mặt dày mảy dạn tiếp cận động tay động chân với Cao Đại Bàn, thì sau lần cùng nhau đi xem phim, anh ta liền hoàn toàn tự cho mình là bạn trai cô. Quang minh chính đại đứng lý hợp tình tranh thủ thời gian đẩy mạnh abc, từ nắm tay đến ôm đến hôn môi. Phát huy bản sắc đi thẳng vào chủ đề hơn là dạo đầu lòng vòng của Huyết tộc, khi làm những chuyện ngọt ngào như mật giữa những người yêu nhau trên Địa Cầu thì lu lút tự nhiên làm cho Cao Đại Bàn quả thực rất hoài nghi có phải trước đây anh ta chuyên nghiên cứu lĩnh vực này

Không biết có phải học-môn giống đực của Abel kích thích học-môn giống cái trong cơ thể Cao Đại Bàn không, hay là không khí trong căn nhà nhỏ tràn ngập tình yêu của Old tích lũy nhiều nội tiết tố pheromone quá, gần đây đồng chí Cao Đại Bàn rõ ràng cảm giác được, thân thể của mình đang xuất hiện biến hóa — khẩu vị tốt hơn, tính tình trở nên cáu kỉnh, trên trán cũng mọc thêm mấy hột mụn, quan trọng nhất là, bụng của cô bắt đầu hơi đau đau

Đại đa số phụ nữ Địa Cầu nhìn thấy những dấu hiệu trên, cơ bản đều có thể đoán được mấy phần. Cao Đại Bàn cũng vậy. Thân thể của cô, cô hiểu nhất, cô đại khái cũng cảm giác được, tám phần là trái bom có tên kinh nguyệt kia sắp đội xuống

Kỳ thật bạn học Cao Đại Bàn đã nghĩ tình yêu vĩ đại quá rồi.

Hoạt động hành kinh ngừng hai năm lại khôi phục bình thường, cũng không liên quan gì đến đồng chí Abel. Cẩn thận ngẫm lại sẽ hiểu ngay, nguyên nhân thật sự là thân thể đã được điều dưỡng ổn thỏa.

Nửa năm đầu lúc Cao Đại Bàn mới đến, đối với hành tinh xa lạ này tất cả đều đang ở giai đoạn tìm hiểu, ăn không ngon ngủ không yên mỗi ngày lại mất một lượng máu, thể trọng nhanh chóng giảm xuống, tình hình sức khỏe liên suy sụp, cũng đừng hy vọng gì đến kinh nguyệt.

Nửa năm sau đi theo Thân vương Ventruie tuần tra toàn cầu vốn là một cơ hội điều dưỡng tốt, đã tạm dừng hút máu lại phát hiện đồ ăn hợp khẩu vị, mỗi ngày ăn được ngủ được sắc mặt hồng nhuận thể trọng cũng tăng lên, nhưng lại xui xẻo trải qua sự kiện có giết người, bị hai tên quý nào đó thay nhau hành hung khiến nguyên khí đại thương, lại liêu chết bốn ba sinh bệnh té xỉu, ở sa mạc điều dưỡng một thời gian dài mới trị xong nội thương ngoại thương.

Nói đến nghỉ ngơi chân chính gió êm sóng lặng, phải là một năm ở trong căn nhà nhỏ bên bờ biển thành Wish này. Trước cửa trồng rau sau nuôi gà, bên ngoài kiếm tiền trong nhà nuôi trai đẹp, áo cơm không lo mọi sự hải lòng âm dương điều hòa thịt béo dày lên. Thân thể phiêu du hơn mười ngàn năm trong vũ trụ của Cao Đại Bàn, rốt cuộc cũng đã được tịnh dưỡng đầy đủ.

Thân thể tốt lên, nhưng bạn học Đại Bàn không có cách vui mừng nổi.

Dù sao đối với quý hút máu mà nói, nguyệt sự của con người giống như là vôi nước đóng không chặt. Ở trên tinh cầu coi máu là thức ăn này, đúng là hậu quả chết người. Huống chi Cao Đại Bàn dù sao cũng đang chạy trốn, giải thưởng chính phủ treo vẫn còn rao nham nhảm trên kênh tin tức.

Cũng may đồng chí Đại Bàn sống yên ổn vẫn nghĩ đến ngày gian nguy đã sớm chuẩn bị cho việc này. Từ loại thuốc Old để lại trước khi chết, đến thành công chế tạo bằng vệ sinh thủ công sau nhiều lần thí nghiệm, cả việc đặt “Hạt đánh nát bụi trong vũ trụ” để trừ mùi hôi trong bồn cầu. Đại Bàn đã

chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Cơ hội chỉ dành cho những người có chuẩn bị.

Khi uống thuốc khử mùi đến viên thứ hai, Cao Đại Bàn liền long trọng nghênh đón di nguyệt san. Đại khái là vì vừa khôi phục bình thường, thời gian hành kinh vô cùng ngắn, không đến bốn ngày đã xong. Bởi vì chuẩn bị đầy đủ, trong toàn bộ thời gian hành kinh rất may mắn là không lộ ra chút dấu vết nào. Đồng chí Abel thậm chí còn nghi hoặc vì gần đây Đại Bàn “ngửi thấy không thơm bằng trước kia”. Đại Bàn mừng thầm.

Nhưng mà khiêu chiến thực sự, phải đợi khi tác dụng của thuốc tan hết mới đến.

Cao Đại Bàn âm thầm tính toán, sáu giờ nguy hiểm cũng không quá dài. Cô không biết mùi máu sẽ nồng tới trình độ nào, bởi vì không dám khẳng định sự cách ly mình chuẩn bị sẽ phát huy công dụng tuyệt đối, để bảo đảm an toàn, nhất định phải nhanh chóng đuổi động vật nguy hiểm mang tên Abel đi thật xa!

Thiếu gia Abel rất khó chịu vì bị Cao Đại Bàn dùng hai tấm phiếu mát xoa xông hơi trị mụn ở spa dụ dỗ đuổi ra cửa, nhưng cuối cùng dưới tác động của lời hầm hại đầy ác ý “Gần đây trông anh nổi mụn xấu xí quá” và bạo lực gia đình “Anh không đi tôi đi” cũng phải thỏa hiệp.

Thẳng đến khi nhìn Abel thật sự phủ thêm áo choàng cầm tấm phiếu soi gương sau đó sắc mặt khó coi đi khỏi, Cao Đại Bàn mới nhẹ nhàng thở ra. Tác dụng của thuốc sắp hết, cô vội vàng trốn xuống tầng hầm theo kế hoạch.

Trong tất cả các phòng, Old xây dựng nơi này kín đáo nhất. Xuất phát từ nhu cầu thí nghiệm, gian phòng này vốn không có cửa sổ phòng cánh cửa duy nhất cũng làm bằng thép không gỉ dày nửa thước, vừa cách âm vừa chống đạn. Hơn nữa cộng thêm một tầng cách ly phủ chỉ ngoài cửa chính, cả phòng có thể nói là kín kẽ tuyệt đối!

Nhưng Cao Đại Bàn biết trình độ phòng hộ này vẫn còn chưa đủ. Dựa theo những gì Lanka nói, Huyết tộc, hơn nữa là Huyết tộc đã hưởng qua hương vị của cô, khả năng cảm nhận mùi của cô quá thật mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi! Nghĩ đến lúc trước ở trong rừng rậm trốn xuống nước cũng vô dụng, Cao Đại Bàn cũng không ôm hy vọng gì với gian mật thất này.

Cho nên ngoại trừ mật thất, cô còn chuẩn bị một cái bọ khí cách ly mà Lanka đã cho cô dùng khi dưỡng thương ở thành Brujah lần trước. Ban đầu tác dụng của loại bọ khí này chỉ là giữ ẩm khi chữa bệnh, giống như bình thủy ở Địa Cầu, có tác dụng ngăn cách nhất định, nhưng cũng không nghiêm mật. Cho nên Cao Đại Bàn mới nhờ ông chủ cửa hàng nhập khẩu loại bọ khí đã được cải tạo. Không những đạt tới độ ngăn cách không khí 99.745%, bản thân nó cũng là màng bảo vệ có độ cứng nhất định. Tuy rằng chỉ là một lá mỏng trong suốt giống như bong bóng xà phòng, lại có thể chống cự móng vuốt sắc nhọn thậm chí dù bị dũa thủ cán xé cũng không sao.....

Quả nhiên khoa học kỹ thuật, đều xuất phát từ nhu cầu của con người..

.....

Nhìn cánh cửa kim loại hai tầng chậm rãi khép lại, Cao Đại Bàn đội mặt nạ dưỡng khí, ngồi xuống ghế, mở máy khởi động bọ khí bên hông ra, màng chắn bán kính một thước nhảy mất bao lấy cô!

Người cá trong góc tầng hầm chậm chậm bơi tới vách thủy tinh, nhìn nhìn Cao Đại Bàn mang mặt nạ bảo vệ khiến bản thân trông rất kỳ dị, khinh bỉ vung cái đuôi, lại lặn sâu xuống hồ nước biển

Cao Đại Bàn ngơ ngác ngồi đó, tầng hầm yên tĩnh chỉ có tiếng đồng hồ điện tử chốc chốc lại nhảy lên “Tít” một tiếng, tiếng máy móc khiến căn phòng càng có vẻ trống trải.....

Những ngày sắp tới, đều phải vượt qua như thế này sao?

Hàng tháng đều giống như quái nhân sinh học mang bình dưỡng khí trốn vào tầng hầm chống đạn?

Cao Đại Bàn thờ dài, khiến ống dẫn mặt nạ bảo hộ vang lên tiếng vù vù

Kỳ thật từ lúc chấp nhận mối quan hệ với Abel, Cao Đại Bàn đã thật sự suy nghĩ về vấn đề rối rắm này. Sống cùng nhau, cô không thể giấu giếm anh ta cả đời. Cao Đại Bàn cũng không thích sạch sẽ đến mức không cho ai đụng vào máu của cô, cũng không bắt đối phương dù thèm uống muốn chết cũng chỉ có thể vĩnh viễn chịu đựng vì tôn trọng cô. Kỳ thật hiến máu với số lượng vừa phải, cũng không phải không thể chấp nhận được.

Cao Đại Bàn nhớ rõ lúc trước xe hiến máu trắng bóng có chữ thập đỏ đậu ngoài trường học đã từng tuyên truyền: Cơ thể con người mỗi tháng tổn thất trên dưới 400ml máu thì không thành vấn đề. Trái lại còn có thể kích thích khả năng tự tạo máu, xúc tiến vòng tuần hoàn máu, có lợi cho cơ thể và tinh thần. Mà lượng máu phụ nữ tổn thất mỗi lần hành kinh, nhiều lắm cũng chỉ khoảng 50ml.

Nói cách khác mỗi tháng cơ thể con người sẽ dư 350ml máu.

350ml là chừng nào?

Nếu dùng đồ uống để ước lượng, đại khái là nhiều hơn một chai bia.

Mà Huyết tộc, lại là giống loài ngoan cường có thể dựa vào máu động vật pha loãng sống trên nửa năm!

Mỗi tháng uống ít máu người, uống đến no nê thì không thể, nhưng để đỡ thèm hoặc để sống thì dư dả.

Huống chỉ 400ml chỉ là lượng máu có lợi cho sức khỏe, căn cứ tính toán của Lanka, con người phải mất trên 800ml máu mới có thể xuất hiện cảm giác choáng đầu. Hơn nữa, cũng chỉ là choáng đầu mà thôi.

Nếu máu của cô đối với bọn họ mà nói là món ăn quý hiếm, để người ngoài hưởng không bằng cho người mình thích. Đã chấp nhận anh, thì sẽ đón nhận toàn bộ những gì thuộc về anh ta. Cô không cưỡng ép đối phương vì cô mà thay đổi tập tính sinh lý, bởi vì làm trái tự nhiên chỉ mang đến thống khổ vô tận. Tình yêu là chuyện của hai người. Cô ở cùng anh luôn cảm thấy hạnh phúc, ngược lại, cô hy vọng lúc anh ở cùng cô cũng có thể cảm thấy thoải mái.

Chính là, bây giờ còn chưa phải thời cơ để thắng thắn. Nếu không muốn lúc hiến máu bị đối phương không không chế được hút khô, đầu tiên Cao Đại Bàn cần phải xác nhận tình cảm dành cho cô và sự tự chủ của Abel đều đầy đủ mới được. Mà hiện tại mùi máu nồng hơn gấp mấy lần, hiển nhiên là rất kích thích

Cao Đại Bàn ngồi trầm tư một mình, đột nhiên bị tiếng ca của người cá từ góc tầng hầm truyền đến cất ngang!

Kính ngạc ngẩng đầu, cô lập tức phản ứng lại, nín thở bình tĩnh chăm chú lắng nghe.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này cô nghe rõ lời ca từ đầu tới cuối. Lời tiên đoán của người cá sau một năm, vẫn vô cùng tuyệt vời êm tai như cũ, trong suốt lạnh như băng, thậm chí khiến người ta hơi sồn tóc gáy.....

Chân tướng giả tướng ~

Bên ngược bên xuôi ~

Mặt nạ rơi xuống ~

Bọt khí rách toang ~

Người cũ người mới ~

Giết quỷ diệt thần ~

Người cá lặp lại hai lần, tiếng hát nhỏ dần, cuối cùng phiêu miêu dung hợp với bọt khí trong nước biển, không còn nghe thấy nữa.....

Cao Đại Bàn sững sờ nhìn chằm chằm phương hướng nó bơi đi, trong lòng hỗn loạn!

Có ý gì? Là ý gì chứ?

Hai câu trước cô không hiểu. Hai câu sau lại làm cô hơi khẩn trương, nhất là đoạn có liên quan đến bọt khí kia — hiện tại cô đang ngồi trong một cái bọt khí! Không biết những lời này là nói thẳng rằng cô sẽ bị tập kích, bọt khí sẽ bị xé toang, hay chỉ là một câu ám dụ, chỉ lời nói dối hoặc là sự thật tốt đẹp bị vạch trần linh tinh? Một câu kế tiếp là nói sẽ có người quen cũ sắp xuất hiện sao? Hay là đã tới ngay bên cạnh? Hơn nữa câu máu tanh bạo lực cuối cùng kia là có ý gì?! Tại sao lại như điềm xấu vậy.....

Kết luận: Mấy cái lời tiên đoán, quả nhiên rất đáng ghét= =

Nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ sáng, hai giờ nữa giai đoạn nguy hiểm sẽ qua. Cao Đại Bàn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cô cố ý không chế thời gian thuốc hết tác dụng vào ban ngày chính là vì nghĩ đến vấn đề an toàn, dù sao ban đêm là thời gian Huyết tộc thường xuyên hoạt động, không chừng chỉ cần đi ngang qua đã nghe ra mùi không bình thường sau đó phá cửa mà vào. Nói cho cùng, ban ngày không có ai ra đường thì an toàn cho cô hơn.

Mới nghĩ như vậy, màn hình theo dõi trên tường liền truyền đến tiếng đập cửa kính người bên ngoài!

Hình ảnh vị khách đột nhiên xuất hiện trên màn hình. Trong nháy mắt lông tơ toàn thân Cao Đại Bàn thẳng dựng thẳng!

Trời ơi, hiện tại bên ngoài đang là ban ngày!

Trên tinh cầu của quỷ hút máu vào ban ngày lại có người gõ cửa, chuyện này quả thực giống như một câu trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng: Người Địa Cầu Cuối cùng ngồi một mình trong phòng, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.....(1)

Suy nghĩ này khiến cô lạnh cả người, thật sự là còn lạnh hơn cả bình thường.

Thành nhỏ ở biên cảnh, ngay cả quân đội cũng không có quần áo phòng hộ mặc ban ngày, người có thể đi trên đường cái vào ban ngày, cũng chỉ có Thánh Huyết tộc không sợ ánh mặt trời. Mà hiện tại hình ảnh tóc bạc mắt đỏ bất mắt truyền đến trên màn hình cũng đã chứng thực điểm này.

Người tới gõ cửa hai lần cũng không được đáp lại, lúc này đang giữa đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào máy ghi hình trên cửa.

Mái tóc bạc nhàn nhạt của đôi phương dưới ánh mặt trời gần như lung linh trong suốt, khiến Cao Đại Bàn không mở mắt ra nổi, theo bản năng lui về phía sau.....

Tại sao, lại là anh ta.....

Trí nhớ tràn ngập máu tanh trong sa mạc màu lam kia, giống như ủa về theo con người toàn thân mặc đồ đen với ánh mắt sắc bén mang theo sát khí lạnh như băng kia..... Kẻ cướp thuộc Thánh Huyết tộc chỉ dùng một thanh dao ngắn trong vòng mười giây đã xử lý toàn bộ đám cướp sau đó cướp cô sạch sẽ không còn một xu, tộc Assamite trong truyền thuyết không bao giờ rời khỏi biển cát, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Cao Đại Bàn thò đầu ra lặng lẽ liếc nhìn màn hình, lại vô tình nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đang ngẩng lên! Trong nháy mắt cô cơ hồ nghĩ đến tình cảnh bất ngờ đêm đó, khi cô ngồi trên lưng rồng quay đầu đối diện với anh ta !

Ánh mắt của anh ta thật đáng sợ.....

Đó là sự lạnh lùng và quyết đoán mà chỉ có kẻ giết người ở thế giới ngầm mới có, hoàn toàn trái ngược với thế giới của người bình thường, lạnh lùng đến nỗi dân thành thị như Cao Đại Bàn chỉ mới liếc mắt một cái đã nhìn không được run lấy bầy.....

Người như vậy cô không thể trêu vào.

Cao Đại Bàn dứt khoát quyết định, giả chết.

Nói thế nào, nếu anh ta còn gõ cửa, chứng tỏ anh ta chỉ tới thăm hỏi mà không phải đến đánh cướp? Vậy thì chỉ cần làm bộ như trong nhà không có ai, anh ta sẽ bỏ đi. Cao Đại Bàn thấp thỏm nghĩ. Về mặt hành động, cũng đã bắt đầu lui vào trong góc theo bản năng.....

Màn hình hiện lên hình ảnh vị khách kia thu hồi tầm mắt hơi cúi đầu, tựa hồ đang ở tự hỏi cái gì đó.

Cao Đại Bàn trốn sau ghế khăn trang nhìn màn hình chằm chằm.....

Lát sau, quý ngài trộm cướp tựa hồ đã tự hỏi xong, sau đó ngẩng đầu, nhìn vào màn hình, nở nụ cười vô cùng âm trầm.....

Đúng vậy, tuy rằng không nhìn thấy phần mặt đã bị che, nhưng Cao Đại Bàn vẫn có thể từ khóe mắt hơi chuyển động của đôi phương cảm giác được anh ta đang cười! Hơn nữa là nụ cười tàn nhẫn khi con thú ăn thịt phát hiện dấu vết của động vật nhỏ để lại, muốn săn đuổi bằng được,..... Cao Đại Bàn bị nụ cười này dọa đến lông tơ cả người dựng đứng!

Không đợi cô kịp phản ứng, cửa chính đã bị người kia tung một cước đá văng! Âm âm sập xuống.....

Sao lại như vậy!?

Cao Đại Bàn cảm lấy chân ghế cả người run rẩy.....

Trong bầu không khí dày đặc bụi mù quý ngài trộm cướp giẫm lên ván cửa tiến vào bên trong, đứng nghiêm trong phòng khách, hơi ngửa đầu nhìn quanh bốn phía.....

Cao Đại Bàn run run an ủi mình, không sao không sao, nhà Old có rất nhiều phòng, anh ta không thể lập tức tìm ra mình. Minh vẫn còn thời gian, mau nghĩ xem nên làm sao!

Gọi điện thoại báo cảnh sát? Không muốn sống nữa sao.....

Gọi điện thoại cho Abel ? Chưa nói đến việc anh ta có trở về kịp hay không, cho dù thật sự về kịp, không chừng sẽ cùng người ta ăn mình luôn.....

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ..... Cao Đại Bàn rất hỗn loạn.

Mà kẻ xâm nhập hiển nhiên chẳng hề rối loạn, chỉ đứng trong phòng khách phán đoán phương hướng dừng lại một chút, liền quay đầu sải bước đi thẳng về hướng tầng ngầm!

Đừng mà a a a! Làm sao anh ta có thể biết mình đang ở đây?! Cao Đại Bàn hai tay ôm đầu cả người run lấy bầy! Gần như chui luôn xuống ghế.....

Bình tĩnh, mình phải bình tĩnh. Đồng chí Đại Bàn nhắm mắt hít sâu một hơi tự nhủ.

Tầng hầm có hai tầng cửa, một tầng là cửa thép không gỉ dày nửa mét, còn một tầng là vật chất cứng rắn nhất trong vũ trụ, còn cứng gấp hai mươi lần kim cương! Trên người đôi phương không mang vũ khí hạng nặng, cho dù có đem theo thanh đao ngắn rất sắc bén kia, muốn đục thủng cánh cửa dày thế này, dù sao cũng phải mất một thời gian... chết..... hả?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng kim loại va chạm đáng sợ và tiếng bể tan tành!

Dưới hiệu quả cách âm lại có thể nghe được tiếng động ở bên ngoài, có nghĩa là tường đồng vách sắt đã xuất hiện lỗ hổng.

Cao Đại Bàn hoảng sợ trừng mắt nhìn..... Chẳng lẽ anh ta thật sự đang phá cửa?!

Nhưng mà tiếng đập phá vang lên không được bao lâu, bên ngoài liền yên tĩnh.

Đội một lát vẫn không có động tĩnh gì, xem ra đã không phá nổi nữa.

Cao Đại Bàn bốt lo thở nhẹ ra một hơi. Còn chưa dứt, cửa đã truyền tiếng động ken két còn kinh khủng hơn cả hồi nãy! Giống như là một cái máy nén ri sắt nặng nề bị nạy thép ra, Cao Đại Bàn trơ mắt nhìn tấm thép dày gấp ba cửa thang máy kia dần dần bị đục ra một khe hở! Sau đó một đôi tay mang bao tay màu đen từ khe hở vói vào, hai tay dùng lực, chậm rãi mở cửa ra.

Cao Đại Bàn không thốt nổi lời nào Người này đúng là quái vật!!

Người đàn ông chỉ dùng tay mà phá hủy cả hai lớp cửa phòng hộ nặng nề dầm trên những tia điện bị rò xèo xèo, xuyên qua cánh cửa kim loại bị vặn vẹo biến dạng, vừa lắc lắc cổ tay, vừa vung văng nhẹ nhàng tiến vào. Động tác lưu loát tự nhiên giống như con thú ăn thịt lặng lẽ chui ra khỏi bụi cây, uy phong lẫm lẫm đàng đàng sát khí, mỗi động tác nâng trảo đặt chân đều mang theo dã tính và sức bật đầy táo nhả, lại nhẹ tênh không một tiếng động.

Cao Đại Bàn nửa quỳ nửa ngồi ở sau ghế, vẫn không nhúc nhích.

Tình huống này giống như bom nguyên tử sắp sửa nổ cách bạn ba mét, đa số mọi người đều lười chạy, dù sao cũng vô dụng thôi.

Nâng tay tháo mặt nạ dưỡng khí bảo vệ trên mặt xuống, Cao Đại Bàn yên lặng nhìn đối phương vẫy tay một cái thoải mái xé toang cái gọi là bọ khí đã gia tăng tính phòng vệ. Sau đó cổ áo bị đối phương túm, toàn bộ thân mình đều bị lôi lên.

Quý ngài trộm cướp chui đầu vào bên gáy cô người người, khoe mắt lại lộ ta nụ cười tàn nhẫn của kẻ săn mồi.

“Đúng là hương vị này.”. Anh ta nhẹ giọng nói.

(1) "The last man on Earth sat alone in a room. There was a knock on the door. . . ."

Hai câu trên được trình bày như một câu chuyện trong một câu truyện khác, nằm ở đoạn mở đầu truyện ngắn viễn tưởng "Knock" của tác giả Fredric Brown được đăng trong quyển ""Thrilling Wonder Stories" xuất bản tháng 12 năm 1948.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lấy máu lần thứ ba hai: Đệ nhất cao thủ Huyết tộc

Người cá trong hồ đang khiêu vũ.

Người cá nhà Cao Đại Bàn có một tập tính là vui vẻ sẽ nhảy múa. Nhìn thấy ai đẹp trai thân quen, càng xoay thất lưng lắc mông liếc mắt đưa tình ~

Nếu trước đây Cao Đại Bàn chỉ mới đoán người đàn ông trước mắt đại khái là Thất theo lời vị thủ lĩnh tao nhã bị mù của tộc Assamite, hiện tại căn cứ phản ứng của người cá đã có thể khẳng định.

Cao Đại Bàn cảm thấy, hai người cùng tộc, lại thân thiết với nhau, nếu đồng chí số bảy này có một nửa phong phạm lịch lãm của quý ngài số một kia, còn có khả năng thương lượng.

Vì thế cô thử thương lượng với quý ngài trộm cướp: "Này. Tôi sẽ không phản kháng, anh có thể. đừng quá thô bạo không?"

Quý ngài trộm cướp nâng tay lên, "Xoạt " một tiếng thô bạo vạch áo của cô ra!

Quả nhiên mấy chuyện đàm phán chỉ có thể thực hiện dưới xã hội pháp trị.

Cao Đại Bàn cam chịu cúi đầu, ôm những mảnh quần áo, thân thể mềm nhũn bị đối phương ép sát vào khoảng hở giữa vách tường và hai cánh tay. Không có đường nào để chạy trốn, ngay cả hô hấp phá lên ngực anh ta cũng bị đội trở về. Mặt bị đối phương cầm lấy đây qua một bên, chiếc áo bị xé rách càng rộng mở, lộ ra cần cổ thanh mảnh trần trụi bên trong, hoàn toàn không có sức phản kháng chờ đợi đối phương tận hưởng.

Không phải cô không phản kháng. Mà vì cảnh đối phương dùng dao phan thanh thây ở trong sa mạc lúc trước đã khiến cô biết được cái gì gọi là tốc độ là thân thù, hiện tại lại dùng thủ đoạn đáng sợ phá cửa đột nhập khiến cô cảm thụ sâu sắc cái gì gọi là lực phá hoại. Nếu lúc này Cao Đại Bàn còn ảo tưởng dùng mấy biện pháp tự vệ phòng vệ xồm xàm của anh ta một miếng đá anh ta một cước để chạy trốn, thì đúng là đồ ngốc.

Nhưng mà, chờ chết thật đáng sợ.

Hơi lạnh trong không khí vào mùa tuyết, cùng với răng nanh không biết đã hạ xuống từ khi nào, làm cho làn da của cô dần dần nổi da gà. Cả khuôn

mặt đều bị bịt kín trong lòng bàn tay đối phương. Cao Đại Bàn chỉ có thể âm ừ phát ra tiếng cầu xin mỏng manh như tiếng mèo kêu, đánh cược vì quyền sinh tồn của mình: “Vậy có thể..... đừng hút khô tôi trong một lần không?”

Cao Đại Bàn không nhận được câu trả lời, chỉ nghe thấy tiếng cười nhạo khinh miệt.

Sau đó đó là cảm giác tê dại khi răng nanh lạnh lẽo đâm vào trong da thịt.....

Lúc đối phương cúi đầu, mái tóc ngắn màu bạc đảo qua cần cổ của cô, mềm mại giống như lông mèo. Điều này làm cho Cao Đại Bàn sinh ra một loại ảo giác, giống như kẻ đè trên người cô chỉ là một con chó, mình chỉ cần nâng tay là có thể sờ sờ anh ta, nhấc chân là có thể đá bay anh ta, quăng quả bóng là có thể khiến anh ta chạy tung tăng khắp phòng.....

Ảo tưởng làm cho cô rất vừa lòng, giống như trên cổ cũng không đau đớn đến vậy..... Giờ khắc này cô không hề cô độc, cô không chỉ có một mình! Mà đại diện cho tinh thần của người dân thành thị Trung hoa, Lô Tấn và AQ* cũng cùng tồn tại với cô! Người địa cầu vĩ đại! Phương pháp chiến thắng tinh thần vĩ đại! Đang phát dương quang đại trong vũ trụ!

(*Lô Tấn là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được giới nghiên cứu văn chương coi là người đặt nền móng cho văn chương hiện đại Trung Quốc và là bậc thầy của thể loại truyện ngắn. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là AQ chính truyện.

Câu chuyện kể lại cuộc phiêu lưu của AQ, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. AQ nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. A Q hay bắt nạt kẻ kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ hãi trước những kẻ hơn mình về địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình có tinh thần cao cả hơn những kẻ áp bức mình trong khi anh ta phải chịu đựng sự bạo ngược và áp bức của chúng. Lô Tấn đã cho thấy những sai lầm cực đoan của A Q, đó cũng là biểu hiện của tính cách dân tộc Trung Hoa thời bấy giờ.)

Chỉ tiếc, sinh vật vũ trụ da dày thịt béo không hề cảm thụ được sóng công kích tinh thần ác độc của người Địa Cầu gầy yếu, vẫn ôm cô hút say sưa như cũ..... Cánh tay ôm trên lưng Cao Đại Bàn càng siết chặt, làm cho cô thở không ra hơi. Tư thế đầu bị ép ngã sang một bên cũng rất khó chịu, Cao Đại Bàn bắt đầu tránh né theo bản năng. Đối phương lo dùng bữa không thèm để ý đến cô, bạn học Đại Bàn xoay tới xoay lui, rốt cuộc cũng lách nửa khuôn mặt ra khỏi năm ngón tay anh ta, trợn mắt mở mắt, liến lót qua bờ vai của anh ta nhìn thấy một luồng sáng màu xanh đờng đờng sát khí! Luồng sáng bay vọt lên, từ trên trời giáng xuống, nháy mắt đã phủ kín vớng mạc!

Quý ngài trộm cướp đè trên người cô rõ ràng đưa lưng về phía cuộc tập kích bất thành linh, lại phản ứng nhanh hơn cả Cao Đại Bàn đứng đối diện! Nháy mắt đã biến mất!

Mà ánh kiếm từ trên trời đánh xuống cũng vững vàng dừng trên ngọn tóc Cao Đại Bàn, không sai chút nào, kỹ thuật tuyệt luân.....

Chân Cao Đại Bàn mềm nhũn, từ trên tường trượt xuống ngã ngồi trên mặt đất! Sừng sờ nhìn mũi kiếm chăm chăm, tình cảnh tương tự tựa hồ được khơi dậy trong trí nhớ, chợt lóe lên, lại biến mất.....

Cảm giác thả lỏng trong khoảnh khắc nhìn thấy cứu tinh làm cho cô không rảnh nghĩ đến chuyện gì khác, gần như lập tức khóc nức nở bỏ nhào vào trong lòng người vừa đến!

“Abel! Ô ô hu hu.....”. Cao Đại Bàn siết chặt áo choàng của anh, ôm chặt thắt lưng rắn chắc của Abel không buông tay. Cọ tắt cả nước mắt trên mặt và máu trên cổ lên trên quần áo của Abel.

Quần áo của anh ta là do cô tự tay giặt rút vào sáng nay, mang theo mùi hương quen thuộc làm cô an tâm.

Mà giờ phút này cô rất cần mùi hương ổn định lòng người đó.

Dường như Abel cũng rất kích động, cánh tay ôm Cao Đại Bàn siết thật chặt rồi mới buông ra, cầm lấy cánh tay của cô kéo cô ra sau, sau đó chuyển hướng về kẻ xâm nhập.

“Từ trước đến nay tộc Assamite có thói quen không báo một tiếng đã xâm nhập lãnh địa của người khác sao?” Khẩu khí của Abel rất thân nhiên, cũng không có động tác dư thừa gì. Nhưng Cao Đại Bàn vẫn cảm giác được, anh ta cũng không bình tĩnh như thường, thậm chí còn hơi căng thẳng.

Quý ngài trộm cướp bị chất vấn vắn vắn mang vẻ mặt kiêu ngạo, xoay tròn thanh đao ngắn trong tay, câu trả lời cũng rất khiêu khích: “Chỉ có thể trách cửa nhà anh quá dỏm”.

Cửa nhà tôi dỏm hay anh quá mạnh?! Cao Đại Bàn bó tay nhìn chăm chăm kẻ xâm nhập vô si. Khóe mắt lại kinh ngạc phát hiện không biết từ khi nào áo choàng của Abel đã xuất hiện một lỗ hổng thật dài!

Chẳng lẽ tên cướp này khi đang trốn khỏi cuộc tập kích sau lưng còn có thể phản kích?! Bị thương vẫn có thể đánh lên người khác..... Tuy rằng không phải lần đầu tiên cảm thán, Cao Đại Bàn vẫn là nhện không được rung mình vì thân thù của tên trộm áo đen này..... Hiện tại cô đã biết sự khâm trọng Abel từ đâu mà đến.

Có lẽ, anh ta đánh không lại.

Cao Đại Bàn tiến lên một bước nhỏ, đứng phía sau Abel, kéo tay anh ta.

Cô muốn tỏ rõ lập trường, kiên quyết ủng hộ!

Abel phản ứng cực nhanh, lập tức trở tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nắm thật chặt.

Tuy rằng lần đầu tiên giao phong bị thất thế, đồng chí Abel trên lại không hề thua kém về mặt khí thế, lời đáp trả càng kiêu ngạo hơn!

Anh ta nói: “Cút khỏi nhà tôi ngay”.

Vừa rồi Cao Đại Bàn vốn còn hơi lo lắng không biết mình kéo tay Abel có gây trở ngại cho anh ta không, giờ phút này cũng hăng hái bùng bùng!

Có nghe không? Abel nói, đây là “Nhà tôi”, nhà của tôi!

Từ này rất chấn động!

Trên tinh cầu này, Cao Đại Bàn luôn luôn chạy trốn rốt cuộc đã lần đầu tiên này sinh ý chí đấu tranh đến cùng!

Cô nắm tay Abel thật chặt, thầm nghĩ: Đến đây đi, có chết cũng phải chết ở nhà mình!

Đồng chí trộm cướp không hề rung động trước tình cảm của cô, khẽ hừ một tiếng, lười biếng gỡ gỡ đầu, nhanh nhẹn tới gần. Đi lên phía trước hai bước, lại đột nhiên dừng lại! Hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn nhìn trên vai mình, quý ngài trộm cướp quay đầu đánh giá Abel từ cao xuống thấp một lần nữa, khen: “Không tệ lắm”.

Nói xong, nâng tay phủi những sợi tóc bị cắt đứt rơi lá tả trên vai, ánh mắt nhìn về phía đối thủ nghiêm túc hơn rất nhiều.

Lần này đến phiên Abel khẽ hừ một tiếng

Cao Đại Bàn nhất thời rất đặc ý. Thấy không? Abel nhà tôi cũng rất là lợi hại. Anh chẳng qua chỉ cắt rách quần áo đối thủ, Abel nhà tôi thì cắt đứt lông của anh đấy! [đặc ý kiểu này thật vô vị ==]

Trong khoảng khắc những sợi tóc nhàn nhạt như chỉ bạc bay xuống đất trước mắt mọi người! Bóng dáng hai người đồng thời biến mất trước mặt Cao Đại Bàn!

Khi tốc độ di động của vật thể vượt xa tốc độ phản ứng của mắt, trên trùng đen cũng chỉ có thể lưu lại bóng mờ của vật thể.

Cao Đại Bàn hiện tại, cũng chỉ có thể nhìn thấy những bóng mờ.

Chờ cô nhìn thấy binh khí hai người chém vào nhau trong góc phòng bên trái, chiến tuyến đã sớm dời qua bên phải. Tiếng kim loại va nhau lạnh lạnh mà rộn người, thỉnh thoảng những tia lửa li ti xuất hiện ở những nơi tầm mắt Cao Đại Bàn không theo kịp. Cô nghĩ có lẽ chỉ khi một trong hai người bị chém chết, cô mới có thể làm rõ tình hình chiến đấu.

Nhưng mà hai người tách ra nhanh hơn dự kiến của Cao Đại Bàn!

Abel dùng cách cô không xa, tay chống kiếm, không bị thương, không thở dốc, nhưng sắc mặt rất khó xem.

Tên cướp kia thì giống như con dơi treo ngược trên nóc nhà, không nhận ra là có bị thương hay không, vì che mặt nên cũng không biết sắc mặt có khó coi hay không. Nhưng lại hơi đắm chiêu thốt lên một câu — anh ta nói: “..... Thì ra là thế”.

Khi Cao Đại Bàn nhìn thấy tên cướp nói “Thì ra là thế”, Abel liền siết chặt kiếm một chút. Sau đó giống như không để anh ta mở miệng lần nữa, không cho tên cướp có cơ hội nghỉ ngơi đã vùng kiếm chém qua!

Hai người lại lao vào nhau!

Lần này có vẻ còn kịch liệt hơn lần trước nhiều, khắp nơi trong tầng hầm đều bắt đầu xuất hiện những vết chém khủng bố! Cái bàn bị chém gãy dụng cụ trở thành đồng hồ độn! Ngay cả bề thủy tinh của người cá cũng không biết bị người nào chém bay một góc, nước tràn ra ngoài một nửa, người cá hai tay ôm đầu phát ra tiếng thét chít chít kinh hoàng chói tai. Lần đầu tiên Cao Đại Bàn biết hóa ra tiếng kêu của người cá là như vậy.

Một luồng gió lốc thổi qua sát bên người cô, Cao Đại Bàn kinh hãi phát hiện sát bên chân mình xuất hiện một khe rãnh sâu thẳm! Mà tay áo mình lại trực tiếp bị đao gió xé rách! Tuy rằng không chảy máu, nhưng ảnh hưởng kinh khủng như thế cũng đủ khiến Cao Đại Bàn chạy trốn chết chui tọt xuống ghế.

Lần giao đấu thứ hai chấm dứt nhanh hơn cả lần đầu, hơn nữa lại chấm dứt trong một tư thế rất không ổn.

Cao Đại Bàn nhìn thấy kiếm Abel đặt trên cổ tên cướp, nhưng dao ngắn của đối phương cũng đang để trước ngực anh ta.

Tình huống này ở Địa Cầu đại khái còn có thể nói là ngang tay. Nhưng đối với Huyết tộc mà nói, trái tim bị phá hủy nghiêm trọng hơn bị chém đầu nhiều lắm!

Nếu hai người đồng thời ra tay, Abel sẽ chết.

Ý thức được điểm này, Cao Đại Bàn chỉ sừng sốt nửa giây liền nhảy ra khỏi ghế phóng về hướng tên cướp áo đen!

Trong khoảnh khắc vươn bàn tay tội ác, Cao Đại Bàn quả thực cũng cảm động vì sự anh dũng của mình — tuy rằng cô hiểu được, đừng nói đẩy anh ta phông chừng trước khi mình đụng được tới góc áo người ta đã bị một đao đánh chết

Mà trên thực tế quả thực Cao Đại Bàn cũng không đụng được tới góc áo của người ta.

Nhưng đó là bởi vì, trước khi cô vươn bàn tay tội ác, tên cướp đã bị người ta lôi ra.

Người vừa đến giống như chủ nhân đã mất hết kiên nhẫn tới bắt thú cưng chạy loạn, một tay túm sau cổ áo quý ngài trộm cướp, sau đó, trực tiếp ném anh ta ra ngoài!

Thân thể rắn chắc của tên cướp va vào đồng gạch đá dưới tầng hầm tạo nên tiếng đổ vỡ kịch liệt.

Cao Đại Bàn tròn mắt há hốc bàn tay tội ác cũng cứng đờ tại chỗ.

Biến chuyển này thật sự rất kịch tính, đừng nói cô, ngay cả Abel cũng ngây ngẩn cả người.

“Thất, tại sao con lại hấp tấp như vậy, thật quá thất lễ”. Người vừa đến chậm rãi nói với đồng chí Thất vừa bị quăng vào đồng đồ nát.

Từ trong đồng đồ nát truyền đến tiếng rên rỉ mỏng manh.

Quý ngài lịch lãm vừa mới vút bay quái vật quay đầu lại, trước tiên gật gật đầu với Abel còn đang đứng yên, sau đó chuyển hướng Cao Đại Bàn cười hiền lành: “Đã lâu không gặp”.

Thần thái dịu dàng như vậy, ánh mắt khiêm tốn, dung mạo tuấn mỹ, mái tóc dài màu bạc hoa lệ, cùng với cặp mắt xinh đẹp không có tiêu cự kia, vẫn giống hệt như lần gặp đầu tiên tại căn phòng của Old trong sa mạc. Nhưng mà, sau khi chứng kiến một chiều rõ ràng lưu loát của người này, Cao Đại Bàn đã không có cách nào cảm thấy anh ta là người lịch sự vô hại, hoặc là người tàn tật đáng thương như trước đây.

Quả nhiên người có thể làm đến chức thủ lĩnh của bộ tộc trộm cướp trong sa mạc, cho dù bộ dạng ôn hòa thế nào cũng tuyệt đối chẳng phải kẻ lương thiện gì.

Hỏi có người lại trốn phía sau Abel, Cao Đại Bàn thò nửa đầu ra nom nớp lo sợ nhỏ giọng chào hỏi: “Chào, chào ngài. ngài Nhất”.

Chính chủ xuất hiện, người cá trong bể thủy tinh liền vui mừng liên tục khiêu vũ.

Thủ lĩnh mù của đám cướp nghe được tiếng nước, liền chậm rãi đi đến gần bể thủy tinh, thần sắc bình thản trấn an sờ sờ vách bể. Người cá hung phấn nhảy lên khỏi mặt nước một cái! Sau đó uốn éo trở lại trong nước. Cao Đại Bàn thật sự lo lắng cho vòng eo của nó.

Kỳ thật sở dĩ người cá phấn khởi như thế, nguyên nhân không chỉ vì chính chủ, bản thân Cao Đại Bàn cũng có một phần trách nhiệm.

Mùi máu của cô ở trạng thái tăng mạnh gấp mấy lần đang tràn ngập trong toàn bộ tầng hầm. Người cá là động vật ăn thịt dĩ nhiên không thể không phản ứng. Dưới tình trạng như vậy, quý hút máu bình thường người được mùi máu của cô đều trực tiếp nhào lên. Đồng chí Thất hung hãn đột nhập, đến bây giờ đồng tử vẫn là màu vàng phấn khởi! Ngay cả thân Abel là người bảo vệ, móng tay trên bàn tay nắm tay cô cũng không chịu không chế duỗi dài ra, tạo ra những vết máu lờ mờ.

Ngược lại người đàn ông tên Nhất này, lại bình tĩnh đến vậy, ngay cả Cao Đại Bàn cũng không thể không bội phục định lực của anh ta.

Đồng chí Thất đã từ đồng đồ nát đi ra, quý một gói toàn thân cảnh giác ngồi dưới đất, giống như một con cún cúi đầu liếm mu bàn tay bị thương của mình, lại không thốt ra nửa câu oán hận!

Ngài Nhất đưa lưng về phía anh ta, nhìn hồ cá thờ dài: “Thất, con đã kế thừa danh hiệu Assamite, còn lỗ mãng như vậy, bảo ta làm sao yên tâm được.”.

Quý ngài trộm cướp cũng không phản bác câu nào, chỉ cúi đầu gọi: “Father.”.

Nhất lại thờ dài.

Sau đó chuyển hướng qua Abel và Đại Bàn toàn thân chặt vật, tay trái cởi áo choàng ra, tay phải để trước ngực tao nhã hành lễ, “Tộc nhân tự tiện xâm nhập vào lãnh địa, gây phiền toái cho hai vị, xin hai vị thứ lỗi”.

Abel không hề rằng, vẫn nhăn nhó khó chịu như cũ.

Cao Đại Bàn biết anh ta quen thói ngạo mạn rồi, chưa bao giờ hòa nhã với ai ngoài cô. Nhưng người đàn ông trước mắt không phải nhân vật dễ trêu, vì thế vội vàng thò đầu ra liên tục xua tay: “Không dám không dám”.

Thủ lĩnh mù của đám cướp cười khiêm tốn, vẫy tay đem kêu đồng chí Thất uất ức đầy bụng tiến lại.

Tên cướp áo đen đứng thẳng như cây cột sắt trước mặt Cao Đại Bàn, cũng không thấp đầu rũ mắt xuống liếc cô một cái, sau đó háy Abel đang đứng đối diện che cô lại, mới bắt đầu đi hừ ra một câu: "Nhà bị phá hủy, tôi sẽ bồi thường". Liền ngậm miệng không hé răng nữa.

Anh nói câu thành thật xin lỗi sẽ chết sao!

Nghĩ thì nghĩ thế, người dân thành thị thấp cổ bé họng Cao Đại Bàn vẫn tiếp tục vô dụng xoa tay: "Không cần không cần".

Abel vẫn không nói lời nào, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cao Đại Bàn kéo kéo tay áo anh ta, quăng qua một ánh mắt "Đại thiếu gia tôi cầu xin anh nhin một chút được không?".

Người ta là cướp, không phải học sinh ba tốt. Thủ lĩnh cũng đã cúi đầu như vậy rồi, đã đủ thể diện, bậc thang cũng làm đủ lớn rồi, huống chi còn đồng ý bồi thường kinh tế, giới bình dân chúng ta cũng nên biết điều mà nhận lấy!

Hơn nữa tộc Assamite là loại người như thế nào? Trước đây Old đã từng nói với cô, đó là bộ tộc ám sát nổi danh. Dù tình cầu Sange hiện tại do thị tộc khác chấp chính, nhưng về sức chiến đấu, bộ tộc này mới là kẻ mạnh nhất trong Thánh Huyết tộc!

Trong thế giới Huyết tộc chỉ dùng thực lực để phân chia địa vị, ai đủ mạnh, kẻ đó xưng vương. Đây là lý do vì sao dân địa phương là Lam Huyết tộc lại phục tùng sự thống trị của Thánh Huyết tộc. Đó cũng là lý do vì sao cho dù là chính phủ của Sange, cũng kính sợ tộc Assamite một phép. Ngay cả tuần tra toàn cầu trọng trung cho quyền lực cũng đi đường vòng tránh lãnh địa của bọn họ. Kỳ thật phương thức kiếm ăn của tộc Assamite nói trắng ra không phải cướp thì chính là ám sát, đều là hành vi trái pháp luật, chẳng phải người ta hành động trắng trợn mà cũng không ai dám quản đấy sao? Mà quý tộc ở đây đổ muốn đến biển cát còn phải đợi thủ lĩnh gật đầu mới có thể tiến vào, người ta gật đầu cũng vì nể tình "lúc trước có ơn với tôi không tiện từ chối".....

Tuy bộ tộc này ít người, lại tồn tại hùng mạnh độc lập với cơ quan quốc gia. Chính phủ còn không thể trêu vào huống chi hai kẻ thấp cổ bé họng như bọn họ? Mà có thể kế thừa danh hiệu Assamite, cả bộ tộc chỉ có một người, nói cách khác người đó là kẻ mạnh nhất trong những kẻ mạnh, có thể nói là đệ nhất cao thủ của cả Huyết tộc!

Cao Đại Bàn liếc tên cướp áo đen đang quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Sức chiến đấu cấp quái thú như vậy không hổ là đệ nhất cao thủ. Chúng ta cũng thật xui xẻo, mới chộc tới nhân vật lợi hại nhất! Chẳng có giây phút hòa hoãn nào.....

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đại Bàn quay đầu nhìn nhìn khuôn mặt hiền lành của ngài Nhất.

Người này chỉ dùng một tay đã có thể quăng đệ nhất cao thủ ra ngoài, hơn nữa căn cứ câu father vừa rồi, anh ta phỏng chừng là cha đỡ đầu của Thất..... Thực lực của người đàn ông này thật đáng sợ. Nhưng nếu anh ta thực sự là người mạnh nhất, vì sao không kế thừa danh hiệu Assamite?

Dường như cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Đại Bàn, ngài Nhất hơi hơi cúi đầu, cười khiêm tốn, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ âm thầm nhấn nhủ suy nghĩ tà ác của anh ta – đồ ngốc, danh hiệu phiên toái như vậy ai muốn chứ.....

Cả người Cao Đại Bàn run rẩy.....

Dưới ánh mắt khẩn cầu muốn dàn xếp ổn thỏa của Đại Bàn, thiếu gia Abel đang giận dữ rút cuộc cũng miễn cưỡng trả lễ ngài Nhất, về phần bạn học Thất, anh ta không thèm ngó tới.

Sau khi ba người tiến hành một cuộc trao đổi ánh mắt mà Cao Đại Bàn không hiểu lắm, các vị cướp liền dẹp đường hồi phủ. Trước khi đi, Nhất đã thông thả đi tới cửa bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, tạm dừng một chút, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cục lông, quay đầu quăng cho Cao Đại Bàn, mỉm cười nói: "Xem như bồi tội".

Hai tay Cao Đại Bàn tiếp được cục lông màu trắng bạc lớn bằng quả óc chó kia, kinh ngạc nhìn nó chậm rãi mọc ra bốn cái móng vuốt nho nhỏ tinh xảo và một cái đuôi to mềm như nhung..... Sinh vật giống con cáo bỏ túi dường như vừa mới tỉnh ngủ miễn cưỡng duỗi trào gãi gãi xoa tung cái đuôi, cong lưng lên lắc lắc bộ lông, sau đó ngửa đầu nhìn chủ nhân mới của mình, phát ra một tiếng chít coi như vừa lòng.

Abel bên cạnh sừng sốt một chút, kinh ngạc nói: "Cáo lừa? Loại này sinh vật còn chưa tuyệt chủng sao?"

Cao Đại Bàn đang cầm con cáo nhỏ mờ mịt quay đầu nhìn anh ta, tuy rằng không biết đây rốt cuộc là cái gì nhưng vẫn hiểu được món đồ chơi này khá quý giá.

Ngài Nhất đứng ở cửa dùng khẩu khí thần nhiên bổ sung: "Cho nó một giọt máu của cô, từ nay về sau nó sẽ nhận định cô là chủ nhân, tận tâm bảo vệ".

Cao Đại Bàn nhìn về phía Abel xin chứng thực. Anh ta gật gù đầu.

Máu sao, hiện tại nơi này không thiếu. Cao Đại Bàn đưa tay qua, máu từ miệng vết thương bị Abel cào xước trên mu bàn tay liền dọc theo đầu ngón tay chậm rãi giọt một giọt xuống..... Thất vòng tay đứng ở ngoài cửa liềm liềm môi theo bản năng.

Con cáo vươn hai móng vuốt nho nhỏ, giọt máu liền lơ lửng giữa không trung, giống như hình Thái Cực, chậm rãi tụ lại thành một quả cầu máu, dần dần dừng trước móng vuốt của nó. Con cáo nhỏ không chút do dự a một tiếng nuốt sạch! Sau đó toàn thân liền sáng lên chậm rãi cuộn thành một cục.....

Giống như biến sắc, bắt đầu từ giữa lớp lông ngắn màu xám bạc, trong vòng vài giây liền biến thành màu đỏ xinh đẹp như lửa!

Lúc duỗi người ra lần nữa, chú cáo nhỏ đã phấn chấn tinh thần! Linh hoạt từ trong lòng bàn tay Cao Đại Bàn tốt lên trên vai của cô, vô cùng thân thiết cọ vào gáy cô, ánh mắt màu vàng hướng thụ híp lại.....

“Cáo lửa có thể giải độc, có thể khống chế lửa, như vậy những kẻ xấu tâm thường chắc hẳn sẽ không thể tiếp cận cô được. Con cáo này coi như bồi thường vì tộc nhân đã mạo phạm cô, xin hãy nhận lấy”.

Thấy nghi thức đã xong, Nhất cũng không nán lại, hạ thấp người định đi.

Cao Đại Bàn vội vàng lên tiếng gọi đối phương lại, quay đầu liếc nhìn Abel, sau đó xoay người đến gần vài bước nhỏ giọng thương lượng: “Ngài Nhất, cái kia, xin ngài đừng tiết lộ tin tức tôi đang ở thành Wish ra ngoài được không? Nhất là..... ừm, cho bên đề đồ.....”.

Thủ lĩnh tao nhã của bọn cướp hơi sững sốt, lập tức đưa mắt nhìn ra sau lưng cô, cười nói: “Tôi nghĩ, chuyện đó đã không cần thiết nữa”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chư: Viết đến đây tôi lại thấy Nhất với Thất thật xứng đôi.....

Nhất: Vì sao trong đầu cô đối tượng xứng đôi với tôi luôn là nam ==

Chư: Hết cách, tại vì khí chất của anh rất giống “ tổng công”**.....

**Tổng công (总攻)—— mặc kệ ghép với ai cũng đóng vai công.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lấy máu lần thứ ba ba: Thực sắc, tính dã*

(* Ăn uống, sắc dục là bản tính của con người.)

Những lời này khiến Cao Đại Bàn rất kinh hãi. “Chuyện đó đã không cần thiết nữa” Là ý gì?

Xét ý nghĩa từ câu chữ thì có hai khả năng:

1, Thân phận của cô đã sớm bại lộ –] người ở đế đô đã biết cô đang ở thành Wish–] dù sao cũng sẽ lập tức tìm đến –] còn cần tôi mật báo sao?–] Đã không cần thiết nữa.

2, Người ta đã tìm được đồ ăn ngon hơn –] có biết cô đang ở thành Wish cũng vậy thôi–] dù sao cũng chẳng thèm tới tìm cô đâu–] mật báo cũng không có lợi lộc gì –] Chuyện đó đã không cần thiết nữa.

Cao Đại Bàn dĩ nhiên hy vọng là khả năng thứ hai.

Nhưng mặc kệ thế nào, khả năng thứ nhất vẫn dễ xảy ra hơn.

Cho nên việc cấp bách nhất, đó là mau chóng chuyển nhà tị nạn!

Tầng hầm hỗn độn cũng chẳng cần sửa, Cao Đại Bàn quyết định buông tha cho ngôi nhà nhỏ của Old, lập tức bắt tay vào chuyện chuẩn bị tẩu thoát.

Tìm nhà mới cũng không dễ dàng, thành thị phải vừa kín đáo vừa không thể quá xa xôi. Con người không giống Huyết tộc, không sống nổi ở những nơi điều kiện sinh sống quá khắc nghiệt.

Thiếu gia Abel chỉ ăn đồ ăn có cấp bậc từ máu người cá trở lên, cho nên phải cũng mang đi. Động thực vật làm thức ăn cho Cao Đại Bàn cũng cần mang theo một đồng lớn. Còn nồi niêu xoong chảo cô nhập khẩu với giá rất cao từ hành tinh khác cũng không nỡ bỏ. Chỉ là nếu mang hết đồ đạc hành lý này thì thật phiền phức. Cao Đại Bàn lại không dám đi các phương tiện giao thông công cộng, nếu dùng sinh vật vận chuyển, dù mua rỗng hay thuê rỗng cũng là một chuyện phiền toái.

Mặt khác căn cứ thể chế quản lý ở tinh cầu Sange, cư dân muốn có bất động sản, phải dùng tên thật đăng ký mua. Hiện tại căn nhà này mang danh nghĩa của Old, nếu muốn chuyển ra ngoài ở nhà mới, Cao Đại Bàn còn phải chuẩn bị cho mình một thân phận hợp pháp.

Nhưng mà, Huyết tộc quản lý thân phận cực kỳ nghiêm khắc. Vì sao? Bởi vì tổng số cư dân Huyết tộc luôn cố định. Chỉ có thể có thể giảm bớt không có khả năng đột nhiên nhiều ra thêm một người.

Vô số phiền toái chồng chất trước mặt, Cao Đại Bàn rất đau đầu.

Đóng gói chuyển nhà cũng là chuyện rất tốn sức, cần đến sức lao động của thanh thiên, Abel lại rất ít khi lộ diện.

Trên thực tế, Cao Đại Bàn mơ hồ cảm giác được, từ sau sự kiện kinh nguyệt, Abel luôn cố ý tránh mặt cô.

Cao Đại Bàn biết trong lòng anh ta có khúc mắc, chính là không biết anh ta để ý lúc ấy làm cô bị thương, hay hối hận vì không cần cô hai miếng.

Ngày đó sau khi hai người tộc Assamite rời đi, qua rất nhiều giờ, mùi máu làm cho người ta sợ hãi kia mới tan đi. Trong lúc đó, Abel trốn kỹ, đóng chặt cửa phòng, không gặp Cao Đại Bàn. Chính là khi buông tay cô ra, cũng tốn rất nhiều quyết tâm và sức lực.

Sau đó, mỗi lần tầm mắt Abel chạm đến vết cào kết sẹo màu đỏ trên mu bàn tay Cao Đại Bàn, đều cứng đờ người, âm trầm xoay người lên lầu bế quan.

Cao Đại Bàn cảm thấy không thể cứ tiếp tục như vậy.

Tuy rằng thời cơ bí mật bại lộ vô cùng tệ hại, nhưng mặt khác, việc đến nước này cũng cho cô động lực để thẳng thắn.

Cao Đại Bàn quyết định nói chuyện rõ ràng với Abel.

Nếu về sau hai người muốn chung sống cùng nhau, như vậy một người để phòng một người nhẫn nại mất tự nhiên thì không ổn chút nào.

Cao Đại Bàn cầm chìa khóa Old đưa mở cửa phòng trên tầng áp mái, tìm được Abel ngồi một mình trầm tư bên cửa sổ.

Abel nhìn thấy cô tiến vào thì sững sốt một chút, tầm mắt trượt xuống cánh tay của cô rồi lại chuyển đi.

Cao Đại Bàn không nói tiếng nào lập tức đi qua, trèo lên đầu gối của anh ta ngồi trong lòng Abel, ngăn anh ta đứng dậy che miệng của anh ta lại, sau đó dùng giọng điệu bình tĩnh kể hết tất cả mọi chuyện từ thân phận người Địa Cầu, tại sao lại đến tình cảnh này, làm sao gặp phải quý tộc rồi bị tổn thương trốn thoát.

Abel bị cô che miệng, ánh mắt từ kinh ngạc đến thương tiếc, thần sắc tái nhợt, khi nghe cô nói đến đoạn bị thương tổn kia, liền yên lặng nhắm mắt lại.....

Nói một hơi hơn mười phút, cuối cùng Cao Đại Bàn tổng kết: “Máu của em rất ngon, ngày đó chắc anh cũng biết rồi. Thành thật xin lỗi vì đã giấu anh lâu như vậy, bởi vì em thật sự sợ anh cũng xem em như đồ ăn. Anh sẽ không hiểu được loại cảm giác sợ hãi này đâu..... Ánh mắt nhìn em của đại đa số Huyết tộc đều giống như em là một cái bao giấy chứa đầy thức ăn ngon.....

Kỳ thật em cũng không sợ bị hút máu, em biết bạn đời Huyết tộc cũng hút máu nhau. Nhưng mà, em rất sợ mình trở thành một cái bao giấy.....

Bởi vì không ai lại đi thương tiếc một cái bao, ăn xong thức ăn rồi, có thể ném gói giấy đi. Nếu vội vã ăn đồ bên trong, nói không chừng còn có thể thô bạo xé rách bao giấy bên ngoài.....

Em cũng là một con người, là một cá thể. Em có tư tưởng cũng có tình cảm, em sợ hãi đau đớn, em muốn có người ở bên, em cũng ước ao được quý trọng.....

Cho dù đang ở trong một thế giới không có đồng loại, em cũng muốn sống vui vẻ..... Em không muốn, không muốn làm một cái bao giấy đáng thương.....

Abel, trước kia anh từng nói anh thích em, hiện tại..... có còn tính không?”

Giọng nói Cao Đại Bàn không nhịn được run rẩy, những lời chưa từng nói với ai này cơ hồ rút hết toàn bộ dũng khí của cô. Khi hỏi đến vấn đề cuối cùng, cô thậm chí đã không còn đủ dũng khí để chờ đợi đáp án.....

Abel yên lặng nhìn cô.....

Cao Đại Bàn cảm thấy sự run rẩy đã lan đến đầu ngón tay mình, “Không, anh không cần trả lời em ngay, em không muốn nghe những lời nói dối thuận miệng, nếu anh muốn rời khỏi.....”. Cao Đại Bàn ngắc ngứ, bỗng nhiên cô không thốt nổi câu “Vậy hãy rời đi đi”.....

Abel chậm rãi nâng tay cầm cổ tay của cô, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay, nụ hôn dịu dàng khiến người ta không biết làm sao, mắt Cao Đại Bàn dần dần nhòa đi.....

Abel chậm rãi kéo bàn tay cô đang bịt miệng mình xuống, cúi đầu hôn lên môi cô, “Em nhớ lắm.....”. Anh ta nói: “Lúc trước tôi nói là ‘Tôi yêu em’.....”.

Cao Đại Bàn rốt cuộc nhìn không được nữa, nghẹn ngào vòng tay ôm cổ Abel, ôm thật chặt không chịu buông tay.....

Abel ôm cô, nghiêng đầu khẽ hôn lên vành tai của cô, thấp giọng thì thầm: “Thành thật xin lỗi, tôi không phải là một người giỏi tự chủ, nên mới.....”.

Lúc anh ta nói những lời này giọng nói rất nhẹ, khẩu khí lại đau buồn như thế, làm cho Cao Đại Bàn mơ hồ cảm thấy dù là câu thành thật xin lỗi kia hay là những lời này, cũng không chỉ vì vài vết cào trên mu bàn tay cô..... Cô cảm giác được anh ta có việc gạt cô, nhưng cô không muốn hỏi. Dù ngày ấy tại sao ban ngày ban mặt anh ta lại chạy về nhà, hay chuyện anh ta thân là Lam Huyết tộc làm sao lại đánh ngang tay với đệ nhất cao thủ Thánh Huyết tộc, cô cũng không muốn hỏi.

Cô chỉ cần biết rằng, anh ấy gấp gấp trở về để bảo vệ cô, là đủ rồi.

Abel ôm cô lẳng lặng ngồi trong phòng nói chuyện, khẩu khí vẫn thản nhiên như trước, giống như đang nói chuyện của người khác.....

“Từ trước đến nay dù làm chuyện gì tôi cũng chưa từng thất bại. Tôi luôn luôn thích gì làm nấy, cũng chưa bao giờ sợ hãi cái gì. Nhưng mà..... Hiện tại tôi rất sợ mất em. Lúc ngửi được mùi máu của em, tôi chỉ muốn được ngửi nhiều hơn..... Em quá yếu ớt, sinh mệnh lại không thể vĩnh viễn. Tôi sợ có một ngày tôi không khống chế được mình, thì không còn cơ hội nói lời xin lỗi nữa.....”.

Cao Đại Bàn bỗng nhiên cảm thấy cảm động sâu sắc.

Sự cảm động này không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến chủng tộc, cũng không liên quan đến con người và Huyết tộc, chỉ bằng tấm lòng và sự trân trọng Abel dành cho cô, đã khiến cô cảm động đến tận cùng.....

Cao Đại Bàn buông tay đang ôm cô anh ra, đặt lên mặt anh, ngửa đầu, hôn lên môi anh, nhẹ giọng nói:“Abel , em không sợ anh thương tổn em, em chỉ sợ anh không ngần ngại thương tổn em.....”.

Nụ hôn này đổi lại một nụ hôn sâu đến tận xương của đối phương!

Abel ôm cô thật chặt, hôn thật sâu.....

Cao Đại Bàn cảm thấy môi mình sắp tê rần, nhưng bầu không khí chưa bao giờ thân mật mà tự nhiên như thời khắc này, cô không muốn phá hỏng nó.

Hiện tại cô cần có kinh nghiệm ân ái nhờ tình cảm đưa đẩy như vậy, dù về mặt sinh lý, hay là mặt tâm lý.

Cô không muốn cứ mỗi lần nghĩ đến việc nam nữ, đều chỉ có ký ức bạo lực máu tanh.

Kỳ thật Abel nói đúng, đây vốn là chuyện tự nhiên nhất của sinh vật, vì sao phải giấu diếm?

Nhưng lúc hai người cởi bỏ quần áo da thịt kề sát vào nhau, Cao Đại Bàn vẫn là nhẹn không được run nhẹ..... Bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì nhiệt độ cơ thể quá thấp của Huyết tộc.

Cảm thấy cô hơi co lại trong vòng tay mình, Abel miễn cưỡng dừng động tác lại, đứng dậy rời đi,“Tôi đi sưởi ấm rồi quay lại”.

Cao Đại Bàn bỗng nhiên cảm động muốn rơi lệ.....

Cô chủ động nâng tay kéo anh ta lại,“Không cần, để em giúp anh”.

..... Tôi là đường phân cách muốn viết H cũng phải nhịn, tôi đã bị khóa đủ rồi vì thế tình lực luôn.....

Khó khăn lắm tình cảm mới thuận lợi.

Chuyện chuyển nhà lại không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Bước đầu tiên là giả tạo thân phận đã mất rất nhiều thời gian. Ông chủ cửa hàng ra giá rất cao, hiệu suất lại quá thấp. Cao Đại Bàn không thể không án binh bất động. Hơn nữa không biết vì sao trong tiềm thức cô luôn cảm thấy, dù cho mình không chạy trốn, cũng sẽ không có chuyện gì..... Về phần vì sao lại không có việc gì, cô cũng không muốn suy nghĩ kỹ càng.

Cô còn chưa chuẩn bị để vạch trần chân tướng.

Một đêm kia cô và Abel đã hiểu được lòng nhau, tuy rằng cuối cùng vì chứng sợ hãi hạ của cô mà không làm đến cùng, nhưng cũng không xuất hiện những phản ứng tồi tệ như hít thở không thông nôn mửa linh tinh, mấu chốt nhất là tâm lý dễ chịu hơn rất nhiều, coi như là một bước tiến dài.

Đương nhiên Abel không cam lòng bỏ qua như vậy, bắt đầu cố gắng thăng tiến đến thành công.

Cao Đại Bàn biết bất một người đàn ông đang ở vận sức chờ ra trận dừng lại là chuyện rất tàn nhẫn, xuất phát từ cảm giác áy náy, cô cũng không phản kháng việc Abel dây dưa với vấn đề tính dục. Huống chi Huyết tộc là loại dân tộc chấp nhất tín ngưỡng một lần hai lần không thành thì trăm lần ngàn lần sẽ thành công. Tính nhẫn nại dùng cả trăm ngàn năm để làm một chuyện của quỷ hút máu, người Địa Cầu thật sự không thể bằng.

Nhưng không biết có phải loại chuyện này khi làm đều gần gần giống nhau hay không, Cao Đại Bàn luôn cảm thấy khi cùng Abel lên giường luôn có một loại cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ. Mà Abel gần đây cũng rất kỳ quái, hờ ra sẽ đề cập đến mấy vấn đề cổ quái như“Có phải nếu xin lỗi sẽ được tha thứ hay không” hoặc là “Kết quả và lý do cái nào quan trọng hơn”.

Cao Đại Bàn vô cùng nghi hoặc, sau khi cẩn thận suy tư hoài nghi hỏi lại: “Chẳng lẽ anh sửa hư vòi nước rồi? Hay là lại làm lũng chảo? Chẳng lẽ anh giết chết Tiểu Chi?”

Vòi nước do Sweeney, tạp vụ ở cửa hàng tới sửa, nhưng sau chuyện vé xem phim lần trước, không biết vì sao Sweeney lại trở nên nom nớp lo sợ, hàng tháng tới lấy hàng cũng không dám vào cửa. Vì thế việc tu sửa vật dụng linh tinh trong nhà, liền rơi vào tay Abel. Cậu ấm Abel đương nhiên không biết làm mấy việc này, nhưng năng lực học tập của Huyết tộc lại khiến bạn học Cao Đại Bàn chần động lần nữa!

Ngày đầu tiên cô rời giường thấy một đường ống dẫn nước bị xì, mới nhờ Abel đi sửa. Ngày hôm sau rời giường liền khiếp sợ phát hiện tất cả vòi nước trên tường đều bị người nào đó đào ra chặt đứt! Cả người Cao Đại Bàn run rẩy. Nhưng ngày thứ ba rời giường, Đại Bàn càng khiếp sợ phát hiện không những ống nước kia đã sửa xong, ngay cả hệ thống cung cấp nước từ cao xuống thấp đều được sắp xếp tinh giản một lần nữa!

Cậu ấm Abel tay trái cầm sách tay phải lục lợi thùng dụng cụ, chơi vô cùng cao hứng.

Về phần cái chảo, thì đó là một câu chuyện khác. Cậu ấm Abel cực kỳ không thích làm việc nhà, lại cảm thấy rất hứng thú với cách thức nấu nướng của Địa Cầu. Một ngày nọ sau khi nhìn thấy Đại Bàn thuận thực lật chảo chiên trứng ốp lết, liền nhân lúc Đại Bàn đang chuẩn bị tự cầm chảo thử thử. Hậu quả của cuộc thí nghiệm là làm lũng một cái chảo, giết chết một con gà, làm gãy hai cái xềng xào thức ăn.

Cao Đại Bàn nổi khùng! Những chuyện liên quan đến đồ ăn luôn khiến cô dễ dàng kích động. Lần đầu tiên Abel nhìn thấy cô tức giận, vô cùng kinh ngạc cũng không dám tùy tiện mò vào phòng bếp nữa, vì thế cậu ấm Abel thông minh cái thế, đến nay cũng chưa biết chiên trứng ốp lết.

Mà Tiểu Chi, chính là tên của con cáo lửa ngài Nhất đưa cho. Khi nó cuộn mình lại có thể biến thành một cục lông nhỏ trang trí ngoài áo, véo cái đuôi nó sẽ phun ra một quả cầu lửa, độ lớn ngẫu nhiên. Trước mắt, ngoại trừ khi xào rau Cao Đại Bàn lấy nó ra đốt lửa thì vẫn chưa khai phá ra công dụng khác.

Không biết xuất phát từ nguyên do gì, đồng chí Abel hoàn toàn không thích Tiểu Chi. Buổi tối ngủ hết lần này tới lần khác túm nó từ bên cổ Cao Đại Bàn xuống, cực kỳ vô nhân đạo úp nó dưới cái ly thủy tinh. Thậm chí có một lần Cao Đại Bàn đi tìm Tiểu Chi thật lâu, sau đó mới phát hiện nó lại bị nhốt trong hồ nước của người cá, đang há to mồm giãy dụa. Tuy rằng không có căn cứ chính xác chứng minh là do Abel làm, nhưng Abel đã có tiền sử bóp chết hai con dơi hút máu, Cao Đại Bàn nghĩ anh ta cũng chẳng làm được chuyện tốt lành gì cho Tiểu Chi.

Cứ như vậy, ngày tháng trôi qua trong thăm dò và những vụ náo loạn nho nhỏ.

Khi mùa tuyết sắp chấm dứt, Cao Đại Bàn nghênh đón sinh nhật hai mươi tuổi của mình trên tinh cầu này.

Hai năm sống trong vũ trụ lại qua nhanh như vậy, bạn học Đại Bàn cũng hơi bùi ngùi.

Địa Cầu diệt vong, khoang thuyền phiêu bạt, trải qua mười ngàn năm, tinh cầu chỉ có quý hút máu, nay nghĩ đến đều hư ảo giống như giấc mộng.

Nhưng hiện tại mình lại thật sự ngồi bên bàn ăn công nghệ cao, bên cạnh là người yêu hút máu, trên bàn là mỹ trường thọ mà mình tự tay gieo trồng, sau đó thu hoạch, phơi nắng, xay bột, nhào thành sợi, nấu ra. Trứng trong bát không phải trứng gà, mà là trứng của một loại quái điều trên đầu có sừng dài trên người có vảy. Đáng buồn nhất là, ở thế giới này không mua được bánh sinh nhật.

Chân thật đến thế, chân thật làm cho người ta nhìn không được muốn thờ dài.

Cao Đại Bàn hoài niệm nói: “Trước kia hàng năm đến sinh nhật, mẹ đều làm món cà tím sốt đậu biện(1), tuy rằng ba tiếc tiền không mua bánh kem lạnh cực lớn cho em, nhưng vẫn mua một cái bánh sôcôla hoa quả nho nhỏ. Trên mặt bánh cảm nên nghe nói phải thổi tắt nến trong một hơi nếu không ước nguyện sẽ không thành hiện thực, lần nào em cũng hít thật sâu mới thổi, không biết có phải tại phương pháp không đúng hay không, cho tới bây giờ vẫn không thể thổi tắt hết nến trong một lần.”

Cao Đại Bàn cười cười, ánh mắt xa xăm, hãy còn thì thào: “Hàng năm đến sinh nhật em đều đùa giỡn với ba, lại chưa lần nào nói với ông, kỳ thật, bánh sôcôla hoa quả cũng rất ngon.”

Abel khó hiểu, “Bánh ngọt là cái gì?”

Cao Đại Bàn bỗng nhiên bừng tỉnh khỏi hồi ức, sau đó hiểu được, đây mới là hiện thật.

Nơi này căn bản không có từ bánh ngọt.

Tương đậu biện và cha mẹ đều cách xa mười ngàn năm.

Tình yêu không thể giải quyết tất cả, có những việc dù thế nào cũng không thể chia sẻ với người kia.

Cô trầm mặc vui đầu ăn mỳ, không muốn để Abel nhìn thấy sự mất mát trong mắt cô.

Abel nhìn thần sắc của cô, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Nếu về sau tìm được một tinh cầu, cực kỳ giống Địa Cầu, trên đó có rất nhiều thứ em thích ăn, em sẽ rời khỏi đây sao?”

“Chắc chắn rồi”. Cao Đại Bàn trả lời dứt khoát như chém đinh chặt sắt.

Mặt Abel tái mét.....

Cao Đại Bàn cảm thấy nói vậy giống như là đang giận lẫy, lại không biết đang đối với ai. Liền cúi đầu, không nói tiếng nào ăn mỳ.....

Vào ban đêm Cao Đại Bàn đang mơ mơ màng màng ngủ bỗng nhiên nghe được ngoài phòng có tiếng rỗng đập cánh cắt qua bầu trời!

Cô gần như bừng tỉnh ngay lập tức! Phản ứng đầu tiên là người ở để đồ đã tìm đến đây!

Sau khi nhảy dựng lên lại phát hiện Abel không có trong phòng, kinh hoảng mặc áo ngủ mỏng manh chạy chân không xuống lầu, sau đó kinh ngạc thấy, dưới ánh trăng người đàn ông từ trên lưng rồng nhảy xuống chẳng phải ai khác, đúng là Abel.

Abel nhìn thấy cô chân trần chạy đến, sừng sốt một chút, xin lỗi:“Đánh thức em à?”

Sau đó vươn tay từ trong áo choàng cẩn thận lấy ra một món điểm tâm đựng trong hộp thủy tinh. Bánh ngọt mềm xốp, bơ màu trắng sữa, những mảnh sôcôla màu cà phê, cùng với hoa quả màu đỏ anh đào không biết tên trang trí phía trên, đều đang lấp lánh mờ hồ dưới ánh trăng màu bạc.....

“Cái này không biết có phải loại bánh ngọt em muốn hay không.....”. Abel nói, hơi do dự không dám chắc.

Cao Đại Bàn nâng tay lên che miệng lại, bỗng nhiên nói không nên lời.....

“Em muốn ăn cái gì, anh đều tìm cho em”. Abel tiếp tục nói, gió đêm phất qua áo choàng và mái tóc của anh ta, ánh mắt nghiêm túc chập nháy của anh dưới ánh trăng rất đẹp,“Đừng đến hành tinh khác. Ở lại bên cạnh anh, được chứ?”

Cao Đại Bàn từ trên bậc thang chạy xuống, chân trần chạy qua lớp tuyết lạnh lẽo trắng noãn, nhào thẳng vào trong lòng Abel.....

Bánh ngọt tinh tế vốn cũng không dám dùng sức cầm, bị cô va chạm, liền rơi xuống tuyết.....

“Bánh ngọt dính tuyết rồi”. Abel nói.

“Không sao, dính tuyết vẫn rất ngon”. Cao Đại Bàn nói, nhắm mắt ôm eo Abel thật chặt.

Abel mở rộng áo choàng dịu dàng phủ lên người cô, cúi đầu định hôn lên những sợi tóc của cô..... Cao Đại Bàn lại kiễ chân ngẩng đầu lên, chủ động tiếp lấy bờ môi anh.....

Ngày đó bọn họ ôm hôn trong tuyết thật lâu, sau đó cơ hồ không có chú ý gì nước chảy thành sông làm đến bước cuối cùng.

Cao Đại Bàn rút cuộc hiểu được việc này không cần ép buộc và thử nghiệm gì cả.

Khi tình yêu đến, mọi chuyện sẽ diễn ra rất tự nhiên.

Không phải chỉ có đàn ông mới ham muốn chuyện đó, khi tình yêu đến, kỳ thật bạn cũng vô cùng khao khát anh ấy.

..... Tôi là đường tình lượch chấm dứt, sinh hoạt x rớt cuộc cũng hài hòa.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thấy chương trước mọi người bất mãn nói nam chính làm sao lại đánh không lại Thất? Quá yếu rồi.

Thật ra thì, tôi muốn nói, không ngờ đoạn giải thích tôi viết trước đây về thể chất đặc thù cư dân trong biển cát và khả năng chiến đấu của Tộc Assamite mạnh nhất trong Thánh Huyết tộc lại vô ích như vậy (khóc như mưa gió.....) Khả năng chiến đấu của bản thân khác với tài lãnh binh đánh giặc, đánh không lại là chuyện bình thường, thật ra thì đánh ngang tay mới bất bình thường a ==

Với lại, Cao Đại Bàn không ngốc, cũng không phải không hề có cảm giác, chỉ là cô đơn đã lâu, mà sự giả dối này lại làm cho người ta vô cùng lưu luyến.....

(1) Một món ăn của Trung quốc: xào cà tím cắt khối với thịt heo và tương đậu biền, thêm hành lá, ăn kèm với mỳ.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lấy máu lần thứ ba tư: Một tình cầu không có bao cao su.

Làm chuyện những người yêu nhau nên làm, sẽ phải gánh vác hậu quả nên gánh vác.

Mọi người đừng quên, trong thế giới quỷ hút máu không sinh nở này, Sange là một tinh cầu không có bao cao su.

Cũng vì biết Huyết tộc không thể nào sản sinh đời sau, mà trước đó thí nghiệm của viện trưởng lão cũng chứng minh trứng thụ tinh thành phôi không thể nào sống sót, cho nên bản thân Cao Đại Bàn cũng mất một thời gian rất lâu mới tiếp nhận được sự thật mình đã mang thai này.

Tuy rằng chưa bao giờ có kinh nghiệm mang thai, chung quanh cũng không có dụng cụ gì có thể kiểm tra, nhưng không nói đến các phản ứng linh tính như khó chịu nôn mửa chán ăn buồn ngủ mệt mỏi, trong thân thể có thêm một sinh mệnh, mình luôn mơ hồ cảm giác được.

Không biết có phải vì dị chủng kết hợp hay không, sự tồn tại của sinh mệnh mới này mang đến cảm giác mãnh liệt dị thường! Làm cho người ta dù thanh tỉnh hay là trong lúc ngủ mơ đều có cảm giác rõ ràng, khiến Cao Đại Bàn muốn làm ngơ hoặc là lừa mình dối người cũng không được.....

Cao Đại Bàn mới hai mươi tuổi, phản ứng đầu tiên đương nhiên là sợ hãi!

Mình đã chuẩn bị để trở thành mẹ sao?

Đã chuẩn bị sinh ra một đứa bé không phải con người sao?

Đã sẵn sàng thật sự dung nạp trở thành một thành viên của thế giới xa lạ này sao?

Chưa, chưa, chưa hề!

Cao Đại Bàn ôm đầu rên rỉ..... Nếu đứa nhỏ trong bụng giống như trong phim [Alien Raiders] là một con sâu ký sinh phá ngực mà ra thì biết làm sao đây?! Hoặc là con cua có vỏ cứng và càng giống như trong [Master of horror], đục thủng bụng mẹ để chui ra thì thế nào?

Cao Đại Bàn rất sợ hãi, sợ hãi không thể ức chế.....

Abel là người cô muốn tìm đến để bàn bạc nhất, cũng là người cô không dám trao đổi việc này nhất.

Bởi vì dù sao việc sinh dục đời sau đối với người Địa Cầu mà nói vẫn là việc rất bình thường, nhưng đối với Huyết tộc mấy chục vạn năm cũng không xuất hiện sinh mạng mới, thì chỉ sợ còn gây chấn động hơn cả Cao Đại Bàn. Khả năng đối phương bình tĩnh nhận trách nhiệm mà một người cha nên nhận, thật sự rất nhỏ.

Cho nên kỳ thật Cao Đại Bàn rất sợ hãi, không muốn biết phản ứng của Abel.

Trong cảm nhận của cô Abel rất tốt đẹp, bởi vậy lại càng không muốn nhìn thấy bộ dáng trốn tránh lùi bước của đối phương, dù chỉ là “có thể”.

Loại tâm tình mâu thuẫn này rất là dẫn vật

Mà Abel hoàn toàn không biết gì, từ lần đầu tiên thành công trong chuyện phòng the liền ăn quen bén mùi cơ hồ mỗi ngày đều quán lấy Cao Đại Bàn muốn làm. Nếu trước kia còn có thể mở một mắt nhắm một mắt tận lực phối hợp, hiện tại Cao Đại Bàn cũng chỉ có thể kiên quyết cự tuyệt.

Kỳ thật cẩn thận giấu lại, Cao Đại Bàn cảm thấy, trong tiềm thức mình đại khái vẫn đang bảo vệ đứa bé này. Bởi vì thậm chí cho tới bây giờ trong đầu cô cũng chưa hề sinh ra ý nghĩ sẽ bỏ nó, hơn nữa đã bắt đầu làm những chuyện một người mẹ nên làm theo bản năng.

Về phương diện khác, gần đây Cao Đại Bàn luôn lạnh nhạt và cự tuyệt, làm cho đồng chí Abel cũng rất phiền chán.

Đối với chuyện này, đàn ông bình thường rất khó nhẫn nhịn. Cao Đại Bàn nghĩ cứ như vậy vài lần nữa, có khi Abel sẽ dùng sức mạnh cưỡng ép cô.....

Cứ tiếp tục giấu giếm cũng không phải biện pháp, Cao Đại Bàn biết hiện tại mình chỉ có hai lựa chọn:

Thứ nhất, nói cho Abel, sau đó bị vứt bỏ.

Thứ hai, lặng lẽ rời đi, vứt bỏ anh ta.

Cao Đại Bàn đóng gói hành lý.

Đối với chuyện này, Abel miễn cảm đến mức cực đoan. Cơ hồ lập tức chặn ngay cửa, sắc mặt âm trầm hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Cao Đại Bàn ngừng tay, ngửa đầu nhìn anh ta.

Làm sao bây giờ, đá anh ta hay là bị đá đây?

Nhưng mà..... Có khả năng thứ ba hay không? Ví dụ như, Abel mừng rỡ như điên, vui vẻ tiếp nhận, từ nay về sau hết lòng che chở cô, hai người cùng vượt qua cửa ải khó khăn này?

Hy vọng tốt đẹp chọt lóe lên ấy, làm cho Cao Đại Bàn cố hết sức huy động chút dũng khí ít ỏi của mình.

Cô quyết định thử một lần.

“Abel , hình như em mang thai rồi“. Cao Đại Bàn lẳng lẳng nói.

Gió biển thổi qua lớp màn sa màu trắng trong phòng nhỏ, trong khoảnh khắc đó biểu tình trên mặt Abel giống như đang ở trong mơ.

Quý hút máu không nằm mơ.

Cho nên chỉ sợ biểu tình trên mặt Abel lúc này, ngay cả chính anh ta cũng chưa từng gặp qua.

Sự sững sờ ngăn ngời tràn ngập cảm giác không thật, làm cho Cao Đại Bàn hơi hoảng hốt.

“Em, em trước đây đã nói với anh. Người Địa Cầu có thể sinh sản đời sau, thế giới của chúng em là sinh mệnh mới trưởng thành sinh mệnh cũ chết đi, cứ tuần tự thay đổi như vậy. Em biết Huyết tộc chưa bao giờ có kinh nghiệm như thế, nếu anh nhất thời không thể chấp nhận em cũng thông cảm.”. Cao Đại Bàn thì thảo nói, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thờ dài một hơi, ngồi xuống đồng hành lý, “Thành thật xin lỗi, em nói láo, em không thể thông cảm. Kỳ thật hiện tại em cũng rất hỗn loạn, cho nên nếu anh xuất hiện phản ứng gì quá khích, em nhất định sẽ chán ghét anh.

Em không muốn chán ghét anh, cho nên hiện tại thật sự không muốn nghe đáp án của anh. Chúng ta. Tạm thời xa nhau một thời gian đi. Ông chủ cửa hàng nói thân phận giả đã làm xong, em tính rời khỏi thành Wish.”.

“Không được”. Abel đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời cô!

Cao Đại Bàn sững sốt một chút, kiên nhẫn giải thích: “Không phải em muốn chia tay với anh, chính là chuyện này quá đột ngột, em cần thời gian để tiêu hóa. Ở chung với anh em thật sự không thể tỉnh tâm.”.

“Không được”. Abel lại xen ngang, khẩu khí như đinh đóng cột, “Không cho em đi!”

Cao Đại Bàn liên tiếp bị ngắt lời, cũng có chút khó chịu “Anh có tư cách gì quyết định việc em có thể đi hay không?”

Abel im lặng đứng trước mặt cô.

Bộ dáng trầm mặc của anh hơi xa lạ, làm cho người ta cảm thấy một áp lực vô hình. Cao Đại Bàn theo bản năng đứng lên, định rời khỏi bóng đen đang bao phủ cô, lại bị đối phương cầm chặt cổ tay! Sức lực bất thành linh bộc phát làm cho Cao Đại Bàn nhú mày. Tiểu Chi vẫn cuộn mình trên vai cô lại đột nhiên nhảy xuống! Ở không trung đuổi người dùng sức phun ra một quả cầu cực lớn, ngọn lửa mãnh liệt đánh thẳng vào mặt Abel!

Abel rõ ràng không để phòng, bị bắt phải buông tay ra, lui về phía sau mấy bước cúi người né tránh!

Cao Đại Bàn cũng hoảng sợ! Huyết tộc thích ẩm ướt, đối với những thứ như mặt trời ngọn lửa vẫn sợ hãi từ trong tiềm thức, mà mấy thứ này cũng dễ dàng làm bọn họ bị thương nhất.

Thấy Abel quý một góit trên mặt đất, cánh tay che trước mặt quần áo cháy khét, Cao Đại Bàn căng thẳng, tiến lên hai bước kéo tay anh ta ra khăn trương xem xét trên người anh ta có bị thương hay không.

Abel trở tay giữ chặt cánh tay cô, ngửa đầu nhìn cô thấp giọng nói: “Em đừng đi.”.

Tiếng nói của anh ta rất thấp, có ý khẩn cầu, lại làm cho Cao Đại Bàn hô hấp không thông! Người kiêu ngạo như anh ta, đừng nói khẩn cầu, ngay cả nhờ cậy người khác cũng chưa từng.

Có đôi khi cô cảm thấy Abel đã trưởng thành, đã trở nên xa lạ, nói không chừng cũng đã khôi phục trí nhớ. Nhưng những lúc như thế này, cô lại cảm thấy, anh ta vẫn giống như trước đây, hoàn toàn không thay đổi, vẫn rất cần đến cô như chim nhỏ đuổi theo chim mẹ.

Việc “Bị cần” này làm cho cô có một loại cảm giác khó mà nói rõ ràng. Có chút phiền toái, chút cảm động, còn có rất nhiều rất nhiều cam chịu.

“Được rồi, em không đi nữa”. Cao Đại Bàn thờ dài.

Abel mỉm cười đứng lên, ôm cô hôn một cái, “Tôi sẽ làm người cha tốt“.

Cao Đại Bàn rất hoài nghi.

.....

Mà vào ban đêm, loại hoài nghi này, liền biến thành kinh hãi.

Mặt trăng lạnh lẽo không tiếng động, đêm khuya mọi tiếng động đều im bật, không hiểu sao Cao Đại Bàn lại đột nhiên tỉnh giấc.

Cánh tay đưa sang bên cạnh, nơi đó không có ai.

Cổ tay hơi đau, Cao Đại Bàn thu hồi cánh tay, nằm trên gối nhìn dấu chữ thập nho nhỏ trên cổ tay mình, trầm mặc.

Cửa sổ mở ra, ánh trăng dịu dàng bao phủ cả căn phòng.

Ánh trăng như vậy làm cho cô cảm thấy chung quanh lạnh lạnh, trái tim cũng buốt giá theo.....

Cao Đại Bàn nhận ra vết thương hình chữ thập kia. Lúc trước khi cô bị đưa đến viện nghiên cứu của hội trưởng lão, dụng cụ lấy máu để thử máu từng để lại dấu vết tinh xảo như vậy trên cánh tay cô.

“Viện nghiên cứu của hội trưởng lão đã báo cáo kết quả kiểm tra,” Từ chiếc ghế chìm trong bóng tối bên giường, truyền đến giọng nói quen thuộc, “Em đã thật sự mang thai. Vì lý do an toàn, tôi sẽ dẫn em trở về để đo an dưỡng”.

Cao Đại Bàn không lên tiếng chậm rãi ngồi dậy, hít sâu một hơi, sau đó quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên giường.

Mái tóc dài màu bạc vẫn hoa lệ như thế, mềm mại như tơ, lung linh uyển chuyển. Ngũ quan vẫn giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy trong quan tài, tuấn mỹ như pho tượng. Ánh mắt bình tĩnh, đôi môi mỏng..... sao cô có thể ngờ đến cảm thấy mình có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay anh ta chứ?

“Ngài Ventrue.....”. Cô thở dài, trong lòng đã có đáp án, lại vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại: “Ngài thật sự là Abel sao?”

Ventrue nhìn cô, anh ta thậm chí không cần gật đầu, cô cũng hiểu được.

Làm sao cô có thể không nhận ra ánh mắt này?

Không phải nên nghĩ đến từ sớm sao?

Cô yếu ớt như vậy, thủ đoạn che giấu lại sơ hở chồng chất, sao có thể chạy trốn hơn một năm vẫn không bị bắt về? Nếu thật sự là thế, khả năng trinh sát của đế đô đúng là quá kém.

Trong Huyết tộc ai có thể vội vã trở về cứu người vào ban ngày? Ai có thể so chiêu với đệ nhất cao thủ Huyết tộc? Cả tinh cầu Sange được mấy người có thân phận tôn quý đến mức thủ lĩnh tộc Assamite phải cúi đầu tạ lỗi? Trong vòng một đêm có thể tìm được bánh ngọt, thứ căn bản không tồn tại trên tinh cầu này..... Cho dù là quý tộc cũng có mấy ai làm được những chuyện đó? Chỉ dựa vào câu nói Nhất để lại trước khi đi, cũng đã đủ rõ ràng.....

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại tính cách của Abel, thái độ ngạo mạn, phong cách làm việc, thậm chí những sơ hở linh linh, rõ ràng đã sớm tuyên bố thân phận của anh ta.

Vì sao mình lại không phát hiện? Vì sao không suy nghĩ sâu xa một chút?

Vì bị màn khổ nhục kể lúc đầu che mắt sao?

Cao Đại Bàn cười khổ..... Không cần tìm lý do để trốn tránh trách nhiệm. Kỳ thật, chẳng phải bản thân mình hiểu nhất đấy sao?

Không phải không suy nghĩ sâu xa, mà là không muốn suy nghĩ sâu xa, cũng không dám suy nghĩ sâu xa.

Cô sợ đối mặt với sự thật, bởi vì sự thật xuất hiện nghĩa là sự giả dối sẽ mất đi.

Abel thật sự quá tốt, tốt đẹp đến mức cho dù đó chỉ là giả dối, cô cũng muốn đối gạt bản thân không muốn để anh ấy biến mất.....

Chống lại sự phủ nhận dưới đáy lòng Cao Đại Bàn chính là lòng tin mơ hồ “Ngài thân vương cao ngạo tuyệt đối sẽ không vì cô làm đến mức độ này”.

Nhưng hiện tại chân tướng vạch trần, anh ta thật sự đã làm đến mức này, cô phải làm sao đây? Mắng anh ta ghê tởm vô sỉ phi nhố anh ta, bảo anh ta rút đi thật xa sao?

Cô thật sự vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Chưa chuẩn bị chán ghét Abel, cũng chưa sẵn sàng chán ghét Ventrue.

Nhưng bọn họ là một người.

Dù sao cũng phải quyết định.

Cô vẫn không lên tiếng, Ventrue lại đứng lên trước, chậm rãi ngồi bên giường cô, nhìn cô chăm chú, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng chung quy vẫn không thể mở miệng.

Cao Đại Bàn bật cười, hiếm khi nhìn thấy ngài thân vương quyết đoán lại có lúc do dự.

Ventrue hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ bật cười, sững sờ một chút.

“Ngài Ventrue, tôi muốn ở một mình”. Cô nhẹ giọng nói.

“Đừng gọi tôi ngài”. Thân vương nhú mày.

“Được. Ventrue, tôi muốn ở một mình trong chốc lát”. Khẩu khí Cao Đại Bàn không thay đổi.

Ventrue nhìn cô chăm chăm, gật gật đầu, “Sáng mai đội hộ vệ sẽ đến đón em. Em nghỉ ngơi đi”.

Anh ta đứng dậy đi tới cửa, trước khi đóng cửa, lại liếc mắt nhìn cô một cái, “Em sẽ không bỏ trốn chứ?”

Cao Đại Bàn lại bật cười: “Tôi có thể chạy trốn sao?”

Nhìn cửa phòng đóng lại, Cao Đại Bàn ngã người nằm xuống giường.

Kỳ thật cô hoàn toàn không nghĩ tới chuyện chạy trốn.

Với bản lĩnh của thân vương Ventrue, nếu muốn bắt cô trở về, đúng là dễ như trở bàn tay.

Kỳ thật từ lúc đầu, anh ta vốn không cần phí nhiều tâm tư vừa nguy trang vừa bố trí vừa chơi xấu như vậy. Nếu anh ta chỉ muốn bắt đồ ăn về, thì trực tiếp trói lại mang về để đồ từ từ ăn là được.

Nhưng đó là nếu anh ta chỉ muốn bắt đồ ăn về.

.....

Người đa nghi trời sinh như Ventrue, đương nhiên sẽ không ngốc đến thật sự đợi tới sáng mới quay lại phòng Cao Đại Bàn.

Một lát sau không nghe thấy động tĩnh trong phòng, liền lập tức chạy lên lầu đẩy cửa phòng ra.

Nhưng mà trong phòng, đã không còn ai.

Cửa sổ vẫn mở toang như cũ.

Anh ta không xếp đặt thủ vệ gần đó để coi chừng cô. Chính anh ta cũng không rõ mình muốn chứng minh điều gì.

Nhưng lúc này, anh ta rõ ràng cảm nhận được sự thất vọng mơ hồ dưới đáy lòng.

Yên lặng đi đến bên cửa sổ, hai tay chống lên trên bệ cửa, nhìn bóng đêm bên ngoài, ngài thân vương cười khẽ tự giễu.

Anh ta nhớ tới hôm đó cũng trên cái cửa sổ này, cô ngồi trên đầu gối anh ôm cổ anh hôn anh, cất giọng run run hỏi anh, anh có còn thích cô hay không?

Sau đó anh ta nhớ đến lúc cô ngồi bên giường kể chuyện cổ tích cho anh bất mãn bĩu môi nói: “Loại tâm lý phạm tội này là tội tệ nhất! Con thỏ nhỏ phát hiện chân tướng chắc chắn sẽ không tha thứ cho nó”.

“Đường như tất cả đều trở về nguyên điểm.”. Ventrue nhẹ giọng lầm bầm. Dừng một chút, liền phát áo choàng xoay người đi xuống lầu.

“Ngài thân vương”. Đội trưởng đội hộ vệ lập tức nghênh đón, khom người nghe lệnh.

“Đi bắt cô ấy về”. Anh ta nói, sắc mặt và khẩu khí đều thân nhiên.

.....

Cao Đại Bàn đang ở đâu, lúc này cô vừa xuống thuyền phi thuyền đến thành Trade.

Màn đêm dày đặc, trên đường nơi nơi đều rất nóng nực.

Cô cũng không có mục đích gì, hai tay đút túi nhàn nhã chậm rãi đi dạo.

Đi bộ trong chốc lát, trên đường tựa hồ dần dần ồn ào hơn, không biết là có cảnh tượng gì hiếm thấy, chung quanh càng ngày càng nhiều thị dân vây xem. Cao Đại Bàn cảm thấy chật chội, có khi cánh tay thậm chí chạm vào những người qua đường khác. Lo lắng cho sự an toàn của mình, cô không dám lén chân trên đường nữa, quần chặt áo choàng lác mình vào quán bar nhỏ bên đường.

Trong quán bar tối mờ mờ, người pha chế mặc áo somi đứng sau quầy bar chậm rãi lắc lắc cái ly, có mấy đôi nam nữ ở trong góc tối vui cười dây dưa quấn lấy nhau, các khách hàng khác thì ngồi rải rác trên ghế salon hoặc gần quầy bar tán gẫu.

Trên đỉnh quầy bar có một màn hình lập thể rất lớn, đang chiếu cảnh quân đội duyệt binh ở đâu đó. Bên cạnh mấy cô gái trẻ hào hứng chỉ trỏ bình luận.

Cao Đại Bàn hơi khát nước, liền đi tới quầy bar kêu ly nước đá, sau đó cố sức trèo lên ghế xoay, ngồi chờ đồ uống.

Cô không muốn tiếp xúc với người khác, cho nên chọn một vị trí cách mấy cô gái kia hai cái ghế dựa. Nhưng vẫn không thể ngăn cản sự tò mò của các cô gái trẻ. Một cô gái tóc vàng nhanh chóng chú ý tới “Thiếu niên” nhỏ bé ngồi trong góc, duỗi đầu qua đến gần hỏi: “Í? Tiểu quý, cậu còn chưa trưởng thành phải không? Không thể uống rượu nha ~”

Cao Đại Bàn nhỏ giọng trả lời: “Tôi kêu nước”.

Cô gái tóc vàng lại cười híp mắt, tiếp tục dây dưa: “Cậu nhiều tuổi rồi? Học trường nào? Tên gì?”

Cô gái đi theo vỗ nhẹ bả vai cô nàng tóc vàng trên đầu: “Mọi người xem, Paise lại như vậy nữa rồi ~” “Thích trẻ em ha ha.” “Buông tha con trai nhà ta người đi!” “Nhỏ như vậy cũng muốn? Cậu thật đúng là không kén ăn.”

Cao Đại Bàn quyết định không để ý tới. Cúi đầu uống ly nước của mình.

Cô gái tóc vàng lại dịch mông ngồi bên cạnh cô, đánh giá cô từ cao xuống thấp một phen, tò mò vờn tay chọc chọc Tiểu Chi đang cuộn mình trên áo choàng của Cao Đại Bàn: “Ai nha, móc khóa áo choàng của cậu thật là đặc biệt. A!”

Loại sinh vật như cáo lừa đầu chịu dụ dỗ để cho người ta chọc? Đột nhiên ngẩng đầu lên cắn ngón tay cô gái! Cô gái tóc vàng cả kinh kêu lên một tiếng! Cao Đại Bàn nhấc áo choàng lên bọc Tiểu Chi lại.

“Đó là cái gì? Chuột Mouse* sao?” Cô gái càng thêm tò mò, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy chuột Mouse màu đỏ, còn nhỏ như vậy, là giống quý sao?”

(*Phiên âm tiếng Anh của Mã Ô thử.)

Cao Đại Bàn nói quanh co, thăm nghĩ mau mau uống hết nước sau đó bỏ chạy lấy người.

Cô gái tóc vàng còn muốn hỏi lại, đã bị bạn bè gọi đi: “Paise, đừng lộn xộn nữa! Mau đến xem đi! Trời ạ! Thì ra cấm vệ quân trên đường đến từ đế đô!” “Đẹp trai quá, lần đầu tiên tôi nhìn thấy đàn ông đế đô đó.” “Á Á! Nhìn kia! Là Thân vương Ventrue!”

Cao Đại Bàn phun nước “phèo” ra ngoài!

Âm lượng cao vút bốn phía chỉ tăng chứ không giảm, ngay cả các khách hàng ngồi rải rác trong quán bar cũng tụ tập đến bên quầy bar xem truyền hình trực tiếp. Cao Đại Bàn lau miệng ngẩng đầu, mới chú ý tới thì ra cảnh mà cô tưởng là quân đội duyệt binh trực tiếp trên màn hình kia, chính là đội hộ vệ quen thuộc đang tản bộ trên đường.

Không ngờ mọi chuyện lại âm ỉ đến vậy, Cao Đại Bàn quả thực muốn đổ mồ hôi hột.

Thừa dịp mọi người không chú ý, cô lặng lẽ rời khỏi quầy bar.

Đám quân chúng đang xem tivi thì thăm nghĩ luận: “Hóa ra là đang bắt người, không biết là loại người nào, mà phải ra quân ồ ạt như vậy.” “Tôi đoán là tội phạm chính trị!” “Khó mà nói chắc. có khi là thú cưng Bán Huyết tộc của ngài thân vương ~” “Nói hươu nói vượn.”

Cao Đại Bàn rón rén đi về hướng cửa.

“Ai nha, hình cái đầu đào phạm chiếu lên rồi kia!”

Cao Đại Bàn lao đảo một cái.

“Mau phóng lớn, phóng lớn lên nhìn xem!” “..... Hả? Cái gì chứ, chỉ là đứa nhóc thôi.” “Ừm? Tại sao tôi lại cảm thấy đã gặp qua khuôn mặt này ở đâu rồi?” “Hừ, lần nào cậu cũng nói vậy, rõ ràng chẳng nhớ nổi mặt ai.”

Cao Đại Bàn rung rung bắt lấy tay vịn ở cửa quán bar, vừa muốn mở cửa, đã bị ông chủ gọi lại: “A! Quý khách, ngài còn chưa trả tiền!”

Tuy rằng Cao Đại Bàn muốn chạy, nhưng lúc này làm như vậy chỉ sợ càng khiến người ta chú ý, đành phải kéo cao áo che che dầy dầy lấy tiền ra nhanh chóng di động quay lại quầy bar.

“Thật sự nhìn rất quen mắt. Tôi tuyệt đối đã gặp người này trong vòng một năm đó lại”. Cô gái tóc vàng còn đang vuốt cằm làm bộ thâm trầm lắm bầm.

Cao Đại Bàn hắc tuyến dịch chuyển ra phía ngoài.

“Oa! Các người mau nhìn! Toàn bộ đội hộ vệ của thân vương đều cười rùng rùng có cánh!” “Thật là xa xỉ, đó là rùng rùng đỏ cánh xám số lượng có hạn của năm nay phải không.” “Oa xem con rùng rùng đầu kia, là rùng cầu vòng nha!” “Không biết thú cười của ngài thân vương như thế nào?” “Tôi đoán là rùng đuôi gai!” “Rùng đuôi gai không được, quá màu mè, không đủ khí phách!” “Tôi đã thấy Hắc Long của tướng quân Brujah, không biết là giống gì, như vậy mới gọi là khí phách!”

“Rùng bạc. Thú cười của thân vương là rùng bạc.”. Một cô gái trong bọn đột nhiên thấp giọng thì thào.

“Làm sao cậu biết?” Paise quay đầu.

“Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ đi.....”. Cô bạn run run chỉ ra bên ngoài.....

Mọi người vội vàng quay đầu, sau đó khiếp sợ nhìn thấy bên ngoài quán bar, quân đội tụ tập tuần tự, cùng với rất nhiều rỗng có cánh từ trên trời giáng xuống! Mặt tiền quán bar, đang được truyền hình trực tiếp lên tivi ngay trên đỉnh đầu mọi người, xuyên qua cửa sổ quán bar, thậm chí có thể nhìn đến gương mặt đại ra của bọn họ.....

Đồng chí Đại Bàn đã đụng đến cửa, vừa xoay tay định mở, nguyên cánh cửa đã bị dỡ xuống !

Cao Đại Bàn trợn mắt há hốc mồm cứng đờ tại chỗ.....

Ventruie lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, im lặng nhìn xuống cô đang ngây người, gió đêm phát những sợi tóc màu bạc trên vai anh ta lên, quần trang tinh xảo xa hoa màu đen tỏa ra hơi thở quý tộc dưới ánh đèn đường, trong khoảnh khắc sự hoa lệ này hoàn toàn không hợp với không khí quán bar tối tăm ở thành nhỏ.....

Việc đã đến nước này, Cao Đại Bàn bình tĩnh lại.

Thu tay đứng tại chỗ, chờ đối phương mở miệng trước.

Anh ta sẽ nói gì đây? Sẽ nổi giận trách cô chạy trốn, hay xin lỗi vì đã lừa gạt cô lúc trước? Hoặc là không nói gì cả, trối cô lại áp giải đi?

“Trước kia..... tôi, cũng rất ngạo mạn”. Đức ngài thân vương chậm rãi mở miệng.

Cao Đại Bàn sùng sốt, cô không nghĩ tới anh ta sẽ nói một câu như vậy! Hơn nữa..... Thì ra chính anh ta cũng biết à = =.

“Không có quan niệm đạo đức, cũng không tuân thủ pháp luật, vì đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn”. Đức ngài thân vương bình tĩnh tiếp tục trần thuật.

Cao Đại Bàn bắt đầu hắc tuyến..... Chẳng lẽ anh ta đến tìm mình để tự kiểm điểm sao?

“Vừa không hiền lành, cũng không cần cù, càng không có lòng thương người”. Ventruie nhìn Cao Đại Bàn, “Những phẩm chất vĩ đại của nhân vật trong truyện cổ tích em kể, hình như tôi chẳng có cái nào..... Nhưng tôi lại muốn kết cục của truyện cổ tích, làm sao bây giờ.....”.

Cao Đại Bàn bị sự chuyên chú trong ánh mắt anh ta chấn động.....

“Cho nên tôi chỉ có thể sử dụng phương thức của tôi, vừa hèn hạ, vừa vô sỉ, vừa hiệu quả”. Ventruie thản nhiên nói, “Nếu tôi không giả trang thành một người khác, cho dù cùng làm những chuyện giống nhau, em cũng sẽ không chấp nhận tôi, đúng không?”

Cao Đại Bàn trầm mặc, kỳ thật Ventruie nói đúng.

Phải nói anh ta thật sự thông minh đến đáng sợ.

Bởi vì con đường anh ta đã chọn, là con đường duy nhất có thể thành công.

Đúng như lời anh ta nói, cô sợ hãi và phòng bị mỗi người trong bọn họ, mỗi người! Không chỉ là Ventruie và Brujah từng thương tổn cô, mỗi Huyết tộc đều giống nhau. Trên tình cầu này chỉ cần tùy tiện chọn ra một quỷ hút máu cũng mạnh mẽ hơn con người rất nhiều. Bọn họ ngay từ đầu đã đứng ở vị trí ưu việt hơn cô, bất cứ lúc nào cũng có thể thương tổn đến cô, xuất phát từ tâm tính kẻ yếu tự bảo vệ mình, Cao Đại Bàn không có khả năng chấp nhận bất cứ ai.

Nhưng mà, Abel thì khác.

Lúc nhân vật này xuất hiện, bắt đầu từ trạng thái “Trẻ con” mất trí nhớ vô hại cần ý lại vào người khác. Ngay từ ban đầu, đã đứng ở vị trí thấp hơn Cao Đại Bàn. Chỉ có làm như thế, cô mới có thể không đề phòng phạm không úy kỵ chấp nhận anh ta, trân trọng anh ta.....

Mà quá trình tự tay dạy dỗ lâu ngày, đối với con người mà nói là những kỷ niệm thân mật khó có thể dứt bỏ.

Không cần quan tâm đến thân phận, anh ta dần dần tiến vào lòng cô, trở thành một phần trong cuộc sống của cô.

Về phần những cái khác, về sau lại chậm rãi cố gắng là được.

Mà trên thực tế, Ventruie đã thật sự làm như vậy. Hơn nữa còn cực kỳ thành công từ người nhà thành đàn ông, sau đó lại bất tri bất giác trở thành người yêu.....

Cao Đại Bàn thật sự không biết nên sợ hãi tâm cơ của anh ta, hay là nên cảm động vì phần tâm ý này.

“Tôi sẽ không xin lỗi. Bởi vì cho tới bây giờ tôi cũng không phải là chính nhân quân tử gì. Cho dù có làm lại một lần nữa, tôi vẫn làm như vậy”. Ventruie thấp giọng nói, “em đã từng nói qua, chỉ có chân tình mới đổi được chân tình..... Tôi cũng dùng chân tình, chẳng qua nó có màu đen. Không được sao?”

Cao Đại Bàn dở khóc dở cười nhìn anh ta, đúng lý hợp tình nói vậy, lại làm cho người ta không thể phản bác.....

Suy tư thật lâu sau, cô thở dài:“Anh quá gian xảo, em chịu thua”.

Toàn vũ trụ, đại khái cũng không còn mấy trái tim máu đỏ lòng son, nhận được một trái tim tà ác toàn tâm toàn ý, cũng tốt lắm rồi.

Nghĩ như vậy, Cao Đại Bàn liền mỉm cười, đi qua chủ động giữ chặt tay Ventruie.

Đối phương phản ứng cực nhanh, lập tức trở tay nắm lấy tay cô, thật chặt.

Cao Đại Bàn nhếch miệng cười rộ lên, phản ứng của anh ta thật sự rất giống Abel Đúng rồi, bọn họ vốn là một người.

.....

Trên đường trở về Cao Đại Bàn nhìn không được hỏi:“Tại sao anh lại âm ỉ phô trương như vậy tới bắt em?”

“Ai bảo em chạy trốn”. Ngữ khí của đức ngài thân vương không được tốt,“Tôi vốn nghĩ nếu em không muốn theo tôi về, cho dù dùng bạo lực tôi cũng phải bắt em trở về! Phô trương càng tốt, như vậy mọi người trong toàn vũ trụ đều biết em là của tôi, không ai dám giấu em!”

“Ai nói em chạy trốn?” Cao Đại Bàn cảm thấy lần truy bắt này thật sự quá lớn,“Tiểu Chi nhảy ra cửa sổ, em chỉ đi bắt nó mà thôi. Sau lại ngẫm lại dù sao cũng đã ra cửa, ngày mai sẽ trở về để đồ, đêm cuối cùng đi dạo quanh nơi mình từng ở cũng tốt, cho nên mới ngồi xe vào thành đi bộ. Nếu em thật sự muốn chạy trốn, ít nhất cũng phải mang ít quần áo chứ?”

Đức ngài Ventruie trầm mặc.....

Cao Đại Bàn nhẹ giọng hỏi:“Có phải hiện tại anh rất hối hận dưới tình thế cấp bách đã tỏ lộ trước mặt nhiều người không? Trực tiếp toàn cầu đó nha.....”.

Đức ngài Ventruie tiếp tục trầm mặc.....

Cao Đại Bàn cười đắc ý:“Cuối cùng coi như em cũng đùa giỡn anh được một lần~”

Đội viên đội hộ vệ đồng thời run rẩy, toàn bộ đội phi hành lấy rống bạc làm trung tâm, tản ra hơn mười thước!

Anh ta cúi đầu chặn miệng của cô, không cho cô nói tiếp.....

.....

Tối nay ánh sao sáng rõ.

Hai người khó khăn lắm mới đến được với nhau, lúc này còn chưa ý thức, một người địa cầu có thể sinh sản con cháu đời sau cho Huyết tộc, đại biểu cho cái gì.....

Tác giả phát biểu: Đối mặt với sự ép hỏi của quần chúng, tôi chỉ có thể tiết lộ, phần diễn của tướng quân Brujah chủ yếu ở hai cuốn sau.

Về vấn đề sinh tử, nguyên tắc của tôi là thuận theo tự nhiên.

Tóm lại, mới một nửa mà thôi, vẫn còn nhiều trò hay.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Q A

1.Toilet?

Q: Đầu tiên là vấn đề mà mọi người đã chú ý rất lâu rồi: Quý hút máu có cần đi toilet không?[Mọi người chú ý cái gì vậy hả!?]

Bản: Đương nhiên..... Ặc, đang ở trong truyện Ngôn Tình hỏi cái này hình như không thích hợp lắm?

Q: Nhưng mọi người đều biết quý hút máu chỉ ăn chất lỏng, như vậy bọn họ cần đại tiện sao?

Bản: Tôi, tôi không biết = = Truyện này thật sự là Ngôn Tình à?!

Q: [Không chịu buông tha] Nhưng cô có thể thông qua giấy vệ sinh linh tinh gì đó để phán đoán chứ?

Bản: Toilet của bọn họ là loại trực tiếp tiến hành đập nát chất thải thành hạt, ống xả thông với khu tập trung rác thải vũ trụ, bồn cầu tự động phun bọt biển và có chức năng xịt rửa sấy, không cần giấy, không lưu lại dấu vết, không có mùi. Cho nên tôi không biết bọn họ bài tiết ra cái gì trong toilet. Xin cho tôi xác nhận lại một lần nữa, tác phẩm này thật sự là Ngôn Tình sao sao sao?!

Q quay đầu quảng cáo: Nhân tiện nói một câu, hiện tại bồn cầu Địa Cầu cũng làm được những chức năng này~ thế kỷ mới, khoa học kỹ thuật mới! Cuộc sống không dấu vết! Sự lựa chọn của bạn! Bồn cầu thế kỷ tình yêu thế kỷ! [Câu này thật yd.....] tình hình cụ thể xin mời tham khảo kênh mua sắm xxxooo trên tivi.

2 Đánh răng?

Q: Quý hút máu có cần đánh răng không?

Bản: Cần, bọn họ rất coi trọng việc này, những thứ linh tinh như kem đánh răng dây chà răng bàn chải đánh răng gì đó bình thường có thể chiếm nguyên một tầng lầu.

Q: Là cô dạy Abel đánh răng?

Bản: Không, dù tôi dạy thế nào anh ta cũng không hiểu, sau đó đành phải mua cho anh ta máy phun bọt nước dành cho kẻ ngốc.

Q: Đó là?

Bản: Nó sẽ tự động phun bọt trọng miệng, chỉ cần ngậm miệng một phút, sau đó nhổ ra là được. Abel thích vị máu người cá mùa hè, tôi hoàn toàn không thích.

Q: Làm sao cô biết thứ kia có vị gì ?

Bản, mặt đỏ bừng rất khả nghi.

Abel, mỉm cười mập mờ~

3. Răng nanh?

Q: Răng nanh của quý hút máu vừa nhọn vừa dài, trong cuộc sống hằng ngày không có gì bất tiện chứ?

Bản: Rất là bất tiện, Lanka nói răng nanh quý hút máu giống như là răng của loài gặm nhấm, nếu không mài thường xuyên sẽ càng ngày càng dài đâm thủng miệng. Cho nên bọn họ mới thích cắn tấp tranh thủ mài răng chẳng? Bình thường cũng sẽ không cẩn thận cắn nát môi mình, lúc hôn môi cũng rất dễ làm xước đầu lưỡi, làn da, chỗ mẫn cảm của đối phương.

Q: = = Cô xác định không phải anh ta cố ý chứ?

Bản: Hoàn toàn tình ngộ! Quay đầu căm tức nhìn tên quý nào đó!

Abel, dâng lên nụ cười mỉm vô tội ~

4. Đầu lưỡi?

Q: Nếu nhắc tới hôn môi, như vậy xin phỏng vấn nụ hôn của Huyết tộc khác con người chỗ nào?

Bản: Ừm. Chủ yếu là răng nanh thôi, khi hôn phải cẩn thận né tránh. Một điểm khác nữa là đầu lưỡi, đầu lưỡi Huyết tộc dài hơn con người nhiều, còn nhòn nhọn.

Q: Giống như dã thú?

Bản: Đúng vậy, tựa như dã thú.

Q: Hai khoảng tạm dừng im lặng tuyệt đối kia thật làm cho người ta bất an.

5. Dấu răng?

Q: Tôi vẫn luôn thắc mắc, lúc trước trong truyện từng xuất hiện mấy cảnh linh tinh như một quý hút máu khác nhìn thấy dấu răng trên cổ Đại Bản là có thể biết quý hút máu nào để lại dấu răng, cấp bậc có cao hơn mình, có thể ra tay được hay không, xin hỏi làm sao mà làm được như thế? Dấu hút máu chắc hẳn chỉ là hai cái lỗ thôi chứ? Dựa vào nó có thể phán đoán là ai làm sao?

Bản: Chuyện này. Hình như tôi từng nghe nói khoảng cách giữa hai chiếc răng nanh của mỗi quý hút máu không giống nhau, đại khái là phán đoán

dựa trên điều này.

Q: Nói cách khác mỗi thành viên trong Huyết tộc đều biết độ rộng răng nanh của nhau..... 囧

Bản: Hiện tại cô đã biết đó là một chủng tộc thần kỳ 囧 囧 cỡ nào rồi chứ ==

6. Băng vệ sinh?

Q: Xin hỏi Cao Đại Bản trên tinh cầu không có băng vệ sinh này làm thế nào để tự chế ra như đã nhắc tới trong chương 31?

Bản: A, rất đơn giản, công nghệ trên Sange cao hơn địa cầu Địa Cầu rất nhiều. Dùng hạt hút nước, bông gòn không vốn cục, cộng thêm giấy thông khí không thấm nước có thể làm thành một cái băng vệ sinh trắng nõn mềm mại cực kỳ đáng yêu.

Q: Nhóc con Abel chưa từng tò mò về nó sao?

Bản: Từ trước đến nay anh ấy nghĩ đó là khăn lau bàn

Q: ==

Bản: Nếu không ngại, dùng lau bàn cũng rất tốt.....

Q: ==

7. Đồ ăn?

Q: Kỳ thật mọi người đều rất thắc mắc một chuyện, nếu quý hút máu ăn đồ ăn của con người thì sẽ thế nào?

Bản: Sẽ cảm mạo.

Q: Vì sao lại là cảm mạo? = Ít nhất phải là tiêu chảy linh tinh gì đó mới bình thường chứ?

Bản: Quý hút máu chỉ uống máu tươi, đối với bọn họ mà nói đồ ăn của con người là xác chết, vi khuẩn trong xác chết sẽ phá hỏng hệ thống sinh lý của bọn họ, sau đó liền bị cảm.

Q: Vậy quý hút máu cảm mạo như thế nào?

Bản: Toàn thân nóng lên, ý thức không rõ, làn da chuyển sang màu tím, miệng sùi bọt mép.....[Này này hình như đó không phải cảm mạo?]

8. Quần áo?

Q: [Ăn, mặc ở, đi lại] bốn vấn đề quan trọng, chúng tôi biết hai người ở nhà của Old, ăn đồ ăn mình nuôi trồng, ngồi tàu điện trên không vào thành, như vậy vấn đề “quần áo” còn lại thì làm sao giải quyết?

Bản: Quần áo của tôi, bình thường đều mua thời trang trẻ em ở siêu thị. Nhưng phục sức ở Sange đều hoa lệ thái quá, nơi này khó mua nhất kỳ thật là áo thun trắng đơn giản bình thường.....

Q: Vậy quần áo của Abel thì sao?

Bản: Anh ta mặc quần áo của Old trong tủ quần áo. Nói đến mới nhớ, thật không ngờ ông lão kia khi còn trẻ rất là đom đóm, quần áo vừa nhiều vừa bánh chèo.....

Hồn ma Old thổi qua: Oan cho tôi!

Abel: Alo? Silly đó hả? Bộ trang phục hè đặt may lần trước không tệ [Đại Bản nói rất tuần tú], lần sau cứ tới chỗ đó đặt thêm đi, lúc đưa tới cẩn thận một chút, đừng để cô ấy phát hiện.....

9. Chiều cao?

Q: Để duy trì thuộc tính Ngón Tinh của chương này, chúng ta hỏi một vấn đề lãng mạn đi: Xin hỏi Abel có thường xuyên dùng ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú vào cô không?

Bản: Ai biết. Tôi chỉ đứng đến ngực anh ta, khi đứng chung một chỗ căn bản nhìn không tới mặt của anh ấy. Kỳ thật, ngay cả diện mạo của anh ấy, đến nay tôi cũng không nhớ rõ cho lắm.....

Q: ==

Abel: Kỳ thật..... Tôi cũng vậy. So với mặt của Tiểu Tiểu, tôi càng quen thuộc với đỉnh đầu của cô ấy hơn.....

Q: Kỳ thật..... Sự tương xứng chiều cao nên viết vào bốn bí kịch lớn của tình yêu.....

10. Nổi mụn?

Q: Trong chương 31 có nhắc tới việc Cao Đại Bàn nói Abel mọc mụn khó coi.....

Bản: A, đó là tôi lừa anh ấy.

Q: Như vậy Huyết tộc thật sự có thể mọc mụn sao?

Bản: Abel nói Lam Huyết tộc có, nhưng Thánh Huyết tộc thì không.

Q: Hô..... May quá.

Bản: Nhưng không biết vì sao, từ khi tôi cười nhạo anh ấy mọc mụn, anh ấy thường xuyên đi soi gương.....

Q:.....==

11. Địa vị?

Q: Địa vị trong nhà sắp xếp như thế nào?

Bản: Nếu sắp xếp theo mức độ từ cao xuống thấp, Abel → người cá → Tiểu Chi → động vật khác → tôi.

Abel [mỉm cười]: Tôi đều nghe theo Tiểu Tiểu.

Q: Tuân hoàn? ==

12. Sở thích

Q: Trong cuộc sống hai người có chung sở thích gì không?

Bản:..... Ngủ?

Abel: Ngủ~

Q: Hình như hàm nghĩa của hai từ rất là khác nhau.....== Vậy có sở thích cá nhân gì không?

Bản: Tôi thích kiếm tiền.

Q:.....==

Bản: Anh ấy thích tự tạo vũ khí.

Q: Há?!

Bản: Lần trước anh ấy làm ra một khẩu pháo trùng kích, lúc thí nghiệm còn bắn rơi một con rồng có cánh của quý tộc.....

Q: Há!? Vậy khẩu, khẩu pháo trùng kích đó để đâu rồi?

Bản: Đang rao bán trên mạng Taobao* của vũ trụ.

(*Trang web mua hàng trực tuyến lớn nhất Trung Quốc, tương tự Ebay.)

Q: == Vậy con, con rồng có cánh kia đâu?

Bản: Chôn ở sau vườn.

Q:.....

13. Để đó không dùng?

Q: Mọi người muốn biết, cái quan tài hoa lệ Đại Bàn mua cho Abel trong chương 27 bị để đó không dùng sau có công dụng gì?

Bản: Chưa trúng gà.

Q:.....

Bàn: Đồng ẩm hạ mát lại chống phân hủy, bên trong còn lót lông thiên nga, không làm vỡ trứng, hiệu quả thị giác cũng làm cho người ta rất thèm ăn ~

Q:..... Quan tài thật đa năng ==

14. Việc nhà?

Q: Khi hai người sống chung việc nhà phân chia như thế nào?

Bàn: Anh ấy không thích làm việc nhà, nhiều nhất chỉ lau cái bàn.

Q: Vậy cô.....

Bàn: Tôi phụ trách nấu cơm, rửa chén, giặt quần áo, trải giường chiếu, quét dọn phòng, cho động vật ăn, nhặt trứng, giết rồng, sau đó lau lại cái bàn anh ấy đã lau một lần nữa.

Q:.....

..... Tôi là đường phân cách trong cuộc sống bình thường của người dân thành thị, ngài thân vương vĩ đại kỳ thật cũng rất là vô dụng.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngoại truyện đặc biệt: Một ngày nguy trang của đức ngài Ventrue.

Đại Bàn rời giường; giả bộ ngủ.

Đại Bàn đến kê; kéo vào trong chăn đùa giỡn.

Đại Bàn phản kháng; ẩm ức bùng ra.

Am 7:30

Đại Bàn làm bữa sáng; đứng ngoài phòng bếp ngắm.

Đại Bàn một tay đánh trứng, thuận thực lật chảo; Cảm thấy Bàn trong phòng bếp rất oai.....

Am 7:40

Đại Bàn ăn bữa sáng; Nhìn thấy đôi môi mềm mại của Bàn chậm rãi chuyển động khi ăn cơm thì hơi thèm, xuống tầng hầm cắn người cá đồ thêm.

Am 8:00

Đại Bàn ra sau vườn cho động vật ăn, nhặt trứng làm cò, chăm sóc thực vật; Nhốt mình trong phòng thẩm duyệt văn kiện quốc hội.

Đại Bàn đột nhiên mở cửa xâm nhập; Lập tức chuyển màn hình nguy trang đang xem AV, bị mắg vì học thói hư tật xấu.

Am 11:00

Đại Bàn làm cơm trưa; đứng ngoài phòng bếp nhòm vào.

Đại Bàn giết gà lấy máu nhỏ lông lóc xương; Vừa lòng cảm thấy Bàn không hổ là người phụ nữ của mình, quả nhiên ra tay đủ ác độc.....

Am 11:40

Đại Bàn ăn cơm trưa, báo cho biết ống nước nóng dưới tầng hầm hỏng rồi, nhờ trợ giúp; Cảm thấy bộ dáng phiến não cắn thìa của Bàn thật đáng yêu, híp mắt thương thức, không nghe rõ cô ấy nói gì.

Pm 1:00

Đại Bàn ngủ trưa; quấy rầy.

Cáo lừa làm phiền; Đá xuống giường.

Đại Bàn định kể chuyện cổ tích dạy dỗ những điều đúng đắn; Hỏi mấy vấn đề kỳ quái.

Đại Bàn bị vấn đề kỳ quái ép buộc đến không còn hơi sức; Tiếp tục quấy rầy, thực hiện được.

Pm 2:00

Đại Bàn giặt quần áo làm việc nhà; Xuống tầng hầm sửa vòi nước.

Không biết rốt cuộc vì sao lại hỏng, gọi điện thoại đường dài cho quản gia Silly, dưới sự chỉ đạo của kỹ sư cơ khí toàn để đồ phá hủy toàn bộ hệ thống ống nước trên tường.

Vẫn không biết hỏng chỗ nào.

Pm 4:00

Trao đổi thành quả lao động.

Đại Bàn đắc ý triển lãm căn phòng rực rỡ hấn lên; Khích lệ.

Sau khi Đại Bàn nhìn thấy mảng tường lộn tung phèo dưới tầng hầm thì im lặng không nói gì; Thật mất mặt, giận dữ, sau khi trở về sẽ giảm lương tập thể!

Pm 5:00

Đại Bàn làm cơm chiều; Ở dưới tầng hầm đọc sách nghiên cứu vòi nước.

Pm 5:40

Đại Bàn ăn cơm chiều; Tiếp tục ở dưới tầng hầm nghiên cứu vòi nước.

Pm 6:00

Đại Bàn đến đưa cơm, bữu miệng nhỏ chủ động hôn môi xem như phần thưởng; Bắt lấy cơ hội hôn đủ cả vốn lẫn lời, bỏ qua bữa tối, quyết định giả bộ sửa vòi nước thêm một lát.

Pm 7:00

Hai người ra bờ biển tản bộ.

Đại Bàn ngồi xồm trên bờ cát tìm vỏ sò, hải long từ sau lưng trời lên, mở cái mồm to như bồn máu ra; Móng tay duỗi dài, xử lý, ném vào trong biển.

Đại Bàn không biết gì tiếp tục kiếm vỏ sò; thi thể hải long bị sóng biển cuốn đi.

Đại Bàn cầm một đồng đồ linh tinh ánh mắt sáng trong kiểng chân đưa cho mình xem, hỏi có đáng giá hay không; Cảm thấy thật đáng yêu, hôn môi, nói với cô rằng rất đáng giá.

Pm 8:00

Đại Bàn đi siêu thị mua đồ; Theo đuôi.

Đại Bàn không cướp được ống kem đánh răng giá đặc biệt cuối cùng, tinh thần sa sút; Ra lệnh cho siêu thị giảm giá toàn bộ kem đánh răng.

Đại Bàn căn bản không chú ý tới, tiếp tục suy sụp; Tạo áp lực cho siêu thị.

Đại Bàn nhận được ba ống kem đánh răng siêu thị khuyến mãi đặc biệt ở quầy thu ngân, rất vui vẻ; Nịnh bợ rất khá, nhấn Giovanni cho siêu thị nộp thuế đặc biệt.

Pm 9:30

Đại Bàn xem tivi, tiếp tục theo dõi bộ phim nhiều tập đang ăn khách; Cùng xem, sở sàng.

Đại Bàn khen tên nam phụ nào đó đẹp trai; Tỏ vẻ khinh thường, bị mắng là không khiêm tốn.

Nhân vật nữ chính chết, Đại Bàn rơi lệ; An ủi, tiếp tục sở sàng.

Pm 10:30

Đại Bàn tắm rửa; Định cùng tắm, bị cự tuyệt.

Đến phiên mình tắm rửa, làm bộ như không biết, Đại Bàn đành phải giúp đỡ, cả người ảm ướt, vẫn phải cùng nhau tắm.

Cáo lửa gây trở ngại, đá vào nước.

Pml 1:00

Thừa dịp cáo lửa rũ lông ôm Đại Bàn đi, dùng khăn tắm bọc lại ôm đến trên giường.

Đòi “yêu”, bị chống cự.

Hôn môi, tiếp tục đòi, thành công.

Am 2:00

Đại Bàn mệt mỏi thiếp đi; Đứng dậy đến thư phòng tiếp tục phê duyệt văn kiện.

Am 3:00

Qua máy chiếu từ xa tham dự hội nghị của ban hành chính, ban kinh tế, ban trị an, ban quân sự, ban văn hóa.

Tốc chiến tốc thắng.

Am 6:00

Ký công văn.

Bảo viện nghiên cứu vũ khí của đế quốc gửi đến một khẩu súng hạt nhân loại nhẹ đã cải tạo, tự động bắn khi gặp chướng ngại;

Bảo Silly đưa vỏ sò Đại Bàn tìm được lên trang Taobao vũ trụ bán, để giá thật cao, bắt đám kỹ sư cơ khí ở đế đô đi mua;

Dặn Lanka điều tra bộ phim nhiều tập đang ăn khách, tạo áp lực cho biên kịch, để tên nam phụ đẹp trai kia mau mau dứt xéo;

Nhìn thấy thư chất vấn của Brujah, không thèm để ý, căn dặn đám tư vấn tiếp tục kiểm soát đối phó với viện trưởng lão;

Bảo quốc hội giảm bớt các hội nghị cấp cao, an bài thời gian nghỉ ngơi cuối tuần.

Am 6:50

Kết thúc công việc trở về phòng ngủ.

Nằm lên giường, chống tay say mê ngắm nhìn gương mặt nõn nà khi ngủ của Đại Bàn, yêu thích đến không kiềm nổi, hôn hôn.

Am 7:00

Trước khi đồng hồ báo thức vang lên một phút nhắm mắt, làm bộ đang ngủ.

Đột nhiên cảm thấy trên môi bị ai đó nhẹ nhàng ôn nhu hôn trộm một cái.

- Ngoại truyện ở nhà? End-

Dự báo quyền sau:

Cao Đại Bàn: Father mà cũng có thể an bài hơn mười người, viện trưởng lão là trung tâm môi giới hôn nhân sao? Mấy người dứt khoát mang hết toàn bộ các quý tộc có chút nhan sắc ở đế đô ra cho rồi.

Giovanni: Huyết tộc quả thật không có tình yêu, chúng tôi chỉ tin tưởng những thứ thiết thực.

Brujah: Ngay từ lúc đầu, em vốn được ban cho tôi.

Ventru: Muốn theo tôi bỏ trốn không? Mấy tình hệ gần đây tôi rất thông thuộc.

Thất: Nếu cô muốn chạy thì đừng trách tôi không khách khí.

Lanka: Có lẽ ông trời thật sự muốn tiêu diệt Thánh Huyết Tộc.

Trưởng lão Tremere: Cho dù dùng sức mạnh hay thủ đoạn, chúng tôi cũng sẽ không để chuyện như thế phát sinh.

Nosferatu: Gặp phải tôi, cô thật xui xẻo.

Cao Đại Bàn: Thôi đi, gặp phải tôi, các người mới đúng là xui xẻo.

Hai quyển sau của [Blood x Blood], bộ truyện hút máu 罂 trong vũ trụ, xin mời đón đọc.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lấy máu lần thứ ba lần: Người đàn ông của tôi có bị hủy dung cũng đẹp trai hơn ngài.

Đế đô Huyết tộc.

Tại bóng râm trên lưng núi.

Viện nghiên cứu của hội Trưởng lão.

Nơi này phủ đầy những cây tùng với tán lá màu xanh bạc lạnh lùng. Tượng trưng cho tác phong kín đáo cẩn thận của nhân viên khoa học, cũng đại biểu cho khí tiết cương trực công chính của hội trưởng lão.

Khu rừng tùng này đã đi cùng Huyết tộc tồn tại trăm ngàn năm, đương nhiên là khỏe mạnh tươi tốt giống như tường đồng vách sắt, những tán lá dày ngăn cản ánh sáng mặt trời mà Huyết tộc chán ghét, duy trì không gian râm mát ẩm ướt đặc trưng của viện nghiên cứu.

Rừng sâu núi thẳm, lá rụng ếch kêu.

Thỉnh thoảng lại có con thần lân lân da đầy vảy lấp lánh rêu xanh chậm rãi trườn qua cánh cửa lớn khắc hoa phức tạp của viện nghiên cứu, khiến không khí nơi này càng thần bí kỳ lạ thêm vài phần.

“Đúng 3,15 giây!” Âm ngừng đồng hồ có độ chính xác cực cao trên cổ tay! Người mặc đồng phục làm việc cao cổ màu trắng thêu chỉ bạc, mang huy chương bạc tổ trưởng tổ chuyên hóa thức ăn quay đầu bảo các trợ thủ, “Có thể mở ra”.

Hai trợ thủ lập tức mang bao tay cẩn thận mà lưu loát mở lò nướng ra, bung ra một ổ bánh trứng nóng hừng hực, màu vàng sáng, lớp ngoài giòn xốp, mang theo mùi sữa ngọt ngào vô cùng mê người.

Ngài tổ trưởng mở đồng hồ điện tử ra đánh đầu, “Độ ẩm ok, khác biệt màu sắc khoảng năm phần trăm, độ cứng rắn hợp cách, độ ngưng kết của anbumin và các hợp chất khác còn kém một chút, độ mất nước của hoa quả phù hợp nằm trong phạm vi không chế, lần sau có thể cân nhắc dùng tia hồng ngoại hoặc tia phóng xạ α 70+ đun nóng. Tốt lắm, đã chuẩn bị khay chưa”.

Trợ thủ A vội vàng trải một tấm giấy lót có đục hoa văn Huyết tộc lên chiếc khay bạc chạm khắc cầu kỳ, miệng lầm bầm, “Trộn lẫn nguyên liệu từ thực vật và động vật, một thứ hoàn toàn không nhìn ra là cái gì như vậy, người Địa Cầu lại thích ăn.”

“Mặc kệ nó, làm điểm tâm ngọt ít ra vẫn tốt hơn làm món mặn, nếu không cậu qua tổ nấu món Tàu đi? Nghe nói ngày hôm qua bọn Cook đã biến phòng thí nghiệm thành một biển máu, chỉ vì làm món thịt xào trong truyền thuyết.”. Trợ thủ B nhanh nhẹn sắp tám cái bánh trứng thành hình hoa, rắc đầu nhún vai lan truyền tin đồn nhảm.

“Đừng làm nhảm nữa”. Tổ trưởng quát bảo hai tên trợ thủ đang lải nhải cầm miệng, tiếp tục viết viết lên bảng điện tử trong suốt trên tay, “Căn cứ ghi chép trước mắt, khi mục tiêu tiếp xúc với thành quả của các tổ thí nghiệm khác, ít nhiều gì cũng xuất hiện phản ứng có thai nôn mửa buồn nôn linh tinh. Chỉ bánh kem là có độ tiếp nhận cao nhất. Thân là nhà khoa học, các cậu hẳn phải kiểu ngạo vì thành quả nghiên cứu của mình mới đúng!”

Hai vị trợ thủ gật đầu đồng tình.

Một trận tiếng quần áo ma sát từ xa đến gần, lát sau một bóng người cao ngất liền đứng ở cửa phòng thí nghiệm. Người vừa đến ngẩng đầu nhìn tổ trưởng áo trắng, khẽ vuốt cằm, cười hỏi: “Tiểu Tiểu ở đâu?”

Tổ trưởng cẩn thận khom người đáp lễ, “Đang ở căn phòng cao nhất trên cây. Ngài có thể dùng thang máy ở phía Tây để đi lên”.

Hai trợ thủ cũng vội vàng buông bánh trứng đứng lên hành lễ, lắp bắp nói: “..... Chào, chào ngài.”.

Người vừa đến cũng không đợi bọn họ nói xong đã khoát tay chặn lại ý bảo miễn lễ, hất áo choàng xoay người vội vàng rời đi.

Những người còn lại quay đầu nhìn nhau một lúc, rồi vừa tự động quay lại với công việc đang làm, vừa khe khẽ thì thầm:

“Vị kia là ngài công tước của gia tộc Tzimisce phải không? Gần đây những vị quý tộc tới thăm đúng là càng lúc càng tôn quý... Số lượng quý tộc tới viện nghiên cứu chúng ta chơi trong tháng này chỉ sợ còn nhiều hơn cả năm vừa rồi.”

“Tzimisce cũng là một trong năm nhánh của tộc Leukocyte thì phải? Hình như số thành viên cũng không nhiều”

“Thuộc tộc ‘Người bảo vệ’ mà, phải đi chiến trường đấu tranh anh dũng, đương nhiên không được đông người. Khụ, cũng khó trách bọn họ thiếu kiên nhẫn. Người có thể sinh sôi nảy nở cũng xuất hiện rồi, lúc này không tranh thủ làm quen mới là đồ ngốc ~”

“Hắc, tôi thấy nếu muốn con người kia làm quen với tất cả quý tộc, cô ấy sẽ không còn thời gian để ngủ Rốt cuộc các trưởng lão nghĩ như thế nào? Hoàn toàn không hạn chế các quý tộc đến thăm hỏi! Như vậy không ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của phụ nữ có thai sao? Tôi nghe nói người Địa Cầu rất yếu ớt. Trạng thái tinh thần còn có thể ảnh hưởng đến trạng thái sinh lý nữa.”

“A, [Bản báo cáo 9528 về hệ của thần kinh sinh vật] của Lanka Yuan Glandise phải không? Tôi cũng xem qua rồi..... Cũng phải nói, Lanka kia lần này đúng là gặp thời! Trước đây chẳng qua chỉ là một tiến sĩ thuộc phân viện dân tộc học nho nhỏ, hiện tại y vào tình thông phong tục Địa Cầu, lại từng tiếp xúc lâu dài với Cao Tiểu Tiểu, lời nói cũng có trọng lượng hơn! Hiện tại trong viện nghiên cứu có ngành nào dám bắt kính với cô ta? Ngay cả ba vị trưởng lão đều đối đãi với cô ta vô cùng lễ độ.....”

“Có gì để kiêu ngạo chứ? Ăn may thôi, chỉ là Bán Huyết tộc, nếu không nhờ lúc trước ôm đùi Thân vương Ventruie..... Ôi! Ai đánh tôi đó?!” Trợ thủ B ôm cái đầu bị đánh đau điếng đứng phất dậy! Gầm lên: “Là ai? Đi ra đây!”

Anh ta đằng đằng sát khí nhìn chung quanh một vòng, cũng không thấy một bóng người. Lại bị tổ trưởng ngại ồm ào trừng mắt một cái, đành phải rầu rĩ ngồi xuống. Trong lúc không cam lòng, tầm mắt lại vô ý liếc thấy một quả tùng tròn tròn nằm trên sàn phòng thí nghiệm! Vội vàng đi qua nhặt lên xem xét, “Quả tùng? Ở đâu ra vậy?”

Trợ thủ A cũng chạy lại, nhìn thấy quả tùng, dăm chiêu đoán: “Nói không chừng là cáo lừa..... Bọn Acı từng thấy nó nằm cắn hạt thông trên cửa sổ phòng, hình như là con người kia nuôi, gọi là Tiểu Chi thì phải..... Ai, đúng là phí của trời, thần thú thượng cổ, lại bị lấy cái tên chả có tí khí phách như vậy.....”

“Cáo lừa ăn quả tùng sao? Không phải chúng nó đều sống dựa vào tinh khí của chủ nhân à?” Trợ thủ B nhú mày đưa vật trong tay lại sát đèn ngắm nghía, đột nhiên lặc liếc thấy một đốm lửa đỏ trong góc phòng thí nghiệm, xẹt qua tựa như tinh linh! Vội vàng quay đầu lại thì chỉ thấy đốm lửa đỏ kia nhanh nhẹn nhảy ra cửa sổ!

Hai trợ thủ lập tức chạy đến bên cửa sổ, cúi đầu nhìn xung quanh.....

“Thấy rõ không? Nó trông như thế nào?”

“Không thấy rõ. Tốc độ quá nhanh, chỉ biết là màu đỏ.”

“Nơi này cao như vậy, nó ngã xuống sẽ không chết chứ?”

“Cậu lại đi lo lắng cho thần thú nhà người ta sao? Yên tâm đi, nó có nhảy từ căn phòng cao nhất xuống cũng không chết.....”

Trợ thủ A thu hồi tầm mắt, tựa cằm vào cửa sổ ngửa đầu nhìn căn phòng duy nhất lộ ra trên đỉnh rừng cây nơi Tiểu Tiểu ở, ánh sáng mặt trời rực rỡ làm chói mắt cậu ta.....

Cậu ta xoa xoa mắt tựa trên cửa sổ khó hiểu than thở: “Nói đến căn phòng trên cây, vì sao người Địa Cầu kia chỉ thích ở đó chứ? Căn phòng khô ráo kia, gần như bỏ hoang rồi. Nghe nói tổ hậu cần vì muốn chuẩn bị để cô sử dụng thật thoải mái đã tốn rất nhiều công sức, hiện tại nơi đó trang hoàng còn xa hoa hơn cả phòng của ba vị trưởng lão.....”

Trợ thủ B nhún nhún vai: “Cậu chưa đọc báo cáo của Lanka sao? Nghe nói vì đó là nơi duy nhất có thể phơi nắng”.

“Thích phơi nắng? Người Địa Cầu thật kỳ quái.....”

“Đúng vậy”.

.....

Người Địa Cầu kỳ quái Cao Tiểu Tiểu, lúc này đang tựa vào giường ngủ.

Sau giữa trưa ánh nắng ảm áp từ cửa sổ chiếu vào, khiến cô càng thêm uể oải, buồn ngủ.

Mấy dòng chữ rối rắm trên mớ sách cổ Lanka đưa cho cô cũng càng rối rắm thêm, nhất tề kêu gọi cô thẳng tiến về hướng mộng đẹp.....

Tựa hồ từ sau khi mang thai, cả người đều trở nên thèm ngủ..... Lúc nghĩ như vậy, đôi mắt Tiểu Tiểu đã không mở lên nổi.

Thân là người sinh sôi nảy nở quý giá, đái ngọc của Cao Tiểu Tiểu rất cao.

Biết người Địa Cầu quen ngủ giường hơn quan tài, hội trưởng lão liền nhét hết vào căn phòng này từ giường quý phi đến thảm lông phát nhạc!

Ví dụ như cái giường cổ điển này, không nói đến những đường trạm trở tao nhã tinh xảo và chất gỗ quý giá, chỉ mấy tấm đệm mềm xốp phía trên cũng thoải mái đến mức khiến Tiểu Tiểu tưởng như trở về nhà!

Tựa vào giường mơ mơ màng màng, cánh tay miễn cưỡng khoác bên mép giường, quyển sách nằm trong tay chậm rãi tuột xuống đất, xen lẫn với tiếng sách ngón ngang.

Làn gió nhẹ nhàng khoan khoái trong rừng từ cửa sổ thổi vào, phất qua trang sách tạo nên những tiếng loạt xoạt mềm nhẹ.

Trên bìa những quyển sách hoặc úp hoặc mở đều viết cùng một từ: Thánh kinh.

Vì sao con người có thể kết hợp với Thánh Huyết tộc?

Lanka nói đáp án kỳ thật đã được ghi lại từ sớm, mà dù ở Địa Cầu hay trên Sange đều để lại một vài bản ghi chép. Một trong số đó, chính là thánh kinh.

Cao Đại Bàn xem tới xem lui, cũng vẫn không hiểu.

Nhưng chuyện này liên quan đến sức khỏe và tương lai của cô, không xem không được. Vì thế mỗi ngày liền lặp lại quá trình đáng buồn cố gắng xem –] muốn ngủ –] cố gắng chống chọi –] vẫn muốn ngủ –] xem không hiểu –] Rốt cuộc cũng ngủ.

Không có văn hóa, thật đáng sợ.

Trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, Cao Đại Bàn đã đi tới thế giới mộng ảo dịu êm, bỗng nhiên cảm thấy hai bên má có ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng đụng chạm. Cảm giác như vậy rất giống khi cô ngủ trưa trong căn phòng nhỏ của Old bị Abel dây dưa, Cao Đại Bàn nâng tay cầm lấy ngón tay kia, mỉm cười mở mắt ra, định mở miệng lại lập tức im bặt!

Người đàn ông trước mặt, cô hoàn toàn không biết.

Áo dài cổ điển màu vàng có thắt lưng kết hợp với áo choàng xanh thẫm, mái tóc bạc phía trước cắt ngắn phía sau buộc lại tùy ý xõa trên bờ vai, ngũ quan anh tuân theo hơi hướng nhà binh, khóe miệng tươi cười cũng rất là tùy ý.

Người đàn ông này không phải bất cứ một Thánh Huyết Tộc nào cô từng biết.

Cao Đại Bàn hơi hốt hoảng buông tay đối phương ra, vội vàng ngồi dậy cào cào mái tóc lộn xộn, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Người vừa đến lại cười rộ lên, tầm mắt mập mờ phất qua ngón tay vừa mới bị cô cầm, thần thái tự nhiên ngồi xuống bên giường của cô: “Đang đọc thánh kinh à?” Từ trên mặt đất nhật lên một quyển sách, phui phui tro bụi trên bìa sách, cầm trong tay lật xem, người đàn ông cười nói: “Không nghĩ cô lại cảm thấy hứng thú với loại sách cổ này”.

Cao Đại Bàn bị thái độ quen biết đã lâu của anh ta làm cho rất mất tự nhiên, ngồi trên giường cuộn mình lại né tránh người vừa đến, nhúu mày nói: “Xin hỏi ngài là?”

“Leovino,” Người vừa đến nói xong, tự tiện kéo tay Cao Tiểu Tiểu cúi đầu hôn, sau đó cũng không buông tay, biểu tình vô cùng tự tin, giống như bất luận kẻ nào đều biết anh ta là ai, thân nhiên báo tên: “Leovino de Tzimisce”.

Chưa từng nghe qua = =!

“A, xin chào”. Cao Đại Bàn lơ đãng đáp lời, chuyên tâm rút móng vuốt của mình đang bị đối phương nắm, lại không thể động đậy chút nào.

Người đàn ông tựa hồ bất mãn với phản ứng của cô, tay hơi dùng sức kéo cả người cô đến gần, thấp đầu quan sát gương mặt của cô, “Hình như cô không thích tôi cho lắm?”

Cao Đại Bàn bị tím đầu, cũng hơi khó chịu: “Không ai lại thích người lạ tự tiện xông vào phòng mình, xin ngài buông ra!”

Cao Đại Bàn bực bội.

Bởi vì loại chuyện này, cũng không phải lần đầu tiên xảy ra.

Sự phòng vệ của sở nghiên cứu quả nhiên kém xa thành thân vương. Bất cứ quý tộc nào cũng có thể tùy tiện bước vào phòng cô ngồi bên giường của cô, thậm chí sờ loạn mặt cô. Loại cuộc sống này đúng là quá đủ!

Lúc trước sau khi đi theo Ventruie trở về đế đô, liền gặp phải nghi thức nghênh đón long trọng do các quý tộc chuẩn bị. Đám Thánh Huyết tộc chạy tới vây xem lần này không dùng ánh mắt nhìn bạch đồ ăn thom ngon để nhìn cô nữa—mà dùng ánh mắt xem gà mái đẻ trứng.

Ventruie bảo vệ cô rất kỹ lưỡng, cơ bản không để cô lộ diện trước đám tộc nhân Huyết tộc như hồ rình mò, đã trực tiếp đưa về thành thân vương.

Nhưng mà Cao Đại Bàn chỉ ở lại tòa thành một đêm. Còn chưa trò chuyện với Lanka Silly, đã bị quân thị vệ, thuộc hạ của hội trưởng lão đưa tới viện nghiên cứu, nói là phải kiểm tra sức khỏe theo thông lệ.

Kiểm tra sức khỏe thật ra cũng không có gì, dù sao Ventrue lựa chọn trở về để đô chính là muốn mượn sức của viện nghiên cứu khoa học thuộc hội trưởng lão, bảo đảm sức khỏe cho mẹ con Tiểu Tiểu.

Nhưng đợt kiểm tra sức khỏe này, lại cứ kéo dài không dứt. Rốt cuộc không thể trở về thành thân vương được nữa.

Hỏi đến, có thể chỉ dừng tới mấy câu trả lời sắc mùi học thuật linh tinh “Cần nghiên cứu theo khoa học kỹ thuật, cần quản lý thời gian mang thai, cần nhân viên chuyên nghiệp thiết bị chuyên nghiệp chăm sóc, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn chờ ở đây đi”.

Cao Đại Bàn rất buồn bực, nhưng bản thân không có sức mạnh, người cùng phe duy nhất có thể gặp là Lanka lại là nhân viên kỹ thuật, cũng không có quyền lực thả cô đi.

Bị giam lỏng, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hiện tại cô chỉ có thể chờ Ventrue vừa có sức mạnh vừa có quyền lực đến đưa cô đi.

Nhưng mà, từ sau lần từ biệt ngày ấy rốt cuộc cũng chưa được gặp lại anh ấy.

Trong đám quý tộc cứ hờ ra là đến sở nghiên cứu thăm hỏi cũng chưa từng có anh ta.

Nói thật Cao Đại Bàn hơi lo lắng.

Thời gian Ventrue ở cùng cô tại thành Wish, dù nói thế nào cũng xem như ngài thân vương đã tự tiện rời khỏi cương vị công tác. Nếu thật sự muốn truy cứu, đại khái là phải tự nhận lỗi từ chức thậm chí chịu trách nhiệm trước pháp luật?

Nhưng mặc kệ Ventrue bị giam lỏng ở nhà, hay là bị ném vào ngục ăn cơm tù, Cao Đại Bàn đều muốn ở bên cạnh anh ta.

Về mặt vật chất, viện khoa học đối đãi với cô không tệ, nhưng mà Ventrue mới là người cô tin tưởng và ý lại nhất trên tinh cầu này, tình cảm ở chung hai năm không chỉ một cái giường là có thể thay thế được

Tối thiểu, khi ở bên cạnh đức ngài thân vương, tuyệt đối không có ai dám cầm lấy tay cô không chịu buông như vậy!

Người đàn ông tên là Leovino nghe được lời cự tuyệt của Cao Đại Bàn thì ánh mắt thoáng hiện vẻ khinh thường, hừ nhẹ nói: “Nếu thật sự không muốn tôi tiến vào, lúc nghe tiếng tôi lên lầu có thể quát bảo ngưng lại. Cần gì đợi tôi ngồi xuống bên cạnh cô mới cự tuyệt?” Nói xong nhún mày dùng ánh mắt cản trở “Cô không cần dùng trò mèo thả già bắt thật ấy gạt người” bắn về phía cô.....

Cao Đại Bàn cảm thấy thật mẹ nó oan.

Cái thang máy kia cách căn phòng trên cây này hơn mười mét, cô có là yêu quái mới nghe tiếng bước chân còn nhẹ hơn cả mèo của Huyết tộc! Lỡ tai của người Địa Cầu rất kém có được không?

Giải thích cho loại đàn ông tự cho là đúng này chả có tác dụng gì, cho dù có nói anh ta đại khái cũng sẽ dùng biểu tình “Cô đừng lấy cớ tôi biết cả rồi”, sau đó làm bộ khoan hồng độ lượng cười cười cho qua. Cao Đại Bàn cũng lười giải thích với anh ta, chỉ cần mỗi dùng sức rút tay ra ngoài.

Leovino lại giống như muốn đối nghịch với cô, buồn cười nhìn cô xoay tới xoay lui, nhưng vẫn không chịu buông tay. Miệng còn than thở: “Quả nhiên như lời đồn, người Địa Cầu đúng là yếu ớt... Vóc dáng cũng bé nhỏ... Tuy rằng diện mạo bình thường.” Lại cúi người hít hít bên gáy Cao Đại Bàn, “Nhưng hương vị thật đúng là mê người ~”

Cả người Cao Đại Bàn run run.....

Từ khi điều tra ra cô có mang, dù là vòng tay do Lanka hay túi thơm khử mùi Old cho cô, đều bị viện nghiên cứu không cho đeo. Nghe nói là e ngại những loại hương liệu hiệu quả mạnh đó sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của phụ nữ có thai và sự phát triển của thai nhi.

Hương liệu khử mùi có ảnh hưởng đến sức khỏe hay không Cao Đại Bàn không biết, cô chỉ biết là tháo những dụng cụ phòng hộ này xuống, cô có muốn ăn mình cũng không được. Bất cứ Huyết tộc nào cũng ngửi được mùi của cô. Tuy rằng không đến mức đến đánh mất lý trí dè cô xuống hút máu, nhưng dù cô trốn như thế nào cũng dễ dàng bị đám nhân viên tìm ra. Mà một phiên toái khác, chính là sẽ bị đám khách không mời mà đến này mang theo biểu tình “Ăn ngon thật nha nhất định thơm ngon lắm” liếm môi tùy tiện đùa cợt...

Cao Đại Bàn âm thầm cắn răng, quay đầu né tránh cái đầu Leovino đang từ từ tới gần, nâng tay kia lên định đẩy anh ta ra, lại lập tức bị bắt lấy siết chặt trong lòng bàn tay. Cao Đại Bàn đánh phải tận lực ngửa về phía sau, đối phương cũng không buông tha cúi người theo, cơ hồ để ngửa cô trên giường.....

Hơi quá đáng rồi! Thật sự hơi quá đáng rồi đó! Rốt cuộc người đàn ông này nghĩ mình là ai?! Trong khoảng thời gian này tuy khách đến thăm thỉnh thoảng có động tay động chân nhưng cũng không có ai dám làm càn như vậy!

“Ngài buông ra mau!” Cao Đại Bàn cắn răng.

Leovino lại cười khê: “Cô thật sự muốn tôi buông ra?”

Chẳng lẽ anh ta nghĩ cô đang ve vãn anh ta sao? Cao Đại Bàn cơ hồ muốn lật bàn!

“Nếu xét về tướng mạo khí chất, cô cũng chỉ tầm trung. Cho dù có mùi máu mê người, cũng chỉ cao hơn tầm trung một tí. Nếu không phải là người gây giống, thì cũng không được oai phong như hiện tại”. Leovino một tay nhấc cằm đồng chí Đại Bàn, thân nhiên vuốt ve khuôn mặt của cô khê cười nói: “Kỳ thật chính bản thân cô cũng thấy mình rất may mắn phải không? Một bước lên trời, chen vào hàng ngũ quý tộc, lại được đa số Thánh Huyết tộc coi trọng, đúng là cực kỳ may mắn.”.

Cao Đại Bàn giận dữ, bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vào mắt người đàn ông trên người chậm rãi nói: “Ngài biết sửa vòi nước không?”

Leovino sững sốt.

“Có tình nguyện đi dạo siêu thị cùng tôi không?” Cao Đại Bàn tiếp tục vấn đề, “Tôi thích buổi tối ngủ ban ngày hoạt động, ngài sẽ phối hợp với thời gian nghỉ ngơi của tôi chứ? Có thể chỉ yêu thương một kẻ nhan sắc tầm tầm như tôi, tuyệt đối không đi ra ngoài tìm người đẹp ăn chơi đàng điếm sao? Nhìn thấy tôi sợ lạnh sẽ đi hong thân thể đến chỗ sưởi ấm mới chạm vào tôi? Nhìn thấy tôi bị thương sẽ cảm thấy đau lòng trước chứ không nghĩ chuyện liếm máu sao?”

Leovino tiếp tục ngơ ngác.

“Thánh Huyết tộc thì giỏi lắm sao? Ngài cảm thấy mình khác gì loại sinh vật ngoài hành tinh như tôi đây? Thánh Huyết tộc cần người cũng để lại hai lỗ thủng, cũng không ít đau hơn hai lỗ thủng người khác cần tí nào”. Cao Đại Bàn hừ nhẹ, “Xét về điệu dáng sắc sảo, ngài cũng chỉ gần đạt tầm trung. Cho dù có địa vị tiền tài, cũng vẫn xếp hạng thấp nhất trong số đó! Người đàn ông của tôi thành tâm hơn ngài, địa vị cao hơn ngài, không biết xấu hổ hơn ngài, có bị hủy dung cũng đẹp trai hơn ngài!”

Cao Đại Bàn rút cuộc cũng rút được tay ra khỏi bàn tay của kẻ đang sững sờ kia, chỉ chỉ ra ngoài cửa, “Phiền ngài mau mau rút đi”.

Leovino không phản ứng.

Phòng chừng anh ta còn đang tiêu hóa những lời mới nghe được.

Cũng có thể là đang cân nhắc “Người đàn ông của tôi” cụ thể là cái chức danh gì.

Cao Đại Bàn quyết định không thể nuông chiều kẻ địch, vừa nhấc chân định đá anh ta, anh ta lại đột nhiên nhảy vọt qua một bên!

Một ngọn lửa diêm lệ hùng hực lướt qua người Cao Đại Bàn! Phóng thẳng về hướng mục tiêu công kích, xem chừng ngọn lửa kia sẽ bay thẳng vào đồng đồ gia dụng trong phòng! Lại bị tấm áo choàng màu đen đột nhiên xuất hiện trên không ngăn cản!

Tiểu Chi nhảy tới trước người Cao Đại Bàn, móng vuốt cong lên bày ra tư thế bảo vệ, lớp lông trên lưng dựng thẳng, ngay cả cái đuôi cũng phồng to! Nhe răng gầm gừ đe dọa Leovino và người đàn ông đột nhiên xuất hiện ngăn cản quả cầu lửa kia.

Bàn tay kéo áo choàng chậm rãi buông xuống, lộ ra mặt bên với những đường cong lạnh lùng cứng rắn. Khuôn mặt vẫn kiên nghị như trước, đôi môi nghiêm túc khê nhếch, quân trang nghiêm cẩn tỉ mỉ, huân chương tinh xảo cùng trường kiếm màu đen dắt bên thắt lưng.

Một màn liêu chết trốn chạy trong rừng rậm lúc trước đột nhiên dừng mãnh liệt vào trong óc cô! Giống như một bức tranh ghép vỡ tan trọng nháy mắt bỗng phục hồi thành hình ảnh rõ ràng như cũ. Đối phương vẫn hết như ngày đầu tiên cô đến tỉnh cầu này, vương tử Hắc Long đang đẳng đẳng sát khí từ trên trời giáng xuống. Chính là ánh mắt anh ta nhìn cô, hiển nhiên đã thay đổi.

“Brujah”. Cô kinh ngạc thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Lấy máu lần thứ ba sáu: Kinh thánh là bản ghi chép lại giống sinh vật.

Lưu ý: Chương này có bàn luận một số vấn đề liên quan đến Kinh Thánh, đây chỉ là suy luận hư cấu của tác giả trong bối cảnh khoa học viễn tưởng, các bạn theo đạo Thiên Chúa cân nhắc trước khi xem.

Brujah chỉ nhìn cô, không nói câu nào.

Dưới loại ánh mắt này của đối phương Cao Đại Bàn hơi sợ hãi.

Có lẽ là vì từ trước đến nay mỗi lần cô ở cùng anh ta đều phát sinh một ít sự kiện đổ máu thảm thiết, cho nên từ trong tiềm thức bạn học Đại Bàn rất sợ anh ta. Thấy anh ta, liền nhau nhúc nhích đến tận xương thịt.

Nhưng người đàn ông này lại luôn mang đến cho cô một cảm giác thật đặc biệt, ánh mắt anh ta nhìn cô cùng những lời anh ta nói với cô, luôn cực kỳ mâu thuẫn.

Ví dụ như câu “Không muốn chết thì cách xa tôi một chút”, nhưng anh ta lại luôn tới gần cô.

Ví dụ như câu “Thành thật xin lỗi”, anh ta lại nói ra khi cô đã quyết định không hận anh ta nữa.

Cao Đại Bàn không biết nên đối xử với anh ta như thế nào.

Brujah sau khi lặng im một lát, lại thân nhiên nói một câu làm Cao Đại Bàn càng thêm rối rắm. Anh ta nói: “Em đã trở lại”.

(Myu: Địa vị của Đại Bàn đã thay đổi, và vị trí trong tim một số người cũng thay đổi nên mình cũng đổi cách xưng hô luôn nhé.)

Khẩu khí kia giống như là người lớn nói với đứa bé không nghe lời chạy ra ngoài, sau đó lại ngoan ngoãn trở về.

Trần ngập cảm giác “Em là vật sở hữu của tôi, hiện tại vật đã về chủ cũ”.

Cao Đại Bàn rất rối rắm, trả lời “Ừ” Cũng không được, “Không” Cũng không được.

Cũng may Brujah chỉ nói một câu như vậy, liền quay đầu đi, lạnh lùng nghiêm mặt hất áo bày ra tư thế tiễn khách với Leovino: “Ngài công tước, xin mời rời khỏi đây”.

Leovino lười biếng tựa vào cạnh cửa, khó chịu nhíu mày: “Hầu tước Brujah, hình như ngài không có tư cách đưa ra loại yêu cầu này với tôi thì phải?”

“Hình như lâu lắm rồi ngài công tước không tham gia chính sự. Từ sau trận chiến ở bình nguyên Zahara một năm trước, tôi đã được hội trưởng lão sắc phong làm công tước”. Biểu tình Brujah vô cùng lạnh nhạt, “Tôi nghĩ hiện tại tôi hẳn là có tư cách mời ngài rời khỏi?”

Leovino thu hồi nụ cười lạnh, đứng thẳng dậy, hừ mũi: “Không bằng cùng đi?”

Brujah nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cao Đại Bàn, người phía sau đang ôm Tiểu Chi lộ ra biểu tình vui sướng “Phải đi sao rốt cuộc cũng đi rồi”. Ánh mắt của ngài tướng quân âm trầm đi, quay người dẫn đầu bước ra cửa.

Thấy đối phương thật sự nói đi là đi không ham chiến chút nào, Leovino đã lỡ nói cũng không tiện nuốt lời, đành phải đi theo.

Nhìn chằm chằm đến khi bóng dáng hai người đàn ông biến mất trong thang máy, Cao Đại Bàn mới từ trên giường đứng lên, lắc lắc cổ tay bị siết đến xanh tím của mình, thở phào một cái.

Tiểu Chi thấy kẻ địch đã rời đi, lập tức quay đầu, không biết từ nơi nào lấy ra một quả tùng, dùng hai móng vuốt nhỏ cầm lấy đưa cho Cao Đại Bàn, sau đó vẫy vẫy đuôi.

Cao Đại Bàn vô lực, đứng dậy tìm cái búa nhỏ, bắt đầu gõ quả tùng.

“Tiểu Chi mày thật sự là cáo à? Tại sao tập tính lại giống như sóc vậy?”

“Quả vô cùng chi là đồ ăn vặt của cáo lửa mà thôi, bữa ăn chính của nó là tinh khí cô phát ra”. Một giọng nữ ngắn gọn lưu loát cao vút đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, nữ vương Lanka ăn vận mát mẻ kêu gọi lập tức thông thả đi vào phòng, “Tôi vừa mới gặp được công tước Leovino và tướng quân Brujah trong thang máy, có phải bọn họ tới tìm cô không?”

Cao Đại Bàn ai oán ngẩng đầu nhìn Lanka.

Lanka ôm trán: “Cô đúng là xui xẻo.”.

“Ventruie gần đây thế nào rồi?” Cao Đại Bàn rầu rĩ hỏi, đứng dậy đóng cửa sổ.

Lanka lắc đầu, từ trong bóng râm ở cửa đi vào, tựa vào giường Đại Bàn dùng tay bóp hết quả tùng này đến quả tùng khác, “Làm sao tôi biết được? Ai cũng biết tôi thuộc phe thân vương, là đối tượng trọng điểm tuyệt đối phòng bị. Thở ra vào của tôi gần đây đều bị khóa, cũng không thể liên lạc với bên ngoài.”.

Cao Đại Bàn thờ dài.

Lanka bóp nát một quả tùng cuối cùng, vỗ vỗ đầu cô, trấn an: “Đừng lo lắng, ngài Ventruie không phải là kẻ ngốc ngồi chờ bị làm thịt. Mà hiện tại cô còn quý giá hơn cả thân vương, cũng sẽ không gặp phải chuyện gì đâu”.

Cao Đại Bàn gật gù đầu.

Lanka nhìn quét qua các bản kinh Thánh cũ, hỏi: “Thế nào? Xem một tuần rồi, vẫn chưa tìm ra manh mối gì sao?”

“Hoàn toàn không có”. Cao Đại Bàn lắc đầu, “Chỉ có một chuyện kỳ lạ là, kinh Thánh của các người rất khác với kinh Thánh tôi từng đọc..... Không phải nói là tinh giản hơn rất nhiều, cứ như chỉ có phần cốt lõi, giống bản ghi chép thí nghiệm hơn là thần thoại”.

“Kinh Thánh vốn là bản ghi chép thí nghiệm”. Lanka bình thản đáp.

Cao Đại Bàn đỏ mặt hỏi lạnh, “Lanka, những lời này của cô dễ dàng phủ định sự tồn tại một trong ba tôn giáo lớn của địa cầu đó.....”.

“Kinh Thánh của các cô được sử dụng làm giáo lý cho các tôn giáo, bên trong tự nhiên phải dựa theo ý của người tuyên giáo thêm vào một số việc nhỏ như thật, cùng với phần tuyên dương lễ giáo nhân nghĩa thiện ác. Mà bản cũ bị Huyết tộc mang đi khỏi Địa Cầu này, mới là ghi chép nguyên thủy chân chính! Tôi là nhà khoa học, chỉ biết theo đuổi sự thật”.

Lanka lật lật kinh Thánh trong tay, “Kỳ thật tuy rằng đã mượn có che đậy, nhưng trong những quyển sách cổ này vẫn ghi lại một số sự thật. Ví dụ như, có liên quan đến nguồn gốc của loài người — tuy rằng các dân tộc khác nhau, các chủng tộc khác nhau, thậm chí truyền thuyết cũng khác nhau, nhưng nội dung ghi chép lại vô cùng tương tự. Kinh Thánh ghi thượng đế lấy đất tạo ra con người, thổi khí ban cho sinh mệnh.(1) Trong thần thoại Trung quốc nói Nữ Oa nặn đất thành hình người, thổi hơi ban cho linh hồn..... Kỳ thật những truyền thuyết đó đều ẩn chứa cùng một tin tức: Con người đầu tiên đã được một sinh vật cấp cao nào đó, tồn tại giống như đáng ‘Tạo hóa’, dùng thủ đoạn nào đó ‘Chế tạo’ ra. Vật liệu lấy từ mặt đất, hơn nữa trong quá trình chế tạo người chế tạo đã rót vào nó thứ gì đó..... Như vậy nghe có giống thí nghiệm sinh vật không?”

Cao Đại Bàn rùng mình.....

Lanka nâng ngón tay chỉ vào viện nghiên cứu trong rừng rậm, “Tuy rằng khoa học kỹ thuật của chúng tôi chưa đạt tới trình độ chế tạo sinh vật có trí tuệ, nhưng sinh vật bậc thấp bình thường đã có thể hoàn toàn dùng nguyên liệu tự nhiên, thông qua tác dụng của điện giật và tia phóng xạ để ban sinh mệnh cho chúng. Tôi cho rằng, vào thời thượng cổ, trong vũ trụ nhất định đã tồn tại một nền văn minh cao hơn Sange hiện tại nhiều lắm! Mà chính nền văn minh này tìm được Địa Cầu, chế tạo con người..... và Huyết tộc”.

Cao Đại Bàn kinh ngạc ngẩn đầu!

Lanka nhìn cô, bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ cho tới bây giờ cô hoàn toàn không nghĩ tới, chúng ta vốn cùng một nguồn gốc sao?”

Cao Đại Bàn nghĩ nghĩ, vô đầu, “Các người không phải thi thể à?”

Gân xanh ẩn hiện trên trán Lanka.....

Cao Đại Bàn co rúm lại nhỏ giọng: “Không phải thi thể không phải.....”.

“Nếu con người và Huyết tộc thật sự không hề liên quan gì đến nhau, trong vũ trụ mênh mông này, lại có hai giống loài từ sinh lý đến cấu tạo tương tự tới mức đó cũng quá kỳ quái?” Giờ tay quăng kinh Thánh cho Cao Đại Bàn, ngồi xuống giường, rót cho mình ly nước, nhấp một ngụm, Lanka nhíu mày thắc mắc: “Tiểu Tiểu, cô cảm thấy người đàn ông và người phụ nữ xuất hiện sớm nhất trên Địa Cầu là ai?”

Cao Đại Bàn suy tư một chút, “Adam và Eve?”

“Sai!” Một tay Lanka cầm cái ly chỉ về hướng Cao Đại Bàn, “Người đàn ông sớm nhất chính là Adam, nhưng người phụ nữ sớm nhất, phải là Lilith mới đúng”.

Cao Đại Bàn hoài nghi: “Lilith? Yêu nữ kia á? Không phải đâu..... Nhưng mặc kệ là kinh Thánh hay thần thoại truyền thuyết gì đó đều nói Adam Eve là tổ tiên của loài người mà”.

“Ồ, vậy sao?” Khẩu khí Lanka đầy vẻ khinh thường, “Vậy tôi hỏi cô Eve được sinh ra như thế nào?”

“Thượng đế dùng xương sườn của Adam làm..... À!” Cao Đại Bàn che miệng lại, “Chẳng lẽ.....”.

“Nhìn xem đoạn kinh Sáng Thế này có ghi chép về Eve: ‘Thần Jehovah* bảo anh ta đi ngủ, anh ta liền đi ngủ. Vì thế người lấy một cái xương sườn của anh ta, nối liền thịt lại.....’”(2) Lanka chậm rãi đọc kinh Thánh, “Cô cảm thấy đoạn ghi chép này giống cái gì?”

(*Thần Jehovah: Vị thần tối cao trong đạo Do Thái.)

“Gây tê chữa bệnh và khâu lại sau khi giải phẫu.....”. Cao Đại Bàn cúi đầu thì thào.

“Còn có chỗ này,” Lanka đổi sang một đoạn khác, “Thần Jehovah dùng xương sườn lấy từ trên người Adam, tạo thành một phụ nữ.”(3) Từ trên người bản thể lấy tế bào ra, sắp xếp, phân rã, chế tạo sinh mệnh mới. Ai, loại kỹ thuật này tại sao nghe qua giống như.....”.

“Nhân bản”. Cao Đại Bàn gật đầu lia lịa, “Đúng là rất giống. Nhưng mà, giới tính của bọn khác nhau..”.

Lanka hừ một tiếng, “Làm ơn đi, ngay cả khoa học kỹ thuật ở Địa Cầu cũng đủ để thay đổi tính, cô cảm thấy này đối với đáng ‘Tạo hóa’ vẫn minh hơn cả chúng ta, lại là vấn đề khó sao?”

Cao Đại Bàn im lặng.

Đây là xương từ xương tôi, thịt từ thịt tôi! Nàng sẽ được gọi là đàn bà, vì đã được rút ra từ đàn ông.

(4)

Xương từ xương tôi, thịt từ thịt tôi.

Một tôi khác trên thế giới này.

Nếu không thêm yếu tố huyền ảo gì, chỉ suy xét bằng lý trí khoa học, thì chỉ có thể là người nhân bản?

“Còn có, bản ghi chép đầu tiên của kinh Thánh cũng không dùng ngôn ngữ tiếng Anh. Mà cái từ đơn ‘Phụ nữ’ này là một từ ghép, hàm nghĩa cũng không phải là giống cái, mà gần giống như ‘Một bộ phận của tôi’ ‘Phân thân của tôi vân vân’.

Lanka lật một quyển sách ngôn ngữ học khác, “Hơn nữa trong kinh Thánh cho tới bây giờ cũng chưa nói rằng đáng tạo hóa chế tạo Eve là để giao phối hoặc làm bạn đời với Adam, trên thực tế nguyên văn đã dùng từ ‘helper’. Nói cách khác, đáng tạo hóa chế tạo ra Eve chỉ để cung cấp cho Adam một trợ thủ, cùng quản lý vườn địa đàng”.

(5)

Vứt sách ngôn ngữ qua một bên, Lanka đứng dậy ngồi xổm đào tìm tư liệu khác, “Quyển nào ấy nhỉ. Ừm. Tôi nhớ rõ căn cứ ghi chép, Adam vốn giao phối với các động vật khác trong vườn địa đàng, nhưng anh ta nhanh chóng bắt mặn, vì thế mới yêu cầu đáng tạo hóa ban cho một người bạn đời hình người chân chính. Đó đại khái chính là lúc Lilith xuất hiện. Ghi chép đến đây bắt đầu thiết sót, cơ hồ không có tài liệu gì ghi lại lý do Lilith rời đi. Cho nên tôi phỏng đoán.”. Lanka từ đóng sách ngẩng đầu lên, “Người phụ nữ đầu tiên trên thế giới, Lilith cũng không rời đi, những ngày rời khỏi Adam, thực chất có thể là thời gian cô ấy mang thai”.

“Hả hả?!” Cao Đại Bàn lắp bắp, “Adam còn, còn sinh con với Lilith sao?”

“Chỉ là phỏng đoán của tôi thôi”. Lanka cúi đầu tiếp tục đào bới, “Nhưng như vậy mới hợp lý. Chẳng lẽ cô chưa bao giờ nghi ngờ, vì sao phần sau của kinh Thánh lại đột nhiên xuất hiện những người phụ nữ kết hợp với con cháu của Adam ư? Adam cùng với con cháu của anh ta đều là con thần. Kinh Thánh có ghi ‘Các con thần thấy những nữ tử này xinh đẹp, chọn lựa theo ý mình, cưới về làm vợ. Như vậy tôi hỏi cô, những nữ tử đó từ đâu chui ra?’

(6)

“Ý của cô là, trên Địa Cầu từ thuở xưa đã có hai loại người. Một loại là con cháu của người đàn ông và người phụ nữ đầu tiên, còn có một loại chính là con cháu của Adam và người nhân bản của chính anh ta sao?” Cao Đại Bàn run rẩy.

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cho rằng, loại trước chính là con người, còn loại sau, chính là Huyết tộc”. Lanka nghiêm nghị, “Từ góc độ ghen mà nói, ghen của Adam và Lilith đều hoàn mỹ, cho nên con cháu của bọn họ rất bình thường, các chức năng trong cơ thể cũng đầy đủ. Đây cũng là lý do vì sao con người có năng lực sinh sản. Nhưng Eve, cô ta là một người nhân bản, bản thân sẽ có chỗ thiếu hụt – đây là vấn đề không thể nào tránh khỏi của kỹ thuật nhân bản, cũng là một biểu thức số học cực hạn, không liên quan đến trình độ khoa học kỹ thuật. Sau đó, phần ghen thiếu hụt này lại kết hợp với ghen bản thể sinh ra con cháu, sẽ không ngừng phóng đại chỗ thiếu hụt trong ghen!”

Cao Đại Bàn gật đầu, “Quả thật, Địa Cầu chúng tôi cũng cấm họ hàng gần kết hôn, sợ sẽ sinh ra đời sau không trọn vẹn. Adam lại cùng người nhân bản của chính anh ta”. Cao Đại Bàn rung mình, đây đại khái là “Họ hàng” gần nhất rồi.

Cao Đại Bàn hơi nghi hoặc, “Nhưng vấn đề chúng ta có thể nghĩ đến, đáng ‘Tạo hóa’ rất giỏi kia hẳn là cũng có thể nghĩ đến, vì sao người lại mặc kệ để nó tiếp diễn?”

Lanka lắc lắc đầu, “Ai nói đáng tạo hóa là người tốt? Ngay từ đầu tôi đã nói, sự xuất hiện của con người rất có khả năng là xuất phát từ thí nghiệm của một sinh vật văn minh nào đó. Như vậy vì sao bọn họ lại không thể tiếp tục thí nghiệm?” Lanka chỉ cho cô xem mấy tờ sau của kinh Cựu Ước, “Xem đi, bắt đầu từ chỗ này, tất cả ghi chép đều là con cháu của Adam và Eve là ai, sống bao lâu, sinh được mấy con. Cô cảm thấy loại ghi chép này giống như là thần thoại tôn giáo sao?”

Cao Đại Bàn chậm rãi lắc đầu, “Không, giống ghi chép quan sát thí nghiệm hơn”.

Đúng vậy, báo cáo quan sát.

Giống như khi cô đang học trung học làm thí nghiệm quan sát trứng ếch trong giờ sinh vật, hoặc là hành tây cắt miếng.

“Hai ghen thiếu hụt không ngừng kết hợp chồng chéo, sẽ chỉ làm chỗ thiếu hụt đó không ngừng lan truyền qua đường sinh dục”.

Lanka đóng sách lại, cười khỏ nhìn về phía Cao Tiểu Tiểu, “Nếu lấy con người làm tiêu chuẩn, Huyết tộc sợ ánh sáng sợ nóng, thích uống máu tươi, tứ chi cứng nhắc, chu kỳ hoạt động của tế bào kéo dài vô hạn, xương cốt cơ bắp cứng rắn quá độ, cùng với nhược điểm trí mạng là chức năng sinh sản suy

thoái, đều thể hiện chỗ thiếu hụt từ trong ghen!”

Biểu tình của Lanka bình tĩnh đến lạnh lùng, “Nếu nói, con người là kết quả thí nghiệm thành công của tạo hóa, như vậy Huyết tộc, chính là sản phẩm thất bại! Như vậy con người kết hợp với Huyết tộc, từ góc độ khoa học mà nói, chính là một loại ô nhiễm ghen!”

Cao Đại Bàn sùng sốt.

“Nếu tôi là người thí nghiệm, tuyệt đối sẽ ngăn cản thứ sản phẩm thất bại này làm ô nhiễm sản phẩm thành công”. Lanka đùa nghịch lộn tóc mai, khẩu khí thân nhiên: “Mà trên thực tế, đáng sáng tạo kia cũng đã thật sự làm như vậy. Kỳ thật trong kinh Thánh của con người cũng có ghi lại về đoạn này, xem chỗ này đi, Jehovah nói, ta muốn hủy diệt tất cả con người và muôn thú trên mặt đất, kể cả côn trùng, và chim trên trời, bởi vì ta hối hận đã tạo ra chúng”

(7)

“Đại hồng thủy sao.....”. Cao Đại Bàn thì thào.

“Đúng, nhưng hồng thủy chỉ là một phép ẩn dụ, tượng trưng cho thanh tẩy, thanh tẩy ghen”. Lanka xoay người lật một quyển sách khác, “Còn có một phép ẩn dụ khác rất nổi tiếng, chắc cô cũng biết, chính là câu chuyện ‘Thuyền cứu nạn của Noah’. Tôi nghĩ ngay lúc đó hẳn là phải có hai chiếc thuyền cứu nạn, một con thuyền giống như chỗ tránh nạn, bên trong là sản phẩm thí nghiệm thành công, ghen tinh thuần – con người.

Mà một chiếc thuyền khác, hẳn là phi thuyền vũ trụ chân chính – thuyền chở Huyết tộc chạy trốn.

Từ góc độ Huyết tộc mà nói, tôi nghĩ khoa học kỹ thuật của bọn họ lúc ấy cũng đã đủ để làm chuyện này. Trong kinh Thánh cũng có đoạn ghi lại Adam và Eve đánh cắp “trái Trí tuệ” trong vườn địa đàng phải không? Gặp phải nguy cơ diệt tộc lấy khoa học kỹ thuật cứu mạng, lên thuyền Noah, thoát khỏi Địa Cầu, đi đến Tinh cầu Sange xa xôi ở đâu kia vũ trụ để sinh tồn, kỳ thật là một phương pháp rất thông minh, không phải sao?”

Cao Đại Bàn trầm mặc thật lâu, thờ dài một hơi, “Cho dù là sự thật, tôi nghĩ Thánh Huyết tộc cũng sẽ không chấp nhận cách nói ghen ô nhiễm này.....”.

Lanka bỏ sách xuống, có vẻ mệt mỏi ngửa đầu nằm lăn ra giường, dùng cánh tay che mắt thì thào: “Đúng vậy, tuy rằng đó đều là phỏng đoán của tôi, nhưng tôi cho rằng giả thuyết này ăn khớp và hợp lý nhất. Nhưng mà trường lão Tremere tuyệt đối sẽ không chịu công nhận, cũng sẽ không cho phép phát biểu một luận văn như vậy. Bởi vì dựa theo sự phỏng đoán của tôi, chỉ có chứng minh ông trời thật sự muốn tiêu diệt Thánh Huyết Tộc!”

Có lẽ, ông trời thật sự muốn Thánh Huyết Tộc diệt vong.....

“Nhưng mà các người đã phản kháng “ông trời” một lần, có phản kháng lần thứ hai cũng không sao”. Cao Đại Bàn cười cười, “Cho tới bây giờ tôi cũng không cảm thấy Huyết tộc là một chủng tộc tin vào mệnh trời. Cho dù là con người, cũng không nghe lời đến vậy..... Tôi xuất hiện thật đúng lúc phải không?”

Sắc mặt Lanka nghiêm túc: “Tôi cũng không cho rằng đây là chuyện tốt gì. Cô không hiểu sao? Kỳ thật sinh con với Huyết tộc, là một loại ô nhiễm đối với ghen của cô. Kể được lợi chỉ có Huyết tộc đang gặp phải cảnh diệt vong, mà con cháu của cô sẽ phải mang sự thiếu hụt của Huyết tộc vĩnh viễn!”

Cao Đại Bàn trầm mặc, đừng đem sự tồn vong của con người giao cho một người dân thành thị bé nhỏ như cô quyết định...

“Cẩn thận ngủ lại đi”. Lanka thờ dài, “Làm cấp dưới của thân vương Ventruie, tôi hy vọng cô có thể sinh con cho thân vương Ventruie. Nhưng làm một nhà khoa học, tôi lại hy vọng cô đừng sinh đứa bé này ra”.

Cao Đại Bàn lại càng trầm mặc hơn.....

To be continued...

Tác giả nói nhảm:

Gần đây răng nanh càng ngày càng dài.

Lúc ngậm miệng lại có khi sẽ lộ ra ngoài môi một chút.

Chẳng lẽ thức đêm nhiều sẽ biến thành Vampire sao? ==

Quản chúng: Cô còn có thể khủng hơn nữa à? !

(1): Thần Jehovah dùng bụi đất trên mặt đất tạo ra con người, thổi hơi vào trong lỗ mũi anh ta, anh ta liền được có sinh mệnh, tên là Adam ↑

The LORD God formed the man from the dust of the ground and breathed into his nostrils the breath of life, and the man became a living being.

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(2): Thần Jehovah thần bảo anh ta ngủ, anh ta liền đi ngủ. Ngài gỡ một cái xương sườn của anh ta xuống, nối liền thịt lại. ↑

So the LORD God caused the man to fall into a deep sleep; and while he was sleeping, he took one of the man's ribs and closed up the place with flesh.

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(3): Sau đó, thần Jehovah lấy xương sườn của anh ta, tạo thành một người phụ nữ.↑

Then the LORD God made a woman from the rib he had taken out of the man.

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(4): Người đàn ông nói, đây là xương từ xương tôi, thịt từ thịt tôi, có thể gọi nàng là đàn bà.↑

The man said, "This is now bone of my bones and flesh of my flesh; she shall be called 'woman'.

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(5): Thần Jehovah nói, người đàn ông sống một mình không tốt, ta muốn tạo ra một người trợ thủ để trợ giúp cậu ta.↑

The LORD God said, "It is not good for the man to be alone. I will make a helper suitable for him."

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(6): Các con thần nhìn thấy các cô gái xinh đẹp, tùy ý chọn lựa, lấy về làm vợ.↑

The sons of God saw that the daughters of men were beautiful, and they married any of them they chose.

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(7): Jehovah nói, ta muốn hủy diệt tất cả con người và muôn thú trên mặt đất, kể cả côn trùng, và chim trên trời, bởi vì ta hối hận đã tạo ra chúng.↑

So the LORD said, "I will wipe mankind, whom I have created, from the face of the earth—men and animals, and creatures that move along the ground, and birds of the air—for I am grieved that I have made them."

——《 Kinh Thánh 》 Kinh Cựu Ước _ Sáng thế

(9) Theo truyền thuyết của người Do Thái (Cổ), Lilith là người vợ đầu tiên của Adam, được tạo ra từ cát bụi của trái đất, nhưng Lilith lại bướng bỉnh và ngang ngạnh, luôn tìm cách tránh xa Adam và từ chối làm vợ anh ta. Lilith cho rằng cô và Adam được tạo ra để đứng ngang hàng nhau, chứ không phải cúi lạy hay làm những gì Adam yêu cầu (cả hai đều được tạo ra từ cát bụi trên trái đất). Nên Lilith đã bỏ đi và để Adam lại một mình, Adam đến trước thượng đế và nói: "Hỡi người sáng tạo vĩ đại, người phụ nữ người tạo cho con đã bỏ đi rồi!"

Trước khi tạo thành Eve, thượng đế đã đưa ba thiên thần đến khuyên giải Lilith trở về với Adam, tuy vậy cô ta vẫn từ chối, thượng đế liền trục xuất cô ta khỏi thiên đàng và nguyên rủa Lilith rằng: sẽ lấy đi một trăm sinh mạng của những trẻ mà Lilith sinh ra. Lilith nói với các thiên thần rằng cô ta sinh ra là để tiêu diệt những đứa trẻ mới chào đời, các thiên thần nghe vậy, đều đồng loạt tìm cách bắt Lilith về thiên đàng. Lilith lập một lời thề với các thiên thần: Nếu nơi nào có đề tên của ba vị thiên thần, Lilith sẽ nhớ và tránh xa nơi đó, đứa trẻ sẽ được sinh ra. Các thiên thần đồng ý và để Lilith ra đi...

Sau này trở thành vợ của Satan, Lilith sinh cho Satan một trăm con quỷ và tất cả đều bị diệt vong...

Theo các nhà nghiên cứu ma quỷ, Lilith là nữ chúa của các succubus (Những ma nữ, hay còn gọi là Lilim mê hoặc đàn ông), luôn có ý định tiêu diệt những đứa trẻ mới sinh, vì vậy mới có thông tục viết những công thức phòng trừ Lilith trong phòng hộ sinh của người Do Thái, trên các tấm bùa có viết của ba thiên thần mà Lilith đã gặp, được dán ở bốn góc phòng hộ sinh. Lilith còn được xem như công chúa của địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lấy máu lần thứ ba bảy: Nền giáo dục Địa Cầu bị xem thường.

Đứa bé này rốt cuộc có nên sinh ra hay không?

Kỳ thật vấn đề này với Cao Đại Bàn mà nói, cũng không tính là vấn đề.

Ô nhiễm gen gì đó đối với nhà khoa học coi như là một vấn đề rất trầm trọng, nhưng với người dân thành thị chạy ăn từng bữa, đúng là không có ý nghĩa

gì. Cao Đại Bàn chỉ tự hỏi không đến mười phút liền bỏ qua.

Nếu cô không làm gì cũng sẽ chết, gien của loài người không phải cũng đoạn tuyệt từ đó sao?

Sinh vật đều tiến hóa thuận theo hoàn cảnh để tiếp tục sinh tồn, vì sao con người không thể?

Ai quy định gien của con người không thể thay đổi?

So với hoàn toàn biến mất trong vũ trụ, cô tình nguyện bị ăn mòn mà sống sót.

Huống chi, sự tồn tại của cô sẽ cứu chuộc một chủng tộc kẻ cận trên bờ diệt vong.

Cảm giác làm anh hùng đúng là không tệ.

Nhưng mà đồng chí Cao Đại Bàn anh hùng, từ sau lần thảo luận về việc lai giống trong kinh Thánh ngày đó, thì không nhìn thấy Lanka nữa.

Cao Đại Bàn có thể lý giải.

Nếu cô là ba kẻ đầu sỏ của hội trưởng lão, cũng sẽ lập tức cách ly phần tử nguy hiểm dùng những lời ma quỷ khoa học để mê hoặc kích động niềm hy vọng quý giá của chủng tộc mình.

Lanka là một nhân viên nghiên cứu khoa học thông minh, nhưng muốn làm chính trị vẫn còn kém một chút.

Tuy vậy thông qua chuyện này, Cao Đại Bàn cũng hiểu được, phòng mình đại khái là có giấu máy quay giám sát.

Mấy thư như quyền riêng tư gì đó đối với người ngoài hành tinh như cô mà nói hầu như không tồn tại.

Cao Đại Bàn cảm thấy mình cần chú ý đến tư thế ngủ hơn

Lúc này bạn học Đại Bàn còn không biết, kỳ thật các vị lãnh đạo của hội trưởng lão điều Lanka rời khỏi cô, ngoại trừ lo lắng đến ảnh hưởng của tư tưởng tự do hóa ra, còn có một nguyên nhân khác — các trưởng lão quý tộc cho rằng đồng chí Lanka xuất thân Bán Huyết tộc, không được giáo dục đầy đủ, hành vi cử chỉ mạnh mẽ phóng đảng sẽ tạo ra ảnh hưởng ác liệt đến Cao Đại Bàn vốn đã đủ bình dân đủ tục tần đủ nhà quê*

(*Nguyên văn là để nhũ: tiếng địa phương Bắc Kinh; dùng để hình dung những kẻ nhà quê, không hiểu việc đời.)

Ban đầu Cao Đại Bàn cảm thấy lý do này khiến người ta muốn học máu.

Phun xong rồi lại cảm thấy kỳ thật đối với Thánh Huyết tộc mà nói loại phương thức tư duy này đại khái là rất bình thường.

Kế thừa sinh mệnh dài lâu đến dị thường và lịch sử càng lâu đời hơn của Huyết tộc, Thánh Huyết tộc trên tinh cầu Sange vẫn duy trì một loại kiêu ngạo và tự tôn cho mình là danh môn thế gia cực kỳ khó hiểu. Giơ tay nhắc chân, dùng cơm uống rượu, quần áo trang sức, tiệc tối vũ đạo, hành lễ tiến thoái..... Tất cả phương diện trong cuộc sống đều giữ lại loại cảm giác xưa cũ đậm đặc, và phong thái quý tộc tao nhã lịch lãm.

Nói trắng ra, chính là làm bộ làm tịch.....

Lấy một cái ví dụ nhé, ví dụ như vũ khí tùy thân của đàn ông trong giới quý tộc, nhất định là kiếm dài cổ điển.

Kỳ thật với khoa học kỹ thuật của Sange, dù là súng hay kiếm laser cũng đều là vũ khí có lực công kích rất mạnh. Ví dụ như kiếm laser, khi không dùng rút lại thành chuỗi kiếm mang theo rất tiện, bản thân tia laser bắn ra còn có khả năng ăn mòn và lực cắt nhất định. Cho dù có ở trong tay kẻ vô dụng như Cao Đại Bàn cũng có lực sát thương tương đối. Hiển nhiên ở trong thực chiến cũng là loại vũ khí rất ít tổn sức. Nhưng cơ hồ không có ngoại lệ, tất cả nam quý tộc trong Thánh Huyết tộc đều lựa chọn kiếm dài cổ điển tinh xảo bằng kim loại!

Tuy rằng với cơ bắp Thánh Huyết tộc, thì lực sát thương của kiếm kim loại cũng chẳng khác gì kiếm laser, nhưng lý do các quý tộc lựa chọn kiếm kim loại tuyệt đối không phải xuất phát từ sự lo lắng cho hiệu suất chiến đấu, mà xuất phát từ mỹ quan và phẩm vị. Hành động này giống như những người giàu có thích thu thập đồ cổ trên Địa Cầu.

Dùng đồ cổ chém người, đúng là vừa khoe giàu vừa làm bộ làm tịch.....

Về điểm này đồng chí Cao Đại Bàn không có bình luận gì.

Trong mắt người dân thành thị theo chủ nghĩa thực dụng, đao chém người đương nhiên là càng nhanh càng tốt, phải biết rằng khám nghiệm đá quý quá lớn ngoại trừ gia tăng lực cản không khí ra thật sự không có tác dụng gì..... =

Tại phương diện này, Lam Huyết tộc lại hoàn toàn bất đồng với Thánh Huyết tộc. Lam Huyết tộc vốn là dân bản địa, trước khi Thánh Huyết tộc di chuyển đến Sange, trình độ văn minh vốn rất thấp, còn sống theo kiểu quần cư bộ lạc. Mà những văn minh hiện đại Lam Huyết tộc có được bây giờ hoàn toàn nhờ vào sự dạy bảo của Thánh Huyết tộc, đương nhiên cùng với văn hóa du nhập của các hành tinh khác trong vũ trụ.

Thánh Huyết tộc làm kẻ thống trị vì muốn dễ dàng quản lý quốc gia, có thể nói là tàn nhẫn, đã phá hủy văn hóa vốn có của Lam Huyết tộc. Còn nắm giữ

quyền không chế việc trọng sinh của Lam Huyết tộc, làm cho mỗi thế hệ Lam Huyết tộc vừa mở mắt ra, nền giáo dục nhận được đều đến từ Thánh Huyết tộc.

Bọn họ không có lịch sử, cũng không có chữ viết của riêng mình.

Chân chính giữ lại bản sắc, đại khái cũng chỉ có nhóm dân tộc thiểu số tồn tại như phần tử khủng bố luôn gây náo động. Ví dụ như, tộc Danger hận Thánh Huyết tộc thấu xương.

Có lẽ xuất phát từ sự trống rỗng này, Lam Huyết tộc rất dễ dàng chấp nhận những thứ mới mẻ. Bọn họ không có truyền thống, cho nên bọn họ chỉ theo đuổi những thứ thịnh hành.

Ăn mặc, rượu ngon, vũ khí, tri thức..... Cái gì mới mẻ liền theo đuổi cái đó. Ở trên lưng đàn ông Lam Huyết tộc, bạn có thể nhìn thấy kiếm lam quang hoặc là súng hạt gia tốc mới nhất năm nay. Áo choàng tượng trưng cho thân phận nhưng cực kỳ vương vãi, chỉ khi có bão cát lớn mới lấy ra dùng, quần áo vũ trụ bó sát người nhanh nhẹn thậm chí bại lộ mới là loại y phục thịnh hành bọn họ thích nhất.

Trái lại, cách ăn mặc thịnh hành của Thánh Huyết tộc, đến nay vẫn là áo vạt dài cùng với tay áo đính ren rườm rà hoa lệ theo phong cách cung đình.....

Cho nên trong giới quý tộc, người muốn mặc cái gì thì mặc cái ấy, nhìn thấy áo lông làm cho Cao Đại Bàn không tệ liền làm luôn một bộ cho mình như thân vương Ventruie, đương nhiên, sẽ bị liệt vào hàng ngu phần tử quái dị không có quy củ.....

Nếu nói bất cứ thứ gì có lịch sử quá dài thì sẽ tích lũy rất nhiều sự cổ hủ, như vậy Thánh Huyết tộc chính là cổ hủ trong cổ hủ.

Bạn học Cao Đại Bàn dân thường trong giới dân thường, hiện tại, còn chưa ý thức được nổi bi ai khi gả vào nhà giàu.

Hội trưởng lão hiển nhiên cho rằng người địa cầu mới gia nhập Thánh Huyết tộc này, thật sự là một kẻ nghèo rách mồng tơi chả ra làm sao.

Sau khi Lanka bị điều đi, hơn một trăm bản kinh Thánh trong phòng Cao Đại Bàn liền biến mất, thay vào đó là hai giá sách vĩ đại chất đầy văn học kinh điển của Huyết tộc.....

Thời khoá biểu tuần tới cũng hiện lên màn hình trong phòng khách: Lễ nghi, văn học, âm nhạc, mỹ thuật, chính trị, kinh tế, lịch sử, địa lý, thiên văn, quân sự, tin tức, diễn thuyết, đàm phán, nghệ thuật biểu diễn thịnh hành trong vũ trụ, đánh cờ, văn hóa vũ trụ, giáo dục giới tính, lái xe..... Chương trình học phong phú đến mức làm cho bạn học Cao Đại Bàn từng ở trường trung học Trung Quốc qua năm cửa ải, chém sáu tướng** sống sót đến nay cũng hoa cả mắt.....

(* (Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.)

Chương trình học tuy nhiều, lại sắp xếp chẳng hề khẩn trương — thậm chí giữa chương trình học còn xen kẽ thời gian uống trà đêm khuya, nhưng tuyệt đối chiếm đầy thời gian riêng tư của Cao Đại Bàn! Hơn thời khoá biểu một kỳ đã kéo đến bốn tháng sau, đừng nói đến kỳ thứ hai, thứ ba... Xem ra hội trưởng lão đã lập kế hoạch khiến cô không thể, cũng không rảnh, suy nghĩ đến điều gì khác.

Càng gian xảo hơn là, tất cả chương trình học đều tiến hành ở trường cao đẳng của Thánh Huyết tộc học viện College***, dĩ nhiên phải phối hợp với thời gian nghỉ ngơi của học viện Huyết tộc. Sau thời khoá biểu hội trưởng lão còn nhắn gửi một lời cực kỳ “thân thiết”: Kính mời nữ sĩ Cao Tiêu Tiêu ban ngày nghỉ ngơi đầy đủ, chuẩn bị học tập vào ban đêm.

(*** Phiên âm tiếng Anh của Khảo Lệ Chi.)

Hành động này rõ ràng muốn Cao Đại Bàn sửa cả thói quen nghỉ ngơi của con người.

Đó đương nhiên là một ý tưởng rất thông minh, đẩy nhanh sự dung hợp văn hóa và tập tính sinh sống của Huyết tộc với con người, cũng giảm bớt áp lực ban ngày phải trông coi Cao Đại Bàn, một mũi tên bắn trúng hai con nhạn.

Cao Đại Bàn đương nhiên là không muốn, vừa lật từ điển vừa gõ một bức thư kháng nghị trên máy tính, nộp lên viện trưởng lão, người ta trả lời hai cái lý do khiến cô tắt đài.....

Lý do một là như vậy: Viện trưởng lão rất khinh bỉ báo cho Cao Đại Bàn biết, nếu cô không học cao đẳng thì rất khó được giới quý tộc tôn trọng, cho dù Cao Đại Bàn có năng lực gây giống chống lưng, nhưng nếu không học vẫn không nghề nghiệp, thì sẽ bị người ta coi là cái máy đẻ quý giá, tin rằng loại tương lai này chính cô cũng không muốn thấy.

Cao Đại Bàn vỗ bàn nhảy dựng lên muốn nói ai bảo tôi không học vẫn không nghề nghiệp, nền giáo dục của Địa Cầu cũng đâu có kém cỏi đến vậy! Há miệng nửa ngày, bỗng nhiên phát hiện hai loại ngôn ngữ mình dốc sức học một loại thì không thịnh hành ở nơi này, một loại thì nói không ai hiểu; Mà tiêu chuẩn về toán lý hoá của Địa Cầu quả thật không cùng cấp bậc với người ta; những lễ nghi thông dụng con người thì mình chưa bao giờ được học hành nghiêm túc, nhiều nhất chỉ biết lễ nghi đặc sắc của đội thiếu niên tiên phong Trung Quốc = =; Mà các loại nghệ thuật thông dụng như âm nhạc mỹ thuật linh tinh, từ khi bắt đầu đi học đã hàng đêm thấp đèn, dưới sự hỗ trợ của ba mẹ chiến đấu với mớ bài tập vĩnh viễn không bao giờ hết, chẳng có hứng thú lễ bước lớn nhà văn hóa thiếu niên nữa là, nói chung ngu âm không được đầy đủ hoàn toàn không biết gì cả.....

Cân nhắc nửa ngày, Cao Đại Bàn buồn bã phát hiện nền giáo dục của Địa Cầu đúng là rất kém..... Vì thế cũng nảy sinh tâm tư “Không bằng đi chuyên tu để bồi dưỡng nội hàm một chút cũng được”.

Mà lý do thứ hai viện trưởng lão đưa ra là: Xuất phát từ sự lo lắng đối với thân phận người mẹ tôn quý của đồng chí Cao Tiểu Tiểu, giáo sư của cô chính là những người có thân phận cao quý nhất trong giới quý tộc Thánh Huyết tộc.

Điều này làm cho Cao Đại Bàn không khỏi ôm chút hy vọng — nói không chừng, có thể nhìn thấy Ventrue ở đó..... Tốt xấu gì anh ta cũng là một thân vương? Chúc danh là để lấy ra đề người vào những lúc như thế này!

Đến lúc này, Cao Đại Bàn rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý với kế hoạch “Chuyên tu cấp tốc ban đêm bình dân phủ thêm lớp da quý tộc” của viện trưởng lão.

.....

Buổi tối ngày đầu tiên đi học.

Đồng chí Cao Đại Bàn lệch giờ còn chưa điều chỉnh được, ngủ đến hai mắt sưng phù bị hai người hầu xinh đẹp thái độ cung kính động tác cương quyết dựng dậy. Sau khi rửa mặt chải đầu thay hơn mười bộ váy hoa lệ đủ màu đứng trước gương tỉ mỉ chải từng cọng tóc, mới bị đưa ra cửa.

Trước khi đi ra người hầu A áy náy nhìn mặt Cao Đại Bàn nửa ngày, không đành lòng nói: “Thành thật xin lỗi, bởi vì hôm nay có giờ học trang điểm, yêu cầu để mặt mộc, cho nên chúng tôi không thể hoá trang cho cô.....”.

Người hầu B vội vàng an ủi: “Nhưng cô đừng lo lắng, sau giờ trang điểm cam đoan dung nhan của cô sẽ rạng rỡ, mỹ lệ, xinh đẹp động lòng người.....”.

Cao Đại Bàn bị biểu tình an ủi của các cô làm cho rất là rối rắm..... Quay đầu nhìn nhìn cái mặt bánh nướng của mình trong gương và đầu ren hoa quý dị vì để mặt xuống gối, uể oải khoát tay áo: “Các cô không cần miễn cưỡng khen tôi”.

Người hầu A: “Sao lại thế, váy đẹp lắm”.

Người hầu B: “Đúng vậy đúng vậy, váy rất là đẹp.....”.

Cao Đại Bàn: “.....=”

Cứ như vậy, sau khi biến thân nhờ đũa thần của quý hút máu, đồng chí Cao Đại Bàn trực trắc mặc chiếc váy xinh đẹp, ôm chiếc túi nhỏ chứa một quyền vớ và cây bút cho có đi ra ngoài.

Kỳ thật công bằng mà nói, chiếc váy lụa mỏng màu vàng này rất đẹp. Không chỉ phụ trợ thể hiện làn da trắng nõn mềm mại hồng hào của người Địa Cầu, còn tạo hiệu quả đối lập khiến mái tóc đen châu Á càng thêm óng ả, dày rậm. Mà thiết kế công chúa này lại hoàn mỹ che giấu đáng người chân ngắn + trước sau như một + eo bánh mì của Cao Đại Bàn, váy lụa dịu dàng mềm mại thể hiện khí chất ngây thơ thường có ở các thiếu nữ, dây treo tinh xảo càng bộc lộ bờ vai xuôi nhẹ nhàng và xương quai xanh thanh mảnh đặc trưng của con gái phương Đông, dưới chân ngực còn đính mấy bông vải trắng mềm mại, đồng chí Đại Bàn sau khi ăn diện rốt cuộc cũng có vài phần điềm đạm đáng yêu.....

Nhưng cẩn thận ngắm lại, chỉ đi học mà thôi, trăm phương ngàn kế ăn diện cho cô như vậy hình như cũng hơi có vấn đề.....

Đồng chí Cao Đại Bàn bị váy áo rườm rà đến khó đi đứng bình thường đang đứng giữa trời, gió đêm thổi làn váy và dải nơ con bướm sau lưng của cô lên, cảm giác man mát liên tục vào lớp quần áo, mùi thơm ngát của rừng tùng lượn lờ giữa những nếp tóc..... Hít sâu một lần, Cao Đại Bàn cuối cùng cũng quyết định bước về phía thang máy, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng— hội trưởng lão làm sao dám ném loại động vật nguy hiểm tàn ra mùi máu mê người như cô vào học viện tụ tập toàn tộc nhân Huyết tộc này? Ngộ nhớ cô té ngã rách tí da chảy tí máu thì sẽ xuất hiện bạo loạn mất?!

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, Cao Đại Bàn đã bị người người ta trực tiếp kéo vào thang máy!

Bạn học Đại Bàn theo bản năng kêu lên một tiếng sợ hãi, còn chưa hết kinh hồn, ngửa đầu liền thấy một gương mặt nguy hiểm quen thuộc.....

Người nọ vẫn mặc đồ đen bó sát người, mặt nạ bảo vệ bao lấy nửa gương mặt, mái tóc ngắn màu bạc vẫn kiêu ngạo như trước, không khí nguy hiểm cũng không giảm bớt tí nào, đôi mắt màu máu sắc bén làm cho Cao Đại Bàn lùi vào góc thang máy ôm túi xách run lấy lấy theo bản năng...”Anh, anh..... Thất thất thất?!” Đệ nhất cao thủ của tập đoàn trộm cướp Assamite sao có thể ở chỗ này hả hả hả?!

Đối phương lại quàng tay tựa trên tường, khóe mắt miết qua cổ Cao Đại Bàn, lười biếng than thở: “Phụ nữ thật phiền toái, ra cửa cũng chậm chạp như vậy.....”. Nói xong ra vẻ cực kỳ không cam lòng túm cái tay đang ôm chặt túi xách của Cao Đại Bàn ra, cúi đầu hôn, răng nanh chẳng rõ là vô tình hay cố ý lướt qua làn da non mịn giữa những ngón tay của cô.....”Từ hôm nay trở đi, tôi là hộ vệ của cô. Phụ trách an toàn tuyệt đối cho cô khi học tập. Nhưng mà..... Nếu lần sau còn dám để tôi chờ, ngay khi tan học tôi sẽ cắn chết cô”.

Cao Đại Bàn: “.....”.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lấy máu lần thứ ba tám: Mọi người muốn xem JQ, tôi cho các người JQ.

(*JQ: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nghĩa là gian tình.)

Quý ngài trộm cướp phát biểu xong lời đe dọa sắc mùi bệnh nghề nghiệp, thang máy cũng đến nơi.

Chiếc xe đưa Cao Tiểu Tiểu đi học đã đậu dưới chân núi viện nghiên cứu.

Hội Trưởng lão căn nhắc đến sự nguy hiểm khi cười ròn, nên đã cung cấp cho đồng chí quốc mẫu loại xe kín mít vững vàng thoải mái nhất. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng muốn phòng ngừa người nào đó chạy trốn.

Lúc Tiểu Tiểu chui vào trong xe thì luồng cuồng dấm lên vấy dài lão đảo muốn ngã, ngài hộ vệ phía sau tỏ vẻ chịu không nổi túm lấy nơ con bướm sau lưng cô kéo cô lại, mới may mắn không gây ra một vụ “Huyết án” khi vừa mới ra khỏi cửa. Nhưng túi sách nhỏ trong tay Tiểu Tiểu đã rơi trên mặt đất, sách vở văng tung tóe, một cây bút cũng lăn ra, quay tròn chui tọt vào gầm xe.

Đồng chí Đại Cao Bàn động tác vô cùng tự nhiên nhanh nhẹn nhặt tất cả sách vở lên, sau đó quỳ sấp trên sàn, mặt dán xuống đất, dùng sức vói tay vào dưới gầm xe mò tìm cây bút không biết đã lăn đi đâu.

Động tác này bạn học Đại Bàn đã làm không biết bao nhiêu lần suốt thời cấp ba bận rộn, trong phòng học chật chội, vô cùng tự nhiên thuần thục không hề thấy xấu hổ.

Nhưng ở quốc gia quý hút máu này, ngay tại hiện trường tiếp đón long trọng, nhìn thấy tư thế chống mông cào đất kinh người của quốc mẫu, tất cả người hầu đều im thin thít.

Cao Đại Bàn rút cuộc cũng ý thức được bầu không khí quý dị, cánh tay còn đang duỗi dưới xe, đã ngưng ngừng đó mặt cứng đờ tại chỗ, động đậy cũng không được, mà không động đậy cũng không ổn. Dưới ánh mắt sáng quắc của quần chúng, ngay cả bản thân cô cũng bắt đầu cảm thấy không chịu nổi tư thế này.

Đồng chí Đại Bàn phát hiện mình làm mất thể diện người Địa Cầu, vì thế rầu rĩ như đưa đám.

Ngài hộ vệ phía sau lạnh lùng nhìn quét qua mọi người một vòng, sau đó đi đến bên cạnh Cao Đại Bàn, ngồi xổm xuống nhìn nhìn cô, tiếp theo nâng tay trái lên “Két” một tiếng trực tiếp bung cả chiếc xe lên!

Cao Đại Bàn khiếp sợ nhìn anh ta! Chung quanh lộn xộn kinh hô.

Quý ngài trộm cướp một tay giữ xe, một tay uể oải chống cằm, thân nhiên nói: “Tìm mau đi”.

Đôi mắt tròn tròn của Cao Đại Bàn chậm rãi rút lại, cuối cùng thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhanh nhẹn nhặt cây bút đầu sỏ gây tội kia lên, đứng dậy phui đất trên váy, hơi cảm kích nhỏ giọng thì thào: “Cám. Cám ơn. ... Anh.”.

“Bớt dong dài, động tác mau lẹ một chút! Chưa thấy con gì chậm chạp như cô.”.

“.....”.

Quả nhiên không thể lễ phép với kẻ cướp.

Lúc xuống xe, đồng chí Cao Đại Bàn đã ngã một lần, vì muốn phòng ngừa tình huống chống vó xấu hổ phát sinh lần nữa, trước tiên cô nhét túi sách vào tay ngài hộ vệ, sau đó hai tay túm lớp váy rườm rà dài ba thước lên, cẩn thận chân trái trước chân phải sau, cuối cùng cũng vững vàng tiếp đất thành công.

Cú chạm đất hoàn hảo khiến Cao Đại Bàn rất đắc ý, cho nên hoàn toàn không chú ý đến gân xanh đang co giật trên trán anh chàng đẹp trai lạnh lùng, tay cầm túi sách thêu hoa cúc ngây thơ phía sau.

Giờ tay quăng túi sách về cho Cao Đại Bàn, quý ngài hộ vệ nhíu mày hỏi: “Vì sao lại dùng loại sách vở truyền thống này? Chẳng lẽ trong học viện không có sách giáo khoa điện tử? Dù máy tính đeo tay cũng tiện lợi hơn thứ này”.

Đại Bàn ôm túi sách đi về phía trước, “Từ sau lần tôi dùng máy tính gửi thư kháng nghị cho hội trưởng lão, bọn họ đã dọn sạch thiết bị điện tử, nói là sợ tôi tiếp xúc với máy tính nhiều quá sẽ nhiễm phóng xạ không tốt cho sức khỏe, cho nên kiên trì đốt tất cả vật dụng hàng ngày. Tôi là phụ nữ có thai mà.”.

Quý ngài hộ vệ tạm dừng một chút, theo bản năng bắt đầu ngấm nghĩa bụng Đại Bàn.

Cao Đại Bàn chán nản: “Chẳng lẽ bây giờ anh mới chú ý tới. = =”

“Không.”. Quý ngài trộm cướp nhìn lướt qua cái bụng còn chưa nhô lên giấu dưới lớp váy rộng thùng thình, “Chỉ là không có cảm giác đây là sự thật”.

Cũng phải, Cao Đại Bàn trầm nghĩ, trong một chủng tộc không có truyền thống sinh dục bỗng nhiên xuất hiện một phụ nữ có thai, kỳ thật bọn họ muốn thích ứng cũng cần một khoảng thời gian chẳng? Đại khái cũng tràn ngập tò mò

Ngài hộ vệ bỗng nhiên nâng tay đặt lên bụng cô.

Cao Đại Bàn nghi hoặc:“Làm sao vậy?”

“Nếu tôi dùng sức đè một chút, có ấn chết nó không?”

Cao Đại Bàn:“.....”.

Tôi chịu đủ đám người ngoài hành tinh này rồi nha = =!

.....

Học viện College được xây dựng theo trường phái giáo đường Gothic cổ điển, đỉnh nhọn âm trầm khiến người ta sợ hãi, ba màu vàng đậm, xanh sẫm và đen tạo thành hoa văn phức tạp, trong mắt Huyết tộc là rất đẹp rất quý phái, nhưng theo đánh giá của Cao Đại Bàn, thì thật sự hoa lệ đến nổi da gà.....

Học viện College là môi trường giáo dục dành riêng cho quý tộc Thánh Huyết tộc và Lam Huyết tộc sử dụng. Tuy rằng quy mô không phải là lớn nhất, nhưng về mặt phương tiện vật chất tuyệt đối theo tiêu chuẩn cao cấp nhất tinh cầu Sange.

Thánh Huyết tộc ngủ say tỉnh lại dưới sự dạy dỗ của father, sẽ ở đây học tập những kiến thức cơ sở.

Mà Lam Huyết tộc thì học tập theo hình thức nhiều trò một thầy.

Nếu xét theo ố lượng, đương nhiên là Lam Huyết tộc chiếm ưu thế. Theo lý mà nói đại bộ phận cơ sở vật chất sẽ do Lam Huyết tộc sử dụng. Nhưng thế giới Huyết tộc luôn luôn không công bằng. Đặc quyền của Thánh Huyết tộc đã cho phép bọn họ với số người cực nhỏ chiếm cứ hầu hết các phòng học cùng những giáo sư ưu tú nhất.

Về phần người Địa Cầu Cao Tiểu Tiểu tới học bổ túc, lại là một loại tình huống khác.

Học sinh bị ép buộc chuyển trường, Cao Đại Bàn, vốn đang lo lắng bất an vì sắp gặp bạn cùng lớp phải hòa nhập với tập thể, đến khi vào phòng học, cô mới phát hiện sự lo lắng của mình chẳng có ý nghĩa gì.

Bởi vì căn bản là không có bạn cùng lớp.

Trong căn phòng tổng trải bốn phía đều là gương, ở giữa có một bộ bàn ăn. Cả phòng chỉ có một người — Brujah ngồi trên vị trí chủ vị.

Nhìn thấy cô tiến vào, đối phương không lên tiếng nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, tầm mắt xẹt qua bờ vai cô, dừng trên chân váy của cô. Sau đó máy móc mở miệng:“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ phụ trách môn lễ nghi của cô”. Dừng một chút, lại bổ sung:“Nếu đã phụ trách chỉ dạy cô, tôi chính là father của cô, sẽ chịu trách nhiệm cả cuộc đời cô. Nếu về sau gặp phiền toái, có thể tới tìm tôi”.

Cao Đại Bàn mang vẻ mặt cầu xin, rất muốn nói không cần, tôi có người đàn ông của tôi phụ trách rồi. Nhưng chung quy không có lá gan đó, đành phải nơm nớp lo sợ gật gật dưới sắc mặt xanh mét của Brujah.

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu, biểu tình của ngài tướng quân dịu đi rất nhiều. Đánh giá cô từ cao xuống thấp một lần, sau đó nói:“Như vậy chính thức bắt đầu học thôi. Lễ nghi khi cô vào cửa mới rồi hoàn toàn không đúng, đi ra ngoài làm lại một lần nữa”.

Cao Đại Bàn vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Người hầu đóng cửa lớn lại.

Giọng nói của Brujah từ sau cửa mơ mơ hồ hồ truyền đến,“Đầu tiên phải gõ cửa, lần đầu hai cái, lần thứ hai ba cái, cách nhau khoảng chừng năm giây, không cần quá dùng sức, đừng tỏ vẻ thô lỗ vội vàng. Nếu chủ nhân không đáp lại, mới có thể tiếp tục gõ cửa. Sau ba lượt vẫn không đáp lại có thể nhẹ giọng gọi, hoặc là hỏi người hầu. Không thể trực tiếp xông vào. Nhớ kỹ chưa?”

“Đại, đại khái là rồi.....”. Cao Đại Bàn hắc tuyến liều mạng ghi chép vào vở,“Lần đầu tiên..... Hai cái..... Cách, cách vài giây lại gõ....”.

“Vậy cô thử một lần đi”. Giáo sư Brujah ra lệnh.

Cao Đại Bàn lo lắng nhìn vở, do do dự dự vươn móng vuốt mồm mồm ra gõ cóc cóc hai cái trên cửa, tạm dừng vài giây, lại gõ thêm hai cái nữa.....

Trong ngoài lặng im

Cao Đại Bàn cứng đờ ở tư thế gõ cửa, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Sau một lúc lâu, trong cửa rốt cuộc cũng truyền đến mệnh lệnh, tựa hồ còn mang theo tiếng thở dài nhẹ nhẹ:“Không đúng, lại một lần nữa”.

Cao Đại Bàn bối rối nhìn chung quanh, nếu như đang ở trường trung học tốt xấu còn có bàn trên bàn dưới nhắc bài cho cô, hiện tại chỉ có một mình cô thì biết làm sao đây ô ô..... Cô nhớ hình như lần thứ hai không phải gõ hai lần, hai hay là ba đây? Bọn học Đại Bàn kiên trì gõ một lần nữa, tay hơi đau rồi Cửa này cứng quá đi..... Lần này đúng rồi chứ?

“..... Không đúng, làm lại.”

“T O T.....”.

Lật vỡ sột soạt, Cao Đại Bàn bất an đưa tay lần thứ ba, cộc cộc gõ hai cái, sau đó lại cộc cộc gõ cửa thêm hai cái.

Ngài hộ vệ đứng sau vẫn hòa lẫn bản thân với không khí, khiến người ta không hề phát giác bỗng nhiên vươn tay ra, “Cốc” bổ sung thêm một phát!

Bên trong rốt cuộc cũng truyền đến giọng nói vui mừng của ngài giáo sư: “Chính xác, mời vào”.

Cao Đại Bàn kinh ngạc ngửa đầu nhìn vị cứu tinh, anh ta cúi đầu xuống cho cô một ánh mắt khinh bỉ tới cực điểm, vươn tay giật lấy bút của Đại Bàn, viết lên vớ-2-5-3, sau đó vẽ cái mũi tên kéo qua bên cạnh, vẽ cái vòng ở cuối mũi tên, viết: Đền độn muốn chết!

Cao Đại Bàn: “.....”.

“..... Khi vào cửa dùng tay trái cầm lấy nắm đấm cửa nhẹ nhàng đẩy ra, động tác không thể quá mạnh bạo, chỉ đẩy ra một khoảng đủ cho một người đi qua. Sau khi bước vào cửa lấy chân trái làm trục, nghiêng người khoảng bốn mươi lăm độ, dùng tay phải đóng cửa lại, sau đó quay lại tư thế đứng thẳng. Sau khi chủ nhân mời ngồi mới đi vào trong phòng”. Bên kia cửa tiếng dạy bảo cẩn thận tỉ mỉ còn đang tiếp tục

Cao Đại Bàn chép không kịp rung rung gờ lên, dùng ánh mắt cầu xin và đồng ghi chú nghèo nghèo cố gắng cầu cứu thần hộ vệ vĩ đại — tôi lại không nhớ nổi rồi, giúp tôi với ô ô ~

Trộm cướp cũng là nghề nghiệp rất tự trọng, đâu phải kẻ chuyên lừa đảo gian lận, đương nhiên là không để ý tới cô, xoay người đi tỏ vẻ bàng quan.

“Được rồi, cô làm thử một lần đi”. Tiếng thúc giục từ bên kia cửa truyền đến.

Cao Đại Bàn bắt đầu dĩ, cố gắng nhớ lại 45 độ, 45 độ..... Quyết định mặc kệ mấy thứ chết tiệt đó, đi vào trước nói sau!

Trong phòng, Brujah chỉ nhìn thấy cánh cửa khê rung hai cái, phát ra hai tiếng ken két bé xíu yếu ớt như chuột kêu..... Rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Brujah nhíu mày: “Làm sao vậy?”

Giọng nói áy náy của Cao Đại Bàn từ bên kia truyền đến: “Tôi, tôi đẩy không ra.....”.

Brujah: “.....”.

Thất: “.....”.

Quần chúng vây xem: “.....”.

Đúng rồi. Kỳ thật hầu hết các cửa trong thành của Huyết tộc, Cao Đại Bàn đều đẩy không ra .

Lúc lưu lạc dân gian còn đỡ, bởi vì Lam Huyết tộc sùng bái công nghệ thích trang bị mấy thứ cửa tự động cảm ứng linh tính không tốn sức. Nhưng ở đền, giống như tôi từng nói trước kia, để duy trì không khí hoài cổ, hơn phân nửa cửa trong thành là loại cửa truyền thống bọc tổ chim có khắc hoa và nạm đá quý. Trước kia khi ở thành của Ventrue, vì chiếu cố cho loại người vô dụng như cô, hầu hết cửa đều rộng mở, thế nên ngay cả Cao Đại Bàn cũng quên mất mình vốn là kẻ ăn hại thế nào

Brujah sừng sốt tại chỗ, sau đó đứng phắt dậy đi về hướng cửa, vừa duỗi tay về hướng nắm cửa, cánh cửa đã bật mở.....

Ngài hộ vệ áo đen dùng một tay giúp Đại Bàn đẩy cửa ra, lười biếng tựa vào tường, hất đầu về hướng phòng: “Vào đi. Cô đúng là không ngừng giúp tôi khám phá những điều mới mẻ về sự vô dụng.....”.

Cao Tiểu Tiểu bị khinh bỉ ôm vỡ bầu môi, buồn bực tím mày vờ bước vào..... Lại lập tức đối diện với Brujah đứng ngay đó, sừng sốt một chút, dừng chân lại.

Ngài tướng quân im lặng ngẩng đầu nhìn quý ngài trộm cướp đang tựa lưng vào tường, bước lên một bước, vươn tay kéo Tiểu Tiểu qua, nhẹ nhàng đỡ sau thắt lưng của cô kéo cô đến bên cạnh mình, thân nhiên nói: “Đành vậy, lẽ nghi vào cửa để hôm sau tiếp tục học cũng được, hôm nay sửa đúng tư thế trước đã”.

“Vâng”. Cao Đại Bàn ngoan ngoãn gật đầu.

Tuy rằng khẩu khí của ngài tướng quân rất ôn hòa, nhưng không biết vì sao luôn cảm thấy hình như anh ta không được vui cho lắm.... Ngửa đầu quan sát sắc mặt Brujah một chút, Cao Đại Bàn thử thăm dò hỏi: “Ồ, tôi có thể uống miếng nước được không?”

Bước chân Brujah đột ngột dừng lại! Lập tức khẽ nhủ mày nói: “Đương nhiên”. Sau đó lập tức ra lệnh cho người hầu mang đồ uống lên.

Cao Đại Bàn cẩn thận cầm ly chậm rãi uống, vụng trộm nhìn sắc mặt của Brujah Bực bội rồi sao? Cảm thấy người Địa Cầu mới một lát đã cần uống nước đi tiểu thật phiền phức chẳng? Người đàn ông này đúng là thích giận dỗi.

Nhìn chăm chăm cô uống xong ly nước, Brujah lập tức hỏi: “Đói bụng chưa?”

Cho uống xong thì dứt ăn luôn à? Vừa mới vào học. Xem ra người Địa Cầu thật là phiền toái. Có lẽ mình không nên chọc người ta bực bội thêm. Vì thế Cao Đại Bàn tỏ vẻ biết điều lắc đầu.

“Thật sao?” Ngài tướng quân nhủ mày, không tin lắm.

Thấy anh ta lại bắt đầu nhủ mày, Cao Đại Bàn vội vàng gạt đầu liên tục như gà con mổ thóc: “Thật, thật mà, chúng ta học tiếp đi, tôi không sao, sẽ không đòi hỏi gì nữa”.

Brujah sững sốt một chút, tựa hồ rốt cuộc cũng ý thức được sự khản trương dè dặt của cô, cúi đầu điều chỉnh biểu tình lạnh như tiền trên mặt, sau đó cố gắng hết sức, mềm giọng nói: “Đừng khản trương, cô có yêu cầu gì đều có thể đề xuất. Đây là lần đầu tiên tôi dạy học cho người khác, cũng không biết cách cho lắm.”.

Cao Đại Bàn giương mắt nhìn anh ta, tựa hồ xác nhận đối phương không có dấu hiệu đột nhiên nổi khùng lật bàn hoặc bóp nát xương cổ tay cô, mới cẩn thận mở miệng: “Vây. Vây khi anh giảng bài có thể chậm lại một chút không, hoặc là lặp lại thêm mấy lần? Tôi không có thính lực linh mãnh và trí nhớ của Huyết tộc, có mấy chỗ, ừm, không nhớ được.”.

Biểu tình Brujah hơi bất ngờ.

Cao Đại Bàn vội vàng bổ sung: “Cũng không cần lặp lại nhiều lần, sẽ không phiền phức lắm đâu, chỉ cần chờ chút thời gian để tôi chép lại là được!” Nói xong giờ bản ghi chép lộn tung phèo trong tay lên cho anh ta xem, “Tôi chỉ ghi mấy trọng tâm cần lưu ý thôi, như vậy sau khi trở về còn có thể xem lại một chút. í.”.

Nửa câu sau còn chưa dứt lời Cao Đại Bàn đã sững sờ ngay tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy vị Hắc Long tướng quân này mỉm cười.

Anh ta nhìn bản ghi chép lung tung của cô, đột nhiên nở nụ cười, bắt đầu từ khóe miệng nhếch lên, như ngọn sóng lan tỏa đến khóe mắt đuôi mày, ôn hòa chiều chuộng làm cho tim người ta đập thình thịch.

Tối tận bây giờ Cao Đại Bàn cũng chưa bao giờ nghĩ đến khi gương mặt sắt này nở nụ cười sẽ tạo ra hiệu quả như vậy! Nhất thời choáng váng theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Brujah lật lật quyển vở của cô, tiếp tục cười khê: “Được, tôi sẽ giảng chậm một chút”.

“Ồ. Ừ”. Cao Đại Bàn máy móc gạt đầu.

“Còn yêu cầu gì nữa không?” Từ lúc nụ cười xuất hiện, giọng nói của ngài tướng quân có xu hướng càng ngày càng ôn hòa, khiến Đồng chí Cao Đại Bàn bối rối. Giọng nói của Brujah khác với giọng nam trầm hoa lệ của Ventruue, có vẻ trong trẻo lạnh lùng, mang theo cảm giác khản khản như lời kêu gọi trên chiến trường. Không ngờ giọng nói nghiêm nghị quả cảm rung động lòng người như đang chỉ huy thiên quân vạn mã, một khi dịu dàng, lại có lực sát thương ngoài ý muốn.

Cao Đại Bàn ôm trái tim có dấu hiệu tăng tốc độ nhảy, liên tục lắc đầu: “Hết rồi hết rồi, chúng ta, chúng ta mau mau tiếp tục bài học đi!”

Brujah ngược mắt nhìn cô, thông dong mỉm cười, nói: “Được”.

Trước mắt Cao Đại Bàn lập lòe ánh sáng. Đây! Anh gần giống người thường rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lấy máu lần thứ ba chín: Bi kịch xem mắt tập thể.

Nụ cười đúng là một điều kỳ diệu, đôi khi nó có thể hóa giải sự thù địch trong nháy mắt.

Nụ cười của Brujah tuy rằng không tới mức độ đó, nhưng cũng khiến Cao Đại Bàn không mất tự nhiên nữa.

Bởi vì tâm tình của ngài giáo sư rất tốt, nội dung học kế tiếp cũng tiến hành rất thuận lợi.

Brujah vạch ra thói quen còng lưng thu ngực của Cao Đại Bàn, hơn nữa còn rất nhiệt tình đỡ thắt lưng của cô giúp cô sửa đúng tư thế. Khiến quý ngài ăn cướp chẳng biết chui vào từ lúc nào cười nhạo mấy lần.....

Tuy rằng mỗi khi Cao Đại Bàn bị tay Brujah đụng vào thì rất căng thẳng, nhưng không thể không thừa nhận những điều đối phương vạch ra đều đúng. Vì sáu năm gục trên bàn học tập, đại bộ phận học sinh Trung Quốc đều có xu thế lưng còng, hơn nữa khi Cao Đại Bàn dậy thì vẫn xấu hổ với danh hiệu “Cao Đại Bàn” này, ngày thường luôn còng lưng hóp eo thu ngực theo bản năng, để khi mình đứng giữa đám nữ sinh trung học nhỏ nhắn cũng không đến nổi quá to con..... Nay sống trong thế giới Huyết tộc mọi người đều xấp xỉ hai mét, hiển nhiên không cần làm như vậy nữa. Đã lâu rồi, Cao Đại Bàn không thấy đỉnh đầu của người khác. Hiện tại, cô phải uốn ngực ngẩng đầu mới có thể thấy rõ cảm người ta.

Từ lúc cô xin nước uống, tiết tấu giờ học lễ nghi cũng đều đi rất nhiều, Brujah chỉ cần nhìn thấy biểu tình cô lộ ra một chút biểu hiện mệt mỏi liền lập tức tạm dừng nghỉ ngơi. Chương trình học vốn đã thoải mái, hiện tại trên cơ bản chẳng các gì học kèm ở nhà. Thậm chí trước khi tan học hai người còn cùng nhau uống trà đêm khuya.....

Bên ngoài cửa sổ chỉ chút ánh sao, trên bàn điểm tâm thơm ngon tinh xảo, âm nhạc nhu hòa cùng với ánh nến lẳng mạn, dưới ánh mắt chuyên chú của đối phương, bạn học Cao Đại Bàn mặc váy xinh đẹp ngồi ngay ngắn bên bàn, bỗng nhiên hoảng hốt cảm thấy giống như mình đang tham gia vào một cuộc hò hẹn hư ảo.....

Hội trưởng lão an bài những khóa học này rốt cuộc có ý gì?

Đến giờ học trang điểm sau nửa đêm, mọi chuyện liền rõ ràng.

Liên quan đến trang điểm, Cao Đại Bàn nghĩ rằng ít nhất cũng do một cô gái dạy, không nghĩ tới giáo sư vẫn là nam! Hơn nữa còn là một gã đàn ông cực kỳ diêm dúa..... Đối phương rõ ràng cảm thấy hứng thú với đồng chí Thất, đệ nhất cao thủ Huyết tộc sau lưng cô hơn, cũng mặt dày mày dạn giới thiệu vắn tắt thân phận mình tôn quý cỡ nào, để lại phương thức liên hệ của mình, cũng lập đi lập lại mấy lần anh ta là father của cô, đây là rất ràng buộc rất rất là quan trọng.....

Cao Đại Bàn càng ngày càng nghi hoặc, father có thể có đến vài người sao?

Hội trưởng lão lập tức cho người tới giải thích: Vì để trong thời gian ngắn nhất giúp cô tiếp thu sự giáo dục toàn diện nhất, cho nên Huyết tộc đã dốc hết sức lực, đồng thời mời cao thủ trong các lĩnh vực đến đảm nhiệm chức giáo sư của cô. Nói cách khác, mỗi môn học đều có một father.....

Cao Đại Bàn hoàn toàn chịu thua..... Đây là cái cớ vụng về tới cỡ nào!

Đâu phải muốn huấn luyện cô thành siêu Xayda, còn cao thủ các lĩnh vực nữa..... Sắp xếp chương trình học như thế này rõ ràng đang có ý tạo cơ hội để nam nữ gặp mặt chung đụng! Father mà cũng có thể an bài hơn mười người, viện trưởng lão là trung tâm môi giới hôn nhân sao? Mấy người đứt khoát mạng hết toàn bộ các quý tộc có chút nhan sắc ở đế đô ra cho rồi.....

Hơn mười giáo sư lại không có nổi một phụ nữ.

Đương nhiên cũng không có Thân vương Ventrue.

Hiện tại Cao Đại Bàn có thể khẳng định, phòng chừng mình còn chưa sinh đứa bé này ra, bảng kế hoạch sinh dục của hội trưởng lão cũng đã sắp xếp hơn mười mục rồi.....

Trước kia chỉ hơi hơi lo lắng, hiện tại Cao Đại Bàn đã nhận ra sự thật, mình và Ventrue căn bản không có tương lai.

Cho tới bây giờ Huyết tộc vốn không biết cái gì là trinh tiết, 1vs1, cứ tiếp tục như vậy e rằng sẽ dùng đủ loại biện pháp có cứng có mềm để bắt buộc cô quan hệ bù ra kiểu marathon..... Với một con người được giáo dục về lễ mĩ si theo chuẩn mực truyền thống mà nói, chuyện này đã vượt quá giới hạn! Kỳ thật e rằng cả thân vương Ventrue mang danh hiệu “người đàn ông của cô” cũng thế. Chẳng qua anh ta không thể dễ dàng chấp nhận, phòng chừng vì phương diện tôn nghiêm thì đúng hơn là ghen tuông.

Nhưng mà, tương lai của cả một chủng tộc hiển nhiên quan trọng hơn tôn nghiêm của thân vương. Đến lúc này, cô và Ventrue cũng chưa hề nói tới chuyện xây dựng gia đình hay nắm tay đến già....

Quả nhiên anh hùng không dễ làm.

Cái mũ “đức mẹ của Huyết tộc” này quá lớn, Cao Đại Bàn quyết định cô nên thành thật trở về làm dân thường, trốn đi thật xa thì hơn.

Ra lệnh cho Tiểu Chi xù lông chặn máy quay giám thị, hôm đó Cao Đại Bàn treo cửa sổ định trốn.

Ban ngày Huyết tộc cũng không ra ngoài, viện nghiên cứu nằm sâu trong rừng rậm lại không có một bóng người đúng là một cơ hội chạy trốn vô cùng hoàn hảo. Nào biết Cao Đại Bàn mới ôm túi hành lý mò mẫm đến thang máy, trên đỉnh đầu đã truyền đến giọng nói của người nào đó.....

“Nếu cô muốn chạy thì đừng trách tôi không khách khí”.

Cao Đại Bàn:“.....”.

Tiếng nói kia chậm rãi vọng xuống, cơ hồ vang lên bên tai Cao Đại Bàn:“Chẳng lẽ cô nghĩ rằng tôi chỉ là hộ vệ thôi sao?”

Cao Đại Bàn:“.....”.

Đồng chí Đại Bàn tuyên bố chạy trốn thất bại không dám ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, một hai ba lần quay, thành thật quay về phòng mình, thảo hành lý để lại vị trí cũ, buồn bực tắm rửa đi ngủ.....

Quý ngài trộm cướp treo ngược trên cây khê hừ một tiếng, thẳng lưng một cái, mũi chân điểm nhẹ, lật người nhảy lên nhánh cây, vòng tay tiếp tục giám thị căn phòng nhỏ của người nào đó.

Tiểu Chi nhảy ra ngoài cành cây, rụt rè đứng trên vai Thất, lấy lòng dùng cái đuôi cọ cọ gương mặt lạnh như băng của anh ta..... Lại bị Thất dùng hai ngón tay bắn bay ra ngoài! Kêu chít chít đập vào thân cây, rơi xuống.....

“Già vờ đáng yêu cũng vô dụng, mày cũng là đồng phạm!”

“Chít.....”.

.....

Cứ như vậy, Cao Đại Bàn bắt đầu trải qua những ngày xem mắt tập thể, số điện thoại của các quý tộc trong vở cũng càng ngày càng nhiều.....

Một tuần đầu Cao Đại Bàn không thích ứng được với cuộc sống đảo lộn ngày đêm này, về sau quen rồi lại thấy rất thoải mái, không biết có phải bào thai Huyết tộc trong bụng cô quen với kiểu nghỉ ngơi này hay không, ngay cả tình trạng nôn nghén nghiêm trọng nhất giai đoạn đầu mang thai cũng bớt đi nhiều.....

Dưới sự lo lắng đề phòng, chăm sóc tỉ mỉ của nhân viên viện khoa học và hội trường lão, ba tháng đầu tiên nguy hiểm nhất, dễ xảy thai nhất rốt cuộc bình an vượt qua. Kết quả kiểm tra sức khỏe cho thấy bào thai trong cơ thể Cao Đại Bàn đã ổn định, bắt đầu tiến vào giai đoạn trưởng thành.

Ngay lúc mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi này, kế hoạch chạy trốn của Cao Đại Bàn dường như cũng xuất hiện một bước ngoặt.....

Hôm nay, Cao Đại Bàn theo lệ thường ôm túi sách của mình, ngài hộ vệ lẻo đẻo theo sau lưng, đi học trong ánh mắt tò mò của đám học sinh trường College.

Từ ngày cô bắt đầu đi học, mỗi ngày đến trường đều bị đám đông vây xem ở cự ly xa như vậy. Đại bộ phận học sinh đều tràn ngập tò mò với Cao Đại Bàn, người duy trì nội giống trong truyền thuyết này, đương nhiên, những người chỉ cảm thấy hứng thú với đệ nhất cao thủ Huyết tộc thần bí sau lưng cô cũng không ít.

“Tại sao cô ấy lại nhỏ như vậy” và “Thật muốn biết dưới lớp mặt nạ kia, trông anh ta thế nào” là hai câu nói Cao Đại Bàn nghe thường xuyên nhất.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ có người trầm trồ quần áo và trang sức của cô, ví dụ như “Ài nha váy dài hai dây kiểu công chúa cũng đáng yêu quá ~ trông có vẻ rất dịu dàng mềm mại~”

“Nghe nói năm nay rất thịnh hành? Loại váy này là mẫu mới của mùa tuyết đó ~”

“Cậu không mặc được đâu, loại váy này phải ngực nhỏ mặc mới đẹp, ngực lớn thì trông không được ngây thơ”.

“Ngực mình đâu có lớn, mới 38E ~”(Myu: Mọi người đừng can, ta phải giết ả này.)

“Ừ, cũng không lớn lắm.....”.

Cao Đại Bàn:“.....”.

Thất:“.....”.

Chúng quý:“.....”.

Khụ khụ, hôm nay có giờ lễ nghi và đàm phán.

Kỳ thật hội trường lão cũng không ngờ hình thức xem mắt tập thể này lại rất hiệu quả, ít nhất qua ba tháng tiếp xúc, Cao Đại Bàn đã chẳng còn ngại Brujah nữa, ít nhất khi nhìn đến anh ta sẽ không nhúc xương.

Đối với Cao Đại Bàn mà nói, những thương tổn lúc trước chủ yếu là về mặt sinh lý. Nói trắng ra chính là hai ta không quen, anh không thể khiến tôi thương tâm. Nay kháng cự sinh lý đã được Ventrue chữa khỏi, tâm lý dần đi chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hiện tại hai người đã có thể tiến hành nói chuyện bình thường với nhau, cùng với tiếp xúc tay chân mức độ nhỏ. Thi thoảng không khí hòa hợp còn có thể cười nói. Tuy vậy, bởi vì Brujah cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm túc dạy dỗ uốn nắn, hiện tại Cao Đại Bàn đối mặt với anh ta lại có thêm cảm giác kính sợ thầy cô

giáo. Chính là cái loại tôn kính đối với quyền uy đó.

Đồng chí Brujah rất buồn bực vì việc này, nhưng anh ta dạy lễ nghi, không thể chủ động nói không cần cung kính thủ lễ như vậy, cứ suông sã với anh ta một chút cũng được.....

Mà giáo sư môn đàm phán lại là thân vương Giovanni chương quản kinh tế của Sange. Người này lúc trước cũng chỉ cảm thấy hứng thú với việc da và xương Cao Đại Bàn bán được bao nhiêu tiền. Nay Cao Đại Bàn biến thành quốc mẫu không thể bán. Anh ta càng chướng mắt.

Có một số ít Thánh Huyết tộc cũng không cuồng nhiệt lắm với việc duy trì nòi giống, nhất là các quý tộc ở lĩnh vực kinh tế văn hóa, không hề hứng thú với chuyện đẻ thêm ra một tên tộc nhân chia xẻ của cải với bọn họ. Thân vương Giovanni chính là điển hình trong số đó.

Bắt đầu từ buổi học đàm phán thứ hai, Cao Đại Bàn chưa từng gặp lại Giovanni. Quyền giảng bài bị anh ta dùng những giá khác nhau bán cho những người khác nhau, ví dụ như đám Thánh Huyết tộc cần gia tăng thời gian tiếp xúc với Cao Đại Bàn để tăng khả năng được sinh sản đời sau..... Mỗi lần đến giờ học đàm phán, đối mặt với các gương mặt khác nhau, Cao Đại Bàn thường xuyên nghĩ: Kỳ thật có tình thân buồn bán đến trình độ này cũng là một loại cảnh giới.....

Nhưng mà giờ học hôm nay, lại do chính thân vương Giovanni trấn giữ.

Lúc đi vào phòng học Cao Đại Bàn bị đội hình thị vệ trang phục hoa lệ sắp thành hàng hai bên dọa sợ khiếp vía. Giovanni nhìn thấy cô tựa hồ cũng kinh ngạc một chút, tựa vào bàn đàm phán đối diện than thở: “Cũng không tệ lắm, ba tháng không gặp, hình như cô xinh đẹp hơn một chút”.

Cao Đại Bàn kéo váy trả lễ, “Cảm ơn”.

Ba tháng huấn luyện lễ nghi + học trang điểm + bảo dưỡng mát xa toàn thân + nôn nghén giảm béo + điều trị bằng ẩm thực, không thay đổi xinh đẹp hơn mới không bình thường. Hơn nữa mái tóc đen óng ánh khi lần trốn trước đây cũng dài ra, dĩ nhiên cũng nữ tính hơn. Huống chi bản thân việc mang thai luôn có thể khiến phụ nữ tỏa ra sức hấp dẫn dụ dỗ của người mẹ nhờ học môn sinh dục tăng mạnh.....

Giovanni nhìn cô khẽ cười, gật gù ý bảo mời ngồi. Sau đó hướng tới ngài hộ vệ phía sau làm cái động tác xin mời rồi đi: “Hôm nay chủ đề của giờ học đàm phán là: Dưới tình huống một thân một mình đối mặt với đông đảo đối thủ đàm phán thì phải ứng đối như thế nào. Cho nên xin mời người quen rời đi”.

“Tôi là hộ vệ”. Quý ngài ăn cướp lạnh nhạt trả lời, đứng khoanh tay, không hề xê dịch,

Giovanni cười cười, quăng cho anh ta một đồng bạc, “Trong phòng nghỉ cách vách có người chờ đang gấp cậu. Cậu nên đi gấp thì hơn”.

Thất giờ tay nhanh nhẹn đón được đồng bạc kia, cúi đầu liếc nhìn, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt. Giương mắt nhìn thân vương Giovanni đang mỉm cười bình tĩnh, lại nhìn lướt qua Cao Đại Bàn hơi lo âu, rồi vội vàng cất đồng bạc, xoay người đi ra ngoài.

Cao Đại Bàn rất là ngạc nhiên, vị cướp đại gia này ngay cả khi thấy các trưởng lão cũng luôn tỏ vẻ xa cách, chưa từng thấy anh ta lễ phép với bất cứ quý tộc nào, tại sao hiện tại lại nghe lời như vậy?!

Quan trọng hơn là, vì sao Giovanni lại đuổi hộ vệ của cô đi?

Nhìn quét nhóm người hầu mang mặt nạ trong phòng học một vòng, Cao Đại Bàn toát mồ hôi lạnh, tên gian thương gian xảo này có rắc tâm bán cô không đây?

Cao Đại Bàn lập tức đứng dậy muốn đuổi theo ngài hộ vệ, “Đợi chút, tôi, để tôi cùng đi phòng nghỉ với anh....”.

Thất kinh ngạc ngừng bước, quay đầu nhìn cô một cái.

Tựa hồ suy tư trong chốc lát, ngài ăn cướp quay lại bên cạnh cô, bóc Tiểu Chi trên vai cô, dùng móng tay cắt qua đầu ngón tay mình, giọt một giọt máu vào miệng thần thú.....

Sau khi luồng ánh sáng đỏ rực điểm lệ kinh người tan đi, Tiểu Chi bay lên không lớn hơn mấy chục lần! Gần như lấp đầy một phần ba phòng học! Gầm gừ đe dọa, bảo vệ bên cạnh Cao Đại Bàn còn đang trợn mắt há hốc mồm.....

“Lúc tao không ở đây, hãy bảo vệ cô ấy”. Thất sờ sờ thần thú đang cung kính cúi đầu, thân nhiên hạ lệnh.

Nhìn Cao Đại Bàn còn đang ngây ngốc, anh ta cũng vươn tay sờ sờ đầu cô trấn an, sau đó liền xoay người rời đi.....

Thân vương Giovanni đối diện bàn đàm phán cũng không ngăn cản hành vi phòng bị rõ ràng tràn ngập địch ý này, chỉ nhìn chằm chằm thần thú quý hiếm, nở nụ cười sáng lạng sắc mùi con buôn.....

Cao Đại Bàn ngạc nhiên dạo quanh Tiểu Chi một vòng, vươn tay thử thăm dò vuốt ve lông nó than thở: “Còn có thể lớn ra à...”

“Hình thái của cáo lửa thay đổi dựa trên sức mạnh trong máu mà nó tiếp thu, cô không biết sao?” Giovanni say mê nhìn thần thú đáng giá, “Nó lớn lên chứng minh năng lượng của Assamite dồi dào hơn cô nhiều lắm. Chỉ dùng một giọt máu đã có thể làm đến mức này, mà hần còn không phải chủ nhân của thần thú..... Bộ tộc này quả nhiên lợi hại, khó trách gần đây các trưởng lão càng ngày càng lo lắng động thái trong biển cát.....”.

“Nó, về sau nó cứ lớn như vậy sao?” Cao Đại Bàn buồn rầu thì thào, “Đợi lát nữa làm sao ngồi xe trở về.....”.

Giovanni:“..... Không, thời gian tác dụng của một giọt máu đại khái nhiều lắm là một ngày”. Hơn nữa cho dù không thể trở lại như cũ nó cũng có thể chạy theo xe về mà ==

Ho nhẹ một cái, vỗ vỗ tay, Giovanni ra hiệu cho Cao Đại Bàn tập trung chú ý, “Như vậy chúng ta bắt đầu chính đề đi”.

Cao Đại Bàn vội vàng trở về vị trí, lúc xoay người bất hạnh vấp phải cái đuôi Tiểu Chi, sau đó trước ánh mắt kinh dị của Giovanni đau khổ ngã về phía trước.....

A a, thần hộ vệ ngăn cản không cho ngã đi mất rồi, biết làm sao đây? Ai ai, mình lại làm người Địa Cầu mất mặt rồi. Ô ô, cái đuôi Tiểu Chi nhìn có vẻ rất mềm mại, ngã xuống hẳn là không đau.[Rảnh rồi nghĩ ngợi nhiều như vậy không bằng ngay từ đầu đừng ngã = =]

Nhưng mà, trước khi Cao Đại Bàn lăn ra đất, đã được ai đó đỡ lại.

Người nọ đột nhiên nhảy ra từ trong đám hộ vệ xếp thành hai hàng kia! Giơ áo choàng lên chặn tầm mắt Cao Đại Bàn, trong nháy mắt sự che chở quen thuộc bao quanh người cô, động tác cẩn thận yêu quý mà khuôn trang vẫn giống như cũ, giọng nói nam tính xuyên qua lồng ngực kẻ sát lưng cô ù ù truyền đến, khiến cô chấn động suýt rơi nước mắt.

“Em nắm tay tôi có vẻ khó ngã hơn”. Trong giọng nói anh ta tràn ngập ý cười.

Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, vươn tay bắt lấy áo anh, hung hăng kéo xuống, đẩy mặt nạ ra, nghiêng đầu ngẩng mặt lên, dùng sức hôn anh ta

Phản ứng trực tiếp nhiệt tình như dĩ nhiên sẽ được đối phương đáp lại càng thêm cuồng nhiệt! Một tay vỗ về cần cổ ngựa lên của cô, Thân vương Ventruie cúi đầu hôn cô thật sâu, rằng anh nguy hiểm mà lưu luyến vuốt ve giữa môi lưỡi, triển miên trong nụ hôn.

Giovanni ho khan hai tiếng muốn cắt ngang “việc tốt”, bị hai người hoàn toàn ngó lơ.

Tiểu Chi chạy lại muốn gia nhập hội ôm hôn bị Ventruie đá qua một bên.

Cao Đại Bàn vẫn hôn đến khi cổ môi như mới thờ phỉ phò dừng lại, vặn vẹo xoay người trong lòng Ventruie, hai tay vươn ra ôm lấy mặt anh ta tí mĩ ngắm nghía một lát, sau đó thất vọng phát hiện gương mặt đẹp trai này chẳng có chút biến hóa nào.

“Mọi người đều nói một ngày không gặp như cách ba năm, tại sao anh chẳng gầy đi chút nào?” Đồng chí Đại Bàn hoài xuân bất mãn than thở.

Tuy rằng biết rõ Huyết tộc không phải chủng tộc mà tinh thần ảnh hưởng đến sinh lý, nhưng cô vẫn rất hy vọng đối phương biểu hiện mong nhớ mình một chút. Cao Đại Bàn buồn bực bĩu môi, hai tay nắm lấy da mặt đối phương dùng sức kéo dài gương mặt tôn quý của ngài thân vương ra

Ventruie ôm cô lên, thoải mái tránh móng vuốt bé nhỏ của Đại Bàn, áp sát vào khoe môi cô cọ cọ:“Ừ, ngày mai tôi sẽ bắt đầu tuyệt thực”.

Giovanni đứng bên cạnh chịu không nổi ôm đầu.

Đồng chí Cao Đại Bàn lại rất vừa lòng, áp má vào trán Ventruie thì thào:“Anh vẫn lạnh như vậy.....”. Đã lâu lắm rồi chưa thân cận da thịt như thế này, thật hoài niệm.

Ventruie nhắm mắt cảm nhận sự mềm mại và nhiệt độ cơ thể của cô, hôn môi lên chóp mũi cô, “Em vẫn ấm áp như vậy.....”.

Cao Đại Bàn xúc động muốn khóc, khịt khịt ôm chặt cổ đối phương, nhỏ giọng than thở:“Em rất nhớ anh....”.

Giovanni tò vò càng ngày càng chịu không nổi, mắt kiên nhẫn gõ gõ tay vịn ghế.....

Thân vương Ventruie khó khăn lắm mới được Đại Bàn thom ngào ngọt chủ động ôm ấp làm nũng, không thềm liếc mắt tung một cước đá gãy chân ghế Giovanni! Sau đó ôm chặt Đại Bàn tiếp tục tình chàng ý thiếp.....

Ghế dựa sang trọng vang lên tiếng gãy buồn bã trong căn phòng yên tĩnh.

Tiểu Chi thương hại ngửi ngửi ngài thân vương hám giàu ngã bổ chửng trên mặt đất, dùng cái đuôi vỗ về an ủi anh ta

.....

Trên đường trở về viện nghiên cứu, Cao Đại Bàn và đồng chí Thất mỗi người một ý nghĩ, đều im lặng dè dặt.

Lúc đuổi Cao Đại Bàn về phòng, quý ngài trộm cướp không xoay người bước đi như thường ngày, mà dùng một tay chống trên khung cửa trầm mặc một hồi lâu, mới nói:“Con người có thể sống bao lâu?”

Cao Đại Bàn không ngờ anh ta lại hỏi câu này, sững sốt một hồi lâu, mới ậm ừ trả lời:“Khó mà nói chính xác, dù sao cũng rất dễ chết “.

Thất cúi đầu nhìn cái bụng đã hơi lồi lên của Cao Đại Bàn, lại vươn tay sờ sờ, thấp giọng hỏi: “Con cô có hương vị thế nào?”

“.....=”

Cao Đại Bàn rất muốn túm Tiểu Chi nện lên đầu tên súc sinh này! Ở trong lòng mặc niệm “Minh đánh không lại anh ta ” mười lần, hô hấp thật sâu một lần, mới cắn răng nói: “Tôi, không, biết”.

Quý ngài ăn cướp hừ lạnh một tiếng, buông bàn tay đang chống cửa ra, nghiêng người che ống kính máy quay giám thị, nhét một đồng bạc vào tay Cao Đại Bàn. Sau đó kéo áo cúi đầu cắn lên cổ Đại Bàn! Cao Đại Bàn kêu lên sợ hãi, quả cầu lửa của Tiểu Chi lập tức từ bên cạnh ụp đến! Quý ngài ăn cướp dùng sức, đè Cao Đại Bàn cùng nhau ngã xuống tấm thảm dày trong phòng! Có cánh tay đối phương đỡ, Cao Đại Bàn vừa mới cảm thấy trời đất xoay chuyển đã bị cố định dưới thân đối phương.....

Răng nanh lạnh như băng thêm khát hút lấy dòng máu nóng bỏng trong mạch máu, không đau lắm, nhưng Cao Đại Bàn cảm giác được sự khó chịu của đối phương.

Trên thực tế Thất cũng không hút nhiều máu, mà giống như một đứa bé đang đùa giỡn, tôi không ăn cũng muốn cắn cô một phát!

Cao Đại Bàn vừa không hiểu, vừa mơ hồ hiểu được điều gì đó.....

Venture nói: Trở về thu thập hành lý.

Lúc quý ngài trộm cướp đứng dậy, cả đội theo dõi phụ trách an toàn đã lục tục chạy tới thang máy. Máy bộ đàm trên tường vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn.....

Anh ta hất tay đập nát máy quay theo dõi! Nhìn xuống Cao Đại Bàn, liếm vết máu trên khoe miệng, hừ khê: “Cái này coi như lộ phí”.

Cao Đại Bàn sững sờ ôm cổ đứng lên, trơ mắt nhìn đối phương nhanh nhẹn giống như dã thú, nháy mắt đã biến mất!

Bên ngoài ồn ào ầm ỹ, sau đó tiếng ồn lại xa dần, dường như đội giám sát đã bị dẫn đi rồi.....

Máy quay trên tường còn phát phát ra những tia lửa điện xì xì.....

Cao Đại Bàn đứng lên, động tác vô cùng nhanh chóng bắt đầu đóng gói hành lý!

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lấy máu lần thứ bốn mươi: Hôn lễ u ám nhất vũ trụ.

Đóng gói hành lý xong, Cao Đại Bàn tranh thủ thời gian tỉ mỉ nghiên cứu đồng xu Thất đưa cho.

Đồng xu này nhỏ hơn loại tiền đồng bình thường rất nhiều, khắc hoa tinh xảo, có hình một con dơi trừu tượng quấn quanh chữ cái hoa lệ, mặt trái là tên tộc Assamite và một đoạn văn ngắn, chữ viết quá bay bướm Cao Đại Bàn đọc không ra.

Rõ ràng đó là một tín vật rất quan trọng, nhưng cụ thể dùng vào việc gì, thì cô không rõ.

Nhưng nếu đã đưa tiền cho cô, lại phá hỏng máy quay dẫn dắt vệ binh rồi đi, vị đệ nhất cao thủ Huyết tộc này chắc hẳn cũng đứng về phía bọn họ?

Cao Đại Bàn đưa tay sờ dấu răng bên gáy..... Cô từng hỏi vị cư dân biển cát coi trời bằng vung này, vì sao phải trở về làm tay sai hội cho trưởng lão? Đáp án là “Ở nơi khác không thể ăn cô được”. Cao Đại Bàn mới ngộ ra điều kiện chiêu hàng của hội trưởng lão là gì.....

Lần đầu tiên quý ngài trộm cướp xuống “răng”, đã bị Cao Đại Bàn nghiêm khắc cự tuyệt, cũng kiên quyết yêu cầu về sau mỗi tháng hiến máu chỉ áp dụng phương thức rút máu từ tay. Đồng chí Thất cực kỳ khó chịu nghe hai cái răng nho nhỏ hỏi vì sao? Đồng chí Đại Bàn khí phách trả lời: “Bởi vì tôi đã có người đàn ông của mình rồi”.

Biểu tình của đồng chí Thất có vẻ mơ màng.

Cao Đại Bàn biết không thể mong Huyết tộc không có quan niệm trinh tiết hiểu được loại tâm tình “Chỉ muốn để người yêu chạm vào” bình thường của những kẻ đang yêu, cũng không giải thích dài dòng chỉ kiên quyết cự tuyệt phương thức cắn trực tiếp.

Không nghĩ tới, cuối cùng vẫn bị cắn một miếng.....

Cao Đại Bàn thờ dài, thẳng nhai này thật xấu xa, còn cố ý để lại dấu răng.

Siết chặt dây rút của túi không gian, Cao Đại Bàn kéo kéo vấy dài trên người tự hỏi có cần đổi một bộ quần áo dễ vận động hơn không, cửa sổ xoay về hướng núi lại đột nhiên ầm ầm vỡ vụn! Thủy tinh chống đạn cường độ cao và khung cửa sổ hợp kim trong nháy mắt đã biến thành bột phấn! Ầm ầm đổ xuống

Cao Đại Bàn khiếp sợ quay đầu, cánh con rồng bạc của đức ngài thân vương xẹt qua cửa sổ! Ventrue nhẹ nhàng nhảy lên cửa sổ, một tay chống khung cửa, một tay đẩy mặt nạ trên mặt lên, mỉm cười với Cao Đại Bàn đang ngỡ ngàng, những sợi tóc màu bạc theo áo choàng phơ phất trong gió đêm.

“Tiểu thư đáng yêu, muốn bỏ trốn với tôi không? Máy tính hệ gần đây tôi đều rất thông thuộc“.

Cao Đại Bàn khép cái mồm còn đang há hốc vì kinh ngạc lại, xoay người, vác hành lý đất Tiểu Chi, giống như một người bạn đồng hành đáng yêu đứng trước cửa sổ chờ xuất phát, bữu môi nói:“Vô nghĩa”.

Ngài thân vương cười rộ lên, xoay người vươn tay trực tiếp ôm lấy Cao Đại Bàn, hôn một cái, mới đặt cô lên lưng rồng, quay đầu nhìn cửa sổ đã vỡ vụn thành mảnh nhỏ, biểu tình có vài phần đặc ý:“Đây là lần đầu tiên tôi trào cửa sổ vì một cô gái, như vậy có giống Romeo và Juliet trong câu chuyện em kể không?”

Cao Đại Bàn bó tay:“Chuyện này có gì đáng kiêu ngạo? Kết cục câu chuyện kia siêu thảm, hơn nữa Romeo cũng không phá hỏng cửa sổ của Juliet.”.

Đức ngài thân vương nở nụ cười thì ra là thế, con rồng vỗ cánh bay vút lên không! Lên xuống vài cái, đã cách rất xa căn phòng vừa giống thiên đường lại như lồng giam kiên cố trong viện nghiên cứu.

Gió buổi sớm theo ánh bình minh dần lộ dạng nơi chân trời phất qua bên người, nhất thời mát mẻ thoải mái đến mức khiến người ta có thể quên hết muộn phiền, chỉ muốn vĩnh viễn bay thẳng đến chân trời như vậy.

Cao Đại Bàn tựa vào lòng Ventrue không suy nghĩ gì. Từ khi mang thai tới nay, đây là lần đầu tiên cô bình tĩnh lại, không cần đắn đo cân nhắc, chỉ hưởng thụ làn gió phe phẩy trên mặt và vòng tay ấm áp của người đàn ông sau lưng.

Phương pháp chạy trốn, tuyến đường, truy binh, trách nhiệm chính trị, nguy hiểm của việc nhân giống, thậm chí tương lai ngày sau, đều có người quan tâm giúp cô.

Người nợ thông minh hơn cô, quả quyết hơn cô , cũng quyền lực hơn cô nhiều lắm. Anh ta có thể tạo cả một vùng trời cho cô, cô chỉ cần ngồi phía dưới mỉm cười là đủ rồi.

Những lúc như thế này luôn làm cho người ta cảm thấy, có người đàn ông bên cạnh thật tốt.

Lần chạy trốn trước thân thể cô đau đớn, tinh thần kinh hoàng bất an, sợ bóng sợ gió*, kéo thân mình gầy yếu không còn chút sức lực, chập vọt đào vong trên một tinh cầu mà bất cứ sinh vật nào cũng đều hùng mạnh hơn cô.

(Nguyên văn là Phong thanh hạc lệ do tích thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tấn đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tấn truy đuổi)

Lúc này đây, Cao Đại Bàn cảm thấy thật may mắn xiết bao khi mình không còn cô độc nữa.

.....

Con rồng bạc của Ventrue phối hợp với ánh sáng và sắc thái trên không liên tục biến đổi màu sắc toàn thân, đôi cánh im lặng phả không, lượn vòng lao xuống tăng tốc. Nếu chỉ dựa vào thị lực cơ hồ không thể phát hiện ra con quái vật khổng lồ có khả năng thay đổi màu sắc giống môi trường xung quanh này! Cao Đại Bàn liên tục tán thưởng.

Ai cũng nói Dạ long bay không phát ra tiếng động là báu vật của kẻ đánh lén, nay xem ra, thú cưỡi của thân vương Ventrue mới chân chính là máy bay chiến đấu tàng hình xa hoa!

Không biết đã bay bao lâu, con rồng bắt đầu lượn vòng từ từ đáp xuống.

Dưới tầng mây, trong một khe núi bị thảm thực vật và sương mù hoàn toàn bao phủ, một tòa cung điện xinh đẹp dần dần hiện lên trước mắt Cao Đại Bàn.

Hoặc, phải nói là một tòa cung điện từng xinh đẹp.

“Đưa tôi chìa khóa”. Ventrue thấp giọng nói.

Cao Đại Bàn ngần người, “Chìa khóa gì cơ?”

“Assamite chưa đưa cho em sao?” Ventrue khẽ nhủ mầy, lộ ra biểu tình khó chịu “Cái loại đồng bọn hợp tác này quả nhiên không đáng tin à không đáng tin”.

Cao Đại Bàn bỗng nhiên sực nhớ ra, cúi đầu lấy đồng bạc trong vấy ra, “Chẳng lẽ anh nói đến cái này?”

Ventruie nhận lấy quan sát một chút, sau đó dùng một tay giơ nó lên, nhắm thẳng về hướng mặt trời, chậm rãi điều chỉnh góc độ, một lát sau, ánh sáng mặt trời nhu hòa tụ hợp trên đồng tiền giống như đang cô đọng năng lượng, chiết xạ ra một chùm sáng tinh thuần, chiếu thẳng lên tòa cung điện.

Nhất thời toàn bộ thung lũng đều mơ hồ chấn động! Giống như một lớp màng bảo vệ nào đó chậm rãi nứt ra, luồng khí từ dưới mặt xông lên, phất lên cánh rỗng và mái tóc của hai người.

Cao Đại Bàn không nhìn thấy gì, lại rõ ràng có cảm giác “Cửa đã mở”.

Rốt cuộc cô cũng hiểu được vì sao một quần thể kiến trúc lớn như vậy nhưng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hơn nữa chung quanh cũng chẳng có binh lính bảo vệ lại không bị dân bản địa quấy phá. Phương pháp phong tỏa lợi dụng ánh mặt trời này, quả nhiên không phải Thánh Huyết tộc thì không thể nào vượt qua.

Con rồng cẩn thận khép cánh, chậm rãi hạ xuống giữa cung điện, khi đáp xuống khiến bụi đất và lá rụng bay mù mịt.

Cao Đại Bàn nắm tay Ventruie chậm rãi từ trên lưng rồng đi xuống, ngẩng đầu chiêm ngưỡng cung điện hoa mỹ mà đồ nát này—bức tường màu bạc trải qua trăm vạn năm gió táp mưa sa trở nên âm u ám trầm, mang theo cảm giác xưa cũ nhuốm màu năm tháng, cửa sổ bằng kính màu ảm đạm mà đoan chính. Đình cung điện tinh xảo đã hỏng, đồ sụp xuống, giống như một bức tranh sắc sảo bớt đi góc cạnh, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng đến vẻ đẹp và khí thế kinh người của nó thuở xa xưa! Công vòm cao mấy chục thước, mấy ngàn bậc thang xoay tròn, một loạt trụ khắc hoa sắp xếp chỉnh tề như vệ binh trên hành lang, cùng với một bức tượng hình chữ thập vĩ đại mặc dù đã hơi xiêu vẹo nhưng vẫn rung động lòng người như cũ.

Cho dù bị dây leo bao trùm, cho dù bị bụi đất mạng nhện phủ mờ theo năm tháng, toàn bộ cung điện vẫn tràn ngập bầu không khí trang nghiêm khiến người ta kính sợ, vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến mỗi vị khách lạ bước vào chốn này.

“Nơi này là thánh địa của chúng tôi”. Giọng nói của Ventruie từ phía sau truyền đến.

Thánh địa?

Thì ra nó thật sự tồn tại.

Nơi này chính là chỗ Lanka từng nói đến, nơi Thánh Huyết tộc ngủ say ư?

Ventruie sửa sang lại áo choàng, lẳng lặng đứng bên cạnh Cao Đại Bàn, nắm tay cô đi lên mấy bậc thang phía trước, mang cô đứng trên đài cao có tầm nhìn cực tốt nhìn xuống toàn cảnh cung điện.

“Nhìn chỗ đó đi”. Ngón tay tái nhợt của anh ta chỉ về hướng Tây cung điện, nơi đó bị một đám bia mộ hình thù kỳ dị bao trùm, bầu không khí lạnh lạnh buổi sớm mang theo vài phần âm trầm nghiêm trang.” Dưới kia chính là nơi tộc nhân của tôi ngủ say”.

Cao Đại Bàn tựa vào lan can bằng đá, duỗi dài cổ ra nhìn xung quanh: “Đó là nghĩa địa của Thánh Huyết tộc sao.”.

“Nghĩa địa?” Giọng nói của Ventruie có vẻ nghi hoặc.

“A, không phải sao? Nhưng nơi đó toàn là bia mộ mà?” Cao Đại Bàn cũng nghi hoặc.

“Bia mộ?” Dường như Ventruie cảm thấy từ này thật mới lạ, suy tư trong chốc lát mới cười nói: “Không, cái đó chỉ để làm dấu thôi. Cũng giống như đánh số trong phòng thí nghiệm vậy. Dưới tấm bia đá có hòm đồng lạnh. Bình thường trên bia sẽ ghi lại các loại tham số của hòm đồng lạnh đó, cùng tên của sinh vật”.

“.....= =”

Cao Đại Bàn, người địa cầu thuần chủng, hôm nay sự nhận thức của cô về nghĩa địa hoàn toàn bị đảo lộn.

Ventruie nắm tay cô đi xuống cầu thang, đến gần “Nghĩa địa” kia quan sát. Cao Đại Bàn đưa tay cẩn thận sờ ngoài tấm bia đá thô ráp. Quả nhiên phía trên có khắc hoa văn thị tộc, tính danh thật dài, cùng với một số ký tự mã hóa mà cô không hiểu.

“Nơi này tồn tại trước cả trí nhớ của tôi”. Ventruie trầm trầm giải thích, “Ba vị trưởng lão cũng không biết lịch sử nơi này. Với trình độ khoa học kỹ thuật của cung điện mà nói, không thể không có ghi chép gì liên quan đến nguồn gốc của Huyết tộc. Nhưng lại chẳng tìm được chút dấu vết nào. Viện nghiên cứu khoa học phỏng đoán có thể Thánh Huyết tộc đã gặp phải một tai nạn mang tính hủy diệt, toàn bộ thành viên đều trốn vào thánh địa tránh được một kiếp, nhưng không có thời gian để lại ghi chép gì. Mà khi bộ tộc chúng tôi từ dưới đất tỉnh lại một lần nữa, trí nhớ đã trống rỗng.”.

Đoạn giới thiệu vắn tắt này làm cho Cao Đại Bàn giật mình, cô nghĩ tới giả thuyết di dân từ Địa Cầu của Lanka.

Hủy diệt lịch sử và trí nhớ về nguồn gốc của Huyết tộc, mất đi đại bộ phận khoa học kỹ thuật và sách vở. Không biết “Tai nạn hủy diệt đột ngột phát sinh kia” có phải do sinh vật cao cấp mang tên đáng “Tạo hóa” gây ra không?

Cao Đại Bàn lắc lắc đầu, thôi, chung quy cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi. Nói không chừng chân tướng chính là vào thời viễn cổ di dân Thánh Huyết tộc đánh không lại dân Lam Huyết tộc bản địa, bị đuổi chạy về ổ ngủ say mà thôi.

Lại đi thêm hai bước vào sâu trong nghĩa địa, Cao Đại Bàn quay đầu, nhìn không được hỏi Ventruie: “Cái nào là của anh?”

Ventruie kéo tay cô, nhẹ nhàng dắt cô đến trước một tấm bia đá có vẻ cao hơn những tấm còn lại.

Bản thân tấm bia đá không có gì đặc biệt, hoa văn cũng không hoa lệ hơn những cái khác. Xem ra tuy rằng lúc còn sống Huyết tộc luôn phân chia cấp bậc nghiêm ngặt, lúc ngủ say lại là chúng sinh ngang hàng.

Ventruie lấy từ trong người ra một đồng tiền màu đỏ sẫm, nhẹ nhàng đặt lên huy chương thị tộc trên tấm bia đá, trong nháy mắt khoảng đất sau lưng tấm bia đá hoa văn chẳng chịt bỗng nứt ra! Sau đó giống như một con quái thú nhe nanh, từng tầng từng tầng chậm rãi mở ra, những lớp cửa kim loại hợp thành cầu thang thông xuống lòng đất.

Ventruie từng bước đi xuống dưới, sau đó từ trong áo choàng vờn tay ra, yên lặng chăm chú nhìn Cao Đại Bàn.

Hơi lạnh âm u dưới lòng đất ủa lên, hang tối sâu thẳm cứ như thông với mười tám tầng địa ngục, toàn bộ sương mù tràn ngập thánh địa không gió không tiếng động, ngay cả tiếng chim kêu vượn hót trong núi cũng im bất tỉnh mệnh.

Đứng giữa đồng bia mộ, Cao Đại Bàn đột nhiên sợ hãi theo bản năng.

Nhưng Thân vương Ventruie đứng ở lối vào lại không suy suyển, ánh mắt anh ta nhìn cô trầm tĩnh như thế, trầm tĩnh giống như lắng đọng tất cả dịu dàng và bao dung. Cánh tay anh lặng lẽ duỗi ra trong không khí, tao nhã chờ đợi, giống như có thể chờ thêm ngàn vạn năm.

Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, đặt tay mình vào trong bàn tay lạnh lẽo của đối phương, lập tức bị siết chặt!

Dọc theo cầu thang đi xuống dưới, sau khi đồng tử của Cao Đại Bàn thích ứng với ánh sáng mỏng manh dưới đất, không khỏi bị hình ảnh trước mắt chấn động!

Đây. Là trình độ khoa học kỹ thuật đến mức nào?

Một vật thể giống như chiếc lọ trong suốt bị những đường dây truyền dịch và cáp điện cắm chi chít, khảm thật sâu vào trong vách núi, giống như con nhộng màu bạc ngủ say dưới lòng đất. Vật thể như vậy, thay vì nói là quan tài, không bằng nói là bình nuôi cây.

“Hội trưởng lão không muốn người khác biết được bí mật của Thánh Huyết tộc. Cho nên nơi này chỉ có một số ít người trong Thánh Huyết tộc có thể tiến hành thu thập mẫu vật nghiên cứu. Nhưng cho đến nay vẫn không cho ra kết quả gì”. Ventruie trào phúng cười khẽ, “Chất liệu của hòm đồng lạnh, nguyên liệu, nguyên lý, chúng tôi hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ khi bản năng cảm thấy đã đến lúc ngủ say thì tự động trở lại nơi này tiến vào chiếc bình này ngủ”.

Cao Đại Bàn tò mò vờn tay khẽ chạm vào quan tài trong suốt kia, xúc cảm lạnh như băng.

“Chất lỏng trong này là cái gì?” Cao Đại Bàn chỉ chất lỏng trong suốt trong bình, ở những góc độ ánh sáng khác nhau sẽ mang những màu sắc khác nhau.

Ventruie lắc đầu, “Không biết. Đó cũng không phải chất lỏng. Không phải thể rắn cũng không thuộc những thể khác, chuẩn xác mà nói nó giống như những hạt phân tử. Nó đại biểu cho sinh mệnh của Thánh Huyết tộc. Nếu bản thể tiêu vong, những hạt vật chất này sẽ mất đi sức sống, hoàn toàn biến thành màu xám âm đạm”.

Cao Đại Bàn đứng bên cạnh cúi đầu quan sát trong chốc lát, dăm chiêu nói: “Nghe nói trí nhớ của anh từ rất lâu trước kia đã không biến mất nữa, vì sao vậy? Chẳng lẽ mấy thứ này biến chất sao?”

Ventruie sùng sốt nửa ngày, rốt cuộc bật cười ra tiếng “Biến, biến chất? A. Em là người đầu tiên nói như vậy đấy ~”

Bạn học Cao Đại Bàn cảm thấy bị cười nhạo vì không học không hành, thẹn quá hóa giận xoay đầu đi, “Hừ, dù sao em cũng không hiểu. Tại sao anh lại mang em tới đây? Vừa rồi anh mở cửa thánh địa gây ra động tĩnh lớn như vậy sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Đừng lo lắng. Thánh địa là nơi cấm xâm nhập, bất cứ ai cũng không thể tới gần, toàn bộ đều do máy móc theo dõi. Nhiều loạn hệ thống theo dõi của bọn họ là sở trường của Silly”. Ngài thân vương lộ ra nụ cười ngạo mạn đặc trưng của người quanh năm ngồi trên đầu thiên hạ bàn mưu tính kế: “Cục trị an để do một tay tôi phụ trách, có Lanka và Assamite nội ứng ngoại hợp, mang em trốn đi cũng không tính là khó khăn. Phiền phức duy nhất chính là Brujah từng hưởng qua máu em. Chỉ dựa vào khứu giác cậu ta có thể phán đoán ra chỗ em đang ở. Gần để đô chỉ có nơi này là không gian tồn tại cách biệt với bên ngoài, tầng cách ly của thánh địa có thể bảo đảm mùi của em không bị người khác phát hiện”.

“Giúp chúng ta nhiều như vậy, thân vương Giovanni và Assamite có gặp phiền toái gì không?” Cao Đại Bàn hơi lo lắng.

“A. Em lo lắng cho bọn họ sao?” Ventruie cười lạnh: “Lực lượng của biển cát luôn nằm ngoài sự khống chế của chính phủ, nếu dễ gây phiền phức cho bọn họ như thế, hội trưởng lão sẽ không phải đau đầu. Về phần Giovanni. Tên kia giỏi nhất là bo bo giữ mình, chúng ta có rơi đài cũng không tới phiền anh ta”. Cúi đầu hôn lên trán Đại Bàn, Ventruie trấn an: “Đừng lo lắng, ‘người đàn ông của em’ xấu xa như vậy, sở trường nhất là làm chuyện xấu mà”.

Cao Đại Bàn nghe được xưng hô “người đàn ông của em” này thì hơi đỏ mặt, trong lòng ảo não hóa ra thẳng nhãi nắm rõ tình huống của cô ở sở nghiên cứu trong lòng bàn tay! May mà lúc trước mình không có làm ra hành vi oán hận gì mất mặt.

Quay đầu nhìn anh ta, Cao Đại Bàn phát hiện phong cách làm việc của người đàn ông này và mình đúng là hai thái cực. Cho dù mình muốn chạy trốn thì cũng chỉ là hành động đột phát. Anh ta bắt đầu xếp đặt tất cả từ lúc đưa cô trở về để đô, bày binh bố trận từ những việc nhỏ không đáng kể, lợi dụng tất cả lực lượng có thể lợi dụng, thậm chí lợi dụng cả hội trưởng lão.

Cô bỗng nhiên hiểu được vì sao Ventrue cố tình đợi cho thời kỳ nguy hiểm nhất khi mang thai qua đi mới ngهنهن ngang tới đón cô. Sở nghiên cứu đáng thương, cẩn thận vất vả mấy tháng cuối cùng lại lóe đường cho kẻ khác.....

Hiện tại ngهنهن lại lúc trước Lanka bàn luận viên vòng xong bị cách ly đại khái cũng là cố ý. Thân là đối tượng giám thị trọng điểm, chỉ có phạm chút sai lầm nhỏ nhỏ bị điều đi mới có thể rảnh tay rảnh chân mà làm việc.....

Cao Đại Bàn lại liếc Ventrue một cái, bỗng nhiên cảm thấy rất may mắn vì người này không phải kẻ địch của mình.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước khi hai người đối lập, mình cũng dễ dàng bị đối phương tìm được, sau đó áp dụng thủ đoạn vừa nhòngh nhòngh vừa cứng rắn lung lạc, cuối cùng hoàn toàn bị thu phục Xem lại lịch sử kết giao của hai người một chút, Cao Đại Bàn bỗng nhiên cảm thấy thật thất bại. Bởi vì cô phát hiện từ tướng mạo đến chỉ số thông minh, thậm chí ngay cả tình thương, cô chẳng có điểm nào thắng được Ventrue.....Người đàn ông hoàn mỷ như vậy, sao lại coi trọng cô chứ?

“Ventrue, anh mạo hiểm dẫn em đi thế này, không hối hận sao?” Cao Đại Bàn nhỏ giọng hỏi.

Nơi này là quê hương của anh ta, địa bàn của anh ta.

Anh ta buông tha tước vị thân vương, tài sản khổng lồ, địa vị chấp chính, cùng với quyền lực thống soái toàn quân.

Bên kia cán cân, lại là một con người nhỏ nhỏ bất tài.

Lựa chọn này, nếu hỏi bất cứ ai người đó cũng sẽ không chọn cô.

Cao Đại Bàn không tin tình yêu lại có sức mạnh vĩ đại đến vậy.

Bao nhiêu người kết làm vợ chồng cũng vì địa vị tiền tài mà chia ly, huống bên kia cán cân lại là cả một quốc gia.

Âm cuối trong câu hỏi của cô dần dần tiêu tán trong tầng ngهنهن sâu thẳm, không khí dường như cũng lạnh dần đi.....

Ventrue trầm mặc trong chốc lát, thán nhiên nói:“Em có biết tôi làm chức thân vương này đã bao nhiêu năm rồi không?”

Cao Đại Bàn lắc đầu.

Ventrue cười khê:“Lâu đến nỗi chính tôi cũng không nhớ rõ Mỗi một ngày, mỗi một tháng, mỗi một năm, tướng mạo không thay đổi, công việc không thay đổi, xưng hô không thay đổi, cuộc sống không thay đổi. Em biết không? Mặc dù chúng tôi không chết, kỳ thật cũng không hẳn là đang sống”.

Cao Đại Bàn hơi chần động.....

Khê vuốt vách tường một chút, Ventrue nhẹ giọng nói:“Có đôi khi, tôi cảm thấy mình cũng giống như mảnh đất hay tấm bia đá này, sừng sững trăm ngàn năm không thay đổi, thật sự rất buồn chán. Nhưng mà, em thì khác. Lần đầu tiên nhìn thấy em tại buổi họp báo của viện trưởng lão, tôi đã nghĩ: sinh vật này thú vị đến cỡ nào! Sinh mệnh của em ngắn ngủi như vậy, không biết khi nào thì sẽ chấm dứt, mỗi một giây đều không có đường rút lui. Cuộc sống như vậy sẽ có cảm giác gì?”

Vươn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Cao Đại Bàn lên, giọng nói trầm thấp của Ventrue mang theo sự hồ hững mơ hồ:“Em có nói, ba tháng không gặp tôi lại chẳng thay đổi chút nào. Kỳ thật sợ là ba ngàn năm nữa, tôi cũng vẫn không thay đổi. Loại cảm giác này, có lẽ em sẽ không hiểu được..... Em có nhớ lần sinh nhật mới đây không? Con người có thể chúc mừng sinh nhật mình, sau đó hưởng thụ thời gian trôi qua, sinh mệnh biến hóa theo từng giai đoạn, không biết ngày mai. Mà chúng tôi, ngay cả sinh nhật cũng không có”.

Đầu ngón tay xẹt qua làn da Cao Đại Bàn, Ventrue cười khê:“Độc chiếm hương vị máu tuyệt diệu và đời sau quý giá đều là lý do rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất, chính là tôi muốn được ở bên cạnh em, chia sẻ cuộc sống của em, giả như nó là của mình.”.

Nhìn Ventrue cúi đầu chăm chú nhìn vào mắt cô, Cao Đại Bàn bỗng nhiên hiểu được, đối với Ventrue mà nói, cuộc đời của cô giống như cô đọng trong vòng hai tiếng đồng hồ. Giống như một bộ phim súc tích đến tận cùng, lướt qua trong giây lát, lại phần khích tuyệt luân!

Khiến người ta nguyện ý dùng ngàn năm ngọt ngào chỉ để đổi lấy một lần.

Niềm xúc động chưa bao giờ có đột ngột trào dâng, Cao Đại Bàn đưa tay chủ động giữ chặt bàn tay lạnh như băng của đối phương, nhìn chăm chăm vào mắt Ventrue từng chữ từng chữ nghiêm túc nói:“Ventrue, chúng ta kết hôn đi!”

“..... Cái gì?”Đức ngài thân vương vẫn duy trì tư thế bị nắm tay sừng sờ đứng tại chỗ.

Cao Đại Bàn nắm tay anh ta thật chặt, khẩu khí cực kỳ kiên định,“Vì sao lại giả bộ xem cuộc đời của em là của anh? Anh muốn làm người đứng xem sao? Không thoải mái như vậy đâu! Anh là cha của đứa trẻ trong bụng em! Anh đã hiểu chưa? Chúng ta đã tham gia vào cuộc đời của nhau rồi. Cái

gì mà chia sẻ cuộc đời? Trong mắt của con người, kết làm vợ chồng, chính là hai người thể nguyên cùng chung vai gánh vác sẽ chia một kiếp người..... Kết hôn, sinh con, xây dựng gia đình, sau đó nhìn thế hệ tiếp theo một ngày lại một ngày lớn lên, anh sẽ cảm thấy thời gian đang trôi qua không ngừng nghỉ. Em cam đoan đến lúc đó anh chỉ biết than thở nó đi qua quá nhanh, kêu nó dừng lại cũng ngừng không được.....”

Cao Đại Bàn còn chưa nói xong, đã bị đối phương ôm lấy thật chặt! Gương mặt vùi vào ngực Ventrue không thốt nổi tiếng nào.....

“Được, chúng ta kết hôn”. Ventrue nói.

Cao Đại Bàn rất muốn xem biểu tình hiện tại của anh, lại bị đối phương ôm chặt hơn, đầu cũng không nâng lên nổi.....

.....

Cao Đại Bàn giảng giải sơ lược cho Ventrue về nội dung của hôn lễ, cuối cùng bắt đầu đi tổng kết:“Hiện tại điều kiện có hạn, đại khái chỉ có thể đơn giản hoá đến mức tối đa..... Không có cơ quan phát chứng nhận, chúng ta cũng không cần đến địa phương ký giấy..... Hôn nữa, hình như ngay cả cầu hôn cũng bị em làm mất rồi.....=”

Ventrue cười ra tiếng, ôm lấy Đại Bàn đang ảo não, ngọt ngào hôn hít trong chốc lát, sau đó trực tiếp đi ra khỏi tầng hầm, đặt cô trên bia mộ của mình, lấy đồng tiền màu đỏ sậm làm chìa khóa trên bia ra, bẻ thành hai nửa, sau đó nặn nặn, kéo dài ra, ước lượng ngón tay Đại Bàn một chút, rồi cuốn nó lại cố định thành hình chiếc nhẫn, còn ở trên còn vòng thành hình chữ thập nho nhỏ. Một nửa khác nặn theo kích cỡ ngón tay mình, đặt trong tay Đại Bàn.

Cao Đại Bàn nhìn tác phẩm thủ công kinh người trong lòng bàn tay quý ngài quý hút máu, khoe miệng hơi run rẩy.....

Ventrue cũng không để ý, bỏ áo choàng ra, sống lưng thẳng tắp tư thế hoàn mỹ quý một gói xuống trước bia mộ, nắm tay trái Cao Đại Bàn, cúi đầu hôn một cái thật sâu, cất cao giọng nói:“Tôi, Ventrue De Leukocyte, lúc này ở thánh địa Huyết tộc, trước mộ bia bắt đầu và diệt vong, lấy một nửa quyền sở hữu nơi mình ngủ say và sinh mệnh ra thế, sẽ yêu em trọn đời không thay đổi”. Giương mắt nhìn sâu vào mắt cô, Ventrue nhẹ giọng nói:“Em hãy gả cho anh, được chứ?”

Dưới ánh mắt của đối phương, nhất thời Cao Đại Bàn lại nói không nên lời.

Cô vốn chỉ tùy tiện miêu tả, không nghĩ tới động tác cầu hôn này được thực hiện dưới bầu trời đỏ đậm, cung điện cổ xưa, bộ dáng quý một gói của ngài thân vương Thánh Huyết tộc lại anh tuấn đến vậy..... Chính là, nếu bối cảnh không phải là nghĩa địa, dưới móng mình không phải là bia mộ của ông xã, có lẽ sẽ bình thường hơn một chút =.....

Cao Đại Bàn chưa đáp lại, mà Ventrue hiển nhiên không nghĩ cho cô cơ hội để nói ra đáp án khác, sau khi thỉnh cầu xong liền lập tức tự biên tự diễn vô cùng lưu loát đeo nhẫn vào ngón áp út của cô!

Cao Đại Bàn hơi choáng..... Nhưng ngẫm lại tốt xấu gì mình cũng cầu hôn trước, liền thôi.

Chỉ vô lực thỉnh giáo đối phương Địa Cầu đại khái nằm ở hướng nào.

Ventrue sững sốt, nghĩ nghĩ, khó xử nói:“ Vị trí một tinh cầu trong vũ trụ, rất khó xác định phương hướng trên mặt đất.....”. Nhìn thấy Cao Đại Bàn dường như rất thất vọng, lại bắt đầu đi bổ sung một câu,“Nếu chỉ cần xác định đại khái, hẳn là hướng Đông”.

Cao Đại Bàn vịn cánh tay Ventrue nhìn về phía đường chân trời xa xôi, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, kéo tay Ventrue nghiêm túc đeo vào, sau đó hướng thẳng tới phương hướng có thể không phải là hướng Địa Cầu nhẹ giọng nói:“Ba mẹ, đây là người chồng mà con gái ba mẹ chọn lựa. Con cảm thấy anh ấy sẽ đối xử với con thật tốt, ba mẹ có thể yên tâm....”.

Ventrue nhìn mặt nghiêng của cô, trở tay nắm chặt, mười ngón đan xen, lôi kéo sự chú ý.

“Tiểu Tiểu.....”. Anh ta nhẹ giọng gọi tên cô, một tay đỡ sau thắt lưng của cô, ngẩng đầu hôn vợ yêu thật sâu dưới ánh bình minh.....

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi”.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lấy máu lần thứ bốn một: Tuần trăng mật tại tinh hệ xoắn ốc, thẳng tiến!!!

Tại trục phía bắc của chòm sao nào đó trong vũ trụ.

Tinh hệ xoắn ốc, kinh độ 1986.11w, vĩ độ 2010.06n, duy độ* 2012.12d.

(*Duy độ: Tiếng Anh là Dimension. Trong vật lý và toán học, duy độ của một không gian hoặc một đối tượng được định nghĩa là số lượng tối thiểu các tọa độ cần thiết để chỉ định bất kỳ điểm nào bên trong nó.

Nguồn: Dịch bậy từ Wiki.)

Cách Tính cầu Sange 26.5 năm ánh sáng.

Vệ tinh α Love Sea.

Nam bán cầu.

Bờ cát.

Trời xanh biển xanh, sóng trắng vụn dậm.

Các loại sinh vật trí tuệ xinh đẹp [?], đang vui vẻ chạy / trượt / trườn / đào hang / leo, đuổi theo người yêu trên bãi cát trắng phau. Bọn họ rất vui vẻ, khuôn mặt / trán / lỗ mũi / lòng bàn chân / xương cột sống đều tràn đầy hạnh phúc, làm cho người ta nhìn thấy cũng nhin không được mỉm cười theo [thật vậy sao?].

Không sai, lúc này Cao Đại Bàn đang đứng tại khu nghỉ mát nổi tiếng nhất tỉnh hệ xoắn ốc, bãi biển Ghanim thuộc sự quản lý của vệ tinh Love Sea! Một mặt trăng một mặt trời đồng thời xuất hiện trên đường chân trời, nhiệt liệt chiếu rọi lên khuôn mặt ☹ của cô.

Gió biển thổi qua, sóng biển dâng lên.

Các loại ván lướt đủ hình thù vượt quá sức tưởng tượng của con người tranh nhau ủa ra!

Một anh chàng bạch tuộc đẹp trai [?] màu tím nhạt có tám xúc tua dài, hai xúc tua ngắn xuất hiện. Anh chàng dùng sáu cái xúc tua quấn chặt tám ván lướt hình con quay, dùng tốc độ cực nhanh lướt qua con sóng lớn! Còn lại hai xúc tua giang ra như đang POSE ảnh, thông dong lướt qua bức tường nước. Bọt nước văng khắp nơi tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía. Chàng bạch tuộc đẹp trai [?] tao nhã phun bọt biển nhanh nhẹn bò lên bờ, lập tức bị đám con gái điên cuồng vây quanh!

Một con bạch tuộc cái màu hồng nhạt phát ra tiếng cười the thé hung hăng hắt đồng chí Cao Đại Bàn qua một bên. Chàng bạch tuộc cực kỳ oai phong tháo kính che mắt xuống trong vòng vây của đám bạch tuộc cái, anh tuấn nâng cằm [Hàm dưới? Múi dưới?] lên, làm dáng với đám fan hâm mộ, khiến tiếng cười the thé và tiếng thét chói tai lại ồn ào rộ lên không ngớt! Một cô gái bạch tuộc màu hồng phấn [?] đứng ở vòng trong cùng vì động tác đẹp trai xẹt điện này mà hạnh phúc té xỉu, tạo thành một cuộc hỗn loạn nho nhỏ trên bãi biển.

(Lưu ý nhỏ: chữ trong [] là tiếng lòng của tác giả, các chữ tiếng Anh như POSE, fan đều tuân theo bản gốc.)

Gió biển thổi qua, tan nát cõi lòng.

Đầu Cao Đại Bàn đã ☹ phình to đến độ không vừa cái mũ che nắng

“Đã mua được ‘Phao cá heo’ em muốn rồi này“. Giọng nói của Ventrue từ phía sau truyền đến, một cái phao hình động vật che khuất tầm nhìn của Cao Đại Bàn, bạn học Đại Bàn dờ dẩn quay đầu.

“Nhưng loại sinh vật có hình dạng này có tên là ‘Lam giao’ mới đúng, chúng nó sống dưới vùng biển của tỉnh hệ Hướng Dương.”. Đức ngài thân vương giảng giải chưa xong đã bị động tác nhào vào lòng đột ngột của Đại Bàn cắt ngang!

Nghi hoặc sờ sờ đầu Đại Bàn, Ventrue ôm chặt vợ yêu vào lòng: “Làm sao vậy?”

Cao Đại Bàn: “Không có gì, may mà anh có hình người.”.

Ventrue: “.....?”

Quả nhiên, mặc kệ nói hay ho vĩ đại cỡ nào, rốt cuộc thâm mỹ quan của loài người vẫn là điểm mấu chốt.

Cao Đại Bàn liếc mắt nhìn anh chàng bạch tuộc đẹp trai. Nếu Ventrue giống như con sên, e là có dùng cùng một phương pháp theo đuổi cô, phỏng chừng cũng không có kết quả gì?

Bởi vậy mới nói, con người vẫn rất là nông cạn.

Hai người thâm tình ôm nhau trên bãi biển, không để ý tới phao cá heo để một bên bị một đám sinh vật một mắt thấp bé chân có màng riu ra riu rít cười vui bụng đi mất!

“A, đứng lại!”

Cao Đại Bàn vội vàng đẩy Ventrue ra đuổi theo, vừa kêu đối phương dừng lại, vừa liều mạng tìm kiếm máy phiên dịch ngôn ngữ vũ trụ trong túi

ách.

Một mảnh vỏ sò từ phía sau mang theo tiếng gió rít sắc bén bắn lại! Chuẩn xác cắm vào sọ một người lùn bụng phao cá heo đứng ngoài mé! Người lùn bất hạnh trúng chiêu kêu thảm thiết một tiếng té nhào xuống! Những người khác lập tức bỏ chạy tứ tán!

Trong nháy mắt trên bãi biển cũng chỉ còn lại tang vật, “Thi thể”, cùng với bạn học Cao Đại Bàn bị diễn biến đột ngột này chấn kinh

Cao Đại Bàn cứng ngắc quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy tên hung thủ mặt không chút thay đổi, tư thái tao nhã phui phui cát dính vào tay khi lượm vỏ sò. ung dung đi tới hiện trường gây án.

Quay đầu kinh hồn táng đảm ngó miếng vỏ sò cắm sâu vào đầu người lùn, chân Cao Đại Bàn mềm nhũn ngã ngồi xuống, ôm đầu gào thét: “Trời ạ. Anh làm cái gì vậy? Anh đang làm cái gì?! Tại sao xuống tay tàn nhẫn như vậy! Chỉ vì cái phao cá heo mà giết người sao?!”

“Không cần lo lắng, trình độ này không chết được đâu. Cư dân sao Doyle có danh xưng là ‘Người xương sụn’, chút vết thương nhỏ này còn không chảy máu ấy chứ. Nó chỉ bị lực đập vào chấn ngất đi thôi”. Ventruie lạnh nhạt nói, đi tới đá văng người lùn xui xẻo ra, một tay nhặt cá heo lên, một tay kéo Đại Bàn.

Nghe nói đối phương không chết cũng không bị thương nặng, Cao Đại Bàn nhẹ nhàng thở ra, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, nghiêm túc nói: “Dù là vậy, anh ra tay cũng quá nặng. Bọn chúng chỉ là con nít, bụng móm đồ chơi đi chơi thôi, cũng không phải kẻ cướp thật sự. Đánh trẻ em bất tỉnh cũng hơi quá đáng”.

Ventruie nhú mày, “Trẻ em ăn cướp thì không tính là cướp bóc? Quan niệm của em thật kỳ quái”.

Cao Đại Bàn uể oải, “Quan niệm của anh mới kỳ quái. Mọi người đều khoan dung với trẻ em, đây là chuyện bình thường mà?”

Ventruie hừ nhẹ, “Ở Sange mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm đối với hành vi của mình, không phân biệt nhi đồng hay trưởng thành”.

Đó là vì Huyết tộc căn bản không có “Trẻ em” chân chính chẳng?

Cao Đại Bàn vô lực vươn tay ôm con cá heo mập ú, thờ dãi hỏi: “Nếu về sau con chúng ta bùng binh, anh cũng ra tay với nó như vậy sao? Em nói trước, em tuyệt đối không cho phép! Làm càn và quấy phá là đặc quyền của con nít! Nếu anh vì con chúng ta ở trên bờ biển đoạt lấy bóng cao su của người khác mà đánh chết nó, em sẽ không tha thứ cho anh”.

Ventruie hơi kinh ngạc: “Sẽ không tha thứ cho tôi? Em lại vì người khác mà đối địch với tôi? Hiện tại nó còn chưa được tính là một sinh mạng mà tình cảm em dành cho nó đã vượt xa tôi rồi sao?” Sau đó dùng ánh mắt nhìn phụ nữ “Thay đổi thất thường lăng nhăng bay bướm” thay lòng đổi dạ khiển trách Cao Đại Bàn, “Tình yêu của con người thay đổi quá nhanh.”.

Đồng chí Đại Bàn suýt xuất huyết não.

Hít sâu một hơi, Cao Đại Bàn nghiêng răng nghiêng lợi: “Đó không phải là ‘Người khác’, đó là cốt nhục của em. Là một người mẹ đương nhiên phải thương yêu con mình! Đây là tình cảm không có lý do, không thể so sánh với tình yêu! Đừng nói tới việc ai hơn ai”. Vì sao lại có người cha khó chịu với đứa con của chính anh ta chứ! Loại thái độ hoàn toàn coi em bé là “Người khác” này cứ như đang tranh giành tình nhân vậy. Quả nhiên kết hôn với một giống loài không có truyền thống sinh dục và quan niệm gia đình đúng là một sai lầm.

Ventruie không tin híp mắt nhìn Cao Đại Bàn trong chớp lát, hừ giọng nói: “Em đã nói tình yêu không thể so sánh, như vậy nếu tôi và nó, em phải buông tha một người, em sẽ chọn ai?”

Cao Đại Bàn ngừng bước, bắt đắ dĩ vươn tay vỗ vỗ bả vai anh ta, “Ventruie, chờ đến lúc anh bắt đầu nghĩ làm sao để cùng em kẻ vai chiến đấu bảo vệ đứa bé này, để nó được hạnh phúc, mà không phải hỏi em giữa hai người em sẽ chọn ai, khi đó anh mới là một người chồng đủ tư cách”.

Biểu tình của đồng chí Ventruie. hoàn toàn không hợp cách.

Sau sự kiện giành cá heo trên bờ cát, đồng chí Cao Đại Bàn có hai cảm xúc:

Thứ nhất, con đường giáo dục “người cha tốt” vẫn còn rất dài.

Thứ hai, sinh đứa bé này ra hình như không được an toàn cho lắm.

.....

Trên bờ biển Ghanim mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ, đám người vẫn ồn ào như trước.

Kỳ thật hai người Cao Đại Bàn đến bờ biển hưởng tuần trăng mật, hoàn toàn là nổi hứng đột xuất.

Nhưng nguyên nhân chính, vẫn là truy binh từ Sange căn bản sẽ không nghĩ đến tội phạm quan trọng như bọn họ lúc này không trốn trong một khoang thuyền vũ trụ phi pháp nào đó, ngược lại còn cả gan đi nghỉ mát trên bờ cát, phơi nắng mặt trời giữa đám du khách.

Đức ngài quý hút máu thích ẩm ướt chán ghét ánh mặt trời thích suối nước nóng, vốn đề nghị đi hưởng tuần trăng mật tại suối nước nóng trong thâm sơn

cùng cốc. Nhưng đồng chí Cao Đại Bàn, một người dân thành thị tục tũn truyền thống không hiểu sao luôn tin tưởng vững chắc tuần trăng mật phải đi đảo Hải Nam, ảnh cưới phải chụp trên bờ biển, kiên trì muốn đến bãi biển nhiệt đới thành hôn. Lần đầu tranh cãi sau khi kết hôn, cuối cùng vì Ventrue nhào lên dây dưa, đòi thực hiện “nghĩa vụ làm chồng” mà chấm dứt. Cao Đại Bàn mệt mỏi thiếp đi.....

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô phát hiện ngoài cửa sổ là một vùng biển đẹp muốn chết đi được.....

Đồng chí Đại Bàn cảm động không thôi, ôm cổ Ventrue hôn tưởng thưởng anh xã, liên tục đồng ý chờ đi tuần trăng mật phiên bản biển xanh cát trắng về, sẽ cùng anh ta đi phiên bản suối nước nóng. Ventrue dĩ nhiên là ngoan ngoãn nghe lời. Cũng rất hiệu suất liệt kê hơn mười phiên bản tuần trăng mật: phiên bản rừng rậm, bản du thuyền xa hoa, phiên bản khoang thuyền bịt kín ngoài không gian.....

Cao Đại Bàn rất muốn nói cho anh ta biết kỳ thật tuần trăng mật bình thường chỉ có một lần, lộn xộn như vậy không được bình thường cho lắm. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại hai người hiện tại là tội phạm bỏ trốn cấp hành tinh, hôn lễ cử hành ở nghĩa địa, chiếc nhẫn trên tay được làm từ tiền xu, bà xã là đồ ăn dư trữ của ông xã, ngay cả chủng tộc của hai người cũng thuộc dạng quý hiếm trong vũ trụ..... Chuyện đã tới nước này còn bản khoản tuần trăng mật có bình thường hay không làm cái gì? =

Thích thế nào thì làm thế ấy đi.

Xuất phát từ sự lo lắng cho an toàn của phụ nữ có thai, Cao Đại Bàn không tham gia các tiết mục dưới nước nổi danh của Gharim. Chỉ vịn phao cá heo trôi nổi trên mặt biển, được một lúc đồng chí Đại Bàn bắt đầu cảm thấy không thú vị, ừ ừ kéo cá heo lên bờ tìm được quý ngài quý hút máu nằm dưới bóng dù nhắm mắt nghỉ ngơi.....

Huyết tộc dưới ánh nắng mãnh liệt luôn có vẻ lười biếng, lúc này Ventrue mang kính râm hai chân tựa ghế, hoàn toàn siêu thoát khỏi khung cảnh náo nhiệt quanh mình.

Để tiện cho việc chạy trốn, ngoại hình của hai người đều sửa đổi một chút. Ngài thân vương lười biếng vẫn áp dụng hình tượng Abel phóng khoáng, tóc vàng mắt xanh như cũ. Lúc này anh ta bày ra đôi chân thon dài đáng người cường tráng, tóc ngắn năng động kết hợp với quần áo và kính râm lạnh lùng, có vài phần giống ngôi sao quốc tế cấp Ảnh đế đi nghỉ phép, rất là thu hút.

Có một loại đàn ông cho dù chỉ mặc áo somi trắng đơn giản và quần đùi du lịch nằm trên ghế xếp, cũng sẽ tỏa sáng ra khí chất quý tộc đang hưởng thụ bãi biển tư nhân, hoàn toàn đối lập với không khí xô bồ ở bãi biển công cộng..... Bất hạnh thay, thân vương Ventrue chính là loại đàn ông này.

Khỏe miệng Cao Đại Bàn run rẩy bước đến bên cạnh anh ta, phủ thêm khăn lông ngồi xuống ghế, rầu rĩ nói: “Thành thật xin lỗi, em biết anh không thích ứng với loại du lịch bình dân này. Nếu không chúng ta đi đặt biệt thự có bãi biển riêng cũng được.....”.

Ventrue miễn cưỡng vờn một ngón tay kéo kính râm xuống, liếc mắt nhìn cô, “Không sao, em thích là được rồi. Kinh nghiệm này cũng rất mới mẻ”.

Mới mẻ? Đúng vậy đúng vậy, dù sao số lần thăng nhĩ này hưởng thụ bãi biển riêng cũng đã nhiều đến phát ngáy..... Chênh lệch giàu nghèo thật đáng giận!

Hai người trầm mặc trong chốc lát, quý ngài quý hút máu đột nhiên phun ra một câu làm cho Cao Đại Bàn hết cả hồn: “Hôn nữa, mới này anh chơi cùng đám quý nhỏ kia, cũng rất thú vị”.

Nghĩ đến đám người lùn ở hành tinh Doyle vừa mới này, Cao Đại Bàn nhất thời khẩn trương: “Chơi? Chơi cái gì? Bọn nó..... còn sống không?”

Ventrue cười ra tiếng, lật người ôm eo Đại Bàn vỗ về bụng cô, giọng nói tràn ngập ý cười: “Đừng khẩn trương, chỉ ném cát thôi. Không phải em nói muốn tôi bồi dưỡng sự khoan dung với trẻ em sao?”

“Thật sự chỉ ném cát thôi á?” Cao Đại Bàn hồ nghi nhìn chằm chằm đức ngài thân vương vốn không biết khuôn phép là cái gì, “Vậy..... Vậy mọi người có vui không?”

Ventrue thân nhiên nói: “Tôi thì vui. Nhưng không biết vì sao bọn nó đều khóc”.

Cao Đại Bàn: “.....=”

“Đám quý nhỏ kia hình như đang chơi trò công thành, nói đơn giản chính là tự xây dựng lãnh địa, tường vây, thành quách, cư dân của mình, sau đó khai khẩn đất đai tấn công các tòa thành khác..... Tuy rằng trò chơi rất đơn giản, quy tắc cũng không hoàn thiện, nhưng cũng là một trò chơi rất giá trị, có vẻ hữu ích cho việc bồi dưỡng tư tưởng toàn cục và năng lực thống soái”. Đức ngài thân vương một tay chống đầu đánh giá trò chơi ném cát.....

“Vậy vì sao anh lại..... sao lại, ặc, gia nhập?” Cao Đại Bàn thật sự rất khó tưởng tượng bộ dáng người đàn ông này chủ động đi theo một đám bạn nhỏ ngoài hành tinh hình thù kỳ quái nói “Cho tôi chơi với”.....

“À, nguyên nhân chủ yếu là vì lãnh địa của một đám quý nhỏ tràn đến bờ cát dưới dù của tôi, chê tôi vương vãi, một thằng nhóc mập mạp trong đó còn bảo tôi lập tức rút ngay”. Ventrue bình thản trần thuật.

Cao Đại Bàn ôm ngực..... trẻ nhỏ ăn nói hồ đồ** thôi..... Bọn chúng thật sự còn sống chứ?!

(**Nguyên văn là đồng ngôn vô ký: ý chỉ trẻ nhỏ ăn nói không suy nghĩ.)

“Thấy đám quý nhỏ này vô lễ như thế, tôi liền gia nhập phe đối địch”. Ventruie đuổi lưng lười nhát, “Sau đó dạy đám quý nhỏ ngu ngốc kia làm sao chinh đồn quân lực”.

Cao Đại Bàn cười rộ lên: “Tuy rằng mục tiêu hơi kỳ quái, nhưng anh chịu chơi với bọn trẻ cũng là chuyện tốt. Mọi người chơi ở đâu? Gần bờ biển à? Sao em không thấy thành quách gì cả?”

“Chỗ em mới đi qua chính là hải cốt sau chiến dịch công thành tàn sát”. Đức ngài thân vương chỉ chỉ một đồng cát không thành hình, “Chân trái của em đang dẫm trên tổng bộ bị đánh bom của quân địch”.

Cao Đại Bàn: “.....=”

“Sau khi chinh đồn quân lực sẽ phản kích trên quy mô lớn”. Cựu tổng chỉ huy Sange chậm rãi nói, “Tuy rằng đối phương dựa vào địa thế hiểm yếu để chống trả, nhưng cuối cùng vẫn để mất sáu thành, quân ta tiến công thần tốc, tàn sát chủ thành, lòng quân phấn chấn. Sau đó, đám quý nhỏ thua te tua kia liền khóc chạy.”.

Cao Đại Bàn ôm trán: “Được rồi, nửa đám nhóc bị anh chọc khóc còn có thể lý giải được. Vậy thì đám bạn nhỏ theo phe anh tại sao lại khóc?”

“Sau khi khai hoàn hồi hương, tôi lập tức phát động phản loạn!”

Cao Đại Bàn: “.....=”

Người từng chấp chính Huyết tộc, chính khách lão luyện của Sange, mặt không đổi sắc trần thuật quá trình bắt nạt con nít: “Lật đổ quốc vương, chém đầu nguyên lão, lưu đầy trung thần, cướp lấy chính quyền. Sau khi quốc gia mới thành lập, không biết vì sao đám quý nhỏ không có khí phách kia cũng khóc chạy. Hừ, báo hại tôi còn định đề bạt vài đứa đầu hàng làm bộ trưởng.”.

Cao Đại Bàn ôm đầu.

“Anh. Anh rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là chơi với con nít không?” Cao Đại Bàn uể oải, “Cái gọi là dỗ con nít, chính là kết quả trò chơi như thế nào căn bản không quan trọng, quan trọng là trong quá trình chơi đứa bé cảm thấy thoải mái, cười nói vui vẻ thì nó sẽ thích anh!”

Ventruie không đồng ý nhíu mày: “Lúc đánh thắng bọn chúng cũng rất vui vẻ. Thế giới này luôn cần người dạy bọn chúng đánh giặc phải có thắng có thua, người một nhà cũng sẽ làm phản, và khóc lóc chẳng thể giải quyết được vấn đề gì. Sớm học được những điều này, khi bọn chúng lớn lên mới có thể trở thành người cười cuối cùng. Hiện tại được cung chiêu cười ngây ngô chưa chắc là chuyện tốt. Tôi cho rằng phương thức giáo dục của tôi không hề sai”.

Cao Đại Bàn mặt không chút thay đổi: “Em cho rằng suy nghĩ của hai chúng ta giống như hai đường thẳng song song.”.

Ventruie sùng sốt, quan sát sắc mặt Cao Đại Bàn, thấp giọng nói: “Không thì để tôi bắt bọn chúng về đây chơi lại lần nữa là được”.

Cao Đại Bàn: “= = Anh dừng tay.”.

Ventruie hơi thất vọng, nằm ngửa ra ghế, khoanh tay nhìn trời một lát, cuối cùng rầu rĩ nói: “Có lẽ anh quả thật không thể làm một người cha tốt”.

Cao Đại Bàn nhìn anh ta, nhin không được mỉm cười.

Hình như mình quá nghiêm khắc rồi.

Anh ấy không có cha, cũng chưa từng làm cha, thậm chí chưa từng thấy ai có con, Ventruie không hiểu loại tình cảm này cũng rất bình thường. Nhưng ít nhất, anh ấy cũng đã cố gắng thích ứng. Tuy rằng cách thức cố gắng hơi kỳ quái = =. Nhưng nói thế nào, hiện tại cái anh ấy cần hẳn là những lời cổ vũ mà không phải là đã kích.

Cao Đại Bàn chống một tay bên người Ventruie, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi anh, nhỏ giọng nói: “Không sao, tuy rằng anh không phải người cha tốt. Nhưng anh tuyệt đối sẽ là một người cha hư hỏng học rộng tài cao lại đẹp trai muốn chết, dạy con chúng ta đủ trí tuệ, đủ kiên cường để sinh tồn. Như vậy không phải cũng rất tuyệt sao? Về phần chơi với nó, dỗ nó vui cười, để em làm là được rồi”. Gạt những sợi tóc vương trên mặt Ventruie, hôn lên trán anh, Cao Đại Bàn cười khẽ: “..... Hai chúng ta bổ sung hoàn mỹ cho nhau mà~”

Ventruie nhìn cô, vươn tay giữ cổ cô, chủ động đáp trả, sau đó túm cánh tay đang chống bên người kéo cô xuống, những nụ hôn trút xuống như mưa rào, ngón tay lướt trên da thịt cô, xoay người đè cô dưới thân. Hơi thở gấp gáp của anh phất qua vành tai cô: “Anh muốn. Có thể chứ, chúng ta đang hưởng tuần trăng mật mà.”.

Trên da thịt dính cát, trong khi âu yếm ma sát giữa thân thể hai người, mang đến cảm giác thô ráp kỳ lạ. Cao Đại Bàn cũng bị anh ta hôn đến thở không ra hơi, khóe mắt liếc qua đồng hồ trên cổ tay, một tay đẩy cảm đối phương đang áp tới, miễn cưỡng nói: “Ừm. Em, em cảm thấy chúng ta hết thời gian rồi, hình như nên đến chỗ tập hợp [cùng đoàn du lịch à ?= =]. Hơn nữa. Ừm. Phao cá heo của chúng ta hình như lại bị bọn trẻ khiêng đi rồi.”.

Hai người quay đầu, quả nhiên bãi cát bên cạnh trống không.

Anh chàng quý hút máu nào đó xoay người đứng lên, “Để tôi đến chơi với bọn chúng một lát”.

Cao Đại Bàn vội vàng túm áo Ventruie: “Anh đứng lại đó cho em”

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lấy máu lần thứ bốn hai: Cô mà không gặp xui, mọi người thấy không quen.

Du sơn ngoạn thủy, giải sầu tìm vui, dạo khắp vũ trụ.

Nhật ký du lịch tuần trăng mật của hai kẻ đào vong này dường như kéo dài vĩnh viễn, không bao giờ chấm dứt.

Bãi biển Gharim “Trắng bạc cát trắng” trên vệ tinh α Love Sea, hồ nước nóng Spirit “Sữa mật mộng đẹp” trên sao Hot, vực núi cao 9000 mét được xưng tụng là “Tận cùng vũ trụ” trên sao γ Steve, rừng mưa nhiệt đới “Bao phủ đất trời” và loại rêu màu cầu vồng trên sao Forester, biển hoa tím “Mê sắc thiên đường” trải rộng hơn một nửa tinh cầu Lavender.

Vũ trụ xinh đẹp khôn cùng khiến Cao Tiểu Tiểu vừa xem vừa trầm trồ hâm mộ.

Ventruie nắm tay cô chia sẻ sự kích động này, dường như còn hưởng thụ hơn cả cô.

Hoặc là, anh ta đang hưởng thụ niềm vui của cô.

Cao Đại Bàn giống như hầu hết người dân thành thị Trung Quốc, đi tới chỗ nào cũng lôi kéo Ventruie cùng chụp ảnh, cũng không ngại giờ tay nhe răng kêu “Cheese”. Khiến Ventruie cảm thấy vô cùng mới lạ.

Ventruie: “Vi sao phải chụp ảnh?”

Đại Bàn: “Đương nhiên là để kỷ niệm! Không biết khi nào thì mới có cơ hội đến nơi này lần nữa, cũng không biết có cơ hội nhìn thấy loại hoa một trăm năm mới nở một lần này nữa không, cho dù may mắn được thấy lần thứ hai, đến lúc đó trông em cũng không còn như hiện tại. Có thể sẽ run run sờ nụ hoa sau đó than thở với người bên cạnh ‘Lúc tôi còn trẻ đã từng tới đây, năm đó rất rất vui!’ sau đó đưa ảnh chụp cho người ta xem, rồi kể chuyện cũ một phen, không phải rất thú vị sao?”

Ventruie nghe Đại Bàn than thở nhin không hề mỉm cười, rừ mắt yêu chiều nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Đúng là rất thú vị”.

Tuy rằng anh ta đã ngắm loài hoa trăm năm mới nở này vô số lần, tuy rằng mỗi lần anh ta xuất hiện trước bụi hoa cũng không hề thay đổi, tuy rằng anh ta hoàn toàn không có cơ hội nói với người khác “Lúc tôi còn trẻ”.

Nhưng mà niềm vui sướng và sự trân trọng của Tiểu Tiểu đã cuốn hút anh ta, trong khoảng khắc máy ảnh chớp sáng kia, Ventruie đột nhiên cảm thấy giờ khắc này có lẽ là vĩnh hằng vĩnh viễn không thể quay lại. Rất tuyệt vời.

Cao Đại Bàn bỏ ảnh chụp và máy ảnh laser vào trong xác tay, lôi kéo Ventruie đến bưu cục địa phương dựa theo lệ thường mua một tấm bưu thiếp bằng giấy, đóng dấu bưu kiện và mã số điện tử lên, sau đó tự viết cho bản thân mình.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên của cuộc hành trình, Đại Bàn đã nhờ Ventruie thuê một cái hòm thư “Theo bạn đến tận cùng vũ trụ” trên sao Mail. Mỗi khi hai người dừng chân, cô sẽ mua một cái bưu thiếp có dấu bưu điện địa phương, viết lên đó những điều tâm đắc trong chuyến hành trình, rồi gửi đến hòm thư của mình.

Ban đầu Ventruie không hiểu ý nghĩa của trò gửi thư cho tương lai này [Bởi vì chính xác mà nói khi Bàn bỏ thư đã là tương lai rồi =]. Nhưng đến mấy lần sau đó, anh ta cũng bắt đầu viết vài dòng lên tấm bưu thiếp mà Đại Bàn muốn gửi đến tương lai kia, ví dụ như “Cảnh sắc không tệ” Hoặc là “Vẫn giống như trước”. Có khi lại chẳng viết gì, chỉ giúp Đại Bàn điền ngày tháng.

Thẳng đến một ngày, anh ta nhìn thấy những dòng này trên tấm bưu thiếp của cô:

Gửi đến cục cung không biết là trai hay gái,

Lúc viết bức thư này mẹ và ba đang đi hưởng tuần trăng mật. Còn con, vẫn còn nằm trong bụng mẹ. Hôm nay lúc rời giường con còn làm mẹ ói một lần, mẹ cảm thấy con đang muốn chứng minh sự tồn tại của mình, cho nên lần này mẹ viết tấm bưu thiếp này cho con. Một ngày nào đó trong tương lai, khi con xem tấm bưu thiếp này nhất định sẽ cảm thấy rất thú vị. Có lẽ tương lai một nhà ba người chúng ta còn có thể đi du lịch như thế này một lần nữa, ở cùng một địa điểm, viết cùng một loại bưu thiếp. Nhưng mà, có lẽ cảm giác lúc đó sẽ hoàn toàn khác bây giờ? Bởi vì khi đó, con của mẹ đã lớn.

Ventruie cúi đầu nhìn tấm bưu thiếp, trầm mặc thật lâu, cuối cùng đặt bút viết lên phía sau mấy chữ “Không tệ, có thể thực hiện” và thêm một vài câu linh

không liên quan.

Cao Đại Bân rất muốn xem anh ta viết cái gì, nhưng Ventrue lại trực tiếp gửi tấm bưu thiếp đi luôn.

Để kháng nghị, từ đó về sau mỗi lần Cao Đại Bân đều mua hai tấm bưu thiếp, mỗi người một tấm, cũng không chịu để Ventrue xem nội dung cô viết.

Đức ngài thân vương chỉ cười cười không nói, tiếp tục lười biếng viết bưu thiếp.....

Cứ như vậy, cuộc hành trình của hai người, nói tóm lại cũng khá điềm tĩnh và thanh thản.

Khác với đại đa số du khách vội vàng, hai người không có việc gì làm nên thường xuyên không bận tâm đến thời gian, thoải mái hưởng thụ từng chi tiết nhỏ trong chuyến đi, thậm chí cả những bông hoa nhỏ và tảng đá kỳ quái ven đường.

Hai người có thể lưu luyến tại bậc thang trước tiệm tạp hoá hoặc con đường nhỏ phủ đầy dây leo cả một ngày, cũng có thể vì một loại đồ ăn độc đáo mà đột nhiên từ tỉnh cầu này bay đến một tỉnh cầu khác..... Nếu tụt lại phía sau sẽ đi theo một đoàn du lịch bất kỳ bước lên một chuyến hành trình mới mà chính họ cũng không biết điểm đến, có khi họ dừng lại tại một thành thị yêu thích, sống như những người dân bình thường một thời gian..... Chính vì phương thức di chuyển bất quy tắc như vậy, ngay cả Cao Đại Bân cũng không biết tiếp theo mình sẽ đi đâu, đừng nói chỉ đến những người muốn đuổi bắt.

Hành tung hai người vừa mơ hồ vô chừng lại không có quy luật, tuy rằng đã gây rất nhiều phiền phức cho truy binh Sange, nhưng cũng không thể hoàn toàn thoát được.

Đôi khi, Ventrue đột nhiên nói với Đại Bân: “Chúng ta đi chỗ khác chơi đi”.

Cao Đại Bân liền hiểu ngay, có truy binh gần đó.

Cái “Đôi khi” này có thể là lúc hai người đang trên đường đi, có thể là vào đêm hôm khuya khoắt đang nằm trên giường trong khách sạn, cũng có thể là một phút trước khi cảnh đẹp trong truyền thuyết xuất hiện.....

Lúc đó, Cao Đại Bân mới ý thức được hai người đang bỏ trốn, mà có thể cả đời này đều phải phiêu bạt như thế.

Mỗi lần như thế, ánh mắt Ventrue nhìn cô sẽ mang theo một chút áy náy mơ hồ.

Cao Đại Bân liền chạy lại hôn ông xã, nói với anh ta rằng không hoàn mỹ cũng lạc thú của đời người, giữ lại một chút gì đó “Không biết” và “không làm được” sẽ thú vị hơn. Nếu mọi chuyện đều thuận lợi đều nằm rõ trong lòng bàn tay, không có việc gì để theo đuổi, sẽ cảm thấy rất nhàm chán.

Đồng chí Ventrue rất đồng tình với suy nghĩ này.

Cứ như vậy, cuộc hành trình lúc đi lúc ngừng của hai người rốt cuộc cũng kéo dài được hai tháng.

Có Ventrue kinh nghiệm phong phú làm người dẫn đường, có tài lực hùng mạnh của thân vương làm hậu thuẫn, có những thành tựu khoa học có thể nói là bậc nhất Sange do Lanka cung cấp trước khi đi để phục vụ cho nhu cầu sinh hoạt hàng ngày, cuộc đào thoát lần này cũng không giống là đang bỏ trốn, thậm chí có thể nói là quá sức thoải mái.

Nhưng mà bước ngoặt chân chính, lại không hề dự báo trước xuất hiện vào một ngày đẹp trời sau hai tháng hành trình.....

.....

Thành Stiller ở sao Transformer là một đô thị hiện đại sôi động.

Tỉnh cầu này nổi tiếng vì thể chất kỳ lạ của dân cư bản địa, người dân Transformer còn có tên gọi là “Người hành tinh Biến hình”, tuy rằng bọn họ đã tiến hoá thành sinh vật có trí tuệ, nhưng vẫn là một loại trùng nguyên thủy có thể thay đổi màu sắc để tự vệ. Bọn họ có thể duy trì hình dạng mình bất cứ lúc nào trong vòng mấy phút đồng hồ. Dù mục tiêu cao thấp mập ốm, từ giọng nói đến ánh mắt, thậm chí ngay cả những thói quen cá nhân cực kỳ nhỏ, đều có thể bất cứ lúc nào giống như đúc! Loại năng lực này khiến tỉnh cầu Transformer nổi danh về gián điệp và thần trộm trong lịch sử vũ trụ. Nhưng đồng thời, năng lực này cũng khiến sinh vật trên các tỉnh cầu khác sợ hãi và chán ghét.

Lịch vũ trụ năm b19110, khi liên quân các vì sao chiếm lĩnh hành tinh đã tiến hành một cuộc tàn sát quy mô lớn lấy danh nghĩa “Tiêu diệt mầm bệnh lây lan qua đường sinh dục”! Dân Transformer bản địa gần như bị tiêu diệt sạch sẽ, từ đó về sau trốn trong cư thâm sơn cùng cốc tránh lộ diện với thế giới bên ngoài. Quân xâm lược thì nhanh chóng thành lập đô thị loại một hoàn toàn mới, hiện đại, hoàn toàn không để lại chút văn hóa truyền thống gì trên đồng đất nát! Đô thị này tiếp nhận tất cả, bao dung tất cả, hấp thu tất cả, dung hợp tất cả. Không có mình, cũng không có người khác.

Hiện tại trên hành tinh Transformer, du khách và thương nhân đã chiếm 90% tổng dân cư, lấy danh hiệu “Trạm trung chuyển lớn nhất vũ trụ” và “Hành tinh khách sạn xa hoa nhất” nổi tiếng khắp thiên hà!

Cao Đại Bân đi theo Ventrue tới nơi này, mới biết được cái gì gọi là “Khách sạn trên không hai mươi tư sao, no.1 toàn vũ trụ”.

Kỳ thật đối với Cao Đại Bân từng sống trong những toà thành xa hoa của Huyết tộc mà nói, hầu hết những “khách sạn xx sao lừng danh vũ trụ” này, từ trang hoàng đến phục vụ đều kém xa thành thân vương hoặc một gian phòng khách tiêu chuẩn tại thành của Brujah. Cả độ thoải mái, cũng không bằng

căn phòng nhỏ của cô tại viện nghiên cứu. Nhiều lúc, những khách sạn xa xỉ nổi danh này chỉ hơn người ở vị trí địa lý độc đáo và phong tình dị quốc đặc trưng mà thôi.

Nhưng khách sạn “trên không hai mươi tư sao, no.1 toàn vũ trụ” này thì hoàn toàn khác. Nó khách sạn đầu tiên vượt trội hơn những toà thành của Huyết tộc ở tinh cầu Sange, vừa bước vào đại sảnh đồng chí Cao Đại Bàn đã vươn dài cổ há hốc mồm sững sờ!

Đây mới đúng là xa hoa chân chính!

Ngâm mình trong bồn tắm lớn lộ thiên trên ban công, ngửa đầu hưởng thụ “Chế độ mát xa tự động dành cho sinh vật hình người”, từ góc độ ngắm cảnh tốt nhất thưởng thức cực quang đặc sắc trên bầu trời hành tinh Transformer, liếc mắt nhìn chai rượu ngon giá trị xa xỉ được ngâm trong thùng đá trên chiếc bàn cô..... Nghĩ đến Ventruie tiêu tiền như nước hào phóng ra tay bao nguyên căn phòng xa hoa nhất suốt một tuần, lần đầu tiên đồng chí Cao Đại Bàn lo lắng đến vấn đề “Tiền ông xã có đủ xài hay không”.....

Đầu phải hưởng thụ xong là hết, về sau hai người còn phải sống, phải chi dùng rất nhiều.

Một ngày hai ngày một tháng hai tháng có thể tiêu xài chu du khắp thế giới như vậy, nhưng một hai trăm năm cũng có thể sao?

Ventruie có nghĩ đến chuyện tương lai chưa?

Kỳ thật Cao Đại Bàn cũng không ngại chạy trốn, bởi vì nghiêm túc mà nói, cuộc đời của cô từ mười ngàn năm trước rời khỏi Địa Cầu đã bắt đầu lần trốn. Nhưng cô không biết người bỏ trốn cùng cô có coi tất cả mọi chuyện như một trò chơi hay không. Cô không dám tìm hiểu đến cùng rốt cuộc Ventruie muốn cùng cô đồng hành tận hưởng trò chơi mạng tên cuộc đời này, hay là chỉ xem cô như một phần trong trò chơi.....

Ventrunhanh nhện mà mạnh mẽ như một con cá mập nhảy vào bồn tắm, lặn một cái, mang theo bọt nước văng tung toé vọt lên sát bên người cô! Lồng ngực rộng lớn ép cô vào thành bồn, cánh đầy sức mạnh nâng đùi và vòng eo của cô lên, bàn tay phủ lên bộ ngực non nớt của cô, dùng đôi môi ướt sũng hôn lên da thịt ẩm ướt trơn bóng.....

Dưới kỹ xảo thành thạo của đối phương, cô cảm thấy thân thể mình nhanh chóng nóng lên, trái tim lại bình bồng theo từng đợt sóng nước, nhìn không thấy, chạm không tới, chỉ có thể duỗi tay ôm chặt lấy đối phương sợ mình ngã xuống.....

Cao Đại Bàn cảm thấy hiện tại, bản thân hay lo sợ hơn trước kia rất nhiều.

Như vậy không tốt chút nào.

Có lẽ không yêu sẽ không sợ, không yêu sẽ không suy nghĩ, không yêu sẽ không lo được lo mất.

Nhưng mà, thật khó để lìa xa sự ấm áp này, cho dù đã nhắm mắt bỏ qua cũng nhận không được muốn trở về chỗ cũ, sau đó mặc kệ hết thảy mãi mê chìm đắm.....

Có đôi khi, tình yêu là một vòng tuần hoàn say đắm mà nguy hiểm.

Ventruie hôn lên môi cô thì thảo nói “Tôi yêu em”. Từ khi anh ta học được những lời này, thường xuyên thắm thía vào những lúc không khí hài hòa nhất thời cơ tốt nhất, làm cho Cao Đại Bàn vừa cảm động vừa ngọt ngào say mê nửa ngày.....

Kỳ thật cho tới bây giờ cô vẫn rất hưởng thụ những lời này, cô tin Ventruie thật lòng yêu cô, thậm chí vượt xa những người phụ nữ anh ta từng kết giao. Nhưng mà..... Nếu nhất định phải phân định rạch ròi, giữa hai người bọn họ, có lẽ cô mới là người không thể buông tay, không thể lìa xa đối phương?

Ông trời ơi, sao lại ban Ventruie cho cô? Để bây giờ cô lại sợ mất anh.

Tình yêu đúng là liều mạng

.....

Nhưng đồng chí phụ nữ có thai cảm xúc mất thăng bằng nhanh chóng không còn tỉnh lược để bản khoăn tình yêu có liều mạng hay không.

Bởi vì vào ngày cuối cùng hai người bọn họ ở lại khách sạn, đã xảy ra một sự kiện ngoài ý muốn ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến chuyến hành trình.....

Hôm đó, Cao Đại Bàn cầm vé tham quan thủy cung mô phỏng đáy biển do khách sạn khuyến mãi, mang theo máy chụp ảnh và một túi nhỏ đồ ăn vặt đi xuống. Ventruie đi kiểm tra an toàn chung quanh trước.

Đồng chí Đại Bàn đang cân nhắc có nên đi mua nước trái cây ướp lạnh mà cả hai người đều thích không, lại gặp Ventruie đang vội vàng chạy về trên cầu thang.

Anh ta ngẩng đầu nhìn thấy cô đang đi xuống thì sững sờ một chút, lập tức trực tiếp nhảy qua thành thang cuốn, đỡ lưng cô khẽ kéo tay cô, hôn lên môi cô một cái, sau đó trầm mặc vài giây mới thản nhiên nói: “Chúng ta đi chỗ khác chơi đi”.

Cao Đại Bàn ngẩn ra, lập tức hiểu được truy binh đã đến, không thể ở lại đây nữa.

Cúi đầu yên lặng nhìn về tham quan đang nhét trong túi, bạn học Đại Bàn ngửa đầu mỉm cười nói: “Ừ, vừa hay, lần này chúng ta tới thế giới dưới đáy biển tham quan đi”.

Ventruie chăm chú nhìn cô, kéo tay cô hôn hôn đầu ngón tay của cô, nhẹ giọng nói: “Ừ”.

Cao Đại Bàn đã quen với việc rút lui ngay lập tức như thế này.

Hai người chạy khắp vũ trụ, có tiền nơi tay, cũng không mang theo quá nhiều đồ đạc. Bởi vì sử dụng ngân hàng sẽ bị Sange điều tra ra, cho nên trên người chủ yếu là tiền mặt bảo thạch linh tinh, ngoài ra chỉ mang theo máy điều chỉnh áp suất và máy phiên dịch ngôn ngữ vũ trụ. Đồ ăn bình thường đều do khách sạn cung cấp, thỉnh thoảng hai người cũng khai phá chút thức ăn mới lạ bên ngoài. Quần áo thì mua luôn các kiểu quần áo truyền thống ở tỉnh cầu đó để thể nghiệm một phen. Mà thô sản và bưu thiếp thì gửi đến hòm thư bên đầu kia vũ trụ. Vì thế hành lý của hai người chỉ cần một cái túi không gian nhỏ nhỏ cũng đủ dùng.

Đại Bàn trở lại phòng liền hối hả thu dọn vật phẩm cá nhân, mà Ventruie cũng cẩn thận thu tiêu tất cả manh mối còn sót lại trong phòng, hai người hành động cực kỳ hiệu suất, sau khi khóa cửa liền từ thang máy vận chuyển hàng hoá không có ai sử dụng lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

Nhưng mà vừa mới xuống tầng hầm khách sạn, Cao Đại Bàn liền kinh hô một tiếng quay đầu chạy như điên trở về! “Nguy rồi! Chúng ta để quên Tiểu Chi trong phòng rồi!”

Ngày hôm qua nó nhảy lên giường cản trở, bị Ventruie nhốt trong ngăn kéo đầu giường, đến bây giờ vẫn quên chưa thả ra.

Cao Đại Bàn vừa chạy vừa xấu hổ, mình đúng là không xứng làm chủ nhân.

“Chờ.....”. Tiếng khuyên can từ phía sau truyền đến bị cửa thang máy ngăn lại bên ngoài.

Xông vào thang máy bấm tầng trên cùng, tiếng máy móc vận hành từ tầng hầm từ từ lên tầng trệt khách sạn, Cao Đại Bàn vịn vách tường kim loại trong thang máy thở hổn hển nửa ngày, bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Ventruie, tại sao lại không theo kịp?

Với tốc độ của anh ta, không có khả năng không đuổi kịp cô.

Hơn nữa vì sao anh ta lại cho phép cô chạy về?

Thông thường, anh ta hẳn là sẽ đề cô lại, sau đó cau có nói “Đề tôi đi tìm nó, em ở đây chờ tôi, ngoan ngoãn đừng lộn xộn”.

Anh ta chỉ cần nhìn thấy cô hành động mạnh bạo một chút sẽ nổi giận, vì sao lại để cô chạy như điên mà không nói gì?

Trong thang máy vận chuyển hàng hoá trống trải, giữa tiếng hít thở kịch liệt, sống lưng Cao Đại Bàn lạnh toát.

Đình —!

Thang máy vận chuyển hàng hoá dừng lại, cánh cửa kim loại mở ra, lộ ra Ventruie đang đứng trước cửa phòng! Quay đầu nhìn thấy Cao Đại Bàn tự dưng lại xuất hiện trong thang máy vận chuyển hàng hoá, anh ta vô cùng kinh ngạc!

“Em..... sao em lại ở đây? Lại còn thở hồng hộc như vậy, không phải tôi đã dặn em không được chạy sao?” Ventruie nhú mày, vừa vờn tay lôi Cao Đại Bàn toàn thân cứng ngắc ra khỏi thang máy, vừa thấp giọng nói: “Tôi nhìn thấy mấy gương mặt quen quen, xem ra chúng ta phải đi chỗ khác chơi rồi..... Em làm sao vậy?”

Ventruie vừa mới xuất hiện.

Ventruie hỏi mình đi đâu vậy.

Trong tay Ventruie này chìa khóa phòng.

Cao Đại Bàn chết lặng cúi đầu nhìn hai bàn tay trống trơn — túi không gian chứa toàn bộ gia sản của hai người, cô lại hai tay dâng nó cho “ Ventruie” kia, bị “anh ta” dễ dàng cầm đi..... mất rồi.....

Bàn à, cô mà không gặp xui, mọi người thấy không quen.

.....

“Quên đi, kỹ xảo tự vệ của người hành tinh biến hình rất xuất thần nhập hóa, em không nhận ra cũng là chuyện bình thường, không cần uể oải như đưa đám vậy đâu“. Đức ngài thân vương mở cửa, “Nếu không phải em bỗng nhiên quay đầu lại đi tìm cáo lừa, kẻ lừa đảo kia có thể sẽ trực tiếp đưa em đến nơi hẻo lánh hủy thi diệt tích. Hiện tại ít nhất em cũng bình an vô sự, chúng ta phải cảm thấy may mắn mới đúng.....”.

Cao Đại Bàn nhỏ giọng: “Ven, Ventruie, biểu tình của anh với những lời anh vừa nói hoàn toàn không hợp nhau chút nào.....”.

Nắm cửa trong tay Ventruie rắc một tiếng vỡ vụn! Tiếng nghiêng rặng nghiêng lợi lạnh lùng tràn ngập trong gian phòng “Vô nghĩa..... Con sâu dơ bẩn kia dám hôn lên môi em?! Tôi muốn giết chết nó! Tôi muốn băm thây nó thành vạn đoạn! Nắm hàm trên hàm dưới xé nó thành hai nửa@#%#@%.....”.

Cao Đại Bàn“.....=” Vào những lúc như thế này, người bình thường hẳn là phải phiền não chuyện mất tiền trước chứ.....

“Ặc, chuyện này coi như xong..... Hiện tại có truy binh đuổi theo, chúng ta lại không còn một đồng, cùng nhau nghĩ xem bước tiếp theo phải đi đâu quan trọng hơn”. Cao Đại Bàn thở dài, lạ thay cô không cảm thấy buồn bức cho lắm mà lại tràn ngập chờ mong với chuyến hành trình sắp tới!

Có lẽ vì trước đây Ventruie thu xếp mọi chuyện quá tốt, khiến cô không có cảm giác hai người nắm tay nhau bỏ trốn, chỉ cảm thấy mình giống như một con cún nhỏ, được Ventruie mang ra ngoài dạo dạo..... Nhưng hiện tại, không có tiền có lẽ lại là một việc tốt. Việc này sẽ khiến hai người không thể không cùng nhau cân nhắc về hành trình sắp tới, phải chung sức hợp tác, nắm tay cùng vượt qua khó khăn, nương tựa vào nhau, chuẩn bị cho tương lai.

Cảm giác này, thật tuyệt~

Ventruie nghe vậy ngồi xuống, bình ổn tâm tính trong chốc lát, mới lấy bản đồ vũ trụ khách sạn cung cấp ra, yên lặng tính toán khoảng cách, hơi nhíu mày nói:“Phiền phức là máy cân bằng áp lực cũng bị trộm mất rồi, với thể chất của con người, trong mười tinh cầu gần đây, tinh cầu có điều kiện phù hợp cho con người sinh sống mà không cần đến máy cân bằng, ngoại trừ sao Transformer này, cũng chỉ còn lại ba tinh cầu. Nhưng hai chỗ trong đó không thuộc liên minh vũ trụ, hạn chế ra vào, chỉ sợ không có đồ ăn thích hợp với em, hơn nữa việc kiểm tra phi thuyền cũng có vẻ nghiêm khắc. Còn lại hành tinh Serverse, khoảng cách khá xa, hiện tại chỉ sợ số tiền còn lại trên người chúng ta không đủ mua vé mua vé phi thuyền hạng sang.....”.

Cao Đại Bàn chống cằm ngoan ngoãn nghe đến đó, nghi hoặc nghiêng đầu:“Mua không nổi vé hạng sang, thì mua vé bình thường là được rồi ~”

Ventruie sững sờ trong chốc lát, biểu tình như chưa từng nghĩ tới đáp án này.....

Cao Đại Bàn ảo não Phòng chừng cho tới bây giờ trong đầu ngài thân vương tôn quý chưa từng xuất hiện khái niệm “có thể ngồi khoang phổ thông” chẳng?

Người có tiền đúng là!

Ventruie ho nhẹ, “Khụ, vậy chúng ta đi sao Savage. Đi ngay bây giờ luôn”.

“Đợi chút, chúng ta tới đó rồi sao nữa?” Đại Bàn buồn rầu nhíu mày, “Đến lúc đó thì quả thật không còn đồng nào “.

“Đừng lo lắng, tới đó có thể kiếm được một ít tiền”. Ventruie thoải mái nói.

“Vậy thì tốt quá”. Cao Đại Bàn gật gật đầu, nghĩ đến tương lai hai người sẽ hợp tác nam cây cây nữ dẹt vài[?] vợ chồng hai người nắm tay cố gắng phấn đấu, không khỏi bùng bùng khí thế!“Được! Lần này em sẽ cho anh thấy bản lĩnh làm thuê của giới bình dân Địa Cầu! Lúc trước em từng làm việc theo giờ ở KFC đó!” Vì sao phải dùng giọng điệu đắc ý khoe khoang = =”

Ventruie cười rộ lên, nhưng vẫn kiên quyết không cho phép phản kháng:“Anh sẽ không để em đi làm”.

Đại Bàn đang nhiệt tình lại bị tạt nước lạnh, hơi khó chịu:“Vì sao? Anh kỳ thị phụ nữ sao?”

Ventruie lắc đầu:“Không, chỉ vì sao Serverse là một tinh cầu tương đối dã man, không thích hợp để em ra ngoài làm việc”.

Đại Bàn sùng sốt:“Hả? Vậy anh định kiếm tiền bằng cách nào?”

Ventruie mỉm cười:“Dùng một phương thức tương đối dã man”.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Lấy máu lần thứ bốn ba: Không thể tùy tiện gửi bà xã lại.

“Thành thật xin lỗi, thưa ngài, vé của ngài là khoang phổ thông, không thể sử dụng phòng nghỉ trong khoang thượng hạng, xin mời ngài rời khỏi đây theo lối phía sau”.

Sân bay vũ trụ Transformer, tại đại sảnh dành cho khách hạng sang sau đuôi chuyên cơ, tiếp viên Waiter quần áo chỉnh tề vừa nho nhã lễ độ vừa uy hiếp đuổi hai vị khách không mời mà đến.

Đối với nhân viên phục vụ sân bay vũ trụ mà nói, anh ta đã làm việc ở đây hai mươi năm, gặp vô số khách bình dân vì tò mò mà lặng lẽ đi vào khoang dành cho khách quý! Cách thức mời những người này đi ra mà không khiến họ quá mất mặt, anh ta đã sớm thuần thục.

Nhưng hai kẻ xâm nhập lần này lại làm cho anh ta hơi bối rối.

Hai người trước mặt đều là hành khách hình người, khi đối thoại dùng tiếng vũ trụ tiêu chuẩn sau khi bỏ máy phiên dịch, không đoán ra thân phận lai lịch. Nhưng từ vóc dáng cao ráo diện mạo tuấn mỹ cứ chỉ sang trọng tao nhã của vị khách nam mà phỏng đoán, đối phương hẳn là người Sange nổi tiếng với vẻ ngoài xinh đẹp hoặc là người trên tinh cầu Handsome.

Nếu là người hành tinh Handsome, cư dân trên đó hiếu chiến mà tàn bạo, anh ta không đắc tội nổi. Mà nếu là người Sange, nhờ đối phương là quý tộc gì gì đó, anh ta càng đắc tội không nổi Nhưng mà, nếu đối phương là quý tộc Sange, làm sao có thể ngồi khoang phổ thông chứ?

Waiter lắc đầu, ném ý tưởng buồn cười này ra khỏi đầu, trong lòng xác định người này đến từ hành tinh Handsome.

Lặng lẽ liếc mắt ra sau lưng người đàn ông, Waiter định thăm dò hành khách có vóc người nhỏ nhắn kia. Bởi vì đối phương ăn mặc kín cổng cao tường, anh ta cơ hồ không thể phán đoán ra giới tính. Cho đến khi người nọ kéo góc áo người đàn ông nhỏ giọng khuyên giải, anh ta mới phỏng đoán có lẽ đối phương là phụ nữ hoặc trẻ em.

Người lùn: “Bỏ đi, Ven. ừm, khoang phổ thông cũng thú vị lắm, có thể nhìn thấy các loại sinh vật hình thù kỳ quái, thú vị hơn chỉ có hai người trong khoang thượng khách nhiều. Ví dụ như có thể nhìn thấy loại râu kỳ quái như kia.”. Người lùn vừa nói vừa tò mò vươn tay chỉ chỉ, vụng trộm quan sát cặp râu của anh.

Hu hu –! Waiter xui xẻo đau khổ gào khóc trong lòng! Vội vã thu râu về! Vì động tác quá mạnh nên cọng râu đập vào đầu cái bốp.

Người đàn ông chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

Đồng chí Waiter bỗng nhiên cảm thấy mình sắp mất mạng.

Người đàn ông lạnh nhạt quay đi, vươn tay dịu dàng kéo áo choàng quần người kia chặt hơn một chút, cúi đầu hôn hai má đối phương, chậm rãi nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ xử lý”.

Người lùn bị quần kín bụng yếu ớt nói: “Không. Em không lo lắng cho anh, em chỉ lo lắng cho quần chúng vô tội.”.

Người đàn ông quay đầu, ngạo mạn quăng mấy tấm hóa đơn khách sạn trước mặt Waiter!

Waiter khó hiểu nhặt lên xem. Không khỏi sùng sốt!

Những hóa đơn này lại là hóa đơn ở khách sạn xa hoa nhất vũ trụ!

Hơn nữa, hơn nữa còn là phòng” sao trời” cao cấp nhất! Giá tiền ngủ một đêm cũng đủ mua cả khoang thuyền hạng sang trong tàu du hành vũ trụ!

Khoa trương nhất là hai người này lại ở suốt một tuần! Một tuần luôn! Đồng chí Waiter choáng váng mém xi.

Khẩu khí của người đàn ông vô cùng bình thản, lại tràn ngập cảm giác uy nghiêm và ngạo mạn: “Cậu cảm thấy. Những vị khách ở phòng khách sạn cao cấp nhất suốt một tuần, có thể ngồi khoang phổ thông sao?”

Waiter đỏ mặt hơi lạnh, “Đây, chuyện này. chẳng lẽ là khi công ty du hành vũ trụ gửi vé đã nhầm lẫn?”

Người đàn ông khó chịu hừ lạnh: “Cậu nói đi?”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Waiter: “Không. thành thật xin lỗi! Xin lỗi quý khách! Phòng chường hệ thống đặt vé đã xảy ra sai sót, trước đây cũng từng xảy ra tình huống này Chuyện này, chúng tôi nhất định sẽ nhanh chóng sửa chữa. Thành thật xin lỗi, sai lầm của chúng tôi đã gây phiền phức cho quý khách. Để bồi thường, chúng tôi sẽ chuyển hai vị đến khoang thượng khách miễn phí, cũng tặng thêm một lần mát xa đặc biệt, nếu còn yêu cầu gì xin hai vị cứ đề xuất. Thật sự rất xin lỗi, thành thật xin lỗi.”.

Người đàn ông chưa nghe hết câu, đã xoay người qua một bên vừa kéo áo choàng bọc lấy người lùn kia, vừa thờ ơ ném ra một câu “Được rồi, cậu có thể lui xuống”.

Đồng chí Waiter thở ra một hơi, vừa thăm mắng hệ thống đặt vé làm ăn mắc dịch, vừa tự đắc mình quả nhiên ứng biến linh hoạt, năng lực làm việc quá hoàn mỹ! Không hổ hai mươi năm giữ danh hiệu “Vua dàn xếp mâu thuẫn”, đứng là gừng càng già càng cay! Đám người mới về sau nên học hỏi mình nhiều hơn.

Cao Đại Bân cũng chẳng còn sức lực để chỉ trích Ventrue nữa, nhỏ giọng : “Anh lại có thể mặt không đổi sắc nói láo trôi chảy như vậy.”.

Hơn nữa còn thành công rực rỡ! = =

Đức ngài thân vương lạnh nhạt trả lời: “Sao anh có thể làm loại chuyện vô liêm sỉ như thế? Những lời anh vừa nói có câu nào đối trá sao?”

Cao Đại Bàn ngừng lại một chút. Bỗng nhiên hắc tuyến đầy đầu!

Đồng chí Lanka nói, đức ngài thân vương học môn kỹ xảo sử dụng ngôn ngữ được điểm tối đa. điểm tối đa. điểm tối đa đó. TT.TT

Gian xảo, là giấy thông hành của những kẻ xảo quyệt.

Vô sỉ, là đồng minh của những tên mặt dày.

.....

Bên ngoài cửa sổ phi thuyền, sao Servese dần dần xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Phi thuyền chở hai người xuyên qua “hố giun” *chạm rãi chạm đất trong lớp bụi đỏ mịn mù.

(*Trong vật lý, một hố giun là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và, đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

Tên gọi “hố giun” được tạo ra khi tưởng tượng rằng vũ trụ là một bề mặt cầu. Muốn đi từ một điểm đến điểm đối diện trên mặt cầu cần quãng đường là nửa chu vi đường tròn lớn của mặt cầu. Tuy nhiên, nếu có một con giun đục lỗ xuyên vào trong lòng hình cầu, nối thẳng hai điểm, quãng đường đi chỉ còn là đường kính mặt cầu.

Trong không thời gian, một hố giun có thể giúp đi qua các khoảng cách rất lớn, thậm chí đi tới một “vũ trụ khác”. Có thể sự tồn tại của hố giun trái ngược chiều thời gian, đi qua quá khứ, vì thế có thể đi ngược thời gian bằng cách đi qua nó.)

Ấn tượng đầu tiên của Cao Đại Bàn về tinh cầu này là một vùng đất đỏ đậm mênh mông, cùng với lớp lớp bụi mù che khuất cả mặt trời.

Hành tinh Servese giống như Ventrue miêu tả, là một tinh cầu có vẻ dã man. Nhưng hoàn toàn không nguyên thủy. Bởi vì này nơi này là một sông bạc khổng lồ như Las Vegas.

Chẳng qua, là Las Vegas phiên bản đấu trường!

Hành tinh Servese tài nguyên thiếu thốn nhờ vào việc tổ chức đấu trường cá độ mà nổi tiếng vũ trụ. 57% dân cư ở nơi này đều là đấu sĩ, 43% còn lại, là những đứa trẻ muốn trở thành đấu sĩ, những thương nhân thừa cơ trục lợi, cùng với các loại kỹ nữ.

Đấu trường hình tròn trải rộng từng ngõ ngách trên tinh cầu này, lớp màng bảo vệ hình vòm trong suốt bao phủ những màn chém giết tanh tưởi, tiếng rít gào, và giao dịch tiền tài dơ bẩn bên trong.

Loại hình giải trí này chỉ thịnh hành trên Địa Cầu vào thời La Mã, hiện tại lại thành phương thức mưu sinh của cả một tinh cầu! Việc này trong mắt Cao Đại Bàn đúng là không thể tưởng tượng nổi. Trò chơi tàn nhẫn ngay cả con người cũng nghiêm khắc cấm tiệt, lại ngang nhiên tồn tại ở ngay đây. Có lẽ là không hợp pháp, có lẽ là dẫm lên đạo đức, nhưng nó lại phát triển phồn thịnh đến thế!

Việc này chứng tỏ điều gì? Bất cứ giống loài nào trong vũ trụ đều ẩn giấu bản chất khát máu sao? Hay là bên dưới vỏ bọc đạo đức và trật tự luôn cần một nơi để phát tiết? Nói đến mới nhớ, khi đấu trường kiểu này cường thịnh trên Địa Cầu chẳng phải là lúc nền văn minh Hy Lạp La Mã tiến bộ tới cực điểm sao? Có lẽ, khi thế giới này phát triển đến một trình độ nhất định, các loại dục vọng và nhu cầu giải trí sẽ tồn tại bằng một hình thức cực đoan. Sẽ bị giấu diếm nhét sâu vào một góc nhỏ trong vũ trụ, nhưng dưới sự chèn ép đó những dục vọng thấp hèn này lại không ngừng sinh sôi.

Cũng vì sự nghiệp đánh lộn hưng thịnh phát đạt, tinh cầu này liền biến thành nơi đắm mê cơ bạc điên cuồng thường xuyên ghé thăm, số dân cư thường trú lưu động mỗi ngày nhiều gấp mười lần dân bản xứ! Hào phóng đánh cược, mua bán rời tay, có lẽ trong khoảnh khắc một cái đầu rớt xuống bạn sẽ sẽ phát nhanh trong vòng một đêm! Hoặc là nghèo rớt mồng tơi, lưu lạc đầu đường xó chợ. Kích thích dữ dội như vậy khiến những kẻ ham mê cờ bạc muốn ngừng mà không được!

Mọi con đường trong thành phố đều dẫn đến đấu trường.

Trong thành thị này đa số là là khách sạn để khách tới đánh bạc dừng chân và các quán bar để những kẻ thất bại tự chuốc say mình.

Đầu đường luôn suốt hiện những kẻ say mềm hai mắt đỏ hồng hoặc cuồng hoan hoặc khóc thét.

Những kẻ giàu sụ vô danh ngồi trong xe chống đạn, màn đen che kín cửa kính, vội vàng rời khỏi đấu trường chạy tới sông bạc cao cấp.

Thình thoảng lại có đứa bé hai mắt dại ra yên lặng ngồi trong góc, vẻ mặt luống cuống. Có thể là vì thi thể của cha bọn chúng vừa mới được khiêng từ trong đấu trường ra, chặt đứt sinh kế của cả một gia đình. Cũng có thể là bởi vì chính bản thân chúng vừa thông qua cuộc tuyển chọn đấu sĩ hôm nay, tương lai vinh quang xen lẫn tử vong khiến bọn họ không biết làm sao.

Từ xa vọng đến đến gào thét của dã thú. Ở nơi này, dã thú cũng là một thành phần không thể thiếu, chúng nó không khác gì các đấu sĩ. Mỗi ngày đều lặp lại trò chơi giết hoặc bị giết.

Cao Đại Bàn, không thích nơi này.

Từ khi xuống phi thuyền Ventrue đã bắt đầu quần cô trong áo choàng ôm đi.

Anh ta nói không muốn bụi đất màu đỏ bao phủ cả tỉnh cầu này làm bẩn chân vợ yêu.

Nhưng kỳ thật, có lẽ chính anh ta cũng không ý thức được, mọi người luôn hành động theo bản năng, không muốn người quan trọng trong lòng mình dính vào những thứ không sạch sẽ. Giống như bây giờ.

“Huyết tộc Sange tự giữ thân phận, cũng không sẽ đến nơi này. Chúng ta tạm thời được an toàn, ở lại chỗ này một thời gian ngắn”. Ventrue nhẹ giọng nói bên tai cô: “Sau khi tiền bạc tới tay, buổi tối ngày kia chúng ta sẽ mua vé phi thuyền rồi đi”.

Cao Đại Bàn nhìn mặt bên của Ventrue, chậm rãi vươn tay ôm cổ anh ta, nhỏ giọng nói: “Em không thích đánh bạc, không thể dùng phương thức khác kiếm tiền sao? Đánh bạc luôn có thắng có thua, rất nguy hiểm”.

Ventrue mỉm cười: “Đây là phương pháp nhanh nhất. Sau lưng có truy binh, chúng ta không thể từ từ kiếm tiền được. Yên tâm đi, tôi chưa bao giờ thua”.

Cao Đại Bàn lo lắng nhìn anh ta, rất muốn nói hầu hết dân cờ bạc thua luôn cả quần đùi đều từng nói như vậy, nhưng cuối cùng chỉ thờ dài, hôn má anh, nhẹ giọng nói: “Ừ, cố lên”.

Nhưng khi hai người đứng trước màn hình lớn chiếu tình hình chiến đấu và tỉ lệ đặt cược tại một đấu trường, Cao Đại Bàn mới ý thức được một vấn đề rất quan trọng: “Anh có tiền đặt cược không?”

Ventrue nâng tay, nắm lấy Tiểu Chi đang chui vào cổ Đại Bàn thò móng vuốt ra ngoài, bình tĩnh nói: “Bán nó đi là có ngay, cáo lừa rất rất đáng giá, nơi này cũng có không ít thương nhân thu mua thú quý hiếm”.

Cao Đại Bàn kinh hãi: “Tuyệt đối không được!”

Tiểu Chi chảy lệ: “Chít chít—!”

Ventrue nhìn Đại Bàn cuống quýt nhào lên túm lấy cái tay đang bóp bẹp Tiểu Chi của anh, nhin không được cười nói: “Tôi nói giỡn thôi. Nếu có thể bán tôi đã sớm bán từ lâu rồi. Cáo lừa quý hiếm như vậy, nếu thật sự bán cho thương nhân biết hàng, sẽ tiết lộ hành tung của chúng ta”.

Cao Đại Bàn không nói gì. Cái câu “Nếu có thể bán tôi đã sớm bán” hình như hơi thừa thì phải. ...

Tiểu Chi bị đá kích, cực kỳ phẫn nộ, lắc lắc bộ lông lộn xộn, ai oán trừng Ventrue một cái, quay đầu nhảy nhảy lên cây trụ lớn trong đại sảnh, trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cao Đại Bàn: “Nó giận chạy mất rồi, làm sao bây giờ?”

Ventrue, hoàn toàn không để ý tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, “Tham gia trận đấu tập thể lúc bốn giờ được đấy nhỉ? Xong rồi lại đi đánh cược một lúc, cũng kịp tiệc đứng trong đấu trường lúc bây giờ”.

Cao Đại Bàn: “Đợi chút, anh muốn đích thân tham gia sao?”

“Ừ”. Ventrue khẽ gật đầu, chỉ cho cô xem cái bảng không ngừng thay đổi bên trái màn hình, “Ở đây bất cứ người nào thông qua sơ loại đều có thể báo danh tham gia thi đấu, dù thắng hay thua, chỉ cần dự thi, đấu sĩ đều có thù lao rất khả quan. Căn cứ độ nguy hiểm của trận đấu và số người xem, thù lao sẽ khác nhau. Đương nhiên, người thắng ngoại trừ thù lao còn nhận được phần trăm tiền cược, bình thường cao gấp mấy chục lần thậm chí mấy trăm lần thù lao”.

“Không vốn bốn lời”. Cao Đại Bàn thì thào.

Ventrue cười khê: “Đây là lý do vì sao biết rõ là đi chịu chết mà vẫn có vô số người tham gia, có người thậm chí còn coi đây là nghề chính. Đương nhiên, chẳng có ai làm được lâu.”.

Cao Đại Bàn nghi hoặc nhíu mày, “Chờ một chút, vì sao anh lại biết rõ những chuyện này vậy?” Không phải Huyết tộc đều tự giữ thân phận chưa bao giờ tham dự loại hoạt động đánh bạc này sao?

Ventrue, nhìn xa xăm, “Lúc trước khi tôi nhàn chán thường thích đi lung tung chơi đùa.”.

“.....= =” Cao Đại Bàn không nói gì.

“Vậy, vậy vì sao anh không tham gia trận đấu một chơi một? Em thấy thù lao của nó mới là cao nhất, lập tức có vốn ngay. Đấu theo đội, tiền thù lao phải chia đều, ít hơn rất nhiều.”. Đồng chí Đại Bàn nhanh chóng tiến vào trạng thái bà chủ vuốt cằm nghiên cứu bảng thông báo.

Ventrue lắc đầu: “Thù lao không quan trọng, chỉ cần chiến thắng, cách biệt cũng không lớn lắm. Đấu một chơi một rất dễ gây chú ý, đấu theo đội có vẻ dễ che giấu thân phận hơn”.

“Cũng đúng,” Đại Bàn gật gù, “Vậy thì, cố lên nhé, chú ý an toàn, phối hợp tốt với đồng đội nha”.

Ventruie hừ lạnh: “Nếu bọn họ không làm vương chân tôi. . .”.

Cao Đại Bàn: “= quên đi, không cần phối hợp, để bọn họ còn sống là được. . . .”.

Ventruie: “Tôi sẽ cố hết sức”.

.....

Tuyển chọn thí sinh đủ tư cách rất đơn giản. Ventruie cầm lấy kiểm ánh sáng trực tiếp chém cây cột để kiểm tra thành hai nửa! Chủ khảo nom nớp lo sợ đánh dấu chọn vào tên giả Mr.V của anh ta.

Ventruie ôm Cao Đại Bàn đến phòng nghỉ của tuyển thủ, sau đó điền vào tờ giấy ký gửi đồ đạc quý giá.

Bởi vì tình trạng an toàn tồi tệ của Severse, vật phẩm cá nhân của mỗi đấu sĩ dự thi đều dễ dàng đã bị mất cắp, cho nên ban tổ chức thường cung cấp loại phục vụ “Ký gửi đồ quý” này — trong lúc đấu sĩ lên sân khấu sẽ bảo đảm những đồ đạc cá nhân này không bị xâm hại, mà nếu đấu sĩ tử vong, ban tổ chức sẽ có quyền tùy ý buôn bán xử lý vật gửi lại vô điều kiện.

Cao Đại Bàn, hiện tại liền mang một tấm thẻ ký gửi với độ bảo đảm an toàn mức S.

Tuy rằng xuất phát từ cảm giác không tin tưởng đối với tờ gửi đồ trong siêu thị ở Địa Cầu, bạn học Đại Bàn cảm thấy ký gửi thẻ này không bảo đảm cho lắm, nhưng mà trước mắt cũng không còn biện pháp gì khác, đành phải chấp nhận.

Ventruie đặt cô trên ghế, sau đó ngồi xổm xuống trước ghế dựa, nghiêm túc nhìn vào mắt cô, dặn dò: “Tuyệt đối không thể rời khỏi căn phòng này, tuyệt đối không được nói chuyện với người lạ, tuyệt đối không được nhận bất cứ thứ gì sinh vật khác đưa cho”.

Cao Đại Bàn ngoan ngoãn gật đầu.

Tuyển thủ dự thi bên cạnh vừa cúi sừng trên trán vừa cười hỏi: “Con gái anh đó hả?”

Ventruie lạnh lùng liếc đối phương một cái.

Cao Đại Bàn thấy tình thế không ổn, vội vàng chủ động ôm cổ Ventruie, chu miệng hôn lên môi anh, “Ông xã cố lên!”

Sắc mặt Ventruie liền dịu đi không ít. Vươn tay túm cả ghế lẫn người kéo tới trước ngực, ôm lấy Tiểu Tiểu hôn đủ cả vón lẫn lờ, sau đó chỉ chỉ bức tường trong suốt khác trong phòng nghỉ, “Từ nơi này có thể nhìn thấy sân đấu, tuy rằng khoảng cách khá xa, bị cách ly cũng không nghe được tiếng động, nhưng như vậy cũng có vẻ an toàn. Em ngồi đây xem đấu, chờ tôi trở lại”.

Cao Đại Bàn tiếp tục gật đầu.

Trước khi Ventruie lên sân khấu, chủ quản toàn thân đầy lông rậm ngồi sau bàn tổng thống không ngừng ấn các loại nút trong phòng nghỉ, rầm rì trấn an: “Đừng lo lắng, tuy rằng đấu trường của chúng tôi không bằng đấu trường Gadder lớn nhất trong thành, nhưng danh dự tuyệt đối được người người ca ngợi!”

Nhưng mà Ventruie vừa rời khỏi ba phút, Cao Đại Bàn liền biết, lời cam đoan của đối phương còn không đáng tin bằng tiếng đánh rầm!

Bởi vì chủ quản rậm lông kia bắt đầu gọi điện thoại, cũng rầm rì nói một câu như vậy: “Bên chỗ cậu thiếu đấu sĩ hình người à? Không sao không sao, bên chỗ tôi có sẵn một đũa đây”.

Nói xong, con mắt bụi tở chẳng duy nhất của tên chủ quản kia nhìn về hướng Cao Đại Bàn âm hiểm híp lại.

Cao Đại Bàn bắt đầu run rẩy. Theo bản năng nắm chặt ghế dựa cắn răng nói: “Ông, sao ông dám làm như vậy?! Các ông vừa mới ký hợp đồng gửi đồ vật quý giá mà! Ven. Người đàn ông của tôi quay lại sẽ không tha cho ông đâu!”

“Khỏi lo, anh ta không quay lại được đâu “. Chủ quản kia lắc lắc bộ lông, phát ra tiếng sột soạt, “Hôm nay đối thủ của bọn họ là quân đoàn Thebes bách chiến bách thắng, thủ lĩnh quân đoàn kia là cao thủ hạng nhất, từ khi khai đao tới nay chưa có ai sống sót. Thay vì đội xử lý chung với đồng vật phẩm của lũ chiến bại, không bằng bắt đầu xử lý ngay bây giờ ~”

Cao Đại Bàn thật sự hoảng sợ. Đứng phắt dậy! “Anh ấy định sẽ thắng! Các người không thể làm như vậy! Anh ấy rất mạnh ! Thật đó! Anh ấy nhất định sẽ quay lại! Các người không thể bán tôi đi, nếu không đến lúc đó biết ăn nói với anh ấy như thế nào?!”

“Hừ, các người ai chẳng nói như vậy, cuối cùng không phải đều chết sạch sao.”. Tên chủ quản rậm lông kia hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn đối co với Cao Đại Bàn, mở cửa hồng ra gọi một đám nhân viên vào trực tiếp bắt người!

Cao Đại Bàn bối rối lui về phía sau, lưng nhanh chóng áp lên màng bảo vệ trong suốt, từ nơi này thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy hai đội đấu sĩ vừa mới lên sân đấu, tuy rằng trang phục giống nhau không nhận ra người nào là Ventruie, nhưng Đồng chí Đại Bàn thấy kẻ địch từng bước tới gần vẫn theo bản năng đập màng bảo vệ hô cứu mạng!

Ventruie trong đấu trường, dĩ nhiên không nghe thấy.

Cao Đại Bàn chẳng có lực công kích gì đáng kể nhanh chóng bị đối phương ba chân bốn cẳng bắt được, con mắt thật lớn của tên chủ quán rậm lông nhú lại, có vẻ rất không hài lòng, “Tại sao lại yếu như vậy chứ, thể này thì làm sao biểu diễn được gì, phòng chừng vừa đi ra trình diện đã bị rỗng ản mất rồi....”.

“Rỗng, rỗng á?” Cao Đại Bàn suýt bật khóc..... Đó là thứ vậy a a a!?

Lại sột soạt gài lông thêm một lát, tên chủ quán rậm lông kia hình như đã nghĩ thông suốt, rậm rì an ủi tự mình: “Thôi, tuy rằng gần đây lưu hành loại hình da xanh có đuôi như người Avatar, nhưng chỉ cần là hình người cũng được hoan nghênh rồi. Cho dù vừa đi ra đã bị chặt thành tám khúc, hẳn là cũng có rất nhiều người đồng ý bỏ tiền ra xem? Ừm, được rồi, đưa nó qua đi. Thuận tiện mang đồ đặc của những người khác gởi qua luôn, để xem chủ tiệm cầm đồ có ra giá tốt không ~”

“Chặt, chặt thành tám khúc?” Cao Đại Bàn bị lời đi kêu khóc giãy dụa, “Đừng mà, đừng đưa tôi qua đó! Tôi bỏ tiền ra chuộc thân được không!? Ông bán tôi được bao nhiêu tiền tôi trả gấp đôi.....”.

Đám nhân viên rút cuộc cũng tìm được rồi bộ phận phát ra tiếng nói của đồng chí Đại Bàn, lập tức bịt miệng cô, trói chặt chân tay, sau đó làm việc cực kỳ hiệu suất nhét túi, đóng gói mang ra ngoài.....

Ký gửi đồ đặc gì đó, quả nhiên hoàn toàn không đáng tin.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lấy máu lần thứ bốn bốn: Đánh nhau với thức ăn, cô chưa bao giờ thua.

Tiếng hô cuồng nhiệt của người xem bị màng bảo vệ phản xạ lại càng đỉnh tai nhức óc.

Ventruie lúc nắm lúc thả kiếm ánh sáng do trường đấu cung cấp, lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ trò chơi bắt đầu.

Trước đây anh ta đã từng chơi trò này, cũng không cảm thấy thú vị cho lắm, chỉ vì mỗi khi sinh mệnh được kích thích anh ta mới có cảm giác rằng mình đang sống.

Lúc này đây, đột nhiên anh lại cảm nhận được áp lực không thể không thắng.

Quả nhiên làm người có trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình cũng khá thú vị.

Tiếng trống khai chiến vang lên, Ventruie thả lỏng, chuyển động cổ tay vùng kiếm lên.

Đã biết trong đội hi người địa phương da màu lục đáng người gầy yếu chiếm đa số, sức chiến đấu cũng không mạnh lắm. Nhưng tổ đối địch, từ thân hình đã chiếm thượng phong. Tiểu Tiểu thường nói đáng người Huyết tộc thật cao lớn, nếu cô đứng trong đấu trường này, tin rằng cô sẽ không nói như vậy.

Khẽ nâng đầu híp mắt nhìn nhìn người sao Hill cường tráng giống như ngọn núi nhỏ trước mắt, cùng với đám người hành tinh Sitter chân dài đầu gối gấp lại mỗ nhọn giống như đã điều đứng cạnh. Ventruie âm thầm cân nhắc nên chờ hai phe chém giết xong hẵng ra tay, hay tốc chiến tốc thắng giải quyết bọn chúng..... Ai, máu đám Hill này dính dính, bắn lên quần áo có vẻ rất khó giặt..... Đúng rồi, đội ngũ này tên là gì nhỉ?[này!= =]

“Trước tiên trốn trong góc quan sát sức chiến đấu quân địch là thói quen của ngài sao?” Tiếng Huyết tộc tiêu chuẩn đã lâu không nghe thấy đột nhiên từ phía sau truyền đến!

Ventruie kinh ngạc, thân hình hơi chấn động!

“Ngài cho rằng đánh lộn cũng giống như đánh giấc có thể trốn sau màn chậm rãi suy xét sao?” Giọng nói lười biếng hơi khiêu khích, người vừa đến tùy tiện giơ lên hai ngón tay lên cực kỳ bất kính chào hỏi đức ngài thân vương, sau đó điều chỉnh mặt nạ bảo vệ của mình một chút, cười lạnh nói: “Nếu bên phe địch có cao thủ hạng nhất, e rằng ngài đã sớm bị xử lý”.

“Assamite à...”. Khó trách có thể khiến mình hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của cậu ta..... Ventruie nhìn chăm chăm kẻ ngỗ nghịch đã mấy tháng không gặp, thấp giọng nói: “Nơi này cũng không phải là chỗ quý tộc biến cát nên xuất hiện”.

Đồng chí Thất cười lạnh không trả lời, chỉ đột nhiên ra tay! Ánh đao lướt qua chỗ Ventruie vừa đứng, nháy mắt đã chém chiếc bóng thành bốn năm mảnh!

“Ngài ở đây, nghĩa là cô ấy cũng vậy?”

Quý ngài trộm cướp uyển chuyển nhảy lên né tránh thanh kiếm sắc bén của Ventruie từ sau lưng ập đến! Đứng một chân trên cây trụ giữa sân, hơi thở lạnh lùng nói: “Ừm. Quy tắc của đấu trường là người thắng có quyền ưu tiên được lựa chọn vật sở hữu của kẻ chiến bại. Nói như vậy, nếu tôi giết ngài ngay tại đây, cô ấy có thể thuộc về tôi?”

Đường kiếm thứ hai của ngài thân vương hung hãn từ trên đầu chém xuống! Va chạm với đao của Thất tạo ra một chuỗi tia lửa kịch liệt! Ventruie vận sức vào cánh tay trực tiếp hất Thất xuống trụ!

“Như vậy không phải rất không công bằng sao?” Ventruie thay thế đối phương đứng trên trụ, lưỡi kiếm lấp lánh thanh kiếm, “Nếu tôi giết cậu ở đây, thì chẳng có thứ gì đáng khâm để lấy.”

Quý ngài trộm cướp bị si nhục hừ lạnh một tiếng nhảy vọt lên!

Nháy mắt, hai người đã lẫn xả vào nhau!

Tuy rằng người trên sao Severse đã xem vô số cuộc vật lộn, lại hiếm có dịp chiêm ngưỡng cuộc quyết đấu đỉnh cao bằng vận tốc ánh sáng như vậy! Sau vài phút yên lặng tĩnh mịch tiếng hoan hô cơ hồ lật tung màng bảo vệ trên nóc đấu trường! Ngay cả tiếng bình luận than thở cũng mất hút trong tiếng reo hò, không thể nhận ra.

“Là ngài tự mình tới tham gia, nếu tôi giết ngài, cũng đừng trách tôi.”. Thanh đao sắc bén của Assamite xẹt qua cổ Ventruie cắm thật mạnh xuống sàn đấu! “Chờ cô ấy sinh đứa bé ra rất phiền toái, không bằng hiện tại để tôi tiếp thu toàn bộ luôn nhé!”

Đức ngài thân vương rơi vào thế yếu đột nhiên nhắc chân đá văng đối phương ra, xoay người vùng kiếm tạo thành một đường cong sắc lạnh trong không khí! Mũi kiếm cắt qua gò má Thất mang theo những giọt máu li ti gần cách hai người. Ventruie mỉm cười: “Như cậu mong muốn, khế ước hủy bỏ”.

Bị rơi vào bẫy của chính khách nham hiểm, quý ngài trộm cướp hừ lạnh một tiếng, nâng tay lau vết máu trên má, vết thương nhỏ xíu nháy mắt đã khôi phục. “Khôi phải làm trò! Cho tới bây giờ tôi cũng không trông cậy ngài sẽ tuân thủ lời hứa, chỉ có Nhất mới có thể tin tưởng người như ngài!”

“Đừng nói vậy chứ~” Ngài thân vương vô si ôm kiếm nhíu mày, “Tôi cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày bội ước. Lúc ký kết khế ước tôi chỉ muốn làm một người chồng tốt mà thôi, chính là không ngờ hiện tại tôi bỗng nhiên còn muốn làm một người cha tốt ~”

Quý ngài trộm cướp nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong cuộc chiến sinh tử, hai người lại nói chuyện phiếm như bàn việc nhà, rốt cuộc cũng khiến những đồng đội đang liều mạng vật lộn vô cùng bất mãn!

Một quả chùy kim loại khổng lồ nện giữa hai người! Khiến bụi đất bốc lên mù mịt.

“Hai tên khốn kiếp này CMN đang làm gì?!”

“Nơi này không phải tiệc trà của đám đàn bà đâu nhé!”

“Những kẻ không đến liều mạng thì cút ra ngoài cho tao!”

“Mẹ nó! Hai người các ngươi rốt cuộc CMN tới đây làm gì?”

Ventruie: “Kiếm chút lộ phí”.

Thất: “Giết thời gian”.

Mọi người tức giận đến xuất huyết não: “Giết bọn chúng đi.”. “Giết bọn chúng!” “Khốn kiếp! Chém chết bọn chúng!”

Bình luận viên trong đấu trường cực kỳ phấn khởi: “Ồ! Trên đấu trường đã xuất hiện sự nghịch chuyển kinh người! Các thành viên hai đội lại quyết định không đánh nhau nữa lại hợp tác vây công hai sinh vật hình người trong đội! Hai người vốn đang đối địch lại bỗng nhiên bắt đầu liên thủ! Lực công kích thật mạnh! Bọn họ là loại người gì vậy!? Trên đấu trường đã xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho chúng tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?! Chẳng lẽ đây là một kiểu chiến lược sao? @#%¥.”.

Trên màn hình lớn trong đấu trường: “Leng keng! Quảng cáo đầu tiên của ngày hôm nay, tại đấu trường số ba phía Đông sắp có cuộc quyết đấu giữa người và thú, xin mời những khán giả cảm thấy hứng thú dời gót qua lối đi chuyên dụng sau khán đài F4, 500 vé đầu tiên ưu đãi đặc biệt 35%! Số lượng có hạn, tới trước được trước! Leng keng! Quảng cáo đầu tiên của ngày hôm nay.”.

.....

Tại đầu kia của lối đi chuyên dụng sau khán đài F4.

Đấu trường số ba.

Người – thú quyết đấu.

Đồng chí Cao Đại Bàn sắp mất mạng nhỏ.

“Thưa các quý ông quý bà! Các ngài song tính và vô tính vô cùng tôn quý! Hoan nghênh quang lâm đến tiết mục hiện trường đặc biệt tại đấu trường lớn thứ nhì trong thành chúng tôi! Đêm nay chúng tôi xin dâng lên cho chư vị ba màn biểu diễn người – thú quyết đấu đầy phấn khích! Con rồng to lớn giữa sân chính là “Long thú” nổi tiếng đến từ hành tinh Dragon trong vũ trụ! Làn da chúng không thể đâm thủng! Sừng chúng có thể xuyên thủng những vật liệu cứng rắn nhất! Móng nhọn của chúng có thể xé rách đầu sũu tư nhất trong nháy mắt! Đối thủ của chúng có thể sống sót không? Hoặc là đêm nay sẽ có một màn chém giết khủng bố đầy máu tanh? Khiến cho chúng ta mỗi mắt mong chờ! Hãy xem sinh vật những hình người thân hình nhỏ nhắn sẽ trình diễn như thế nào để đột phá cực hạn!”

Lời bình luận kích động khiến toàn trường sôi sùng sục! Cánh cửa điện tử mỏng manh ngăn cản những lời bộc bạch tàn nhẫn của người chủ trì, cùng với tiếng rít gào khiến người ta sợ hãi của con quái thú đứng giữa sân, nó giẫm chân tại chỗ rầm rầm khiến bụi đất bốc lên mù mịt.

Sinh vật hình người da xanh đầu tiên mới lên sân vài phút đã bị xé thành hai nửa! Nội tạng và máu tươi nhuộm đỏ nền đất đấu trường. Trên răng nanh của con rồng còn dính nửa cánh tay của người nọ, nó cúi đầu cắn xé thi thể, hơi thở tanh hôi phả ra từ lỗ mũi cơ hồ chui qua cửa sập điện tử phun lên mặt Cao Đại Bàn.

Bạn học Cao Đại Bàn ngồi sau cánh cửa cuộn mình thành một cục, hai mắt đại ra nhìn chăm những mảnh thi thể còn vương trên răng rồng, vô tình làm bầm cứu mạng cứu mạng cứu mạng.

Đồng bọn hình người có làn da màu lục đứng bên cạnh mất hết kiên nhẫn tát cô một cái thật mạnh để cô im lặng!

“Cứu mạng cái rắm! Mỗi đấu trường đều được cách ly độc lập! Người bên ngoài căn bản không nghe thấy tiếng cô!” Cô gái dân Severse bản xứ có làn da màu xanh lục và sừng trên trán kia chống nạnh bực bội quát mắng! “Còn hơi sức cầu xin người khác không bằng ngấm lại xem làm sao xử lý con bò sát xấu xí bên ngoài!”

Cao Đại Bàn ôm mặt ngơ ngác nhìn đôi phương cầm gậy đá một cước lên vách tường, dùng tiếng địa phương mắng huyền thuyên.

Nhân viên đấu trường đứng bên cạnh trông coi các cô thò đầu qua hết lớn: “Ba phút sau người tiếp theo bắt đầu! Trong hai người ai lên trước?!”

Cao Đại Bàn lập tức điên cuồng lắc đầu, “Tôi không đi tôi không đi tôi kiên quyết không đi!”

Cô gái da xanh dùng tay hất Cao Đại Bàn qua một bên, vung cánh tay tích cực tranh giành: “Tôi đi! Tôi đi! Tôi muốn lên trước!”

Cao Đại Bàn kinh dị mở to hai mắt nhìn cô ta: “Cô điên rồi? Giành đi chịu chết sao?!”

Quay đầu lạnh lùng liếc cô một cái, cô gái da xanh cười nhạt: “Đừng có ngu như vậy, con rồng này đã bị thương, hiện tại đúng là cơ hội tốt nhất. Nếu như bị cô giành giết trước, tôi biết đi đâu kiếm tiền com tuấn sau?” Sờ sờ con dao găm trong giày, mặt cô gái đầy sát khí, “Muốn giết tiền với tôi, cô còn thiếu mấy trăm năm đó!”

Cao Đại Bàn hoàn toàn không thể hiểu nổi, “Cô, cô rất mạnh sao?”

Cô gái khó hiểu nhìn cô: “Chuyện này thì liên quan gì đến mạnh hay không mạnh? Dù sao cũng bị ép đi ra cho rồng ăn thịt thôi, đương nhiên phải cố gắng nghĩ cách giảm bớt tổn thất. Nếu tôi có thể giết nó thì vừa bảo toàn mạng sống lại kiếm thêm một khoản thu nhập”.

“Nhưng, nhưng nếu cô chết thì sao?” Cao Đại Bàn cảm thấy tư duy của mình và đối phương giống như nằm trên hai đầu trục hoành và trục tung.

“Chết thì chết, giống như kết quả ban đầu thôi, tôi cũng chả tổn thất gì”. Cô gái dùng vẻ mặt nhìn kẻ đàn liếc xéo Cao Đại Bàn, “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Cao Đại Bàn nghẹn lời... Thật vậy sao? Sống chết trở nên tầm thường như ăn cơm, chỉ cần còn sống phải nắm bắt tất cả cơ hội để kiếm tiền. Quả nhiên chỉ có người như vậy mới có thể sống sót trên loại tinh cầu này? Hoặc là ngược lại, sở dĩ bọn họ tư duy như thế cũng chính vì hoàn cảnh đưa đẩy mà ra?

Nhìn bóng cô gái từ cánh cửa thủy tinh đi vào, Cao Đại Bàn nhắm chặt mắt dùng sức lắc đầu! Hai tay vỗ vỗ mặt mình thật mạnh để màu chóng tỉnh táo lại. Kỳ thật cô gái Severse kia nói đúng, hiện tại suy nghĩ những việc này không bằng mau mau ngấm lại làm sao bảo tồn mạng sống!

Vội vàng sờ soạng khắp người, Cao Đại Bàn buồn bực phát hiện mình chả có thứ gì để làm vũ khí. Ngoại trừ mấy phiên dịch cá nhân đeo sau vành tai và mấy khủ mùi trên cổ tay, chỉ còn một cái túi con con chứa đồng tiền Assamite đưa cho và cái chìa khóa hòm thư. Chẳng lẽ cô sẽ dùng này cái túi tiền nhỏ bằng bàn tay này cù chết con rồng kia?

Kỳ thật, lẽ ra cô còn có một thanh kiếm laser có lực công kích cực mạnh cùng một khẩu súng trùng kích Ventrue mua trên đường, nhưng đã bị tên trộm tại hành tinh biến hình kia trộm đi cùng với mớ hành lý mất rồi.

Cao Đại Bàn suy sụp tinh thần.

Đang vui đầu buồn bực, giữa sân đột nhiên bộc phát một trận tiếng trầm trồ khen ngợi kịch liệt! Toàn bộ đấu trường đều chấn động ông ông cộng hưởng.

Cao Đại Bàn kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy một con mắt của con rồng bị đâm thủng, máu thịt mơ hồ! Mà một chân cô gái kia thì đã gãy lìa, lúc này hai bàn tay đầy máu đang nắm chặt dao găm tựa dưới chân rồng thở hổn hển..... Không, không nghĩ tới kia cô gái lại mạnh như thế..... Cao Đại Bàn vội vàng bỏ nhào tới trước cửa hồ to “Cổ lên”!

Chỉ cần cô gái xử lý con rồng này thì mình có thể sống sót. Tuy rằng ngày mai mình còn phải nghênh chiến với một con rồng mới, nhưng có thời gian một ngày, Ventrue tuyệt đối có thể cứu cô ra! Còn tốt hơn chết tươi lúc này.....

Cô gái da xanh ngã rất gần cửa, dường như nghe thấy tiếng Đại Bàn, kinh ngạc liếc nhìn về phía này, giây tiếp theo đầu con quái vật liền như cái máy ủi hung hăng bỏ xuống! Cô gái da xanh gào thét thời điểm mất trong đám bụi mù..... Cao Đại Bàn kinh hồn táng đảm toàn thân run rẩy bầy!

Mà cô gái Severse kia lại ương ngạnh nhanh nhẹn ngoài dự kiến! Kéo lê cái chân đứt lìa lăn một vòng qua bên cạnh, tránh đòn trí mạng.....

Vừa mới nãy, Cao Đại Bàn quá khẩn trương dùng sức nắm chặt chiếc túi nhỏ trong tay! Lúc này mới ý thức được lòng bàn tay bị cắn đau. Cúi đầu xem xét, lại bất ngờ phát hiện trong góc túi tiền vẫn còn một thiết bị nhỏ..... Mà món đồ chơi này, khiến Cao Đại Bàn hy vọng tràn trề!

Con rồng bị thương trong sán đấu bởi vì quá đau đớn mà gầm gừ cuồng bạo! Công kích lung tung, không cần suy nghĩ! Mất đi một con mắt cũng khiến động tác của nó bớt chuẩn xác. Nhưng cô gái da xanh kia sau một hồi lăn lộn dường như đã cạn kiệt sức lực, động tác giãy dụa trốn tránh càng ngày càng chậm chạp..... Cao Đại Bàn lập tức nhận ra đây là cơ hội tốt nhất để cô tự cứu lấy mình, cũng là cơ hội cuối cùng.

Một khi cô gái kia chết đi, người tiếp theo lên sân khấu chính là cô.

Đến lúc đó không còn ai trợ giúp, mà con rồng cũng đã thích ứng với trạng thái một mắt, như vậy cô chỉ còn đường chết!

Phải vận dụng thời cơ, bởi vì nó không bao giờ quay lại lần nữa.

Cao Đại Bàn đột nhiên ấn lên nút mở cửa, vọt vào sán đấu!

Khán giả liền phấn khởi hô vang! Tiếng hét kinh ngạc của bình luận viên át đi tiếng gào bão cô quay lại của nhân viên đấu trường..... Cao Đại Bàn lấy tinh thần quyết đoán liều chết khi thi chạy 100m năm xưa vọt vào giữa sán đấu! Túm lấy cô gái da xanh không thể động đậy, định kéo cô thoát khỏi hàm răng rồng chực chờ bỏ xuống! Nhưng đến khi thật sự ra tay Cao Đại Bàn mới đổ mồ hôi lạnh đầy người, phát hiện ra mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!

Thứ nhất, cô chạy quá chậm, lúc cô chạy đến đó, cú quật đầu tiên đã chấm dứt, cô gái đã ngất đi.....

Tiếp theo, người Severse tuy rằng nhìn có vẻ rất gầy gò, nhưng không biết có phải vì cơ bắp săn chắc hay không, mà bọn họ lại rất nặng! Với sức cô thì hoàn toàn lười không nổi.....

Xong rồi, kế hoạch đã thất bại ngay từ bước đầu tiên!

Quả nhiên mấy đoạn văn miêu tả cảnh thiếu nữ ác chiến với rồng trong tiểu thuyết đều là bịa chuyện.....

Đầu rồng lại vùn vụt quật đến, Cao Đại Bàn theo bản năng ôm lấy bụng cuộn thành một cục rúc vào góc tường đấu trường..... Hơi thở của con ác thú thổi quần áo cô bay lên phấp phật! Dội thẳng vào nền đất và vách tường, sau đó ulla vào trong thân thể cô! Nhưng mà không phát sinh va chạm thật sự.....

Cao Đại Bàn kinh ngạc mở một con mắt, phát hiện hóa ra đầu rồng quá lớn, mà cô lại quá nhỏ, khi cuộn mình trong góc, sán đấu và vách tường hình thành một góc chết! Khiến cho con rồng dù cố gắng thế nào, cũng không thể tiến vào.....

Cao Đại Bàn vừa muốn thở phào, lại đột nhiên bị một thứ gì đó ẩm ướt dính dính lôi ra khỏi góc tường!

Nguy rồi! Quên mất đối phương có thể dùng đầu lưỡi!

Cao Đại Bàn ôm bụng ngã lăn ra ngoài, đầu gối khuỷu tay bị đập xuống đất đau thấu xương đồng thời cũng không có cách nào dùng góc tường trốn tránh nữa, chỉ có thể giãy dụa chạy trốn chết giữa mấy ngón chân và đầu của con ác thú.....

Lúc này ở đầu kia, cô gái Severse hôn mê đã dần dần hồi tỉnh.....

Cao Đại Bàn đang chật vật trốn tránh vội vàng gào to về hướng cô gái da xanh: “Hấp dẫn sự chú ý của nó!”

Tiếng la vang lên lấn át tiếng hô hào phấn khởi của người xem.....

“Thu hút sự chú ý của nó! Làm cho nó cúi thấp đầu xuống! Tôi có biện pháp xử lý nó!” Cô chỉ có thể liều mạng kêu hét lần này đến lần khác, sau đó tiếng kêu lại mất hút trong tiếng la hét ồn ã.....

Thể lực Cao Đại Bàn cũng đã tiêu hao gần hết, từ khi mang thai tới nay cô rất ít khi vận động kịch liệt, tuy rằng hiện tại bụng cũng chưa đến nỗi quá lớn, nhưng ôm bụng lăn qua lăn lại trên mặt đất như vậy đã là cực hạn, nếu đối phương còn không nghe thấy, hai ba phút sau cô sẽ hoàn toàn bất động, sau đó bị rồng đập tới chết.....

Tự đứng chết dưới chân loại sinh vật không có trí khôn này, đúng là uất nghẹn mà. Nếu Ventruie có ở đây, hoặc cho cô một khẩu tên lửa, hiện tại cô sẽ không phải lăn lộn trên đất mà đang đạp trên xác rồng, nghiền cứu thực đơn tối nay.....

Đàn ông và vũ khí, quả nhiên là trang bị giết người diệt khẩu mà người đi du lịch nên chuẩn bị..... Nếu tay không đối mặt với thú, còn không biết ai là thực đơn của ai.

Quả nhiên bắt đồ ăn và nấu đồ ăn là hai cảnh giới khác nhau xa lắc.

Nói cho cùng, phụ nữ vẫn là phái yếu.....

Đồng chí Cao Đại Bàn vào giây phút sinh tử lại thất thần, còn chưa suy nghĩ xong đồ án biện chứng về vấn đề bữa tối, đã bị tiếng hô hào ủng hộ của khán giả bùng tỉnh!

Bên kia, cô gái Severse tưởng chừng đã hấp hối lại đột nhiên nhảy lên, trong khoảnh khắc con rồng cúi đầu xuống liền lấy dao cắm sâu vào hốc mắt nó! Con rồng kêu lên thảm thiết! Hắt văng cô gái ra, giống như động vật bị gai đâm, đưa cái chân trước ngấn tũn lên quơ quào, rên rỉ cọ sát lưng tung tung trên mặt đất, ý đồ hất con dao kia ra.....

Nhím chăm chăm vào trông mắt bên kia đang lộ ra đầy sơ hở của con rồng, Cao Đại Bàn không có thời gian nghĩ nhiều, đột nhiên chống tay đứng dậy, hung hăng xông đến!

Bạn học Cao Đại Bàn cảm thấy đây là giây phút cô nhanh nhẹn nhất kể từ sau kỳ thi tốt nghiệp thể dục cấp hai! Cô liều mạng duỗi dài tay ra, dùng hết sức lực ấn thiết bị tính xảo kia vào trong mắt con quái thú! Kỳ thật sản đầu quá hỗn loạn, Cao Đại Bàn căn bản không thấy rõ mình đã ấn máy điều khiển vào đâu, nhưng may mắn làm sao, cánh tay duỗi dài của cô vừa vặn đưa tới mắt, nơi mềm mại nhất trên người con rồng, nếu là chỗ khác, có lớp da dày vậy cứng kia chống đỡ, với sức lực của Cao Đại Bàn e rằng không ấn vào nổi.....

Ông trời lại thương tình cứu vớt con người cuối cùng.

Con rồng bị thương ngửa đầu lên thét dài! Cực kỳ phẫn nộ hung hãn tấp về phía Cao Đại Bàn!

“Không được nhúc nhích –!!”

Tiếng thét the the của cô gái loài người xuyên qua không khí truyền lệnh đến máy điều khiển trong đồng tử con rồng! Thân thể khổng lồ của nó lập tức khựng lại giống như bị ấn nút tắt!

Chuyển biến xảy ra bất thành linh như vậy làm cho cả đấu trường im lặng như tờ.....

“Lui về phía sau!” Cao Đại Bàn ôm bụng ho khan, phì phì bụi đất trên người, “Tiếp tục lui về phía sau! Khụ khụ..... Nằm úp sấp xuống! Nằm yên đó không được nhúc nhích!”

Con quái thú nức nở từng bước một lui về phía sau, một mực thối lui đến nơi chỉ định mới chậm rãi thả lỏng bốn chân gục đầu xuống, nằm úp sấp nằm bất động.....

Cả đấu trường ồ lên kinh ngạc.....

Bình luận viên căng cổ họng điên cuồng hô lên “Không thể tin nổi!” “Kỳ tích!” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Xin mời xem băng quay chậm trên màn hình lớn.....” “Sinh vật nhỏ nhắn hình người này rốt cuộc đã dùng cái gì tấn công con rồng?!”

Tiếng tranh luận kịch liệt và tiếng vỗ tay như thủy triều ập đến.....

Cao Đại Bàn chỉ lo ôm bụng thấp giọng nguyên rủa: “Té đau quá..... Khốn kiếp! Nếu xảy thai, bà đây sẽ đem mảy ra làm Mãn Hán toàn tịch*!”

(Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.)

Đồng chí Đại Bàn run lấy bấy trượt xuống, thò ra một hơi dài, cô thề lần này nếu có thể sống sót nhất định phải cảm ơn Lanka và Thất.

Đúng vậy, thứ Cao Đại Bàn cắm vào trong mắt rồng, đúng là máy điều khiển rồng Lanka chế riêng cho cô lúc trước.

Chiếc máy điều khiển này ban đầu chỉ chế ra nhằm mục đích hỗ trợ cho con người yếu ớt không đủ sức mạnh để khống chế rồng có cánh, chỉ cần ấn nó vào trong thân thể con rồng, là có thể thông qua tín hiệu điện trực tiếp khống chế đầu óc đối phương. Lúc trước Cao Đại Bàn cũng dựa vào thiết bị này để điều khiển Hoa Hoa, đương nhiên, sau khi thân thuộc với Hoa Hoa rồi, máy điều khiển này liền có cũng được mà không có cũng không sao.

Sau đó trên đường Cao Đại Bàn chạy trốn, thiết bị này liền thất lạc ở biển cát khi con rồng xam cô cười bị giết. Cao Đại Bàn vốn đã quên món đồ chơi nhỏ này. Ai ngờ khi đồng chí Thất từ biển cát lò dò chạy đến làm hậu vệ cho cô, lại đem trả cái máy điều khiển này=!

Tuy rằng Cao Đại Bàn không biết làm sao đối phương tìm được thứ này trong sa mạc mù mịt, nhưng cô biết chắc chắn đối phương cảm thấy nó không đáng tiền lại vô dụng nên mới gửi trả ==. Bởi vì những thứ đáng giá khác như đá quý này, vòng tay này, anh ta có chết cũng không chịu nhả ra.....

Trong lúc mang thai Cao Đại Bàn cắn bản không thể cười rống, lúc nhận lại cái máy cũng không biết dùng vào việc gì, nên tiện tay nhét vào túi, không nghĩ tới, hôm nay vật ấy lại cứu mạng cô!

Quả nhiên trùng hợp sáng tạo ra kỳ tích, mà khoa học kỹ thuật thì ẩn chứa sức mạnh vô biên.

Dựa theo quy củ của đấu trường, người chiến thắng có thể sống sót, cũng nhận được một đồng tiền thưởng.

Lúc này Cao Đại Bàn cũng chẳng cần tiền thưởng gì nữa, cô mình đầy bụi đất trầy da tím đầu, hiện tại chỉ muốn được ôm anh xã nhà mình, trốn vào trong lòng anh ta mà khóc lớn một phen.

Nhưng Cao Đại Bàn vừa đỡ tường đứng lên, lại đột nhiên bị người bên cạnh hung hãn kéo xuống! Ngay sau đó con dao sắc bén liền đâm thẳng xuống ngực cô!

Biến cố như vậy không ai ngờ tới, Cao Đại Bàn gần như chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi dao chui vào trong thân thể mình! Quên cả việc kêu gào thảm thiết.

Cô gái Severse ngồi trên người cô cực kỳ bình tĩnh, chỉ vì cánh tay quá mỏi run run mà đâm lệch nhất đầu tiên, cô gái rút dao ra, nhắm chuẩn vị trí liền dùng sức đâm lần thứ hai!

Thần thái đối phương thân nhiên như thế, khiến Cao Đại Bàn cũng chẳng còn sức lực để hỏi một câu “Vì sao”..... Máu trào ra khỏi miệng, cảnh vật trước mắt dần dần mờ đi, trong hỗn loạn cô dường như thấy được gương mặt hoảng sợ của Ventrue, mơ hồ còn có quả cầu lửa Tiểu Chi phun ra, hơi nóng làm không khí bốn phía như vẩn vơ.

Nhát dao thứ hai giờ lên có đâm xuống hay không? Cao Đại Bàn không còn kịp biết.

Trước khi mất đi ý thức cô chỉ hiểu được một chuyện:

Mẹ nó, cô chán ghét cái tình cầu này.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lấy máu lần thứ bốn lăm: Anh cày cấy, em dẹt vãi. [Được vậy mới lạ]

Ventrue thiếu niên ^^

Cao Đại Bàn tỉnh lại trong tiếng chim hót véo von.

Gió mát mơn man trên mặt, lớp màn phiêu động, bên ngoài là rừng cây xanh biêng biếc.

Khu vườn trăm hoa đua sắc xinh đẹp như tranh trải rộng khắp núi đồi ngoài cửa sổ, trong không khí là mùi thơm ngát đặc trưng của cỏ cây.

Tuy rằng nóc nhà vừa cao vừa nhọn hơi kỳ lạ, nhưng tổng thể mà nói đây là một căn phòng nhỏ bằng đá có kết cấu bình thường.

Đây là đâu?

Cao Đại Bàn nháy mắt mấy cái, cô vốn nghĩ mình bị trọng thương, nếu không chết thì dù muốn dù không cũng phải đưa về Sange trị liệu. Nhưng nơi này không có bệ cửa sổ khắc hoa và các loại gia cụ cổ hoa lệ làm cho người ta hoa cả mắt, cũng không có bọ khí giữ ẩm bao phủ giường bệnh tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật tiên tiến, càng không có đám người hầu xinh đẹp đi tới đi lui. Trên người là tấm chăn mềm mại, dưới đầu là chiếc gối thoang thoang mùi được thảo, đầu giường làm bằng gỗ thô giản dị không trang trí gì.

Nơi này không phải Sange.

Cao Đại Bàn định nâng tay lên dụi mắt, lại phát hiện tay trái mới nhẹ nhàng vận động, bả vai liền đau đón thấu xương! Hoàn toàn không thể nhúc nhích.

“A....”. Đau quá!

Vừa định cử động thân thể lập tức bị người bên giường đè lại!

“Đừng nhúc nhích. Bác sĩ nói năng lực tự lành của em rất kém, cần phải tĩnh dưỡng hơn một tháng”.

Trong giọng nói trầm thấp của Ventrue, ẩn chứa vẻ uể oải buồn bã hiếm thấy.

Cao Đại Bàn nhìn anh ta .

Dung mạo Ventrue vẫn không có gì thay đổi như cũ, đừng nói tới tiêu tụy gầy mòn gì đó.

Cao Đại Bàn thờ dài, cất giọng khàn khàn nói:“Em muốn uống nước.....”.

Đức ngài thân vương lập tức vỗ vỗ tay gọi người tới, cũng không quay đầu lại ra lệnh:“Đi lấy ly nước tới đây!”

Người lên tiếng trả lời xuất hiện ở cửa, lại dọa Cao Đại Bàn nhảy dựng!

Từ ngày cùng Ventrue du lịch khắp vũ trụ tới nay, Đồng chí Đại Bàn cũng từng nhìn thấy không ít sinh vật ngoài hành tinh hình thù kỳ quái, nhưng sinh vật trước mắt vẫn khiến cô kinh hãi! Bởi vì người này có thân thể tay chân như một người bình thường, nhưng từ cổ trở lên lại là một cái đầu sói! Cặp mắt đã thú màu lục, cái miệng đầy răng nanh khê hê mở, phát ra tiếng gầm gừ bất mãn.....”Khốn kiếp! Cậu còn dám dùng cách gọi người hầu sai bảo tôi, ông đây sẽ lập tức ném cả hai người ra ngoài!”

Nói thì nói vậy, nhưng vẫn tự giác đi lấy ly rót nước.....==

Cao Đại Bàn tròn tròn mắt nhìn người sói kia hiền lành nhắc cái ấm hình quả dưa rót chất lỏng trong suốt ra, đồ đầy cái ly có những nụ hoa tím nhàn nhạt, sau đó đưa tới trước mặt mình,“Đây, uống đi. Loại nước lá này có tác dụng thanh nhiệt hơn nước, rất thích hợp cho người bệnh nặng mới khỏi”.

Cao Đại Bàn nhìn chằm chằm bàn tay thô ráp cẩn thận cầm ly của đối phương, trong lòng bàn tay chi chít những vết chai khó coi, móng tay dài giống như dã thú, cùng với mấy sợi lông đen đen trên các đốt ngón tay

Người đẹp và quái vật.

Cao Đại Bàn theo bản năng né tránh thứ xấu xí trước mặt, cô nhìn Ventrue..... anh ta liền nhận lấy chiếc cốc hoa nhỏ, chậm rãi đút cho cô uống.

Chất lỏng lạnh lạnh dễ chịu, hương vị thanh thanh lướt qua yết hầu khát cháy, khiến cô thoải mái như vừa uống thuốc tiên!

Cảm giác thoải mái khiến Cao Đại Bàn lập tức nhận định người sói đáng sợ trước mặt là người tốt! Cũng hơi xấu hổ vì hàng động trông mặt bắt hình dong của mình, vì thế áy náy nhìn vào cặp mắt xanh lục của đối phương, cảm kích nói:“Cám.... Cám ơn ông”.

Đồng chí Ventrue khó chịu khê hừ một tiếng.

Người sói kia ngẩng đầu mũi hếch lên trời, có vẻ cực kỳ đắc ý, vươn đầu lưỡi dài ngoằng liếm liếm chớp mũi và răng nanh của mình, nhe răng nói:“Không cần cảm ơn, chỉ mong cô sớm khỏe lại, sau đó nhanh chóng trả tiền”.

Trả tiền?

Cao Đại Bàn quay đầu nhìn đồng chí Ventrue về mặt bình tĩnh ngồi cạnh.....

“Khi tôi đang chiến đấu trong đấu trường thì ngửi thấy mùi máu của em, vội vàng chạy ra làm gián đoạn trận đấu lại phá hủy đấu trường nên không kiếm được tiền”. Đức ngài thân vương liếc người sói một cái,“Y thuật của người hành tinh AmmonRah(1) đứng đầu vũ trụ, giá cả hơi cao, cho nên hiện tại chúng ta thiếu không ít tiền chữa bệnh”.

“Còn có phí ăn ở, phí ăn ở nữa! Phí ăn ở của cả hai người!” Người sói vội vàng bổ sung.

Cao Đại Bàn:“.....==”

Ventrue vẫy vẫy tay :“Ông có thể lui xuống “.

Người sói tức giận tru lên:“Tôi đã nói là không được cư xử với tôi như với người hầu rồi mà!”

Cao Đại Bàn vội vàng hoà giải:“Đừng đúng, thành thật xin lỗi, anh ấy quen tay thôi, không có ác ý, tuyệt đối không có ác ý gì cả.....”.

Người sói gầm gừ trong cổ họng bất mãn bỏ đi, trước khi đi còn không quên cẩn thận săn sóc rót cho cô thêm một ly nước ==.

Cao Đại Bàn ảo não thờ ra một hơi.....

Ventrue ngồi bên giường cầm lấy tay cô, cúi đầu hôn hôn, thấp giọng nói:“Thành thật xin lỗi.....”.

“Bỏ đi, anh làm thân vương hơn mười vạn năm rồi, muốn lập tức bỏ thói quen sai bảo người hầu đúng là rất khó”. Cao Đại Bàn bắt đầu dĩ nhiên.

“Không, tôi không nói chuyện này”. Ventrue giương mắt nhìn cô, ánh mắt đảo qua vết thương của cô, bàn tay vô thức siết chặt lại,“Tôi đã để em bị thương.....”.

Cao Đại Bàn kinh ngạc.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy trên mặt ngài thân vương cao ngạo xuất hiện biểu tình hối hận xen lẫn tự trách như bây giờ, biểu tình như vậy giống như một thiếu niên ngạo mạn cần rằng đẹp bỏ lòng tự tôn nhận lỗi, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều cứng đờ, lại có vẻ yếu ớt không chịu nổi.....

“Tôi đã tự tin quá mức, ý y vào sức mạnh của mình tự ý làm vậy, vì nhầm chán mà không hề cố kỵ đi khắp nơi tìm kiếm kích thích.....”. Ventruie nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay của cô, “Thành thật xin lỗi, tôi không nên tùy tiện mang em đến những chỗ nguy hiểm đó..... Tôi đã hứa sẽ làm một người chồng người cha tốt, lại chẳng hề cố ý thức bảo vệ em..... Thành thật xin lỗi.....”.

“Ven.....”. Cô định mở miệng, lại bị Ventruie ngăn lại.

“Vết thương của em rất gần tim, máu cứ chảy mãi không ngừng..... Trình độ y tế của Severse chỉ đủ để cấp cứu ngoại thương, lúc tôi em đưa đến AmmonRah, thân thể của em đã bắt đầu lạnh dần..... Bác sĩ nói em mất máu nhiều như thế có thể sẽ không đủ lượng máu cung cấp cho thai nhi mà sảy thai, càng tệ hơn là trên thanh chủ thụ đâm em bị thương có dính máu rỗng, đó là chất cực độc..... Nếu xử lý trễ, có thể em sẽ chết.....”.

Ventruie nắm chặt bàn tay lạnh lạnh của Đại Bàn, giọng nói trở nên run rẩy, “Sau khi cấp cứu em vẫn mê man bất tỉnh, không ngừng phát sốt..... Bác sĩ nói nếu hôm nay em còn không tỉnh lại, cho dù có cứu được tánh mạng, đầu óc cũng sẽ bị tổn thương, có khi sẽ quên hết tất cả.....”. Tay dùng sức kéo Đại Bàn vào lòng, Ventruie ôm cô thật chặt, hôn lung tung lên mặt cô, “May mà em đã tỉnh.....”.

Cao Đại Bàn bị anh ta hôn đến không mở mắt ra được, bị đối phương ôm chặt cũng khiến người cô hơi đau nhức. Nhưng cô hiểu lý do khiến anh kích động..... Đau khổ ở bên người yêu đang bồi hồi giữa ranh giới sống chết mấy ngày mấy đêm có thể khiến người ta phát điên! Nếu đối lại là cô, chỉ sợ cô đã nhào vào lòng anh gào khóc..... Với sức lực của Huyết tộc mà chỉ khiến cô hơi đau, kỳ thật khả năng kiềm chế của Ventruie đã rất tuyệt vời.

Mặt đặt trong hõm vai đối phương, Cao Đại Bàn nói không nên lời, chỉ có thể vươn tay phải không bị thương trấn an vỗ vỗ sau lưng Ventruie.....

Kỳ thật cô cũng không trách anh ta.

Không hẳn tất cả những việc anh làm đều đúng. Dù sao mang theo một phụ nữ có thai bốn ba khắp vũ trụ, thậm chí còn đến một tinh cầu nguy hiểm trùng trùng như Severse, cũng không phải hành vi hay ho đáng khoe khoang gì.

Ventruie quá ham chơi, ngang ngược phóng túng, rất ít khi lo lắng cho người khác.

Có lẽ là vì thể chất Huyết tộc luôn luôn cường tráng, thân thể rất ít khi bị tinh thần ảnh hưởng, lại không có người nhà vợ con linh tinh ràng buộc, một thân một mình mới là tôn chỉ phù hợp với cuộc sống cô độc suốt trăm năm của Huyết tộc, cho nên mỗi người trong bọn họ đều độc lập, mạnh mẽ, chỉ dựa vào bản thân mình.

Ở trong xã hội loài người, người già trẻ nhỏ luôn được chăm sóc đặc biệt, nhưng ở trong xã hội Huyết tộc thì lại trở thành đối tượng bị khinh bỉ và chà đạp.

Ventruie cũng không có khái niệm về việc nam giới phải trân trọng phụ nữ như Địa Cầu, sự khác biệt này khi sống chung càng thêm rõ ràng. Huống chi vốn là người có tước vị hiển hách, Ventruie đã quen được người ta hầu hạ, có rất nhiều lúc không biết cách săn sóc. Ví dụ như anh ta sẽ vĩnh viễn không nghĩ đến việc chuẩn bị nước uống khi bệnh nhân tỉnh lại.....

Ngay từ đầu cô đã biết Ventruie là người như vậy.

Thích gì làm nấy, vênh mặt hất hàm sai khiến, vừa ngạo mạn lại kiêu căng. Có thể vì nhầm chán mà làm ra những chuyện khác người, rất xấu tính, nhân phẩm cũng không được tốt cho lắm.

Nhưng mà người cô yêu, chính là một Ventruie như thế.

Cao Đại Bàn không phải là người giỏi giang gì, nhưng một khi cô đã quyết định, cô sẽ không hối hận.

Từ phút giây cô quyết định chấp nhận người đàn ông này, cô cũng tiếp nhận cả những khuyết điểm của anh ta.

Có khuyết điểm thì sao? Có lúc khiến đối phương tổn thương thì thế nào?

Cho dù là con người, hai kẻ yêu nhau cũng phải từ hòa hợp. Huống chi hai người cách nhau hơn nửa vũ trụ, gần một vạn năm!

Phát hiện khuyết điểm của đối phương, bao dung hoặc điều chỉnh, khắc khẩu hoặc dung hòa, sau đó hai người nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời, đó mới gọi là tình yêu.

Hai người hoàn hảo vô khuyết sống chung với nhau, thì gọi là lai giống.

.....

Đợi đến lúc Cao Đại Bàn có thể xuống giường, cô mới phát hiện hóa ra ngôi nhà có đỉnh nhọn kỳ quái này, chính là đỉnh của một tòa kiến trúc hình tam giác. Mà kiến trúc hình tam giác này, rõ ràng chính là Kim tự tháp = =.

Khi nhìn thấy một bức tượng đầu sói mình người quần vải bố đứng trên đài quan sát, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, rốt cuộc bạn học Cao Đại Bàn cũng hiểu được vì sao mình luôn mơ hồ cảm thấy nơi này rất quen thuộc

AmmonRah, Anubis (2) đầu sói mình người, con có cả Kim tự tháp.

Đúng là quá quen thuộc.

Khỏe miệng Cao Đại Bàn run rẩy hỏi: “Này, có phải mọi người từng đến một tỉnh cầu có tên là Địa Cầu?”

“Đương nhiên ~” Người sói có tên Ammon kia kiêu ngạo hênh hễ mũi lên trời, “Tổ tiên của chúng tôi vì muốn tìm kiếm được liệu nên đã đến rất nhiều tỉnh cầu xa xôi hẻo lánh! Người AmmonRah chúng tôi đã cống hiến rất nhiều cho việc xây dựng và phát triển của y học vũ trụ.”

“Khó trách ông rành rẽ cách chữa trị cho người địa cầu như vậy.”. Cao Đại Bàn gật đầu.

“Cấu tạo thân thể của người Địa Cầu rất tinh xảo, có thể coi là cấu tạo hợp lý nhất trong các sinh vật bậc cao có trí tuệ, nhưng điều đó cũng không thể làm khó được ngài Ammon đây ~” Cái mũi người sói càng vênh càng cao, “Có tiêu bản trong tay, tìm hiểu cơ thể các người cũng không khó khăn cho lắm”.

Cao Đại Bàn sừng sốt, “Ông nói ông có tiêu bản trong tay? Đợi chút, ý của ông là nơi này có con người tồn tại?!”

Người sói tiếp tục gật đầu, “Đương nhiên rồi”.

Cao Đại Bàn đứng phắt lên! Kích động khiến đầu óc của cô mê muội vì thiếu dưỡng khí, nhưng bàn tay vurun ra vẫn chuẩn xác bắt được cánh tay đối phương, “Đưa tôi đi! Tôi muốn gặp anh ta!”

Người sói hơi khó xử: “Người đàn ông của cô nói trước khi anh ta trở về thì cô không được rời khỏi phòng.”.

Đúng vậy, khi đồng chí Cao Đại Bàn còn đang nằm trên giường bệnh, đồng chí Ventrue liền đi ra ngoài làm công kiểm tiền.

Ngôi làng bọn họ đang ở, cũng giống như những ngôi làng thông thường ở AmmonRah, ở đây chuyên nghiên cứu chế tạo và xuất khẩu các loại dược liệu. Trong đó nổi danh nhất là một loại thuốc bổ máu. Nguyên liệu chủ yếu là một loại kén trong suốt giống như tổ yến, do dịch nhờn của bầy nhện chân dài ở trên vách núi sau làng kết thành.

Bởi vì vách núi chót vót vô cùng khó leo, cho dù cưỡi dơi, cũng rất khó mà tới gần sào huyết của lũ nhện, huống chi bản thân loài nhện này cũng có khả năng công kích khá mạnh. Người AmmonRah tuy am hiểu y thuật, nhưng thân thể không tốt. Hầu hết cư dân tỉnh tỉnh nóng này nhưng không có khả năng công kích gì. Cho nên rất ít người có thể trèo xuống vách núi để lấy dược liệu.

Mà cướp bóc trần lột đồ đạc của người khác, lại vừa vặn là sở trường của người nào đó.

Cho nên kỳ thật đồng chí Ventrue cũng rất được hoan nghênh ở đây. = =

Cao Đại Bàn bị đối phương dẫn lời Ventrue ra ngăn cản, không còn cách nào, đành phải nhượng bộ: “Thôi được rồi, vậy thì nhờ ông dắt anh ta tới đây gặp tôi, được chứ?”

Người sói cân nhắc một chút cảm thấy việc này có thể thực hiện được, liền hùng dũng hiên ngang bỏ đi, một lát sau, ông ta khiêng đến một cái quan tài.

Cao Đại Bàn: “.....”.

Người sói mở quan tài ra, bắt đầu từng vòng từng vòng tháo băng gạc xuống.

Hai mắt Cao Đại Bàn tối sầm, “Được rồi, cảm ơn ông, làm ơn đem nó đi đi.”.

Cô nên sớm đoán ra, Kim tự tháp và Anubis, con người và người hành tinh Ammonrah đã gặp nhau từ trăm ngàn năm trước, thì cái gọi là tiêu bản, chắc chắn là xác ướp rồi.

Buổi tối, khi đồng chí Ventrue về nhà nghe nói bà xã “đặc biệt” chủ động yêu cầu gặp người đàn ông khác.

Ngày hôm sau, Ammon rầu rĩ nói với Cao Đại Bàn, cái xác ướp cất trong kho hàng không biết đã bị ai đánh rách tung toé mất rồi.

Cao Đại Bàn im bật.

.....

Rút kinh nghiệm từ cuộc sống bôn ba trước đây, Ventrue quyết định cùng Cao Đại Bàn tạm thời định cư ở tỉnh cầu AmmonRah đến khi sinh đứa nhỏ ra.

Trình độ khoa học kỹ thuật ở nơi này cũng không cao, sống theo nguyên tắc hòa nhập với thiên nhiên, đa số cư dân đều lương thiện thuần phác, hoàn cảnh sinh sống cũng rất yên bình tốt đẹp. Huống chi nơi này còn có bác sĩ am hiểu về sinh lý con người, đối với việc sinh nở trong tương lai hay những phương diện khác cũng đều tốt nhất. Mà AmmonRah không phải là tỉnh cầu thuộc liên minh vũ trụ, không chế việc nhập cảnh cực kỳ nghiêm khắc, hiếm

khi có người hành tình khác xuất hiện. Điểm này cũng có lợi cho hai người tránh né quân Sange đuổi bắt.

Thu nhận Ventrue và Cao Đại Bàn xem như là trường hợp đặc biệt hiếm có trong mấy trăm năm nay của ngôi làng này. Ventrue nói do người nào đó giới thiệu đến, nhưng không chịu nói cho Cao Đại Bàn biết “Người nào đó” là ai. Chỉ bảo mình đã đổi Tiểu Chi làm phí đi đường cho “Người nào đó”.

Anh ta không muốn nói, Cao Đại Bàn cũng không ép buộc.

Cô cảm thấy làm vợ nên tin tưởng chồng mình.

Huống chi giữa vợ chồng cũng không nên quá rạch ròi, có những lúc hồ đồ một chút lại tốt hơn.

Giống như xử lý hung thủ giết người, trực giác của cô cũng nhắc nhở cô không nên hỏi quá nhiều.

Tuy rằng rất nhớ Tiểu Chi, nhưng hiện tại cô càng quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng hơn, không biết lần bị thương này có gây ảnh hưởng gì đến bé cưng không.

Đã hơn năm tháng, cảm giác về sự tồn tại của sinh mệnh bé nhỏ này ngày càng mãnh liệt, Cao Đại Bàn không muốn con mình có chút bất ổn nào.....

Đối với bản khoán của Cao Đại Bàn. Ammon khịt mũi khinh thường, cho rằng loại hoài nghi này đã khiêu khích y thuật của ông ta! Vì thế càng thêm ra sức trị liệu, muốn chứng minh y học của AmmonRah tuyệt đối đứng đầu vũ trụ!

Sau đó ông ta thật sự đã nói được làm được, sau một tháng thân thể của Đồng chí Cao Đại Bàn đã được điều trị tới mức chẳng những không có gì chứng gì, còn rảnh rỗi đến sắp mọc lông!

Sau khi người sói hạ lệnh “Có thể tự do hoạt động”, Cao Đại Bàn lập tức yêu cầu được tham gia vào công việc hằng ngày trong làng! Kiểm chút tiền phòng thần.

Ventrue nhú mày nói: “Em không cần làm việc, số tiền tôi giúp bọn họ kiếm được đã đủ để trả các hóa đơn và chi tiêu hằng ngày của chúng ta”. Sau đó quay đầu nhìn Ammon khinh bỉ hừ lạnh: “Giá thu mua được liệu như vậy là bị gạt rồi! Lần sau chuyển hàng xuất khẩu cứ để tôi ra mặt, các người đi theo xem là được rồi, không được xen vào! Nhất là ông, Ammon!”

Ammon bực bội càu nhàu, nhưng cũng không dám phản bác.

Đám dân làng vây xem hoàn toàn tin phục, nom nớp lo sợ gạt đầu.....

Cao Đại Bàn: “.....=” Vì sao người đàn ông này đi tới chỗ nào cũng có thể sắm vai thủ lĩnh gian xảo chứ?

Nói thì nói vậy, chứ đức ngài thân vương chung quy cũng không đành lòng để Cao Đại Bàn mỗi ngày đều bày ra bộ mặt “chán đến chết”, cho nên Đồng chí Đại Bàn bắt đầu đi theo Ammon nghiên cứu được liệu trong phòng thí nghiệm.

Có kinh nghiệm đi theo được sĩ Old trước đây, con đường học tập của Đại Bàn rất chi là nhẹ nhàng vui vẻ!

So với Old thiên về phong cách tinh luyện hóa học, quan niệm về dược lý của Ammon tự nhiên hơn. Giống như bất cứ sự vật gì phát triển đến cực đỉnh đều trở lại nguyên trạng, y học của AmmonRah và y học lưu hành trong vũ trụ hiện khác nhau như là Trung y và Tây y. Chẳng qua so với hệ thống Trung y không lồ, văn hóa chữa bệnh của người AmmonRah càng thêm uyên thâm, chu toàn mọi mặt.

Tuy rằng với trình độ của cô trước mắt chỉ có thể làm trợ thủ cho Ammon, Cao Đại Bàn vẫn học rất hăng say. Nhất là những phương diện có liên quan sinh sản và nuôi con, cô luôn cảm thấy vô cùng hứng thú. Dù sao đã là một người mẹ, tuy rằng không phải một người mẹ mạnh mẽ, cô vẫn hy vọng có thể tự tay bảo vệ con yêu của mình.

Ventrue đang học làm cha, thì tại sao cô không học để làm một người mẹ tốt?

Huyết thống đúng là một mối ràng buộc thần kỳ, nó có thể liên kết những người không liên quan với nhau lại, lo lắng cho nhau.

Có đôi khi nhìn bầu trời trong suốt trên hành tinh AmmonRah, Cao Đại Bàn nghĩ mình thật sự là con người cuối cùng sao? Đã có những tình cầu đủ nước và dưỡng khí để con người tồn tại như Sange và AmmonRah, trên thế giới này có thể còn những người như cô, may mắn sống sót trong một góc vũ trụ mờ mịt nào đó thì sao?

Nếu thật sự có người như thế, mình có nên đi tìm anh ta không?

Sau đó hai người sinh một đồng con để để duy trì nòi giống, ngăn cản loài người diệt vong?

Nghĩ đến xác ướp bị đánh nát kia, Cao Đại Bàn nở nụ cười bất đắc dĩ.....

Từ cửa sổ rón ra rón rén trở về giường, cô cúi người hôn môi ông xã đang ngủ say.....

Có lẽ mình sẽ không đi tìm đâu.

Là con người vì sao? Chưa chắc cô vì đối phương cùng là con người mà đi yêu anh ta.

Cũng như cô sẽ không vì Ventrue là quý hút máu liền bỏ qua tất cả kỷ niệm giữa hai người.

Ventrue mới là người bạn đời mà cô chọn lựa.

.....

Cùng lúc đó, tại đầu kia vũ trụ, Sange.

Phòng họp Huyết tộc tại đế đô.

Một tờ kiến nghị đồng ký tên được đặt trên khay vàng đưa tới trước mặt ba vị trưởng lão.

Giấy da thú, dây buộc bằng chỉ bạc, phong ấn bằng vết máu.

Đây là hình thức kiến nghị trình trọng nhất.

Không cho phép từ chối thụ lý.

Trưởng lão Tremere một tay nâng bức thư lên thờ dài một tiếng, rồi mở ra đọc.

“Nhân danh toàn thể Thánh Huyết tộc, khẩn cầu ba vị trưởng lão ra lệnh truy bắt thân vương Ventrue de Leukocyte.”.

Giọng nói trầm thấp uy nghiêm của ngài trưởng lão quanh quẩn trong phòng họp Huyết tộc hoa lệ mà âm trầm. Trong đại sảnh trang nghiêm, Brujah, Leovino, và các quý tộc khác chia thành hai hàng đứng khoanh tay, thần sắc nghiêm nghị, vô tình lạnh như băng.

(1) AmmonRah hay còn gọi là thần Ra là thần mặt trời theo văn hóa Ai Cập cổ đại.

(2) Anubis: Anubis là tên Hy Lạp cho vị thần mình người đầu sói có liên quan đến quá trình ướp xác và cuộc sống sau cái chết trong văn hóa Ai cập cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lấy máu lần th bốn sáu: Gặp em giữa thiên quân vạn mã.

“Các ngươi đang yêu cầu hội trưởng lão chính thức truy nã Ventrue trong toàn vũ trụ sao?”

Trưởng lão Tremere đọc xong, thờ dài một hơi, đặt cuộn giấy da lên trên bàn. Quý tộc cần tuân thủ những chuẩn tắc nghiêm ngặt, mà những người khác thì có nghĩa vụ bảo vệ sự tôn nghiêm đó không cho phép xâm phạm, tuyên bố truy nã trong toàn vũ trụ sẽ làm vấy bẩn thanh danh của Huyết tộc”.

Leovino cười lạnh: “Chỉ cần đối phương không còn là quý tộc, chẳng phải sẽ không có gì phải bận khoăn nữa sao? Ventrue tự tiện bắt cóc người nhân giống đi lưu lạc bên ngoài, đã chứng minh anh ta muốn vứt bỏ địa vị trong tộc, không phải vậy à?”

Tremere trầm ngâm: “Ý của cậu muốn chúng tôi xoá tên Ventrue khỏi phả hệ của Thánh Huyết tộc ? Đó là một hình phạt rất nặng”.

Leovino nhún mày: “Tự tiện mang người nhân giống đi, phản bội toàn thể Huyết tộc. Đứng trên lập trường của bất kỳ ai, tội của Ventrue cũng không nhẹ chút nào”.

“Dù vậy, áp dụng phương pháp trừng phạt cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn mà thôi”.

“Ngài trưởng lão đang sợ xung đột trực diện với Ventrue sao? Bộ tộc Assamite không chịu hỗ trợ, chỉ bằng Huyết tộc ở đế đô quả thực không có ai là đối thủ của Ventrue. Nhưng nếu ba vị trưởng lão ra mặt, tình huống sẽ khác “. Giọng nói của Leovino mặc dù trầm thấp, lại tràn ngập vẻ uy hiếp: “Trưởng lão đã dung túng Ventrue quá lâu rồi, nay mọi hành động của anh ta đều uy hiếp đến an nguy của Huyết tộc, hội trưởng lão vẫn mặc anh ta ung dung ngoài vòng pháp luật, có phải hơi khó khiến người khác tin phục hay không?”

“Tuy rằng Ventrue mang người nhân giống đi, nhưng cũng không có hành vi thương tổn đến đối phương, không thể nói là uy hiếp đến an nguy của tộc ta. Hy vọng chư vị hiểu được, tình huống còn tệ hơn cả việc mất đi người nhân giống, chính là Huyết tộc chúng ta xảy ra nội chiến.”. Tremere đi tới trước

mặt Leovino, lạnh lùng liếc nhìn anh ta, uy nghiêm nói: “Cho dù dùng sức mạnh hay thủ đoạn, chúng tôi cũng sẽ không để tình huống đó phát sinh”.

Dưới sự áp bách của trưởng lão, Leovino híp mắt lại, oán hận không thềm lên tiếng.

Phòng nghị sự trang nghiêm đột nhiên lại rơi vào khoảnh khắc xấu hổ tĩnh mịch.

Brujah vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng: “Hình phạt dành cho Ventrue cứ để ba vị trưởng lão quyết định, đối với chuyện này chúng tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp. Nhưng việc truy bắt phải được thi hành ngay lập tức, không cho phép thương lượng!”

Đây là lần đầu tiên Brujah công khai chống đối Trưởng lão Tremere, father của anh ta! Tất cả mọi người trong phòng họp không khỏi dùng thần sắc kinh dị nhìn anh ta chăm chăm, im lặng không nói tiếng nào.

Leovino cũng nghiêng đầu, đắm chiêu nhìn về phía anh ta.

Brujah không thềm để ý, thẳng lưng, một tay đặt trên chuỗi kiếm, hai mắt nhìn thẳng cuộn giấy da trên bàn, dùng ngữ điệu kiên quyết nói ra sự thật không thể phản bác!

“Trước kia hội trưởng lão lo lắng thể chất của con người không thể thừa nhận áp lực và sự vất vả bên ba quá lớn, cho nên tuy có âm thầm đuổi bắt nhưng vẫn không dám ép sát quá mức. Quyết định như vậy chúng tôi có thể thấu hiểu. Nhưng mà, trong lòng chư vị đều biết, điều kiện tiên quyết để thực hiện thủ đoạn dụ dỗ là người nhân giống được an toàn tuyệt đối. Tình huống hôm nay đã khác rồi, tin là chư vị đã xem qua bản báo cáo từ sao Servese.

Người nhân giống suýt nữa đã mất mạng trên tinh cầu này, đến nay sống chết còn chưa biết. Tương lai của tộc ta đã trực tiếp bị uy hiếp! Phương thức làm việc không cân nhắc đến hậu quả của Ventrue đã không đáng để hội trưởng lão tin cậy nữa! Chúng ta không thể tiếp tục chờ. Việc cấp bách hiện này là đưa người nhân giống an toàn trở về Sange! Hiện tại bản khoản do dự, chỉ có thể tạo thành tổn thất không thể cứu vãn! Chẳng lẽ hội trưởng lão phải chờ đến khi người nhân giống gần chết mới bằng lòng hành động?”

Giọng nói kiên nghị của Brujah mang theo khí thế không thể phản bác trấn áp toàn trường, vang vọng trong mái vòm tòa nhà, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Trưởng lão Tremere chăm chú nhìn người đàn ông mặc áo choàng đen trước mắt thật lâu, cuối cùng cũng chậm rãi trở về chỗ ngồi, thấp giọng nói: “Quân đội không thể điều khiển lung tung, nếu không sẽ hao tổn tài nguyên vô ích. Trước hết hội trưởng lão cần biết được vị trí chính xác của hai người kia, sau đó mới có thể ký tên cho phép hành động”.

Chúng quý tộc tham dự buổi họp kinh ngạc ngẩn đầu. Những lời trưởng lão Tremere vừa nói có ngụ ý là: Chỉ cần tìm được người, chúng ta sẽ đi bắt!

Tuy rằng rằng có mệnh đề điều kiện, nhưng hội trưởng lão chịu hứa hẹn như vậy xem như đã là nhượng bộ lớn nhất! Đám người Leovino mừng rỡ! Đầu đặt tay lên ngực cúi chào tỏ vẻ đồng ý với quyết nghị của hội trưởng lão.

Brujah đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

“Về phần xử lý Ventrue,” Tremere trầm ngâm một chút, giậm dừ nói: “Đội hội trưởng lão bàn bạc xong mới quyết định”.

.....

Mọi người đều rời khỏi phòng họp ra ngoài đại sảnh, thân vương Giovanni từ phía sau vượt lên Brujah đang trầm mặc rồi đi, trong giây phút hai người lướt qua nhau, Giovanni cười khê: “Đúng là hiếm thấy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu buộc tội quý tộc khác trước mặt mọi người”.

“Những điều tôi nói có điểm nào không phải là sự thật?” Brujah lạnh lùng liếc nhìn đối phương.

“Tất cả đều là sự thật”. Dường như Giovanni không phát hiện thấy ánh mắt sắc bén của đối phương vẫn thản nhiên mỉm cười, đưa mắt nhìn đường chân trời dần dần sáng lên bên ngoài tòa thành, tiếp tục trêu tức: “Chính là tôi thật sự không ngờ, ngày thường người oán giận Ventrue nhiều nhất là tôi, cuối cùng người thật sự giải quyết anh ta lại là cậu, kể từ trước đến nay không than vãn câu nào”.

Brujah hơi chấn động! Dừng bước, quay đầu nhìn Giovanni, lạnh lùng nói: “Ngài không cần châm chọc khiêu khích. Tôi quả thật không thích anh ta, nhưng từ trước tuy rằng anh ta làm việc không hợp lẽ thường, nhưng cũng chưa bao giờ phạm sai lầm. Dù là quân đội hay là chính trị, đều không thể soi mói được gì. Cho dù tự tiện rời khỏi để đi tới thành Wish, cũng chưa hề sơ sót. Một khi đã như vậy, tôi sẽ không vì mình không thích anh ta mà lạm dụng chức quyền để hãm hại hoặc là dèm pha. Nhưng là lần này thì khác.

Bắt cóc người nhân giống, tự tiện mở cửa thánh địa, uy hiếp đến việc sinh sản đời sau của quý tộc. Bất cứ hành động nào cũng đủ để định tội! Thân là lãnh tụ đức cao vọng trọng của giới quý tộc, nhất cử nhất động của anh ta lại làm cho Huyết tộc phải hổ thẹn! Coi trời bằng vung đến nước này, không chịu sự trừng phạt gì mới là lạ. Người đẩy anh ta tới bước đường cùng không phải là tôi, mà là chính bản thân anh ta”.

Khinh bỉ nhìn thân vương Giovanni, Brujah lạnh lùng nói: “Cái gì mà oán giận nhiều nhất, ngài đừng cho là tôi không biết, Ventrue thoát khỏi Sange cũng có phần giúp sức của ngài! Tốt nhất ngài nên cầu nguyện đừng để tôi tìm được chứng cứ, ngài thân vương tôn quý ạ, nếu không e rằng ngài cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật!”

Giovanni bật cười ra tiếng: “Đừng nói vậy chứ, công tước Brujah thân mến ~ trên bức thư kiến nghị xin đuổi bắt chính nghĩa bùng bùng kia cũng có chữ ký của tôi mà ~”

“Giải cứu Huyết tộc khỏi nguy nan, là chuyện mỗi quý tộc nên làm, nếu ngài không ký thì đúng là ngay cả ý thức trách nhiệm tối thiểu cũng không có”. Brujah khinh thường hừ lạnh.

Giovanni cười tủm tỉm gật đầu, “Ồ, đúng vậy. Nhưng mà tôi chỉ ký vì công tước Leovino đã trả một cái giá xứng đáng~”

Màn “đổi thoại” bỗng nhiên ngừng bất! Tướng quân áo đen lộ ra biểu tình không thể tin nổi, sắc mặt xanh mét phát tay áo rời đi! Chỉ ném lại một câu “vô sĩ” quanh quẩn trong tòa thành trống trải.

Giovanni vẫn đứng tại chỗ nhìn bóng lưng thẳng tắp đặc trưng của quân nhân kia biến mất sau cửa chính, mới vỗ vỗ tay gọi thú cười của mình tới, trực tiếp từ cửa sổ nhảy lên lưng con rồng có cánh màu vàng! Kéo dây cương, nhảm chán nói: “Ài, quả nhiên hai người đều vô sĩ thì chơi vui hơn.”

Kim Long thét dài một tiếng, phá không bay vút đi!

Từ trong sơn cốc xa xôi, mơ hồ truyền đến tiếng gầm gừ đê nén của Ngạn long bị giam cầm.

.....

Với quan điểm con người, AmmonRah xem như là một hành tinh nông nghiệp.

Hầu hết cư dân nơi này vẫn duy trì thói quen sinh hoạt mặt trời mọc ra đồng mặt trời lặn đi về có vẻ thuần phác nguyên thủy.

Cho tới bây giờ vợ chồng Cao Đại Bàn chưa bao giờ sống bình an thoải mái đến như vậy.

Tuy rằng bị các cô gái địa phương chê “Mắt không đủ nhỏ, miệng không đủ dài, răng nanh không đủ nhọn”, nhưng bạn học Cao Đại Bàn một người dân thành thị Địa Cầu cần cù tốt tính điển hình, vẫn nhanh chóng dung hòa với cuộc sống nông thôn chất phác của người AmmonRah. Thậm chí còn quen thân với vài cô gái đến mức có thể tết tóc [bòm sói?] cho nhau.

Mà đức ngài Ventruie, bằng vào tuyệt kỹ trèo núi hái thuốc xuất thần nhập hóa, cùng với kỹ xảo đàm phán bình tĩnh cao siêu mà gian xảo, cũng đủ khiến cư dân trong làng nghiêng mình sùng bái. Về phần diện mạo, cơ bản có thể bỏ qua — huống chi Ventruie người ta ít nhất vẫn có hai cái răng nanh có vẻ phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của AmmonRah.= =

Cao Đại Bàn phát hiện, có một vài tiêu chuẩn thẩm mỹ kỳ thật lại phổ biến toàn vũ trụ. Ví dụ như đầu óc thông minh, cơ bắp rắn chắc xinh đẹp, hoặc là giống đực có khả năng đi săn / kiếm tiền lợi hại cung cấp đồ ăn cho giống cái. Việc này giống như dù cô không có đuôi cũng không có lông, nhưng mà vẫn cảm thấy con báo đực rất mạnh mẽ rất đẹp vậy.

Tuy rằng chủng tộc hoàn toàn khác nhau, nhưng Ventruie ở đây cũng được mọi người tôn kính. Cao Đại Bàn là vợ anh cũng được đối đãi không tệ. Người AmmonRah thậm chí còn chia cho bọn họ một kim tự tháp làm phòng tân hôn. Mà Ammon lo lắng cho sức khỏe của phụ nữ có thai nên đặc biệt tặng cho cô một con hươu chân ngắn ngoan ngoãn dễ bảo, có thể làm phương tiện chuyên chở hoặc là thú cưỡi để đi lại trong phạm vi gần. Đương nhiên, con doi để lấy kén nhện đáng giá nhất trong làng, hiện tại trên cơ bản đã bị đồng chí Ventruie chiếm dụng. Thỉnh thoảng hai người sẽ cùng nhau cười nỏ lượn hai vòng trên bầu trời, vui vẻ xem mặt trời mọc, hoặc là thung lũng mây mù lượn lờ.

Cứ như vậy, hai người đều có công việc, thu nhập ổn định, địa vị xã hội cao, có nhà có xe, vợ chồng ngọt ngào, còn có đứa con sắp ra đời, có thể nói là mọi chuyện đều hài lòng, vô cùng hạnh phúc.

Nhưng mà sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy mới là hành vi của người thông minh.

Cao Đại Bàn phát hiện, gần đây hình như Ventruie thường xuyên lên cô thương lượng với bác sĩ Ammon chuyện gì đó.

Nói bóng nói gió tìm hiểu mấy ngày, kết quả nhận được lại khiến cô vô cùng kinh ngạc — Ventruie lại đi hỏi những loại thuốc có thể kéo dài tuổi thọ của con người!

Cao Đại Bàn ngạc nhiên không hiểu.

“Hưởng thụ cuộc đời ngắn ngủi mà kịch tính của con người” Xem như là điểm giống nhau duy nhất của hai người bọn họ. Đây không phải là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Ventruie luôn quý trọng cô sao? Chẳng lẽ hiện tại ngay cả điểm ấy Ventruie cũng bắt đầu ghét bỏ rồi ư?

“Vậy là sao? Anh đã từng đồng ý để em chết tự nhiên như một người bình thường mà “. Cao Đại Bàn nhíu mày.

“Ừ, đúng vậy. Nhưng hiện tại tôi không đồng ý nữa “. Ventruie vô cùng bình tĩnh.

Cao Đại Bàn tức đến máu trào họng! “Anh, anh.”.

“Thành thật xin lỗi.”. Ventruie sáng khoái nhận lỗi, vươn tay dịu dàng ôm lấy cô, hôn lên tóc cô giống như đang trấn an động vật nhỏ, thấp giọng nói: “Trước đây tôi từng nghĩ, sinh mệnh yếu ớt của con người khiến em càng đáng quý, tôi thường thức sự yếu ớt và vẻ đẹp tồn tại trong khoảnh khắc đó, cho nên tôi có thể bình tĩnh chấp nhận cái chết của em.

Nhưng tôi đã sai, hoàn toàn sai rồi. Lúc trước ở trên đầu trường dơ bẩn đầy khói bụi tại Severse, khi tôi nhìn thấy em cả người đầy máu từ từ nhắm mắt lại, bỗng nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, giống như em không bao giờ mở mắt ra nữa..... Cái loại cảm giác này rất khó chịu.

Khi tôi ôm em ngồi trong khoang thuyền không gian dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới AmmonRah, máu của em vẫn từ trên tay tôi chảy xuống, tôi thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được sinh mệnh đang không ngừng tuột khỏi thân thể em..... Cái loại cảm giác vô lực không thể ngăn cản đó, thực sự rất khó chịu!

Vào lúc đó tôi đã hiểu ra một điều, có lẽ tôi từng thích cuộc đời ngắn ngủi mà phấn khích của em, nhưng hiện tại, tôi không muốn buông tay em ra lần nữa. Nếu hiện tại tôi đã không thể chịu nổi khi mất em, như vậy sau nhiều năm nhiều tháng làm bạn bên nhau, loại cảm giác này chỉ càng thêm mãnh liệt! Cho nên tôi thực sự không chịu đựng nổi, tôi đành phải nuốt lời. Tôi không muốn để em chết đi, tôi không cho phép”.

Cao Đại Bàn đang cảm động, nghe được câu cuối cùng liền hết cảm động ngay lập tức, gỡ khỏi vòng tay của anh ta, hỏi ngược lại: “Không cho phép à?”

Ventruie trở tay muốn giữ chặt bà xã đang tức giận, không dùng sức nhưng cũng không chịu thả cổ tay của cô ra, lạnh lùng nói: “Đừng, tôi không cho phép. Nếu em muốn, hiện tại tôi cũng có thể làm bộ đồng ý để em già rồi chết đi như một người bình thường. Nhưng tôi không muốn lừa dối em, nếu ngày nào đó thật sự đến, tôi sẽ không chút do dự dùng sức mạnh lần thủ đoạn ngăn cản sinh mạng của em biến mất! Nếu thuốc không có hiệu quả, tôi tình nguyện lấp vào người em những bộ phận bằng máy, dù là tay giả chân giả hay nội tạng giả cũng không để em chết đi! Tin tôi đi, với khoa học kỹ thuật của Huyết tộc và sự giúp đỡ của người AmmonRah, tôi hoàn toàn có thể làm được!”

Anh ta thật sự nghiêm túc..... thông báo khủng khiếp như vậy làm cho Cao Đại Bàn cứng đờ người, theo bản năng giật mình tránh ra, nhưng vẫn không thể giấu khỏi bàn tay của Ventruie, “Anh không thể làm vậy.....”. Cô cũng sờ thì thảo.

“Đương nhiên là tôi có thể”. Ventruie bình tĩnh nói, “Dù vì bệnh tật hay tuổi già, đến lúc đó em đã không còn năng lực phản kháng, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì tôi muốn”.

“Bất cứ chuyện gì anh muốn..... Ý nguyện của em như thế nào cũng không quan trọng sao?” Giọng nói của Cao Đại Bàn cũng lạnh dần đi.

“Đương nhiên là có”. Ventruie vẫn thản nhiên không hề dao động, “Cho nên tôi mới nói thành thật xin lỗi”.

“.....”. Cao Đại Bàn cảm thấy búng máu kia lại trào lên đến tận cổ họng! “Anh, anh.....”.

“Ý nguyện của em rất quan trọng, nếu có khả năng, tôi hy vọng sẽ dốc hết sức thỏa mãn tất cả yêu cầu của em, cho dù em có tình gây sự cũng được”. Ventruie cúi đầu hôn lên đầu ngón tay của cô, giống như kỵ sĩ tuyên thệ nguyện trung thành với nữ vương, lại giống như quốc vương tuyên cáo chiếm hữu công chúa nước láng giềng.....” Nhưng mà, vấn đề này tôi sẽ không nhượng bộ. Tôi là một người đàn ông ích kỷ, tôi không muốn em chết thì sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích “.

Cao Đại Bàn nhìn anh, cắn răng gật đầu, “..... Được, được lắm”.

Đương nhiên là không “được” chút nào.

Cuộc đối thoại này, giống như đột nhiên quăng vào trong cuộc sống ngọt ngào bình yên một hòn đá nhỏ, cắn đau cả hai người, nhưng không ai chịu nhượng bộ để quăng tảng đá đó ra ngoài.

Vì thế Đại Bàn và Ventruie bắt đầu chiến tranh lạnh.

Nhưng mà cả hai người bọn họ đều không nghĩ tới, cuộc chiến tranh lạnh đầu tiên giữa hai vợ chồng lại kéo dài đến lúc chia lìa.....

.....

Có lẽ vì cư dân AmmonRah điềm đạm không thích tranh giành, cùng với địa vị “bác sĩ vũ trụ” siêu nhiên, sao AmmonRah không có cả quân đội để chống đỡ với kẻ thù bên ngoài, mà trong dòng chảy lịch sử bình yên như sông dài cũng chưa hề có sinh vật ngoài hành tinh nào tấn công bọn họ!

Nhưng mà “chưa có”, cũng không có nghĩa là “sẽ không có”.

Hôm nay, trên bầu trời trong xanh ảm áp của AmmonRah đột nhiên xuất hiện tai họa không hề báo trước! Những cánh chim màu đen giăng ngang trời khiến bầu trời cũng ảm đạm đi phân nửa.....

Đại bộ phận cư dân còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, thì đã bị rất nhiều quân đoàn mặc giáp đen đeo mặt nạ được huấn luyện nghiêm chỉnh xông vào chiếm luôn vườn nhà mình.

Nghiêm túc mà nói, xung đột cũng không phát sinh. Bởi vì sao AmmonRah căn bản không có quân chính quy. Mà mục đích của đối phương cũng không phải tuyên cáo chiếm lĩnh hoặc là bắt nhân dân làm nô lệ linh tinh, chẳng qua là trên đường tổ chức chiến dịch mượn đường thông hành, đóng quân một thời gian ngắn thuận tiện tiếp tế lương thực mà thôi.

Nói chính xác chỉ là đi ngang qua.

Nhưng kiểu “Đi ngang qua” thô lỗ này, hiển nhiên khiến người AmmonRah bất mãn, bắt đầu chống cự linh tinh và phát sinh xung đột với toán lính.

Nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù đầu một chọi một, kẻ máu chảy đầy đất ngã xuống luôn là những người sói tính tình nóng nảy tâm địa lương thiện này.....

Đám lính kia tuy rằng trang phục phức tạp nặng nề, động tác lại nhanh nhẹn không thể tượng nổi! Sức lực thì vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa dường như đã quen thói giết chóc, chẳng hề chần chừ chém ngã kẻ ngáng đường, sau đó đi tìm chỗ nào có bóng râm hoặc là bùn đất mát mẻ để nghỉ ngơi.

Những người sói hung bạo kia thật ra chỉ là đám chó nhà hiền lành suốt ngày vùi đầu cứu người, nhanh chóng bị những cỗ máy giết người khuất phục. Làng mạc nhanh chóng thành nơi bộ đội nghỉ ngơi, mà thôn quê cũng trở thành nơi bọn họ giải khuây tìm vui.....

Cao Đại Bàn vừa thò đầu r từ sau bụi cây đay cao nửa người nhìn bọn họ, đã biết quân xâm lược là ai.

Quân trang và mặt nạ giống nhau như đúc, còn có thanh kiếm ánh sáng chém sát như chém bùn kia.

Lần đầu tiên nhìn thấy binh lính Huyết tộc, Cao Đại Bàn vừa mới được rã đông, cả người trần trồng, đầu óc mờ mịt, lòng đầy sợ hãi.

Hiện tại, còn tệ hơn cả lúc đó.

Cô không nên vì chiến tranh lạnh với Ventrue mà cự tuyệt cùng anh lên trần trên đàm phán buôn bán thảo dược, như vậy hiện tại cô sẽ không phải kinh hoàng phủ phục trong bụi cỏ bất lực như thế này.

Cô cũng không nên đồng ý cùng Ammon ra ngoài tìm thảo dược, như vậy hiện tại cô sẽ không phải trốn ở trong góc mâu thuẫn có nên xông ra cứu người đã từng cứu mạng mình hay không.

Không có thời gian để do dự nữa, kiếm của binh sĩ kia đã nhắm ngay đầu Ammon!

Ammon vừa nóng tính vừa ngốc nghếch, lúc này còn nhe răng há miệng gầm gừ tên lính vừa mới đập bẹp thảo dược của ông ta.....

Hiện tại đi ra, chưa chắc cứu được Ammon nhưng chắc chắn sẽ bại lộ thân phận, có thể còn bị bắt về Sange.

Nhưng Cao Đại Bàn không thể trơ mắt nhìn ân nhân cứu mạng bị giết, tuy rằng tiêu chuẩn đạo đức của cô không ngừng hạ thấp nhưng chung quy cô vẫn là một thanh niên chính trực.

Vì thế Cao Đại Bàn đứng phắt dậy, dùng tiếng Huyết tộc lớn tiếng nói:“Dừng tay!”

Cô cho là đối phương sẽ kiêng kị đến thân phận người gieo giống quý giá của Huyết tộc mà nể mặt buông tha cho Ammon.

Nhưng sự thật và kế hoạch luôn có chút chênh lệch.

Nghe được tiếng la, đám lính vây quang Ammon xông vào một trận! Tất cả đều nhìn về hướng Cao Đại Bàn.....

Không ngờ Ammon lại thừa dịp này đột nhiên nhảy lên, xoay người bỏ chạy!

Đối với binh lính mà nói, không có ai khả nghi hơn những kẻ chạy trốn.

Vì thế Ammon vừa mới chạy được hai bước, đã bị kiếm ánh sáng phía sau quét đến cắt thành hơn mười mảnh! Tiếng kêu còn chưa vọt đến cổ họng đã biến thành thịt vụn rơi xuống đất.....

Trước mắt Cao Đại Bàn tối sầm, theo bản năng túm lấy cây cỏ bên người! Tiếng gào “Dừng mả” nghẹn ngang trong cổ họng, hoàn toàn không thốt nên lời.....

Đám lính lập tức vây lại! Bọn họ giống như đàn thú đi săn hưng phấn tới gần cô, một người trong đó thậm chí còn vươn tay trực tiếp bắt được bả vai của cô.....

“Sinh vật hình người!”“Là Huyết tộc sao?”“Cô ấy vừa mới nói tiếng Huyết tộc mà”.

“Con gái à?”“Là con gái sao?”“Tóc màu đen, diện mạo thật kỳ quái, là Bán Huyết tộc sao?”“Kỳ lạ, nơi này làm sao có thể có Huyết tộc?”“Mặc kệ, chúng ta mang về đi!”“Trưởng quân ghét nhất là mấy chuyện này, cậu muốn bị phạt hả?”“Dù sao ngài ấy cũng không có ở đây, mà phó tướng Grey luôn mở một con mắt nhắm một con mắt đối với những chuyện thế này~”“Nói cũng đúng hắc hắc.....”.

“Nhưng cô ta là ai? Làm sao Bán Huyết tộc lại ở trên tinh cầu này?”“Chẳng phải người AmmonRah thích thu thập tiêu bản các loại sinh vật trong vũ trụ để nghiên cứu y học à?”“Vậy cô ấy là tiêu bản hả?”“Ai biết.....”.

“Này! Cô là ai? Tên gọi là gì?”

Mắt Cao Đại Bàn còn dính chặt lấy thi thể của Ammon, đầu óc còn choáng váng mơ hồ, đối với những chuyện chung quanh còn chưa kịp phản ứng..... Bọn họ hỏi mình là ai, bọn họ không biết thân phận của mình, đây có lẽ là chuyện tốt.....

Hóa ra máu của người AmmonRah có màu tím.....Máu Ammon màu tím..... Buổi sáng hôm nay ông ấy còn chu đáo rót cho cô một ly nước thảo dược, một phút trước khi bị giết còn tận tình chỉ dẫn cô cách đào đất thu hoạch củ..... Ngón tay thật thô ráp, trên mu bàn tay còn mọc mấy sợi lông đen xấu xí, lần đầu tiên gặp mặt đã làm cô giật cả mình..... Hiện tại tay Ammon lại rơi giữa đồng nội tạnh, những sợi lông bị máu tím nhuộm ướt sũng, trông rất ghê tởm.....

Mình muốn nôn quá.....

Hình như bọn họ đang hỏi mình thì phải? Mình có nên trả lời không?

A, càng ngày càng muốn ói..... Kỳ lạ, mình đã qua thời kỳ ốm nghén rồi mà.....

Cao Đại Bàn cảm thấy mình bắt đầu thờ không nổi, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu vẩn vơ. Cô cảm thấy thân mình nặng nề, theo bản năng định ngồi phịch xuống.....

Tên lính đang nắm bả vai cô vội vàng túm lấy tay cô, đưa tay đỡ eo cô để cô khỏi ngã!

“Sao lại thế này?”“Hình như cô ấy sợ quá”.“Không thể nào? Huyết tộc làm sao có thể bị dọa đến đứng không nổi?”“Có lẽ cô ấy quen người chúng ta vừa giết”.“Chắc, đúng là vô dụng”.“Đừng nói nữa..... chúng ta mang cô ấy về chậm rãi hỏi đi”.“Ý kiến hay~”

Bọn lính vui vẻ cười vang.....

Cao Đại Bàn bừng tỉnh vì những tiếng cười này! Vừa định mở miệng, đã bị người ta dùng áo choàng bọc lại, bế cô lên.

Người ôm cô là một binh sĩ rất cao lớn cường tráng, khuỷu tay của anh ta dài hơn Ventrue, cũng cứng rắn không thoải mái, khiến cô có cảm giác khản trương khi chèn vênh trên không. Đương nhiên, Cao Đại Bàn cũng không sợ độ cao, có lẽ cô khản trương bởi vì thân thể của mình lại bị cánh tay của người đàn ông xa lạ vừa giết thầy giáo mình ôm lấy.....

Không biết có phải biểu tình sợ hãi bất lực của cô lấy lòng bọn lính hay không, tiếng cười sang sảng lại vang lên lần nữa!

Cao Đại Bàn cố gắng giãy dụa trong lớp áo choàng, nhưng cũng không có hiệu quả gì lớn, cánh tay người đàn ông đang ôm cô càng siết chặt, khiến cô lo lắng cho đứa bé trong bụng, vì thế không dám lộn xộn nữa.....

Cô cảm thấy hình như trong lúc hoảng hốt mình nghe được một cái tên quen thuộc, nhưng lại không thể nghĩ ra cái tên đó là gì.

Trong lúc ngơ ngác, đã bị đám lính đưa đến ngôi làng gần đó, chui vào một kim tự tháp râm mát.

Bọn lính đặt Cao Đại Bàn bị cuốn thành nem rán trong góc, sau đó phân công người đi đóng cửa sổ, đặt vòng phòng hộ.....

Cao Đại Bàn mơ hồ hiểu được căn phòng này là nơi bọn họ hạ trại hôm nay. Hiện tại là ban ngày, là thời gian Huyết tộc nghỉ ngơi, cần bóng tối và sự im lặng tuyệt đối. Khó trách bọn họ dừng lại trên tinh cầu này, đại khái là đang đi tìm chỗ ngủ chăng?

Các chiến sĩ xác định xung quang an toàn hoàn toàn cách ly với ánh sáng xong xuôi, liền bắt đầu yên lặng cời bộ đồ phòng hộ nặng nề ra, thở dài nhẹ nhõm tháo mặt nạ và giáp sắt xuống.....

Sau khi cởi đồ phòng hộ bọn họ vui cười nhìn về phía Cao Đại Bàn, tất cả đều mang gương mặt anh tuấn khó gặp trên các tinh cầu khác, quả nhiên tiêu chuẩn thẩm mỹ của Sange vẫn rất cao..... Nhưng mà lúc này, ý cười ẩn hiện trên những gương mặt xinh đẹp đó, lại làm cô sợ hãi hơn cái miệng rộng đầy nanh của người sói AmmonRah.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Lấy máu lần thứ bốn bảy: Thật ngại quá, gái già này đã có chồng.

“Người trong phân đội mười ba mang một người phụ nữ trở về?” Phó tướng Grey buông bản tin chiến sự trong tay xuống, cười khế,“Trên AmmonRah lấy đâu ra sinh vật hình người chứ?”

“Vệ binh ở trạm kiểm tra số bảy xác nhận đã nhìn thấy một cô gái bị một binh lính cao to ôm về.....”. Lính liên lạc nhỏ giọng than thở.

Bản tính Huyết tộc vốn háo sắc, chinh chiến lâu năm bên ngoài binh lính bắt phụ nữ về chơi cũng là chuyện thường. Grey dường như cũng không cảm thấy hứng thú với đề tài này lắm, vừa nhanh chóng đổi màn hình nổi máy với chỉ huy, vừa lười biếng nói:“Binh lính ngoài giờ làm việc còn có thời gian hoạt động tự do, những việc không liên quan đến quân vụ đừng quá lộ liễu là được. Nhưng mà ngay cả dân bản địa cũng bắt về, đám này đúng là bụng đói ăn

quàng. Xem ra chiến dịch lần này đã kéo dài quá lâu rồi”.

Khi nói chuyện máy tính đã nối mạng đến tiền phương, gương mặt thất thần của tướng quân Nosferatu trấn giữ bộ chỉ huy không quân vũ trụ xuất hiện trên màn hình.

Phó tướng Grey báo cáo sơ lược về tình hình chính trang quân đội Sange và tiếp tế tài nguyên, đang muốn chấm dứt cuộc trò chuyện, linh liên lạc thứ hai liền vội vàng mở cửa xông vào! Lướt qua mọi người trực tiếp nhỏ giọng báo cáo bên tai Grey. Grey còn chưa kịp tháo tai nghe điện thoại xuống và Nosferatu ở đầu dây bên kia đồng thời thay đổi sắc mặt!

“Cô ấy đang ở đâu?” Grey đứng phắt dậy!“Bỏ đi, trực tiếp mang ta qua đó! Gọi đội trưởng phân đội mười ba đến, cả quân y nữa!”

Mệnh lệnh từ trong điện thoại truyền đến khiến anh ta khựng lại! Grey nhíu mày kinh ngạc áp sát ống nghe điện thoại vào tai,“..... Tướng quân? Ngài chắc chứ? Ngay lúc này?”

Trên màn hình, gương mặt thiếu niên tuấn mỹ của Nosferatu nở nụ cười gian xảo,“Đương nhiên. Tuân thủ quy chế của Huyết tộc là nghĩa vụ của mỗi quý tộc mà~”

Grey khẽ rung mình ớn lạnh, đành phải cúi đầu tuân lệnh:“Vâng, tôi sẽ làm theo lời ngài”.

“Xác nhận đúng là cô ấy thì trực tiếp mang đến chỗ tôi,” Nosferatu cười khẽ.”.Không nghĩ tới, ước hẹn ba năm lại được thực hiện trước thời hạn ~”

.....

Phó tướng Grey vừa vội vàng chạy vừa cố gắng nhớ lại gương mặt của Cao Đại Bàn.

Anh ta chỉ gặp mặt cô có một lần tại lối vào buổi vũ hội của quý tộc nào đó, thậm chí còn chưa nắm tay. Đối phương không hẳn là mỹ nhân, lại là người phụ nữ bị các quý tộc tại đế đô tranh đoạt, lúc ấy anh ta cũng không để trong lòng, tự nhiên cũng không nhớ rõ gương mặt cô cho lắm. Trong ấn tượng của Grey, Đại Bàn là một cô gái mảnh mai có mái tóc màu đen và ánh mắt sợ hãi như động vật nhỏ.

Nhưng một màn anh ta nhìn thấy khi tiến vào Kim Tự Tháp, lại hoàn toàn đảo lộn trí nhớ lúc trước!

Cô gái trong góc mặc váy dài rộng thùng thình màu trắng đặc trưng của AmmonRah, đai áo trên vai đã bị xé rách, lộ ra bờ vai mịn màng mảnh dẻ, dưới lớp váy nhàu nhĩ là cái bụng tròn gồ lên. Cô gái ôm chặt lấy mình, thân thể nhìn qua có vẻ mềm mại mà gầy yếu, nhưng ánh mắt lại mang theo sự phẫn nộ mãnh liệt như chim mẹ bảo vệ chim con! Làm cho người ta không dám tới gần. Khí thế như vậy khiến cô khác hẳn cô gái nhu nhược trong trí nhớ của Grey.

Bên kia góc phòng, đám binh lính sững sờ không biết làm sao. Ngồi gần cô gái nhất là người lính cao to mới bị đá xuống giường, vẫn còn duy trì tư thế ngã ngồi, một mắt hồng hồng giống như mới bị cái gì đâm vào thật mạnh.

Đám vệ binh đi theo Grey cũng lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật được gọi là phụ nữ có thai này, mọi người không hèn mà cùng nhìn chằm chằm vào bụng cô gái.

Khẽ thở dài một hơi, Grey hất áo choàng quỳ một gối xuống trước mặt Cao Đại Bàn quần áo xốc xếch, tay đặt lên ngực hành lễ:“Xin thất lễ, người gây giống tôn quý, xin hãy theo chúng tôi đến nơi an toàn. Những binh sĩ mạo phạm tôi sẽ nghiêm trị, xin cô thứ tội cho”.

Tất cả binh sĩ không hiểu đầu của tai nheo trong phòng đều bị hành động cung kính và lời nói gây sốc của phó tướng chấn động, kinh ngạc thờ hộc! Không thể tin nổi quay đầu nhìn về phía Cao Đại Bàn trên giường.

Đây chính là người gây giống trong truyền thuyết á?! Hình như không giống trong tưởng tượng cho lắm.

Cao Đại Bàn quay đầu, nhìn người đàn ông cao lớn đang hành lễ trước mắt, thân thể cường tráng, tóc vàng mắt xanh, cộng thêm vết sẹo trên mặt. Đường như có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng anh ta rốt cuộc là ai? Là một trong những father của cô ở đế đô sao?

“Anh là ai vậy?” Cao Đại Bàn nhíu mày, thân phận chưa gì đã bị phát hiện, nghĩ đến tương lai bị bắt về Sange, cô không thể nào vui vẻ nổi. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện người bắt được cô không phải là nhân vật lợi hại gì, tốt nhất là cái loại quý tộc quen sống an nhàn sung sướng mà Ventrue có thể xử lý trong vòng ba giây.

Grey sừng sốt nhìn cô, bắt đầu đi giới thiệu:“Thuộc hạ là Grey Nagel, phụ tá của tướng quân Nosferatu”.

“Nosferatu?!”

Cảnh gặp gỡ ở suối nước nóng và một màn trong vũ hội lướt qua trước mắt cô!

Có phải là cái tên tướng quân lùn tịt bạo lực lần đầu tiên gặp mặt đã đánh cô bầm tím, còn cắn sưng cả miệng của cô?

Chẳng lẽ là thiếu niên lợi hại thay thế Brujah trở thành tổng chỉ huy tiền tuyến của Sange, đang bận rộn dẹp loạn tại tỉnh hệ xoắn ốc?

Sắc mặt Cao Đại Bàn, càng lúc càng khó coi.

.....

Công bằng mà nói, bọn họ đối đãi với đồng chí Cao Đại Bàn cũng không tệ lắm.

Từ tắm rửa, kiểm tra sức khỏe, đến quần áo mới đều được cung cấp cẩn thận chu đáo, thậm chí trên bàn còn để sẵn một ly nước Gram.

Trên đường hành quân mà có thể làm đến mức độ này là khá lắm rồi, Cao Đại Bàn rất là bất ngờ khi Nosferatu hung bạo kia vẫn còn nhớ rõ cô thích uống nhựa cây Gram! Nhưng mà anh ta lại không biết, hiện tại cô rất sợ hương vị này. Từ sau khi mang thai, mỗi khi Cao Đại Bàn ngửi thấy mùi sữa đều buồn nôn kịch liệt, đừng nói chỉ đến uống

Tránh thật xa cái ly, Cao Đại Bàn ngồi trong góc khoang thuyền, lo lắng nhìn ra mạn tàu ngoài cửa sổ.

Đúng vậy, hiện tại cô đã bị đưa vào khoang thuyền vũ trụ canh gác nghiêm ngặt, không biết đã cách AmmonRah bao nhiêu năm ánh sáng

Cô không nghĩ tới đối phương lại hành động nhanh chóng và hiệu quả như vậy.

Ventruie có đuổi theo không? Có thể tìm thấy cô hay không?

Tuy là hai người đang cãi nhau, nhưng khi gặp phải nguy hiểm người đầu tiên cô nghĩ đến vẫn là anh ta. Tình cảm đúng là rất khó nắm bắt.

Cửa điện tử bật mở! Grey từ bên ngoài đi vào, đầu tiên là hành lễ, sau đó buồn cười nhìn Cao Đại Bàn đang chui vào trong góc, mềm giọng hỏi: “Sao vậy? Cô không thích loại đồ uống này à? Xin cô thứ lỗi, trước mắt trong hạm đội không mang theo thức ăn cho con người, nên không thể cung cấp thứ gì tốt hơn. Nhưng chúng ta sắp đến trung tâm chỉ huy, trên tàu chỉ huy chắc đã chuẩn bị đồ ăn phong phú”.

Hai chữ “Đồ ăn” làm cho đồng chí Cao Đại Bàn đang suy sụp tinh thần đột nhiên này ra một ý!

Tuy rằng chiêu này hơi dễ tiện, nhưng mà rất có khả năng thành công. được, hành động thôi.

Cao Đại Bàn xoay người, đứng dậy chủ động đi về hướng phó tướng Grey, cố ý kéo cổ áo để lộ thật nhiều da thịt, gắng sức nặn ra một biểu tình quyến rũ[?], đến gần sát đối phương liền thấp giọng nói: “Anh Grey, tôi nghĩ chắc anh cũng từng nghe nói máu của tôi rất thơm ngon? Thay vì vội vàng tặng tôi cho thủ trưởng, không bằng. Minh nhân cơ hội này thử trước một lần, thế nào?”

Ra sức phóng điện xẹt xẹt.

Bồi thêm một ánh mắt lăng ló.

Grey nhìn Cao Đại Bàn chăm chăm, đột nhiên xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía cô, bả vai run rẩy kịch liệt.

Miễn cưỡng điều chỉnh để biểu tình không quá vụn vụn, Grey quay người lại, cũng phối hợp với cô đề thấp giọng thì thầm bên tai Cao Đại Bàn: “Không cần đâu, nếu chỉ có thể uống máu của cô một lần, thì chẳng khác gì thuốc độc. Với lại tôi nói cho cô biết một chuyện, phòng này bị theo dõi 24/24, những lời cô vừa nói, tướng quân Nosferatu đều nghe được hết.”

“.....=”

Cao Đại Bàn đẩy mặt đối phương ra, uể oải cúi đầu, vừa chậm rãi quay về trong góc, vừa gài nút áo đến hạt cuối cùng.

Grey phía sau bật cười ra tiếng, đứng khoanh tay nói: “Cô thật trung thành với Ventruie, không ngờ lại nghĩ ra trò hời hợt tôi để chạy trốn ~”

Cao Đại Bàn khinh bỉ liếc anh ta một cái, “Đây không gọi là trung thành mà gọi là chung tình”.

Grey ngơ ngác không hiểu.

Cao Đại Bàn cũng không mong đối phương có thể lý giải được loại tình cảm rắc rối như tình yêu, quay đầu tiếp tục tựa vào cửa sổ nhìn trời sao mờ mịt.

Grey lại thân nhiên đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, lười biếng gối đầu lên hai cánh tay, tựa lưng vào ghế cười nói: “Đề độ đồn đại là ‘Thần vương Ventruie bắt cóc người gây giống bỏ trốn’, nhưng hiện tại xem ra hình như tình huống không hẳn là vậy. Cô tự nguyện đi cùng ngài ấy à? Hơn nữa hình như cũng không muốn quay về Sange?”

“Tôi nói tôi không muốn trở về anh sẽ thả tôi đi sao?” Cao Đại Bàn hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại thấp giọng nói: “Anh biết không Grey, trên Địa Cầu chúng tôi có một câu nói là, ‘Phá hoại tình yêu của người khác sẽ bị trâu đâm chết’”.

Grey nghi hoặc, “Câu này có ý gì?”

Cao Đại Bàn: “Ý là, những người chia cắt tôi bà Ventruie sẽ bị một loài quái thú có sừng dài tên là trâu xử lý!”

Grey nghiêm túc lắc đầu, “Không thể nào. Tất cả sinh vật có sừng trong vũ trụ đều có khả năng công kích yếu hơn Huyết tộc. Cho dù đấu với Lam Huyết

tộc chúng tôi cũng không giành được phần thắng, đừng nói chi đến Thánh Huyết Tộc như tướng quân Nosferatu. Trầu là một loài quái vật mới sao?”

Cao Đại Bàn: “Không, là một loại đồ ăn”.

Grey: “.....”.

Bên màn hình theo dõi, tại tàu chỉ huy trung ương.

Nosferatu chống cằm nhìn màn hình chăm chăm, khẽ thì thào: “Con người đúng là kỳ lạ.....”.

Các phó tướng rồi rít gật đầu.....

.....

Khi tàu vận chuyển loại nhỏ chở Cao Đại Bàn vừa đổ bộ trên tàu chỉ huy trung tâm, thì cô lập tức đối mặt với một cuộc hoan nghênh long trọng làm cho người ta không thoải mái chút nào.

Binh lính ba quân đông nghìn nghịt xếp thành hàng nhìn chăm chăm vào bụng mình, tuyệt đối không phải loại chuyện làm cho người ta vui vẻ.

Tướng quân Nosferatu đi ra nghênh đón, vừa lịch lãm nắm tay Cao Đại Bàn dẫn cô đi xuống tàu trung chuyển, vừa bật cười kéo dài giọng nói: “Gặp phải tôi, cô thật xui xẻo~”

Cao Đại Bàn giật giật khóe miệng đáp lại: “Ai xui xẻo còn chưa biết, đừng vui mừng quá sớm”.

“Nếu cô mong đợi Ventrue tới cứu cô, thì có thể tiết kiệm trí tưởng tượng được rồi”. Nosferatu hôn lên vành tai của cô, “Tôi đã báo cho hội trưởng lão, nhóm phụ trách truy bắt Ventrue đã xuất phát đến đây rồi. Nếu cô không muốn anh ta bị thương, thì thay vì chờ mong anh ta tới cứu cô không bằng cầu nguyện cho anh ta trốn đi thật xa.....”.

Lòng Cao Đại Bàn chùng xuống, nhìn khuôn mặt tươi cười vui sướng khi người gặp họa của đối phương, trong lòng càng thêm phần nộ! Quay đầu đi tránh né nụ hôn của anh ta, cô cắn răng dùng sức định đẩy Nosferatu ra, đối phương lại không hề suy suyển.

Nosferatu sừng sốt cúi đầu nhìn nhìn cánh tay cô đang để trên ngực mình, phì cười ra tiếng! “Cô vẫn yếu ớt như cũ nhỉ, thế này mà gọi là phản kháng à?”

Nói xong đưa tay ôm lấy cổ, dưới ánh nhìn chăm chú của ba quân, ngang nhiên đi về khoang thuyền chỉ huy.....

Cao Đại Bàn hiện tại cảm thấy vừa khuất nhục vừa lại vô lực..... Cô cam chịu mặc đám người hầu vây quanh chỉnh trang từ đầu đến gót chân, trang điểm xinh đẹp xong xuôi, sau đó lại áp giải cô đến đại sảnh vũ hội – Tại sao ở nơi nghiêm túc như bộ chỉ huy chiến dịch cũng có đại sảnh chuyên dùng để tổ chức vũ hội chứ?! Huyết tộc đúng là giống loài thích làm bộ làm tịch, đã bắt trị còn không biết nặng nhẹ.

Tiệc mừng công sắp chinh phục hai đại tinh hệ và bắt được người gây giống quan trọng của Huyết tộc được tổ chức chung một lần, vũ hội lần này có thể nói là cực kỳ xa hoa, trước nay chưa từng có!

Đám binh lính chinh chiến trường kỳ, không được vui chơi giải trí bắt được cơ hội toàn dân nghỉ xả hơi này liền bạo dạn tìm kiếm mỹ nữ / mỹ nam / ông chú / bà thím vừa mắt mình, ôm nhau nhảy múa đến quên trời quên đất. Mà đám đàn ông tùm nãm tùm qua ôm ly rượu bàn luận viên vông cũng không ít, khiến vũ hội càng thêm ồn ào xôn xao.....

Cao Đại Bàn dĩ nhiên không có tâm tình nào hưởng thụ, mặt nhăn mày nhíu túm lớp vảy lùm xùm ngồi giữa các cô gái, đón nhận ánh mắt tò mò, cùng với những câu hỏi thắc mắc chẳng đâu vào đâu của mọi người.....

Nằm ngoài dự kiến của cô là phụ nữ trong quân nữ đông hơn tưởng tượng rất nhiều – đại khái là vì sức chiến đấu của phụ nữ Huyết tộc cũng không thua gì phái nam. Hoặc là viên chức nữ trong tổ hậu cần và văn phòng cũng khá đông đảo. Càng kỳ lạ hơn là quân viên chính Sange bình thường còn mang theo cả một tiểu đội kỹ nữ cao cấp! Những cô gái này phong tình quyến rũ, tài nghệ kinh người, hơn nữa giá rất cao, binh lính bình thường căn bản không mua nổi các cô! Vì thế các kỹ nữ có vẻ phong trần này cũng trở thành tiêu điểm nổi bật trong buổi vũ hội.....

Những cô gái bên cạnh lần lượt được mời đi, mỗi khi có anh chàng nào đó nắm tay một cô gái ra sàn nhảy đều được tán thưởng bằng một tràng huýt sáo. Loại hành vi ồn ào thô tục này tuyệt đối không bao giờ xuất hiện ở lễ độ. Vũ hội trong quân và yến hội cung đình của quý tộc lễ độ hoàn toàn khác nhau, bớt đi vài phần liếc mắt đưa tình, có thêm vài phần thẳng thắn suồng sã. Cả tiếng cười to và kỹ thuật nhảy cũng thoải mái hào phóng hơn hẳn!

Cao Đại Bàn cũng bị không khí rộn ràng này cuốn hút, nhìn chăm chăm những cặp đôi liên tục xoay tròn ở giữa sân, bỗng nhiên cô cảm thấy nhớ Ventrue vô cùng.....

Ngày đó anh ta ôm cô nhẹ nhàng xoay tròn trên lan can tòa thành giữa màn đêm lạnh lẽo như nước, hôn lên môi cô nhẹ giọng nói nếu mũi chân của cô tiến tới thì anh ta sẽ thôi lui..... Có phải vì cô đã quen được anh nhường bộ, cho nên khi anh ấy không nhường nhịn nữa, cô liền không chịu đựng được?

Cô vẫn giận Ventrue, nhưng dường như lập trường cũng không kiên định như vậy nữa.

Dù sao anh ấy cũng vì yêu nên cô mới không muốn cô chết đi? Nếu thật sự không quan tâm thì đã không cần cãi nhau làm gì.

Trong lòng dâng lên nỗi hối hận mơ hồ, Cao Đại Bàn siết chặt làn váy..... những lời Nosferatu nói khiến cô có dự cảm không tốt cho lắm, lần này Ventruie thật sự có thể toàn thân trở ra sao? Nếu sớm biết cuộc chia ly lần trước là cơ hội gặp mặt cuối cùng của hai người, thì dù thế nào cô cũng không để nó chấm dứt trong cái vãi.....

Cao Đại Bàn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thậm chí không chú ý tới bốn phía đã hoàn toàn yên tĩnh lại, mà một bàn tay cũng đã duỗi đến trước mặt cô.....

“Đến đây đi tiểu thư đáng yêu, tôi chính thức mời cô cùng nhảy điệu tiếp theo, xin đừng cự tuyệt tôi”.

Cao Đại Bàn chậm rãi ngược mắt lên, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, lắc lắc đầu nhẹ giọng nói:“Tôi không phải tiểu thư, tôi là vợ của Ventruie. Anh nên gọi là phu nhân thì đúng hơn”.

Tất cả mọi người chung quanh đều hoảng hồn nín thở.....

Cao Đại Bàn tưởng mọi người không hiểu ý nghĩa của từ “vợ”, nhưng cô đã lầm. Bọn họ khiếp sợ vì cô dám ngang nhiên từ chối lời mời của tổng chỉ huy! Đây là một chuyện rất mất mặt đàn ông, huống chi từ những lời thì thầm to nhỏ của mấy cô gái ngồi cạnh có thể biết được, Nosferatu rất ít khi mời người khác khiêu vũ.

Đương nhiên, tính khí tàn bạo của thằng nhãi này cũng là nguyên nhân chính khiến mọi người đổ mồ hôi lạnh thay Cao Đại Bàn.

Nhưng Nosferatu lại không hề tức giận.

Kỳ thật anh ta đã quen với chuyện này rồi, dù sao lúc trước Cao Đại Bàn cũng đã từng khiến anh ta mất mặt. Đương nhiên, lần trước anh ta cũng không nổi giận, chỉ thân ái tặng cho vách tường một cái lỗ thủng nho nhỏ thôi.....

Nay trải qua hơn hai năm tôi luyện trên chiến trường, thiếu niên nóng nảy đã bình tĩnh hơn nhiều lắm, Nosferatu mỉm cười phong độ, cũng không rút tay về, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Cao Đại Bàn nhẹ giọng nói:“Đừng quên chuyện cô đồng ý với tôi lúc trước, ‘Chờ tôi học xong, sẽ nhảy với ngài một điệu’. Tôi nghĩ Ventruie hẳn là đã dạy cô khiêu vũ, đúng không?”

Cao Đại Bàn mặt mày vô lực, lời hứa nhiều năm trước mà anh ta vẫn còn nhớ! Tại sao người này lại chấp nhất với việc tìm bạn nhảy đến vậy?

Đại Bàn bắt đầu dĩ thờ dài, nhú mày nói:“Anh có vẻ rất thích vũ hội nhỉ?”

Nghe cô hỏi vậy, Nosferatu giương mắt thản nhiên nhìn lướt qua các cặp đôi Huyết tộc đang ôm nhau trên sàn, sau đó lạnh lùng nở nụ cười châm chọc, nhẹ giọng nói:“Ừ, tôi rất thích”.

Cao Đại Bàn nhìn nụ cười kỳ lạ của anh ta, bỗng nhiên cảm thấy xúc động, theo bản năng nâng tay lên, đặt vào lòng bàn tay của người đàn ông đang mở ra chờ đợi.

Nosferatu bình tĩnh nắm tay lại, dùng sức kéo cô đứng lên khỏi chỗ ngồi. Trong tiếng vỗ tay của mọi người đi thẳng ra giữa phòng khiêu vũ, sau đó nhẹ nhàng vịn eo cô, bày ra tư thế ban đầu chuẩn mực.

Tuy rằng so với Ventruie, Nosferatu rõ ràng không thuần thực bằng, nhưng đáng vẻ cũng là có thể coi là tao nhã. Tướng quân trẻ tuổi tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, có một sự đặc sắc riêng khiến người ta khó lòng dời mắt.....

Cao Đại Bàn nâng tay đặt trên quân hàm của Nosferatu, bước lên bước đầu tiên theo tà áo choàng tung bay của anh ta.....

Nằm ngoài dự kiến của cô, hai người bọn họ phối hợp khiêu vũ lại thoải mái hơn khiêu vũ với Ventruie nhiều lắm! Ít nhất chiều cao cũng tương đối thích hợp, cánh tay Cao Đại Bàn hoàn toàn không cảm thấy đau nhức. So với độ cao chênh lệch quá xa như các Huyết tộc khác khiến cô luôn có cảm giác tự ti như người lùn sống trong vương quốc người khổng lồ, cùng với một loại cảm giác mát mát, không thể tự bảo vệ mình thì cảm giác hòa hợp ngang bằng này, khi xoay tròn xoay tròn dưới ánh đèn nhàn nhạt, lại tạo cho cô ảo giác như đã về đến Địa cầu, cùng khiêu vũ với một chàng trai bình thường.....

Cả Huyết tộc, chạy trốn lẫn người ngoài hành tinh đều chỉ là một giấc mộng.....

Như vậy sẽ không phiền não nữa chẳng?

Người đàn ông ôm lấy cô xoay tròn một vòng, sau đó chậm rãi buông tay cô ra, ôm lấy vòng eo của cô hôn lên tóc cô, khẽ than thở:“Cô thật nhẹ, giống như một con chim nhỏ..... Con người đều là sinh vật bên trong đáng sợ bên ngoài nhỏ bé mềm mại như vậy sao? Hai người chúng ta nói không chừng lại rất xứng đôi.....”.

Cao Đại Bàn ngược đôi mắt thất thần nhìn đồng tử đỏ rực và mái tóc màu bạc như ánh trăng của người đàn ông trước mặt, trong nháy mắt thần chí hoàn toàn hồi tỉnh!

Đây mới là sự thật. Địa Cầu đã sớm diệt vong.

Chồng cô tung tích không rõ. Mà người đàn ông trước mặt lại là kẻ địch đã bắt cóc cô!

Đột ngột dừng chân lại, đẩy gương mặt gần sát của đối phương ra, Cao Đại Bàn lui về phía sau mấy bước thì thào:“Thành thật xin lỗi..... Tôi mệt rồi,

không nhảy tiếp được nữa, tôi muốn trở về phòng”.

Nosferatu không nhúc nhích, chỉ nhìn cô chăm chăm, trêu tức dài giọng hỏi:“Thật vậy ~ ~ sao ~?”

“Không phải anh cũng nói tôi rất gầy yếu sao?” Cao Đại Bàn xoay người đưa lưng về phía anh ta , “Con người là một loại sinh vật kỳ quái, tâm lý dễ dàng ảnh hưởng đến sinh lý mà. Nếu anh muốn sánh đôi với tôi, tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sảng chấp nhận việc này”.

Nosferatu bật cười ra tiếng, vỗ vỗ tay gọi tới vài binh lính,“Đưa cô ấy trở về phòng, chú ý canh chừng”.

Cao Đại Bàn cũng không quay đầu lại, túm váy lên chạy thẳng ra khỏi đại sảnh.

Đã sớm biết Nosferatu khẳng định sẽ phái người canh chừng cô, Cao Đại Bàn rất bình thản, cũng không mong hiện tại có thể chạy trốn ngay.

Chính là khi để giầy của đội binh lính “Hộ tống” va chạm với sàn nhà kim loại tạo lên những tiếng bước chân rõ ràng, thật sự đã khiến Cao Đại Bàn “Bị hộ tống” rất khó chịu!

Thẳng đến khi vào thang máy, những âm thanh tượng trưng cho sức mạnh và sự cường chế giam cầm đó mới kết thúc, xung quanh yên tĩnh lại.

Cao Đại Bàn bữu môi đứng trong thang máy, nhìn chăm chăm vào con số màu đỏ biểu thị tầng trệt, chờ mong thang máy mau mau đến nơi, sau đó cô sẽ trốn vào trong phòng cân nhắc phương pháp chạy trốn. Khi khóa mắt liếc qua cửa thang máy tròn bóng như gương, Cao Đại Bàn bỗng nhiên nhận ra có điều không ổn!

Tuy rằng cũng không nhìn kỹ lắm, nhưng lẽ ra sau lưng cô phải có đến ba binh sĩ mặc giáp đen chứ.

Nhưng lúc này, lại chỉ còn có một người!

Theo bản năng xoay người lui về phía sau mấy bước lưng áp lên vách tường thang máy, Cao Đại Bàn nhìn chăm chăm người còn lại kia. Gương mặt anh ta bị mặt nạ màu đen che khuất nhìn không ra biểu tình, cô lớn tiếng hỏi:“Anh là ai?!”

Người nọ lại không hề kích động, chậm rãi đưa tay lên, nắm đấm mang theo lớp bảo vệ bằng kim loại lướt qua đỉnh đầu Cao Đại Bàn, trực tiếp đập nát nút dừng thang máy khẩn cấp!

Cao Đại Bàn hoảng sợ nhìn chăm chăm lồng ngực cường tráng đang từ từ đến gần, miệng hùm gan sứa run giọng hỏi:“Những. Những người khác đâu rồi?!”

Trong tiếng còi báo động âm ỉ, anh ta nâng tay đẩy mặt nạ lên, khẽ cười mập mờ nói:“Đều bị trâu giẫm chết rồi~”

Cao Đại Bàn tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lấy máu lần thứ bốn tám: Bắt được em, tôi sẽ không bao giờ buông tay nữa.

“Thưa ngài công tước, tiền phương gửi báo cáo”.

“Phát nó trên kênh thứ ba”. Brujah cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng ra chỉ thị.

Mệnh lệnh nhanh chóng được thi hành.

Trong tiếng dò kênh rẹt rẹt, Brujah làm việc liên tục suốt một tuần một môi xoa xoa mũi, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi.

Anh ta luôn xem thường người đàn ông kia, nhưng hôm nay làm công việc của anh ta, lại bắt đầu cảm thấy kính nể.

Sau khi từ thành Wish trở về, Ventrue bị cách chức giam lỏng ở nhà. Công việc của anh ta cũng được chia thành hai, vị trí chấp chính do thân vương Giovanni tạm thời đảm nhiệm, đồng thời hội trưởng lão cũng tổ chức cho các quý tộc tuyển cử một lần nữa, Leovino tỏ ra rất tích cực đối với việc tranh cử lần này. Mà chức thống soái quân đội, thì dưới sự chủ trương, khẳng khái ủng hộ của Trưởng lão Tremere đã chuyển tới tay Brujah.

Phân phối quyền lực như vậy, đại khái. là xuất phát từ tâm lý muốn đền bù cho anh của hội trưởng lão chăng?

Người vốn thuộc về anh, đầu tiên là bị Ventrue ngầm giấu riêng, sau đó lại bị hội trưởng lão trắng trợn cách ly, cũng lờ đi quyền sở hữu của anh ta.

Brujah cười lạnh, chậm rãi mở mắt ra, a..... Bọn họ nghĩ rằng bồi thường như vậy là đủ rồi sao?

Bọn họ cứ chống mắt lên mà xem

Báo cáo từ tiền tuyến trên màn hình rất ngắn gọn, lại khiến cho máu toàn thân Brujah bỗng chốc sôi trào!

Đây là lần đầu tiên trong nửa năm vất vả này anh ta cảm thấy may mắn vì người tiếp nhận chức vụ tổng chỉ huy quân đội là mình mà không phải là người khác!

Nosferatu là tên khốn kiếp, nhưng lần này cuối cùng hắn cũng làm nên chuyện!

Không chút do dự bật dậy! Tham kiến hội trường lão, phong tỏa tin tức, điều khiển quân đội..... Bình thường nội lễ nghi phiền phức ít nhất cũng phải mất cả ngày trời, lúc này lại hoàn toàn xong xuôi trong vòng hai mấy giờ! Phải nói là nếu không mất nhiều thời gian để gây áp lực cho hội trường lão, có lẽ trong vòng một giờ sau khi nhận được thông báo Brujah đã đứng trong khoang thuyền, chỉ huy chiến hạm xuất phát!

Chờ đợi và nhẫn nại là hai biện pháp tốt nhất để tôi luyện tính nhẫn nại.

Chúng khiến cho sự khát vọng và phấn khởi trước khi đạt được mục đích càng nồng nhiệt hơn gấp mấy lần!

Lúc này, Brujah đang vững vàng đứng trước tầng cách ly trong suốt khổng lồ chế tàu vũ trụ, anh ta lẳng lặng nhìn màn đêm thăm thẳm ngoài cửa sổ, cả người lại tràn ngập sự hưng phấn mãnh liệt trước giờ đi săn! Đồng tử màu máu đỏ rực đến dọa người, thậm chí móng tay cũng tự động duỗi dài không thể nào rút lại.....

Tất cả nhân viên trong tàu theo bản năng cách anh ta thật xa, nín thở nom nớp lo sợ điều khiển máy móc, cố gắng đưa công suất động cơ chiến hạm lên mức cao nhất, tốc độ bay nhanh nhất!

Brujah lại cảm thấy con tàu đi quá chậm..... Rõ ràng điểm cuối đã gần ngay trước mắt, nhưng khi nôn nóng lại như xa tận chân trời, làm cho người ta ngửa ngáy khó nhìn!

Tối nay, là một đêm không yên tĩnh.....

.....

Trong tiếng còi báo động hỗn loạn âm ỉ khắp tàu chỉ huy, đám binh lính võ trang hạng nặng liên tục ra vào.....

Trong khoang hành lý nhỏ hẹp của quân hạm đang tu sửa, Ventruie đã cởi áo giáp ngồi gần cửa, vừa quan sát động tĩnh bên ngoài, vừa đùa giỡn Cao Đại Bàn, “Không nghĩ tới em cởi quần áo nhanh đến vậy, từ trước đến nay sao không thấy em thi triển bản lĩnh này?”

“Có anh bên cạnh em không cần thi triển”. Cao Đại Bàn vừa rầu rĩ than thở, vừa lôi mớ trang sức linh tinh trên đầu xuống, “Đến lúc này rồi mà anh chỉ muốn nói với em như vậy thôi sao?”

Ventruie cười rộ lên, “Được rồi, vậy chúng tôi nói chuyện khác nhé. Lúc em khiêu vũ với Nosferatu có phải thấy rất thoải mái không. Có phải... cảm thấy thích hợp hơn nhảy với anh nhiều lắm không?”

Bàn tay của Cao Đại Bàn cứng đờ trong không khí, bối rối nói: “Lúc đó anh đang ở gần em à.....”.

Đồng chí Ventruie hừ lạnh một tiếng, “Lại muốn đổi đề tài sao?”

Cao Đại Bàn ảo não: “Ồ..... chuyện này..... Bây giờ, đúng rồi! Lát chúng ta làm sao chạy trốn đây?”

Ventruie cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Qua 2, 34 giây nữa sẽ có ba thuyền cứu sinh vọt ra từ cửa hông cabin, bọn họ nhất định sẽ cho rằng chúng ta ở trong đó, đến lúc đó sẽ phái ra ít nhất ba toán binh đuổi theo, chúng ta chỉ cần xen lẫn trong đó chờ cơ hội rồi đi là được. Gần vĩ độ Bắc 1766 có một cái hang sâu, nếu chạy được tới đó thì có thể nhanh chóng thoát đi thật xa. Chẳng qua..... điểm đến của cái hang sâu kia bị xếp vào khu vực không ổn định trong vũ trụ, anh cũng không biết chúng ta sẽ bị chuyển đến đâu”.

Số phận của những kẻ trốn chạy luôn lênh đênh vô định như nước chảy bèo trôi.....

Nghiêng đầu nhìn Cao Đại Bàn ngoan ngoãn ngồi nghe mình nói, lòng Ventruie bỗng dâng lên niềm tiếc thương vô hạn hoàn toàn không tương xứng với hoàn cảnh đảo vong, vuron tay kéo Cao Đại Bàn lại gần, anh dịu dàng hôn lên hai má của cô, “Thành thật xin lỗi, lại để em gặp nguy hiểm.....”.

Cuộc chiến tranh lạnh ngăn cách giữa hai người dường như được xóa nhòa trong giây phút này, Cao Đại Bàn vuron tay ôm lấy Ventruie, chủ động dựa vào lòng đối phương thì thào: “Không sao đâu, Ammon nói hiện tại em đang ở trong thời gian thai kỳ ổn định nhất, di chuyển bình thường thì không thành vấn đề.....”. Còn chưa nói hết câu, Cao Đại Bàn đã nhớ tới chuyện lần trước, những lời muốn nói nghẹn ngang trong cổ họng, nhỏ xú như tiếng ni non: “..... Ventruie, Ammon chết rồi”.

Bàn tay lạnh lạnh của Ventruie lướt trên mái tóc Tiểu Tiểu, không nói gì vỗ vỗ đầu cô tỏ vẻ an ủi.

Hai người ăn ý cùng lặng yên trong chốc lát.

“Kỳ thật Huyết tộc cũng không thích hợp với chiến tranh”. Ventrue đang trầm mặc đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp lộ vẻ lạnh lùng bàng quan: “Huyết tộc có nhân số quá ít, không thể nào xây dựng quân đội khổng lồ, tuy rằng sức chiến đấu có vẻ cao, nhưng trong chiến tranh cứng đối cứng thì chỉ chịu thiệt mà thôi. Mỗi chiến dịch để chiến thắng cũng không dễ dàng gì, cho dù thắng rồi, đôi khi thậm chí không có cả binh lực để chiếm đóng thuộc địa. Dưới tình huống như vậy, muốn thành lập quan hệ chiếm lĩnh ổn định, thì ngay từ đầu nhất định phải tạo ra uy hiếp tuyệt đối! Cho nên thủ đoạn tàn nhẫn chút, cũng là chuyện bất đắc dĩ....”.

Trước tiên phải để lại ấn tượng “Phản kháng sẽ chết”, sau đó mới có thể dùng quyền uy tuyệt đối để bù đắp cho binh lực không đủ sao? Cao Đại Bàn yên lặng cân nhắc, ồ..... hình như father dạy về quân sự đã từng đề cập đến vấn đề này.....

“Tình cầu Sange kỳ thật rất ít tài nguyên, thậm chí vật tuy rằng tươi tốt, nhưng không cách nào cung cấp đồ ăn mà Huyết tộc cần. Các loại tài nguyên khoáng sản mà một quốc gia bắt buộc phải sử dụng thì tình cầu Sange gần như đều không có. Khí hậu nửa năm mùa mưa nửa năm mùa tuyết khiến cho đại bộ phận động vật cũng không có cách nào sinh tồn. Mà Huyết tộc lại là chủng tộc xa xỉ tiêu dùng nhiều năng lượng....”. Ventrue thở dài, “Dưới loại tình huống này, muốn duy trì cuộc sống thì chỉ còn cách mở rộng ra phía ngoài, cướp lấy tài nguyên của người khác. Huyết tộc không thích hợp với chiến tranh, nhưng chiến tranh lại cần thiết cho sự tồn vong của Huyết tộc. Chúng tôi tàn nhẫn, là vì chúng tôi muốn tiếp tục sống”.

Lần đầu tiên Cao Đại Bàn nghe Ventrue nói đến việc này, những lời này khiến cô phải đánh giá Huyết tộc theo một góc độ khác! Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, có lẽ bọn họ cũng không chỉ là loại sinh vật giống như yêu quái khiến cô sợ hãi, có lẽ bọn họ cũng giống cô, giãy dụa tìm đường sống sót.....

“Khi xảy ra chiến tranh thì cả hai bên đều chịu tổn thất và thương vong. Mọi người đều nói Huyết tộc có thân thể bất tử....”. Ventrue thần nhiên nói: “Quả thực, binh lính Lam Huyết tộc chết rồi có thể dựa vào hạch trọng sinh, nhưng phải đợi bao nhiêu năm? Nếu thời gian chờ đợi quá dài lâu, đối với một chiến dịch mà nói, kỳ thật bọn họ coi như đã chết. Mà số hạch phân tán trên chiến trường, có bao nhiêu hạt may mắn được mang về? Thánh Huyết tộc có lẽ khó chết hơn một chút, nhưng tộc của tôi hiện tại cũng gần như ở bên bờ diệt chủng rồi, các trưởng lão đã tuyệt vọng đến mức muốn bắt một người Địa Cầu vô tội giao phối....”.

Ventrue mỉm cười tự giễu: “Huyết tộc nhìn qua có vẻ hùng mạnh, oai phong như thế, kỳ thật sớm đã loạn trong giặc ngoài, chúng tôi chỉ là một chủng tộc bình thường tìm mọi cách để sinh tồn trong vũ trụ mà thôi....”.

Cao Đại Bàn trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Những lời này khiến em bỗng nhiên cảm thấy chỉ vì tình yêu mà cắt đứt hy vọng của một chủng tộc thì thật ích kỷ”.

“Vì sao em lại lý giải như thế?” Ventrue nhún mày, “Vấn đề này em đừng bao giờ nghĩ đến”.

Cao Đại Bàn: “..... Chẳng lẽ anh không có chút cảm giác áy náy nào sao?” Tốt xấu gì Ventrue cũng từng làm người lãnh đạo Sange này, hẳn là cũng có chút ý thức trách nhiệm chứ?

Ventrue kiên quyết như chém đinh chặt sắt: “Hoàn toàn không”.

Cao Đại Bàn: “.....=”

Ventrue: “Tôi là một tên khôn ích kỷ, mà cũng không phải ngày đầu tiên em biết điều này”.

Cao Đại Bàn thở dài, ngửa mặt gồi lên đùi anh thì thào: “Nói cũng đúng”.

Ventrue cúi đầu dịu dàng hôn cô, “Em là vợ của tôi chứ không phải toàn bộ Huyết tộc. Dù em có năng lực kéo dài chủng tộc hay không, em vẫn là vợ tôi. Mà đứa con em đang mang, dù nó không phải niềm hy vọng của bất cứ chủng tộc nào nó vẫn là con tôi....”.

Cao Đại Bàn bỗng nhiên xúc động muốn rơi lệ, cô chờ câu nói này đã lâu lắm rồi..... Vươn tay ôm lấy cổ anh, cô ngửa đầu hôn chồng thật sâu.....

Bên mạn tàu ngoài cửa sổ từng dải sao băng xẹt qua, giống như những chùm pháo hoa màu bạc chiếu sáng bầu trời đêm tối đen. Hai kẻ trốn chạy dựa sát vào nhau trong khoang thuyền để hành lý, cũng bị mưa sao ngoài cửa sổ hắt lên người lúc sáng lúc tối, giống như cảnh trong mơ.....

.....

Tin tức đầu tiên Brujah nhận được khi vừa đến chính là Cao Tiểu Tiểu mất tích.

Trong nháy mắt cảm giác mất mát tràn ngập khắp toàn thân Brujah, giống như một cái hố đen hút anh ta vào vực sâu phần nộ!

“Thân vương Ventrue đã xâm nhập vào tàu, cho nên có thể cô ấy bị anh ta mang đi. Trước mắt đã triển khai kiểm tra khắp tàu và trên toàn hạm đội....”. Grey cúi chào Brujah, nghiêm túc báo cáo. Nosferatu người lãnh đạo trực tiếp của Grey và vị công tước trước mắt này luôn luôn không ưa nhau, đừng nói chỉ đến gặp mặt chính thức, ngay cả nói chuyện thông thường cũng không muốn. Đáng thương cho Grey bị kẹt ở giữa làm người truyền tin.

“Có thể để nhân viên không nằm trong biên chế dễ dàng lẫn vào gây phiền toái, quản lý lơ lửng đến mức này, tướng quân Nosferatu cũng nên tự kiểm điểm bản thân một chút!” Brujah lạnh lùng lên tiếng, nâng tay gọi đội cận vệ mình mang đến, lập tức bố trí kế hoạch lùng

bắt! “Ventrue trời sinh tính tình giảo hoạt, mang theo một phụ nữ có thai rất khó lẫn trốn trong tàu. Nếu anh ta dám đến cứu viện, nhất định đã sớm chuẩn bị phương pháp rồi đi. Toàn hạm đội chú ý tất cả chiến hạm loại nhỏ, tàu chữa bệnh, tàu duy tu, tàu cứu sinh và tàu dọn rác có thể hoạt động đều không

buông tha, tất cả mọi người trở về đơn vị, lập tức tiến hành điểm danh từng người một!”

“Thượng cấp!” Một lính truyền tin về mặt đầy lo lắng, vội vàng vọt vào tàu chỉ huy như một con sóc, “Báo cáo khẩn cấp! Phía Tây tàu chỉ huy có ba tàu cứu sinh chưa được phê chuẩn đã tự ý phóng ra!”

Brujah và Grey nhìn nhau, đồng thời đứng dậy chạy về phía Tây tàu chỉ huy!

“Nosferatu đi đâu rồi?!” Giọng nói Brujah đặng đặng sát khí! “Đang cần anh ta kiểm soát màn hình an ninh trong tàu, vào lúc này lại không thấy bóng dáng đâu hết!”

Grey vội vàng hoà giải: “Xin ngài công tước đừng tức giận, bởi vì tướng quân có quyền ưu tiên được biết tin tình báo, cho nên có thể ngài ấy đã đến khu phía Tây trước chúng ta rồi.”

Nghe thế, Brujah đột nhiên đứng sững lại!

Một tay chống lên màn kính cách ly trên cửa sổ, nhìn ba chiếc thuyền cứu sinh càng lúc càng xa trong vũ trụ không trọng lực, biểu tình Brujah có vẻ đăm chiêu.

“Nói cũng đúng, khi nghe tin tức như vậy thì ai cũng chạy qua đó.”. Thấp giọng lầm bầm hai câu, Brujah quay đầu gọi sĩ quan phụ tá Kolle của mình tới, “Cậu theo Grey chạy đến trạm phóng thuyền phía Tây, nếu tướng quân Nosferatu ở đó, nghe theo sự chỉ huy của anh ta. Nếu anh ta không ở, lập tức báo cho tôi biết! Những người khác chấp hành mệnh lệnh vừa rồi, cẩn thận chú ý tất cả các chiến hạm nhỏ có thể sử dụng để chạy trốn!”

Nhìn mọi người lĩnh mệnh rồi đi, Brujah suy tư một chút, quay đầu bảo người lính truyền tin, “Mang tôi đến chỗ bảo trì chiến hạm có tốc độ nhanh nhất”.

.....

“Không cần ôm bụng đâu, ở đó không bị tác động nhiều lắm, bám vào tay vịn giữ thẳng lưng quan trọng hơn. Bởi vì tốc độ chiến hạm rất là nhanh nên khi phóng ra áp lực tác động lên xương sống sẽ rất lớn.”.

Ventruie thuận thực giúp Cao Đại Bàn điều chỉnh dây an toàn, cúi đầu hôn lên bụng cô, “Tôi phát hiện khi có nguy hiểm em luôn bảo vệ bụng mình trước, đây là bản năng của người mẹ sao? A. em đúng là một người mẹ tốt. Như vậy nếu tôi gặp nguy hiểm, em có bảo vệ tôi như vậy không?”

“Em cho rằng công kích có thể gây uy hiếp đến anh cho dù có em bảo vệ, chắc cũng không an toàn hơn mấy.”. Cao Đại Bàn vô lực nhìn tên nào đó lớn to đầu rồi còn tranh giành tình cảm với con, nhưng đón nhận nụ cười và ánh mắt chờ mong tuyệt đẹp của đối phương, cô vẫn nhìn không được sờ sờ đầu anh, dịu dàng nói: “Ừ, em sẽ”.

Người đàn ông nhận được câu trả lời vừa ý, cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống ghế lái bên cạnh, vừa mở vách ngăn phòng hộ ra vừa trấn an bà xã chuẩn bị say tàu, “Đừng khẩn trương, kỳ thật tàu chiến đấu cũng không khác gì tàu hàng không dân dụng đâu, chỉ là tốc độ nhanh hơn chút, cộng thêm có thể giết người thôi.”.

Cao Đại Bàn: “.....=”

Cuộc đối thoại 囧 囧 của hai người bỗng im bất khi tầng phòng hộ mở ra!

Trong khoảng khắc nhìn thấy người đàn ông ngồi trên đỉnh tàu, sắc mặt Cao Đại Bàn trắng bệch không còn giọt máu!

Nosferatu cong chân ngồi trên lớp vỏ kim loại của tàu khu trục*nhân nhả như đang ngồi phơi nắng trên cỏ, mỉm cười vẫy tay với hai người trong khoang điều khiển, sau đó đề ông nghe bộ đàm trên tai mình.

(Tàu khu trục, hay còn gọi là khu trục hạm, (Tiếng Anh: destroyer) là một tàu chiến chạy nhanh và cơ động, có khả năng hoạt động lâu dài bên bi dùng cho mục đích hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội, đoàn tàu vận tải hoặc một chiến đoàn, và bảo vệ chúng chống lại những đối thủ nhỏ tầm gần nhưng mạnh mẽ. Khu (驅) và trục (逐) là các chữ Hán-Việt đều có nghĩa là “đuổi đi”. _Nguồn wiki)

Ventruie tạm dừng một chút, đưa tay đẩy nút trò chuyện trên bảng điều khiển, trấn tĩnh lạnh nhạt nói: “Nosferatu, ngồi ở đó, khi chúng tôi phóng ra cậu sẽ bị đốt thành tro đây”.

Giọng nói của Nosferatu từ máy khuếch âm trong tàu truyền vào, “Ngài Ventruie, ngài vốn cùng tộc với tôi lại là father của Lilith, tôi vốn không định can thiệp vào chuyện của ngài, nhưng lần này để đồ đã hạ lệnh cấm, lại phái người đến nghênh đón người gây giống, thân là người hộ tống tôi e rằng không thể thả ngài đi được rồi ~”

Ventruie cười khê: “Nosferatu, cả cậu và tôi đều hiểu được ở nơi này không ai có thể ngăn cản tôi, cần gì phải lãng phí thời gian?”

“Tôi quả thật không phải đối thủ của ngài,” Nosferatu nhẹ nhàng nhảy xuống thân tàu, áo choàng tung bay rơi xuống đất, đứng dậy chỉ chỉ bốn phía, “Nhưng hình như có người đã chuẩn bị mới đến đây, không định tay không mà về đâu ~”

Lớp phòng hộ vốn chỉ mở một góc bỗng hoàn toàn mở ra bốn phía! Lộ ra đội quân đứng đầy khu vực phóng thuyền, vây chặt lấy tàu khu trục hai người đang ngồi!

Đây là lần đầu tiên Cao Đại Bàn trải qua tình huống ngàn cân treo sợi tóc vạn người bao vây như vậy! Sự kích động và lo lắng vì bại lộ, sự khấn trương vì chạy trốn thất bại đồng thời kích thích trái tim, khiến cô kinh hoàng không thôi! Theo bản năng quay đầu tìm kiếm Ventrue, muốn tìm thấy sự an ủi từ trên người anh.....

Mà Ventrue, không hổ là người từng trải. Tại tình huống tuyệt đối bất lợi này, biểu tình vẫn không có gì biến hóa. Ánh mắt bình tĩnh đảo qua đội quân đang vây quanh mình, Ventrue nhú mày thần nhiên nói: “Người để đồ phái tới là Brujah à?”

Nosferatu không trả lời, xem như thừa nhận.

Ventrue mỉm cười: “Nosferatu, Lilith chưa nói cho cậu biết, Brujah cũng không phải là đối thủ của tôi sao?”

Nosferatu sùng sốt, vừa muốn mở miệng, đã bị một giọng nói lạnh như băng cắt ngang!

“Ventrue de Leukocyte, tiền thân vương của Thánh Huyết tộc, tiền thống soái quân chính quy Huyết tộc, người cầm quyền của đế đô, tự tiện rời cương vị công tác, một mình mở cửa thánh địa, bắt cóc người gây giống quý giá và khiến sinh mạng của cô bị uy hiếp, lấy thân phận nhân viên quân sự phi pháp lên vào trung tâm chỉ huy vũ trụ, điều khiển tàu khu trục quân dụng mà không được sự cho phép, đả thương quan quân, với tất cả hành vi phạm tội trên cậu phải chịu hình phạt nặng nhất! Nay tước đoạt thân phận quý tộc một ngàn năm, cũng phán xử cực hình cường chế hôn mê! Người hành hình: Tam trưởng lão”.

Hai tầng cửa lớn theo lời tuyên cáo trang nghiêm ầm ầm mở ra!

Ba vị trưởng lão uy nghiêm xuất hiện phía sau cửa khiến sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.....

Thánh Huyết tộc tam trưởng lão! Quyền uy tuyệt đối chưa bao giờ bị xâm phạm!

Bởi vì can hệ quá lớn, đã hơn mười vạn năm ba người trong hội trưởng lão chưa từng đồng thời rời khỏi Sange! Khi Cao Đại Bàn lấy thân phận là người gây quý giá trăm ngàn năm khó gặp, chính thức trở về đế đô cũng chỉ nhìn thấy ba người một lần từ xa lúc thực hiện nghi thức tiếp kiến, thậm chí không thấy rõ diện mạo của đối phương.

Mà hôm nay, bọn họ lại xuất hiện để giải quyết việc này!

Cảnh tượng quan trọng hiếm thấy như thế khiến mọi người sửng sò, mà biểu tình vẫn bình tĩnh trấn định của Ventrue lần đầu tiên xuất hiện vết rách.....

Trong vết rách kia Cao Đại Bàn nhìn thấy sự khấn trương mơ hồ.....

Đại quân bao vây, hội trưởng lão ra trận, tuyệt đối là tình huống bất lợi.

Cao Đại Bàn xoay qua hướng Ventrue định mở miệng nói gì đó, bỗng một tiếng nổ chói tai vang lên, tàu khu trục hai người đang ngồi bị chém thành nửa giữa không trung! Cao Đại Bàn trừng lớn mắt nhìn gương mặt Ventrue càng ngày càng cách xa mình, mới theo bản năng vươn tay muốn giữ chặt đối phương, liền lập tức mất thăng bằng, bị nửa con tàu kéo ngã qua một bên..... Cô chỉ kịp nhìn thấy Ventrue vừa định nhảy lên giữ chặt cô đã bị ba vị trưởng lão vây quanh.....

Cao Đại Bàn như một con chuột nhỏ bị trói trên chiến hạm to lớn, dây an toàn siết chặt kéo cô ngã xuống cùng nửa thân tàu..... Nhưng mà không đợi đến khi bị vật gì tác động, đai an toàn trôi nghiêng cô đã bị kiếm quang sắc bén cắt nát! Thân mình nhẹ bẫng bị người ta trực tiếp bế lên! Áo choàng màu đen tung bay cản trở tầm mắt của cô, chỉ có tiếng thân tàu nổ mạnh khi va chạm với mặt đất ầm ầm không dứt bên tai.....

Trong khói bụi mịt mù Cao Đại Bàn nhìn không tới tìm không thấy bóng dáng của Ventrue, khoảng cách và tạp âm khiến cô không nghe được giọng nói của anh, cánh tay đang siết chặt lấy cô làm cho cô không thể nào trở lại bên cạnh anh. Brujah chậm rãi kéo áo choàng bọc lấy thân thể Đại Bàn, che khuất tầm mắt cô.....

Anh ta ôm cô thật chặt nhẹ giọng nói: “Rốt cuộc đã bắt được em rồi.....”.

Lần này tôi sẽ không bao giờ buông tay ra nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ngoại truyện tội phạm 1

Ghi chép tội phạm tại biên cảnh vũ trụ, cụm sao Size, tinh hệ xoắn ốc:

Tù nhân vũ trụ số PTB-9530-D1001:

Tính danh: Goliath

Tính tịch: Người hành tinh Transformer

Phân loại: Tội phạm lừa đảo

Giới tính: Giống đực

Tuổi: Trước giai đoạn kết kén

Mức hình phạt cân nhắc: Giam giữ trên tinh cầu, lao động cải tạo năm mươi vạn năm

Chống án: Không

Tên của tôi là Liath.

Cha tôi nói đó là tên một loại chim luôn tung cánh trên bầu trời.

Loại chim này cả đời sẽ không hạ cánh, vĩnh viễn bay lượn, vĩnh viễn tự do, không trung chính là sân chơi của nó.

Sân chơi của tôi chỉ giới hạn trong phạm vi của ba cái cây.

Cha dặn tôi vĩnh viễn không thể vượt qua cái cây lớn nhất.

Lúc còn nhỏ tôi không hiểu vì sao. Cho đến một ngày, tôi nhìn thấy người trong tộc mang thi thể của cha từ bên kia cái cây về, tôi bỗng nhiên hiểu ra bên kia là cái chết đang chờ đợi.

Tộc trưởng vuốt ve đầu tôi bảo tôi vĩnh viễn đừng đi ra ngoài.

Tiếng chim kêu thật dài cắt qua bầu trời..... Bầu trời rất lớn, mà sân chơi của tôi lại quá nhỏ.

Bộ tộc chúng tôi thuộc một loại trùng biến hình, tuổi thọ vô cùng ngắn ngủi, số lượng cũng rất ít.

Kỳ thật khu rừng rậm này cũng đủ để chúng tôi sinh sống, nhưng mỗi người trong tộc, đều dùng phương thức của riêng mình tìm kiếm “thế giới bên ngoài”.

Có người đi ra ngoài, sau đó không bao giờ trở về nữa, hoặc là chỉ có xác được mang về, ví dụ như cha tôi.

Có người cẩn thận quan sát xung quanh, ví dụ như tôi, mỗi ngày đều trốn trên ngọn cây chăm chú nhìn thật lâu về phương xa.

Có người lại hoài niệm dĩ vãng, ví dụ như tộc trưởng, luôn kể cho những người trẻ tuổi quá khứ huy hoàng của sao Transformer.

Có người lại rong chơi trong thế giới của sách vở, ví dụ như em gái tôi Golda. Tộc của tôi có số lượng điển tịch văn hóa kinh người, cho nên thế giới sách vở cũng rất rộng lớn.

Mỗi khi nhìn những điển tịch ghi chép về các dân tộc trên các tinh cầu, cùng với những bút ký du lịch phong phú, tôi cũng dần tin vào những lời tộc trưởng nói, có lẽ người Transformer thật sự đã từng rất hùng mạnh.

Golda nói, trong sách có ghi chép tinh cầu này từng hoàn toàn thuộc về người Transformer. Tộc của tôi từng là bộ tộc tự do nhất, năng lực tự vệ đối màu đặc biệt của chúng tôi có thể thích ứng với cuộc sống trên mọi góc ngách trong vũ trụ này, dung nạp đủ loại dân tộc khác nhau.

Ngao du khắp vũ trụ mới là bản tính trời sinh của người Transformer, thế giới của chúng tôi chưa từng có biên giới.

Giống như loài chim Goliath cả đời bay lượn, vũ trụ là sân chơi của chúng tôi.

Như vậy thì vì sao hiện tại chúng tôi lại bị hạn chế trong khu rừng u ám này, từ lúc sinh ra đến lúc chết đi mà không thể ra ngoài?

Tinh cầu thuộc về chúng tôi, hiện tại đã ra sao?

Vũ trụ là sân chơi của tôi.

Những lời này giống như độc dược có sức quyến rũ tột đỉnh, khiến đôi mắt tôi lấp lánh nhìn về phương xa.

Nhưng mà chỉ nhìn thôi đã không thể nào làm tôi thỏa mãn, sự phẫn hận đối với những kẻ xâm lược và khát vọng lưu lạc chân trời góc bể đã hòa lẫn vào nhau. Máu của người Transformer đang gào thét trong cơ thể kêu gọi tôi ra ngoài!

Khi tộc trưởng nhận được lời từ biệt của tôi thì khẽ thờ dài, đưa tay vuốt ve đầu tôi nhẹ giọng mà kiên định dặn dò: Nếu con phải đi ra ngoài bằng bất cứ giá nào thì hãy sống hết mình. Cho bọn họ mở rộng tầm mắt đi!

Tôi cười rộ lên, không hề lo sợ kéo tay em gái lên đường.

Golda là một cô gái ngoan hiền mảnh mai, hơi ngốc một chút, ngay cả thủ pháp biến hình cũng còn chưa thuần thục. Nhưng cô bé là đứa em gái tốt nhất trên thế giới này, dù anh trai mình quyết định như thế nào cô cũng đều yên lặng ủng hộ.

Nếu tôi nói, Golda à, chúng ta đi chơi nhé, đi khám phá thế giới sau cái cây kia.

Golda liền ôm túi hành lý nhỏ nhỏ của mình, ngoan ngoãn nắm tay tôi, mỉm cười nói được thôi.

Giống như bên kia cái cây không phải là cái chết, giống như chúng tôi thật sự chỉ đi dạo chơi.

Golda, em là em gái tốt nhất trên đời này.

Nên khi em mất đi, anh vô cùng đau khổ.

Từ đó về sau, tôi chỉ còn lại một mình.

Nếu thế giới này sợ hãi chúng tôi, sợ đến muốn đuổi tận giết tuyệt, vậy thì tại sao tôi còn phải tuân thủ quy tắc của nó?

Được, tôi sẽ cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Chỉ cần tôi muốn, với tôi mà nói thế giới này không có bí mật.

Không có người nào tôi không thể nguy trang, không có chỗ nào tôi không thể tới, không có thứ gì tôi không lấy được.

Khiến vũ trụ này hỗn loạn thật sự rất đơn giản.

Tôi không còn thiếu tiền, không còn lang thang, không còn đói khát nữa.

Những gian nan ban đầu của chuyến hành trình hiện tại nghĩ đến sao mà xa xôi đến thế, vì sao lúc trước tôi lại ngốc như vậy?

Nhưng vì sao đến bây giờ tôi vẫn bình tĩnh giữa đêm khuya? Ngồi trên chiếc giường lớn xa hoa hoài niệm những ngày cùng Golda dựa sát vào nhau dưới mái hiên, hai người cùng quần chung một cái thảm cố gắng ngủ. Golda bé nhỏ sẽ dịu dàng nói, anh ngồi sát vào đây một chút, như vậy sẽ ấm áp hơn.....

Như vậy sẽ ấm áp hơn.....

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, tôi đã đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều người.

Lang thang dường như cũng dần dần không còn thú vị nữa.

Tôi đã đi theo cặp tình nhân bên này rất lâu rồi.

Từ tình cầu này đến tình cầu khác, từ thắng cảnh này đến thắng cảnh khác.

Lúc Golda còn sống, chúng tôi cũng thường xuyên đi thăm quan vài thắng cảnh nổi tiếng. Bởi vì Golda từng đọc về nơi đó trong sách nên muốn đi xem. Biểu tình chờ mong của Golda cũng tác động đến tôi, cả hai háo hức chuẩn bị cho chuyến đi. Và khi cả hai đặt chân đến nơi ấy, khoảnh khắc đó hưng phấn đến không cách nào hình dung.....

Sau khi Gloda chết đi, tôi thường xuyên không có mục đích lững lờ bám theo mục tiêu đi khắp nơi. Tôi không quan tâm họ muốn đi đâu, tôi chỉ để ý họ có bao nhiêu tiền, và... sẽ tuyệt vọng đến cỡ nào khi mất đi tất cả số tiền đó.

Nhưng cặp tình nhân lần này thì hơi kỳ quái.

Bọn họ còn tùy tiện hơn cả tôi.

Chuyến du lịch bình thần nhẹ nhàng như cuốn tôi trở về những giây phút ban đầu, khi đó tôi nắm tay Golda chậm rãi dạo bước trong biển hoa, từng đàn chim bay qua trên đầu, tận hưởng niềm vui trong cả vũ trụ.....

Tôi quyết định nhanh chóng ra tay.

Hai người này rất nguy hiểm, bọn họ khiến tôi nhớ lại những ngày ở bên Gloda, khiến tôi vì muốn tiếp tục xem mà không nỡ ra tay.

Điều tối kỵ của kẻ lừa đảo chính là nảy sinh tình cảm đối với mục tiêu. Trước khi chuyện đó phát sinh tôi phải chấm dứt nó ngay lập tức.

Biến thành bộ dáng của tên Huyết tộc giống đực kia, tôi vừa thuần thục bịa vài lời nói dối trong lòng, vừa chậm rãi đi về phòng của bọn họ.

Phòng cao cấp nhất của khách sạn sang nhất vũ trụ, hai kẻ này đúng là dê béo.

Còn chưa bịa xong lời nói dối để dụ con cừu nhỏ mở cửa đã đụng mặt nhau trên cầu thang, việc này thật sự khiến tôi hơi bối rối. Cũng may kinh nghiệm bắt chước nhiều năm cùng với những thông tin lấy được khi theo đuôi đã giúp tôi không để lộ sơ hở. Hai động tác kế tiếp: Trực tiếp phóng qua tay vịn, dịu dàng khẽ hôn lên môi cô gái kia được tôi thực hiện một cách vô cùng chuẩn xác.

Quả nhiên, nhìn thấy phản ứng bình thường này, một chút kinh ngạc của đối phương đã biến mất không còn tung tích, chỉ ngửa đầu chờ tôi mở miệng.

Trầm mặc vài giây, tôi nhanh chóng tìm kiếm một cái cớ thích hợp nhất, dễ dàng nhất để khiến đối phương chủ động giao tiền ra ngay, sau đó điều chỉnh giọng nói đến gần sát tần số của tên giống đực Huyết tộc kia, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi chỗ khác chơi đi”.

Tôi biết những lời này tương đương với ám hiệu rút lui, lúc này nói ra sẽ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của đối phương, làm cho cô ta không để ý đến những điều bất thường khác. Mà vài giây trầm mặc tìm cớ lúc này, cũng được coi như áy náy vì bắt buộc phải tiếp tục trạy trốn. Tất cả đều hoàn mỹ.

Quả nhiên, đối phương ngờ ngạc trở mắt nhìn tôi, cảm xúc rõ ràng từ hưng phấn chờ mong biến thành ử rử, cúi đầu xuống, lén lút nhét mấy tấm vé vào trong cái túi nhỏ của mình. Cô ta muốn đi xem biểu diễn sao? Hiện tại đại khái là rất thất vọng chẳng?

“Ừ”. Lúc cô ấy ngẩng đầu lên trên mặt lại nở nụ cười! Dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Ừ, vừa hay, lần này chúng ta tới thế giới dưới đáy biển tham quan nhé”.

Cô ấy nói một cách chờ mong cứ như không phải đang chuẩn bị chạy trốn, mà đang quyết định địa điểm du lịch tiếp theo. Tôi đột nhiên lại nghĩ không biết thế giới dưới đáy biển nào đẹp. Trong nháy mắt, biểu tình ngửa đầu ngoan ngoãn mỉm cười của cô ta rất giống Golda, khiến tôi xúc động muốn ôm chầm lấy cô ấy.

Tôi nghĩ có lẽ tôi thật sự cần một người bạn đồng hành.

Dịu dàng nhưng kiên cường, mảnh mai nhưng lạc quan .

Nắm tay tôi, cùng tôi đi khắp thế gian này.

Cúi đầu kéo bàn tay nhỏ nhỏ của cô ta, nhẹ nhàng hôn, tôi nghe thấy mình nói: “Được”.

Thế giới dưới đáy biển cũng được, bất cứ nơi nào cũng được, tôi đều có thể mang cô đi.

Quyết định xúc động nhất thời này đột nhiên lại khiến tôi hưng phấn chờ mong tương lai! Thậm chí cũng không còn quan tâm rốt cuộc bọn họ có bao nhiêu tiền. Lúc này tôi chỉ lo lắng phải làm sao để thuyết phục đối phương.

Trên đường đưa cô rời khỏi khách sạn, lần đầu tiên tôi buồn bã vì thân phận của mình.

Phải mở miệng thế nào đây?

Nói tôi là người Transformer bị xua đuổi, hiện tại đang làm nghề lừa đảo. Tuy rằng tôi lừa tiền của cô, nhưng tôi hy vọng cô đừng tức giận. Hãy chia tay tình nhân, sau đó thay thế em gái tôi đi cùng tôi sao?

Có lẽ tôi điên mất rồi.

Cũng may thế giới này không cho phép tôi điên quá lâu.

Cô gái nhớ tới con thú cưng để quên, vội vàng bỏ tay tôi ra chạy về.

Nhìn bóng dáng của cô khuất dần, tôi do dự một giây, nhưng không đuổi theo.

Tôi quyết định lui bước.

Thân phận của tôi, nghề nghiệp của tôi, chuyện tôi đang làm, có thứ nào đáng để người ta ở lại bên tôi?

Tộc trưởng dặn dò tôi nếu phải đi ra ngoài bằng bất cứ giá nào thì hãy sống hết mình.

Xin lỗi tộc trưởng, con đã sống quá vô nghĩa.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy quá mệt mỏi, không muốn bay nữa chỉ muốn hạ cánh trở về.

Tôi ra đi rất nhiều năm rồi nhưng chẳng làm được gì cho người Transformer, chỉ làm mất đi đứa em gái và lòng tự tôn của chính tôi.

Vì sao không có ai nói cho tôi biết, loại chim tên là Liath kia ngoại trừ bay lượn còn có thể làm được gì?

Truy binh mau chóng bắt kịp tôi.

Cho đến khi bị bắt bỏ tù, tôi vẫn không hề cảm thấy đây là sự thật.

Có lẽ là khi tiêu thụ vật phẩm trộm được đã xảy ra vấn đề. Xem ra hai người đuổi bắt kia rất mạnh đồng thời cũng rất kiên trì, chỉ dựa vào dấu vết để lại mà có thể bắt được tôi, người vốn nổi danh về tài chạy trốn.

Trước khi chung thẩm, có một vị quý tộc thân phận cao quý đến gặp tôi.

Đó là một tên giống đực Huyết tộc có khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, vừa nắm nghĩa một món trang sức nho nhỏ trong tay vừa hỏi tôi, hai người kia đi đâu rồi?

Đương nhiên là tôi không biết.

Tra hỏi không có kết quả, quý tộc Huyết tộc kia dường như cũng không tức giận, cuối cùng chỉ hỏi tôi cô gái kia thế nào rồi?

Tôi trả lời, rất khỏe.

Đối phương gật gật đầu, cuộc đối thoại liền chấm dứt.

Sau khi lặng lẽ nghe xong bản án của thẩm phán toà án vũ trụ, tôi bị áp giải tới một tỉnh cầu xa xôi giam giữ đến già.

Tôi cũng không để ý sẽ bị nhốt ở đâu, vì trên thế giới không có nơi nào thật sự nhốt được người Transformer.

Tôi có thể trốn đi, còn có thể khiến ngục giam này bạo loạn, thậm chí có thể đi đến Sange trả thù đám Huyết tộc ngạo mạn đã bắt tôi.

Nhưng tôi lười không muốn làm, tôi thật sự đã quá mệt mỏi.

Tuổi thọ của bộ tộc chúng tôi rất ngắn ngủi, tôi nghĩ sự mệt mỏi này có nghĩa là sinh mệnh tôi đã đến điểm hồi kết thúc.....

Lúc ra khỏi toà án, trên bầu trời có con chim lớn lông trắng bay qua, đôi cánh của nó sải rộng vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên nền trời.....

Cha tôi nói đó là tên một loại chim.

Loại chim này cả đời sẽ không hạ cánh, vĩnh viễn bay lượn, vĩnh viễn tự do, không trung chính là sân chơi của nó.

Nhưng cha lại không nói cho tôi biết, nếu có một ngày nó bay mệt rồi thì phải làm gì đây.....

- Goliath?

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện tội phạm 2

Tù nhân vũ trụ số PMF-9530-S0077:

Tính danh: Aiya

Tính tịch: Sao Serverse

Phân loại: Tội mưu sát

Giới tính: Giống cái

Tuổi: Mọc sừng giai đoạn đầu.

Mức hình phạt cân nhắc: Tử hình

Chống án: Không

Tôi tên là Aiya, cái tên này không có ý nghĩa gì cả, chị của tôi cũng đã từng dùng nó.

Tôi từng có rất nhiều anh chị em, hiện tại đều chết gần hết. Nhưng cũng chẳng sao, vì sẽ mau chóng có những đứa trẻ mới được sinh ra đời.

Nghe nói người Serverse có khả năng sinh tồn rất cao để cân bằng với tỉ lệ tử vong cao.

Ai biết cái câu khó đọc này có ý nghĩa chó má gì, dù sao mẹ tôi quả thật cũng rất mất đề.

Lúc tôi còn nhỏ có hai chuyện thường làm nhất, một là mang theo em trai em gái đi đến bên ngoài màng phòng hộ để xem đấu miễn phí, hai là đến đấu trường nhận thi thể của anh chị.

Trong nhà luôn có rất nhiều tàu há mồm chờ ăn, nếu muốn tiếp tục sống thì phải kiếm chút tiền.

Đạo lý này tôi đã hiểu được từ lúc còn rất nhỏ.

Con đường để kiếm tiền trên tinh cầu này cũng không nhiều, nhân viên công tác ở quán bar, khách sạn và đấu trường chỉ tuyển nhân tài có khả năng. Kỹ nữ lại đòi hỏi kỹ thuật giao tiếp, hơn nữa nếu chỉ so sánh tuổi thọ kỳ thật còn dễ chết hơn, tiền kiếm được cũng không nhiều như đấu sĩ, chỉ thỉnh thoảng tôi mới làm.

Cha tôi là một đấu sĩ khá lợi hại. Lợi hại cũng không có nghĩa là ông rất mạnh, mà ông luôn có thể tìm được cơ hội sống sót, cho nên thường xuyên có thể toàn thân trở ra sau trận đấu. Trên Serverse này một trận đấu chỉ có hai loại kết quả: Một loại là mang theo rất nhiều tiền còn sống về nhà, một loại khác là mang theo rất ít tiền bị nâng xác ra. Cho nên mặc kệ quá trình như thế nào, thủ đoạn như thế nào, cha có thể toàn thân trở ra cũng đã là lợi hại lắm rồi.

Tất cả mọi người trong nhà rất sùng bái ông. Nhưng cha lại thích con trai hơn vì bọn họ chiến đấu giỏi hơn.

Cũng may nhờ tôi có tính cách giống cha, cho nên cũng xem như là một đứa con gái được thương yêu. Bằng chứng là cha cũng dạy tôi một chút phương pháp chiến đấu.

Tôi liều mạng luyện tập.

Lần đầu tiên chiến thắng cha đã sờ sờ đầu tôi.

Anh Brad lại đánh tôi một trận, bởi vì tư cách cùng cha vào đấu trường của anh ta đã bị tôi cướp đi.

Trong gia đình này chỉ có người chiến thắng mang thức ăn trở về, mới được tôn trọng và được ưu tiên hưởng quyền lợi sử dụng áo com, anh ta có hận cũng tôi là bình thường.

Tôi ra sức phản kháng, đánh gãy một chân của Brad, sau đó sáng khoái cười nhạo anh ta.

Sau đó anh Brad vì gãy chân động tác chậm chạp mà chết trên trường đấu. Từ đó về sau không còn ai dám lên lút tìm tôi gây chuyện nữa.

Gần đây cha tôi vẫn may mắn lắm, tham gia đấu đội luôn giành thắng lợi.

Bởi vì trong thành mới tới một đấu sĩ che mặt lợi hại, gia nhập đội Thebes, bách chiến bách thắng, đánh đám lại đẹp mắt, cho nên đấu đội đạo này rất được hoan nghênh. Nhờ vậy thù lao tham chiến của cha cũng cao hơn. Có khi đấu xong được rất nhiều tiền, một người cảm đi không an toàn, cha tôi sẽ mang theo tôi, chờ trận đấu xong liền đi về cùng.

Ngày hôm qua tôi lại chiến thắng, cha tôi rất vui mừng mới tặng tôi một con dao găm.

Cha nói con dao găm này rất quý, còn đáng giá hơn cả tôi.

Tôi cẩn thận giấu nó vào trong giày, khi không có ai mới lấy ra sờ sờ.

Bởi vì con dao kia quá quý giá nên hôm nay cha không để tôi chờ ông ở cửa đấu trường mà cẩn thận gửi tôi như “vật phẩm quý”.

Cầm một cái thẻ ghi chữ B đi vào đại sảnh trơn bóng sáng ngời, đôi mắt của tôi hết nhìn đông tới nhìn tây, đây là lần đầu tiên tôi được đến nơi xa hoa như vậy. Bỗng nhiên tôi cảm thấy đôi giày dính đất đỏ của mình dẫm trên sàn nhà không một hạt bụi rất không thích hợp.....

Xếp hàng phía trước tôi là một cô gái da trắng hình người bị một người đàn ông cao lớn yêu chiều ôm vào lòng, người đàn ông kia giờ tay nhấc chân đều rất nhanh nhẹn, nhìn qua có vẻ mạnh hơn cha nhiều lắm. Cũng rất là yêu chiều cô gái kia. Tôi nhìn thấy cô ấy cầm tấm thẻ ghi chữ S, đó là hình thức ký gởi có cấp bậc an toàn cao nhất, đến khi thắng đi ra phải trả rất nhiều tiền. Lãng phí tiền bạc vào mấy chuyện này, tôi nghĩ người đàn ông anh tuấn thoát nhìn rất mạnh kia đại khái cũng không thông minh cho lắm.

Hừ, hai kẻ ngốc chưa bao giờ chịu khổ, nhìn quần áo đã biết là người có tiền. Tới nơi này xem náo nhiệt sao? Mang tinh thần dạo chơi mà đến giành bát com với những kẻ liều mạng như chúng tôi sao? Các người sẽ chết rất khó coi!

Người đàn ông ngu ngốc kia dường như không nỡ để cô gái nhỏ tự đi đường, ôm cô ta đến ghế ngồi. Hai tay vòng lên ghế dựa, nhẹ giọng dặn cô à những việc cần chú ý.....

Cung chiều đến mức này thì thật là ghê tởm.

Tôi khinh thường hừ lạnh, cúi đầu sờ sờ dao găm trong giày.

Cha đứng gần liếc mắt nhìn tôi một cái, cười cười tỏ vẻ thân thiện với người đàn ông, “Con gái anh đó hả?”

Đây là một trong những chiến lược của cha. Trước khi đấu sẽ làm thân để mượn sức những thành viên có vẻ mạnh trong đội, trên chiến trường mới dễ tranh thủ được nhiều cơ hội sinh tồn, đồng thời cũng khiến đối phương lơ là không chú ý.

Nhưng mà sau khi nghe xong câu hỏi này, ánh mắt người đàn ông kia lại tỏa ra sát khí làm cho người ta sợ hãi! Tôi theo bản năng lui về phía sau mấy bước, trái tim khẩn trương đập bình bịch..... người này, tuyệt đối không đơn giản!

Cũng may anh ta nhanh chóng bị cô gái nhỏ mềm nhũn kia tóm lại, thân ái ôm ấp trong chốc lát, sát khí liền hoàn toàn tiêu biến, thoải mái lên sàn đấu.

Hóa ra hai người bọn họ là vợ chồng. Nhưng dù như thế, những hành động vô cùng thân thiết kia cũng làm tôi cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cha và mẹ luôn trực tiếp lên giường, tuy là vợ chồng, cũng chưa bao giờ làm mấy hành vi ngọt ngào ớn lạnh này.

Nếu hai người này không tính giao phối, vì sao còn ôm hôn nhau?

Đúng là hai sinh vật kỳ lạ khó hiểu.

Nhưng mà..... làm như vậy hình như rất thoải mái.....

Tôi khinh thường bọn họ nhưng cũng không tự chủ được lén nhìn họ thêm một lát.

Trước khi lên sàn đấu cha không nói gì với tôi như mọi hôm.

Nhưng tôi vẫn chủ động đưa ông đến tận cửa, nhìn theo bóng ông biến mất ở cửa vào đấu trường, cầu nguyện cho ông thắng lợi như mọi lần! Đói bụng mấy ngày rồi, buổi tối hôm nay tôi rất muốn ăn thịt.

Suy nghĩ này có vẻ quá tham lam, tôi còn chưa nghĩ xong đã bị bóng đêm ụp tới cắt đứt.

Lúc tôi tỉnh lại cái gáy đau đớn vô cùng, xem ra đã bị người ra đánh lên.

Nghe người trông coi nói chuyện mới biết được, ông chủ đấu trường cảm thấy đội của cha chắc chắn sẽ thua cho nên đã trực tiếp xử lý những “vật phẩm” ký gửi như chúng tôi.

Thì ra đối thủ của cha là quân đoàn Thebes kia, xem ra thật sự sẽ dữ nhiều lành ít.

Mà tôi sắp đánh nhau với rồng sao? A..... Đúng là không để cho người ta một con đường sống mà.

Thôi, việc đã đến nước này rồi thì có oán giận cũng vô dụng, còn không bằng dốc sức một phen.

Dù sao đêm nay cũng phải có người mang đồ ăn về nhà.

Trong nháy mắt tôi bỗng nhiên nhớ tới cô gái nhỏ mảnh mai kia, cô ta hẳn là không cần quan tâm đến đồ ăn? Cái loại người sống an nhàn sung sướng như thế gặp phải tình huống này không biết có kêu gào ầm ĩ không?

Một lát sau cô ta bị ném vào đây. Sự thật quả nhiên giống như dự đoán của tôi, cô ta không ngừng hô cứu mạng cứu mạng cứu mạng.....

Thật đáng ghét, tôi sớm đã muốn cho cô ta một cái tát, tát xong rồi thật thoải mái!

“Cứu mạng cái rắm! Mỗi đấu trường đều được cách ly độc lập! Người bên ngoài căn bản không nghe thấy tiếng cô!!”

Tôi không bao giờ kêu cha ơi cứu mạng đâu.

“Còn hơi sức cầu xin người khác không bằng nhắm lại xem làm sao xử lý con bò sát xấu xí bên ngoài kia!”

Đúng, đây mới là chuyện tôi phải làm lúc này, tôi phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

“Cô, cô rất mạnh sao??”

Mạnh hay không mạnh thì liên quan gì chứ? Rất yếu là có thể không cần chiến đấu sao? Tình cầu này không có dạy tôi như vậy.

“Nhưng, nhưng nếu cô chết thì sao?”

Ngay cả giấc ngộ về cái chết cũng không có thì làm sao sống sót?

Nhưng muốn sống sót thật sự quá khó khăn.

Vì sao con rồng còn chưa ngã xuống? Tôi chạy trốn mệt mỏi quá rồi, cái chân đứt đau quá. Cuộc chiến này giống như không bao giờ kết thúc, không chỉ là hôm nay, không chỉ là hiện tại.....

Vì sao cô gái kia có thể được người ta ôm vào trong lòng như vật báu, mà tôi thì phải liều mạng lăn lộn trong đất cát?

Nếu tôi chết ở đây, có còn lại thi thể để người ta bùng ra không?

Người nhà đến nhận thi thể của tôi, sẽ khóc vì tôi sao?

Không, tôi chưa từng khóc khi các anh chị chết, em trai em gái của tôi đại khái cũng sẽ đối xử với tôi như vậy.

Trong tiếng gầm gừ, bên tai lại dường như vang lên một tiếng “Cô lên” nho nhỏ.

Tôi quay đầu, nhìn thấy gương mặt của cô gái nhỏ nhắn kia, trong ánh mắt của cô có thần sắc lo lắng và cổ vũ. Thần sắc như vậy thật xa lạ, tôi nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.....

Không nghĩ tới cô ấy lại chạy vào cứu tôi, không nghĩ tới cô ta còn muốn phối hợp với tôi để giết rồng, và càng không nghĩ tới, cô ta thật sự chiến thắng.

Toàn bộ đấu trường như nổ vang, tiếng vỗ tay, tiếng cười nói, hô hào kích động của đám người vang lên ngót.....

Lúc tôi chiến thắng bọn họ cũng kêu như vậy, đương nhiên, nếu tôi chết bọn họ sẽ càng hưng phấn hơn.

Thế giới ghê tởm này không có ai để ý đến bạn. Có thể vợ vết được chừng nào thì vợ vết chừng ấy mới là cách sống thực tế nhất.

Vết thương của tôi rất đau, hẳn là có một khoảng thời gian rất dài không thể làm việc. Mà cha tôi thì có lẽ đã chết mất rồi.

Sau này tôi cần một khoản tiền để nuôi sống gia đình này, tiền thưởng của trận đấu này cũng là một món lời béo bở.

Người sống sót cuối cùng mới là người thắng, đạo lý này từ nhỏ tôi đã thuộc nằm lòng.

Dù giết chết kẻ địch hay là đồng bọn, tôi cũng chưa bao giờ cảm thấy ân hận hay áy náy gì.

Khi lưỡi đao đâm vào, mắt cô ta mở rất lớn, biểu tình không thể tin nổi.

Ngạc nhiên lắm sao? Mấy quả nhiên là con nhóc sống trong an nhàn sung sướng, không hiểu sự tàn khốc của thế giới này. Cho nên mau mau đi chết đi.

Cánh tay giờ lên đau nhói! Nhưng lại không hạ xuống được.....

Tôi kinh ngạc ngơ ngác quay đầu, khi mắt vừa liếc thấy cánh tay bị chặt đứt, cả người liền bị hất văng ra ngoài!

Khi tôi giãy dụa cố gắng đứng lên toàn bộ đấu trường đã hỗn loạn không thể tưởng tượng nổi!

Mọi người thét chói tai chạy trốn, màng phòng hộ được xưng tụng là không thể phá vỡ bị ngọn lửa đốt ra một cái lỗ cực lớn! Một con dã thú khổng lồ vọt vào nhanh chóng giết chết con rồng! Người đàn ông có ánh mắt dọa người kia ngồi xổm trên mặt đất ôm chặt lấy cô gái nhỏ, cũng không thềm liếc mắt ngó tôi lấy một cái, chỉ lo hồi hã sơ cứu cho cô ta..... Đi theo anh ta là một người đàn ông che mặt đứng trong vũng máu, dường như anh ta rất kích động, cả người đều tản mát ra khí thế làm cho người ta sợ hãi. Khiến con thú đi theo bọn họ cũng bày ra tư thế phòng bị công kích với anh ta! Hai người đàn ông dường như đã xảy ra tranh chấp kịch liệt, nhưng tôi đã mất quá nhiều máu, thật sự không thể chống đỡ được nữa.....

Thân thể dần dần lạnh như băng, tôi nghĩ chắc tôi phải chết ở đây rồi. Thật đáng tiếc, đêm nay sẽ không có ai mang thức ăn về nhà.

Lúc tôi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường bệnh.

Toàn thân đau đớn không thể động đậy, chỉ có thần chí thanh tỉnh.

Vì sao tôi còn vẫn còn sống?

Người đàn ông áo đen lẳng lặng ngồi cạnh lập tức trả lời thắc mắc của tôi.

Anh ta lạnh lùng nói:“Tôi có vấn đề muốn hỏi cô”.

Tôi hỏi:“Ngài sẽ trả bao nhiêu tiền?”

Cuộc đối thoại tiến hành rất thuận lợi.

Cuối cùng lúc rời đi anh ta lại đằng đằng sát khí nói:“Cô không phải là cư dân của Sange hoặc là dân cư ở thuộc địa, dựa theo quy định tôi không có quyền lực giết cô. Nhưng cô cũng không sống nổi đâu”.

Kỳ thật tôi không để ý tới chuyện này, giá anh ta đưa ra thật làm cho người ta vừa lòng, tôi sống hay chết cũng chẳng còn nghĩa lý gì.

Toà án quyết định tội phạm tội mưu sát, phản xử tử hình.

Kỳ thật mặc kệ là toà án hay là tội mưu sát gì đó, trên tinh cầu này đều là một trò hề.

Dù sao kết quả vẫn là anh ta muốn tôi phải chết, trình tự cụ thể thế nào cũng không cần so đo nhiều như vậy .

Trước khi hành hình tôi chỉ yêu cầu cha đưa con dao găm cho tôi mang theo, nghe nói địa ngục cũng là một nơi khó sống.

– Cô gái Severse.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lấy máu lần thứ bốn chín: Xây nhà vàng, giấu người đẹp là giấc mơ của mọi gã đàn ông.

Mùa tuyết trên tinh cầu Sange sắp chấm dứt, bão tuyết đã ngừng gào thét, những cơn gió cũng không còn lạnh buốt nữa. Từng bông tuyết nhỏ nhỏ mịn mịn rơi là tả trong gió đêm ôn hòa mềm nhẹ như những giọt mưa xuân. Nhưng cơn mưa xuân dịu dàng này gặp phải tường đồng vách sắt bao quanh thành Brujah thì chỉ trong nháy mắt đã đông lại thành những mảng băng lạnh lùng.....

Thành Brujah tọa lạc ở chân núi phía Bắc đế đô, được xây tựa vào vách núi. Tường ngoài cao ngất, những ngọn tháp vì quá cao so với mặt biển nên tuyết đọng quanh năm, bề ngoài cứng rắn như sắt thép cộng với những đường nét khô khan đã góp phần khiến tòa thành uy nghiêm này càng có vẻ lạnh lùng không thể xâm phạm. Mà chủ nhân của tòa thành, từ trước tới nay luôn kế thừa hoàn mỹ khí chất lạnh như băng khô như ngói của nó. Dù đồ con gái hay đồ con nít đều không phải là sở trường anh ta, đừng nói đến tình huống cả hai loại sinh vật này hợp thành một.....

“Ngài công tước đã về ạ”.

“Cô ấy đâu?”

“Dạ..... đang trốn trong quan tài không chịu đi ra”.

“Đã ăn gì chưa?”

“Chuyện này..... Cô ấy nói muốn ngủ, cho nên.....”.

“Từ khi tôi đi đến nay vẫn chưa ăn gì?”

“Chuyện này..... chuyện này.....”.

“Thu dọn hành lý đi. Trước khi mặt trời ló dạng mau chóng rời khỏi thành, đừng để tôi nhìn thấy ông lần nữa”.

“Hả? Ngài, ngài công tước! Ngài nghe tôi giải thích đã..... ngài công tước! Tôi.....”.

Vội vã bước đến cầu thang dẫn lên lầu hai, để tiếng giải thích ảm ỹ của quân gia lại sau lưng, người đàn ông mặt lạnh đi thẳng một đường đến trước phòng ngủ của mình mới dừng chân lại.

Hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.....

Căn phòng vẫn xa hoa như cũ, đèn đuốc sáng trưng, cửa sổ khép chặt.

Bên cạnh bậc thang đặt quan tài màu đen anh ta thường ngủ, quân gia đã đặt một cái quan tài màu trắng nhỏ nhỏ có cùng kiểu dáng. Thủ công và điêu khắc đều tinh xảo hàng đầu.

Brujah nhìn chằm chằm quan tài nhỏ nhỏ xinh đẹp kia trong lòng khẽ hừ lạnh một tiếng, cảm thấy mình đuổi cổ tên quân gia ngu xuẩn là hoàn toàn đúng đắn!

Đi đến trước quan tài, nâng tay thoải mái mở nắp ra, bên trong là lớp nhung tơ mềm mại tinh tế đỏ như máu nhưng..... không có ai?

Đồng tử lập tức hơi co lại! Brujah dùng sức xóc toàn bộ nắp quan tài lên! Mới lộ ra Tiểu Tiểu đang cuộn mình thành một cục trong góc.

Thì ra cô ấy vẫn ở đây.....

Lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, Brujah cúi đầu nhìn xuống vật sở hữu vừa mới thuộc về anh ta.

Sinh vật này vừa đáng quý vừa mềm mại nhưng cũng ngoan cố ngoài sức tưởng tượng. Rõ ràng gầy yếu đến mức không có khả năng chạy trốn, lại làm cho người ta cảm thấy cô ấy có thể biến mất bất cứ lúc nào.....

Những sinh vật nhỏ bé đầy mâu thuẫn như thế này luôn khiến anh ta bối rối. Giống như một con dơi hút máu vừa làm nũng vừa cắn người, hoặc là sinh vật giống cái loài người ngoan ngoãn theo anh ta về nhà nhưng không chịu nói với anh một lời.

Giống như lúc này, cô ôm bụng cúi đầu, cắn cổ gục lên gục xuống, cô ấy đang khóc sao?

Brujah không rõ.

Anh ta nhớ tới lúc cô bị anh ta bắt được, cũng không sợ hãi khóc lóc.

Trên đường trở về Sange, anh ta báo với cô tin Ventrue đã sa lưới, sẽ nhanh chóng bị trừng phạt. Cô cũng chỉ lẳng lặng ngồi yên, không hé răng cũng không rơi lệ.

Mà khi anh ta nói cho cô biết, hội trưởng lão sẽ trục xuất Ventrue về thánh địa của Huyết tộc chấp hành hình phạt cường chế hôn mê. Thời gian hôn mê không ai có thể xác định, có thể ngàn năm có thể vạn năm. Mà chờ Ventrue tỉnh lại, có khả năng sẽ xóa sạch trí nhớ hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô, cho dù anh ta còn nhớ, khi đó cô cũng đã chết. Hai người đã vĩnh viễn bỏ lỡ nhau.

Cô yên lặng nghe xong, vẫn không thương tâm khóc lóc.

Mà anh thì nghĩ có lẽ tình cảm cô dành cho Ventrue cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng khi anh ta bảo cô giao cái nhẫn làm từ chìa khóa ngôi mộ ra, cô lại cự tuyệt.

Cô nói đây là bằng chứng chứng minh cô và Ventrue đã kết làm vợ chồng, dù anh ta chết hay sống có gặp lại hay không, cô vẫn giữ nó suốt đời.

Tuy cô nói rất nhẹ nhàng nhưng không hề cho phép thương lượng.

Lời này không có chỗ nào xúc phạm, không hiểu sao Brujah lại rất tức giận.

Huống chi, ngay từ đầu anh ta đã không tính thương lượng với cô.

Anh ta ngồi xổm xuống trước mặt cô, dùng sức giữ chặt tay cô, bắt cô duỗi ngón tay kéo tuột chiếc nhẫn tinh tế màu đỏ sậm kia ra.

Khoảnh khắc chiếc nhẫn tuột ra khỏi đầu ngón tay của cô, cô lại đột nhiên bật khóc.

Những giọt nước mắt im hơi lặng tiếng từ hai má của cô chảy xuống giọt lên lưng bàn tay của anh ta.....

Nước mắt của cô mang theo nhiệt độ cơ thể, nóng nóng khiến da anh ta cảm thấy bỏng rát như lửa thiêu, ngực cũng vô cùng bức bối khó chịu.....

Brujah hoàn toàn không muốn thử nghiệm đó cảm giác lần nữa.

Cho nên hiện tại, anh ta lập tức ngồi xổm xuống trước quan tài, vươn tay nâng khuôn mặt đối phương lên, cẩn thận quan sát..... Ừm, trên mặt không có dấu nước mắt.

Tiểu Tiểu gương mặt nhìn anh ta, lại bình thản hạ mi mắt xuống. Không bức bối vì cảm mình bị tay anh ta siết đau. Chính xác mà nói, thì cảm xúc của cô không mấy may dao động tí nào.

Thái độ thờ ơ như vậy không hiểu sao lại làm cho Brujah rất khó chịu, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc từ lúc nào không hay:“Phụ nữ có thai không nên thường xuyên cuộn mình, cho dù không mang thai, phụ nữ cũng không nên ngủ theo tư thế khó coi như vậy. Nếu muốn nghỉ ngơi, hẳn là nên thả lỏng người nằm ngửa trong quan tài, hai tay đặt ở trước ngực, đây là tư thế ngủ tao nhã cơ bản nhất. Tôi từng đã dạy em rồi mà, quên nhanh như vậy sao?” Nói xong lời cuối cùng, khẩu khí của anh ta đã có vẻ tức giận.

“Anh không còn là thầy giáo của tôi nữa“. Đối phương uể oải đáp lại.

“.....” Brujah im lặng một chút, đột nhiên nhẹ giọng lầm bầm:“Nói cũng đúng”.

Nói xong liền rút bàn tay đang nâng cầm đối phương về, sau đó trực tiếp duỗi cánh tay bế Tiểu Tiểu ra khỏi quan tài!

Sự thay đổi độ cao đột ngột và vòng ôm cứng rắn của người đàn ông làm cho Tiểu Tiểu bất an giật nảy mình,“Anh làm gì vậy.....”.

“Tôi quả thật đã không còn là thầy giáo của em,” Brujah ôm cô, thoải mái chế ngự sự phản kháng của cô, bình tĩnh nói,“Dựa theo cách nói của con người, tôi hiện tại là người phối ngẫu hợp pháp do chính phủ sắp xếp cho em, xem như là “ chồng” của em.

Tiểu Tiểu trầm mặc.....

Đây là lý do thứ hai khiến cô chán ghét anh ta ngoại trừ việc cái nhăn.

Yêu cầu đầu tiên Tiểu Tiểu đưa ra sau khi bị bắt về là muốn gặp Lanka.

Brujah lại lạnh lùng báo cho cô biết, tiền quân gia của thân vương, kỹ sư cơ khí ưu tú nhất Sange Silly von Neprotre, bị tình nghi xâm nhập phi pháp vào mạng quản lý tối cao của đế đô đồng thời phá hỏng hệ thống theo dõi quân sự ở thánh địa, sau khi Ventrue trốn đi đã bị bắt giam đợi điều tra. Mà Lanka Yuan Glandise nguyên tiến sĩ dân tộc học tại viện nghiên cứu khoa học của hội trường lão, lại dám một mình cướp ngục, cùng Silly bỏ trốn! Hiện tại hai người là tội phạm truy nã được Huyết tộc treo giải thưởng trên toàn vũ trụ, cho dù mạng về Tinh cầu Sange cũng sẽ bị xét xử và trừng phạt ngay lập tức, không thể gặp mặt cô.

Tin tức này đã đã kích Tiểu Tiểu, giống như trong nháy mắt chặt đứt cảm giác quen thuộc và mối liên hệ tin cậy cuối cùng giữa cô và hành tinh này, khiến cô lập tức khởi động hình thức tự bảo vệ bản thân, không chịu trao đổi với Brujah hay bất kỳ Huyết tộc nào khác.

Những nhân viên viện nghiên cứu phái tới, dưới tình huống đối tượng nghiên cứu không chịu phối hợp chỉ có thể lấy được một chút số liệu thân thể, đối với trạng thái tâm lý và những phương diện khác thì hoàn toàn không biết gì. Mà những người này chỉ đang ở giai đoạn ban đầu trong việc nghiên cứu về con người, dĩ nhiên là kém xa Lanka đã sống chung lâu ngày với Cao Đại Bàn. Huống chi mang thai sinh con vốn là lĩnh vực hoàn toàn mới lạ với Huyết tộc. Cứ như vậy, viện nghiên cứu liền rơi vào hoàn cảnh bất lực đáng xấu hổ “Chỉ có thể quan sát, không thể đưa ra giải pháp hiệu quả gì”.

Hơn nữa sự kiện Cao Đại Bàn trốn đi lần trước cũng chứng minh, hệ thống bảo an của viện nghiên cứu thật sự đầy lỗ hổng. Mà xét về lực lượng vũ trang thì thậm chí còn kém xa một quý tộc Thánh Huyết tộc có lãnh địa và quân đội của riêng mình! Điều này khiến hội trường lão kiên định giữ vững ý tưởng “Người gây giống nên giao cho quý tộc có thực lực thay phiên trông giữ”. Hiển nhiên, công tước Brujah trước mắt đang đảm nhiệm chức thống soái quân sự Sange, lại có nhiều năm kinh nghiệm cầm quân và sức chiến đấu hùng mạnh chắc chắn là đối tượng thích hợp nhất.

Nhiệm vụ của anh ta chính là bảo đảm an toàn, sức khỏe cho người gây giống thuận lợi sinh sản.

Quyền lợi của anh ta là được cùng cô giao phối cho đến khi có con cháu mang huyết thống gia tộc Monocyte ra đời.

Anh ta là chồng mới của cô, địa vị còn hợp pháp hơn cả Ventrue.

“Vì sao không ăn cơm?” Chủ nhân mới Brujah nhìn chằm chằm mặt bên của thú cưng Cao Đại Bàn đang nằm gọn trong tay, “Tôi không biết em làm vậy vì mục đích gì, nhưng tôi có thể nói cho em biết, yêu cầu bằng cách tuyệt thực tôi sẽ không đáp ứng. Cho nên tôi khuyên em mau chóng từ bỏ loại thủ đoạn ngu xuẩn này.....”.

Cao Đại Bàn chậm rãi quay sang “Vì sao tôi phải tuyệt thực?”

Brujah: “Quản gia đã nói cho tôi biết chuyện em không chịu dùng cơm?”

“Đó là vì tôi muốn đi ngủ.....”. Cao Đại Bàn hít vào thật sâu, “Anh cho rằng lúc này là mấy giờ? Đám nhân viên ở viện nghiên cứu kia không nói cho anh biết con người là động vật buổi tối ngủ ban ngày hoạt động sao? Ba giờ sáng anh lại túm tôi ra khỏi chăn ép hỏi vì sao tôi không ăn cơm?”

Đồng chí Brujah, giờ phút này một lần nữa tin tưởng vững chắc, đuổi việc tên quản gia ngu ngốc cung cấp tin tức sai bét kia thật là đúng đắn.....[Này này cậu đang trốn tránh trách nhiệm đấy ==]

“Nếu anh thật sự muốn ‘người gây giống’ khỏe mạnh thì mau thả tôi xuống để tôi tiếp tục ngủ”. Cao Đại Bàn hất xì, lạnh lùng quay đầu đi.

Brujah do dự một chút, lặp lại một lần nữa: “Em sẽ không tuyệt thực chứ?”

“Sẽ không”. Ngữ khí Cao Đại Bàn vô cùng bình tĩnh, “Theo lời anh nói, anh cũng không phải loại người vì đối phương áp dụng thủ đoạn cực đoan mà nhượng bộ. Tôi cũng không ngốc như vậy, dùng phương pháp hủy hoại thân thể của mình để cầu xin kẻ thù. Nói sao tôi hiện tại cũng là một người mẹ, vì thai nhi tôi sẽ không ích kỷ như vậy”.

Ngài tướng quân nhẹ nhàng thở ra.....

Kẻ thù sao? Vậy cứ là kẻ thù đi. So với hoàn toàn không quan tâm, tạm thời cứ như vậy cũng đủ rồi.

Brujah ôm Tiểu Tiểu trở lại bên cạnh quan tài, lại trực tiếp lướt qua quan tài trắng, bỏ cô vào trong quan tài của mình. Sau đó bắt đầu cời nút áo, tháo áo choàng vẫn đang mặc trên người ra.....

Cao Đại Bàn ngồi yên trong chiếc quan tài lớn hơn, cứng hơn quan tài của mình, cô hơi sững sốt. “Vì, vì sao đặt tôi trong...của anh, của anh.....”.

“Là chồng em, tôi có quyền với ngủ cùng em”. Brujah thân nhiên đáp lại.

“Anh là cái gì..... Ai muốn ngủ với anh..... Đợi chút, vì sao anh lại cời quần áo?!” Cao Đại Bàn tròn tròn mắt liên tục lui về phía sau! “Hiện tại mới ba giờ sáng! Mới ba giờ! Có Huyết tộc nào ngủ sớm như vậy chứ, anh là học sinh tiểu học sao?!”

“Như vậy, tôi chờ tới sáu giờ sẽ được ngủ với em à?” Brujah dừng động tác cời áo lại, bình tĩnh hỏi.

Cao Đại Bàn lại trầm mặc

Kỳ thật mình hẳn nên thích ứng với chuyện này sớm một chút, không có ai bảo vệ, lại đánh không lại người ta. Sức mạnh chênh lệch tuyệt đối như thế cũng chỉ có thể chống đối bằng miệng, mặc đối phương muốn làm gì thì làm! Dù sao chuyện nên phát sinh sớm muộn gì cũng phải phát sinh, nếu mình không mau chóng điều chỉnh chỉ khiến cho bản thân khó chịu mà thôi.

Được, phải bình tĩnh bình tĩnh, bình tĩnh bình tĩnh.....

Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, sau đó xoay người, nhanh chóng đi ra khỏi quan tài!

Brujah ngạc nhiên nhìn Đại Bàn cuống cuống như chạy trốn, chui vào quan tài nhỏ của mình, từ bên trong cố sức đóng nắp lại.....

Mặc kệ anh ta, bình tĩnh, bình tĩnh điều chỉnh tâm tình!

Cao Đại Bàn ôm đầu rút cổ trong quan tài..... Cao Tiểu Tiểu cô chỉ là một thiếu nữ hai mươi tuổi bình thường! Làm sao có thể quen với việc mỗi ngày đối mặt một ông chồng cùng ngủ chứ?!

Kỳ thật chính cô cũng biết dù mình có phí công khóc kêu “Không chịu không chịu đâu oa oa”, hay là hành động lừa mình dối người hiện tại, đều hoàn toàn vô nghĩa. Cô cũng biết, nếu Brujah muốn, đập nát quan tài của cô túm cô ra làm gỏi bông ôm ngủ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng cô vẫn nhịn không được muốn dối gạt mình trốn tránh trong chốc lát.....

Bên ngoài quan tài truyền đến tiếng mở ra khe khẽ, Cao Đại Bàn biết trò chơi đã kết thúc.....

Nhưng nắp quan tài cũng không hoàn toàn bị hất lên hoặc là đập nát, mà chỉ đẩy ra một khe hở nhỏ nhỏ không làm cô cảm thấy bất an. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào, ôn hòa mà mang theo một chút che chở cẩn thận trấn an thú cưng bé bỏng.....

“Tôi nghĩ..... Em cũng biết hơi thở của em rất thơm, chỉ cần ôm em ngủ cũng khiến chúng tôi rất thoải mái”. Giọng nói của Brujah từ khe hở truyền vào, “Hiện tại tôi rất khát, nhưng em vừa trải qua một chuyến đi dài, trực tiếp mất máu thì không tốt cho thân thể, cho nên ngủ chung là biện pháp tốt nhất cho cả hai. Em đã không muốn, mà tôi cũng không tính nhượng bộ, chúng ta có thể làm một cuộc giao dịch chứ. Cung cấp máu tươi, hoặc là cung cấp mùi máu do em tự quyết định. Thế nào?”

Nói xong câu đó, Brujah tạm dừng một chút, tự hỏi có nên thêm định ngữ “Mỗi ngày” nữa hay không. Nghĩ nghĩ một hồi anh vẫn thôi, nếu cô ấy đã có bản năng người mẹ thì tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến sức khỏe của thai nhi. Cho nên kết quả của cuộc giao dịch này, anh ta không cần lo lắng.

Trong quan tài rất lâu sau vẫn không có câu trả lời, Brujah cúi đầu nhìn qua khe hở. Góc độ này chỉ có thể nhìn thấy lưng bàn chân của Tiểu Tiểu, những ngón chân nhỏ nhắn mượt mà dẫm trên lớp vải nhung đỏ như máu, hai màu sắc đối lập mãnh liệt kia khiến bàn chân càng trắng trong ngon miệng. Anh ta thất thần nhìn chăm chú.....

“Hôm nay..... Vẫn là máu đi.....”. Quyết định khó khăn rốt cuộc cũng từ trong khe hở nhẹ nhàng truyền ra.

Là máu sao, cũng tốt.

Brujah nhắm mắt lại xua tan những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu..... Vừa nâng tay định xốc nắp quan tài lên, đã bị bàn tay nhỏ bé từ bên trong vươn ra kéo cổ tay!

“Nhưng đừng cần, anh gọi người mang dụng cụ rút máu tới đi”. Giọng nói từ trong khe hở truyền ra không còn trúc trắc nữa mà vô cùng quyết đoán dứt khoát”.Nhu vậy không tính là làm trái giao dịch chứ?”

Đúng là không tính, dù sao mình cũng chỉ muốn được thưởng thức hương vị kia mà thôi, phương thức thu hoạch cũng không quan trọng. Brujah cúi đầu nhìn ngón tay đối phương đang khoát lên trên cổ tay mình..... Nhưng mà, vì sao lại cảm thấy hơi đáng tiếc?

Làn da cảm nhận được sự áp ép từ đầu ngón tay đối phương truyền đến, làm cho người ta không khỏi ảo tưởng đến dòng suối sinh mệnh cuộn cuộn chảy dưới tầng da thịt mỏng manh kia. Hẳn là nó cũng áp ép, mê người, tản ra mùi vị ngọt ngào như vậy?

Đợi đến khi ý thức được, Brujah phát hiện mình đang cúi đầu khê liếm cổ tay đối phương. Răng nanh đã duỗi ra, nhẹ nhàng mon man trên da thịt..... Tiểu Tiểu vốn đang kiên nhẫn chờ anh ta trả lời đại khái là quá hoảng sợ, rút phắt tay về! Sau đó đóng nắp quan tài lại!

Đồng chí Brujah bị nhốt bên ngoài cảm thấy hơi thất bại.

Lặng lẽ thờ dài đứng thẳng dậy, đưa mắt nhìn cái quan tài nhỏ kia, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng. Người đàn ông vỗ vỗ tay gọi quản gia mới tới, nghiêm mặt dặn dò:“Ngày mai quăng cái quan tài nhỏ kia đi”. Suy tư một chút, lại bổ sung thêm một câu,“Sau đó làm cho tôi một cái giường”.

.....

Người địa cầu mảnh mai bị nhốt trong lồng son, hôm nay dậy hơi trễ.....

“Ngài công tước, ngài đã trở về. Sao hôm nay lại trễ như vậy? Việc quân bận rộn lắm sao?”

“Ừ. Cô ấy dậy chưa?”

“Đã rồi, đang rửa mặt chải đầu”.

“Giường mới..... Cô ấy có thích không?”

“Chuyện này, ặc, cô ấy không nói gì cả”.

“.....”. Mặt người nào đó từ trời trong chuyển thành nhiều mây.....

“Nhưng mà cô ấy ngủ rất say, còn nằm nướng một lát, chắc là cũng thích lắm?” Quản gia mới vội vàng trấn an, “Tôi nghe nói người Địa Cầu nhất là người Hoa không thích trực tiếp dùng lời nói biểu đạt cảm tưởng, có những lúc phải nhìn vào hành động của bọn họ”.

Mặt người nào đó từ nhiều mây chuyển thành trời trong, “Ông cũng biết nhiều đấy”.

“Hắc hắc, tôi đã đi sờ nghiên cứu mượn không ít tư liệu về xem..... một nghề cho chín còn hơn chín nghề mà* ~” Quản gia mới xoa xoa tay cười nịnh nọt, “Kỳ thật nếu ngài công tước muốn cải thiện quan hệ với cô Tiểu Tiểu, không bằng cũng đọc một ít sách nghiên cứu tâm lý con người đi. Thay vì bắt buộc đối phương chấp nhận quan điểm của mình không bằng tìm hiểu suy nghĩ của đối phương trước, sau đó lại nghĩ cách gây ảnh hưởng”.

(*Nguyên văn là kiến nhất hành ái nhất hành hàm nghĩa nên yêu quý công việc và nơi làm việc của mình, hạn chế vãn nạn nhảy việc.)

Brujah dừng bước lại, “Ai đề cử ông tới nhậm chức?”

Quản gia mới sững sờ, “Ồ, là hiệp hội quản gia cao cấp Sange.....”. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Brujah, vội vàng lưu loát phun ra nửa câu sau, “Trưởng lão Tremere!”

“Đi thu dọn hành lý, ông bị đuổi”.

“Hà?! Ngài công tước! Trưởng lão cũng không có ý gì khác, chắc ngài cũng hiểu father Tremere vẫn luôn đứng về phía ngài. Không phải tôi được phái tới làm giám thị đâu.....”.

Mặc kệ những tiếng thanh minh ồn ào sau lưng, Brujah đi đến ngoài cửa phòng ngủ, lặng yên không một tiếng động đẩy cửa ra. Lại bất ngờ khi nhìn thấy bé cung trong phòng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên sofa đọc sách luật của anh ta.

Bộ dáng đọc sách của cô chăm chú như trong giờ học trước kia. Đọc cẩn thận, chậm rãi nhớ, chữ viết trong vở tròn tròn, lông mi dài rũ xuống.....

Brujah lẳng lặng đứng ở cửa trong chốc lát, mới lên tiếng: “Nếu em muốn tìm hiểu về hệ thống pháp luật trên Sange, tới hỏi tôi là được rồi. Nghiên cứu trong sách từ đâu sẽ tốn rất nhiều thời gian”.

Tiểu Tiểu đang hết sức chăm chú hiển nhiên giật mình hoảng sợ! Cô ngẩng phắt đầu lên xem ai vừa đến, sau đó mới không nói tiếng nào quay mặt đi.

Lại là loại thái độ không phản đối cũng không hợp tác này..... Brujah hơi tức giận, khóa cửa đi đến ngồi xuống sofa, cố ý kẻ sất cô. Anh ta quàng tay tựa vào lưng ghế giả bộ nhắm mắt nghỉ ngơi, cặp chân dài miên man duỗi ra liền đẩy Tiểu Tiểu vào góc không thể động dậy.

Anh ta chờ cô bực bội đẩy anh ta hoặc là mở miệng bảo anh tránh ra.

Nhưng cô vẫn im lặng ngồi nguyên tại chỗ, tiếp tục lật sách như cũ.

Trong phòng nhất thời khôi phục yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng lật sách sột soạt thỉnh thoảng vang lên, cùng với tiếng hót của một loài chim không biết tên từ ngoài cửa sổ mơ hồ vọng đến, uyển chuyển dịu dàng, ngay cả không khí cũng yên ắng lạ thường. Những mảng kính màu trên ô cửa sổ dài sát đất hắt bóng xuống tấm thảm, làm cho cả phòng tràn ngập sự bình thản thoải mái đến khiến người ta buồn ngủ sau giữa trưa.....

Brujah đột nhiên phát hiện mình rất thích loại cảm giác này.

Anh ta không phải loại đàn ông thích đồ dành phụ nữ, khi có bạn tình bình thường cũng chỉ có đối phương lưu luyến quấn lấy anh làm nũng. Đa số phụ nữ Huyết tộc hoặc là mạnh mẽ kiên cường hoặc là tràn ngập cá tính, khi ở cùng nhau thường không có thời khắc im lặng như vậy. Tình dục là để phát tiết dục vọng, nhưng nếu thật sự muốn thả lỏng thì chỉ có thể ở một mình.

Nhưng lúc này, anh ta lại phát hiện lẳng lặng bên nhau như vậy cũng không tệ lắm.

“Này..... Tôi ở Tinh cầu Sange cũng xem như là một công dân có quyền hoàn toàn kiểm soát hành vi của mình chứ?”

Giọng nói nhỏ nhẹ của Tiểu Tiểu vang lên, giống như hư ảo, làm cho Brujah hoảng hốt phản ứng lại. “Em hỏi việc này để làm gì? Em là người gây giống, thân phận cao hơn quý tộc bình thường, đừng so sánh mình với bình dân”.

“Thật không? Tốt lắm”. Cao Đại Bàn cố sức bưng quyển sách da khổng lồ kia qua, chỉ cho Brujah xem hai hàng chữ, “Hiến pháp Huyết tộc trên tinh cầu Sange quy định: Người có được quyền hoàn toàn kiểm soát hành vi của mình thì tự do thân thể không chịu hạn chế, ý nguyện công dân cũng không

chịu cường chế..... Cho nên, anh không có quyền nhốt tôi. Cho dù trên danh nghĩa pháp luật anh là ‘chồng tôi’ cũng không được!”

Brujah mặt không đổi sắc, vừa đưa tay giúp cô nâng quyển sách giấy cộp kia vừa thần nhiên nói:“Tôi đâu có nhốt em, không có cánh cửa nào ở đây khóa cả. Chỉ cần em có thể đi ra ngoài, thì bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi”.

“....”, Cao Đại Bản chăm chú nhìn anh ta trong chốc lát, oán hận ném sách qua một bên, buồn bực than thở:“Đừng tưởng rằng thành ‘chồng’ là giỏi lắm, ‘Ngoại tình’ mới là đặc sản của Địa Cầu đó!”

Ngày hôm sau, cảm [Báo cáo điều tra về lịch sử hình thành và ý nghĩa của từ “Ngoại tình” trong ngôn ngữ Địa Cầu] do sở nghiên cứu trình lên dài đến đến mười lăm trang, đức ngài Brujah cười khò..... Sinh vật như vậy làm sao có thể không đóng cửa?

Kỳ thật anh ta biết rõ, với lực tay của cô cho dù toàn bộ cửa trong thành không khóa, cô cũng đẩy không ra. Đừng nói chỉ đến những chướng ngại như hệ thống máy theo dõi và thị vệ tuần tra rải khắp thành. E rằng cô khó mà trốn nổi.

Mọi cánh cửa trong thành Ventrue đều mở ra vì cô, mà mọi cánh cửa trong thành Brujah lại đóng chặt cũng vì cô.

Anh ta nói láo, kỳ thật anh ta rất muốn giam cô vào lồng vĩnh viễn.

.....

Hôm nay người đẹp trong nhà vàng dậy trễ.....

“Ngài Công tước đã về ạ, đi thị sát vất vả rồi”.

“Ừm. Gần đây cô ấy làm cái gì?”

“Ngủ, ăn cơm, trồng cây”.

“Trồng cây?”

“Đúng vậy, cô Tiểu Tiểu muốn tự tay gieo trồng một vài chậu hòa, hình như là để giết thời gian”.

“Đã kiểm tra mức độ nguy hiểm chưa?”

“Đạ rồi, chỉ là một ít được thảo để xông hương bình thường , không có gì nguy hiểm”.

“Ừ. Vậy cô ấy đâu rồi?”

“Đạ, cô Tiểu Tiểu đang tắm. Nếu Công tước đi ngay bây giờ có thể bắt kịp năm phút cuối cùng”.

“....”.

“Thành thật xin lỗi, tôi lỡ lời..... A, ngài công tước, ngài đi chậm một chút.....”.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Lấy máu lần thứ năm mươi: Nhưng người đẹp có để cho anh giấu hay không, lại là một chuyện khác.

Bảo vật giấu kín thành sâu

Người vào mở cửa quay đầu khép ngay

Chỉ cần một phút lơ tay

Niềm vui biến mất chỉ tày một gang

Hỏa long canh giữ đàng Đông

Thêm con rồng nước đừng mong lên vào

Bảo vật nằm tít trên cao

Tơ nhung lót dưới áo bào phủ trên

Thủy tinh làm khóa chênh vênh

Giật mình cửa mở buồn tênh mất rồi

Một rồng bay vút lên trời

Rồng kia say ngủ biết đời nào hay

Lông chim tung tóe như mây

Nhưng tơ bị gió cuốn bay đi rồi

Có ai thì thăm với tôi

Thành sâu vật báu đợi tôi đến tìm

(Myu: Mình đã cố gắng hết sức để chuyển thành thơ cho có vần điệu, nhưng mà chỉ được thế này. Ca này khó quá Q_O)

Chậm rãi bước lên cầu thang xoắn, yên lặng đẩy cánh cửa khảm đầy đá quý ra, phía sau không còn là căn phòng với cách bố trí quen thuộc suốt ba ngàn năm nữa.

Trần nhà hình mạng nhện màu đỏ sậm dát bạc bị đổi thành hình vòm màu trắng nhẹ nhõm, đèn thủy tinh khổng lồ tinh xảo thành quả cầu huỳnh quang tỏa sáng nhu hòa như ánh nắng tự nhiên. Sàn nhà màu đen trang nghiêm được trải thảm nhung trắng, hai bình hoa hình đầu lâu bằng kim loại lạnh băng cũng bị một loạt bồn hoa đào đang kết nụ thay thế.....

Phòng ngủ luôn nặng nề như không khí trong quan tài của ngài công tước Brujah, lúc này sau công cuộc sửa sang bỗng trở nên bừng bừng sức sống, còn trần ngập hơi thở nữ tính hiếm thấy. Tất cả những thứ này, đều vì đồng chí bảo vật: Hoa văn hoa lệ xem lâu sẽ mỏi mắt, màu sắc tối quá nhìn lâu sẽ gây áp lực, phòng quá lạnh quá cứng ở lâu sẽ mệt mỏi.

Mà cảm xúc của phụ nữ có thai rất là quan trọng, cho nên công trình cải tạo này không cần đồng chí chủ nhà phê chuẩn. Sau khi hội trưởng lão xét duyệt, quốc khố tình nguyện chi tiền liền dứt khoát tiến hành.....

Mùi hoa nhàn nhạt tràn ngập trong phòng, từng cơn gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào qua cửa sổ. Sau khi bị tăng phòng hộ triệt tiêu tất cả hơi lạnh thì chỉ còn lại cảm giác tươi mát ôn hòa. Gió mát liên miên chậm rãi phát qua, lúc này Tiểu Tiểu đang ngồi trên ghế salon, nửa tựa vào nệm êm. Sách vở chồng chất trên đầu gối, một tay cô đề lên quyển sổ, tay kia thì nằm vãi phiến lá không biết hái từ đâu, nghiêng đầu qua một bên ngủ gà ngủ gật.....

Brujah đứng yên nhìn cô, cười khê triu mến. Anh nhẹ nhàng đưa tay đóng cửa, chậm rãi đi qua cúi đầu nhìn nhìn mấy quyển sách trên đầu gối cô. Sau khi xác định đó chỉ là những quyển sách làm vườn bình thường liền nhẹ nhàng cất đi. Liếc mắt nhòm vào sổ của cô, trong đó là những ký tự kỳ quái mà anh ta không hiểu, còn có những tranh vẽ ngô nghê, đường nét quá mức đơn giản không nhìn ra là gì.

Con người là loại sinh vật làm việc gì cũng không chuẩn xác, thậm chí vẽ tranh cũng xiên xiên xẹo xẹo. Brujah hoàn toàn không thể lý giải chuyện này. Nếu bảo Huyết tộc vẽ một sơ đồ đơn giản thì dù anh ta hay là Ventruie đều có thể vẽ một khẩu súng tự động lập thể theo nguyên lý thấu thị với tỉ lệ thu nhỏ chính xác trên giấy. Anh ta từng làm như vậy một lần, kết quả bị cô đánh giá là “Không thú vị chút nào”.

Tiêu chuẩn “Thú vị” của con người anh ta thật sự không hiểu nổi.

Lật lật sổ, cũng không có nhiều ghi chép mới, đa số vẫn là những bài học lúc trước. Quân gia mới tuyển đã đề nghị đưa quyển sổ ghi chép chứng kiến thời kì hòa thuận duy nhất của hai người đặt ở nơi Tiểu Tiểu có thể nhìn thấy. Để gọi nhớ đến quãng thời gian tốt đẹp đó, nghe nói làm vậy có thể ảnh hưởng đến thái độ đối đãi với đối phương trong hiện tại vì con người là loại sinh vật rất dễ bị trí nhớ ảnh hưởng. Brujah ngầm đồng ý, chỉ nhắc nhở quân gia tiện tay xé hết bài học những môn khác đi.....

Tiểu Tiểu quả nhiên chú ý tới quyển sổ này, hơn nữa quả thật cũng dùng nó [bởi vì không có sổ khác dùng =], cũng thật sự xem lại những nội dung trước đây [chủ yếu là vì nghi hoặc sao sổ đột nhiên mỏng đi =], nhưng hiệu quả cải thiện quan hệ..... đến nay vẫn chưa thấy gì.

Thất bại bỏ sổ qua một bên, đồng chí Brujah buồn bực ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tiểu. Một tay chống đầu, híp mắt ngắm nghía cô gái khó nuôi này..... Cô vẫn không thèm quan tâm đến anh ta, cũng không chịu ngủ cùng anh. Thà chọn phương thức rút máu đau đớn cũng không muốn tới gần anh ta nửa bước.

Brujah cảm thấy chưa đủ. Rõ ràng cô đã về tay anh, vì sao vẫn cảm thấy không đủ? Chẳng lẽ anh không chỉ muốn máu của cô sao? Không phải anh chỉ quyến luyến hương vị thơm ngọt chảy qua cổ họng đó sao?

Hóa ra bảo vật không phải chỉ cần dùng nhung tơ bao bọc, dùng áo lông ngỗng phủ lên là đủ.

Những người cất giấu bảo vật, rốt cuộc họ muốn gì?

Lại một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, khiến những sợi tóc bên má của Tiểu Tiểu bay lên hạ xuống trên bờ môi cô. Brujah nhìn chăm chăm sợi tóc mềm kia trong chốc lát, nâng tay đóng cửa sổ lại. Ngón tay lại lướt qua khuôn mặt đối phương, hất sợi tóc nghịch ngợm quanh quẩn bên khóe miệng kia đi. Đôi môi lạnh băng lại thay thế nó, từ từ hạ xuống.

Cho dù không dám dùng sức, cũng cảm nhận được sự trơn mềm thơm ngát trên làn môi.

Không được, người này thật sự quá giống đồ ăn rồi, luôn làm cho người ta thèm thuồng không thôi.

Cắn chặt hai chiếc răng nanh đang duỗi dài Brujah xoay đầu đi, cực kỳ thất vọng về sự tự chủ của mình. Bờ vai bỗng nhiên lại trĩu xuống, mùi hương ấm áp phát qua căn cổ, cảm giác mượt mà cũng nhẹ nhàng cọ qua sườn mặt.

Cô mơ mơ màng màng ngủ, mắt nhắm bằng nên ngã người về phía anh ta. Cái đầu nhỏ nhỏ hơi cúi xuống, dựa vào bờ vai anh ta say ngủ.

Không thể động đây, Brujah nghĩ, cứng đờ thẳng tắp ngồi nguyên tại chỗ, vẫn duy trì vị trí bả vai để cô tựa đầu lên.

Không thể động đây. Chỉ cần động đây cô ấy sẽ tỉnh. Vừa tỉnh, sẽ chạy mất.

Sắc trời dần dần sáng lên, ánh nắng bên ngoài càng lúc càng mãnh liệt, xuyên qua cửa sổ bao phủ lên hai người một đen một trắng. Trong nắng sớm, tất cả đều âm ảm lạ thường, dường như cả nhiệt độ cơ thể cũng dần dần tăng lên.

Brujah trầm mặc nhắm mắt lại, hai bóng người ngồi yên bên nhau, thật lâu, thật lâu.

.....

Brujah vốn tưởng rằng Tiểu Tiểu làm vườn chỉ để giết thời gian nhưng cô lại làm rất nghiêm túc. Những cây non gầy yếu dưới bàn tay tỉ mỉ chăm sóc của cô cũng ngày càng khỏe mạnh, bắt đầu mọc lá kết nụ.

Brujah cho rằng nếu cô thích hoa cỏ thì không cần cố sức như vậy, nhà kính trong vườn hoa bất cứ lúc nào cũng rộng mở vì cô. Nhưng hình như Tiểu Tiểu lại không cảm thấy hứng thú với nhà kính, cô tình nguyện hai tay lấm lem bùn đất cũng muốn tự mình vun trồng. Thậm chí còn quan tâm ghi chép quá trình trưởng thành của thực vật hơn cả việc mình có ăn cơm đúng giờ hay không.

Người của viện nghiên cứu báo cáo với ngài công tước, loại hành vi này có tên là “Dời tình”. Khi không thể làm chuyện muốn làm, không thể gặp người muốn gặp, hành động bị áp lực con người sẽ có khuynh hướng làm một chuyện gì đó trong phạm vi cho phép. Dốc sức cố gắng để nhìn thấy thành quả, cũng đạt được sự an ủi tâm lý. Hơn nữa bình thường sẽ làm rất chăm chú. Đó kỳ thật là một loại biểu hiện trốn tránh sự thật.

Brujah cũng không cảm thấy Tiểu Tiểu có khuynh hướng muốn chạy trốn sự thật. Nhưng nếu cô đã bắt đầu nhận mệnh lệnh dời sự chú ý vào việc khác mà không dành cả ngày để nhớ đến Ventue thì đã mừng lắm rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế, người cũ sớm muộn gì cũng bị người mới vô tình thay thế. Nếu suy nghĩ của người gây giống có thể thay đổi thì đó cũng là một liều thuốc giảm đau tốt nhất cho chính bản thân cô.

Hôm nay, khi nụ hoa trong chậu của Tiểu Tiểu nở rộ, Brujah mang kết quả phiên tòa của Ventue đến.

“Đã quyết định ngày mai hành hình”. Anh ta liếc nhìn cô, “Em muốn đi xem không?”

Tiểu Tiểu quay đầu lại hơi kinh ngạc hỏi: “Tôi có thể đi sao?”

“Bởi vì sẽ xử quyết công khai ở thánh địa nên chỉ cần là quý tộc Thánh Huyết tộc đều có thể đến dự”. Brujah thân nhiên nói.

Tiểu Tiểu thất vọng quay lại đầu đi, than thở: “Tôi cũng không phải là Thánh Huyết Tộc.”

“Em là bạn đời của tôi, cho nên quyền quyết định em có được tham dự hay không chủ yếu là ở tôi”. Brujah cười bỏ móc cài trên vai, cởi áo choàng ra, chậm rãi đi đến sau lưng cô, “Em muốn đi sao?”

Tiểu Tiểu im lặng. Brujah khẳng định là không muốn nghe cô nói “Muốn đi”, nếu cô trả lời như vậy, nói không chừng anh ta sẽ không cho cô đi. Nhưng nếu cô trả lời “Không muốn đi” thì một chút hy vọng cũng không còn? Làm sao bây giờ. Cô rất muốn đi, cho dù chỉ có thể gặp mặt một lần cuối cùng cũng tốt.

Brujah rũ mắt nhìn cái gậy nơ nà lộ ra khi cô cúi đầu tự hỏi, da thịt mềm mại trong suốt, làm cho người ta rất muốn hôn lên. Nhưng chỉ cần anh tới gần, cô sẽ bỏ chạy mất. Mà thân thể cô hiện tại rất quý giá, anh ta lại không thể dùng sức mạnh ép buộc. Huống chi, anh ta cũng không muốn nhìn thấy cô khổ sở, không tình nguyện nằm bên cạnh mình.

“Không có gì để nói sao?” Thu hồi tầm mắt, Brujah xoay người tháo kiếm ra, bắt đầu cởi bỏ áo khoác, “Em không có hứng thú thì càng tốt, như vậy tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Tôi muốn đi”. Giọng nói của Tiểu Tiểu từ sau lưng truyền đến. Vươn tay túm lấy áo khoác đã cởi hơn phân nửa của Brujah, cô ngửa đầu nhìn anh ta, nhẹ giọng khẩn cầu: “Xin anh mang tôi cùng đi”.

Brujah rũ mắt xuống chăm chú nhìn cô thật lâu, thân nhiên nói: “Em định dùng cái gì để trao đổi?”

Bàn tay Tiểu Tiểu đang túm ống tay áo lập tức cứng đờ theo bản năng.

Giữa trưa ngày hôm sau, Thánh Huyết tộc tề tụ tại thánh địa bên ngoài đế đô Sange.

Đây là thời khắc ánh mặt trời chói chang nhất, là thời điểm giữa trưa mà con người hay buồn ngủ cũng là đêm khuya tất cả quý huyết đều hôn mê tuyệt đối không ra cửa. Hành hình dưới thái dương, là nghi thức chỉ có Thánh Huyết tộc mới có thể tham gia. Cho dù bị cướp đoạt thân phận quý tộc thì về khốn đốn của Thánh Huyết tộc cũng không để giới bình dân thấy, đây đại khái chính là lòng tự trọng kỳ quái của quý tộc chẳng.

Lúc Tiểu Tiểu theo Brujah đến, trong thánh địa đã đứng không ít quý tộc. Đám người đông nghìn nghịt yên lặng như tờ, mái tóc bạc trông mắt đỏ cao ngạo lạnh nhạt rất hài hòa với bối cảnh nghĩa địa cổ xưa tĩnh mịch xung quanh. Khí chất âm u hoa lệ đặc trưng của quý huyết hoàn toàn áp đảo sức sống bừng bừng của thực vật chung quanh, làm cho Tiểu Tiểu không thể nhớ ra vẻ xinh đẹp của nơi này khi cô và Ventruie tuyên thệ kết hôn lúc trước

Tiểu Tiểu hơi cúi đầu, nâng tay sửa sang cổ áo, những đường thêu bằng chỉ bạc như ẩn như hiện che đậy vết cắn bên gáy.....Sự xuất hiện của cô hấp dẫn tất cả mọi người. Bó hoa cô dâu mềm mại trong tay cô gói loài người mảnh mai cùng làn váy trắng như tuyết phía sau vờn bay trong gió hoàn toàn không hợp với bầu quý đen thẫm đỏ máu kia.....

Vào những trường hợp trang trọng, Huyết tộc luôn luôn mặc màu đen, áo trong nổi bật đỏ tươi như máu. Cầu vai cao ngất, bảo thạch hoa lệ kết hợp với làn da tái xanh móng tay nhọn hoắt và dung nhan tuấn mỹ, đàn sinh vật này giống như những môn đồ của bóng tối, hùng mạnh xinh đẹp mà ma quái, hoàn toàn đối nghịch với ánh nắng rực rỡ bên ngoài.....

Rõ ràng là người của hai thế giới, vì sao mình lại trở thành người yêu với một thành viên trong nhóm người này? Có đôi khi Tiểu Tiểu tự hỏi như vậy.

Bọn họ lạnh lẽo liếc mắt nhìn cô cô, ánh mắt khát vọng từ khe hở giữa áo choàng và cổ áo cao ngất áo truyền tới làm cho người ta rùng mình ớn lạnh, vừa ngạo mạn lại vừa tham lam không thể sinh ra chút hảo cảm nào. Ngay cả người đàn ông đang đứng bên cạnh cầm chặt tay cô cũng lạnh lùng băng giá đến nỗi không ai muốn tới gần. Làm sao có thể nhìn trúng một đối tượng nguy hiểm như vậy chứ?

Nhưng trong khoảnh khắc Ventruie xuất hiện, tất cả nghi vấn đều được đề ra sau đầu.....

Cần gì phải có lý do, bởi vì Ventruie chỉ là Ventruie mà thôi.

Dù đã trải qua cuộc chém giết bất bớ quy mô lớn, dù bị cướp đoạt toàn bộ thân phận trở thành tù nhân, nhưng khi anh xuất hiện trước mặt mọi người vẫn mang bộ dáng thân vương phong tư xuất chúng oai phong hùng mạnh như trước! Mái tóc bạc hoa lệ, gương mặt nghiêng thiên thần, thân hình cao lớn rắn chắc..... Dù hai tay bị trói ngược sau người cũng không hề ảnh hưởng đến bước chân thong dong và nụ cười thờ ơ của anh. Tầm mắt lười biếng giống như đang tuần kiểm binh lính của mình dạo qua toàn trường! Mặc kệ đám quý tộc lúc trước có kí tên vào bản cáo trạng hay không, dưới ánh mắt đó đều cúi thấp đầu xuống theo bản năng..... Sự khuất phục của Huyết tộc với sức mạnh đối lập gần như là trời sinh.

Mà khi tầm mắt của Ventruie giao nhau với Tiểu Tiểu thì bỗng ngập ngừng giằng co trong nháy mắt. Đồng tử anh hơi co lại, yên lặng bất động.

Anh ta nhìn cô, khóe mắt dần dần hiện lên ý cười, nhẹ nhàng mở miệng nói câu gì đó.

Tiểu Tiểu không nghe rõ nhưng sắc mặt các quý tộc chung quanh lại đồng loạt thay đổi.

Ventruie dừng chân lại, đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng nhìn về hướng cô. Binh lính áp giải sau lưng anh ta nhìn nhau, cũng không dám hành động sỗ nổi chỉ ngửa đầu nhìn về phía ba vị trưởng lão trên đài cao.....

Tiểu Tiểu bỗng nhiên hiểu được, đây là thời gian anh tranh thủ cho cô, mà khoảng thời gian này sẽ không nhiều lắm.

Cô cúi đầu thực hiện bước cuối cùng trong kế hoạch đã chuẩn bị lâu nay, vung tay ném bó hoa cô dâu vào chậu lửa trên đài hiến tế, sau đó không chút do dự chạy về hướng Ventruie.....

Brujah đứng sau vệt vàng túm lấy cổ tay cô, cô hét ra, bước chân càng gấp gấp hơn chạy về phía ông xã của mình.....

Brujah kinh ngạc nhìn tay mình, từ trước đến nay chưa bao giờ anh bắt hụt cô! Tà váy màu trắng mềm mại lướt qua đầu ngón tay Brujah, giống như một con bướm bay vút đi, như mộng như ảo.....

Brujah ngẩng đầu lên, tầm mắt từ từ thấp xuống..... Không, không chỉ anh ta, tất cả mọi người chung quanh đều đồng loạt ngã xuống! Bao gồm cả Ventruie.

Nhưng cô vẫn mãi miết chạy tới, lướt qua một đám quý tộc áo đen, chạy đến bên cạnh chồng mình, vơn tay ôm cổ anh, ngửa đầu hôn lên bờ môi của anh ta..... Sau đó, Ventre vốn đã cứng đờ ngã xuống, không thể nào mở miệng đột nhiên lại cười khê, dịu dàng hôn lên hai má của cô nhẹ giọng hỏi:“Em làm cách nào vậy?”

Đúng vậy, cô đã dùng cách gì?

Lông chim tung tóe như mây

Nhưng tơ bị gió cuốn bay đi rồi

Có ai thì thăm với tôi

Thành sâu vật báu đợi tôi đến tìm

.....

Brujah ghét nhất là bài đồng dao này. Anh ta luôn luôn không thích những thứ mơ hồ không rõ ràng, ví dụ như, căn bản không có ai biết bảo vật rốt cuộc đã bị người nào trộm đi?

Nhưng ngay lúc này, anh ta bỗng nhiên nhớ tới cảm tưởng của Tiểu Tiểu khi đọc bài đồng dao này.

Cô nói: Ai nói bảo vật nhất định đã bị người ta đánh cắp ? Ai nói bản thân bảo vật không thể tự mình trốn chạy?

Cô hôn chồng, nhẹ giọng trả lời: “Lần này, có lẽ đã đến lượt em cứu anh rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lấy máu lần thứ năm một: Mấy chuyện xấu như cướp ngực cần tổ chất làm người xấu thật nổi trội, cùng với nhiệt tình phá hoại thật dồi dào!

Đồng chí Đặng Tiểu Bình, người tiên phong cách mạng đã dạy chúng ta: Khoa học công nghệ là lực lượng sản xuất!

Con người chiến thắng cọp răng kiếm* nhờ vào công cụ. Người Địa Cầu đẩy ngã Huyết tộc là dựa vào quỹ kế, a nhầm rồi! Ý tôi là khoa học công nghệ.....

(*Cọp răng kiếm: hình dạng giống hổ thời nay nhưng răng rất dài. Sống ở cuối thế kỷ thứ ba đầu thế kỷ thứ tư.)

Có lẽ mọi người đã quên mất một chuyện đồng chí Cao Đại Bàn của chúng ta, đã từng là đệ tử của nhà hóa học kiêm dược sĩ Old. Loại hành vi chế thuốc thủ công phi pháp quy mô nhỏ này, người nào đó khá là thuần thực..... Mà đồng chí Old lại chuyên cung cấp thuốc viên lưu thông máu cho bộ tộc Assamite trong biển cát. Hiểu biết sâu sắc về những loại thuốc có thể ngăn cản tình trạng tứ chi cứng ngắc của Thánh Huyết tộc, đồng thời cũng rành rẽ loại thuốc nào sẽ gia tăng tình trạng đó!

Tuy rằng Cao Đại Bàn bị nhốt trong thành thì không có điều kiện để tinh luyện thuốc, nhưng mọi người đừng quên, đồng chí Đại Bàn còn có vị sư phụ thứ hai. Bác sĩ vũ trụ Ammon người AmmonRah, bậc thầy Phản phác quy chân**! Đó là một chủng tộc trâu bò chỉ dùng hương trầm và băng vải đã sáng tạo ra mấy ngàn năm lịch sử của Ai Cập! Biến những nguyên tố hoá học thành những loại được thảo tâm thường đúng là sở trường của bọn họ .

(**Phản phác quy chân: điểm cao nhất chính là điểm xuất phát, cái phức tạp nhất cũng có thể quy về đơn giản nhất.)

Hai bồn hoa Cao Đại Bàn vun trồng có một loại là cỏ Uzi dài xanh bông trắng, thoát nhìn giống như cây cảnh bình thường. Một loại là hoa nhỏ bình dân thoát nhìn rất giống hoa baby.....

Nhưng khi hai loại thực vật này trưởng thành, trải qua chiết xuất và hỗn hợp, dưới tác dụng của nhiệt độ sẽ sinh ra mùi hương khiến tứ chi Huyết tộc cứng ngắc nghiêm trọng!

Thủ đoạn ném hoa cô dâu vào lửa tuy rằng hơi đơn giản nhưng vẫn rất hiệu quả. Huống chi khứu giác của Huyết tộc linh mẫn hạng nhất, bất hạnh thay nó cũng có nghĩa là khi bọn họ cứng đờ ngã xuống cũng nhanh nhẹn lưu loát bậc nhất.....

Đại Bàn: “Mọi chuyện là như vậy đấy. Em thông minh không?”

Ventru: “Ừm, thông minh..... Mà cái tên tiên phong cách mạng kia là ai vậy?”

Đại Bàn: “Đó không phải trọng điểm = =”

Ventru cười khẽ lộ ra chiếc lá bị cắn nát trên đầu lưỡi, “Nói vậy lá cây này chính là thuốc giải?”

Đại Bàn gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: “Vì sao anh có thể vừa nói vừa nhè ra mà không cắn trúng lưỡi?”

Venture: “Đó không phải trọng điểm”.

Đại Bàn: “Bình thường trong thiên nhiên những thực vật có độc thì thuốc giải đều chiết xuất từ chính bản thân nó hoặc sinh trưởng gần kề bên nó. Lá cây này chính là một loại dây leo ký sinh trên hai hoa gốc cỏ ban đầu”.

Venture: “Hèn gì em lại chủ động nhiệt tình hôn lưỡi trước công chúng, tôi còn tưởng rằng vì tiểu biệt thăng tân hôn*** chứ, thì ra chỉ vì muốn dứt lá cây cho tôi sao.....”.

(***Vợ chồng xa nhau một thời gian ngắn thì khi gặp lại còn nồng nàn hơn cả đêm tân hôn.)

Đại Bàn: “Tiếng Hán của anh tiến bộ không ít nha”.

Venture: “Bị giam giữ nhiều ngày rất nhàm chán, nên tôi mới tùy tiện đọc quyển từ điển Hán- Sange do Lanka biên soạn. Thời gian không nhiều lắm nên chỉ nhớ không đến 90% thôi”.

“= =.....”. Đại Bàn, không cam lòng yếu thế: “Em, em trông được hai loại cây!”

Venture an ủi: “Ừ, giỏi~”

Đại Bàn buồn bực tiếp tục cứu công chúa.....

“Cái còng tay này sao kỳ vậy?! Trông có vẻ mỏng manh như vậy mà sao lại giật không ra!”

Venture: “Nó do ba vị trưởng lão tự mình khóa, nếu để em kéo một cái là ra thì bọn họ biết giấu mặt vào đâu”.

Đại Bàn: “Vậy phải làm sao bây giờ? Anh có thể tự mình gỡ ra không? Loại khóa này không dùng được lâu, chúng ta phải nhanh lên!”

Venture cúi đầu nhìn cô, không lên tiếng.

Cao Đại Bàn hiểu được ý anh. Cô sớm nên nghĩ đến, nếu thoát được anh ta đã sớm chạy, còn chờ cô tới cứu sao?

Những sợi tơ màu lam sẫm ẩn hiện trên hai bàn tay tái nhợt của Venture giống như những hoa văn phong ấn, mỏng manh như cánh ve lại không thể phá vỡ! Ngón tay Cao Đại Bàn vừa hơi dùng sức một chút nó đã cắt sâu vào da! Những giọt máu theo sợi tơ chảy xuống, thấm vào trong đất.....

“Quá lãng phí.....”. Venture thấp giọng lầm bầm, ngồi xuống khẽ liếm ngón tay cô. Động tác nhu hòa tao nhã giống như đang thưởng thức bữa trà chiều, hoàn toàn không có vẻ lo lắng của kẻ đào vong.

Cao Đại Bàn tức giận: “Hiện tại là giờ ăn cơm sao?! Anh không định chạy trốn à!”

Động tác của Venture dừng lại, chậm rãi giương mắt nhìn cô: “Bây giờ, chúng ta làm sao để chạy trốn đây?”

Cao Đại Bàn tạm dừng một chút, kéo kéo chân váy, “Ồ..... Bởi vì đột ngột có cơ hội tham dự buổi hành hình nên em cũng chưa chuẩn bị chu đáo lắm..... Kỳ thật hai loại cỏ này là em trồng để bản thân chạy trốn..... Em chỉ nghĩ, đầu tiên cứ làm những người khác tê liệt, sau đó cứu anh ra, sau đó hai người chúng ta chạy thoát..... Về phần chạy trốn như thế nào em vẫn chưa nghĩ kỹ, hơn nữa em cũng không ngờ anh lại bị còng không mở được..... Chẳng lẽ còng này không có chìa khóa sao?”

Venture: “Còng này do ba vị trưởng lão khóa, chìa khóa dĩ nhiên là ở chỗ bọn họ”.

Cao Đại Bàn xoay người, về mặt dữ tợn túm áo trưởng lão Tremere đe dọa! “Biết điều thì giao chìa khóa ra cho bà!”

Venture: “Khụ khụ! Rất thuận thực.....”.

Trưởng lão Tremere lúc này ngoại trừ đôi mắt ra thì cơ thể hoàn toàn không động đậy được, nhưng vẫn cố gắng phất đầu quăng một ánh mắt khinh bỉ cho đồng chí Đại Bàn..... Thổ phỉ Bàn xấu hổ muốn dộn thổ!

Venture bật cười ra tiếng: “Quên đi, cô bé ngốc..... Nếu vừa bị uy hiếp đã khuất phục ngay thì không phải Huyết tộc nữa rồi. Vấn đề này liên quan đến tôn nghiêm, cho dù phải trả giá bằng tánh mạng cũng sẽ không nhượng bộ. Quý tộc rất cứng đầu với những việc như vậy, nhất là mấy ông lão ngoan cố này. Thay vì lãng phí tinh lực với ông ta, không bằng lại đây để tôi hôn em một lát ~”

Cao Đại Bàn buồn bực thả ngài trưởng lão ra, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định giở trò một phen. Cô không tìm được chìa khóa lại moi ra được một đồng đồng châu báu không biết có phải vừa nhận hối lộ hay không. Còn có bộ gương lược trang điểm nhỏ và kim chỉ, ghê tởm nhất là một đồng khăn tay rửa ren kiểu con gái..... Trưởng lão Tremere nhìn chằm chằm đồng đồ dùng cá nhân của mình mà hai mắt đỏ ngầu! May mà Huyết tộc ngã xuống đất bốn phía đều đã cứng ngắt tê liệt nếu không phải e là nhìn cười đến cơ mặt run rẩy! Chỉ có đức ngài Venture xấu xa ngồi cạnh cười cực kỳ lớn tiếng.....

“Thật sự không có.....”. Lục soát nửa ngày khiến ba vị trưởng lão gần như ở trần, Cao Đại Bàn rầu rĩ đứng lên, nhìn bó hoa cô dâu sắp cháy hết, khẽ nhủ thầm, “Làm sao bây giờ, sắp cháy hết rồi..... Cứ tiếp tục như vậy, sau khi khói tan hết bọn họ sẽ khôi phục khả năng hành động. Nhưng nếu mở lớp

màng phòng hộ của thánh địa ra có không khí lọt vào, bọn họ cũng sẽ phục hồi. Mà tay anh lại không cỡi trời được..... Cho dù có thể rời khỏi thánh địa thì kế tiếp phải làm sao? Vừa rồi lúc em tới nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều binh lính mà chúng ta chỉ có hai người.....”.

Ventruie lắng lắng nghe cô than thở, từ đầu đến cuối ánh mắt anh ta vẫn bình tĩnh giống như đã sớm biết kế hoạch của cô không chu toàn, biết đây chỉ là một hy vọng tồn tại trong giây lát.

Cao Đại Bàn thật sự suy sụp. Thì ra làm anh hùng cứu người đẹp cũng không dễ dàng như vậy. Không phải ai cũng có thể làm ma vương cướp công chúa bỏ trốn.

Mấy chuyện xấu như cướp ngục cần một kế hoạch cẩn mật, cần sự gan dạ sáng suốt hơn người, cần tố chất làm người xấu thật nổi trội, cùng với nhiệt tình phá hoại thật dồi dào!

Chỉ dựa vào chút thủ đoạn trời cho của dân thành thì, dưới tình huống tin tức bết tắc không có ai giúp đỡ, muốn qua mặt đám Thánh Huyết tộc này mang một thân vương chạy thoát quả nhiên là quá ngây thơ rồi.....

Cao Đại Bàn cúi đầu, ủ rũ quay lại bên cạnh Ventruie, mềm nhũn dựa vào lòng anh ta thì thào:“Thành thật xin lỗi. Em thật là ngốc.....”.

Giọng nói của Ventruie từ trên đỉnh đầu truyền đến,“Em muốn cứu tôi, với tôi mà nói thì đó đã là niềm vui lớn nhất rồi”.

Cao Đại Bàn:“Sao em không thấy anh vui chỗ nào nhi.....”.

Ventruie hôn lên tóc cô, giọng nói dịu dàng tiếp tục từ trên đỉnh đầu vọng xuống, Ventruie cười khẽ:“À..... Tôi thật sự rất vui — vui đến mức có thể làm như không thấy dấu vết trên cô em~”

Đại Bàn bật dậy như điện giật! Theo bản năng nâng tay kéo kéo khăn che cổ!“Cái này, cái này là.....”.

Ventruie mỉm cười, cắt ngang lời giải thích của cô, chỉ nhẹ giọng nói:“Lại đây hôn tôi”.

Đối phương dùng biểu tình nghiêm trang nói những lời dụ dỗ như vậy, khiến Cao Đại Bàn đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Vội vàng nhìn quét quanh một vòng, ngượng ngùng đưa mặt lại, cô do dự giữa đầu nhắm mắt khẽ chạm vào môi Ventruie.....

Ventruie lắng lắng tiếp nhận nụ hôn ngượng ngùng của cô, không đáp trả kiểu mưa rền gió dữ như ngày xưa chỉ ngoan ngoãn thưởng thức đến cuối cùng. Thẳng đến khi môi Tiểu Tiểu môi rời đi, mới khẽ cúi người hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói:“Hiện tại tôi không thể ôm em, em tới ôm tôi một cái đi.....”.

Cổ họng cô nghẹn nghẹn, vươn tay ôm chặt lấy anh ta

“Em sẽ chờ tôi chứ?”

“Tuyệt đối không chờ”.

“Tôi sẽ không ngủ lâu lắm đâu..... Chắc chắn là vậy”.

“Dù vậy cũng không chờ”.

“.....”. Ventruie cúi đầu nhẹ giọng dặn dò bên tai cô câu gì đó, cuối cùng cười nói:“Vậy em đến đánh thức tôi đi”.

“Ừ”. Cao Đại Bàn ôm anh ta coi như đồng ý.

.....

Buổi hành hình Thánh Huyết tộc tiền thân vương Ventruie de Leukocyte đã xảy ra một cuộc hỗn loạn ngoài ý muốn. Mọi người đều tê liệt, trường lão bị làm nhục trước mặt mọi người, người bị hành hình tự tắm rửa chui xuống đất ngủ, vợ yêu của thống soái toàn quân Brujah hôn nồng nhiệt với người đàn ông khác trước mặt mọi người..... Đồng chí Cao Đại Bàn, lần này đã phạm tất cả những tội không thể phạm.

Trường lão Tremere hủy bỏ đặc quyền chống án trực tiếp của người gây giống lên hội trường lão, giao Cao Đại Bàn cho Brujah toàn quyền xử lý. Mà đồng chí Brujah là người mất mặt nhất trong sự kiện lần này. Cao Đại Bàn nhìn sắc mặt còn đen hơn cả tường thành của anh ta thì chẳng còn can đảm để nói chữ không nữa.....

Hoa hoa cô cô bay vào sọt rác, vị quân gia thứ ba bị đuổi cổ, hành động bị theo dõi hai tư trên hai tư, cửa lớn khóa chặt, cửa sổ cũng khóa luôn, sách làm vườn bị dọn sạch, ban ngày cũng không cho phơi nắng, giường biến mất, buổi tối phải ngủ cùng nhau, hút máu không bao giờ dùng ống tiêm nữa..... Cao Đại Bàn cảm thấy điểm khác nhau giữa cô và tù phạm đại khái cũng chỉ có không cần đi vệ sinh trước mặt người khác thôi— tuy rằng thỉnh thoảng đi tắm cũng bị người nào đó xông vào quan sát.

Cứ như vậy, cuộc sống cá chậu chim lồng buồn khổ diễn ra được nửa tháng, chim hoàng yến Cao Đại Bàn rốt cuộc cũng ngênh đón một vị khách không mời mà đến.

Người này hành xử giống như đột xông vào thành Ventruie lần trước, không kiêng nể đi thẳng đến phòng nhốt chim hoàng yến, không kiêng nể gì phá

hông khóa cửa, không kiêng nể gì mang đến một món đồ, không kiêng nể gì ra cái giá cắt cổ, sau đó không kiêng nể gì phui mông bỏ đi.....

Vào thời điểm toàn thể đều biết tâm tính công tước Brujah vô cùng tồi tệ, ai tới gần căn phòng này đều giết không cần hỏi, còn có thể làm ra chuyện như vậy. Người đàn ông này đã không thể hình dung chỉ bằng từ “can đảm” bình thường rồi..... Đúng là một thương nhân chân chính, đầu có thể rút máu có thể chảy nhưng cơ hội kiếm tiền không thể bỏ qua!

Chúng ta hãy cho thân vương Giovanni, gian thương muôn đời của Sange một tràng vỗ tay cổ vũ!

Cao Đại Bàn:“Gặp ngài thật làm cho người ta kinh ngạc, ngài vào bằng cách nào?”

Giovanni:“Trèo tường”.

Cao Đại Bàn:“.....=, mặt ngài chẳng đỏ chút nào”.

Giovanni:“Có gì phải đỏ chứ, chuyện này Ventruie cũng từng làm đấy thôi”.

Cao Đại Bàn:“Liệt anh ta vào tiêu chuẩn để cân nhắc bản thân là một vấn đề lớn..... Được rồi, ngài tới đây là muốn bán cho tôi cái gì?”[Đã chuẩn bị tiêu tiền rồi sao?-=]

Giovanni, vừa lòng gật đầu:“Xem ra Ventruie dạy dỗ cô cũng không tệ ~”

Cao Đại Bàn:“Đừng nói kiểu kỳ thị phụ nữ như vậy được không? Vì sao lại bảo anh ấy dạy dỗ tôi? Mua đồ ăn trả giá là tôi dạy anh ấy mà!” Tuy rằng sau đó anh ấy còn lợi hại cả tôi =.

Sắc mặt Giovanni biến thành màu đen:“Hóa ra là do cô làm.....”. Hèn gì đạo này anh ta càng ngày càng keo kiệt.

Cao Đại Bàn: Từ trước đến giờ rốt cuộc tên khốn này đã ăn lời của ông xã mình bao nhiêu tiền.....

Giovanni lấy ra một cái túi, quăng cho Cao Đại Bàn,“Hoàn thành chuyển giao, hàng đến tiền trả”.

Túi tiền mập mạp trong lòng bàn tay Đại Bàn.....

Cao Đại Bàn tò mò mở ra, một cái đầu nhỏ nhỏ từ bên trong chui ra!

“Tiểu Chi?!”

“Chít –!”[Đại Bàn!]

“Tên khốn nào nhét em vào túi vậy?!”

“Chít –!”[Anh ta!]

Cao Đại Bàn chuyển hướng Giovanni:“Ít nhất cũng phải dùng cái lồng sắt chứ?”

Tiểu Chi:“Chít.....”.[Đó không phải là trọng điểm mà =.=.....]

Giovanni:“Lồng sắt tốn tiền lắm”.

Cao Đại Bàn:“.....”.

Tiểu Chi:“.....”.

Xem như anh lợi hại.

Giovanni:“Kỳ thật lần này tôi tự mình đến đây là muốn bàn bạc một cuộc giao dịch với cô”.

Cao Đại Bàn:“Không đồng ý”.

Giovanni:“Tôi còn chưa nói là giao dịch gì mà....”.

Cao Đại Bàn:“Cái gì cũng không làm Ventruie dặn tôi đừng nói chuyện với ngài kéo bị lừa. Càng không được giao dịch với ngài, sẽ bị thiệt luôn”.

Giovanni:“Anh ta mới là bậc thầy lừa đảo, lời anh ta nói cô cũng tin à?”

Cao Đại Bàn:“.....”. Những lời này rất là có sức thuyết phục nha.

Giovanni:“Yên tâm, tôi sẽ không thiệt cô [Tạm thời]. Lần này chỉ muốn mua lại phương pháp điều chế loại thuốc làm tê liệt các quý tộc của cô ngày ấy. Tôi nghe nói viện nghiên cứu khoa học đã điều tra hai loại thực vật kia rồi, nhưng không cách nào đạt tới hiệu quả như cô sử dụng. Mà hội trưởng lão

cũng từng đi tìm cô, nhưng miệng cô lại kín như bưng. Cô nói đi, muốn gì mới bằng lòng tiết lộ?”

Cao Đại Bàn nhìn anh ta, “Đối với Huyết tộc mà nói phương thuốc này giống như một vũ khí sinh học quy mô lớn phải không? Ở địa cầu phải có giá ngang bằng bom nguyên tử ấy chứ. Chỉ sợ ngài trả không nổi”.

Giovanni: “Đừng lo, cô chỉ cần ra giá sẽ có người phụ trách trả tiền. Mặt khác tôi cũng nhắc nhở một câu, ở chỗ chúng tôi bom nguyên tử rất rẻ....”.

“.....”, Cao Đại Bàn: “Hừ, dù sao cũng quý mà”.

Giovanni cười lạnh nhìn quanh phòng một vòng, “Vậy sao? Nhưng mà tôi thấy với người bị nuôi nhốt như cô, tiền tài đại khái không có ý nghĩa gì?”

Cao Đại Bàn: “Điều này cũng đúng. Được rồi, không bằng như vậy....”.

Giovanni: “Đợi chút! Đừng bảo tôi mang cô ra khỏi đây, chuyện đó là không thể. Cùng một chuyện tôi sẽ không làm lần thứ hai, hiện tại tôi đang ở cố gắng chứng minh mình là công dân lương thiện”.

Cao Đại Bàn: “= có ai chịu tin sao?”

Nghiêng đầu nhìn nhìn Tiểu Chi trên vai đang tận tình hưởng thụ tình khí của mình, Cao Đại Bàn hơi đắm chiêu trong chốc lát, cuối cùng quyết định! Quay đầu mỉm cười với Giovanni, cô hỏi: “Này, ngài đánh nhau có giỏi không?”

Giovanni: “..... Há?”

.....

Giovanni đi rồi, Brujah trở về mang theo lửa giận âm trầm khai trừ vị quân gia thứ tư, thay mới toàn bộ bảo vệ, xử lý đội quân phụ trách an toàn trong tòa thành, cũng ra một quyết định mới — anh ta xuất chinh muốn mang theo Tiểu Tiểu cùng đi.

Nosferatu tại tiền tuyến liên tiếp thắng lớn, chiến tuyến đã đẩy đến đầu bên kia của tinh hệ xoắn ốc! Cần rất nhiều tướng lĩnh ở tiền tuyến chém giết, nhưng biên giới rộng lớn vừa được khai phá phía sau cũng rất cần quân lính dày dạn trấn giữ. Brujah kinh nghiệm lĩnh quân phong phú lại không thể lên chiến trường rõ ràng là sự lựa chọn tốt nhất!

Về phương diện khác, ngày sinh dự tính của Cao Đại Bàn đã sắp đến, kinh nghiệm nghiên cứu khoa học về sinh nở trên Sange là một con số không to tướng. Càng tệ hơn là tất cả Huyết tộc đều không thể chống cự sự hấp dẫn của máu người. Cảnh sinh nở trong tương lai chắc chắn sẽ vô cùng thảm thiết..... So với ở lại Sange thì sao AmmonRah đã trở thành thuộc địa, không chỉ có bác sĩ hiểu biết về con người lại còn không sợ máu, hơn nữa hoàn cảnh tương đối an toàn rõ ràng thích hợp cho phụ nữ có thai nghỉ ngơi dưỡng thai hơn.

Mà Giovanni dò hỏi và những quý tộc Huyết tộc khác nói bóng nói gió cũng làm cho Brujah cảm thấy phiền phức, khó lòng phòng bị. Để Cao Đại Bàn ở một mình như vậy, anh ta rất lo lắng, không bằng mang theo bên mình còn tránh được nhiều phiền toái.

Vì thế, trung tâm chỉ huy tác chiến hậu phương của Huyết tộc chính thức thông báo tổng chỉ huy mới nhậm chức, công tước Brujah sau mười bốn giờ sẽ mang theo gia quyến xuất phát đến AmmonRah. Cuộc hành trình của đồng chí Cao Đại Bàn sắp bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lấy máu lần thứ năm hai

[Nhật ký hành quân của Kolle] 01:

Phụ nhân Cao Tiểu Tiểu ngã bệnh.

Bên ngoài xuất hiện lời đồn vì Thân vương Ventruie bị cưỡng chế hôn mê nên người gây giống thương tâm quá độ, tinh thần hậm hực, mới sinh bệnh. Quan điểm tình yêu của Địa Cầu đã thổi một luồng gió mới vào thế giới Huyết tộc nhằm chán, những từ như “Thương tâm” “Hậm hực” linh tính đã nhanh chóng trở thành từ khóa lưu hành trên mạng Internet. Mà câu nói của ngài Ventruie tại pháp trường “Một ngày không thấy như cách ba thu” thậm chí còn quang vinh trùng cử danh hiệu một trong mười câu tán gái đặc sắc nhất năm nay! Trong nhất thời, cả tinh cầu Sange nổ ra phong trào cấp cập đi học tiếng Hoa.....=

Nhưng trên thực tế, mọi chuyện không phải vậy.

Tôi nghĩ sở dĩ phụ nhân sinh bệnh, đại khái không phải bởi vì thân vương, mà là vì ngài Brujah.

Tuy rằng để mang theo người gây giống xuất chinh, ngài ấy đã bày ra rất nhiều lý do đường hoàng, nhưng đảm nhiệm chức sĩ quan phụ tá của ngài ấy hơn

ba trăm năm, tôi hiểu người đàn ông này rất rõ. Anh ta tám phần chỉ muốn mang thứ mình thích theo người mà thôi. Chắc chắn là đang nghĩ “Khó khăn lắm mới tới tay, làm sao có thể để hai người hai ngả? Đương nhiên là phải mỗi ngày nhìn thấy, muốn sờ lúc nào thì sờ lúc ấy, tốt nhất là nhốt trong cái lồng sắt lạnh lẽo nuôi một mình”.....

Đáng tiếc có một số sinh vật không thích hợp với phương pháp nuôi nhốt.

Sao AmmonRah có phong cảnh và vùng thôn quê xinh đẹp nổi danh vũ trụ, vốn là nơi thích hợp nhất với việc an dưỡng, nhưng nếu không được đi ra ngoài thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Sở thích trồng hoa duy nhất của phu nhân sau sự kiện thuốc mê ở thánh địa đã bị cấm đoán triệt để. Vì muốn bảo đảm cho sức khỏe của thai nhi nên tất cả máy móc điện tử có phóng xạ như máy tính, tivi, radio, hoặc là các loại thiết bị dùng để giải trí cũng bị cấm dùng toàn bộ. Ngay cả sách cũng bị nghiêm khắc sàng lọc hạn chế, sạch sẽ nhằm chán đến làm cho người ta nhìn không được phải rơi nước mắt đồng tình một phen. Trong cuộc sống cá chậu chim lồng buồn tẻ này, niềm vui duy nhất của phu nhân đại khái chỉ còn chuyện trò với các sinh vật khác. Vấn đề ở đây là, người đàn ông như ngài Brujah không chỉ muốn mình được xem được sờ, còn không cho người khác xem, không cho người khác sờ..... Cứ như vậy, việc kết giao coi như hoàn toàn vô vọng.

Tiến sĩ Lanka đã bỏ trốn, bác sĩ chính hiện tại của phu nhân là một giống cái AmmonRah, tên là Guna. Căn cứ tư liệu, Guna này hình như từng là bạn của phu nhân khi người học tập tại đây. Ngài Brujah có ý chỉ định người này, tôi đại khái cũng đoán được ý của ngài ấy. Nhưng thật đáng tiếc, bởi vì hành động chiếm lĩnh của quân đội Sange lần trước, vị bác sĩ giống cái này dường như rất căm hận Huyết tộc. Tuy rằng xuất phát từ bản tính hiền lành lương thiện bẩm sinh của người AmmonRah và giao tình lúc trước nên chưa đến mức thương tổn phu nhân, nhưng Guna không chịu nói chuyện với cô, mỗi lần gặp mặt chỉ kiểm tra theo thông lệ rồi bỏ đi.

Đã cô đơn còn bị bạn bè ngày trước chán ghét, đối với phu nhân mà nói thì quả là họa vô đơn chí.

Không có chuyện gì để làm cũng không có lời nào để nói.

Buồn bức như vậy không sinh bệnh mới là lạ.

“Những con sư tử tự dưng vì muốn thể hiện quyền chiếm hữu mà thường xuyên liếm lông sư tử cái, bình thường sẽ tạo thành hai dạng hậu quả: Một là liếm trọc lông sư tử cái. Hai là bị sư tử cái bị cắn ngược lại. Qua nghiên cứu, dục vọng độc chiếm quá độ của giống đực thường không thể làm cho giống cái cảm nhận được tình yêu, ngược còn khiến giống cái nảy sinh kháng cự tâm lý, như hậm hực; Hoặc là kháng cự sinh lý, như tức giận đánh trả.....”.

— Đoạn trích từ [Luận về lợi hại trong hành vi thể hiện dục vọng độc chiếm của giống đực] do tiến sĩ Lanka tại tỉnh cầu Sange biên soạn.

Cảm nhận sau khi đọc: Con người có tên Tiểu Tiểu kia, không giống dạng sẽ đột nhiên há cái mồm to như bồn máu phản kháng. Cho nên ngài Brujah à, cô ấy sắp bị liếm trọc rồi.....

Vũ trụ năm B19530 / mùa mưa / tháng hai / ngày độc nguyệt.

Ghi chép tại tổng bộ chỉ huy liên quân Huyết tộc ở sao AmmonRah.

p/s: Loại máu động vật cô lọc do căn tin cung ứng quá khó ăn.....

.....

[Nhật kí theo quân nhằm chán của Đại Bàn] 01:

Năm b19530 / tháng 7/ ngày 18 âm u

Bị nhốt, rất nhàm chán.

Guna không quan tâm đến tôi, tổn thương sâu sắc.

Quan trọng nhất là, không có cô ấy hỗ trợ làm sao tôi chạy trốn? Phải nghĩ cách cứu vãn tình bạn nhân thú của chúng tôi mới được.....

Brujah luôn ôm tôi ngủ, người anh ta rất lạnh, tôi bị cảm.

Hôm nay phát hiện phụ tá Kolle lại có sở thích viết nhật kí! Lần sau phải xem trộm.

Vân vân.

.....

[Nhật kí hành quân nhằm chán của Kolle] 02:

Phu nhân ôm đang ôm cáo lửa ngủ.

Lúc thần thú khổng lồ mềm mại nằm trên thảm giống như một bộ da thú thượng đẳng, cái đuôi xoắn tung quần lấy tay chân cô. Che kín như thế, hại tôi tìm một lúc mới phát hiện phu nhân ở đâu..... Phù, may mà chưa khởi động chế độ khẩn cấp nhất.....

Từ sau lần sinh bệnh phu nhân thường xuyên sốt nhẹ, bởi vì sợ lạnh mà càng thích tới gần những sinh vật ấm áp. Huyết tộc thân là động vật máu lạnh hoàn toàn không có ưu thế gì trên phương diện này. Dù sao đối tượng cô dính lấy là động vật cũng còn đỡ hơn là người sống, người sói AmmonRah lần trước bị phu nhân mơ màng ôm lấy chết thật oan uổng. À đúng rồi, vấn đề tiền bồi thường cho người chết còn phải thông báo cho bộ tài vụ xử lý một chút, phu nhân bên này cũng nên thù dặt ít lý do thích hợp để giải thích tại sao lại đổi người đi nơi khác mới được.

Nhưng cũng phải nói, bản thân con cáo lửa này rất phiền phức. Có nó ở giữa gây trở ngại, ngài Brujah vốn đã không được hoan nghênh càng khó tới gần phu nhân. Nhưng tùy tiện giết nó, phu nhân đại khái sẽ nổi khùng. Ngài Brujah vì thế mà cảm tức không thôi, trong buổi thảo luận chính sự đã buộc tội thân vương Giovanni mấy lần, đáng tiếc đối phương da dày thịt béo không hề hấn gì. Mà ngài công tước cũng không tiện áp dụng những biện pháp quá cứng rắn. Dù sao bởi vì chuyện được ưu tiên giao phối với người gây giống, ngài Brujah nay cũng bị vô số quý tộc ghen ghét và bất mãn. Huống chi còn có công tước Leovino lòng dạ xấu xa ở một bên châm ngòi thổi gió chờ [traị cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi]. Lúc này cũng không thích hợp gây xung đột với các quý tộc khác.

Cáo lửa đột nhiên lật người! Cúi đầu nức nở một tiếng, lăn qua một bên cúi đầu liếm đám lông tơ bị đá loạn trên bụng mình.

Í? Bị đá văng ra? Phu nhân đã thức chưa?

Lập tức tiến lên xem xét, phát hiện đối phương vẫn chưa tỉnh lại, chỉ nhắm mắt cau mày cúi đầu rên rỉ, khuôn mặt hồng hồng, hơi thở ra rất nóng.

Rút tấm đo nhiệt độ áp lên trán cô. Con số nhảy ra biểu hiện tình trạng sốt nhẹ đã phát triển thành sốt cao.

Gọi điện thoại báo bác sĩ lập tức tới ngay.

Gọi điện thoại báo cho ngài Brujah.

Giở sổ tay chặn nuôi người Địa Cầu, chương năm điều thứ mười sáu: Khi con người sốt cao cần hạ nhiệt độ đúng lúc. [Ghi chú: Có thể sử dụng túi chườm nước đá, xin đừng trực tiếp nhét người bệnh vào tủ lạnh]

Thì ra là thế.

Đóng sổ lại, tìm kiếm túi chườm nước đá.

Phát hiện đã dùng hết, trong tủ lạnh trống không.

Bất đắc dĩ suy tư ba giây.

Mở cửa, tiến vào tủ lạnh.

Đặt tay trên trán phu nhân để hạ nhiệt độ.

Trong mơ hồ đối phương thoải mái thở dài, theo bản năng dịch tới gần, ôm cánh tay của tôi không chịu buông, khuôn mặt cũng cọ lên.

Ngoan ngoãn phối hợp, hạ thất lưng giao ra cả cánh tay.

Cọ xát cọ xát, ôm chặt ôm chặt.

Í.

Cần cổ mảnh mai lộ ra rồi, trắng nõn ngát hương, hai má nóng bỏng dán trên lòng bàn tay của tôi.

Hình như không ỏn ẻn.

Dựa vào gần quá, mùi máu ngọt ngào làm cho đầu tôi choáng váng. Vốn tưởng rằng trong khoảng thời gian này mỗi ngày theo hầu bên cô hẳn là đã quen, không nghĩ tới khi cô sốt cao mùi máu càng đậm đặc, lực sát thương càng mãnh liệt!

Ư ư, xong rồi, mặt đối phương càng ngày càng mơ hồ, đồng tử của tôi dường như cũng bắt đầu giãn rộng.

Bình tĩnh! Ráng nhìn!

Ặc, răng bắt đầu vươn dài ra. Không tốt, hình như móng tay cũng thế.

“Bởi vì Huyết tộc là sinh vật có trí nhớ vị giác, nếu từng nhắm nháp loại máu thượng đẳng thì sẽ không thể nào chấp nhận mùi vị nhạt nhẽo của những loại máu thông thường. Vị máu của người Địa Cầu quá mức nồng và tinh thuần, nếu không có thủ đoạn gia tăng số lượng thì không thích hợp quảng bá trên quy mô lớn. Nếu không sẽ rất dễ tạo thành cục diện cháy hàng mất cân bằng”.

— Đoạn trích từ [Báo cáo điều tra về khả năng cung ứng thị trường của máu người Địa Cầu] do bộ trưởng bộ kinh tế Thân vương Giovanni chấp bút.

Cảm nhận sau khi đọc: Khái quát đơn giản chính là, uống qua một lần sống không bằng chết!

Ồ..... Người đâu! Cứu mạng!! Tôi sắp cần rồi! Ai tới cứu cứu tôi với @¥%*#![Hình như có gì đó không đúng?==]

Vũ trụ năm B19530 / mùa mưa / tháng hai / ngày tam nguyệt.

Ghi tại khu an dưỡng Huyết tộc đặt trên sao AmmonRah.

P/s: Hôm nay không biết vì sao, lại cảm thấy máu động vật cô đặc cần tin cung cấp càng khó ăn hơn mọi hôm.....

.....

[Nhật kí theo quân nhằm chán của Đại Bàn] 02:

Năm B19530/ tháng bảy/ ngày 21.

Không tốt, bị Kolle bắt gặp mình ngủ cùng Tiểu Chi biến lớn.

Sợ anh ta ý thức đến vấn đề vì sao Tiểu Chi lại biến lớn, cố ý cuốn lấy, dây dưa cọ xát, thu hút sự chú ý.

Thành công.

Brujah lòi Kolle ra ngoài mắng mỏ, cũng không chú ý tới chuyện Tiểu Chi lớn lên.

Đại thành công.

Chính là không nghĩ tới thật sự sốt cao hơn, nghe nói đêm đó tôi chẳng những chủ động ôm Brujah ngủ, còn tứ chi quăn hết lên, dây dưa không ngớt..... Ai, thật mất mặt. Nhưng mà, hôm nay trên người anh ta hình như mất mẻ hơn thì phải.....

.....

[Nhật kí hành quân nhằm chán của Kolle] 03:

Hiếm khi thấy phu nhân nói chuyện với công tước như hôm nay.

“Nghe nói anh muốn giết bác sĩ của tôi”.

“Cô ta trị không hết bệnh. Người không hoàn thành nhiệm vụ phải gánh vác trách nhiệm thất bại”.

“Có thù trường hà khắc như anh, cấp dưới thật đáng thương..... Tục ngữ nói ‘Trước bảy ngày sau bảy ngày’, cảm mạo không liên quan đến bác sĩ dầm bữa nửa tháng sẽ tự động hết thôi”.

“Tôi không tin‘Tục ngữ’” không có căn cứ khoa học.

“.....==” Đúng là một người đàn ông chán chết.....

“Đó không phải chuyện em cần lo lắng, ngày mai bác sĩ mới sẽ đến. Nếu anh ta cũng trị không hết bệnh, chúng tôi sẽ tìm một bác sĩ mới cho em”.

“Brujah..... Anh lo lắng cái gì chứ? Tôi chỉ cảm mạo mà thôi, có mặc kệ cũng sẽ tự động khỏe, cũng không để lại di chứng gì ảnh hưởng đến hậu duệ của anh. Nhiều nhất chỉ ảnh hưởng đến sức khỏe đứa bé đang nằm trong bụng tôi. Dù sao đứa nhỏ cũng không phải của anh, có lo lắng cũng là việc của tôi”.

“Có phải con của tôi hay không có gì khác biệt? Dù thế nào nó cũng là hậu duệ đáng quý của Huyết tộc mà”.

“Ồ..... Thật bất ngờ, ngay cả con riêng cũng chấp nhận được, thì ra Huyết tộc là sinh vật hào phóng như vậy..... Vì sao Ventrue luôn biểu hiện rất keo kiệt nhỉ?”

“Đó là vấn đề cá tính”.

Không, là vấn đề nhân phẩm mới đúng.....==

“Ừm, Brujah này, tôi nghĩ cũng lòng dạ của anh nhất định rất là bao dung độ lượng? Luận phẩm cách, anh thật sự hơn Ventrue nhiều lắm. Từ lúc anh làm father của tôi tôi đã cảm thấy như vậy rồi..... Thuận tiện nói một câu, tuy rằng tôi chán ghét anh, nhưng anh thật sự là một thầy giáo tốt”.

“Cám ơn”.

“Như vậy, một father lòng dạ bao la hẳn là sẽ không vì động tác của bác sĩ chính có vẻ chậm mà giết chết cô ấy chứ?”

“..... Sẽ không”.

“Tốt lắm”.

Không phải chứ..... sao ngài có thể lùi bước như vậy?!

“Trong giới tự nhiên, giống cái có năng lực sinh sản trong hai giới thường sẽ chiếm địa vị cao hơn, khi đối thoại lời nói cũng có trọng lượng hơn.....”.

– Đoạn trích từ [Ghi chú về sinh sản trong vũ trụ] của Trường lão Tremere

Cảm nhận sau khi đọc: Tương lai của ngài Brujah sau kết hôn chắc là.....?

Vũ trụ năm B19530 / mùa mưa / tháng hai / ngày song nguyệt

Ghi chép tại khu an đường Huyết tộc đặt trên sao AmmonRah

P/s: Ngài Brujah còn đang buồn bực ngồi yên, căn tin sắp đóng cửa. Hôm nay chắc là chúng tôi lại bỏ qua giờ cơm rồi.....[Mắt nhìn xa xăm]

.....

[Nhật kí theo quân nhằm chán của Đại Bản] 03:

Năm B19530 / tháng bảy / ngày 27 mưa to

Brujah muốn giết Guna.

Làm sao được?

Dùng thủ đoạn cứu về.

Mẹ nói, đối với đàn ông thì phải nịnh nọt chiều theo ý anh ta trước, sau đó nhắc lại yêu cầu.

Ba nói, mẹ con nói đúng.

.....

[Nhật kí hành quân nhằm chán của Kolle] 04:

Phu nhân hết bệnh rồi.

Công tước Brujah sợ cô lại buồn bực sinh bệnh nữa nên cho phép cô được tự do đi lại trong phạm vi không chế của Huyết tộc.

Phu nhân yêu cầu muốn quan sát một ngày làm việc bình thường của sĩ quan, và bắt đầu như một cái đuôi hăng hái bưng bưng đi theo tôi.

“Khụ, phu nhân, một ngày làm việc bình thường sĩ quan không có gì hay để xem đâu, một ngày của tổng chỉ huy thú vị hơn nhiều, đi quan sát anh ta đi”. Công tước nhất định sẽ rất vui, tuy rằng ngoài mặt nhìn không ra. Mà tôi cũng có thể an toàn sống đến kỳ nghỉ đông, tuy rằng hy vọng có vẻ xa vời.....

“Brujah sao?” Phu nhân nhún nhún vai, “Tôi thật sự không biết một người đàn ông chán ngắt ngoại trừ mặt không chút thay đổi làm việc thì mặt không chút thay đổi ngồi bên cạnh xem tôi chơi đùa có cái gì đáng quan sát “.

“.....”. Câu bình luận đột ngột này, thật sự không thể nào phản bác ==.

Đàn ông mà chán ngắt đúng là tai họa.....

Hôm nay biểu tình của những sĩ quan hành lễ với tôi đều rất quái dị.

Khi báo cáo ánh mắt không ở trên người tôi, mà đều lướt qua bả vai của tôi phóng thẳng vào người nào đó sau lưng.

Vốn định đi nhanh một chút cho cô roi, nhưng tôi vừa bước nhanh thì ngay lập tức có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bồi rồi và tiếng thờ đóc mỗi một phía sau..... Cô ấy là phụ nữ có thai mà? Nếu một đến xảy ra chuyện gì không hay thì cái thân tôi đây sẽ bị xử mấy trăm lần.

Hôm nay, đại khái là ngày tốc độ di động trong tổng bộ chỉ huy của tôi chậm nhất từ trước đến nay.....

“Thưa ngài phụ tá, thang máy đã đến, mời vào. Mặt khác còn có báo cáo của phân đội bảy, đây ạ.....”.

“Đợi chút”.

“Dạ?”

“Đừng đóng cửa thang máy”.

“Hả? Vì sao?”

“Không cần hỏi nhiều, ấn nút chờ, tiếp tục báo cáo”.

“??”

Ít lâu sau, cô thờ gấp chạy vào, chiếc váy lụa mềm mại tung bay phất qua quân trang cứng đờ trong thang máy. Cô ngoan ngoãn đứng trong góc, hút lon nước mới mua, vấn đề là mùi máu quá nồng, nhanh chóng lan tỏa trong thang máy chật hẹp.

“Được rồi, đóng cửa đi”.

Không, nhìn biểu tình của những người đàn ông chung quanh thì chả “được” tí nào.

..... Tôi là đường phân cách đen mặt.

“Phu nhân, ngài đi theo tôi như vậy, tôi thật sự rất khó xử”. Muốn đồng thời kiềm chế bốn quân nhân sắp bùng nổ trong một không gian nhỏ hẹp đúng là mệt chết đi được.

“Ừm, thành thật xin lỗi nha Kolle. Nhưng chạy nửa ngày rồi, tôi thật sự thực khát. Nếu không thì như vậy đi, ngày mai tôi mang theo bình đựng nước, sẽ không mất thời gian đi mua đồ uống để anh chờ tôi nữa”.

“Tôi nghĩ vấn đề không phải ở đó. =” Còn có ngày mai sao?

“Anh không thích tôi đi theo anh à?” Cô ai oán ngửa đầu nhìn tôi, sau đó lại cúi đầu, “Vậy được rồi, tôi đi dạo một mình cũng được”.

Tôi tin rằng trong khoảnh khắc cô thốt ra câu kia, trong đại sảnh bộ chỉ huy đông người qua lại, tất cả quan quân như hổ rình mồi đều cùng yên lặng một chút.

Được rồi, nếu thật sự để con dê béo rơi vào miệng sói, ngài Brujah sẽ không để tôi chờ đến kỳ nghỉ đông, đại khái ngày mai phải tắm nắng tự sát rồi.

“Đợi chút! Là tôi không tốt, xin ngài đừng đi một mình, tuyệt đối phải đi theo tôi!”

“Có thể chứ? Kolle đúng là người tốt ~”

“Vì, vì dân phục vụ.”. Quên đi, cứ coi cô thành một cái đuôi cao quý là được.

Vấn đề là, cái đuôi luôn có rất nhiều thắc mắc.

“Kolle, mọi người không cần ăn cơm sao?”

“Cần. Phu nhân làm ơn đừng động vào văn kiện trên bàn. Quân nhân có nhà ăn chuyên dụng. Phu nhân, bản đồ lập thể trên tường cũng làm ơn đừng đụng, khó khăn lắm tôi mới sắp xếp xong sa bàn bố quân.”.

Răng rắc, rầm.

“A. Thành thật xin lỗi nha Kolle.”.

“Quên đi =. Ngài vui lòng qua đây ngồi xuống được không?”

“Ồ. Ồ, Kolle, căn tin của quý hút máu là nơi bán máu à?”

“Đánh giá từ một góc độ nào đó thì đúng vậy”.

“Như vậy người bán sẽ múc từ trong một bồn máu to rót vào ly cho mỗi người, sau đó bác gái đứng sau cửa sổ sẽ cười nói ‘Không đủ thì thêm nữa, cứ uống máu cho no nha, ly thứ hai chỉ tính nửa giá’ linh tinh sao?”

“..... Cũng không phải như vậy =”.

“Vậy trên tường có dán mấy cái biểu ngữ như ‘Tiết kiệm là quang vinh, lãng phí đáng xấu hổ’ ‘Cấm dứt cơm cho tình nhân ở nơi công cộng’ không?”

“Không có. chẳng lẽ Địa Cầu làm như vậy sao?” Biểu ngữ thật kỳ quái =.

“Ừ, nhớ quá. Hỏi tôi học trung học thường xuyên đến nhà ăn”.

Tôi sừng sốt một chút.

Bởi vì cô vừa cười vừa nói câu này.

Trong hai tháng này đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô cười nói.

Tôi nghĩ, đại khái tôi đã tìm được cánh cửa đột phá có thể giúp ngài Brujah cải thiện mối quan hệ giữa hai người.

“À, Kolle, mọi người dậy lúc mấy giờ? Buổi tối cũng ngủ trong quan tài sao? Với quân hàm của anh có cần đi trực theo ca không?”

“Nghỉ ngơi theo thời khóa biểu quân sự là từ lúc mặt trời lặn đến lúc mặt trời mọc, nếu có tình huống đặc biệt, ban ngày cũng sẽ luyện tập. Cho dù là sĩ quan cũng giống binh lính bình thường ngủ trong một khoang thuyền. Bởi vì làm vậy vừa có thể tiết kiệm không gian tối đa vừa bảo đảm an toàn. Về phần trách nhiệm, thân là phụ tá của tổng chỉ huy tôi cũng không cần phụ trách các phiên trực”. Nhưng trước mắt để bảo đảm cho sự an toàn của cô, cho nên cũng có phiên trực nội bộ trong cung điện. Nhưng chuyện này không nói vẫn tốt hơn.

“Thì ra là thế,” Cô hiểu ra gật gật đầu, sau đó ngửa đầu hỏi: “Vậy buổi tối anh không cần đi chơi gái sao?”

“.....= =”

Tôi rất ghét ở cùng với người Địa Cầu.....

Đêm đó, ánh mắt công tước nhìn tôi thật đáng sợ.

“Kolle, nghe nói cậu bắt Tiểu Tiểu đi theo cậu trong quân doanh cả ngày trời?”

“Không, cái kia, tuy rằng đó là sự thật, nhưng nguyên nhân là.....”.

“Không chỉ khiến một phụ nữ có thai một thỏ hồng học, hơn nữa còn đánh nhau trước mặt cô ấy! Nghe nói lúc đó không gian nhỏ hẹp, rất dễ vạ lây đến cô?”

“Không gian đúng là nhỏ hẹp, nhưng tôi cũng không có, hơn nữa tình huống lúc đó không cho phép.....”.

“Không chỉ như thế, khi cô ấy xin được rời đi, cậu còn ép cô ‘Tuyệt đối phải đi theo cậu?’”

“Ngài hãy nghe tôi nói, đều là vì.....”.

“Cuộn băng ghi âm này và binh lính khác đều có thể làm chứng, cậu còn gì để giải thích sao?”

“Tôi.....”.

“Trăm miệng khó giải bày, tháng sáu mưa tuyết bay, miệng người vàng xói chảy, ba người hổ cũng say, nhảy xuống sông Hoàng cũng tẩy không sạch.....”.

– Trích từ [Một tram câu thành ngữ lưu hành ở Địa Cầu_ bản Internet]

Cảm giác sau khi đọc: Tôi muốn từ chức = =!

Vũ trụ năm BI9530 năm/ mùa mưa / tháng ba / ngày độc nguyệt.

Ghi chép tại văn phòng tổng chỉ huy, tổng bộ liên quân Huyết tộc đặt trên sao AmmonRah.

P/s: Bỗng nhiên chú ý tới trên tường căn tin quả thật có biểu ngữ “Cấm tùy tiện cắn người ở nơi công cộng”. Nếu đánh giá từ góc độ của người Địa Cầu, loại biểu ngữ này cũng rất quý dị chăng?[Đúng vậy = =]

.....

[Nhật kí theo quân nhằm chán của Đại Bần] 04:

Năm BI9530 năm/ tháng 8/ ngày1 mưa nhỏ

Đi một vòng, cũng biết đại khái về cấu tạo của tổng bộ chỉ huy.

Biết thời gian biểu của lính gác.

Biết thêm về cách bố quân của Huyết tộc trên AmmonRah.

Tuy rằng đã nghĩ đến chuyện hạ độc tại nhà ăn, nhưng không ngờ bọn họ lại phát máu cô đặc, rất khó động tay động chân.....

Không biết vì sao, tối hôm nay Brujah bỗng nhiên kéo tay mình đi dạo căn tin.

Chỉ có thể nghĩ đến nơi hẹn hò như thế này thôi sao? Người đàn ông này quả nhiên đáng chán.

Cứ như vậy, dưới sự thúc đẩy của khác biệt kỳ diệu và hiểu lầm phức tạp giữa các nền văn hóa..... Hôm nay vũ trụ cũng rất náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lấy máu lần thứ năm ba: Sự nhẫn nại, là phẩm chất giống đực cần chuẩn bị khi theo đuổi giống cái.

Lấy lòng là thủ đoạn giống đực thường xuyên dùng nhất khi theo đuổi giống cái.

“Nhẫn?”

“Đúng vậy, nghe nói đây là đạo cụ người Địa Cầu chuẩn bị để tuyên thệ kết hôn”. Kolle hơi hạ thấp người, kéo lớp nhung tơ trên khay xuống, lộ ra chiếc nhẫn hồng ngọc tinh xảo quý giá bên trong “Chiếc nhẫn này được làm theo yêu cầu đặc biệt, dùng hồng ngọc tinh khiết thượng đẳng để trang trí, không chỉ đẹp để rực rỡ còn có tác dụng điều tiết tuần hoàn máu trong cơ thể và chữa bệnh.....”.

“Không cần”.

“Hả? Không phải ngài từng nói rất thích hồng ngọc sao?” Lúc xem kênh mua sắm trên tivi.....

“Kolle, anh có biết hàm nghĩa của nhẫn kết hôn không?” Cao Đại Bàn nhíu mày chống cằm.

“Đương nhiên là biết rồi, tôi đã tìm đọc các tài liệu có liên quan, là khế ước ký kết bạn đời thôi. Kỳ thật là như vậy, công tước Brujah rất để ý chuyện lúc trước ngang ngược cướp đi nhẫn trên tay ngài chọc ngài khóc, cho nên lần này mới cố ý.....”.

“Làm một cái khác thay thế?” Cao Đại Bàn bắt đầu dè dặt hỏi dài, “Kolle này, mặc kệ anh tra tư liệu gì thì quyển sách kia có thể liệt kê được rồi. Các người không hiểu, thứ quan trọng không phải chiếc nhẫn, cũng không phải loại đá quý gắn trên nó”.

“Vậy..... quan trọng nhất là cái gì? Thủ công sao? Hay là vật liệu?”

“.....”. Cao Đại Bàn xoay người đi ra cửa.

“Hay là ngài thích loại nhẫn thủ công dùng chia khóa thánh địa chế tác? Đây! Đợi tôi với, ngài rốt cuộc thích loại nào? Tôi ghi lại, có thể làm theo yêu cầu một lần nữa mà.....”.

Mà lấy lòng bị cự tuyệt là tình huống giống đực thường gặp nhất khi theo đuổi giống cái.

.....

Hôm nay Cao Đại Bàn nhận được một món quà khổng lồ — rỗng Hoa Hoa.

Bạn cũ gặp lại, vô cùng vui sướng!

Bàn: “Hoa Hoa?! Thật là may sao?”

Hoa: “Gừ gừ –!” [Đại Bàn!]

Bàn: “Oa! May mắn ra nhiều quá ~”

Hoa: “Gừ gừ!” [Tồn thương.....]

Kolle: “= = khụ, phu nhân, Hoa Hoa là rỗng con, nó chỉ trưởng thành thôi”.

Đại Bàn, kích động ôm lấy một ngón chân của Hoa Hoa, “Không ngờ đã lớn như vậy! Ô ô..... May cũng đã trưởng thành, thời gian qua thật nhanh. Cũng đã hơn hai năm rồi, lúc trước khi chia tay còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại may nữa..... A, mà sao may lại ở đây?”

Kolle: “Hai năm trước từng có một thương nhân mang theo nó đến gặp ngài Brujah. Ngài ấy vung tiền như rác không thèm hỏi giá đã mua nó về nuôi, dường như là mong rằng ngày sau có thể làm cho người nào đó vui vẻ một chút”.

Đại Bàn: “Kolle, trong cái câu ‘Không thèm hỏi giá’ hình như bao hàm rất nhiều oán hận thì phải.....”.

Phó tướng Kolle lấy sổ tài vụ nằm đó ra yên lặng tính toán.

Bàn:“.....=”

“Gừ gừ ~” Hoa Hoa cúi cái đầu không lồ xuống, muốn làm nũng cọ cọ Đại Bàn như trước đây, nhưng trước khi đụng đến cái bụng lồi lên của cô đã bị một cánh tay cường tráng ngăn lại!

“Lui về phía sau!” Brujah lạnh lùng đứng chắn trước mặt Đại Bàn, mắt nhìn Hoa Hoa ra lệnh, “Ngồi xỏm xuống, thu cánh lại! Tao mang mày đến không phải để mày dùng thân thể công kênh đề cô ấy. Nếu mày dám gây ra chuyện phiền phức gì, tao sẽ lập tức gọi người mang cho mày một bộ dây cương đưa lên tiền tuyến!”

“Ngao.....”. Hoa Hoa tui thân nhìn Cao Đại Bàn, lỗ mũi phì hơi, khép cánh, rầu rĩ ngồi xỏm xuống.

“Anh làm cái gì vậy!” Cao Đại Bàn tức giận đẩy cánh tay đang chặn trước người cô ra, “Đừng sai bảo rỗng của tôi như huấn luyện chó, đã lâu không gặp tôi ôm nó một cái cũng không được sao?”

Brujah:“Em cũng rất lâu không gặp tôi rồi, cũng đâu có yêu cầu ôm tôi một cái, tôi cho rằng hành động này không cần thiết”.

“= =.....”. Vì sao người đàn ông này có thể sử dụng bộ mặt quan tài nói ra những lời kinh điển của oan phụ như vậy chứ? Hơn nữa không phải tối hôm qua chúng ta còn ngủ chung sao? Khi nào thì ‘Rất lâu không gặp’ hở!?

Cao Đại Bàn đầu đầu ôm trán, “Nếu anh không muốn để chúng tôi tiếp xúc, vậy thì sao lại tặng nó cho tôi?”

Đồng chí Brujah suy tư ít phút, quyết đoán nói:“Để tôi nhốt nó vào lồng, em có thể đứng ngoài tường thủy tinh nhìn nó, thế nào?”

“.....”. Đại Bàn cảm tức phẩy tay áo bỏ đi!

Hoa Hoa, vui sướng khi người gặp họa :“Ngao ~”

Brujah chậm rãi quay đầu, lạnh lùng nhìn bé rồng đang nghiêng đầu vẫy đuôi, dặn dò Kolle:“Đêm nay thực đơn Tiểu Tiểu đổi sang món thịt rồng đi”.

Kolle vô lực:“Đại nhân, xin ngài đừng chọc phụ nhân nổi khùng lên nữa”.

Khéo quá hóa vụng là sai lầm giống đực thường hay phạm phải nhất khi theo đuôi giống cái.

.....

“Đã qua tháng thứ chín, hiện tại tác dụng của nội tiết tố còn mãnh liệt hơn trước kia nhiều, như vậy.....”. Bác sĩ Guna khép hồ sơ kiểm tra sức khỏe lại, mặt không chút thay đổi nhìn Cao Đại Bàn đang gãi nút áo, “Gần đây tình dục chắc là sung mãn lắm?”

Cao Đồng chí Đại Bàn chưa kịp lên tiếng trả lời đã ngã lăn ra đất! Kinh hãi ngẩng đầu, “Cô, cô nói cái gì?”

“Đừng xấu hổ, đối với phụ nữ có thai mà nói đó là chuyện rất bình thường. Cuộc sống cấm dục trường kỳ, đường cong biểu thị tác dụng của nội tiết tố lại đang ở đỉnh cao nhất, ham muốn cũng có thể lý giải được. Trên thực tế hiện tại thai nhi đã hoàn toàn ổn định, cơ bản đã phát triển hoàn toàn, hoạt động tình dục thích hợp không gây ra thương tổn gì ngược lại còn có tác dụng thúc đẩy sinh nở. Cô có thể thử xem, tôi nghĩ giống đực bên cạnh chờ giao phối với cô hẳn là không ít, nếu không thích tôi cũng có thể đề cử bản tộc”.

“Đù rồi, đừng nhắc lại mấy từ đó nữa!” Cao Đại Bàn hoảng sợ ôm đầu, “Tôi không có ý đó! Tuyệt đối không có!”

Guna chăm chú nhìn cô trong chốc lát, bất đắc dĩ thờ dài:“Lãnh cảm sao? Đây cũng là một vấn đề.....”.

“Không phải!” Đại Bàn lật bàn!“Tôi đâu phải động vật, muốn làm là tìm đại một người làm! Mấy chuyện này tôi đương nhiên chỉ muốn làm với người trong lòng! Anh ta không ở bên cạnh thì tôi còn cách nào đâu?!”

Guna tiếp tục chăm chú nhìn cô, gật gật đầu:“Nói cách khác là vẫn muốn làm? Chi là không có đối tượng phải không?”

“Rốt cuộc cô có nghe tôi nói không vậy?” Cao Đại Bàn trợn đến muốn lọt tròng:“Là vấn đề tình cảm, tình yêu thuần khiết!”

“Cô dùng gương mặt câu kinh, đáng sợ rõ ràng là chưa thỏa mãn dục vọng đó nói cái gì mà tình yêu thuần khiết, thật sự rất khó làm cho người đồng cảm”. Guna nhún nhún vai đứng lên, “Đừng lo lắng, tôi sẽ sắp xếp. Bảo đảm thể xác và tinh thần phụ nữ có thai được khỏe mạnh cân bằng là trách nhiệm của tôi. Như vậy buổi kiểm tra hôm nay chấm dứt tại đây, cô đi kêu Brujah vào”.

“Mục đích của cô quá rõ ràng.....”. Đại Bàn quay đầu, nhìn thấy Brujah, “= = Sao anh lại chạy vào đây rồi!?”

Brujah trưng ra bản mặt giải quyết việc chung, chuyển hướng bác sĩ:“May mà hai ngày nay không có việc bận. Như vậy thì tôi cần làm đến trình độ gì? Có yêu cầu về thời gian? Độ sâu không?”

Bàn suy sụp: “Anh đừng dùng vẻ mặt nghiêm túc để hỏi mấy vấn đề đáng khinh đó được không.”.

Guna: “Chỉ cần cô ấy không cảm thấy khó chịu là được”.

Brujah : “Tốt lắm”.

Đại Bàn: “Đừng, đừng nhìn tôi. Tôi không muốn làm!”

Guna: “Kháng cự như vậy sao? Hết cách rồi, đành phải đổi người khác vậy. Ngài Brujah, phó tướng của ngài có rảnh không?”

Brujah : “.....”.

Cao Đại Bàn: “.....”.

Sau đó, Kolle không xuất hiện suốt một tuần lễ.

Diệt trừ các đối thủ cạnh tranh là thủ đoạn giống đực thường dùng khi theo đuổi giống cái.

.....

Cao Đại Bàn tỉnh giấc vì chân bị chuột rút.

Thời gian ước chừng là vào lúc rạng sáng, trong căn phòng ngủ mờ tối được lấp thêm vòng phòng hộ.

Kỳ thật từ khi mang thai tới nay, bụng càng lúc càng lớn thì Cao Đại Bàn cũng giống như những phụ nữ có thai khác, chân bị chuột rút đã thành chuyện thường. Nhưng lần này chuột rút quá dữ dội, cô đau đến cơ hồ không ngồi dậy nổi!

Đương nhiên, cánh tay vắt ngang trên người, ôm cô thật chặt cũng là một trong những vật cản.

Cao Đại Bàn đau đến đỏ mồ hôi lạnh quay đầu hung dữ trừng Brujah đang nhắm mắt ngủ say. Gương mặt bình thản kia khiến cô rất muốn đấm cho một phát.

Đức ngài Brujah vốn nghiêm cẩn của chúng ta vốn không có thói quen ôm người khác ngủ. Anh ta luôn ăn mặc chỉnh tề đi ngủ, tư thế ngủ vĩnh viễn là phong cách quan tài tiêu chuẩn, nằm ngay đơ tao nhã đặc trưng của quý tộc bản, lúc rời giường thì bộ quân trang tuyệt đối không có lấy một nếp nhăn, có thể nói là mẫu mực trong lễ nghi hôn mê của quý tộc!

So với Brujah, thói quen ngủ khóa thân của đồng chí Ventrue lại có nguyên nhân rất sâu xa [Đây là vấn đề phẩm chất, không liên quan tới việc Cao Đại Bàn xuất hiện]. Đương nhiên, từ sau khi biết đến “Giường” của con người, thân là người dẫn đầu tích cực của chủ nghĩa hưởng lạc, thân vương Ventrue liền lập tức từ bỏ quan tài cứng rắn, đi đầu quân vào phe giường đệm mềm mại. Tuy rằng đối với Huyết tộc mà nói đây là hành vi không có quy củ vô phép vô tắc. Nhưng đối với Cao Đại Bàn mà nói, dù thế nào, xúc cảm da thịt cũng dễ chịu hơn quân trang cứng nhắc. Cho nên dĩ nhiên Cao Đại Bàn thích lửa thì Ventrue hơn cương thì Brujah ăn mặc chỉnh tề rồi. [Đây?]

Sĩ quan Kolle phụ trách bảo vệ an toàn cho Cao Đại Bàn nhanh nhạy hơn cấp trên của anh rất nhiều, mau chóng phát hiện khuynh hướng lựa chọn bạn giường của con người. Vì thế, hôm đó sau khi hết giờ làm, đồng chí Brujah nhận được một món quà từ thuộc hạ. Ở trong chứa một bộ áo ngủ bằng lụa, và một cuốn sổ tay có hình minh họa chỉ dẫn làm sao để lợi dụng tư thế ngủ tăng độ thân mật giữa thú cưng và chủ nhân.

Tướng quân thiên tài Brujah của Huyết tộc đã nhanh chóng tự học thành tài, từ một suy ba ý thức được cởi cái áo ngủ mỏng manh kia ra cũng rất có lợi cho việc rút ngắn khoảng cách.

Cho nên sau đó Kolle cũng chỉ đưa quần.

Cao Đại Bàn vẫn đang bị chuột rút.

Cô đẩy cánh tay Brujah mãi không ra, cộng thêm cái bụng quá lớn cũng khiến cô không thể động đậy. Ngón chân rút lại đau đớn làm cho cô nhịn không được rên rỉ ra tiếng, tiếng rên nghẹn ngào từ thân phiêu đảng trong bầu không khí lạnh như băng lúc rạng sáng.

“Em thà đau đến bật khóc cũng không chịu nhờ tôi giúp đỡ sao?”

Giọng nói trầm thấp pha chút hờn giận của Brujah đảo qua đỉnh đầu cô.

“Ừm.”. Cao Đại Bàn nhử mảy cổ sức trợn mắt, từ khe hở giữa hàng mi ràn rụa nước mắt nhìn thấy anh ta im lặng đứng dậy, nửa quỳ trên giường, một tay nắm nhẹ chân cô, chậm rãi lắc lắc qua lại giúp cô giảm bớt cơn co rút. Động tác của anh ta dịu dàng mà cẩn thận, lực đạo vừa phải. Cao Đại Bàn cảm thấy bản thân mình tự làm chưa chắc đã dễ chịu bằng anh ta.

Người đàn ông cúi đầu, tư thái trầm ổn mà chăm chú, giống như đang nghiên cứu một loại dụng cụ tinh vi nào đó. Ánh trăng còn chưa hoàn toàn tan biến ngoài cửa sổ xuyên qua tầng tầng khí lạnh phủ lên tấm lưng trần của Brujah, lướt qua bả vai cân đối rắn chắc và cơ bắp hơi gồ lên mỗi khi cánh tay dùng sức. Hòa lẫn với nắng sớm ve vuốt trên thân thể nam tính hoàn mỹ như một pho tượng.

Cao Đại Bàn cố sức dùng khuỷu tay chống người ngồi dậy, đầu đối phương nằm ngay trước tầm nhìn của cô, gần trong gang tấc. Người đàn ông này bận rộn việc quân, mái tóc ngắn gọn gàng trước kia vì không rảnh chăm chút đã dài ra rất nhiều, giờ phút này đang mềm mại buông xõa trên vai, khẽ rung động dưới nắng sớm mờ ảo mang theo ánh bạc mỏng lung thánh khiết..... Từ góc độ này nhìn qua, có hơi giống Ventrue.

Cô vươn tay theo bản năng, muốn vuốt tóc anh.

Ngay lúc này, Brujah lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô.

Gương mặt lạnh lùng, ánh mắt thẳng tắp.

Là người hoàn toàn khác với ông xã của cô.

Đây là một khuôn mặt quân nhân đặc trưng tràn ngập hơi thở nam tính mãnh liệt, rõ ràng chẳng có chút gì tương tự với dung mạo hoa lệ đến yêu nghiệt của Ventrue.....

Cô rút tay lại, nhẹ giọng nói:“Anh không cần làm đến mức này, tôi sẽ không cảm kích anh đâu”.

Anh ta nhìn chằm chằm cánh tay đang rút lại của cô, thấp giọng thì thào:“Tôi không cần em cảm kích, tôi muốn thứ khác”.

Cao Đại Bàn nhìn anh ta trong chốc lát, mặt mũi ngã xuống, nhắm mắt lại rầu rĩ nói:“Không cho”.

Trong bóng đêm Brujah im lặng khẽ cười, sau đó dính sát vào người cô nằm xuống, vươn tay ôm cô. Xoay cô thành tư thế nằm nghiêng, để lưng của cô tựa vào lòng, hai má gần sát bên môi anh ta.....”. Nằm nghiêng rất tốt cho phụ nữ có thai. Tỷ lệ khiến cơ bắp co rút, hô hấp không thoải mái, phản ứng nôn mửa của tư thế này thấp hơn tư thế nằm ngửa nhiều lắm”.

“Anh cũng biết nhiều kiến thức sinh sản đấy chứ”. Cao Đại Bàn than thở trong khuỷu tay Brujah.

“Ventrue có thể lặn lưng nguyên cuốn từ điển Địa Cầu thì tôi đương nhiên cũng có thể tìm đọc một chút sách cổ chữa bệnh của người AmmonRah”.

Brujah chậm rãi vuốt ve mái tóc lộn xộn của người trong lòng, vươn tay kéo chặn bọc lấy Đại Bàn. Anh ta cân nhắc liệu lúc này có thể hôn nhẹ lên thái dương của cô không. Bởi vì suy xét từ bầu không khí thì diễn tiến như thế rất tự nhiên, nhưng nếu xét về mặt hiệu suất thì chính anh ta cũng không hiểu nhiệm vụ này có ích lợi gì, không phải khởi động trước khi “yêu”, cũng không phải âu yếm nhau sau kích tình, vì sao anh ta lại muốn hôn cô?

Cao Đại Bàn cười khê, xoay người lại, mặt đối mặt với người đàn ông đang ôm cô, nhẹ giọng nói:“Xem đi, đó là sự khác nhau giữa hai người. Ventrue học tập ngôn ngữ của tôi, bởi vì anh ấy muốn hiểu tôi. Mà anh thì chăm chăm xem sách cổ ghi lại phương thức sinh dục của con người, bởi vì cái anh đề ý là người Địa Cầu sinh như thế nào mới tốt, và sinh được bao nhiêu đứa”.

Đưa tay cuốn chặn ngăn cách hai người, Cao Đại Bàn nhìn chằm chằm vào mặt đối phương bình tĩnh nói:“Cho nên mặc kệ anh muốn cái gì, tôi đều không thể cho anh, cũng không muốn cho”.

Brujah vẫn nằm ở chỗ cũ. Bị cô đẩy ra, rồi khỏi da thịt ấm áp thân thể anh ta vừa mới nóng rực lên nhanh chóng lạnh dần trong không khí.....

“Là vậy đấy. Ngủ ngon”. Cô nói xong câu cuối, sau đó không hề lưu luyến nhắm mắt ngủ.

Anh ta vẫn nhìn thái dương của cô chằm chằm như cũ, hiện tại anh ta có rất nhiều thời gian để kiềm nén nỗi xúc động muốn hôn cô.....

Thật lâu sau, trong bóng đêm có tiếng Brujah thì thầm“Nhớ phải nằm nghiêng”.

.....

“Nhớ phải nằm nghiêng?! Sau đoạn đối thoại như thế cậu lại nói với cô ấy câu này sao?” Giovanni đưa tay ôm trán,“Haiiii..... ngài Brujah thân ái của tôi ơi, có thể tán gái như vậy xem ra cậu cũng là một nhân vật kiệt xuất đó ~”

“Thân vương Giovanni, xin ngài chú ý dùng từ!” Một vòng tròn màn hình lập thể vây quanh tổng soái Brujah. Anh ta siết chặt nắm tay, cất giọng dữ tợn hiềm thấy! Đừng trách anh ta không khống chế được cảm xúc. Trên hội nghị quân sự cấp cao của Sange lại bị mọi người vây xem, bàn tán thất bại của mình cũng không phải chuyện thoải mái gì.

Leovino trên màn hình cũng đồng tình nhún vai,“Tôi thấy Ventrue hoàn toàn có thể yên tâm hôn mê thỏa thích. Phòng chừng mười vạn năm sau chờ anh ta thức tỉnh, cũng phát hiện Brujah vẫn chưa theo đuổi được bà xã của anh ta Ha ha!”

“Câm miệng, Leovino !”

“Đủ rồi”. Ba vị trưởng lão vẫn trầm mặc rốt cuộc cũng lên tiếng, đức ngài Tremere đưa tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh đừng nóng nảy, hai tay giao nhau nói:“Xin chur vị đừng trách móc quá nặng nề. Con người khác với Huyết tộc, là sinh vật mảnh khảnh sống thiên về tình cảm. Khi bọn họ bức bối vì cho rằng mình bị lợi dụng thì rất khó mở rộng cửa lòng đón nhận người khác. Người gây giống hiện tại cho rằng mình bị tộc ta ép buộc thành công cụ gây giống, đương nhiên sẽ có tâm lý kháng cự Brujah”.

“Không thể dùng phương pháp trực tiếp hơn sao?” Leovino nhú mày, tỏ vẻ ngại phiền phức hừ nhẹ,“Vì sao nhất định phải quan tâm đến tâm lý của

người gây giống? Cứ theo trình tự tiến hành giao phối sinh sản là được, dù sao sức mạnh của con người căn bản không thể nào chống lại Huyết tộc..... Thôi đi! Công tước Brujah, cậu không cần trừng tôi, tôi biết trong lòng cậu khẳng định cũng đang nghĩ đến chuyện giống tôi ~ ha ha, mỗi ngày ôm một vật sở hữu hợp pháp thơm ngon như vậy, lòng cậu hẳn là còn ngứa ngáy hơn tôi? Giả vờ cái gì chứ?”

Brujah lạnh nhạt đưa tay lên, màn hình của Leovino tắt phụt!“Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều ngu ngốc giống ngài.”.

Trưởng lão Tremere đầu đầu xoa huyết thái dương,“Brujah, hiện tại đang trong hội nghị, thân là tổng chỉ huy thì không nên tùy tiện đá người khác ra..... Ai, thôi, ý của con cũng không sai, hành vi cưỡng ép người gây giống quả thật vô cùng ngu xuẩn. Nếu cơ thể mẹ bị thương tổn hoặc là cực độ kháng cự sinh sản, như vậy dù sức khỏe mạnh của người mẹ không ổn định hay trong thời gian mang thai lâu dài xuất hiện tình huống đột phát đều tạo thành uy hiếp đến thai nhi. Bởi vậy tôi xin cảnh cáo chư vị quý tộc có quyền gây giống ở đây trước, ngày sau nghiêm cấm sử dụng thủ đoạn cưỡng chế tiến hành gây giống, hiểu chưa?”

Mọi người đều rít rít đồng ý.

Sau khi hội nghị kết thúc, lần đầu tiên Trưởng lão Tremere bị học trò của mình giữ lại. Giống như tam buổi học nhiều năm trước, khi đó học trò của ông còn sùng kính tin rằng ông có thể giải đáp mọi câu hỏi trong vũ trụ. Nhưng mà lần cuối cậu học trò kiêu ngạo hỏi ông đã cách đây lâu lắm rồi, bởi vì cậu ta đã học xong phương thức đi tìm đáp án trong thế giới này. Chỉ có khi thật sự vấp phải trắc trở, hết cách, mới quay đầu nhìn về phía thầy giáo giống như bây giờ.

Trưởng lão Tremere không khỏi than thở thời gian trôi qua quá nhanh, đồng thời cũng thấy vui vì dù thế nào ông vẫn là father của cậu ta

“Father,” Brujah cúi đầu hành lễ hỏi:“Rốt cuộc con nên làm thế nào đây? Cưỡng ép sẽ bị chán ghét, lấy lòng cũng không có tác dụng, chủ động tới gần chỉ bị cự tuyệt. Cô ấy chấp nhất trong tình cảm với Ventruue, ngoan cố giống như hoàn toàn không có khả năng thay đổi. Rốt cuộc con nên làm như thế nào?”

“Brujah, con của ta, con có biết trên thế giới này thứ gì hùng mạnh nhất không?”

“Năng lượng của vụ nổ vũ trụ?..... Tác dụng lực nghịch chuyển hố đen?”

“Đều không phải”. Trưởng lão Tremere nhìn cậu học trò nhỏ của mình,“Trên đời này hùng mạnh nhất là ‘Thời gian’. Trong vũ trụ này, không có gì có thể thắng nổi thời gian. Tình cảm cũng thế mà chấp nhất cũng vậy, thời gian dài lâu có thể bào mòn tất cả quá khứ, cũng sản sinh hi vọng với tương lai. Mà Huyết tộc là chủng tộc kiên nhẫn nhất vũ trụ. Về phương diện này, con người tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta!

Quả thật, tình cảm của người gây giống dành cho Ventruue rất sâu nặng. Nhưng ở trước mặt thời gian mọi thứ đều có thể. Brujah, con phải nhớ kỹ, hiện tại người cùng cô sớm chiều tương đối là con. Đối tượng cô ấy nhìn thấy, nghe thấy, thậm chí chán ghét cũng chỉ có thể là con. Đến khi con chiếm cứ hầu hết cuộc đời cô, cô ấy sẽ không thể nào bỏ qua con được nữa. Cho nên, dùng sự nhẫn nại của con cảm hóa cô ấy đi. Đừng lo lắng, con tuyệt đối sẽ không thua, bởi vì Huyết tộc chúng ta đã sớm quen với sự chờ đợi suốt trăm ngàn năm qua.”.

Sự nhẫn nại, là phẩm chất giống đực cần chuẩn bị khi theo đuổi giống cái.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lấy máu lần thứ năm mươi tư: Em không yêu tôi, tôi có thể chờ..chỉ xin em đừng thương hại tôi.

Kỳ thật lý luận của trưởng lão Tremere không sai, thời gian thật sự là phương thuốc hữu hiệu nhất – Dĩ nhiên là nếu có đủ thời gian.

Brujah hoàn toàn không nghĩ tới, cô lại ra đi dứt khoát như vậy. Hơn nữa lại ngay vào lúc anh ta nghĩ rằng mình đã bắt đầu có hi vọng.

Nhưng đối với Cao Đại Bàn mà nói, đó chẳng qua chỉ là kết quả tất nhiên sau một thời gian dài chuẩn bị.

Từ thời gian, đến địa điểm, đến sự giúp đỡ, đến đường lui, thậm chí phương thức khiến đối phương tê liệt, cô đều đã suy tính đến. Cô đã từng bỏ lỡ cơ hội làm anh hùng [?] cứu mỹ nhân tuyệt hảo [miễn cưỡng coi là vậy =] vì chuẩn bị không chu đáo, lần này, cô sẽ không thất bại nữa.

Thời gian trở lại hai tháng trước.

Sau khi cướp ngục thất bại, vào một ngày đẹp trời nào đó thân vương Giovanni chạy tới dò hỏi, tình chuyện đôi chác [Hiểu lầm]:

Cao Đại Bàn:“Này, ngài đánh nhau có giỏi không?”

Giovanni:“..... Há?”

Cao Đại Bàn:“Vậy trao đổi đi. Tôi cho ngài công thức pha chế loại thuốc khiến Huyết tộc tê liệt, nhưng đổi lại tôi muốn máu của ngài”.

Đức ngài Giovanni cảm thấy rất hứng thú nhũ mảy, trong đầu điên cuồng gõ bàn bàn tính:“ Máu của tôi sao? Muốn bao nhiêu?”[Định đổi thật hờ ông?=
=]

Cao Đại Bàn:“Một ống nhỏ là được rồi. Nhưng trước đó tôi muốn xác nhận thực lực của ngài”.

Giovanni mỉm cười:“Việc này..... nếu nhìn nhận từ góc độ của quý tộc đế đô, đại khái không phải là đối thủ của Ventru”.

Nghĩa là dọn dẹp những kẻ khác thì không thành vấn đề phải không? = =

Cao Đại Bàn:“Thành giao”.

Cáo lừa, là một loại sinh vật sẽ căn cứ vào mức độ năng lượng hấp thụ được từ máu mà gia tăng lực công kích. Lúc trước một giọt máu của cao thủ hàng đầu Huyết tộc Assamite có thể khiến cho nó biến thành vũ khí sát thương khổng lồ! Máu của Giovanni tuy rằng không lợi hại bằng Thất, nhưng uy lực cũng không phải chuyện đùa.

Cao Đại Bàn lắc lắc bình máu trong tay..... Ủa, đã chuẩn bị xong vũ khí để cướp ngục.

.....

Thời gian trở lại nửa tháng trước.

Sau ngày Cao Đại Bàn thuyết phục [?] Brujah từ bỏ ý định xử quyết bác sĩ Guna:

Đại Bàn:“Đây là cái gì? Vì sao lại đưa vòng cổ cho tôi?”

Guna:“Coi như là quà cảm ơn cô đã cứu mạng tôi. Bên trong có bỏ thêm chút dược thảo, điều chế theo công thức Ammon để lại, tôi nghĩ nó sẽ có ích cho cô”.

A..... Thật không, thuốc khử mùi..... Quả nhiên thuyết phục Brujah cứu cô ấy là rất đúng!

Đại Bàn thoải mái cười lớn:“Hi, Guna, chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Guna, chém đinh chặt sắt:“Không phải”.

Đại Bàn:“.....= “[Bị đá kích!]

Guna:“Tộc của chồng cô xâm lược quê hương tôi, chuyện ấy tôi tuyệt đối sẽ không quên, trí nhớ của người AmmonRah chúng tôi luôn rất tốt, cho nên tôi sẽ ghi hận rất nhiều năm. Nhưng cũng vì thế, khoảng chúng ta từng bện tóc cho nhau trong phòng Ammon, tôi cũng sẽ nhớ rất nhiều năm.....”.

Đại Bàn mỉm cười:“Vậy à, nhưng trí nhớ của con người thì rất kém. Ví dụ như, hiện tại tôi đã hoàn toàn không nhớ ai tặng tôi cái vòng cổ này ~”

Guna vừa lòng gật đầu:“Vậy thì tốt”.

Cao Đại Bàn cẩn thận bỏ vòng cổ khử mùi vào trong hòm..... Ừm, đạo cụ xóa dấu vết khi vượt ngục đã vào tay.

.....

Thời gian trở lại một tuần trước.

Sau khi Brujah nhốt rỗng Hoa Hoa long vào lồng chọc Đại Bàn tức giận:

Brujah:“Tiểu Tiểu đâu?”

Kolle:“Phu nhân đến nhà kính trong rừng chơi rồi, gần đây hình như cô ấy rất thích tản bộ ở đó, mỗi lần đều đi nguyên một ngày”.

Brujah :“Thật sao? Cô ấy thích nơi đó à.....”.

Kolle:“Đúng vậy. Nhưng khu rừng rậm kia cây cối quá rậm rạp, phu nhân lại bé xiu, thường xuyên bị thảm thực vật che khuất không thấy bóng dáng, rất bất tiện cho camera tiến hành giám thị, ngài xem có cần cấm cô ấy đến đó không?”

Brujah trầm mặc trong chốc lát. Tiểu Tiểu dạo này có vẻ uể oải, thường ngồi trên ghế ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Bộ dạng tức giận vì chỉ có thể đứng nhìn Hoa Hoa ở ngoài lồng sắt lướt qua đầu Brujah.....

“Quên đi, cứ theo ý cô ấy, chúng ta đã giam hãm cô ấy đủ rồi”. Khó khăn lắm mới có một nơi khiến cô ấy cảm thấy vui vẻ.

Kolle cúi chào đáp:“Dạ”.

Brujah suy tư một lát, gõ gõ tay lên mặt bàn,“Lục soát cả khu rừng, diệt trừ tất cả côn trùng và dã thú có thể uy hiếp đến sự an toàn của Tiểu Tiểu!”

Kolle:“Xin ngài yên tâm, nơi đó không có gì nguy hiểm. Chúng tôi đã kiểm tra nhà kính, bên trong chỉ có một chút động thực vật hiền lành vô hại thôi”.

Brujah:“Tốt lắm. Tôi nhớ hình như khu nhà kính kia hoàn toàn khép kín phải không? Tăng cường thêm một hệ thống bảo vệ nữa. Khi cô ấy ở bên trong một con ruồi cũng không thể xâm nhập!”

Kolle cúi đầu:“Tuân mệnh”.

Nhưng mà ngài công tước ơi, đó kỳ thật vẫn là một loại thủ đoạn giam lỏng mà.....

Về phần Cao Đại Bàn, đương nhiên không phải vì bức bối trong người mà vào rừng dạo chơi.

Khu nhà kính này được người AmmonRah xây dựng để trồng thuốc, lúc trước cô từng đi theo Ammon đến đây rất nhiều lần – từ lối đi bí mật trong căn phòng nhỏ chế thuốc của Ammon.

Người AmmonRah phát minh ra kim tự tháp là những kiến trúc sư kỳ tài, trên tinh cầu này có rất nhiều đường hầm dưới đất mà đến nay vẫn chưa bị Huyết tộc phát hiện. Thậm chí trong vách bất cứ căn phòng nào cũng có giấu mật thất! Đương nhiên, đối với kiến trúc, Cao Đại Bàn biết không nhiều. Nhưng hiện tại, cô chỉ cần biết rằng trong rừng rậm rẽ trái chín bước cây thứ năm là cửa vào mật đạo thông với phòng nhỏ kia là đủ rồi.

Ở lại trong rừng rậm cả một ngày chỉ là kế nghi binh, tạo ra khoảng thời gian vắng mặt hợp lý để trốn thoát.

Mà phòng nhỏ từng dùng để chế thuốc, hiện tại đã bị quân chiếm lĩnh cải tạo thành quán bar nhỏ phục vụ binh lính đến giải trí.

Đó là chỗ có phụ nữ xuất hiện cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy đột ngột. Cũng là nơi đông người hỗn tạp, dễ dàng nhân lúc thay ca trà trộn vào quân đội nhất.

Cao Đại Bàn vuốt ve lá cây màu tím, đưa lên mũi hít vào thật sâu. Ừm, con đường chạy trốn đã chuẩn bị xong.

.....

Ba ngày trước khi bỏ trốn.

Vào buổi tối sau khi bác sĩ đề nghị gia tăng số lượng hoạt động trên giường một cách vừa phải:

Brujah :“Như vậy, bắt đầu làm đi”.

Cao Đại Bàn:“= = Làm sao có thể làm? Mặc kệ là từ góc độ tâm tình hay thao tác thực tế đều không thể!”

Brujah :“Em không cần quan tâm đến vấn đề kỹ thuật, tôi sẽ giải quyết “.

Anh muốn nào giải quyết như thế nào hả?!

Đại Bàn uể oải:“Tôi, tôi đi tắm trước.....”.

Brujah hơi sững sờ,“Tắm rửa..... Là tò về đồng ý sao?”

Đại Bàn, kéo khăn bông rầu rĩ nói:“Không phải, chỉ là nghe theo lời dặn của bác sĩ”.

Khi bóng lưng Đại Bàn biến mất sau cánh cửa phòng tắm, đồng chí Brujah vẫn còn sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Giống như này câu trả lời yes này tôi quá nhanh, khiến anh ta cảm thấy không chân thật cho lắm

Kolle, áp sát tai Brujah lặng lẽ nói:“Ngài Brujah, tôi nghĩ ý của phu nhân chính là đồng ý đó. Chúc mừng ngài, rốt cuộc đã thành công! Tôi lập tức đi chuẩn bị!”

Brujah thoáng mơ màng:“Thành công? Tôi sao? Kỳ lạ chưa..... Thành công là thứ có thể đến nhanh như vậy ư?”

Kolle:“Thưa ngài.....= =” Ngài đã bị những lời cự tuyệt tra tấn ra nông nổi này sao?

Cao Đại Bàn tắm rửa xong đi ra, kinh ngạc phát hiện người nào đó đang ngồi thẳng tắp trên sô pha lật xem báo cáo quân sự!

Cao Đại Bàn ảo não..... Hành động này nghĩa là gì? Có ý sĩ diện à? [Không phải đâu, đại khái là đang muốn tìm lại cảm giác chân thật.....]

Lắc lắc đầu, hăng hái tiến lên cởi áo tắm đang bốc hơi nóng, trần truồng tiến vào trong chăn. Dưới ánh mắt sáng quắc của người đàn ông ngồi trên sô pha không được tự nhiên điều chỉnh tư thế mấy lần, đồng chí Cao Đại Bàn hít sâu một hơi, cảm thấy mình kỳ thật vẫn rất khấn trương. Nhưng muốn che mắt

đôi thủ, trước tiên phải đỡ ngon đỡ ngọt đối phương, không bỏ chút vốn ra e là không được.

“Khụ, này, anh đang xem cái gì vậy?” Trong lúc khấn trương buột miệng hỏi.

“Báo cáo quân sự từ tiền phương. vân vân.”. Miễn cưỡng áp lực bản thân, trả lời lung tung.

“Ồ, hay đấy, tình hình khả quan chứ?” Bồi tiếp một câu còn vớ vẩn hơn.

“..... Cũng tạm tạm”. Brujah đã không biết mình đang trả lời cái gì, trong mắt chỉ tràn ngập màu hồng phấn của làn da non mềm sau khi tắm rửa, trong mũi là mùi máu thơm lan tỏa khắp căn phòng.

“Vậy, bọn Nosferatu còn chưa đánh giấc xong sao? Hình như đã đánh lâu lắm rồi mà. Phải, phải không?” Theo bước chân mỗi lúc một gần của Brujah, người nào đó bắt đầu hồi hận vì “Chiến lược tê liệt đối thủ”, bắt đầu lăm lăm lùi bước muốn tìm đề tài nói chuyện.

“Đừng vậy, đã rất lâu rồi.”. Hoàn toàn không bị quấy nhiễu, tiếp tục nhìn chăm chăm “món ăn” thơm ngon trước mắt, miệng lẩm bẩm từng bước ép sát.

“Nếu, nếu anh đi thì chắc đã mau chóng thắng trận trở về! Cái tên Nosferatu kia chẳng hiệu suất tí nào, quả nhiên anh làm tướng quân vẫn thích hợp nhất! Bọn Kolle cũng rất sùng bái anh! Còn nói anh là thiên tài cầm quân mười vạn năm khó gặp của đế quốc! Anh xem, ở Địa Cầu từ hình dung thường là trăm năm khó gặp đổi thành quý hút máu liền trở thành mười vạn năm rồi. Sự chênh lệch văn hóa trong vũ trụ lớn thật đó Aha ha ha.”. Người nào đó, đã khấn trương đến mức không biết mình đang nói gì = =.

Mà Brujah nghe xong câu này đột nhiên an tĩnh lại.

Anh ta yên lặng ngồi xuống bên giường Đại Bàn, cúi đầu trầm mặc thật lâu mới thấp giọng nói: “Có phải thiên tài hay không đều không quan trọng. Nhưng trong một vạn năm chiến tranh này, Huyết tộc đã tổn hao quá nhiều. Mỗi một chiến dịch đều có thống soái chết đi, tướng lĩnh có thể dùng thật sự đã không nhiều lắm. Em nói trận này đánh thật lâu, đúng vậy, đúng là rất lâu.”.

Cao Đại Bàn rất ít khi nhìn thấy anh ta buồn bã như vậy nên cũng im lặng theo, yên lặng nghe anh ta nói.

Brujah thở dài: “Nếu trước đây, lúc Gangrel, Lavros, Lilith còn sống thì có thể phái bất cứ người nào đến tiền tuyến hỗ trợ chỉ huy. Mà tướng lĩnh ở tiền tuyến cũng không phải tác chiến một mình. Ít nhất sau lưng luôn có đồng đội. Nếu bọn họ còn sống, chiến dịch này tuyệt đối sẽ không đánh lâu đến vậy.”. Đưa tay đặt báo cáo lên đầu giường, Brujah nhẹ giọng nói với cô: “Em nói nếu tôi đi sẽ nhanh chóng thắng trận trở về. Kỳ thật tôi cũng thấy vậy”.

Cao Đại Bàn ngó người. Đại ca à, anh tự sướng quá rồi thì phải?

Khóe miệng Brujah nhẹ nhàng nhếch lên: “Nhưng tôi đã không còn cơ hội nữa”.

Biểu tình miễn cưỡng có thể gọi là mỉm cười này tràn ngập chua xót, khiến Cao Đại Bàn không khỏi sùng sốt.

A, đúng rồi, anh ta là người cuối cùng trong bộ tộc, một khi anh ta chết thì coi như diệt tộc. Thân là một tướng quân, anh ta lại vĩnh viễn không thể ra chiến trường. Đột nhiên cô cảm thấy anh ta cũng rất đáng thương.

“Nhưng nếu anh có con rồi thì khác, đúng không?” Cô nhẹ giọng nói, dõi theo ánh mắt Brujah, “Cho nên tôi là hi vọng cuối cùng của anh, phải không?”

Anh ta nhìn cô, cũng nhẹ giọng đáp: “Không, em là hi vọng cuối cùng của cả Huyết tộc”.

Cao Đại Bàn hơi chấn động!

Lần đầu tiên cô ý thức được, cô bé Tiểu Tiểu vẫn luôn rối rắm giữa tình yêu kết hôn sinh con, theo đuổi những niềm hạnh phúc nho nhỏ bình thường, từ một góc độ nào đó mà nói là vô cùng ích kỷ. Cô chỉ sống trong thế giới của mình, chỉ chú ý tình yêu của một mình mình. Mà cái đối phương đề ý là sự trường tồn của gia tộc, tương lai của cả một tinh cầu, tồn vong của cả một chủng tộc. Sánh với những điều đó, không hiểu sao Cao Đại Bàn lại cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, Ventrue mang theo “hi vọng của cả Huyết tộc” cao bay xa chạy cũng rất là ích kỷ. Đối với Huyết tộc, Ventrue không có lòng son dạ sắt, nhiệt tình yêu nước thương dân như Brujah. Có lẽ sau nhiều ngàn năm thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấu quy luật của sự sống và cái chết, Ventrue đã không còn muốn giao tranh hay thay đổi nữa, chỉ uể oải tìm chút chuyện mình cảm thấy hứng thú để tiêu phí thời gian, đốt cháy sinh mệnh vĩnh viễn không có điểm kết thúc này. Cũng chẳng biết có phải trí nhớ đặc biệt đó đã bào mòn nhiệt tình, hun đúc sự lạnh lùng từ trong tiềm thức của anh ta hay không.

Cao Đại Bàn thở dài, vươn tay chủ động ôm lấy Brujah, chậm rãi tiến sát vào trong lòng anh ta, thấp giọng nói: “Đến làm đi”.

Người đàn ông chấn động.

Cô tựa vào trước ngực anh ta tiếp tục nói: “Tôi sẽ thuận lợi sinh đứa bé này ra. Sau đó, tôi hứa nhất định sẽ cho anh một đứa con. Nhưng tôi có một yêu cầu: Sau đó tôi anh muốn thả tôi đi. Tôi chỉ là một người bình thường, không có giác ngộ cao đến vậy. Tôi không thể trợ mắt nhìn các anh diệt tộc, nhưng bản thân mình vẫn quan trọng hơn”. Cô ngửa đầu nhẹ nhàng hôn môi dưới của anh ta, “Cho nên tôi sẽ cho anh một đứa con, chỉ một đứa mà thôi”.

Brujah im lặng tiếp nhận nụ hôn nhẹ như lông chim phất qua này, sau đó nâng tay lên, chậm rãi, kiên định đẩy cô ra!

“Vậy là sao? Thương hại tôi à?”

Cao Đại Bàn bị cự tuyệt hoàn toàn sững sờ, “..... Cái gì?”

Brujah đứng lên, ánh mắt thay đổi liên tục nhìn xuống cô trong chiếc lát. Cuối cùng lạnh nhạt kéo chân qua đắp lên người cô, thản nhiên nói: “Tôi không cần sự bố thí của em. Cũng không tính tha em đi. Nếu em vẫn chưa sẵn sàng ở lại, tôi có thể chờ. Dù bao lâu tôi vẫn chờ. Nhưng nếu em thương hại bố thí cho tôi thì tôi không cần”.

Anh ta nói xong, liền không quay đầu lại mà bỏ đi mất.

Cao Đại Bàn ngồi nguyên tại chỗ, thật lâu sau mới thở dài, “Ai, thánh mẫu đúng là rất khó làm....”.

Cúi đầu nhìn huy chương Thánh Huyết tộc lấy từ trên ngực đối phương xuống đặt trên ra trải giường, Cao Đại Bàn nhức đầu..... Ừm, giấy thông hành vượt qua bộ chỉ huy trung ương đã vào tay~

.....

Thời gian trở lại một giờ trước.

Brujah cũng không phát hiện trong đồng huy chương lung lẳng trên quân trang thiếu mất một cái, vừa mới nhận được tin mừng Nosferatu thắng trận thì cũng thời khắc đó:

Cao Đại Bàn đang khoác áo choàng, ngồi trước quầy bar trong quán rượu, nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, yên lặng chờ nó đổ chuông.

Câu Ventrue nói với cô trước khi bị hành hình, bởi vì đề phòng bị những người khác nghe thấy, nên nói rất nhỏ, ngôn từ bí ẩn như một đoạn thơ. Dựa vào chỉ số thông minh của người bình thường, đồng chí Đại Bàn phải cần chút thời gian cẩn thận suy nghĩ mới hiểu ra hàm nghĩa của câu nói kia.

Anh ta nói: “Chìa khóa mở cửa tòa thành nơi người đẹp ngủ ở sâu trong vũ trụ, tại nơi cất chứa kỷ niệm tình yêu”.

“Người đẹp ngủ” là câu chuyện cô kể cho anh ta khi còn ở nhà Old, lúc này dùng nó so sánh với Ventrue bị ép ngủ say cũng rất thích hợp”. Chìa khóa mở cổng thành” chắc là chỉ chiếc chìa khóa mở của thánh địa? Nói đến mới nhớ lâu rồi không nhìn thấy đồng bạc Thất cho đâu nữa, phòng chừng đã bị Ventrue cất rồi, nhưng mà cất ở đâu chứ? “Sâu trong vũ trụ, tại nơi cất chứa kỷ niệm tình yêu” Cao Đại Bàn suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra, những lời này đại khái là ám chỉ đến hòm thư bọn họ thuê tại hành tinh Mail trong chuyến lữ trình. Như vậy cái chìa khóa chắc là ở đó rồi?

Mặt mã xác thực hòm thư kia chỉ có mình cô biết, giấu ở đó đúng là an toàn không sơ hở gì. Nhưng mà từ lúc đó Ventrue đã chuẩn bị đường lui rồi sao? Anh ta thật đáng sợ.....

Ừm, mặc kệ thế nào, cứ lấy về cái đã.

Chiến hạm vận tải quân dụng của Huyết tộc mỗi ngày đều đi tới đi lui giữa căn cứ hậu phương và tiền phương đang chiếm lĩnh. Tàu tới hành tinh Mail cũng không nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng có. Lần trước Cao Đại Bàn đi theo Kolle chạy loanh quanh trong tổng bộ chỉ huy đã lặng lẽ ghi nhớ lịch bay AmmonRah – Mail. Mà khuya hôm nay, một giờ sau, sẽ có phi thuyền vũ trụ xuất phát đến đó.

Cao Đại Bàn kiên nhẫn chờ, đồng thời yên lặng nhớ lại chỗ đăng ký chuyến bay và bản đồ cả bộ chỉ huy trong lòng. Theo lời Kolle nói, thời gian nghỉ ngơi của quân đội bắt đầu sau khi mặt trời lặn. Lúc này đa số binh lính sẽ đến quán rượu giết thời gian, sau khi thay ca đến uống hai ly mới quay lại khoang thuyền hôn mê tập thể Kolle từng đề cập để ngủ. Mà trên đường tới đó sẽ đi ngang qua trạm đăng ký. Cho nên tới giờ cô chỉ cần đi theo đám binh lính say khướt, sẽ không sẽ khiến ai chú ý. Về phần lên thuyền, dựa vào huy chương quý tộc cô lấy được, nhân viên điều khiển nhất định sẽ sắp xếp cho cô một khoang thuyền hôn mê không tệ lắm. Trên tuyến đường đến hành tinh Mail thường xuyên có gió lốc nguy hiểm, một khi xuất phát sẽ rất khó liên lạc với tổng bộ. Đối với cô mà nói, điều này càng an toàn hơn.

Rất vừa lòng với kế hoạch và sự chuẩn bị của mình, Cao Đại Bàn thỏa mãn uống một ngụm rượu thuốc. Vị rượu tràn ngập mùi thơm ngát của thực vật khiến cô rất thích. Đây là loại rượu thuốc bổ máu do Guna đề cử, rất thích hợp cho phụ nữ có thai uống. Nhưng Cao Đại Bàn không ngờ rượu trái cây tác dụng chậm nhưng rất mãnh liệt, tới mức khiến tâm mất cô hơi mờ đi. Thậm chí có một loại ảo giác như chủ quán đang nhìn chăm chăm vào cô.....

Đáng tiếc, đó không phải ảo giác của Cao Đại Bàn.

Kỳ thật từ khi cô bước chân vào quán bar này, chủ quán đã âm thầm quan sát.

Tại chốn xô bồ đầy binh lính cấp thấp thiếu giáo dục và đám phụ nữ hành nghề mua vui này, nhất cử nhất động của cô đều phi thường chói mắt. Mà chủ quán rượu lại trùng hợp là một nghề nghiệp có ánh mắt nhìn người rất sắc bén và phong phú.

Theo nhận xét của chủ quán, cô gái tận lực khiến mình trông bình thường này, lúc ngồi xuống tư thế tiêu chuẩn lưng thẳng tắp, hai chân nhả nhận khép lại hơi nghiêng qua một bên, hai tay luôn ngoan ngoãn đặt trên đầu gối. Mờ miệng là tiếng phổ thông tiêu chuẩn để đô, lúc lấy rượu sẽ nói với chủ quán “Xin mời” và “Cám ơn”. Trên người không có mùi hương thấp kém nào, mái tóc màu đen mềm mại sạch sẽ, mùi dầu gội phát ra hoàn toàn không phải loại tiêu chuẩn của quân đội. Lúc uống rượu mỗi một ngụm đều không chế vừa đúng, tuyệt đối không phát ra tiếng động thô lỗ cũng sẽ không để văng chút bọt

nào. Lúc buông ly cẩn thận dùng ngón tay đỡ nhẹ, động tác tao nhã, không phát ra tiếng động. Hoàn toàn giống như là một quý tộc đã được giáo dục lễ nghi hết sức nghiêm khắc! [Giáo sư lễ nghi Brujah, ngài có thể an lòng nhắm mắt được rồi = =]

Một cô gái quý tộc lại xuất hiện tại quán bar nơi binh lính hạ cấp tụ tập, toàn thân từ cao xuống thấp đều giấu kín trong áo choàng. Lại có màu tóc đen kỳ quái, thật sự làm cho người ta không thể không để ý.

Chủ quán mỉm cười, chủ động tiến lên chào hỏi: “Tiếp một ly nhé, tiểu thư?”

“A? Ặc, không được, cảm ơn. Rượu này tác dụng chậm nhưng rất mãnh liệt, uống nhiều quá tôi sẽ chóng mặt”.

“Như vậy à, vậy có cần tôi rót cho cô cốc nước đá không?”

“A, tốt quá, làm ơn cho nhiều đá một chút”.

“Không thành vấn đề, xin vui lòng chờ tôi một lát~”

Ông chủ xoay người, một tay lấy thùng nước đá trên kệ xuống, tay còn lại linh hoạt gõ những gì anh ta “Lưu ý” lên bàn phím máy tính, sau đó thối tiền cho người khiến anh ta lưu ý.

.....

Thời gian trở lại hiện tại.

Sau khi Kolle kích động báo cáo cho thủ trưởng tin tức Cao Tiểu Tiểu mất tích tại nhà kính trong rừng, trong đầu Brujah trống rỗng thì đồng thời:

Cao Đại Bàn đang bị chặn lại ở quầy đăng ký.

Huy chương quý tộc không những không giúp cô thuận lợi vào cửa, lại khiến cho nhân viên kiểm an thêm phần hoài nghi.

“Cấp dưới của quý tộc? Quý tộc nào đây?” Quân nhân trẻ tuổi có mái tóc đỏ khoanh tay nhún mày đánh giá cô, “Nhìn màu tóc và đôi mắt màu đen của cô, hẳn là Bán Huyết tộc rồi? Trên AmmonRah, quý tộc có thể nuôi vật cưng cũng chỉ có ngài tổng chỉ huy”.

Đại Bàn chột dạ nhỏ giọng: “Tôi, Ặc, kỳ thật tôi chính là.”.

Quân nhân tóc đỏ lớn tiếng cười nhạo: “Ha, cô muốn nói cô chính là vật cưng của ngài tổng chỉ huy sao? Tất cả mọi người đều biết từ sau khi ngài tổng chỉ huy tiếp nhận người gây giống thì đừng nói là vật cưng, ngay cả hầu nữ cũng chẳng để lại người nào! Nếu muốn giả dạng làm vật cưng của tổng chỉ huy thì ít nhất cũng nên nghe ngóng cho kỹ càng chứ ~”

Cao Đại Bàn sững sốt, trong lòng dâng lên một cảm giác rất kỳ quái, miệng vẫn thì thào ứng phó: “Tôi, tôi kỳ thật cũng không phải là người của tổng chỉ huy.”.

“Ồ?” Quân nhân tóc đỏ nhún mày, biểu tình trên mặt đã thành hoàn toàn không tin, “Như vậy cô rốt cuộc là cấp dưới của ai? Mau báo tên cấp trên trực tiếp ra!”

“Tôi, cái này, tôi.”.

“Cô ấy là người của tôi, cho cô ấy đi đi”.

Đột nhiên có giọng nói đàn ông xen vào khiến cho hai người đồng thời giật mình quay đầu lại!

Thấy rõ người đến là ai, quân nhân tóc đỏ lập tức thẳng lưng chào! “Chỉ huy!”

Cao Đại Bàn kinh ngạc, “Sao lại là anh.”.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lấy máu lần thứ năm lần: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, đằng sau chim sẻ, còn có túi lưới.

Tiểu Tiểu ngồi trên ghế, vô thức vuốt ve chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay.

Sau lần đưa nhẫn bị cự tuyệt hôm trước, Brujah cũng không nổi giận, nhanh chóng tạo ra một chiếc khác, ép cô đeo vào. Lần này vật liệu làm nhẫn là một nửa đồng bạc mờ cửa thánh địa, cao cấp hơn cả chìa khóa mở cửa hầm mộ của Ventruue. Công nghệ tinh tế, thủ công tinh xảo, hoa mỹ vô song vượt xa chiếc nhẫn chữ thập Ventruue tiện tay chế tạo..... Cao Đại Bàn không rõ một người đàn ông trưởng thành như Brujah tạo sao lại chấp nhứt mấy chuyện vật vãnh này đến vậy.

“Xem kia! Cô ấy đang vuốt ve ngón tay mình.....” “Động tác tí mĩ như vậy cũng làm được, đúng là con người, gần như giống hệt Huyết tộc.....” “Lần đầu tôi nhìn thấy người gây giống đó, không giống trong truyền thuyết lắm nhĩ.....” “Nhưng hình như thực sự có thể sinh con, cậu xem bụng của cô ấy kia.....” “Tôi nghe nói con người rất thơm, tại sao chẳng ngửi thấy mùi gì hết?” “Chắc là đã mang loại thuốc khử mùi gì đó? Nếu thơm vậy, chỉ huy sao dám để cô ngồi đây?”

Ánh mắt mọi người chung quanh càng ngày càng mãnh liệt, Cao Đại Bàn không được tự nhiên xoay qua xoay lại trên ghế, đầu càng cúi thấp.

Trong đại sảnh tàu vũ trụ quân dụng, những toán quân xa lạ không ngừng lui tới, khi đi qua đều ngó chăm chăm vào cô gái loài người thanh danh vang xa, đang lặng lẽ nhắm mắt ngồi một mình trước tiền sảnh. Đồng thời đều nghĩ hoặc trong lòng, vì sao cô ta lại ở đây?

“Này! Các người đứng tụ tập ở đây làm chi, không có việc gì làm sao?”

“Á? Phó tướng Grey!” “Dạ! Xin lỗi ngài!” “Chúng tôi lập tức về đơn vị!”

Đám người vây xem bị đuổi đi, Grey vẫn nở nụ cười ngại ngùng không đứng đắn đi đến ghế salon Cao Đại Bàn đang ngồi, khẽ hạ thấp người hành lễ: “Thất lễ rồi, phu nhân, đã để ngài đợi lâu, tiếp quản tàu tuần tra cần một chút thủ tục, cho nên tối nay ngài Nosferatu sẽ đến”.

Cao Đại Bàn ngoan ngoãn lắc đầu, “Không sao. Nhưng mà sao mọi người lại ở đây?”

Đúng vậy, Cao Đại Bàn bị chặn lại ở cửa khẩu đăng ký, vốn tưởng rằng cuộc đào thoát đã thất bại, không ngờ đụng phải người quen cũ là Nosferatu lẽ ra đang tiền tuyến chỉ huy chiến dịch! Càng kỳ quái là, anh ta chưa hỏi han gì đã lôi cô lên tàu!

Nghe Tiểu Tiểu thắc mắc, Grey hơi kinh ngạc: “Sao cơ? Ngài chưa nghe nói à? Chiến dịch tại tiền phương đã đại thắng, tình hệ xoắn ốc đã bị chiếm lĩnh hoàn toàn. Kế hoạch thực dân đã hoàn thành thuận lợi, hiện tại chỉ còn nghi thức tiếp nhận và tiệc mừng công”.

Cao Đại Bàn sững sờ: “Đánh thắng rồi?”

Grey mỉm cười: “Đúng vậy, đánh thắng rồi. Vì thế tất cả chiến hạm vận tải đường dài đều bị tạm thời trưng dụng để vận chuyển binh lính từ tiền tuyến trở về tổng bộ. Cho nên tàu chiến này sẽ không đến hành tinh Mail theo kế hoạch của ngài, mà thẳng hướng tiền tuyến”.

Cao Đại Bàn thay đổi sắc mặt.....

“Kế hoạch ban đầu là vậy, nhưng ~” Grey liếc cô, “Không ngờ lại gặp ngài ở đây, có lẽ tướng quân sẽ thay đổi kế hoạch không biết chừng”.

Ý anh là sao?

Đồng chí Đại Bàn lòng đầy nghi hoặc bị dẫn đến khoang thuyền chỉ huy. Cửa khoang thuyền vừa mở ra, Cao Đại Bàn liền tròn to mắt!

Trong gian phòng chỉ huy rộng rãi màu bạc được bài trí đơn giản, ngoài vách tường trong suốt là tinh không vũ trụ mênh mông bát ngát, đứng trong không gian này, giống như đang lơ lửng giữa vũ trụ, khiến người ta rung động mê say.....

Thị giác Cao Đại Bàn bị chấn động theo bản năng ngã ngồi ra phía sau, vội vàng níu chặt cánh tay người đàn ông vừa bước đến! Anh ta nhẹ ôm eo cô kéo vào lòng..... “Người đang mang thai không thể tùy tiện ngã ~”

“Oái, Nosferatu?”

Thiếu niên nóng nảy đã lâu không gặp lúc này mặc quân trang tổng chỉ huy, lưng thẳng, mặt lạnh. Dưới khung cảnh màn đêm thăm thẳm, hoàn toàn trút bỏ sự ngây ngô, thoát nhìn như một người đàn ông trưởng thành. Có lẽ là ánh mắt, có lẽ là nụ cười, có lẽ là tác dụng của bối cảnh khiến Cao Đại Bàn cảm thấy đối phương còn bí hiểm hơn lúc gặp lại tại trạm kiểm soát.....

“Đã lâu không gặp, hình như cô hơi gầy đi”. Nosferatu nhún mày, “Tôi nghe nói phụ nữ có thai sẽ béo ra vì tích trữ dinh dưỡng cho thai nhi mà. Sao lại thế này? Vội vàng lên kế hoạch chạy trốn nên ăn uống không ngon miệng sao?”

Cao Đại Bàn im lặng. Rõ ràng đối phương đã biết là cô muốn chạy trốn. Anh ta sẽ xử sự ra sao? Áp giải cô về trả lại cho Brujah, hay là thuận tay chiếm lấy cô, hoặc im lặng rút lui, để cô chạy trốn?

Nosferatu quay đầu ra lệnh cho các sĩ quan đang điều khiển phi thuyền trong phòng chỉ huy: “Tất cả mọi người ra ngoài hết đi. Grey, anh cũng vậy”.

Grey: “Tướng quân, tôi là phụ tá của ngài.....”.

Nosferatu: “Tôi nói đi ra ngoài”.

Grey: “Tướng quân, có một số việc không nên tùy tiện.....”.

Nosferatu:“Grey “.

Grey “Dạ”.

Nosferatu:“Mau cút đi”.

.....

“Vì sao lại đứng xa vậy?” Nosferatu chấp tay sau lưng đứng cạnh vách tường trong suốt, nhìn ra bầu trời đêm lấp lánh bên ngoài, giọng nói quanh quẩn trong phòng chỉ huy không một bóng người.”Tôi gần đây một chút, tôi đâu có ăn thịt cô”.

Cao Đại Bàn vẫn không nhúc nhích. Sói xám cũng nói với thỏ trắng như vậy, nhưng không phải muốn ăn là ăn ngay đó sao?

Quay đầu ngo Cao Đại Bàn đang cảnh giác trốn trong góc, Nosferatu cười nhạt:“Hiện tại cô đang có thai, tôi có thể làm gì cô? Chỉ muốn nói chuyện với cô thôi, lại đây đi”. Nâng tay vỗ nhẹ bàn điều khiển bên người,“Ngồi lên đây đi”.

Cao Đại Bàn nhìn nhìn anh ta, sau đó quay đầu đánh giá bàn điều khiển, xem xét độ cao một chút, uể oải nói:“Tôi leo không tới”.

Nosferatu sùng sốt, sau đó bật cười ha hả, cúi người ôm lấy Đại Bàn trực tiếp đặt lên bàn điều khiển. Đầu chôn ở gáy cô, không ngừng cười lớn,“Cô vẫn vô dụng như trước đây. Thân thể con người vẫn nhỏ nhắn như vậy, thật đáng yêu.”. Bàn tay lướt qua eo cô, người đàn ông nhẹ giọng nói:“Ha ha. Nếu tôi là con người, chắc là được hoan nghênh lắm nhỉ?”

Cao Đại Bàn rất muốn phản bác anh ta, cho dù có thành con người được hoan nghênh hay không cũng phải xem tính cách. Nhưng mà lập tức nhớ ra hình như hiện tại đàn ông chỉ cần bản mặt đẹp là có thể tung hoành thiên hạ được rồi! Nhìn nhìn gương mặt thiếu niên anh tuấn có thể thoải mái tàn sát phụ nữ từ sáu đến sáu mươi tuổi của Nosferatu, cô quyết định im lặng không lên tiếng.

Bàn tay anh ta tiếp tục đi xuống phía dưới, thử thăm dò sờ sờ cái bụng lồi lên của Cao Đại Bàn,“Nơi này đang chứa đựng một sinh mệnh sao? Thật không thể tin nổi. A?!” Nosferatu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tiểu Tiểu, không chắc chắn lắm“Vừa mới nảy hình như nó giết mình.”.

Mà Cao Đại Bàn, càng kinh ngạc hơn anh ta!

Phải biết rằng, từ khi mang thai đến bây giờ, cô vẫn chưa thấy thai đạp lần nào. Trước đây cô đều tự an ủi mình rằng con của quý hút máu ấy mà, cũng coi như nửa cương thi, không động đậy cũng là chuyện bình thường. Không nghĩ tới, hôm nay đột nhiên bé lại cử động!

“Tôi cũng không chắc. Anh, anh sờ một chút nữa đi!”

Nosferatu rất phối hợp lại vuốt ve một chút, thai nhi bé bỏng trong bụng Cao Đại Bàn không phụ sự mong đợi của mọi người lại tiếp tục phản ứng. Phản ứng mới mẻ này khiến hai người vô cùng phấn khởi, nhất là Nosferatu chưa bao giờ thấy phụ nữ có thai, khẩu khí vốn hơi lạnh lùng cũng dịu xuống, nhện không được hỏi thêm vài vấn đề về sinh mệnh bé bỏng này:

“Khi nào nó mới được sinh ra?”

“Ngày sinh dự tính là tuần sau, sắp đến rồi “. Cao Đại Bàn hạnh phúc vuốt ve bụng. Đây là lần đầu tiên, cô có cảm giác chân thật rằng mình sắp sửa mang đến thế giới này một sinh mạng mới, loại cảm xúc này khiến lòng cô bỗng dâng lên niềm tự hào khó hiểu.

“Ừm.”. Nosferatu hơi dăm chiêu,“Nó là con của Ventrue, vậy nó sẽ giống Ventrue sao? Hay là giống cô?”

Cao Đại Bàn:“= = Làm sao tôi biết được.”.

“Như vậy, tên nó là gì?”

Cao Đại Bàn:“Con trai thì đặt là Adam, con gái thì gọi Lilith”.

Nosferatu sùng sốt.

Cao Đại Bàn tiếp tục nói:“Lúc đầu tôi định đặt con gái là Eve, nhưng nghe xong thuyết tiến hóa từ kinh thánh của Lanka, tôi quyết định sẽ không đặt cho nó tên của một người nhân bản “.

Nosferatu trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi:“Cô vẫn chưa biết giới tính của nó sao?”

Cao Đại Bàn lắc đầu,“Viện nghiên cứu sợi tia laser xuyên thấu sẽ tạo ra biến dị đáng sợ gì đó cho con lai giữa người và Huyết tộc, mà y thuật của AmmonRah thì chủ trương hòa hợp với tự nhiên, không dò xét giới tính của thai nhi trước khi sinh”.

Nosferatu:“Cô không nghĩ tới khả năng nó lưỡng tính sao?”

Cao Đại Bàn:“Đừng nói nãy cái giả thuyết kinh khủng như vậy = =“.

Nosferatu bật cười, “Chỉ đùa một chút thôi mà. Nhưng đã gần đến ngày sinh, chạy trốn vào lúc này cô không thấy quá nguy hiểm à?”

“Chính là vì sắp sinh nên không thể chần chừ được nữa phải lập tức đào tẩu”. Cao Đại Bàn quay đầu, nhìn bầu trời đêm mênh mông khôn cùng bên ngoài màng bảo vệ, “Tôi có dự cảm, con của tôi sẽ kế thừa máu hoặc năng lực sinh dục của tôi, dù là cái nào cũng đủ để nó bị nhốt trong thành Huyết tộc cả đời. Cho dù nó không có năng lực gì, tôi cũng dám khẳng định, chỉ cần nó vừa sinh ra, sẽ bị viện nghiên cứu của hội trưởng lão mang đi, sau đó bị nhốt phòng thí nghiệm một thời gian dài, thậm chí có thể là cả đời..... Là một người mẹ, tôi không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh. Tôi hi vọng con tôi có tuổi thơ bình thường, có thể sống một cuộc đời tự do theo ý mình..... Tôi muốn dùng hết khả năng bảo vệ nó”.

Nosferatu nhìn cô thật lâu, sau đó cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, thấp giọng nói: “Được, tôi giúp cô”.

Cao Đại Bàn ôm trán kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh giúp tôi? Vì sao?”

Nosferatu: “Cô muốn hỏi lý do hay muốn nhận sự giúp đỡ của tôi?”

Cao Đại Bàn trầm mặc, lập tức nghiêm túc nói: “Anh muốn giúp như thế nào?”

Nosferatu: “Tôi sẽ không đưa cô về AmmonRah, điểm đến của phi thuyền này là tiền tuyến. Tại sân bay quân dụng có không ít chiến hạm cỡ nhỏ tịch thu của địch, nếu một con thuyền trong số đó mất tích, tôi tin là sẽ không ai chú ý tới. Mà dù cho có người chú ý tới, vì nó là chiến hạm của quân địch, chúng tôi không ghi vào danh sách, không có thiết bị theo dõi nên cũng chẳng biết cô đi đâu. Về phần không làm tròn bổn phận, với công lao thắng trận lần này hẳn là tôi không phải chịu trách nhiệm gì. Chưa kể người đầu tiên để cô chạy thoát là chính bản thân Brujah”.

Cao Đại Bàn gật đầu: “Không hở là thuộc hạ do Ventruie dạy dỗ, quả nhiên đủ vô sỉ”.

Nosferatu: “Đâu có đâu có”.

.....

Khi Brujah kết nối được với phòng chỉ huy mẫu hạm, Cao Đại Bàn đang cầm một quyển sổ tay điều khiển chiến hạm tốc hành ngủ gà ngủ gật nghiên cứu.

Cô rất kinh ngạc vì ban ngày mà mình mệt mỏi thế này. Chuyện này cũng làm cho cô ý thức được, có lẽ cảm giác choáng váng khi cô bước vào phòng chỉ huy không phải vì thị giác chấn động..... Cần thận ngâm lại, cô bắt đầu choáng đầu hoa mắt từ trong quán bar. Loại cảm giác trước mắt mờ sương, tứ chi chậm chạp này..... Chẳng lẽ là do say rượu?

“Chỉ huy Brujah, đã lâu không gặp ~”

Trong phòng chỉ huy đột nhiên vang lên giọng nói của Nosferatu, khiến Cao Đại Bàn đang mơ mơ màng màng giật nảy mình!

Theo tiếng rẹt rẹt liên tiếp của tín hiệu, gương mặt xanh mét của Brujah xuất hiện trên màn hình.

“Nosferatu, Tiểu Tiểu đang ở chỗ cậu phải không?”

“A ~ chưa gì đã tra được rồi, anh đúng là dốc sức ~” Nosferatu lười biếng chống cằm, ngồi trên ghế chỉ huy, “Đúng vậy, tôi tình cờ gặp được cô ấy trước quầy đăng ký. Đoán rằng cô ấy muốn chạy trốn, nên mới bắt lại mang đi. Chỉ huy nên tưởng thưởng cho tôi đây ~”

Brujah hừ lạnh: “Đừng có làm bộ làm tịch, cậu nghĩ tôi là kẻ ngốc sau? Nếu thật sự sợ cô ấy chạy trốn, thì phải lập tức trục xuất Tiểu Tiểu về tổng bộ liên quân chứ không phải là mang đi!”

“Ai da ~ tổng bộ liên quân mà để một con người chuồn ra được, năng lực trông coi đúng là không thể tin tưởng nổi. Tôi làm sao có thể yên tâm đưa người gây giống quý báu của Huyết tộc về cái nơi trăm ngàn sơ hở như vậy chứ?”

“Cậu.....”.

“Đừng lo lắng, ngài Brujah. Tôi sẽ dẫn Tiểu Tiểu đến tổng bộ chỉ huy tiền tuyến, vừa vặn tiệc mừng công cũng cử hành ở đó. Ngài chỉ cần đến đó là gặp được cô ấy, không phải sao?”

Hả.....? Cao Đại Bàn kinh ngạc ngẩng đầu, không phải anh ta nói sẽ giúp mình chạy trốn sao.....

Brujah khẽ nhủ mày, xuyên qua màn hình nhìn gương mặt đang cười lạnh của Nosferatu, “Tôi không tin cậu, Nosferatu”.

“Ngài không cần tin tôi”. Nosferatu cười khê, vươn tay lôi Tiểu Tiểu đang ủ oải qua, ôm vào lòng, có ý triển lãm cho Brujah xem, “Ngài chỉ cần biết rằng, người ngài muốn đang ở chỗ tôi, muốn mang về cứ tới đây là đủ rồi. Đương nhiên, nếu không có năng lực đoạt lại, vậy thì dựa theo quy tắc của Huyết tộc, cô gái này nên thuộc về người có năng lực coi giữ, đúng không?”

Hình như có gì đó..... không ổn. Cao Đại Bàn khẽ ngoay.....

Tầm mắt Brujah đảo qua cánh tay người đàn ông đang ôm cô, lạnh lùng mở miệng: “Không cần đợi đến dạ tiệc. Những thứ thuộc về tôi, tôi sẽ lập tức mang về!”

Phụt một tiếng màn hình tối đen! Chỉ còn lại những bông tuyết chớp động lộn xộn trên màn hình.

Cao Đại Bàn cúi đầu thì thào: “Rõ ràng ngay từ đầu anh đã không tính giúp tôi chạy trốn, đúng không?”

Nosferatu cũng không phủ nhận, cúi đầu hôn cô, ôm cô lên nhẹ nhàng đặt xuống cái ghế mềm duy nhất trong phòng chỉ huy.

Cao Đại Bàn tức giận túm áo anh ta, “Anh gạt tôi.”.

Nosferatu cười khê: “À. Tôi gạt nhiều người rồi~”

Cảm giác mệt mỏi càng ngày càng mãnh liệt, cô không chống đỡ nổi nữa, chậm rãi nhắm mắt ngủ, bàn tay túm áo kẻ lừa đảo cũng từ từ buông lỏng
.....

.....

Cao Đại Bàn giống như bị nhốt trong một giấc mơ vừa chân thật vừa giả dối. Rất nhiều cảnh tượng nặng nề di động trước mắt, cô thấy được nhiều gương mặt quen thuộc, có người còn sống, có kẻ đã chết. Trong bụng thỉnh thoảng lại truyền đến từng cơn đau nhói, không ngừng kéo cô trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh trở về hiện thực.

Lần bị kéo cuối cùng, cô nghe được tiếng hai người đàn ông đang tranh chấp kịch liệt.

“..... Lúc trước tôi đã cảm thấy không ổn. Rốt cuộc ngài có ý gì? Khi phân đội thứ bảy phát hiện người gây giống, ngài lại bảo tôi thông báo cho tướng quân Brujah đầu tiên! Nói cái gì mà đây là nghĩa vụ của mỗi tộc nhân Huyết tộc. Toàn Tinh cầu Sange đều biết ngài và tướng quân Brujah không hợp nhau! Lúc ấy ngài làm như vậy, hẳn là chỉ để dụ anh ta tới đây? Bởi vì ngài biết thân vương Ventrue sẽ không dễ dàng buông tay, cho nên nhất định sẽ có một trận ác chiến. Chính là ngài không nghĩ tới tam trưởng lão cũng đến, kết quả là mọi chuyện hoàn toàn mất khống chế biến thành một cuộc truy bắt đúng không?”

“Grey, trí tưởng tượng của cậu thật phong phú”.

“Vậy sao? Thế lần này là vì cái gì? Có ý khiêu khích tướng quân Brujah để anh ta chạy đến tiền tuyến, tranh đoạt người gây giống sao? Tôi không biết ngài lại chấp nhất mãnh liệt với người gây giống đến vậy, bởi vì vị trí số một trong lòng ngài luôn là.”.

“Grey, cậu nói nhầm nhiều quá rồi đấy!”

“..... Tướng quân, ngài bị tôi trúng tim đen mới tức giận phải không? Thân là phụ tá, tôi có nghĩa vụ nhắc nhở, uốn nắn hành động và lời nói của ngài. Dù là tranh đoạt người gây giống hay đối nghịch với tướng quân Brujah, tôi cũng không muốn can thiệp. Nhưng nếu ngài tốn quá nhiều tinh lực vào những chuyện vặt vãnh linh tinh này, tôi nhất định phải đưa ra lời khuyên đúng lúc. Dù sao, là một tướng quân, nghĩa vụ hàng đầu của ngài vẫn là hoàn thành quân vụ”.

“Cậu muốn ám chỉ cái gì?”

“Ngài hiểu ý của tôi mà. Lần này đám người hành tinh Sonata chưa gì đã tan tác như vậy thật sự hơi đáng ngờ. Chúng đã chinh chiến với Huyết tộc nhiều năm, thực lực mạnh mẽ, không phải chủng tộc dễ dàng bại trận. Nhưng mà sau khi dành thắng lợi ngài lại không chuyên tâm xử lý những điểm đáng ngờ, tăng cường đề phòng, mới vừa nhận được thông báo nội tuyến từ tổng bộ gửi đến đã bỏ lại công việc ở tiền tuyến trực tiếp về bắt người! Trên sân bay chất đầy máy bay chiến đấu của quân địch, ngài không lo thực hiện công tác hợp nhất, lại mang tất cả đội trưởng về theo, buông tay mặc kệ một đồng công tác chưa hoàn thành mà chuyên tâm chuẩn bị tiệc mừng công gì đó. Ý của tôi là gì sao? Ý của tôi chính là, ngài đã bỏ bê nhiệm vụ quá mức rồi!”

“Grey “.

“Vâng”.

“Cậu ấy, đúng là một phụ tá vĩ đại, tận tâm với cương vị công tác, quan sát cẩn thận, suy nghĩ linh hoạt.”.

“Cái gì.? Cảm, cảm ơn.”.

“Đáng tiếc, cậu không biết rằng từ xưa đến nay những người quá thông minh luôn chết sớm sao?”

Tiếng móng tay sắc bén đột ngột xuyên qua làn da đâm sâu vào cơ bắp lướt qua tai Cao Đại Bàn đang nhắm tịt mắt!

Trong giây phút đó, sát khí đáng sợ này khiến cơ bắp cô căng cứng, hoàn toàn tỉnh hẳn!

“Tướng... Quân.? Khụ. Cô.”.

Tiếng máu ghen trong cổ họng, từng giọt từng giọt rơi trên sàn nhà bằng kim loại, có lẽ còn có tiếng máu bắn lên màng phòng hộ trong suốt, nhưng Cao Đại Bàn đã không thể phân biệt rõ nữa.

“Grey à, cậu chăm sóc tôi lâu như vậy, cũng coi như có tình có nghĩa, tôi sẽ không hủy hạch của cậu.”.

trong phòng chỉ huy nồng nặc mùi máu, dịu dàng mà tà ác như bóng đêm khiến người ta run rẩy!“..... Nhưng mà kiếp này vẫn là..... vĩnh biệt ~”

Có tiếng vật nặng rớt xuống đất, tiếng thở mỏng manh rồi dần dần tắt hẳn, tiếng hóa bụi ào ào.....

Hơi thở từ vong gần trong gang tấc khiến Cao Đại Bàn sợ hãi lại không thể nhin nổi hé mắt, hoảng sợ nhìn trộm qua khe hở giữa hai hàng mi.....

Trước ngực Grey thủng một lỗ, cả người đầy máu, đang dần dần hóa tro trong không khí.....

Nosferatu mặt không thay đổi đứng bên cạnh anh ta, mái tóc màu bạc dưới ánh sao có vẻ cực kỳ lạnh lùng, bàn tay phải nhuộm đậm máu xanh, móng tay sắc bén còn chưa thu lại. Giống như đang thưởng thức nhẹ nhàng xoay chuyển một hạt hạch, đồng tử màu máu mang theo ý cười liếc về phía Cao Đại Bàn đang hí mắt nhìn lên.....

“Đã thức dậy rồi à? Tỉnh lại không đúng lúc lắm đâu ~”

Mẹ ơi, cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lấy máu lần thứ năm sáu:Là một nhân vật phản diện, ngoại trừ giết sạch nhân vật chính và hủy diệt thế giới ra, tôi cũng không còn sở thích gì đặc biệt.

Hơi thở nguy hiểm, mang theo mùi máu tươi nồng nặc chậm rãi tới gần, bao phủ hô hấp của Tiểu Tiểu.....

Nosferatu cúi người đề lên người nào đó đang liều chết giả bộ ngủ, giống như trẻ con làm nũng rúc vào gáy Tiểu Tiểu, cười khẽ..... Lời ní non đáng sợ vang lên rõ ràng bên tai cô:“Đừng giả vờ, cô đã nghe hết rồi phải không?”

Cao Đại Bàn khăn trương nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói:“Không, không có. Trí nhớ của phụ nữ có thai đều rất là kém, kỳ thật tôi đã quên các người vừa nói cái gì, thật đó! Không, phải nói là vốn chẳng nghe thấy gì, thật mà!”

Người đàn ông không đáp, giống như hoàn toàn thờ ơ dùng ngón tay đùa những sợi tóc bên gáy cô.....

Cao Đại Bàn chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở khăn trương của mình vang vọng trong không khí.....

Thân thể cao lớn rắn chắc của Huyết tộc thật nặng, ép cô đến thở trong nỗi. Mà trong bụng, tựa hồ cũng càng ngày càng đau.....

“Nosferatu.....”. Cô nhỏ giọng khẩn cầu.

“Yên tâm, tôi sẽ không giết cô”. Hôn nhẹ lên môi cô, người đàn ông cười khẽ,“Cô là miếng mồi quan trọng nhất của tôi. Ba năm. Lúc trước đã ước hẹn, hiện tại thời gian vừa đến, đúng không?”

Cô kinh ngạc nhìn anh ta Anh ta đã bắt đầu kế hoạch từ lúc đó sao?

“Người tôi muốn giết chính là Brujah ,” Nosferatu buông tay, những sợi tóc màu đen quấn quanh ngón tay anh ta rơi là tả,“Nhưng nếu cô bị liên lụy, xui xẻo chết chung thì tôi cũng không chịu trách nhiệm“.

Anh ta thân nhiên cười cợt chẳng hề có chút áy náy nào.

Cao Đại Bàn im bật..... Sau khi trầm mặc một lúc lâu, nhin không được lên tiếng hỏi:“Nhưng Brujah là thống soái quân đội Huyết tộc, anh giết anh ta không phải là phản bội Huyết tộc à?”

“Thì sao?” Nosferatu cười, ngồi thẳng dậy,“Dù sao tôi cũng đã sớm phản bội Huyết tộc rồi“.

Đại Bàn kinh hãi trừng anh ta!

Người đàn ông giơ tay lên chỉ vào những thiên thể đang trôi nổi giữa vũ trụ mênh mông ngoài lớp màng bảo vệ,“Sau chiến dịch Lilith tử trận, tôi đã ký kết khế ước rồi. Tôi từng thề phải bắt Brujah trả giá đắt, nay chính là lúc thanh toán nợ nần!

Nói đến cũng thật thú vị, trong tộc tôi là người tích cực kêu gọi muốn giết chết Brujah nhất. Nhưng có lẽ vì tôi thẳng thắn biểu hiện sự phẫn nộ trẻ con ra như thế, nên không có ai coi là thật. Kế hoạch tiến hành thuận lợi như vậy, ngay cả bản thân tôi cũng vô cùng kinh ngạc. Từ trước tới nay cũng không có

ai hoài nghi tôi. Ngay cả phụ tá Grey luôn luôn ở bên cạnh đến tận hôm nay mới cảm thấy không ổn. Đáng tiếc, đã quá muộn rồi~

Hiện tại có một phần ba quân đội Huyết tộc ở tiền tuyến, nơi đó, chiến hạm và quân đội của Sonata đã vào vị trí mai phục. Mặt khác một phần ba đội quân Huyết tộc sẽ được tổng chỉ huy quân sự Brujah đưa tới trong tiệc mừng công. Muốn tiêu diệt chiến lực của Huyết tộc thì thời cơ chính là ngay lúc này.

Mà Brujah, sẽ bị ghi vào sử sách Huyết tộc như chỉ huy đầu tiên đưa quân vào chỗ chết! Sự sỉ nhục này đủ để che lấp tất cả chiến công vinh quang từ trước đến nay của anh ta. Cứ như vậy, cho dù tôi không giết chết anh ta, là tội đồ của Huyết tộc, anh ta cũng chẳng còn mặt mũi nào mà sống tiếp. Nếu anh ta có thể hi sinh mọi thứ vì thắng lợi vinh quang, tôi sẽ phá hủy vinh quang của anh ta Đây mới là cách trả thù tuyệt diệu nhất đúng không?”

Cao Đại Bàn nghe thế thì trợn mắt há hốc mồm “Anh, anh vì ân oán cá nhân mà muốn binh lính Huyết tộc vô tội thậm chí là toàn bộ Tinh cầu Sange chôn cùng sao? Như vậy là thông đồng với địch phản quốc rồi? Chẳng lẽ anh không có chút lòng yêu nước nào?” Anh là một tướng quân mà!

“Lòng yêu nước?” Nosferatu nghi hoặc nghiêng đầu, “Không ngờ cô lại trung thành với Huyết tộc nguyện đến thế? À..... Vì sao cô lại nghĩ tôi sẽ để ý đến tương lai của Huyết tộc?”

“Bởi vì anh cũng là tộc nhân Huyết tộc mà”.

“Ha..... Tôi hỏi cô, chẳng lẽ vì cô là con người nên đến tận bây giờ cô cũng chưa khi nào sinh ra ý niệm mong tất cả mọi người chết hết đi à?”

“Không có”. Cao Đại Bàn quyết đoán lắc đầu, “Tôi là công dân tốt”.

“Ha ha..... Thật sao?” Con người màu máu của Nosferatu mang theo sự bình tĩnh tà ác nhìn chăm chăm vào mắt Cao Đại Bàn, giống như có thể nhìn thấy sự độc ác ẩn sâu trong tâm hồn cô.....” Tôi nghe nói, ở thế giới của con người cô cũng không được coi là xinh đẹp. Đánh giá theo tiêu chuẩn của con người, cô vừa cao lại vừa béo, bộ dạng cũng không đáng yêu, hẳn là thường xuyên bị đối xử không công bằng? Thịnh thoảng sẽ bị đồng loại dùng ánh mắt cười nhạo nhòm ngó? Có phải rất ít khi được đối xử như con gái không? Đứng bên cạnh cô gái khác chưa bao giờ thấy tự ti sao? Nói thật cho tôi biết, chẳng lẽ cô chưa từng không cam lòng, chưa từng âm thầm hận thù những người chung quanh sao?”

Cao Đại Bàn sùng sốt.

Cô nghĩ đến cuộc sống trung học của mình, nghĩ đến cái biệt hiệu “Cao Đại Bàn” đáng cười nhạo này, nghĩ đến mỗi khi hát đồng ca luôn bị ép mặc đồ nam đứng ở hàng chót cùng, nghĩ đến mỗi khi trường học có vũ hội mình vĩnh viễn là kẻ sai vật trốn sau màn..... Cô hâm mộ tà váy bông bênh của các bạn nữ trên sàn nhảy, cảm thấy tự ti trước các cô gái xinh đẹp, để che giấu chiều cao thỉnh thoảng cũng sẽ cong lưng cúi đầu trong vô thức.....

Nhưng mà, dù như thế, cô cũng chưa từng, một lần cũng không hi vọng tất cả mọi người chết hết đi.

Bởi vì cô tin tưởng mình có khả năng thay đổi. Cô tin tưởng, chỉ cần cố gắng, có một ngày cô cũng sẽ trở nên thon thả xinh đẹp, tự tin mẽ người. Hướng chỉ thế giới này luôn có những người không hề trông mặt mà bắt hình dong.

Nhưng tình huống của Nosferatu có lẽ khác cô? Thân thể anh ta không già không chết cũng sẽ không thay đổi, chủng tộc của anh ta có sự cố chấp dị thường với vẻ đẹp. Ngay cả Bán Huyết tộc Lanka, cũng thờ ơ mà khinh bỉ nói “Cậu nhóc đó quá lùn” Nosferatu không có hi vọng “Thay đổi” để mà vững tin.

“Tôi..... cũng không thích Huyết tộc, từ trước kia đã không thích bọn họ. Luôn hâm mộ những thứ tốt mã dễ cùi, vừa dối trá vừa ngạo mạn.....”. Nosferatu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cho nên tôi không cần Huyết tộc, tôi chỉ để ý mình Lilith. Lilith đã chết thì tất cả những kẻ còn lại cũng chẳng còn quan trọng nữa”.

Đây..... Đây thật sự là tư tưởng đáng sợ của chủ nghĩa hủy diệt!

Bởi vì người tôi thích nhất không còn, cho nên những người tôi không thích hãy chết hết đi..... Người này rất giống đám thanh thiếu niên tùy hứng ở tuổi dậy thì! Chẳng qua thanh thiếu niên tùy hứng đơn giản chỉ dùng thêm ít tiền của cha mẹ, mà sự tùy hứng của anh ta thì lại đòi toàn Huyết tộc thanh toán!

Cao Đại Bàn đau đầu ôm trán, “Lilith mà anh nói..... Là người phụ nữ anh nhắc tới lúc chúng ta gặp mặt lần đầu ở suối nước nóng à? Brujah đã giết cô ấy?”

“Không có. Nhưng cô ấy chết vì Brujah”.

Vậy thì càng không có lý do gì để báo thù?! Người ta hai bên tình nguyện, anh xen vào làm cái gì ==!?

“Cô, cô ấy chết vì Brujah, hẳn là rất thích anh ta? Anh trả thù Brujah như vậy, chẳng phải đã lãng phí sự hy sinh của cô ấy sao?” Cao Đại Bàn cố gắng khuyên nhủ.

“Không phải như cô nghĩ đâu. Tự nguyện hy sinh gì chứ..... Lilith là bạn đời của Brujah,” Nosferatu khinh thường hừ lạnh, “Tôi không biết cô ấy chăm anh ta điểm nào, đại khái là vì cùng thuộc gia tộc Monocyte chẳng..... Chiến dịch Kirsty Moore năm đó, Brujah gặp nguy hiểm, Lilith đã đột phá vòng vây dùng hết sức lực chém giết chạy đến bên cạnh anh ta, để anh ta hút máu lấy lại thể lực, mới cứu được Brujah đang hấp hối. Nhưng cái tên khốn kia đã bỏ Lilith cũng đang cần bổ sung máu lại, để bắt lấy cái cơ hội thắng lợi khôn kiếp, vội vàng dẫn quân tấn công vào tổng bộ kẻ địch!”

Ánh mắt Nosferatu lạnh như băng “Chiến tranh toàn thắng thì sao? Thế giới này luôn không ngừng chém giết, có thắng có thua. Hôm nay thắng lợi, nói

không chừng trăm năm sau lại thua sạch. Suốt trăm ngàn năm qua kẻ thống trị thực dân liên tục thay đổi, vài thế kỷ sau có ai còn nhớ đến chiến thắng của anh ta? Nếu chỉ vì mấy câu trên sử sách khiến anh ta dừng Lilith của tôi để trao đổi thắng lợi này thì anh ta đáng phải chết vạn lần! Anh ta không xứng làm bạn đời của Lilith, cũng không xứng làm lãnh tụ của liên quân, không xứng làm một người đàn ông, không xứng lưu được danh trong sử sách để người đời sau chiêm ngưỡng tôn kính!”

Nosferatu siết chặt nắm đấm cắn răng nói: “Nếu lúc ấy anh ta dừng lại một lát trao đổi máu với Lilith thì Lilith sẽ không mất máu nhiều đến nỗi mất khả năng chiến đấu. Trước khi tôi đến kịp, cô ấy cũng sẽ không.”

“Chết?”

“Không, biến mất”.

“Hả? Biến mất?”

“Ừa, lúc ấy địa điểm diễn ra chiến dịch là một vùng không ổn định trong không gian vũ trụ. Thường xuyên xuất hiện không gian vặn vẹo quy mô nhỏ, hút vật thể chung quanh vào, sau đó biến mất không còn tăm tích. Sau cuộc chiến dù đã làm mọi cách vẫn không tìm thấy Lilith, ngay cả máy tìm kiếm sinh vật cũng không có phản ứng. Cho nên lúc ấy quân đội cho rằng cô ấy đã tử vong”.

“A, vậy liệu có khả năng, Lilith còn sống ở nơi nào đó không?” Cao Đại Bàn gãi gầu đầu, “Trước kia tôi từng nghe nói, trong vũ trụ có lỗ đen và lỗ trắng. Lỗ đen hút vật chất vào, lỗ trắng phun vật chất ra. Cho nên, có khả năng Lilith bị hút đi ở đây, nhưng lại được phun ra tại một nơi khác, vẫn còn sống khỏe mạnh?”

Nosferatu giương mắt nhìn cô: “Cho dù như thế, bị phun ra trong chân không vũ trụ không có đường khí, làm sao cô ấy sống được?”

Cao Đại Bàn đỏ mặt hỏi lạnh. Quả nhiên bàn luận mấy vấn đề khoa học này, con người không thể so sánh với Huyết tộc.

“Đừng ha, xin lỗi, tôi không nghĩ tới điểm này.”.

Nosferatu khẽ nhếch môi, “Hừ, quên đi, ý tưởng này đúng là rất tốt. Biến mất có ưu điểm như vậy đấy, người yêu Lilith có thể tin rằng cô ấy vẫn còn sống ở nơi nào đó, mà người hận cô ấy có thể tin là Lilith đã chết”.

“Đúng vậy đúng vậy.”. Cứ tin như vậy đi, buông tha việc báo thù đi.

“Nhưng với tôi mà nói, như vậy vẫn không đủ!” Nosferatu lạnh lùng đáp: “Tôi muốn khiến kẻ hại cô ấy biến mất phải trả một cái giá tương đương!”

Cao Đại Bàn sùng sốt: “Tương đương? Ý anh là.”.

Tiếng không khí bị xé rách vang lên gần trong gang tấc! Đại Bàn kinh ngạc quay đầu, sau đó hoảng sợ phát hiện cách đó không xa, không khí giống như bị vặn xoắn! Mà chiếc ghế dựa gần đó, trong chớp mắt đã mất hút trong nếp uốn như miệng túi kia! Sau đó không khí vặn vẹo khôi phục như thường, giống như chẳng có gì xảy ra. Toàn bộ quá trình không đến hai giây, mà chiếc ghế dựa hằn dính xuống mặt đất kia đã biến mất không còn tăm tích, chỉ còn chân đế bằng kim loại màu bạc còn sót lại trên sàn nhà.

Lông tơ trên người Cao Đại Bàn dựng đứng! Xoay qua run giọng hỏi: “Này, chiến trường chiến dịch Kirsty Moore năm đó không lẽ là.”.

Nosferatu thán nhiên: “Chính là ở đây”.

Đừng mà a a a a –!!

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Cao Đại Bàn, Nosferatu cười khê: “Từ bây giờ phải cẩn thận, tần suất không gian vặn vẹo xuất hiện rất cao, vị trí bất kỳ, nếu né tránh không kịp sẽ lập tức bị nuốt gọn”.

Cao Đại Bàn, run rẩy rung rung, “Tôi, tôi có một vấn đề. Nếu, tôi nói là nếu, chẳng may không gian vặn vẹo nuốt mất vách tường trong khoang thuyền vũ trụ thì sao?” Bên ngoài là chân không vũ trụ đó!

Nosferatu mỉm cười: “Vây mọi người cùng chết thôi”.

Cao Đại Bàn: “Anh điên rồi!?”

Nosferatu bật cười thích thú: “Giờ cô mới phát hiện à?”

.....

Không thể nói lý với kẻ điên, nhất là kẻ điên bình tĩnh.

Bởi vì tư duy lô-gíc của bọn họ còn hoàn hảo hơn bạn, ý chí còn kiên định hơn bạn.

Có thể mất nhiều năm như vậy, sắp đặt đường đi nước bước, ném đá giấu tay, sự thù hận và ham muốn giết chết Brujah của đối phương đã bị dồn nén đến mức khó lòng tưởng tượng nổi.

Cao Đại Bàn không nghĩ rằng mình nói mấy câu là có thể khiến Nosferatu đổi ý.

Lilith chết đúng là một bi kịch, nhưng trên thực tế Brujah coi như cũng đã bị trừng phạt. Lilith là tộc nhân cuối cùng của anh ta, cô ấy biến mất đồng nghĩa với việc Brujah cũng mất cơ hội lên chiến trường. Nhưng anh ta là một quân nhân. Cho dù để anh ta chọn lựa một vạn lần, anh ta đại khái cũng sẽ lựa chọn cơ hội thắng lợi một vạn lần!

Kỳ thật tất cả những việc này cũng vì giá trị quan của hai người quá khác nhau mà thôi. Trong thế giới của Brujah vinh quang và trách nhiệm luôn đặt lên hàng đầu, bảo đảm lợi ích quốc gia là sứ mệnh của anh ta. Mà đối với Nosferatu, thế giới của anh ta chỉ chuyển động quanh Lilith, Lilith chính là tất cả. Cho nên anh ta căn bản không thể nào hiểu được vì sao Brujah lại bỏ rơi Lilith, tự nhiên cũng sẽ không thể tha thứ cho Brujah.

Lúc này Cao Đại Bàn rất cảm thông với Brujah, nhưng càng cảm thông cho chính bản thân cô hơn. Cô cũng không muốn đứa bé trong bụng còn chưa được sinh ra đã phải chôn cùng. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn phải sống sót.

Cô nghĩ như vậy, nhưng trong quá trình suy nghĩ, lại tiếp đi lần nữa..... Cảm giác choáng đầu hoa mắt càng ngày càng nghiêm trọng.

Cao Đại Bàn bắt đầu cảm thấy việc này có lẽ không chỉ vì uống rượu, hiện tại xem xét lại, ly nước đá chủ quán rót cho cô hẳn là đã bỏ thêm gì đó. Cô tin Nosferatu không đến mức muốn độc chết cô, phòng chừng chỉ bỏ chút thuốc mê khiến cô hỗn loạn mất khả năng chống cự, để phòng cô chạy lung tung gây chuyện thị phi thôi.

Lúc này, Nosferatu đã rời khỏi phòng điều khiển đi nghênh đón Brujah. Anh ta đã giết chết phụ tá Grey, nhưng dù sao cũng phải có người đi thực hiện nghi thức giao tiếp trong quân đội. Để tránh cho mọi người hoài nghi, anh ta vẫn phải ứng phó theo lẽ thường.

Cao Đại Bàn ôm bụng cuộn mình nằm trên ghế, cô vẫn chưa nghĩ ra biện pháp chạy trốn, cánh cửa phòng chỉ huy bỗng mở ra!

“Tiểu Tiểu!” Trong giọng nói của Brujah có vẻ lo lắng hiếm thấy.

“Đừng vào đây!” Đại Bàn ngồi bật dậy định ngăn cản! Đáng tiếc động tác của con người quá chậm, trước khi lời cô nói đến được màng nhĩ của Brujah, cánh cửa chống đạn đã khép lại sau lưng anh ta.....

Đại Bàn ảo não ôm đầu.....

Hiện tại cũng chỉ có thể mong rằng Brujah có sức mạnh như đệ nhất cao thủ của tộc Assamite, có thể tay không tác sát phá hủy cửa chống đạn.....

Nhưng mà, hiển nhiên là anh ta không thể.

Nghe được tiếng la kinh hoàng của Đại Bàn, Brujah đã ý thức được có việc không ổn. Lúc này anh ta chỉ có thể quay đầu yên lặng nhìn cánh cửa khép chặt trong chốc lát, sau đó xoay người, thông thả đi đến cạnh bàn chỉ huy, cau mày thử thử bảng điều khiển.....

“Tôi đã thử rồi. Vô dụng thôi”. Cao Đại Bàn chống cằm, ngồi bên cạnh lăm bằm.

Brujah liếc nhìn cô, ngồi xổm xuống, duỗi dài móng tay, trực tiếp bật tung tấm thép dưới đài điều khiển! Tiếp tục cau mày mân mê mớ dây điện phức tạp.....

“Cái kia tôi cũng thử rồi, vô dụng”. Cao Đại Bàn chỉ chỉ Tiểu Chi đã biến lớn bên cạnh, và tấm thép cong bị bật ra dưới chân nó.

Brujah liếc nhìn Tiểu Chi, đứng lên, trở về bảng điều khiển cạnh cửa, vung tay lên định phá, lại buông tay xuống.....“Cái này cũng thử rồi?”

Cao Đại Bàn gật đầu.

Trên mặt bảng điều khiển là một lỗ hổng đáng sợ, rõ ràng đập vào mắt.....

Brujah không lên tiếng quay lại ngồi xuống cạnh Cao Đại Bàn.

Không gian vũ trụ tràn ngập ánh sao lúc sáng lúc tối trên đỉnh đầu hai người.....

“Cậu ta có kế hoạch gì?”

“Giết anh, thông đồng với địch bán nước, bắt hai phần ba quân đội Huyết tộc chôn cùng”.

“...”. Brujah gật gật đầu.

“Như vậy..... Cậu ta không làm gì em chứ?”

“Hàn huyên một lát, chơi với em bé trong bụng, cho uống ít thuốc ngủ”.

“..... Vậy thôi”.

“Ừ”.

“Bị nhốt ở đây..... Em trấn định hơn tôi tưởng tượng nhiều”.

“Bình thường thôi, nếu anh thường xuyên bị nhốt cũng sẽ quen dần “.

“Nếu tôi không nhốt em nữa, em có bỏ trốn không?”

“Có”.

“Ồ, vậy thì lắp đặt thiết bị này vẫn là hành động đúng đắn”.

Cao Đại Bàn sùng sốt, “Thiết bị gì?”

Lời còn chưa dứt, đã bị người đàn ông đè xuống ghế! Váy cũng bị xé mở! Thân trên lạnh toát, quần áo trực tiếp bị tụt xuống hông.....

“Anh làm gì thế!? Anh điên rồi?! Lại động dục vào lúc này!” Cao Đại Bàn ra sức giẫy dụa!

“Đừng lộn xộn!” Một tay ngăn bả vai đang có ý định bật lên của cô, cánh tay kẹp lấy đôi tay đang đang vung vẩy, bàn tay Brujah nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của Đại Bàn.....

“Đừng chạm vào tôi..... Cứu mạng! Tiểu Chi cứu tôi!” Cao Đại Bàn liều mạng tru lên!

Nhắc chân đá văng Tiểu Chi vừa xông đến, tiện tay bắt lấy cái muỗng trong ly trà, lưu loát đính đuôi cáo xuống sàn nhà bằng kim loại! Cáo lửa nhảy vọt lên kêu thảm thiết! Ô ô gào thét muốn cong mình liếm cái đuôi bị thương.....

“Oa oa oa..... Tiểu Chi! Brujah, đồ khốn!” Cao Đại Bàn khóc như mưa.....

“Suyt, đừng ầm ỹ.....”. Brujah kiên nhẫn đè cô xuống, móng tay kẻ sát da thịt sau lưng cô hơi duỗi dài ra, “Có lẽ sẽ hơi đau, em ráng chịu một chút”.

Đại Bàn hai mắt nhắm lệ quay đầu, “Cái gì..... A --!! Đau quá ô ô! Anh làm gì vậy?! Ừm.....”.

Móng tay sắc bén cắt qua da thịt, giống nhau dao giải phẫu chính xác tách lớp da thịt tìm đến mục tiêu! Ngón tay móc nhẹ, bằng tốc độ nhanh nhất móc mảnh kim loại giấu dưới da, hai ngón tay Brujah kẹp lấy con chip dứt khoát lôi nó ra khỏi cơ bắp!

Cao Đại Bàn đã đau đến không kêu nổi, chỉ ôm cánh tay Brujah thật chặt, hung hăng cắn cổ tay đối phương, không ngừng roi nước mắt.....

“Đã xong”. Brujah thân nhiên nói, cúi đầu dịu dàng liếm hôn vết thương đâm máu trên tấm lưng mảnh dẻ của Tiểu Tiểu, dưới tác dụng của nước bọt Thánh Huyết tộc, làn da dần dần khôi phục nguyên trạng.....

“Anh là đồ trướng thối.....”. Cô tựa vào cánh tay Brujah nghẹn ngào.

“Ừ, thành thật xin lỗi”. Anh ta nhẹ giọng đáp, dịu dàng mà tỉ mỉ hôn lưng cô.

“Dám lên lút cây chip vào lưng tôi, đồ biến thái..... Đại biến thái.....”. Cô tiếp tục nghẹn ngào.

“Ừ, xin lỗi”. Anh ta cúi áo choàng bao lấy cô, hôn những giọt nước mắt tuôn rơi trên má.

Cô tiếp tục nức nở, đưa tay tức tối đẩy đầu của anh ta ra, “Ô ô..... Đồ khốn kiếp, mau dùng cái đó đưa tôi ra khỏi đây đi”.

Brujah hơi buồn cười, nhưng vẫn ráng nhịn, kiên nhẫn giải thích: “Đây chỉ là máy phát tín hiệu để biểu thị vị trí của em, nó chỉ có thể phát ra sóng điện từ theo quy luật cố định”.

Cao Đại Bàn sùng sốt: “Vậy phải làm sao đây?” Còn tưởng đây là bộ đàm cao cấp linh tinh gì đó chứ.....

“Tôi có thể dùng tay ức chế sóng điện phát ra, hình thành tín hiệu biến hóa theo tần suất. Nhưng chỉ có thể biểu đạt một ít nội dung đơn giản. Người dẫn quân đến đây là tôi, Kolle vẫn ở lại bộ chỉ huy, nếu anh ta nhận được tín hiệu này, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng sẽ dựa theo điều lệ khi xảy ra nguy cơ khởi động dự án khẩn cấp, rút quân về bộ chỉ huy. Nhưng nếu anh ta không chú ý tín hiệu trên màn hình giám thị thì.....”. Brujah nhìn cô, cũng không nói gì thêm.

“Anh nói rút quân về là ý gì?” Cao Đại Bàn bỗng nhiên đặt câu hỏi, “Đợi chút, anh gọi tín hiệu để cứu toàn quân? Vậy chúng ta thì sao?”

“Đối phương âm mưu đã lâu, bên ta lại không hề chuẩn bị. Quân đội Huyết tộc vốn đã không đông đảo, sao Sonata lại bố trí phục binh, loại tình huống này rất khó ứng phó, có thể cứu được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Không thể chỉ vì một hai người mà lựa chọn cứng đối cứng”. Brujah bình tĩnh trần thuật.

Trong giây phút này, Cao Đại Bàn cảm thấy mình hoàn toàn có thể hiểu được nỗi oán hận khi bị bỏ lại của Lilith.....

To be continued...

Tác giả phát biểu:

Kỳ thật cá nhân tôi rất thích loại đàn ông như Brujah.

Đương nhiên, người đàn ông coi trọng tình yêu sẽ làm phụ nữ rất hạnh phúc. Nhưng đàn ông có niềm tin của riêng mình cũng rất hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Lấy máu lần thứ năm bảy: Trên tinh cầu này, người đàn ông đầu tiên gặp em là tôi.

“Sao em lại tức giận?”

“Tôi không có tức giận”.

“Em giận tôi ưu tiên cứu người khác mà không cứu em à?” Brujah vòng tay ngồi trên ghế, nghiêng đầu nhìn về phía Đại Bàn cuộn mình thành một cục trong góc.

“Tôi không tức giận, anh suy nghĩ nhiều rồi”. Cao Đại Bàn buồn bực đáp, càng siết chặt áo choàng, quần mình kín mít.

“Thật chứ?” Brujah đưa tay sửa sang tấm áo choàng dùm dó trên người Đại Bàn, “Thông thường khi em tức giận rất ít khi to tiếng với người khác, lại thường xuyên co người thành một cục giống như bây giờ, tìm thứ gì đó che mình lại, trốn đi thật xa không để ý tới ai nữa.....”.

Cao Đại Bàn kinh ngạc nhìn anh ta, im lặng trong chốc lát rồi giận dữ nói: “Tôi cũng không giận anh, người gây ra tất cả mọi chuyện là Nosferatu. Anh không có cách giải quyết thỏa đáng, chỉ có thể lựa chọn phương án ít tổn thất nhất mà thôi”.

Brujah lộ vẻ xúc động.....

Cao Đại Bàn: “Đương nhiên, tuy rằng anh hoàn toàn vô dụng, không chỉ không giúp được gì, còn đục một lỗ trên người tôi, hại tôi mất một đồng máu vô ích. Nhưng tôi thật sự không tức giận, không tức giận tí nào.....”.

Brujah: “.....”.

“Thành thật xin lỗi.....”. Brujah nhẹ giọng nói: “Tôi nhất định sẽ cứu em ra khỏi đây”.

“Làm sao mà cứu? Ngay cả bản thân anh cũng không thoát ra được?” Cao Đại Bàn không hề hi vọng, khẽ lầm bầm.

Brujah: “Đối tượng Nosferatu muốn trả thù là tôi, em chỉ là mồi mồi. Hiện tại tôi đã đến đây rồi, tác dụng của em coi như đã hết. Nếu tôi cuốn lấy cậu ta, hẳn là cậu ta không rảnh bận tâm đến em. Em tìm được cơ hội liền lập tức bỏ trốn, từ chỗ này đi thẳng một đường ra ngoài đến đuôi tàu chính là nơi đặt phi thuyền cứu sinh. Hẳn là em đã học chương trình sử dụng tàu cứu sinh để chạy trốn rồi chứ?”

Cao Đại Bàn: “A, có, hình như lúc ở đề đô đã học qua lớp này.....”. Nhưng cũng gần như quên sạch rồi = =

Brujah: “Dưới tình huống hỗn chiến, binh lính bình thường không thể nhanh chóng phán đoán thân phận của người khác, cho nên chỉ cần là sinh vật hình người, chắc hẳn quân ta đều xem là người một nhà, sẽ không làm em bị thương. Nếu gặp phải là chiến sĩ Sonata thì nhớ kỹ phải ngừng thở. Người Sonata không có thị lực, hoàn toàn dựa vào thính giác để phán đoán phương vị, cho nên chỉ cần không phát ra âm thanh, cho dù đi qua trước mặt bọn họ cũng sẽ không bị phát giác.....”.

Cao Đại Bàn: “Í? Nói như vậy, Huyết tộc không cần hô hấp lại không có tiếng bước chân, chẳng phải là khắc tinh của chúng sao?”

Brujah: “Đúng vậy..... Hộc..... Nếu không am hiểu rằng tộc chúng ta là dựa vào cái gì để tác chiến với lũ sinh vật có xúc tu, phạm vi công kích đến hơn mười mét đó? Chỉ bàn về sức chiến đấu của thân thể, đẳng cấp của người sao Sonata cao hơn Huyết tộc đâu chỉ một hai cấp bậc..... Hộc.....”.

Nói chuyện này giờ, Cao Đại Bàn rút cuộc phát hiện, người đàn ông vốn ngồi thẳng tắp hiện tại lại dần dần nằm ngả ra ghế, dường như có gì đó không ổn.....

“Anh làm sao vậy?”

“Không có gì..... Hộc.....”.

Nhìn thế nào cũng chẳng giống ‘không có gì’!

“Anh..... Đang thờ dốc.....”. Khi thân thể Huyết tộc không có vấn đề sẽ không thờ dốc!“Hơn nữa móng tay cũng dài quá. Còn, còn có răng....”. Cao Đại Bàn kinh ngạc nhìn móng tay Brujah chậm rãi dài ra, và một cánh tay thì như đang cố kềm nén, run run giữ cổ tay kia

“Trong máu của em..... có cái gì.....”. Gian nan thốt ra vài chữ, Brujah còn chưa kịp nói hết, Cao Đại Bàn đã ngất người!

Không khí trên đầu Brujah sau một tiếng rách toác nho nhỏ, bắt đầu nhanh chóng vụn vụn!

Cái kia không lẽ là..... khe hở không gian!

Đồng tử Cao Đại Bàn co rút mãnh liệt! Không còn lòng dạ nào nghe Brujah nói, vươn tay tóm lấy áo anh ta! Nương theo thể trọng mình rồi ngã xuống thật mạnh! Hai người đồng thời ngã lăn ra đất..... Kê hở như cái miệng há to cắn nuốt lướt qua cạnh hai người! Mả nút áo trên thắt lưng Brujah và một góc áo choàng của Cao Đại Bàn đã trở thành vật hi sinh thay cho hai người bọn họ, đồng thời biến mất trong cái khe mới lướt qua cách đó vài giây.....

Tất cả mọi chuyện khôi phục bình thường trong vòng hai giây.

Cao Đại Bàn ngồi bệt dưới đất, chưa kịp hoàn hồn.....

Brujah vẫn duy trì ngã tư thế sấp xuống tựa vào người cô không nhúc nhích.....

Cú ngã khiến bụng cô co rút đau nhói! Mả Brujah nặng trĩu trĩu lại đè cô tới thiếu điều muốn tắt thở, lửa giận của cô rốt cuộc không nhịn được nữa, hoàn toàn bộc phát.....“Anh làm cái gì vậy Brujah?! Thỉnh giác của Huyết tộc không phải rất nhạy ư? Sao phản ứng lại chậm chạp như vậy! Còn đề tôi cứu..... Brujah! Anh! Anh đang làm cái gì?!”

Người đàn ông đang nằm sấp trên người cô căn bản không thể nghe được lời cô nói. Cũng không ngẩng đầu lên ôm chặt lấy bả vai cô, vùi đầu trên người cô, cắn khóa áo trước ngực cô, đột nhiên dùng lực giật mạnh! Trục tiếp xé rách áo choàng bao lấy thân thể Tiểu Tiểu! Giống như không thể kiềm nén được nữa, dùng tay đè chặt cánh tay đang vùng vẫy của cô! Sau đó mả hôn hỗn loạn liền trút xuống..... Cao Đại Bàn hoảng sợ! Vừa ra sức đẩy đôi phương vừa cố gắng lui về phía sau!“Brujah! Anh đứng lên! Anh làm sao vậy!? Sao bỗng nhiên lại..... Ừm!”

Tiểu Tiểu đang la hét ầm ỹ đột nhiên bị bịt miệng, chiếc lưỡi mang theo hơi thở nam tính mãnh liệt xâm nhập vào miệng cô, khuấy đảo khí thể người ta không cần nói! Nụ hôn này quá sâu chạm đến tận yết hầu! Đến khi cô khó chịu ứa nước mắt, đôi phương mới thờ phỉ phò thối lui một chút..... Brujah cất giọng trầm thấp u ám hỏi:“Em đã..... ăn cái gì?”

Đầu lưỡi của anh đẩy! Đồ khốn.....

Cao Đại Bàn rất muốn tát cho anh một cái! Nhưng hiện tại cô chỉ có thể thờ hồng hộc.....

“Có..... mùi rượu Nirvana..... Em uống rượu thuốc à?” Brujah thì thào:“Khó trách tôi liếm máu của em cũng sẽ phản khởi..... Là Nosferatu cho em uống?”

“Cái gì? Anh đang nói cái gì vậy?” Cao Đại Bàn vừa giận vừa mờ mịt không hiểu! Rượu gì chứ..... Í? Đợi chút, chẳng lẽ là chỉ mấy thứ cô uống trong quán rượu?

A a đồ khốn! Rốt cuộc trong hai ly rượu đó đã bỏ thêm bao nhiêu thứ phi pháp chứ? Tình cầu này còn có luật pháp không đây?![Khuyh hướng phần nộ của con ==.....]

“Đối với Huyết tộc mà nói rượu Nirvana phối với Caterina giống như là thuốc kích thích..... Làm cho cảm giác của người ta trở nên chậm chạp, dục vọng lại bùng phát mãnh liệt.....”. Brujah khép hờ mắt, nhẹ nhàng liếm cắn cắn cổ của cô. Gương mặt đầy sắc dục, ngay cả giọng nói lạnh lùng bình thường cũng trở nên mềm mại:“Tùy tiện uống thứ nguy hiểm như vậy, em thật không cẩn thận.....”.

“Ừm..... Anh cũng không cẩn thận mới tùy tiện uống máu của tôi đấy thôi, đâu có tư cách nói tôi?! Mau đứng lên đi! Đừng đùa nữa, lúc này sao có thể làm mấy việc như thế được..... Anh có nghe tôi nói gì không? Brujah!”

“Suyt, im lặng chút..... Tôi sẽ không làm đến bước cuối cùng.....”.

“Cuối, cuối cùng là ý gì?! Sao có thể im lặng được?! Anh..... A! Đừng có cắn tôi, đáng ghét!”

“Đừng âm ỹ..... Chỉ một lát..... Tôi cần..... thân mật một chút..... Mới có thể tỉnh táo lại.....”.

“Tôi lạy anh, anh làm ơn bình tĩnh lại đi! Ừm..... Đây, dừng tay..... Dừng như vậy, anh đừng như vậy, thật sự rất đau.....”.

Không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ có những nụ hôn thô lỗ mà nhiệt liệt đổ ập xuống, sự ve vuốt đã mả đầy khao khát..... Đây không phải ân ái chân thành dịu dàng giữa những người yêu nhau, chỉ là dục vọng nguyên thủy khi thú dục cưỡng ép, liếm cắn thú cái! Muốn tìm chỗ trút cho lửa dục đang ngàn ngụt trong cơ thể, dùng sức cọ xát vào nhau như động vật. Liếm, cắn mút rồi để lại những dấu vết đỏ mả trên làn da, móng tay cũng anh ta cũng dùng sức siết chặt giống như muốn nắm bắt lấy thứ gì đó.....

Cô bị phương thức cầu hoan dã man này ép đến độ không biết lùi vào đâu, cánh tay cường tráng của Brujah quấn lấy cô, trện mưa hôn dày đặc như ngăn cách cô với thế giới bên ngoài khiến cho tiếng rống giận dữ của Tiểu Chi vọng tới tai cô cũng mờ hồ như cách một bức màn Quả cầu lửa ập xuống, bị người đàn ông tiện tay kéo áo choàng rơi trên mặt đất quẩn lại ném qua một bên, sau vài tiếng ấu đã kịch liệt ngấn ngui, màn dây dưa bị cắt ngang lại tiếp diễn.....

Thuốc dường như lại bắt đầu phát huy tác dụng, Cao Đại Bàn mở mắt không ra, cảm thấy mình lại sắp sửa hôn mê lần nữa..... Nhưng một cơn co rút kịch liệt, đau nhất từ trước tới nay lập tức khiến cô tỉnh táo lại! Đầu óc còn chưa kịp phản ứng, từ cổ họng đã phát ra tiếng kêu the thé vô cùng thảm thiết!

Có vẻ Brujah trên người cũng kinh ngạc vì tiếng hét the thé thảm này, dừng những động tác cuồng loạn lại.

Nhưng mà lúc này Cao Đại Bàn cũng chẳng còn tâm trạng để ý đến Brujah nữa, biến hóa của thai nhi trong bụng đã lấy hết toàn bộ tinh lực của cô! Thậm chí ngay cả nửa thân trên bị cởi sạch cũng không thêm che, chỉ lo cuộn người lại, một tay ôm bụng thờ hồn hèn!“Đau, đau quá..... Sao lại thế này..... Chưa bao giờ đau thế này.....”.

Brujah vẫn duy trì tư thế giang chân ngồi trên người cô, đè chặt cổ tay cô. Anh ta tạm dừng trong chốc lát, đột nhiên thì thào:“Chẳng lẽ sắp sinh rồi?”

Thiếu chút nữa thì Cao Đại Bàn bị những lời này dọa tới mức ngất xỉu!

“Đừng, đừng đùa chứ! Bây giờ? Ở đây? Dưới loại tình huống này?! Tuyệt đối, tuyệt đối không được..... A --!!”

Con đau kịch liệt thứ hai mạnh mẽ ủa tới! Dường như cơn khủng khiếp hơn cả lần đầu tiên! Móng tay Cao Đại Bàn bấm mạnh xuống sàn nhà bằng kim loại! Dường sức giống như muốn để lại dấu vết trên mặt sàn.....

Sau cơn đau thứ ba, Cao Đại Bàn bắt đầu sợ hãi. Bởi vì cô phát hiện, mỗi lần bụng co bóp cô đều nghĩ trên thế giới này không còn nỗi đau nào kinh khủng hơn, nhưng mà đến lần tiếp theo, cô sẽ phát hiện mình đã sai rồi.....

Đây chỉ là màn dạo đầu khi tử cung co bóp thôi, mức độ đau đớn chỉ là trò trẻ con so với sự giãn nở và xé rách khi sinh sản thật sự. Làm sao cô có thể chịu nổi?!

Đồng chí Đại Bàn đau đến đỏ mồ hôi lạnh thậm chí sinh ra ý niệm lùi bước “Không muốn sinh ”.....

Lại là một cơn đau nhức mãnh liệt ủa đến, Cao Đại Bàn ứa nước mắt, tiếng kêu thảm thiết cũng bắt đầu tăng thêm nội dung mới. Ví dụ như :“ Ventrue đáng ghét! Lúc cần đến anh thì anh chết dấp chết dúi đầu rồi!?” Hoặc là “Ồ ô ô anh là người cha tồi nhất thế giới !” Hoặc là “Vì sao em phải sinh con một mình ở đây chứ, em sinh xong không cho anh ẵm đầu! Đáng ghét.....”.

Những lúc như thế này mà phải vượt qua một mình thì thật the thảm.

Brujah vươn tay giữ lấy bàn tay đang nắm chặt lấy sàn nhà của cô,“Em làm vậy sẽ bị thương đấy. Nắm tay tôi đi, nếu muốn siết cứ dùng sức siết”.

“Tôi không cần!” Bỏ tay Brujah ra, Cao Đại Bàn tiếp tục ôm bụng khóc nức nở, nước mắt chảy theo khóe mắt rơi tí tách trên mặt đất, cô cắn môi làm bầm chùi:“Ồ ô.....đồ ngốc.....”. Lúc này sao anh không ở bên cạnh em..... tại sao ở cạnh em lại là người đàn ông khác....."

Brujah bị hất ra cũng không nói gì, chỉ yên lặng kéo tay Cao Đại Bàn lần nữa, siết chặt trong tay mình.

Cô trợn mắt trừng anh ta, thờ phỉ phò đồn dập, sau đó nương theo cơn đau dữ dội đang ủa tới, dùng móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay Brujah....

Anh ta dường như không có cảm giác, vẫn ngồi bất động như cũ, chỉ kiên quyết nghiêng đầu sang một bên không nhìn cô.

“Anh làm sao vậy..... xoay đầu lại đi.....” Giữa những cơn đau, cô cắn răng bật ra vài tiếng.

“Tiếng thờ dóc của em khiến tôi phấn khởi”. Mặt Brujah vẫn thản nhiên không hề xấu hổ,“Nếu tiếp tục nhìn em, có thể tôi lại nhào tới”.

Cao Đại Bàn thật sự muốn trợn mắt há hốc mồm“Anh, anh là súc sinh sao?!”

Brujah nhắm mắt nói:“Chứ em muốn tôi làm sao bây giờ? Mùi máu, hô hấp, thậm chí cả sự tồn tại của em đều không ngừng dụ dỗ người từng hương qua vị máu đó. Tư vị này chỉ cần một lần sẽ khắc cốt ghi tâm! Yết hầu khô cạn đến chết, tôi muốn liếm em, muốn cắn em, muốn tiến vào thân thể của em, muốn nuốt em vào bụng! Ý niệm này mỗi ngày đều điên cuồng xoay chuyển trong đầu..... Nếu tôi thật sự là súc sinh thì tốt quá bởi vì súc sinh thì không cần nhân nại.....”.

Cao Đại Bàn nhìn rằng nanh bên môi anh ta, dùng sức đến cơ hồ muốn cắn nát môi mình, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau xót.....

“Gặp phải tôi, các người đúng là xui xẻo”.

Hương vị không gì sánh kịp, có lẽ ngay từ đầu không được hưởng thì có lẽ sẽ hạnh phúc hơn.

Brujah trầm mặc không nói, anh ta cần tập trung tinh thần kiềm nén bản thân.

Cao Đại Bàn cũng không nói nữa, cô cần tập trung tinh thần đối phó với con đau.

Sau khi dần dần thích ứng với sự đau đớn, Cao Đại Bàn phát hiện, Brujah quả thật là một người đàn ông không biết an ủi.

Nếu lúc này, người ngồi đây là Ventruue, ít nhất anh ta sẽ ôm cô thật chặt, nhẹ giọng dỗ dành, hôn lên nước mắt của cô, lừa cô rằng sẽ hết đau nhanh thôi.

Mà Brujah rõ ràng là một kẻ không quen làm những việc này, chỉ biết im lặng ngồi cạnh cô, sau đó giữa những cơn đau sẽ đưa tay sờ sờ đầu cô..... Hình như muốn trấn an cô vũ cô, lại giống như là đang xối tung tóc Đại Bàn.

Nhưng bàn tay nắm chặt của hai người, dù thế nào cũng không buông ra.

Chỉ có chiếc nhẫn của hai người, sau mỗi lần thống khổ nắm chặt sẽ lưu lại những vết mờ trên bàn tay nhau.....

Ngoài lớp màn phòng hộ là bầu trời sao mệnh mông vô tận, rõ ràng như có thể trực tiếp rơi xuống đỉnh đầu hai người. Một ngôi sao băng vụt qua, gần gũi tựa pháo hoa bùng nổ trước mắt, chói mắt, sáng lạng, lướt qua chỉ trong giây lát..... Quang cảnh như vậy khiến Cao Đại Bàn nhớ đến lần cùng Ventruue chen chúc trong phòng chứa đồ nhỏ hẹp, bên ngoài là trăm vạn truy binh và vũ trụ lúc sáng lúc tối, bên trong là anh và cô hôn nhau nồng nhiệt, tình nguyện bỏ mạng nơi chân trời góc bể.....

“Brujah , Brujah”. Cô nhẹ giọng gọi anh ta.

“Ừ”. Anh ta cúi đầu trả lời.

“Tôi nghĩ, có lẽ tôi thật sự thích Ventruue “.

Brujah hơi nghiêng đầu, ánh mắt lạnh như băng, “Em muốn nói gì?”

Cao Đại Bàn nằm ngửa trên mặt đất, nhìn bầu trời trên đỉnh đầu thì thầm: “Kỳ thật trước kia, tôi luôn nghĩ có lẽ trong tiềm thức mình chỉ muốn tìm một người dựa dẫm ở thế giới xa lạ này, cho nên mới đón nhận Ventruue. Có lẽ tình yêu cũng không sâu sắc, có lẽ cũng không phải không thể đón nhận người khác. Có khi tôi cũng cho rằng, sao tôi lại ép mình đến hoàn cảnh quần bách như vậy, sao lại chống đối anh đến thế, sao phải bỏ ba bỏ bốn? Nếu muốn tìm người để nương tựa, đối người khác không phải là được rồi sao?”

Nhưng, sau khi thật sự tách khỏi anh ấy, tôi phát hiện dù là quý tộc nào khác, hay là anh. Rõ ràng đáng tin cậy hơn Ventruue đã thất thế, nhân phẩm cũng tốt hơn anh ấy..... Nhưng tôi chỉ cần Ventruue thôi”. Cô cười khổ: “Đúng là tình cảm không thể nói lý.....”.

Nụ cười vừa bắt đầu đã lại có chút ngọt ngào này đọng lại trong mắt Brujah, giống như một hòn sỏi nhỏ, một mảnh băng vụn, chỉ để lại một vết thương bé xíu ở nơi mềm mại nhất, lại khiến người ta không ngừng đau đớn.....

“Trên thế giới này không có gì là không thể thay đổi”. Brujah cúi đầu nói, “Chỉ là thời gian còn chưa đủ mà thôi.....”.

Anh ta nói vô cùng kiên định, giống đang thuyết phục Tiểu Tiểu, lại giống như.. đang thuyết phục chính bản thân mình.

“Trên tinh cầu này, người đầu tiên gặp em là tôi”. Brujah thì thầm, dường như đang nhớ lại: “Người đàn ông đầu tiên hôn em là tôi, người đàn ông đầu tiên ôm em cũng là tôi..... Tôi là father của em, là người chồng hợp phát duy nhất. Ngay từ đầu, em đã được phán cho tôi”. Anh ta rũ mắt nhìn khuôn mặt cô, “Tôi rõ ràng có vô số cơ hội để có được em, nhưng chúng ta lại luôn bỏ lỡ nhau”.

“Brujah, chúng ta bỏ lỡ nhau là vì nguyên nhân“. Cô nhìn anh ta nhẹ giọng nói. Trên thế giới này, có một số việc không thể miễn cưỡng.

Anh ta cúi đầu hôn tay cô, và chiếc nhẫn trên ngón áp út, “Như vậy tôi sẽ tìm ra nó, sau đó tiêu diệt hoàn toàn”.

Cô lắc đầu, rút tay về”. Anh vẫn không hiểu, đây không phải đánh giặc, chỉ cần tiêu diệt kẻ địch là đủ. Cũng không thể dùng sức mạnh chiếm lĩnh sau đó khắc dấu hiệu của mình lên là coi như thắng lợi”. Cô sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, “Giống như hai chúng ta tuy rằng mang nhẫn kết hôn tình xảo hơn, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật Ventruue mới là chồng tôi.....”.

Brujah nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn anh ta từng cho là biểu trưng của sự chiếm hữu, hiện tại lại có vẻ yếu ớt mà buồn cười đến thế, yên lặng nắm tay thật chặt.....

Thật lâu sau, anh ta đột nhiên vươn tay chậm rãi rút chiếc nhẫn kia ra khỏi tay cô, sau đó nhanh chóng tháo luôn chiếc nhẫn trên tay mình, cùng bỏ vào trong lòng bàn tay Cao Đại Bàn, nâng tay cô thản nhiên nói: “Em nói đúng, tôi thật sự không hiểu được em muốn gì. Nhưng em có thể có nói cho tôi biết, tôi có thể học lại từ đầu..... Về phần nhẫn, hiện tại có lẽ tôi còn chưa có tư cách đeo nó, nhưng tôi sẽ không bỏ qua. Một ngày nào đó, tôi sẽ để em cam tâm tình nguyện mang nó vào tay tôi, mà không phải là Ventruue “.

Bàn tay anh ta siết lại, bao lấy tay cô. Sau đó dùng sức kéo cô đến gần, dịu dàng hôn cô.....

“Nếu lần này có thể sống sót trở về, hai chúng ta hãy làm lại từ đầu”.

.....

Kỳ thật sâu trong vũ trụ không phải chỉ có một màu đen.

Các ngôi sao, mây khói, vụ nổ, sao băng hoặc mây thiên thạch lấp lánh ánh lửa cùng hòa quyện chiếu sáng bóng tối, điều hòa nó trở thành một màu sắc lãng mạn mà nhu hòa như màu cà phê Mocha.....

Nhưng vũ trụ này chưa bao giờ lãng mạn, cũng chưa bao giờ nhu hòa.

Chỉ có báo thù và phản bội, tiếp diễn và diệt vong.

Lúc này, tại một góc nào đó trong vũ trụ bao la, vô số binh lính đang bị giết hại, những chiến hạm đất đỏ lần lượt rơi xuống. Chúng bị hủy diệt nhanh như vậy nhiều như vậy, từ xa nhìn lại giống như một cuộc chiến tàn khốc nhất.....

Mà càng nhiều chiến hạm lại đang rút lui với vận tốc tối đa, chúng đông nghìn nghịt lướt qua, bối cảnh là những đồng bào bị đốt thành quả cầu lửa đau đớn rên rỉ, tựa như một bầy ong chạy trốn, che lấp hào quang của hằng tinh gần đó, biến vũ trụ thành màu cà phê sẫm lạnh lùng.....

Dưới bóng của phi thuyền, vách tường trong phòng chỉ huy từng tràn ngập ánh sao lúc này lại tối tăm đến lạ thường.

Cần tuân lễ nghi của quý tộc, Nosferatu cười lạnh đưa tay về hướng Brujah, tuyên cáo bắt đầu cuộc quyết đấu.

Bốn phía tối đen, Cao Đại Bàn không thấy rõ động tác của bọn họ.

Chỉ có hai thanh kiếm phản quang, thỉnh thoảng lại đổi vị trí va chạm trong bóng tối, tạo ra những đường cong và tia lửa hắt lên vồng mạc của cô.....

Theo lý thuyết, Nosferatu tuyệt đối đánh không lại Brujah.

Nhưng lúc này, một kẻ không để ý đến bất cứ việc gì ôm quyết tâm liều chết báo thù, một người lại lo lắng cho quân đội tâm thần không yên, còn trúng loại thuốc khiến giác quan chậm chạp. Kết quả, khó mà nói trước.

Cao Đại Bàn rất hi vọng Brujah chiến thắng, bởi vì cô muốn tiếp tục sống. Có lẽ còn vì câu nói “Tôi thật sự không biết làm sao, chúng ta hãy bắt đầu một lần nữa” đã khiến cô hơi xúc động.....

Một con thuyền cuối cùng lướt qua bầu trời trên đầu bọn họ, vào khoảnh khắc ngôi sao rơi xuống, trong bụng Cao Đại Bàn truyền đến cơn đau kịch liệt nhất từ trước đến nay, cô thật sự không nhìn được nữa, rên rỉ ra tiếng..... Cùng lúc đó, trên đùi cũng ướt đầm, nóng hổi.....

Lại vỡ ối vào lúc này..... Cao Đại Bàn ôm bụng cau mày, khổ sở đến nỗi không nên lời.

Mùi máu nhàn nhạt nhanh chóng bị khứu giác nhanh nhạy của Huyết tộc bắt giữ, hai người đang kịch chiến gần như đồng thời nhìn về phía cô!

Cao Đại Bàn ngẩng đầu, trong giây phút tầm mắt giao nhau với Brujah, cô nhìn không được sợ hãi kêu lên ! “Cẩn thận! Anh ta đánh lên.....”.

Phập!

Tiếng mũi kiếm nhẹ nhàng xuyên qua thân thể.

Cao Đại Bàn ngờ ngác Brujah vẫn đang lo lắng nhìn cô.

Anh ta trở tay nắm kiếm, cũng không quay đầu lại đâm vào ngực Nosferatu vừa định đánh lên! Không, không hề nhầm, đúng là điểm trí mạng duy nhất của Thánh Huyết tộc, trái tim!

Mũi kiếm dính máu chọc thủng lưng Nosferatu, màu bạc lấp lánh dưới ánh sao.....

Cánh tay cầm kiếm của Nosferatu rũ xuống, chuôi kiếm rơi trên sàn nhà kim loại vang lên tiếng vọng tuyệt mệnh.....

Cao Đại Bàn thờ dài nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, dựa lưng vào vách tường chậm rãi tuột xuống..... Ngẩng đầu cười khổ vừa định nói với Brujah vài câu, liền thay đổi sắc mặt!

Vào khoảnh khắc đó, khi sao băng xẹt qua ngoài cửa sổ, vô cùng chói mắt!

Khung cảnh bỗng nhiên sáng rõ như ban ngày, không khí trên đầu hai người vận vẹo rất đáng sợ, cánh cửa dẫn đến địa ngục đột nhiên mở ra.....

Brujah vừa giành được thắng lợi phát hiện biến đổi kỳ dị này chậm hơn kẻ địch một bước.

Anh ta vừa định bứt ra lại bị đối phương níu chặt!

Nosferatu túm chặt lấy cánh tay cầm kiếm của Brujah, không chút chần chừ đâm thanh kiếm vào sâu trong trái tim mình hòng kiếm giữ đối phương, nụ cười của anh ta lúc này thật dữ tợn.....

Một khắc đó Nosferatu biết, rốt cuộc đã tới lúc có thể nói “Đi chết đi” với kẻ thù rồi.

Mà một khắc này Cao Tiểu Tiểu bỗng nhiên ý thức được, đây có lẽ là giây phút cuối cùng, cô nên nói gì đó với Brujah.

Nhưng mà khe hở thời gian và không gian kia nhanh hơn bọn họ nhiều lắm.

Trước khi Nosferatu kịp thoát ra từ đầu tiên, trước khi Cao Tiểu Tiểu nghĩ ra câu cuối cùng, nó đã mang người cần nghe đi mất rồi.....

Chỉ trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Sao băng bay đi, hào quang trôi qua, bóng tối trong phòng chỉ huy lại khôi phục.

Hai người lẳng lặng ở lại trong phòng, hơi thở của người thứ ba biến mất sạch sẽ như thế!

Giống như chưa từng tồn tại, chưa từng phát sinh, chưa từng lướt qua cuộc đời bọn họ.....

Cao Đại Bàn tiếp tục dựa vào vách tường hoàn thành nốt động tác còn dang dở, ngo ngắc hồi tưởng lại ánh mắt cuối cùng Brujah nhìn cô trước khi biến mất. Đó là ánh mắt như thế nào, mà một khắc kia cô nên nói gì với anh ta?

Anh ta nói đúng, anh ta và cô luôn bỏ lỡ nhau.....

.....

Từ xa mơ hồ có tiếng nổ mạnh truyền đến, chủ hạm này gần như đã bị kẻ hở không gian phá hư gần hết, mà cuộc chiến giữa người Sonata và Huyết tộc cũng dần dần lan đến đây

Cao Tiểu Tiểu đã không còn sức lực để đứng lên, hiện tại lẽ ra cô nên suy yếu nằm trong phòng sinh, bị các bác sĩ mang mặt nạ tiêu độc vây quanh che chở, bên cạnh là người chồng khản trương nắm chặt tay cô trấn an, mọi người cẩn thận nghênh đón sinh mệnh bé bỏng trong bụng.

Nhưng hiện tại, bốn phía ngoại trừ khói lửa chiến tranh thì chỉ có người chết, hoặc là người sắp chết.

“Hai mẹ con ta có lẽ phải chết ở đây rồi Mẹ xin lỗi con.....”. Cô quỳ rạp trên mặt đất nửa tỉnh nửa mê thì thào. Cánh cửa bên cạnh lại kêu ken két, chậm rãi mở ra

Cao Đại Bàn kinh ngạc giương mắt, thấy Nosferatu khắp người toàn là máu, vô lực buông cánh tay đang nắm điều khiển từ xa xuống, thờ dòn dập, “..... Cô đi đi, tôi không muốn giết chết một sinh mệnh có tên là Lilith”.

Cao Đại Bàn nhìn anh ta, không nói gì.

Nosferatu cũng không để ý đến cô, cảm cáo lửa đã bé lại bên cạnh lên, nhỏ một giọt máu vào miệng nó, sau đó đổ ập xuống đất như đã dùng hết sức lực cuối cùng, chỉ còn lại tiếng thở dốc mỏng manh.....

Tiểu Chi rũ lông trong vầng hào quang khi biển lớn, lập tức đi đến cạnh Cao Đại Bàn, chân trước hơi khom xuống, cúi đầu chui xuống dưới thân cô, cẩn thận điều chỉnh đặt cô trên lưng mình. Sau đó đứng lên, quay đầu nhìn người đàn ông mới cho nó máu, không chút do dự nhảy lên, bốn chân im lặng rơi xuống đất nhanh chóng lao ra cửa, hướng thẳng về đuôi tàu.....

Đại ma vương gần chết nhẹ giọng lầm bầm lầu bầu cái gì đó, nhưng đã bị thần thú bỏ lại sau lưng, Cao Đại Bàn không thể nghe thấy.....

.....

Tới gần giai đoạn sinh nở, Cao Đại Bàn nhắm chặt hai mắt cơ hồ có thể cảm thấy chỉ cần Tiểu Chi xóc nảy mạnh thêm chút nữa sẽ khiến cô không cẩn thận sinh đứa bé ra.

Con đau không thể chịu đựng nổi cũng ngày càng kịch liệt.....

Rốt cuộc khi đến được tàu cứu sinh, Cao Đại Bàn đã đau đến hoa cả mắt! Nhìn bảng điều khiển đầy chữ, cô căn bản không biết mình đã làm những gì, ấn vào nút nào, chọn đích đến ra sao.....

Trong tiếng nổ mạnh rung trời và ánh lửa chiếu sáng nửa vũ trụ, Tiểu Tiểu nằm trong thuyền cứu sinh trong suốt hấp tấp mà bối rối rời khỏi chủ hạm.

Sau mấy năm Cao Đại Bàn lại chui vào thuyền cứu sinh, nhưng lần này cô không bị đông lạnh. Lần này cô hoàn toàn tỉnh táo chứng kiến cuộc đảo vong của mình.

Lơ lửng trong vũ trụ, giống như một người trần trỗng rong chơi giữa tĩnh không.

Giữa màn trời u tối, không có cao thấp trái phải, không có trên dưới trước sau.

Những ngôi sao trăm ngàn năm tuổi xẹt qua bên cạnh cô mà cô thì nhỏ bé bất an không biết làm sao.....

Giờ phút này không có vòng tay an ủi, không có lời dịu dàng trấn an, ngay cả sự vuốt ve vụng về của tên ngốc không biết ăn nói kia cũng không có.

Chậm rãi nâng tay che mắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi..... Cô không biết mình khóc là vì quá đau, hay là vì một điều gì khác.....

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lấy máu lần thứ năm tám: Nghe nói giien tà ác rất dễ di truyền

Lịch vũ trụ năm BL9530.

Tại chiến dịch ở tinh hệ xoắn ốc, người Sonata mai phục đã thắng lợi giòn giã! Hơn một nửa quân đội Huyết tộc đã hoàn toàn bị tiêu diệt, hai đại thống lĩnh Sange bỏ mình, người gây giống quý giá mất tích, nguyên khí của Huyết tộc tổn hao nặng nề! Dân cư bản địa ở Sange lại mượn cơ hội này phát động khởi nghĩa, rất nhiều quân lính đóng trên các tinh cầu đảo ngũ.....

Dường như đây là thời cơ bọn họ đã chờ đợi từ rất lâu.

Thế cục đối ngoại của Huyết tộc ác liệt như thế, nhân lúc chính phủ Thánh Huyết tộc sút đầu mề trán Lam huyết tộc đã dòn sức phát động bạo loạn! Lam Huyết tộc luôn bị xếp vào giai cấp thấp đã yêu cầu phủ định chính phủ Thánh Huyết ít ỏi, thành lập chính quyền Lam Huyết tộc. Mà Bán Huyết tộc trung lập luôn được giới quý tộc che chở lại có hơn một nửa chủ động gia nhập nghĩa quân!

Đúng là phúc đến thì ít, họa đến dồn dập.

Ngoại có tướng quân Nosferatu phản quốc đầu quân cho địch đẩy quân đội Huyết tộc vào chỗ chết, nội có công tước Leovino rời khỏi Viện nghị sự của Hội trưởng lão, công khai tuyên bố đứng về phía quân khởi nghĩa, yêu cầu hủy bỏ chính quyền quý tộc của Hội trưởng lão, thành lập chính phủ liên hợp.

Mà dân gian lại lưu truyền tin đồn thánh địa quý tộc đã không thể mở ra nữa, Thánh Huyết tộc không có người nối nghiệp, cũng mất cả Vùng đất bất tử, chỉ có thể từ chiến đến cùng! Khổ nỗi lãnh tụ quân sự của Huyết tộc vốn đã không nhiều lắm, qua chiến dịch thì chỉ còn lại mấy mống, nay loạn trong giặc ngoài, lại không thể dùng người mới chỉ có thể thiếu trước hụt sau, miễn cưỡng ứng phó..... Hệ thống thuộc địa rộng lớn ở tinh hệ xoắn ốc tổn mất mấy ngàn năm thành lập chỉ trong một tháng đã rút lại ba mươi vạn năm ánh sáng, chỉ còn phạm vi không quá mười tinh cầu! Quân khởi nghĩa bản địa Sange liên tiếp giành thắng lợi, quét ngang Nam bán cầu! Quân đội Thánh Huyết tộc chỉ có thể liều chết bảo vệ đế đô, phạm vi thế lực bị kiềm hãm trong bốn thành trì.....

Thánh Huyết Tộc kiêu ngạo, từng xưng hùng xưng bá tại tinh hệ xoắn ốc, để chế thực dân hùng mạnh nhất đã sụp đổ chỉ trong chớp mắt.....

Ventruie nói đúng, Huyết tộc hay tỏ ra mạnh mẽ cũng chỉ là một dân tộc gãy dựa tìm đường sinh tồn trong vũ trụ mịt mờ này. Khi thời khắc diệt vong đã điểm, cũng không ương ngạnh hơn những chủng tộc khác là bao.

.....

Ba năm sau chiến dịch Sonata.

Lịch vũ trụ năm BL9533.

Tận cùng vũ trụ, sao Mail thuộc tinh hệ xoắn ốc, tại khu rừng tinh linh Fairytale.

Ánh mặt trời chói chang, chim hót ríu rít hương đưa thoang thoảng.

Con thằn lằn mắt tím lười biếng nằm trên tảng đá phủ rêu, uể oải thè ra rút vào cái lưỡi của mình. Thỉnh thoảng lại có chú sóc đung đưa chiếc đuôi bông xù có ba vạch màu lướt qua gót chân. Trên cây chú chim vô tội mà linh hoạt chuyển động cái đầu nhỏ, dùng chiếc mỏ màu bạc sửa sang lại lớp lông vũ trước ngực.....

Ngoài bìa rừng gió mang theo mùi thơm ngát của cỏ xanh và lá cây phát qua, giọt sương mát lạnh trong suốt trên cánh hoa mềm mại dưới tán cây khê rừng mình rơi xuống. Thỉnh thoảng lại có tiếng hót của loài chim nào đó không biết tên truyền đến, bốn phía càng có vẻ vắng lặng, bình an thanh thản.....

Đó là thời tiết lý tưởng cho một buổi dã ngoại..... Đại khái là thế.

“Mẹ, cái này có thể ăn chứ?”

“Lilith, thả con quái thú đó ra đi ==”.

Quái thú xui xẻo:“Ngao -- ngao --!”

Lilith:“Mẹ, vì sao nó vẫn kêu thảm thiết vậy?”

Đại Bàn:“Bởi vì con túm cái đuôi nó..... Silly, lấy pháo ion ra chuẩn bị sẵn đi, kéo thú mẹ nghe thấy tiếng kêu chạy đến ăn thịt chúng ta mất!”

Silly:“Dạ phu nhân. Ngài đặt nó ở đâu?”

Đại Bàn:“Trong cái giỏ com Lanka xách theo đó..... Lilith! Mẹ nói con thả nó ra mà! Rốt cuộc con bắt nó ở đâu vậy?!”

Lilith:“Ngay trong hang núi bên kia”.[Bắt từ hang ổ của người ta sao? =]

Lanka, lấy dụng cụ ra:“Đợi chút, Lilith, trước khi em thả nó ra hãy để chị lấy mẫu đã. Mặc đồ cách ly hành động thật bất tiện..... Giúp chị đẻ cái đuôi nó”.

Đại Bàn:“= = Lanka, cô đừng dạy hư con nít”.

Lilith, hăng hái bùng bùng:“Di Lanka, cháu còn bắt con thỏ nữa nè, có lấy mẫu không?”

Lanka:“Gọi là chị Lanka nha, con thỏ thường quá, không cần đâu”.

Lilith:“Vậy là cháu có thể ăn nó luôn à?”

Con thỏ run rẩy nước mắt lưng tròng:“Gru~..... Gru~....”.

Đại Bàn:“Đáng thương quá, thả nó ra đi”.

Lilith, điềm đằm đáng yêu, nghiêng một góc 45 độ nhìn lên:“Nhưng mẹ ơi, con đói quá, làm sao bây giờ.....”.

Đại Bàn:“Đi tìm Lanka”.

Lanka, cũng không ngẩng đầu lên chỉ chỉ Silly:“Ăn tạm ông ấy đi”.

Silly vác pháo ion làm hết phận sự canh phòng:“.....”.

Cao Đại Bàn thở dài đuôi con thằn lằn trên tảng đá đi, phui phui tro bụi vén váy ngồi xuống, uể oải nhắm mắt hít sâu.....

Ba năm trước đây, trong lúc hỗn loạn kỳ thật cô cũng không thể cài đặt gì cho tàu cứu sinh.

Nhưng bản thân chiếc phi thuyền này chính là tàu vận tải đến sao Mail, tuy rằng sau đó đã bị Nosferatu tạm thời trưng dụng, nhưng những chi tiết vận vật như vậy cũng chưa kịp sửa đổi. Vì thế lúc ấy tàu cứu sinh được phóng ra đã theo trình tự ban đầu, tự động đặt điểm đến là: Sao Mail.

Mà trong khoảnh khắc Cao Đại Bàn sống dở chết dở bưng tỉnh khỏi con mê, còn tưởng rằng mình đã đến thiên đường.

Bởi vì ở trước mắt cô, rõ ràng là một người đã chết.

“Old? Sao, sao..... ông.....”. Lại ở đây?

“Bớt nói nhảm đi, nằm xuống! Cô không muốn chết vì mất máu quá nhiều sau khi sinh chứ hả?” Old vẫn bình tĩnh, vẫn giữ nguyên bộ dạng ông già hung dữ như trước, chỉ là lúc này tóc và mắt ông ta đã biến thành màu đen, mà thao tác tay chân vốn cứng ngắc cũng trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.....

“Old trông ông.....”. Chẳng lẽ đã biến thành Bán Huyết tộc?

“Hắc hắc..... Kinh ngạc như vậy sao? Tôi chỉ giao dịch với một quý tộc thôi mà ~”

A a, thì ra là thế.

Nói như vậy, năm đó cô quả thật không tận mắt chứng kiến Old tử vong. Lúc trước cô còn tưởng rằng ông ấy quyết định chọn cái chết tự nhiên ở trung tâm chính phủ là vì để ý đến tâm tình của cô, hiện tại xem ra còn có nguyên nhân khác.

Nói cũng đúng, nếu Abel là do Ventrue nguy trạng mà ra, như vậy Old từng kiểm tra thân thể Abel không thể nào không phát hiện chuyện này. Nói cách khác, trong khoảng thời gian cô rời khỏi hầm ngầm, hai người bọn họ đã đạt thành hiệp nghị nào đó. Cho nên Old mới có thể hợp tác với Abel, giúp anh ta tiếp tục che giấu trước mặt cô.

Hiện tại xem ra, nội dung hiệp nghị này, đại khái chính là Ventrue sẽ bán máu biến Old thành Bán Huyết tộc .

Máu của Thánh Huyết tộc rất quý giá, đa số Lam Huyết tộc cho dù có muốn trở thành Bán Huyết tộc cũng không có cơ hội. Nhưng đại bộ phận những người chủ động yêu cầu trở thành Bán Huyết tộc đều là vì muốn giữ lại tuổi thanh xuân vĩnh cửu, đợi tới lúc gần chết, năm giác quan đều suy yếu giống như Old mới yêu cầu biến thành Bán Huyết tộc thì thật sự vô cùng hiếm thấy.

Cao Đại Bàn từng hỏi Old làm vậy có đáng giá hay không. Về đẹp và giác quan mà Huyết tộc coi trọng nhất đều biến mất, dùng ngoại hình xấu xí như vậy sống trên một vạn năm, không thấy đau khổ sao?

Câu trả lời của Old thực sự rất kinh điển, ông nói, chuyện ông muốn làm một vạn năm cũng không đủ.

“Tôi còn chưa tìm được loại thuốc có thể trị dứt điểm chứng đông máu của tộc Assamite, tôi cũng chưa bào chế ra loại thuốc làm mất mùi máu của con người, tôi vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm, rất nhiều bí ẩn chưa thể khám phá. Nếu cứ như vậy mà chết đi, sau đó tốn thời gian trọng sinh làm lại từ con số không, hoặc có khi trực tiếp bỏ qua lĩnh vực nghiên cứu này, khiến sự cố gắng từ trước đến nay phải gián đoạn thì tôi tuyệt đối không thể chịu đựng được!”

Đúng vậy, đối với một nhà khoa học cuồng đại mà nói, so với một vạn năm nhàm chán thì sự nghiệp nghiên cứu khoa học vĩ đại bị gián đoạn càng làm cho họ không cam lòng hơn!

Tuy rằng, đối với Cao Đại Bàn chỉ vì thí nghiệm chưa hoàn thành mà đánh đổi cuộc sống bất tử lấy một vạn năm, chuyện như vậy cô tuyệt đối không làm. Nhưng cô tôn trọng và ngưỡng mộ sự hi sinh cao thượng của các nhà khoa học.

Thế giới này có lẽ nhờ có những kẻ điên như Old, dốc hết nhiệt tình vì một lĩnh vực, một sự nghiệp nào đó nên mới có thể không ngừng tiến bộ?

Mà sự tồn tại của Old có thể nói là điều cực kỳ may mắn cho Cao Đại Bàn.

Không có bác sĩ AmmonRah ở bên, lại đang ở hành tinh Mail xa lạ, không nói đến vấn đề chữa bệnh khó khăn, nếu người đỡ đẻ lúc ấy là các bác sĩ Huyết tộc khác, chỉ dựa vào mùi máu của Cao Đại Bàn lúc sinh nở cũng đủ để cô chết rất nhiều lần! Bởi vậy Old đánh mất khứu giác không nghĩ được mùi máu của Tiểu Tiểu lại là người đỡ đẻ hoàn mỹ nhất.

Sau này Cao Đại Bàn mới hiểu được, cô đã rất nông cạn khi lý giải câu nói của Ventruie là bảo cô đến hành tinh Mail lấy chìa khóa. Hóa ra chữ “chìa khóa” kia không chỉ là chìa khóa thật sự, còn có bác sĩ Old Ventruie đã sắp xếp sẵn. Cùng với hai người quen mà cô không ngờ đến.....

Khi Cao Đại Bàn tỉnh lại nhìn thấy Lanka và Silly ngồi bên giường đau võ mồm, đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp. Người đẹp Lanka khẩu xà tâm phật và chú quân gia kiên nhẫn chăm chỉ quen thuộc, những ngày ngó bọn họ cãi nhau trong thành như được tái hiện ngay trước mắt..... Phiêu bạt trốn chạy trong vũ trụ lâu như vậy, giờ khắc này, người nào đó rốt cuộc cũng có cảm giác được về nhà.

Mệt mỏi quá, rốt cuộc cũng có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi sao?

Thời gian ba năm, đối với toàn bộ tinh hệ mà nói chỉ là giai đoạn Huyết tộc đang suy vong điều chỉnh sự bùng nổ của các thế lực thù địch, đối với Cao Đại Bàn lại là khoảng thời gian yên ả bình thản trước nay chưa từng có.

Cục cưng là một bé gái tóc đen mắt đen, ngoại trừ làn da trắng như tuyết, dung mạo xinh đẹp và hàm răng nhỏ xíu đầy đủ ra, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì cơ hồ không tìm ra điểm nào di truyền của Thánh Huyết tộc. Nghe nói gien màu sẫm thường hay lấn át gien màu sáng, quả nhiên là thật.

Tuy vậy cục cưng cũng lớn lên với một tốc độ kinh người, Cao Đại Bàn dần dần phát hiện, khi con gái tức giận đồng tử sẽ chuyển thành màu đỏ giống Thánh Huyết tộc, móng tay cũng sẽ duỗi dài, hơn nữa dù là sức mạnh hay tốc độ đều vượt trội hơn hẳn Silly, một người đàn ông đã trưởng thành!

Con gái đủ mạnh để bảo vệ mình tuy là chuyện tốt, nhưng khi trí não vẫn chưa trưởng thành để có thể khống chế sức mạnh không ai cản nổi này thì tuyệt đối không phải chuyện gì hay ho.

Trong ba năm này, những món đồ chơi, máy móc, vũ khí, kiến trúc bị Lilith phá hỏng đã giúp đồng chí kỹ sư điện tử Silly nâng cao trình độ nghiệp vụ..... Mà những động vật, người sống, quái vật, người ngoài hành tinh bị Lilith đánh đã khiến kỹ thuật chữa bệnh của Lanka và Old tăng tiến vượt bậc [Thí nghiệm trên người sống?]...... Cũng may, Cao Đại Bàn người Địa Cầu gây yếu theo lý thuyết dễ bị tổn thương nhất lại vẫn bình yên vô sự.

Theo Lanka đánh giá, Lilith bé nhỏ là một sinh vật hoàn mỹ kết hợp tất cả ưu điểm của con người và Huyết tộc.

Bé có được sức mạnh và năm giác quan cực nhạy của Huyết tộc, có năng lực tự điều tiết nhiệt độ cơ thể giống con người, không có chứng tứ chi cứng ngắc, không sợ ánh mặt trời, không cần duy trì môi trường sống ẩm ướt, có thể hấp thu năng lượng từ máu, cũng có thể biến tất cả động thực vật thành đồ ăn giống phương thức sinh tồn của con người, thậm chí có thể trực tiếp hấp thụ tinh khí của sinh vật! Quan trọng nhất là, trứng của Lilith có khả năng phôi thai như con người, nắm giữ năng lực sinh sản cực mạnh. Đương nhiên, về phần có ảnh hưởng mấy tính xấu linh tinh của Huyết tộc như háo sắc, mặt dày hay không, hiện tại tuổi bé còn quá nhỏ, cần quan sát thêm.....

Tóm lại, đây là một giống loài vĩ đại hoàn toàn mới có năng lực thích ứng rất mạnh với hoàn cảnh xung quanh, hoàn toàn có thể sinh tồn trong mọi điều kiện ác liệt của vũ trụ!

Huyết tộc sắp diệt chủng có thể yên lòng rồi.

Nhưng mà, tiến hóa luôn có mặt lợi mặt hại.

Có lẽ vì sức mạnh của Lilith quá dữ dội, hoặc vì năng lực sinh sản, cũng có thể là vì duy trì nhiệt độ cố định cho cơ thể cần rất nhiều năng lượng, nên thân thể cô bé không ngừng hấp thụ chất dinh dưỡng. Khác với Huyết tộc mười ngày nửa tháng uống chút máu là có thể sống sót, cùng với con người có sức ăn rất ít ỏi, Lilith bé nhỏ luôn đói bụng, nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn.....

Khi Cao Đại Bàn nắm tay con gái dạo phố, chỉ cần không để ý một chút sẽ phát hiện một người qua đường vô tội bị Lilith cắn, hoặc phát hiện trong ba lô bị nhét thêm “đồ ăn dự trữ” không rõ giống gì nước mắt lưng tròng về mặt hoảng sợ, hoặc là vừa trả tiền xong quay người lại liền phát hiện có ai đó xui xẻo chạy tới đến gần cô nhóc loli này bị nuốt luôn đầu.....

Cũng may, Lilith vẫn là đứa trẻ ngoan, bản tính rất hồn nhiên biết điều. Bình thường chỉ cần Cao Đại Bàn bảo bé nhỏ người ta ra, bé sẽ ngoan ngoãn nhỏ ra.[= = tiêu chuẩn trẻ ngoan của cô thật là.....]

Đại Bàn:“Lần sau không được tùy tiện ăn rỗng người ta nuôi nữa “.

Lilith nghiêng một góc 45 độ rung rung nước mắt:“Xin lỗi mẹ, con biết lỗi rồi. Con đi xin lỗi bọn họ, mẹ đứng đây đợi con được không?”

Đại Bàn:“Ừ, ngoan lắm ~”

Một lát sau.....

Lilith bé bỏng liếm môi về mặt mẫn nguyện trở về:“Mẹ, chúng ta về nhà đi”.

Đại Bàn:“Xin lỗi chưa ? Bọn họ nói thế nào?”

Lilith, nghiêng đầu nghĩ:“Bọn họ chẳng nói gì”.[Chưa kịp nói.....]

Đại Bàn:“Ai nha đúng là mấy người vô lễ, con nít đã chủ động xin lỗi mà bọn họ cũng không chịu nói câu không sao đâu, đúng là thói đời bạc bẽo, lòng người đôi thay đạo đức suy đồi.....”.

Lilith:“Không sao mẹ à, con không ngại ~”

Đại Bàn cảm động.....

Nhìn xem, một đứa bé thuần khiết thiện lương lòng dạ rộng rãi cỡ nào chứ! Không nham hiểm thù dai giống ba nó, đúng là quá tốt.....

Tục ngữ nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột con tự biết đào hang.

Đại Bàn, cô yên nghĩ đi.....

.....

Khi buổi dã ngoại chấm dứt vào lúc mặt trời chìm về hướng Tây, Lanka và Silly rút cuộc cũng có thể coi bỏ đồ phòng hộ oi bức, thoải mái hít thở. Trong màn đêm, người khiêng pháo iom, kẻ kéo thi thể quái thú, hộ tống mẹ con Cao Đại Bàn, vui mừng hí hửng đi về nhà.....

Lanka và Silly vì không muốn gây sự chú ý nên chỉ thuê một căn nhà nhỏ ba tầng tại vùng ngoại thành sao Mail, sau đó ở lầu một trang bị đủ thứ vũ khí cơ quan; cải tạo lầu hai thành phòng thí nghiệm, thả Old vào nuôi. Cuối cùng trồng cỏ Waiter trong vườn hoa, sau nhà nuôi một đám rồng mập mạp, đội Cao Đại Bàn đến thịt.

Mà đợi đến khi năm người ở cùng nhau, một vài vấn đề trước nay chưa nghĩ tới mới dần lộ rõ.

Thực hiện thí nghiệm hóa học rất tốn kém, chi phí tiến hành cải tạo vũ khí máy móc cũng rất khổng lồ, mà tiền nuôi bé con Lilith cũng bằng hai người lớn. Cho nên, năm tên gốc chỉ biết xài tiền không biết kiếm tiền nhanh chóng nghèo mạt rệp

Năm kẻ nghèo hèn lập tức nhớ tới ưu điểm của Ventrue, bắt đầu kiêng chân mong ngóng đức ngài thân vương tới.

Lúc Lilith mới được sinh ra, chính trị trên Sange lộn xộn kinh khủng, hơn nữa toàn bộ đường giao thông trên tinh hệ đều bị cắt đứt, không thể trở về cứu người. Nay đã qua ba năm, nên độc lập cũng độc lập rồi, nên chiếm lĩnh cũng chiếm lĩnh rồi, giao thông lại mở cửa, buôn bán khôi phục, cục diện chính trị trên Sange cũng tiến vào trạng thái cân bằng giằng co, có lẽ đây là thời điểm duy nhất để đi thức tỉnh người đàn ông biết kiếm tiền.....[Các người có tiền đồ chút được không!]

Kế hoạch cứu ba ba được đặt lên bàn. Nhưng ngay khi Cao Đại Bàn phiền não không biết làm sao để giải thích cho Lilith hiểu cái chức danh “Ba ba” xa lạ này, một vị khách không mời bất ngờ chạy đến, giúp cô lên chương trình, mở hội nghị công bố việc này.

Hôm nay, mọi người đi dã ngoại về kinh ngạc phát hiện, khu vườn của bọn họ bị đội quân chính tề đông nghìn nghịt bao vây trong ba tầng ngoài ba tầng, không còn một khe hở! Áo giáp màu đen hòa lẫn vào bóng đêm, từ xa nhìn lại giống như một bóng ma âm u phủ lên ngôi nhà của Tiểu Tiểu.....

Tất cả mọi người lập tức cảnh giác!

Lanka ném giỏ đựng cơm, lấy pháo ion ra, túm vấy lên nhét vào thắt lưng, về mặt phản kích kéo kính chắn sáng xuống, nhếch miệng cười khê:“Đã lâu không hoạt động gân cốt à ~”

Silly che Cao Đại Bàn sau lưng, vừa nhanh nhẹn lắp ráp súng ngắn, vừa trầm giọng nói:“Phu nhân, xin ngài mang tiểu thư Lilith trốn ra sau rừng cây”.

Cao Đại Bàn cũng rất khẩn trương! Đối phương có thể chuẩn xác tìm tới nơi này chứng tỏ đã sớm biết thân phận bọn họ. Mà thân phận của cô dù gặp Huyết tộc hay kẻ địch của Huyết cũng đều không ổn.....

Chẳng lẽ lại phải chạy trốn nữa sao?

Cao Đại Bàn cau mày, ngừng thở quay lại kéo Lilith định trốn ra sau cây cổ thụ, lại đưa tay bắt hụt!

Cao Đại Bàn hoảng sợ ngẩng đầu, phát hiện Lilith bé bỏng lại thừa dịp người lớn bận xây dựng hệ thống phòng ngự, đã sôi nổi chạy thẳng vào nhà đang bị quân đội bao vây!

Đội quân mặc giáp đen nhanh chóng phát hiện sinh vật bé nhỏ lơ lửng tới gần, trong đội ngũ nổi lên một trận xôn xao, tiếng áo giáp và vũ khí khản trương va vào nhau bị gió đêm cuốn đi thật xa.....

Đồng chí Đại Bàn gần như muốn ngắt xiêu, thét lên theo bản năng:“Lilith! Quay lại!”

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lấy máu lần thứ năm chín: Phương pháp đánh thức tuyệt vời nhất.

Kỳ thật từ sau sự kiện của Nosferatu, Cao Đại Bàn đã từng định không dùng cái tên “Lilith” đầy oán niệm này nữa.

Nhưng nhìn từ một phương diện khác, chính cái tên này đã cứu mạng mẹ con cô.

Cho nên nói không chừng, đây là một cái tên rất may mắn, có thể phù hộ con gái yêu quý của cô tránh được kiếp nạn trí mạng trong tương lai.

Ví dụ như giờ phút này, cô tro mắt nhìn Lilith bé bỏng chạy vào đầm rỗng hang hổ phòng bị sâm nghiêm, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng. Nhưng mà, năm phút sau, Lilith lại được một người đàn ông cao lớn ầm, bình yên vô sự từ trong phòng đi ra

Ánh sao lấp lóe phía chân trời, chiếu sáng màn đêm.

Mái tóc dài màu bạc của người đàn ông xõa tung trên áo giáp, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt như những sợi chỉ bạc phiêu đảng trong gió đêm.....

Anh ta ôn hòa nhìn về phía này, đồng tử không có tiêu cự giống như không nhìn thấy gì, lại giống như hoàn toàn nắm rõ tất cả.....

Thấy rõ gương mặt người vừa đến, Cao Đại Bàn có cảm giác chân mình nhũn ra, tựa vào cây thờ phào nhẹ nhõm, thì thào:“Ngài Nhất.....”.

Lilith ngồi trên khuỷu tay Nhất hưng phấn vẫy vẫy tay với mẹ,“Mẹ mau coi nè, trong nhà xuất hiện một tên biến thái bự ời là bự luôn!”

Cao Đại Bàn:“.....= =”

Lanka & Silly:“.....= =”

Tướng sĩ tam quân trầm mặc:“.....= =”

.....

“Ặc, ngài Nhất..... Những lời Lilith vừa nói xin ngài đừng để ý, thành thật xin lỗi ngài, bởi vì trước đây tôi sợ Lilith bị người xấu bắt cóc nên mới dặn bé là bất cứ người lạ nào kéo tay bé, cho bé kẹo dụ đi theo mình đều là biến thái, không được tới gần.....”. Cao Đại Bàn ho khan,“Tôi nghĩ có lẽ bé đã hiểu lầm ngài “.

Lanka đứng cạnh, nhỏ giọng thăm thì:“Tôi nghĩ Lilith không hiểu lắm đâu.....”.

Silly bên cạnh, yên lặng gật đầu.....

Nhất xoa má Lilith, mỉm cười nói:“Không sao, Lilith rất đáng yêu, cũng rất thom, nuôi khá đấy ~”

Cái gì là nuôi khá đấy?! Anh đang quan sát cả tím trong vườn à?!

Lilith quàng cánh tay bé nhỏ ôm lấy cổ Nhất, hào phóng ca ngợi:“Ngài cũng rất thom mà ~”

Quay đầu lại nhìn Đại Bàn: “Mẹ, con có thể ăn chú ấy không?”

“= = Không được!” Hai tên này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.....

Nhất cười quỷ dị: “Nếu muốn trao đổi máu thì phải là bạn đời đã ký kết khế ước, Lilith bé bỏng à..... Ừm, không, chính xác thì khế ước đã ký kết từ rất lâu rồi.”

Cao Đại Bàn uể oải ôm lấy Lilith đang ngơ ngác không hiểu gì, “Ngài Nhất, tạm thời không bàn đến khế ước gì đó, khi đứa nhỏ này nói muốn ăn là ăn thật sự đấy, máu thịt bay tứ tung..... Cho nên vì sự an toàn của bản thân, ngài đừng nuông chiều Lilith thì tốt hơn”.

“Ừ..... Trước khi mọi người trở về tôi cũng đã nói chuyện với Old, xem ra, hệ tiêu hóa của đời sau Huyết Tộc và con người có thể tiêu hóa đồ ăn rắn giống động vật ăn tạp. Nghe nói trứng của Lilith còn có thể thụ tinh bên ngoài cơ thể? Xem ra, mong ước của Hội trưởng lão đã thành hiện thực rồi....”. Nhất cười nói: “Hiện tại Huyết tộc chết hơn phân nửa, số lượng dân cư giảm mạnh, tôi nghĩ Hội trưởng lão tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngôi sao hi vọng này”.

Cao Đại Bàn rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Thành thật xin lỗi, tôi sẽ không để Lilith trở về cho các người nghiên cứu hoặc là gây giống gì gì đó”.

Nhất khoát tay, “Đừng khẩn trương, tôi đến đây không phải vì chuyện này. Hơn nữa có trở về hay không cũng không do cô quyết định, mà hẳn phải do Lilith tự mình lựa chọn chứ?”

Cao Đại Bàn sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Quả thật, tuy cô là mẹ, nhưng cũng không có tư cách thay Lilith quyết định cuộc đời của bé.

Muốn sống như thế nào, có trở về quê hương, cứu gia tộc hay không phải do Lilith tự quyết định.

Dù sao nhân sinh quan của mỗi người cũng không giống nhau, giống như Cao Đại Bàn tuyệt đối sẽ không hiến thân vì khoa học hoặc là Huyết tộc, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng nghĩ vậy. Ví như Old hoặc như Brujah.

Có lẽ có một ngày, Lilith bé nhỏ của cô cũng sẽ lựa chọn bước lên con đường mà cô không cách nào lý giải.....

“Chuyện này tạm thời không bàn đến”. Nhất tựa lưng vào ghế, nhấp một ngụm rượu đỏ như máu trong ly, “Lần này đến quá rầy, kỳ thật là vì có việc khác cần nhờ. Chúng tôi hi vọng cô có thể trả lại chìa khóa thánh địa, và thức tỉnh Ventrue”.

““Chúng tôi” là ai?”

“Hội trưởng lão đứng đầu Thánh Huyết tộc”.

“Ồ?” Cao Đại Bàn nhíu mày, “Lạ nhỉ, không phải bộ tộc Assamite chưa bao giờ tham dự chính sự à? Sao lần này lại ra mặt giúp đỡ đó?”

Nhất mỉm cười: “Không còn cách nào, những người khác đều chết sạch cả rồi”.

Cao Đại Bàn: “.....”.

“Những thành viên Thánh Huyết tộc có thể thống lĩnh toàn quân cũng chỉ còn lại Thân vương Giovanni và kẻ lang thang tôi đây. Sau khi Brujah hi sinh toàn quân như rắn mất đầu, đành phải nhờ tôi tạm thời giữ chức thống soái. Mà quân đội để đó cũng sắp đứng độ với quân khởi nghĩa Lam Huyết tộc, không chỉ Giovanni, ngay cả Tiểu Thất cũng bị Hội trưởng lão mượn đi.....”.

Nhất bắt đầu xoa nhẹ đầu lông mày, “Hiện tại tình hình Huyết tộc rất cấp bách, để người có năng lực hôn mê trong thánh địa cũng là một loại lãng phí, cho nên Hội trưởng lão rất cần Ventrue trở về. Về phần tôi, cũng hiểu được chức thống soái phải dành cho người có kinh nghiệm và thủ đoạn đảm nhận. Dù xem xét từ góc độ nào, Ventrue cũng là lựa chọn tốt nhất để cứu Huyết tộc giữa nước sôi lửa bỏng, đúng không?”

Cao Đại Bàn: Không, chẳng qua là anh không muốn làm tìm kẻ chết thay thì có?

Mọi người: Anh ta không muốn làm vì lười thì có? Nhất định là vì lười!

“Đương nhiên, đây là lý do chính thức”. Nhất buông ly rượu, “Kỳ thật sở dĩ tôi muốn đánh thức Ventrue, còn có một chút lý do riêng. Leovino đứng về phía Lam Huyết tộc, tuy rằng hẳn là kẻ phản bội ngu ngốc, nhưng lần này tôi lại đồng ý với quan điểm của anh ta. Một nhóm người thống trị Thánh Huyết tộc kéo lê hơi tàn cũng đến lúc diệt vong rồi”.

Thiệt hại nặng nề sau chiến dịch Sonata, nay 80% đất đai trên Sange đều do Lam Huyết tộc cư trú, 95% dân cư cũng là dân bản địa. Trí lực của Lam Huyết tộc cũng không thua kém Thánh Huyết Tộc, trăm ngàn năm qua bọn cũng đã dần phát triển lớn mạnh. Đã đến thời đại mà sức chiến đấu của thân thể không còn quyết định cả cuộc chiến nữa, miễn cưỡng để 5% quý tộc ít ỏi ăn trên ngồi trốc vốn là việc tràn ngập nguy cơ.

Lam Huyết tộc không phải là súc vật chúng ta nuôi trong nhà, bọn họ biết suy nghĩ, biết đấu tranh vì quyền lợi của mình. Cho dù dùng thủ đoạn giáo dục tẩy não cưỡng ép, bọn họ vẫn có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Mà nay, chế độ đại biểu chấp chính liên hợp chẳng phân biệt giai cấp đã là xu thế chính trị của toàn vũ trụ, Sớm muộn gì Lam Huyết tộc cũng ý thức được điểm này, một ngày nào đó, bọn họ sẽ bất mãn tình trạng hiện tại, mà loại quan

hệ giai cấp xưa cũ này cũng sẽ sụp đổ. Chẳng qua hiện tại, thời cơ thuận lợi khiến ngày đó đến nhanh hơn thôi.....”.

Cao Đại Bàn:“Thật đáng ngạc nhiên, tôi vốn nghĩ quý tộc đều những kẻ vô cùng kiêu ngạo ra sức bảo vệ địa vị, tuyệt đối ngoan cố không thể dằn xếp chứ! Không nghĩ tới một quý tộc địa vị cao quý như ngài lại có ý tưởng táo bạo như thế”.

“Đa tạ lời ca ngợi của cô”. Nhất lắc lắc ly rượu, “Nhưng trên thực tế, quý tộc có suy nghĩ này cũng không chỉ mình tôi. Những đại gia tộc chuyên kinh doanh buôn bán như gia tộc Eyrthroapte của Giovanni, bản thân quan niệm giai cấp của họ đã rất mỏng manh. Bởi vì tài sản của bọn họ kiếm bằng thương mại chứ không phải được tích lũy nhờ quyền lực, cho nên đối với bọn họ mà nói, so với hình thức chấp chính thường xuyên xảy ra náo động của quý tộc, chính phủ liên hiệp tương đối ổn định có vẻ tốt hơn nhiều. Nhưng mà..... Đương nhiên, giống như cô nói, quý tộc ngoan cố bảo thủ vẫn chiếm đại đa số, hội trưởng lão chính là đại biểu trong số đó”. Anh ta mỉm cười nhìn Cao Đại Bàn nói:“Cho nên, chúng ta cần Ventruet”.

Cao Đại Bàn gật gật đầu:“Phù định Hội trưởng lão, đã đảo toàn bộ quý tộc sao? Đúng là anh ấy rất giỏi việc đàm phán và phản bác.”

Nhất bật cười:” Cô đồng ý là tốt rồi. Mặt khác, nói đến chìa khóa thánh địa, hình như hiện tại hai chiếc đều ở trong tay cô thì phải?”

Cao Đại Bàn do dự một chút, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Nhất:“Từ một góc độ nào đó mà nói, cô cũng khá lợi hại đấy.....”.

Cao Đại Bàn:“Người tùy tiện cho mượn chìa khóa liên quan đến sự tồn vong của cả Huyết tộc không có tư cách nói câu này = =”.

Anh ta cười khê:“Nói cũng đúng..... Nhưng thánh địa là chôn an nghỉ của Thánh Huyết, Hội trưởng lão nhất định sẽ không tiếc giá nào mang nó về. Cho nên.....”.

Cao Đại Bàn cắn cắn môi:“Ngài muốn nhắc nhở tôi nên đến chú ý an toàn của nhân thân sao?”

Nhất lắc đầu, mỉm cười hòa ái:“Không, tôi chỉ muốn nhắc cô là nếu có cơ hội cho bọn họ một dao thì nhớ đừng nương tay ~”

Cao Đại Bàn hoàn toàn vô lực:“Rốt cuộc ...anh đứng về phía nào?”

Nhất:“À, tôi đứng về phía chính nghĩa”.

Mọi người: Chính nghĩa, hẹn gặp lại

.....

Chìa khóa thánh địa chỉ có hai chiếc lưu truyền từ thời thượng cổ đến nay.

Vì nó liên quan đến bí mật tồn vong của Thánh Huyết tộc nên vẫn luôn được các quý tộc quyền uy nhất cất giữ cẩn thận, Huyết tộc tầm thường không bao giờ có cơ hội nhìn thấy.

Một chiếc chìa khóa được đặt ở đế đô, do thống soái toàn quân bảo vệ.

Một chiếc khác thì giấu trong biển cát ít người lui tới, do Assamite đệ nhất cao thủ Huyết tộc bảo quản.

Hai chiếc chìa khóa như tù bảo hiểm hai lớp, vừa áp chế vừa hỗ trợ lẫn nhau. Dù có đánh mất một chiếc vẫn còn chiếc kia, không đến mức khiến Thánh Huyết tộc hoàn toàn mất đi thánh địa quý giá.

Nhưng không ai ngờ tới, có một ngày hai chiếc chìa khóa lại cùng nằm trong tay một người, hơn nữa người này còn không thuộc Huyết tộc

Cao Tiểu Tiểu ngồi một mình trong căn phòng trên tầng cao nhất, mở hộp bảo vật nho nhỏ ra, nhìn thứ gì đó bên trong.

Một cái là đồng tiền lúc trước Thất giao cho cô, sau đó Ventruet cười rồing bay đến mang cô đi mở cửa thánh địa, cầu hôn cô ở đó, trao nhau nụ hôn thê nguyên.....

Đồng tiền kia vốn là hai chiếc nhẫn, bị người đàn ông lạnh lùng cứng nhắc đó cưỡng ép cô mang vào để chứng minh cô là vợ anh ta. Nhưng vào một khắc trước khi cái chết ập đến, anh ta lại tự tay tháo xuống, chỉ để lại lời hứa không cách nào thực hiện“Chúng ta sẽ làm lại từ đầu”.....

Đối với những người khác hai đồng tiền này chẳng qua là chiếc chìa khóa lạnh như băng của thánh địa nhưng đối với cô, đó là bảo vật đã chứng kiến hai kỷ niệm.....

Mà hiện tại, cô muốn dùng bảo vật này để đổi lấy tương lai cho chồng con mình.

Tiểu Tiểu vuốt ve hai đồng tiền lấp lánh lần cuối cùng, sau đó đóng nắp hộp lại.

.....

Khi đặt chân lên tinh cầu Sange lần nữa, Cao Đại Bàn có cảm giác rất kỳ diệu.

Lần đầu tiên cô đến đây với thân phận kẻ dị chủng, bị tướng quân áp giải đến để đồ, bị cấm dây điện khắp người bỏ vào hòm thủy tinh để Huyết tộc ngắm nghía.

Lần tiếp theo lại là người gây giống cười trên rỗng của thân vương, oai phong lẫm liệt bị dân chúng để đồ dùng ánh mắt vừa chờ mong vừa tham lam ngênh đón.

Hiện tại, để đồ vẫn long trọng mà hoa lệ như mọi ngày. Dù đã qua mấy năm chiến loạn, vẫn tao nhã như trước. Đó là sự kiêu hãnh của Huyết tộc. Nhưng dưới vẻ ngoài hào nhóng kia, phong cách lười nhác phóng túng thờ ơ của Huyết tộc đã một đi không trở lại.....

Đội quân xếp thành hàng hộ tống hai bên không ngừng cảnh giác! Cảnh giác kẻ địch bất cứ lúc nào cũng có thể từ bên ngoài ập vào, cũng cảnh giác cả vị khách mà bọn họ muốn ngênh đón – con gái của cô là người nắm giữ tương lai của Huyết tộc, lựa chọn của cô quyết định Huyết tộc có trường tồn hay không, trong tay cô còn giữ chìa khóa thánh địa của Huyết tộc!

Lần đầu tiên Cao Đại Bàn đứng ở vị trí ngang hàng có thể đàm phán với Huyết tộc.

Sáu năm trước, khi cô cô được nuôi dưỡng như đồ ăn trong thành mỗi ngày nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ tự hỏi nếu chạy trốn phải sống như thế nào thì đến cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

Aó bào hoa lệ của Trường lão Tremere cũng không nhanh không chậm đảo qua sàn nhà trơn bóng trong phòng nghị sự như năm đó..... Ông lão này trông có vẻ u ám hơn trước kia một chút. Chuyện này cũng có thể lý giải, học trò cưng của ông ta đã chết, người dân thì làm phản, địa bàn thì thu hẹp, thậm chí cả quan tài cũng không mở ra được

Cao Đại Bàn rất ái ngại cho ông nên cô không lãng phí thời gian múa may, biểu diễn lễ gặp mặt kiểu quý tộc mà cô đã quên gần hết. Lập tức đi thẳng vào vấn đề đưa cho ông lão một tờ hợp đồng được soạn sẵn trên da thú.

Cao Đại Bàn:“Ký tên ở góc dưới bên phải là được”.

Sắc mặt Tremere vô cùng âm trầm:“Ý gì đây? Chẳng lẽ cô trở về là để ra điều kiện sao?”

Cao Đại Bàn nhìn ông ta, sau đó nhanh nhẹn:“Ừ”.

Tremere túm lấy tấm da thú, bàn tay run rẩy.....”Nhu vậy, ít nhất cũng phải có quá trình đàm phán song phương chứ! Cô trực tiếp đưa hợp đồng soạn sẵn cho tôi là thế nào? Cô đang uy hiếp Huyết tộc?!”

Cao Đại Bàn nghĩ nghĩ, mỉm cười gật đầu:“Đúng vậy”.

“..... Cô!”

Giây phút đó, mặt Trường lão Tremere xanh mét, chỉ thua lần cô lột quần áo ông ta trước mặt dân thiên hạ thôi.

“Con người đúng là lũ hèn hạ, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!” Khi đức ngài trường lão cảm giận ký tên đã làm bầm như vậy.

Cao Đại Bàn cười tủm tỉm:“Nói vậy, bản tính người Địa Cầu chúng tôi vốn rất lương thiện”. Nhưng ai đã phai Vua nham hiểm Nhất tới làm thuyết khách, xếp đặt gian thương Giovanni làm father của tôi, lại để tôi sống bên kẻ xấu xa như Ventruie thời gian dài như vậy?

Sức mạnh trải qua hun đúc sẽ càng cường đại.

“Nhưng Trường lão Tremere à, ngài biết không” Cao Đại Bàn tiếu nuối lắc đầu,“Trung quốc có một câu ngạn ngữ là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.....”.

Sau khi ký kết hiệp ước, đức ngài Tremere tỏ ra cực kỳ phẫn nộ vì bị vợ vét tài sản.

Nhất bày tỏ kết quả đàm phán là sự thể hiện năng lực cá nhân, kết tinh cố gắng của người gây giống, không liên quan đến anh ta.

Trong buổi phỏng vấn riêng, ngài Giovanni nhận xét với người mới vào nghề thì vậy cũng khá lắm rồi, nhưng kỳ thật điều khoản trong hợp đồng hoàn toàn có thể ác liệt hơn một chút.....

Một quan viên giấu tên phát biểu, văn hóa Trung Quốc thật vĩ đại, ngạn ngữ Trung Quốc có độ khái quát cao, rất đáng để tộc ta học tập.....

Cứ như vậy, toàn bộ để đồ hỗn loạn, từ đài phát thanh đến báo lá cải đều chọn rộn chờ mong nghị thức Ventruie thức tỉnh.

Trải qua mấy năm chiến loạn, nhân dân Huyết tộc bắt đầu chờ mong một anh hùng sẽ xuất hiện, cứu vớt Huyết tộc đang suy sụp giữa nước sôi lửa bỏng!

Kỳ thật, cho dù Ventruie có nhậm chức trở lại, anh ta có thể [có muốn] cứu vớt chúng sinh hay không vẫn còn phải bàn lại. Nhưng hi vọng le lói luôn khiến người ta chờ mong, dân chúng đã ký thác toàn bộ kỳ vọng vào kẻ còn đang say ngủ trong quan tài, chưa tạo ra được thành tích gì.....

Có lẽ Hội trường lão cũng nhân cơ hội này để lấy lòng dân chúng, nghị thức tỉnh lại được xếp đặt hết sức long trọng!

Thánh địa luôn luôn cấm người lạ, hôm nay lại đồng ý trao quyền phát sóng trực tiếp cho tổng cục truyền hình Sange!

Nhân viên mặc đồ phòng hộ hồi hải mã camera, máy chiếu lập thể, tổ đạo diễn biên kịch thì vô cùng rối loạn..... Vô số dân chúng Huyết tộc cả phe địch lẫn phe ta ở trong nhà / quán doanh / trong quán bar nhỏ ngồi quanh TV chờ xem truyền hình trực tiếp.....

Cao Đại Bàn rồi bù sau chuyển đi dài lập tức bị tha đi cường ép trang điểm làm tóc vào SPA, cuối cùng còn bị ép mặc một chiếc váy kiểu nữ thần màu trắng giá trị xa xỉ. Sau mấy lần nghe đạo diễn hô “cắt”, cuối cùng cũng nhớ kỹ vị trí đứng, lời thoại, hoàn thành cuộc diễn tập trước khi mặt trời lên.

.....

Mặc dù đã tập cả buổi nhưng khi mặt trời lên ánh sáng bao phủ khắp vùng đất, Cao Tiểu Tiểu mặc váy nữ thần bay bay trong gió, tay nâng cao hai đồng tiền bạc chính thức mở cửa Thánh địa, mấy vị nguyên lão trong hội trưởng lão vẫn kích động đến rơi nước mắt, giống như cặp mắt già nua vừa trông thấy hi vọng phục hưng của Huyết tộc.....

Cao Đại Bàn không hiểu được sự kích động của bọn họ, lần thứ hai bước vào đây trong tiếng hò reo tán thưởng của mọi người, cảm giác của cô vẫn thế.

Đây là một tòa phế tích mỹ lệ.

Cô không phủ nhận vẻ đẹp và sự thần bí của nó nhưng vẫn không thay đổi được sự thật nó chỉ là một phế tích. Từ thủ toà nhà cũ kỹ tổ tiên để lại này thì có ích lợi gì đâu?

Huyết tộc nên nhìn thẳng về phía trước.

Cao Đại Bàn đứng trong góc yên lặng nhìn các quý tộc tiến hành những nghi thức dài dòng, tuyên truyền giảng giải, khăn vải om sòm, sau đó mở phần mộ Ventruer ra, thật lâu sau..... anh ta vẫn không tỉnh lại.

Thời gian từ từ trôi qua, hội trưởng lão lực bất tòng tâm mới nghĩ tới bà xã của mục tiêu đang ở đây. Dù sao gọi chồng dậy vẫn là việc các mẹ các chị rành nhất, vì thế Tremere dùng ánh mắt ra hiệu cho Cao Đại Bàn qua thử.

Cao Đại Bàn ngẩng đầu ưỡn ngực đi xuống bậc thang dưới ống kính máy quay dày đặc, tư thái tao nhã như đã định liệu trước, nhưng thật ra trong lòng cô hoàn toàn trống rỗng.....

Làm sao cô biết cách đánh thức ma cà rồng hôn mê? Đây đâu phải là chuyện cổ tích mà hoàng tử chỉ cần hôn thì công chúa sẽ thoát khỏi lời nguyền trăm năm hay một nụ hôn của người đẹp có thể phá giải ma pháp độc ác nhất.

Cao Đại Bàn đứng bên quan tài trong suốt của Ventruer chăm chú nhìn gương mặt nghiêng hoàn mỹ của anh ta một lúc lâu. Sau đó, cô rút cuộc cũng mở miệng trong sự chờ đợi của mọi người.....

“Tất cả mọi người đi ra ngoài”. Cô nói, “Đóng cửa thánh địa lại”.

Mọi người nghi hoặc nhưng vẫn rời khỏi thánh địa.....

Old không đồng tình, khẽ nhíu mày nói: “Cô muốn dùng máu giúp anh ta tỉnh lại sao?”

Cao Đại Bàn gật gật đầu, “Tôi thả trông cậy vào bản năng của sinh vật còn hơn tin mấy câu chuyện cổ tích đó, để gọi dã thú thức tỉnh thì thức ăn hữu ích hơn một nụ hôn rất nhiều”.

Old: “Điểm ấy tôi đồng ý. Chỉ là nếu tỉnh lại trong tình trạng thú tính bộc phát thì hậu quả e là sẽ rất nghiêm trọng”.

Đại Bàn: “Nói cũng đúng..... Vậy ông và Lilith ở lại đây đi”.

Old: “Nếu cô mong tôi sẽ đánh nhau với Thánh Huyết tộc thì tôi xin nói trước là tôi chạy còn nhanh hơn cả hai người đấy”.

Đại Bàn: “.....”.

.....

Kỳ thật Cao Đại Bàn đã quá lo xa, vì khi giọt máu từ ngón tay cô rơi xuống môi Ventruer, anh ta vẫn không có phản ứng gì.

Đại Bàn: “Sao lại thế này? Lượng máu còn chưa đủ sao?”

Old: “Có phải cô đã trở nên khó ăn rồi không?”

Lilith: “Không đâu, mẹ thơm quá, cháu sắp không nhịn nổi nữa rồi ~”

“Không nhịn được cũng phải nhịn = =!” Cao Đại Bàn cúi đầu nghi hoặc, cân nhắc nửa ngày, “Chẳng lẽ nhất định phải máu trên cổ hay máu trong tim mới

có tác dụng?”

Hai tay vịn vào cạnh quan tài, Cao Đại Bàn nghiêng nửa người vào trong muốn quan sát thật cẩn thận, đột nhiên lại bị nắm tay ôm eo! Kéo tuột vào trong quan tài!

“Á á --! Anh.....”.

“Này! Em không sao chứ!?”

“Mẹ?!”

Trong quan tài thủy tinh lấp lánh, Ventruie vòng tay ôm cô thật chặt, đầu lưỡi ướt át liếm lên làn môi khẽ nhếch vì kinh hoàng của cô..... Một nụ hôn còn vương mùi máu.

“Người đẹp ngủ trong rừng phải bị hôn tỉnh mới đúng, đánh thức kiểu này keo kiệt quá nha ~” Giọng nói hoa lệ mang theo hơi thở mờ ám khẽ phát qua vành tai cô, Ventruie liếm môi cười khê: “Chào buổi sáng, cục cưng của anh ~”

Cao Đại Bàn: “Anh ngủ ba năm tỉnh lại chỉ muốn nói câu này sao.....”.

Ventruie nghĩ nghĩ: “Ừm..... Bà xã à, anh yêu em”.

Cao Đại Bàn: “Em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, những lời này chẳng có giá trị gì cả, đàn ông nên dùng hành động để bày tỏ tâm ý chứ không phải những lời đường mật.....”.

“Nói cũng đúng”. Ventruie gật gật đầu, xoay người dề cô xuống quan tài!

Cao Đại Bàn ảo não nâng tay chặn đôi môi đang dần kề sát của đối phương! “Đang truyền hình trực tiếp mà anh!”

“..”. Ventruie nhú mày, liếc máy quay, “Chào khán giả toàn cầu.....”. Anh ta nói, sau đó cúi người tiếp tục áp chế cô, “Kế tiếp là phương pháp đánh thức tuyệt vời nhất.....”.

..... Tôi là màn che đen thui.....

Vợ chồng gặp mặt kích động ngoài dự kiến, bầu không khí trong mộ thất âm u cũng đổi sang màu hồng phấn kiêu diễm. Mà các vị quý tộc và dân chúng theo dõi trực tiếp bên ngoài thánh địa nhìn thấy đức ngài thân vương đã tỉnh lại cũng xôn xao chúc mừng.....

Trong tất cả những người chứng kiến, chỉ có một người không hài lòng.

Lilith rất, rất khó chịu bĩu môi: “Vì sao ông ấy có thể hôn mẹ?” Bình thường rõ ràng chỉ có mình mới được hôn.....

Lilith: “Rốt cuộc ông ấy là ai?”

Old : “Là ba cháu đó”.

Lilith: “Ăn ba có được không?”

Old : “= Cháu tha cho ông ấy đi.....”.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lấy máu lần thứ 60: Kết thúc

Theo truyền thuyết Huyết tộc, Lilith là người phụ nữ đầu tiên trên thế giới, cũng là người vợ đầu tiên của Adam.

Trong truyền thuyết, cô là người đẹp bất lão, có mái tóc đen dài mượt mà và thân hình mềm mại uyển chuyển như rắn, sống bằng cách hấp thụ tinh khí. Không có người đàn ông nào nhìn thấy cô mà không xiêu lòng.

Cô là nữ thần cai trị bóng đêm và sinh sản, là tổ tiên của mọi sinh linh hình người.

Cô ban sự sống cho thế giới này....

Trong vũ trụ, việc khó nhất không phải chinh phục bầu trời, cũng không phải thăm dò biển sâu, hay nghiên cứu chế tạo vũ khí hạt nhân, mà chính là chế

tạo sinh mệnh.

Trứng của loài người tiếp xúc với không khí sẽ đông lại khiến tinh trùng Huyết tộc lập tức tử vong.

Sự kết hợp mâu thuẫn mà yếu ớt như vậy chỉ tồn tại được trong cơ thể mẹ có thể tự động điều tiết theo môi trường xung quanh mà không một loại máy móc nào bắt chước được, thông thả phát triển thành phôi thai.

Đó là một phương thức gây giống vừa có hiệu quả thấp vừa cực kỳ nguy hiểm. Cũng không thể cứu vớt một chủng tộc sắp diệt vong.

Nhưng mà, đứa con mang huyết thống của con người và Huyết tộc lại rất khác.

Bởi vì có một nửa gen của Huyết tộc, trứng Lilith kết hợp rất thuận lợi với tinh trùng Huyết tộc, khả năng thích ứng lại càng mạnh mẽ. Trứng thụ tinh này khỏe tới mức có thể rời khỏi cơ thể mẹ mà vẫn sống sót.

Đứa bé được sinh ra từ trứng thụ tinh đó cũng được thừa kế năng lực sinh sản đời sau.

Mà quan trọng nhất là đời thứ hai này có thể kết hợp với Lam Huyết tộc!

Cô ấy ban phát sinh mệnh giống như truyền thuyết.....

Lanka từng hỏi Tiểu Tiểu: Thánh Huyết tộc và nhân loại có cấu tạo cơ thể rất tương tự, chẳng lẽ trong vũ trụ lại có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Nhưng cô ấy đã quên hỏi một vấn đề khác: Cấu tạo cơ thể của Thánh Huyết tộc và Lam Huyết tộc còn tương tự hơn, liệu đó cũng là trùng hợp?

Ba chủng tộc sắp tiêu vong sẽ không tình cờ gặp gỡ trong vũ trụ mịt mờ.

Lam Huyết tộc và Thánh Huyết tộc đều không có năng lực gây giống đã liên kết với nhau bằng cơ hội do loài người mang đến.

God works in mysterious ways. but he gets there all the same...

(Tạm dịch: Chúa trời điều hành mọi việc theo một cách bí ẩn, nhưng ông ấy luôn công bằng.)

Binh sĩ Lam Huyết tộc và Thánh Huyết tộc trải qua nhiều năm chiến đấu giằng co, cuối cùng cũng có cơ hội hòa đàm. Cơ hội này lại do nguy cơ chung của cả hai chủng tộc mang đến. Khi những sinh mạng hỗn huyết mới được lục tục sinh ra, sự ngăn cách giữa các chủng tộc đã chẳng còn rõ ràng như vậy nữa.

Lam Huyết tộc khao khát quyền lợi độc lập cũng đã có lý do để danh chính ngôn thuận chia sẻ chính quyền với Thánh Huyết tộc.

Thánh Huyết tộc ngạo mạn bảo thủ trong con nguy ngập cũng có cơ để tiếp nhận Lam Huyết tộc.

Phương châm chấp chính của đức ngài Thân vương nhờ sự cống hiến của con gái yêu, rốt cuộc đã đột phá tường thành của Hội trưởng lão, chính thức đề lên trên, biến thành pháp luật.

Khói thuốc súng của cuộc nội chiến đằng đẵng cũng tan dần.....

Huyết tộc vừa mới sát nhập sẽ càng hùng mạnh và phát triển hơn.

Mà loại liên hệ huyết thống mới mẻ này đã khiến xã hội Huyết tộc đoàn kết đến mức trước nay chưa từng có.

Một dân tộc non trẻ vừa hùng mạnh lại đoàn kết sẽ không tiêu vong!

Giống như bản năng, hoặc là thiên ý.

Khi sinh vật không thể tiếp tục sinh tồn, chúng sẽ biến mất hoặc tiến hóa.

Ví dụ như cuộc đồ bộ của các sinh vật dưới đại dương lên lục địa vào cuối kỷ Devon.

Những con cá vây tay mọc chân, bò lên bờ cũng vì muốn sống sót.

Chúng đã không còn là cá, hòa trộn với sinh vật trên lục địa trở thành loài lưỡng cư, bò sát tồn tại trong vũ trụ cho đến ngày nay.

Hoặc ví như Huyết tộc sắp diệt vong và loài người đã đứng bên bờ diệt chủng.

Con người mang đến cho Huyết tộc năng lực gây giống, Huyết tộc giúp con người tiến hóa thích ứng với hoàn cảnh trong vũ trụ. Dòng máu dung hợp đã cứu rỗi con người, cũng cứu vớt Huyết tộc không còn lối thoát.

Cứ tiếp diễn như vậy không kết thúc, và cũng không bao giờ kết thúc.

Có lẽ có một ngày, Huyết tộc mới trên tinh cầu Sange sẽ nghênh đón tận thế 2012 của bọn họ.

Có lẽ khi ngày đó tới, cũng sẽ có một cô gái Huyết tộc cuối cùng, may mắn được đưa vào quan tài đông lạnh, phiêu lưu trong vũ trụ trên một vạn năm.

Có lẽ ngày chiếc quan tài mở ra, cô cũng tìm được một tinh cầu như vậy:

Cô cho nó, nó cho cô, mang đến hi vọng cho nhau.....

Tôi khao khát máu của cô.

Cô là đồ ăn của tôi, là dục vọng của tôi, là mối liên hệ giữa chúng tôi, là hi vọng sinh tồn của chúng tôi.

Thế giới này vẫn luôn tiếp diễn như thế.

Máu và máu dung hòa, đời đời cùng kế thừa, loài loài cùng tiến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Lời cuối sách của Yêu Chu

Kỳ thật ban đầu, câu chuyện này vốn là “Tập hợp những truyện ngắn 囧 囧 khôi hài”. Nói cách khác, mỗi chương sẽ là một câu chuyện nhỏ không liên quan đến nhau, hơn nữa vô cùng lố lăng, không nghiêm túc.

Nhưng sau khi kiểm duyệt bản thảo lần một, truyện đã chuyển thành “Ngôn Tình lãng mạn kì ảo”. Đã dính đến tình yêu, nó liền trở nên hơi bị nghiêm túc. Sau đó lại tiếp tục đề ra thế giới Huyết tộc, kéo đến chính trị kinh tế khoa học kỹ thuật lịch sử mâu thuẫn chủng tộc..... Vì thế ..câu chuyện chết tiệt trở nên càng ngày càng mẹ nó nghiêm túc ! [Ôm đầu.....]

1, Thế giới

Vì đây là truyện khoa học viễn tưởng nên trong đầu tôi nảy sinh rất nhiều ý tưởng. Thế giới Huyết tộc, sự phân chia giai cấp, mâu thuẫn chủng tộc; Suy đoán về nguồn gốc của Quý huyết và con người, phản biện kinh Thánh, khuyết điểm sinh sản, sự hủy diệt lẫn trường tồn của con người và Huyết tộc; Bức tranh toàn cảnh về vũ trụ trong tương lai, sự khác biệt cực đoan trong văn hóa của các tinh cầu, quá khứ hiện tại đan xen, kẻ xâm lược bất đắc dĩ, người bị tấn công vô tội.....

Tôi muốn viết thật nhiều nhưng không thể bỏ qua cái khung vui vẻ lãng mạn đặc trưng của truyện Ngôn Tình. Viết nhiều lại cảm thấy lệch khỏi chủ đề chính mà viết ít thì không cam lòng. Tôi thấy nếu cứ dựa theo Logic thì diễn biến câu chuyện sẽ rất tàn khốc, mà viết theo hướng tàn khốc lại không đủ lãng mạn Ngôn Tình, thật sự rất khó xử.....

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, kiên quyết nhét quá nhiều ý tưởng vào một câu chuyện sẽ rất miễn cưỡng, thực lực của tôi còn chưa đủ. Cho nên tôi nghĩ, câu chuyện này có thể viết đến nay, thể hiện được một khía cạnh của tình yêu thì coi như cũng viên mãn rồi.

2, Tình yêu

Tôi thường xuyên nghe mọi người nói “Như vậy không phải là tình yêu chỉ là dục vọng chiếm hữu” Hoặc là “Như thế này mới là tình yêu, tình yêu phải tôn trọng lẫn nhau” hoặc “Tình yêu là canh bạc trả giá bằng cả sinh mệnh” linh tinh.....

Kỳ thật thế nào mới xứng đáng gọi là tình yêu? Thật sự có thể định nghĩa được nó sao? Ai dám chắc chắn quan điểm về tình yêu của mình mới là tình yêu đích thực, nếu không phù hợp thì không tính?

Huyết tộc không có tình yêu, thậm chí cho đến cuối đời, có lẽ Ventrue và Brujah cũng không rõ cảm tình của chính bọn họ dành cho Tiểu Tiểu có phải được thành lập dựa trên khát vọng với máu không.

Nhưng tình yêu tồn tại dục vọng thì không tính là tình yêu sao?

Chẳng lẽ phải loại bỏ tất cả mọi nhân tố “quấy nhiễu” như sùng kính, thương hại, đồng tình, chiếm hữu, quán tính, thèm khát, tiền tài, tính dục, trách nhiệm mới được coi là tình yêu thuần khiết.

Vậy trong tình yêu thuần khiết kia sẽ còn lại gì?

Tôi cảm thấy thứ tình cảm thuần túy đó quá yếu ớt, không đáng tin cậy.

Có đôi khi đối với Cao Đại Bàn mà nói, có thứ “dục vọng khát máu” không thuần khiết đó lẫn trong tình yêu, lại là một điều may mắn.

Bởi vì chỉ cần cô vẫn còn một giọt máu, thì với anh, cô là độc nhất vô nhị trong vũ trụ này!

Liệu có còn điều gì đáng tin hơn việc này?

3. Một vấn đề còn bỏ ngõ

Đến khi câu chuyện kết thúc, vẫn còn một vấn đề chưa giải quyết. Đó là có nên cho Cao Tiểu Tiểu năng lực trường sinh bất lão không?

Tôi không đề cập đến vì chính tôi cũng không biết.

Rốt cuộc nên để con người tuân theo quy luật sinh lão bệnh tử hay trải qua bàn tay cải tạo để sống mãi cùng người yêu thì hạnh phúc hơn?

Vấn đề này tôi đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không có câu trả lời.

Tôi không bắt từ nên không hiểu cảm giác đó.

Rốt cuộc là tốt hay là xấu? Là đúng hay là sai?

Tôi không thể tùy tiện cho ra một đáp án mà ngay cả bản thân mình cũng không dám chắc. Cho nên tôi sẽ để vấn đề này cho chính bọn họ đi giải quyết.[
Nhưng với tài ăn nói, làm nũng, bám riết, vừa nhõng nhẽo vừa cứng rắn của người nào đó thì tám phần là Ventrue thắng.....=]

Vậy thôi giấc mơ đã kết thúc, mọi người tắm rửa đi ngủ đi, ngày mai ai đi làm thì đi làm, ai đến trường thì đến trường, ai chăm con thì cứ chăm con thôi.
Chỉ mong trong dòng đời hối hả, mọi người có thể dành ít thời gian mơ tưởng về cuộc sống của Tiểu Tiểu trong vũ trụ sau tận thế. Ở đó bạn sẽ là duy nhất, tuần nam mỹ nữ vòn quanh, trung trinh trọn đời không thay đổi để giảm bớt áp lực ^^ ~

Yêu Chu viết 9 ngày tháng 9 năm 2010

.....

----- Chính văn kết thúc -----

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ngoại truyện Ventrue: Bắt tử

So the LORD said: You will be a restless wanderer on the earth. Cain said to the Lord: My punishment is more than i can bear

(Tạm dịch: Vì vậy, Thượng đế bảo: Ngươi sẽ đi lang thang khắp các vùng đất.

Cain trả lời Thượng đế: Hình phạt này quá sức chịu đựng của tôi.

Nó thật sự quá sức chịu đựng.)

" Ventrue, ngài đã tỉnh."

Trưởng lão bình thản nói.

Người hầu cung kính dâng lên áo choàng dài bằng tơ, Ventrue khóa thân ngồi trong quan tài lấp lánh tại phòng ngủ đông của Thánh địa. Vẻ mặt hờ hững

"Trưởng lão Tremere, thật hiếm khi thấy ngài đến tiếp đón người mới thức tỉnh, đây không phải là công việc của trưởng lão Carew sao?"

Trưởng lão nhìn Ventrue chăm chăm, sau đó than nhẹ," Quả nhiên trí nhớ sẽ không biến mất? Ngài Ventrue, nếu không phiền xin mời đến sở nghiên cứu một chuyến để các nhân viên tìm hiểu một vài số liệu. Tám vạn năm trước trưởng lão Carew đã bắt đầy hồn mê, tôi làm công việc nghênh đón người mới này đã năm vạn năm. Thế hệ Thánh Huyết tộc này đều do tôi tiếp đón. Xin ngài đừng nói vậy, sẽ làm người ta cảm thấy quái dị.

Người đàn ông trong quan tài im lặng.

Tầm mắt lướt qua tấm áo người hầu đứng bên cạnh đưa tới, một phong cách hoàn toàn khác với trước đây....

Ngài Ventrue, ngài đã tỉnh.

Anh hờ hững gạt đầu, đứng dậy mặc quần áo vào.

Lại thức tỉnh một lần nữa, dĩ nhiên, trí nhớ vẫn không biến mất. Cảm giác như thể sinh mạng kéo dài vô hạn, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Bỏ qua điều đó, bước ra thế giới bên ngoài.

Làm tốt công việc của mình, tiếp tục đi du lịch khắp nơi, cùng ân ái với những đứa trẻ xinh đẹp... Luôn có rất nhiều những thứ mới mẻ có thể giúp anh quên đi sự nhàm chán trong cuộc sống dài dằng dặc này.

Chỉ là, anh không bao giờ chào hỏi với người nghênh đón mình thức tỉnh nữa, bởi vì giây phút đó khiến anh cảm thấy mình là một quái vật già nua có cuộc sống vĩnh hằng.

"...Đó là kế hoạch tác chiến của tôi! Tôi dám cá chỉ trong vòng ba tháng, ba tháng thôi! Quân ta có thể khiến bọn Sonata lui về sau năm vạn năm ánh sáng!"

Thiếu niên rất hăng hái, vẻ mặt kiên nghị. Cho dù phải đón nhận ánh mắt khinh bỉ và không đồng tình của tất cả quý tộc, vẫn kiên trì giữ vững suy nghĩ của mình, dũng cảm tiến lên chẳng e sợ điều chi.

Không tệ, một sinh mệnh mới mẻ tràn đầy sức sống.

Ventruel luôn thích những người như vậy.

Anh mỉm cười, "Rất tốt."

Cậu trai trẻ bất ngờ!" Cảm ơn, cảm ơn ngài, thần vương Ventruel!"

Anh thông thả lật lật bản kế hoạch, cậu bé này khiến anh nhớ tới một đồng đội ở quân doanh, "...Không tệ, rất có phong phạm của tướng quân Lasombra, tôi tin rằng cậu có thể làm tốt hơn nữa."

Biểu tình của cậu nhóc rất hoang mang.

"Lasombra là ai?" Cậu ta nhỏ giọng hỏi những người bên cạnh.

Một vị tiểu thư quý tộc thích nghiên cứu lịch sử Huyết tộc ngồi trong góc nhẹ giọng nói. "Mười vạn năm trước, ông ấy là phó tướng trong chiến dịch Nice Cote, nổi danh là dũng mãnh nhưng bảy vạn năm trước đã tử trận bên ngoài tinh hệ... Ông ấy, là người đời trước."

A....Người đời trước.

"Khụ, mặc dù kế hoạch này cũng khá nhưng quá liều lĩnh, tôi nghĩ trường lão Toreador sẽ không đồng ý đâu". Một quý tộc cố gắng lên tiếng để xoa dịu bầu không khí đột nhiên trở nên cứng đờ trong hội trường.

Ventruel day day thái dương, xóc lại tinh thần, chậm rãi nói: "Ừm, Toreador đúng là một kẻ phiền phức... Nhưng có trường lão Tremere ở đây, chúng ta không cần lo lắng quá mức. Đề án mức này thì ông ấy sẽ chấp nhận đánh cược một lần. Mặc dù cả hai đều là lão già bảo thủ nhưng ngài Tremere rõ ràng có thể coi là người ngoan cố nhất trong tam trường lão rồi, đúng không?"

Chúng quý tộc trong hội trường dờ dẩn nhìn nhau, không có ai mở miệng.

Song cuối cùng vẫn có một bé ngoan đứng ra vạch rõ sự thật "hoàng đế cời trường"... Thiếu niên mở to mắt khó hiểu hỏi: "Trường lão Tremere? Không phải ông ấy đã hôn mê rồi sao?"

Cây bút trên tay Ventruel khựng lại giữa không trung...

À, như vậy sao.... Đồng đội của tôi, kẻ địch của tôi, thậm chí người chứng giám sự tồn tại của tôi cũng đã từng bước, từng bước hòa vào dòng chảy thời gian... Mà sao tôi vẫn còn ở đây?

Cảm giác tỉnh lại thế nào?

Một người đàn ông có mái tóc dài màu bạc chấm đất lặng yên đứng sau lưng anh, phá vỡ khung cảnh quanh quẩn khi Ventruel ngồi một mình nhìn ngắm dãy bia mộ màu xám tro trong Thánh địa.

"Rất tệ hại" Anh khẽ thăm thẳm, ngón tay vuốt ve tấm bia đá sứt sẹo đã trải qua gió táp mưa sa suốt ngàn vạn năm trong Thánh địa, hơi dùng sức, "Nhất, có đôi khi tôi cảm thấy mình chẳng khác gì những tảng đá này, bất tử bất biến, cũng không bao giờ biết lãng quên. Tất cả mọi người đều rao bước tiến lên, chỉ có tôi bị bỏ quên trong góc, chỉ có ngày trước, không có mai sau... giống như hóa thạch vậy, thật tệ hại..."

Người đàn ông tên Nhất kia cười khẽ. "Vậy coi như anh đã tìm được tri kỷ rồi."

Ventruel ngẩng đầu nhìn Nhất.

Người này cũng rất đặc biệt.

Trí nhớ của Ventruie sẽ không biến mất, giống như một kẻ bắt tù mãi mãi tiếp tục một cuộc đời dài đằng đẳng chẳng có ngày tàn.

Mà Nhất thì đã rất lâu rất lâu chưa ngủ say, chỉ lặng yên chứng kiến màn kịch lịch sử.

Cảm giác thân thuộc giữa những người đồng cảnh ngộ khiến Ventruie thấy yên tâm hơn, tầm mắt quét qua cổ đối phương, mỉm cười: "Muốn tìm bạn đời à?"

Nhất cười nhạt, khoe mắt cong cong dưới ánh bình minh trên Thánh Địa có vẻ rất dịu dàng, "Đúng vậy. Nhưng tôi không cần anh, anh cũng không cần tôi."

Nhất lùi lại mấy bước, trước khi rời khỏi Thánh Địa khẽ xoay người lại, nhẹ giọng nói: "Hai người liếm vết thương cho nhau chưa bao giờ thích hợp để bầu bạn, bởi vì chúng ta chỉ có một đề tài để chia sẻ. Đó là: vết thương đau đớn đến nhường nào."

Ventruie gật đầu, "Nói cũng phải"

"Tôi muốn đi tìm một người có thể khiến tôi cảm thấy cuộc đời đầy ánh sáng, được sống là một niềm vui." Nhất cười khẽ: "Đó làm một việc rất có tính khiêu chiến, anh cũng đi tìm người thuộc về anh đi."

Ventruie cũng không hứng thú lắm, chỉ nhún mày tùy tiện nói: "Có thể có một ngày tôi sẽ."

Nhưng khi Nhất xuống lòng đất ngủ say, Ventruie lại có một loại cảm giác như bị phản bội.

Trên thế giới này, người cuối cùng có thể chứng nhận anh thật sự tồn tại, người cuối cùng có thể cùng anh ngắm hoàng hôn bên cửa sổ đàm luận về đám bạn cũ xấu tính mười mấy vạn năm trước, người cuối cùng có thể cùng anh nâng ly than thở rượu đỏ Redd không còn hương vị thơm ngon như ở trang viên Curtis năm đó...cùng đã rời đi mất rồi.

Đúng rồi, Nhất chỉ rất ít khi hôn mê chứ không phải là sẽ không ngủ say.

Có lẽ ở một mức độ nào đó, Ventruie có thể hiểu tâm trạng của Nhất.

Nhưng bản thân anh, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô độc.

Bởi vì sự thống khổ của người ta kết thúc nên bản thân còn đang gầy dựa cảm thấy bị phản bội, đúng là một suy nghĩ ích kỷ.....

Ventruie nhìn hai chiếc ly để cao trong suốt kiểu cổ điển trên bàn ăn thật dài, anh lặng lẽ ngồi đó thật lâu...

Trong đại sảnh an tĩnh không có một bóng người, chỉ có một mình anh ngồi cuối bàn. Nhìn hai dãy ghế trống tròn hai bên, nhớ lại những đồng đội, người yêu, bạn bè từng ngồi ở đây.....Con gió lạnh lẽo thổi qua làm cho người ta trống rỗng đến tận cùng....

Thượng đế bảo: Người sẽ bắt tù, đi lang thang khắp các vùng đất.

Cain trả lời: Hình phạt này tôi không thể chịu nổi.

Thật sự không chịu nổi.

Ventruie bắt đầu nghe lời Nhất..., đi tìm một người bầu bạn.

Quý tộc, Bán huyết tộc, Lam Huyết tộc, đàn ông, phụ nữ....Ventruie đã thử với rất nhiều người, nhiều đến mức cái tiếng lẳng nhăng của Ventruie lan xa đến đâu kia vũ trụ, tới tai kẻ địch của anh.

Nhưng anh vẫn không tìm được.

Nhất thức tỉnh lần nữa, lại tìm được trước anh.

Đó là một người quá bình thường khiến anh không thể tin nổi, lại tràn ngập tò mò.

Thậm chí thừa dịp Nhất không có nhà, anh len lén dụ dỗ đối phương, hôn môi, hút máu đối phương. Vì anh thật sự rất muốn biết, cuộc sống đầy hưng phấn là cảm giác gì.

Nhưng anh vẫn không biết.

Sau đó là chiến dịch định mệnh kia.

Vũ trụ dồn đả Huyết tộc đánh đầu thắng đó.

Thật ra thì trên thế giới này chưa từng có bách chiến bách thắng. Chẳng qua là bên nào thua thê thảm hơn thôi.

Hắc động, bạch động, tia phóng xạ ăn mòn...trong vũ trụ này có quá nhiều thứ có thể gây thương tổn cho thân thể bất tử của Huyết tộc, nên Ventruie rất yêu chiến tranh, uy hiếp của tử vong khiến anh cảm thấy mình vẫn đang sống.

Có lẽ vì thế mà thái độ của Ventruie với cái chết rất hồ hởi. Mà loại lạnh lùng này lại giúp anh trở thành một Thống soái ưu tú, sát phạt quyết đoán. Bảy binh bố trận, mưu kế trùng trùng, hi sinh vứt bỏ đều được anh thực hiện vô cùng lạnh lùng.

Binh lính chết trận là việc bình thường trong chiến tranh.

Nên khi anh thấy Nhất không tham gia vào việc quân sự lại vì kẻ gần chết kia mà xông ra khỏi tàu chỉ huy thì một loại cảm xúc kinh ngạc kỳ lạ nhanh bóng bao phủ trái tim anh...

Ventruie căm hận sinh mệnh dài đằng đặc của mình, nhưng đồng thời anh cũng sợ mất đi nó theo bản năng. Bởi vì ngoại trừ tánh mạng, trừ bản thân mình ra anh không còn gì cả.

Nguyên dùng sinh mạng để cứu đối phương, đó là loại tình cảm sâu sắc mà kịch liệt đến cỡ nào?

Anh không hiểu được, vừa ước ao vừa không biết làm sao....

Sau cuộc chiến, Nhất bị thương mất lại cự tuyệt cấy mắt nhân tạo.

"Thế giới không có người ấy, có nhìn thấy hay không cũng chẳng quan trọng nữa" Nhất nói, nụ cười nhạt trên môi vẫn giống như trước đây, vẫn khiến người ta cảm thấy trống rỗng đến thế.

Chẳng cần thế giới không có người ấy, đó là một loại tình cảm quyết tuyệt đến cỡ nào?

Ventruie không biết, nhưng hâm mộ đến nhói lòng...

Ventruie hay Nhất đều không phải là người giàu tình cảm.

Bọn họ sống quá lâu, chứng kiến quá nhiều nên cũng rất lạnh lùng.

Nhưng bọn họ không biết, lạnh lùng cũng là một loại chấp nhất. Chấp nhất ngăn cách mình với thế giới bên ngoài.

Một người lạnh lùng bao nhiêu thì chung tình đến bấy nhiêu. Hai loại chấp niệm này rất giống nhau.

"Anh làm trái lệnh rút quân về cứu tôi, tôi thiếu anh một ân tình." lại nói, "Đã tìm được bạn đời chưa?"

"Chưa."

"Đi tìm đi, tôi sẽ giúp anh." Nhất nói tiếp, "Nhưng sau khi tìm được cô ấy, dù thế nào cũng đừng để mất đi cô ấy nữa."

Cánh tay gầy guộc khẽ kéo dài băng che kín mắt xuống, vung tay ném nó ra ngoài cửa sổ. Trời cao gió gào đã cuốn tấm lụa trắng bay đi, bay qua sơn cốc, bay xuống vách đá....

"Cảm giác này, anh không thể nào chịu nổi..." Tựa vào cửa sổ, Nhất nhẹ nhàng nói.

Cain said: Lord, the punishment is more than i can bear. It's more than i can bear. It's more than...i can bear.....

Anh ngồi trong căn phòng trống trải, yên lặng rơi lệ, lại rơi lệ....nhưng không ai nhìn thấy.

Sinh mệnh khô khan của anh, vẫn còn vô số vụn vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Ngoại truyện Brujah: Ngọn lửa nhỏ.

Công tước chính thống thuộc gia tộc quý hút máu Monocyte tại Đế đô.

Father là người nắm thực quyền trên Sange, một trong Tam Trưởng lão đức cao vọng trọng.

Hiện đang giữ chức Thống soái tối cao của liên quân Huyết tộc. Dẫn dắt liên quân Huyết tộc chinh chiến bốn phương suốt hai nghìn bốn trăm năm. Đánh

đầu thẳng đó, không gì cản nổi, thu hoạch vô số hành tinh lớn nhỏ, không ngừng khuếch trương lãnh thổ Sange.

Trong công việc luôn hà khắc nghiêm túc, không bao giờ lè mề dài dòng, nói năng thận trọng không đủ lãng mạn dịu dàng.

Thích chiến trường ngập ngựa máu lửa hơn dạ tiệc xa hoa trụy lạc, thích quân trang gọn gàng hơn phục sức xa xỉ màu mè của quý tộc; thích lên giường hơn tán tỉnh ngon ngọt.

Từ trước đến nay, Tướng quân Brujah luôn một mình một lối, dùng hình tượng mạnh mẽ đầy nam tính chiếm được sự ủng hộ của vô số người trong Huyết tộc. Mặc dù không phải loại đàn ông lộng lẫy hoa lệ đang thịnh hành đương thời nhưng bên cạnh chưa bao giờ thiếu người theo đuổi.

Cho nên, chính anh ta cũng không nghĩ đến, cuối cùng mình lại rơi vào tay một sinh vật bé nhỏ bình thường đến thế.

Vợ của tôi là một người tướng mạo bình thường.

Vóc dáng nhỏ nhắn, thân hình phẳng lì, tứ chi mũm mĩm, hình thể giống như một em bé, tuyệt đối không phù hợp với tiêu chuẩn cao lớn mỹ lệ có lỗi có lỗ của Huyết tộc.

Hai má tròn trịa, đường nét cũng dẹt hơn ngũ quan sắc sảo của Huyết tộc rất nhiều, hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ truyền thống của chúng ta, khó có thể cho là xinh đẹp. Tướng mạo này trong Lam Huyết tộc cũng chỉ ở cấp bậc trung hoặc hạ, đặt trong Thánh Huyết tộc chật ních người đẹp thì càng thêm tầm thường.

Đôi môi mỏng chẳng hề gợi cảm, luôn phủ một màu hồng nhạt nhẽo khác hẳn với làn môi mọng đỏ diễm lệ của Huyết tộc, thậm chí thỉnh thoảng còn trắng bệch như bị bệnh... Đúng rồi, viện nghiên cứu có nói cô ấy có dấu hiệu thiếu máu. Có lẽ mình nên không chế tân sở hút máu một chút. Nhưng máu cô ấy quá thơm ngon, thật sự khiến người ta không thể kiềm chế được.

Không sai, mặc dù dung mạo cô ấy xấu xí nhưng vợ tôi có thể xưng tụng là độc được sống của Huyết tộc. Chỉ một giọt máu là có thể khiến mọi người điên cuồng.

Ngay cả người nhập ngũ nhiều năm, sức chịu đựng kinh người như tôi, nghe thấy mùi máu ngọt ngào của cô ấy cũng không khống chế nổi bản thân mình.

Màu mắt thâm lại, răng nanh duỗi dài, móng tay cũng vươn ra từ lúc nào chẳng rõ, theo bản năng tiến vào trạng thái sẵn thủ! Huyết tộc là dã thú khao khát máu tươi mà mùi máu của cô ấy lại luôn kích phát sự điên cuồng chúng tôi khó sở che giấu.

Cần cổ mảnh mai yếu ớt, da thịt mềm mại có thể dễ dàng cắn phập vào. Răng nanh có thể cảm nhận được sự giãy dụa và run rẩy của con mồi. Tiếp theo đó dòng máu tươi tinh thuần, ấm áp nóng hổi, liên tục không ngừng chảy qua đầu lưỡi như mật ngọt, an ủi cổ họng đã khát khô ngàn năm.

Tư vị đó quá tuyệt diệu, dù chỉ là ảo giác cũng khiến bản năng chúng tôi rục rịch ngóc đầu dậy!

"Đau quá...Đủ rồi chứ?"

Cô ấy nhưong mảy, thờ hào hển đẩy tôi ra.

Tiểu Tiểu không thích bị môi tôi chạm vào.

"Đừng động đây..." Tôi nhẹ giọng nói, đầu lưỡi liếm láp dấu răng để lại sau khi hút máu. Vết thương nhanh chóng ngừng chảy máu, khép lại. Cảm tạ trời cao đã ban cho Huyết tộc nước bọt có khả năng tăng tốc phục hồi vết thương, cho tôi thêm một lý do để liếm vợ yêu...

Dưới động tác của tôi, khuôn mặt Tiểu Tiểu trở nên đỏ bừng, ngay cả vành tai và cần cổ cũng ửng hồng đáng yêu. Bộ dạng ngượng ngùng mềm mại này rất động lòng người, khiến tôi không nhịn được muốn làm thêm vài chuyện...

"Này!Anh làm gì vậy?!"

Tay cô ấy chống trên ngực tôi ra sức đẩy! Đôi mắt mờ tròn xoe, khuôn mặt vừa sợ vừa giận đỏ bừng ngược lên nhìn tôi chằm chằm," Anh,anh...sao anh lại liếm tôi...Aí!" Cô nghiêng đầu đi, che giấu sự bối rối bằng cách xoay người nhặt tập tranh rơi dưới đất vì bị tôi đột nhiên ôm lấy lúc này.

Tập tranh rất nhiều, lớn có nhỏ có. Có lẽ vì bối rối nên cô ấy nhặt được tờ này liền rút tờ kia.

Đúng vậy, cô vợ bé bỏng của tôi không chỉ tướng mạo tầm thường, mà còn rất ngốc.

Trên thực tế gần như cô ấy không có bất kỳ sở trường gì, không thể sánh với những cô gái thông thạo cỡi ngựa bắn cung, trên thông thiên văn dưới tường địa lý ở Đế đô. Mà so với Huyết tộc có khả năng chiến đấu nằm trong bảng xếp hạng cao thủ của vũ trụ thì chút sức lực của cô ấy có thể sánh ngang con kiến, thật sự không có chỗ nào để khen tặng..

Rốt cuộc tôi chấm cô ấy ở điểm nào?

Khẽ than nhẹ, nhanh chóng cúi xuống giúp Tiểu Tiểu nhặt sách lên, dựa theo độ lớn xếp thành một chồng chỉnh tề, nghiêm mặt bàn giao lại.

Cô ấy nhìn tôi, hơi do dự rồi đưa tay nhận lấy.

Tôi rất thích ánh mắt của cô ấy lúc này, mang vẻ dò xét và đo dự, giống như loài động vật nhỏ nhất gan nào đó.

Về e sợ đáng yêu xen lẫn cảnh giác này khiến người ta muốn nhào tới khi dễ một phen.

Đáng tiếc, động vật nhỏ luôn sợ mãnh thú khổng lồ, tôi nghĩ cô ấy rất sợ tôi.

Cho nên mới lập tức ôm sách bỏ đi.

Trên bàn trà vẫn còn vương mùi thơm.

Xem ra trước khi tôi tới, cô ấy đang nghỉ trưa trên xích đu sau vườn.

Tôi đứng yên một lát, sau đó ngồi xuống cái ghế cô ấy vừa ngồi, dùng tay ôm trán nhắm mắt dưỡng thần, khẽ than thở....

Tôi phải tiếp nhận một sự thật, bà xã của tôi không chỉ có tướng mạo thường thường, hết sức ngốc nghếch, còn tuyệt đối không thích tôi....

Tôi..Sao tôi lại chọn sinh vật như vậy làm vợ chứ?

Dĩ nhiên nguyên nhân chủ yếu là cô ấy có thể thay thế quỷ hút máu cái không có năng lực gây giống sanh hạ con cháu cho Huyết tộc. Mà thân là người cuối cùng trong gia tộc Monocyte, nếu không muốn diệt tộc, tôi nhất định phải sinh con với cô ấy.

Đó là quyết định của Hội Trưởng lão, coi như tôi đang gánh vác nghĩa vụ của chính phủ đi.

Chỉ là nghĩa vụ thôi, tôi cũng không tính để vợ quấy nhiễu cuộc sống riêng tư của mình.

Nhưng sau khi ôm thân thể mềm mại ấm áp thoang thoảng hương thơm của cô ấy, chạm vào thân thể cứng ngắt lạnh như băng của giống cái Huyết tộc, không biết tại sao tôi lại cảm thấy không hứng thú nổi.

Mặc dù tôi không đặc biệt để ý đến cô ấy, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông khác/ động vật/ sinh vật ngoài hành tinh đụng đến cô, hoặc nói chuyện với cô, hoặc là tôi gần cô ấy trong phạm vi ba mét (Này anh đủ rồi đấy!) thì hơi khó chịu một chút....

Đừng có sờ cô ấy, cô ấy có thể để các người tùy tiện động vào sao?! Khốn kiếp, tôi giết hết bây giờ! (Đây là hơi khó chịu?)

Tại sao người này luôn không chút đề phòng thoải mái nói chuyện với người lạ vậy? Bị bắt đi ăn hết thì biết làm sao hả? (Chỉ có anh mới làm như vậy thôi!)

Đừng có tùy tiện cười, con gái mà cười ngọt ngào với đàn ông thì khác gì nói Yes? (Không phải vậy chứ!)

Ngay cả người làm vườn cũng có thể tươi cười bắt chuyện, tại sao không nói gì với tôi? (Đây mới là lý do anh khó chịu chứ gì?)

"Kolle. tên làm vườn kia là ai? Ngày mai lập tức sa thải hắn, đổi thành phụ nữ."

"Vâng, thưa ngài."

Mỗi lần nhìn thấy hoặc ở gần cô vợ bé bỏng này, tôi không khỏi phiền não.

Khát vọng với máu, muốn chạm vào cô ấy rồi buồn bực vì bị tránh né, vừa ghen tỵ vừa không thoải mái, tất cả hòa lẫn vào nhau...Nhiều loạn suy nghĩ luôn luôn minh mẫn của tôi, khiến cho tất cả đều trở nên hỗn độn.

Như vậy chẳng giống tôi tí nào.

Rõ ràng tôi ghét nhất là những chuyện dây dưa không rõ, rõ ràng luôn thích nói thẳng, tốc chiến tốc thắng.

Nói cũng phải, có gì để rồi rắc rối, sinh con thôi mà, mau mau tiến lên ôm lấy cô ấy, cưỡng ép đến khi cô ấy mang thai là được! (Vậy mới bắt thường đó.)

Cô ấy là vợ hợp pháp được chính phủ phê duyệt của tôi, yếu ớt nhu nhược không thể nào phản kháng, hơn nữa hiện tại còn không hề phòng bị nằm ngửa trên giường tôi, tôi muốn làm gì cũng được phải không?

Muốn làm cái gì thì làm cái đó....

Vậy, nên bắt đầu từ chỗ nào đây? (Anh tính làm rất nhiều chỗ sao?)

Ừm, nhìn kỹ thì bộ dạng cô ấy khi ngủ thật là đáng yêu.

Vì là con người nên khuôn mặt luôn mềm mại ửng hồng, làm nổi bật hàng mi mỏng manh, trông có vẻ vừa yếu ớt, vừa ngon miệng..

Đôi môi mỏng mềm mại, thân thể bé nhỏ, ôm vào lòng vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng như chim non....Làn da mịn màng, thân thể ấm áp, cần cổ kêu gọi...

"Ừm...Ventue....đừng mà..Đáng ghét...Nhột quá à....." Tiểu Tiểu nửa tỉnh nửa mê rù rì.

Động tác khẽ hôn dịu dàng của tôi lập tức khựng lại!

Máu nóng chạy khắp toàn thân cũng nhanh chóng lạnh ngắt...

Vào thời khắc động tình lại nghe bà xã thốt ra tên người đàn ông khác. Nỗi nhục nhã này thật sự khiến người ta không thể nhịn được nữa!

Đúng vậy, người phụ nữ tưng tưng thường thường, ngốc nghếch, lại không thích tôi này, đã có người trong lòng rồi.

Như vậy là, ngay cả ưu điểm cuối cùng cũng chẳng còn nữa.

Song, vì vậy mà không cam lòng đến muốn tự sát, mới là khó nhìn nhất?

Ngay từ lần đầu gặp mặt đã muốn ôm cô ấy trở về, hay thừa dịp chủ nhân cũ của cô ấy sơ ý mừng như điên chạy tới Hội Trưởng lão giành giật quyền chăm nuôi; Dù dùng thủ đoạn hèn hạ chỉ huy quân đội Huyết tộc tìm cô ấy khắp vũ trụ hay vượt qua trăm ngàn gian khó, hắt cẳng hết tất cả những kẻ cạnh tranh để cướp cô ấy về làm vợ. Hành động nào cũng cho thấy bản thân mình thật đáng buồn.

Nhưng đáng buồn nhất chính là hiện tại mình lại định xâm phạm một người phụ nữ hoàn toàn không thích mình, chỉ để có một đứa trẻ làm mối dây liên kết giữa hai người....

Người đầu tiên khiến tôi quan tâm từ khi chào đời đến nay lại chẳng hề cần đến tôi,

Tại sao em chỉ yêu người đàn ông đó?

Anh phải làm sao mới khiến em yêu anh? Em nói cho anh biết đi....

Ảnh trắng xuyên qua song cửa sổ chạm khắc rơi vào bên gối, gương mặt em khi ngủ bình an như thế. Nhưng trong giấc mộng của em lại không có anh.

Tôi kéo tay cô ấy, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay....

Chính bàn tay nhỏ nhắn không có bao nhiêu sức lực này đã run rẩy ôm thi hài của tôi, cố gắng chấp lại trong khu rừng kinh khủng kia. Anh biết em rất nhất gan, lúc ấy nhất định em đã sợ đến muốn khóc nhưng vẫn không buông tay mặc kệ tính mạng của anh.

Anh nghĩ em vẫn dành cho anh một chút tình cảm, phải không?

Chẳng qua ngọn lửa này quá nhỏ, muốn biến nó thành lửa tình hùng hực lại khó khăn đến thế, chỉ cần một cơn gió lạnh thổi qua đã dễ dàng vụt tắt.

Điều tôi có thể làm, chỉ là bảo vệ, và chờ đợi.

Khẽ hôn lên làn môi em...Tôi sẽ chờ đợi.

Dù phải chờ bao lâu, chờ đến lúc nào, tôi cũng sẽ chờ.

Vì tôi là Huyết tộc, chờ đợi suốt ngàn năm, tôi đã sớm quen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Nosferatu_Ma nữ

"Thân là Father nói ra câu này thì hơi kỳ quái, nhưng đứa trẻ này đúng là một á ma nữ. Hội trưởng lão nên cân nhắc lại việc để Lilith đảm nhiệm chức Father của Nosferatu." Ventue nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

"Nói thì nói vậy nhưng tất cả các quý tộc có đạo đức ưu tú đều từng thử rồi, mỗi lần Nosferatu De Leukocyte sống lại đều khiến Huyết Tộc rước lấy rất nhiều phiền toái. Lần này đổi một Father có tính cách đặc biệt biết đâu sẽ tạo nên kỳ tích." Hội Trưởng Lão trầm ngâm.

"Các trưởng lão tôn quý, đào tạo đời sau không phải thí nghiệm để mà lấy độc trị độc." Ventrue đã rào bước tới cửa cười khê," Hơn nữa tính cách Lilith không gọi là đặc biệt mà phải gọi là tà ác."

Đoạn đối thoại này phát sinh ở một thời điểm mà tất cả mọi chuyện còn chưa xảy ra.

Khi đó còn chưa có ai biết ngàn năm sau Sange sẽ gặp phải nguy cơ bị hủy diệt, Nosferatu sẽ phản bội cả Huyết tộc, cũng không ai biết đức mẹ tương lai của Huyết tộc có tên là Lilith.

Lúc này, Lilith là từ đại diện cho ma nữ tà ác.

"Lilith..."

Ventrue đứng ngoài cung điện hun hương nồng nặc đến làm cho người ta nghẹt thở, hắt lớp màn cửa màu vàng hoàng kim hoa lệ, lộ ra chiếc giường lớn đồ sộ chiếm gần nửa gian phòng. Làn da tái nhợt, những mái tóc màu đen màu vàng màu bạc uốn éo dây dưa như rắn, tứ chi quấn lấy nhau, dưới lớp nền đỏ như máu này càng có vẻ vô cùng dâm loạn....

"Lilith, Hội trưởng lão giao nhiệm vụ mới." Thân vương Ventrue mặt không đổi sắc nhìn cảnh tượng trước mắt, nhấn nhủ mệnh lệnh tối cao từ đế đô.

Những kẻ trên giường giết mình hoảng hốt vì giọng nói lạnh băng đó, đám thú cưng Bán Huyết tộc ngược đời mất rã rời vì bị chuốc thuốc, quần áo xốc xếch lẫn xuống giường hành lễ, hai nam một nữ trần truồng vội vã cúi đầu. Dưới ánh mắt thờ ơ của đức ngài thân vương vội vã rời khỏi gian phòng....Mà chủ nhân của chiếc giường thì vẫn giữ nguyên tư thế, hít hà làn khói hoà lẫn thuốc gây ảo giác, thoả mãn từ từ thờ ra, nhẹ nhàng nhắc đôi chân thon dài mượt mà, lười biếng đáp..." Tuý ngài sai khiến, Father tôn kính của tôi."

"Câm miệng" Giờ tay ném cho đối phương một phong thư thép vàng thật mỏng, Ventrue xoay người rời đi," Đừng gọi ta như vậy, ta làm Father của cô chỉ vì không ai chịu làm thôi!"

"Ai, thật là lạnh lùng." Lilith nhủ mảy, vuốt vuốt mái tóc bạc xốc xếch xoã tung trên bờ vai loã lồ, hạ bấp đùi xuống, nâng hai ngón tay dài nhỏ kẹp lấy phong thư có dấu ấn của Hội trưởng lão, mập mờ hôn lên nó, cười khê: "Ngài Ventrue ơi, nếu ngài không phải Father của tôi, ngài có muốn thử một chút không?"

Người đàn ông đã đi đến cửa lạnh lùng quay đầu lại.

Người phụ nữ trên giường neho mắt như một con mèo, đầu lưỡi liếm qua chỗ ngón tay người đàn ông vừa chạm vào trên bức thư, nở nụ cười vừa mềm mại vừa quyến rũ....

"Tôi biết hết đấy, danh tiếng của ngài Ventrue đây cũng đâu tốt hơn tôi là bao, chẳng lẽ ngài lại bị những thứ luân lý nhảm chán này trói buộc? Dù sao thì ai cũng biết Huyết tộc vốn rất háo sắc, đúng không?"

Ventrue lẳng lẳng nhìn cô ta một lát, quay người đi đến bên giường, đón nhận nụ cười khiêu khích của đối phương từ từ quỳ một gối xuống cuối giường, cúi người bắt lấy cổ tay cô, dùng một tay kéo Lilith lên!

Thân thể trần truồng dưới động tác này càng gang rộng, bày ra tất cả khiến biểu tình cô gái thoáng hiện vẻ ngạc nhiên. Những sợi tóc thật dài tung bay trên không trung, quấn lấy cánh tay người đàn ông....

"Mặc quần áo tử tế vào, vô nhà vệ sinh nôn mớ thuốc ấy ra. Chúng ta phải đến Thánh địa ngay bây giờ."

Lilith chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình cũng trở thành người hướng dẫn.

Thế giới này đúng là điên cuồng....

Trong bầu không khí lạnh lạnh buổi sớm của Thánh địa, cô ngâm điều thuốc, khoác chiếc áo đầy hoa văn diêm dúa, để lộ đai đeo tất chân trên bắp đùi đứng giữa đám quý tộc kín cổ cao tường đông nghịt, vòng tay thờ ơ nhìn người thiếu niên sắp gọi cô là Father thức tỉnh từ từ đi về hướng mình...

Thiếu niên kia dù ném giữa Thánh Huyết tộc mỹ nhân đông đảo vẫn được xưng tụng là tuấn mỹ. Ngũ quan xinh xắn, khí chất lạnh lùng thấu xương. Nhất là ánh mắt của hắn, cảnh giác như sói, tràn ngập dã tính, thật là xinh đẹp.

Lilith nhếch mép, mỉm cười với cậu nhóc trong tiếng bàn luận xôn xao của mọi người," Không tệ lắm, con chó hoang, có muốn cắn tôi một phát không?"

"Lilith?!"

"Quá đáng rồi đấy!"

"Trưởng lão, xin ngài suy nghĩ lại việc lựa chọn Father!"

Mọi người rối rít gật đầu tán thành....Lilith dường như đã sớm định liệu đến kết quả này, nở nụ cười trêu tức mọi người, xoay người khoát tay áo, một mình bỏ đi.

Đám phụ nữ liếc mắt khinh bỉ, xì mũi coi thường. Cánh đàn ông sau khi bừng tỉnh khỏi phút giây ngẩn ngơ ngẩn ngui, ho khan tiếp tục thảo luận. " Hay là

giao cho tộc Lasombrosa đi, tộc đó nổi danh là điềm lành...."

"Trước đây cũng từng thử rồi mà, kết quả không phải vậy...." "Suyt...." "Nếu không thì nhờ tộc Monocyte ra mặt đi, dù sao cũng cùng tộc với Lilith, thủ tục chuyển giao....Mà ngài Brujah cũng cẩn thận hơn..." "Nhưng ngài ấy bận bịu quân vụ, e là không đủ kinh nghiệm chiều cổ...."

Trong khi mọi người còn đang thảo luận, không ai chú ý tới thiếu niên vừa thức tỉnh đã hất tay người hầu ra, trực tiếp chạy theo hướng Lilith vừa rời đi!

Từ phía sau, cậu ta bắt được cổ tay Lilith, cố chấp kéo cô lại, đánh giá từ trên xuống dưới một phen, sau đó nghiêng đầu"....Lilith?"

Mới vừa nãy, cậu ta đã nghe những người khác gọi như vậy.

Lilith bị tóm lại ban đầu rất ngạc nhiên sau đó khẽ mỉm cười, cuối cùng hút một hơi, chậm rãi nhả khói vào mặt thiếu niên, khẽ nhếch khoé miệng:"Hãy gọi ta là Father, Nosferatu bé bỏng." Cậu ta bị sặc khói, không ngừng ho khan....

Cô xoa đầu cậu, khẽ mỉm cười, ánh mắt lấp lánh...

Nếu như phải chọn người phụ nữ xinh đẹp nhất Thánh Huyết tộc, phần lớn quý tộc dù không dám thẳng thắn thừa nhận nhưng trong lòng vẫn mặc niệm cùng một cái tên __Lilith.

Đúng vậy, vẻ đẹp của cô kế thừa những ưu điểm nổi bật nhất của Huyết tộc, âm lãnh, hắc ám, lạnh lợ, khiến người ta hồn xiêu phách lạc, tà ác như thế.

Phụ nữ xinh đẹp là độc dược. Nếu tính cách nàng ta còn ác liệt thì đúng là một loại thuốc độc không có thuốc giải.

Lúc Nosferatu đi học về, Lilith đang ngồi bên cửa sổ cao nhất trong thành hút thuốc lá.

Càng lên cao gió càng mạnh, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam rộng thùng thình, dưới hàng nút nửa kín nửa hở là bộ ngực mềm mại và bắp đùi thon dài, mái tóc dài màu bạc xoã tung bay bay ngoài cửa sổ. Từ xa nhìn lại, trông cô như đang lơ lửng giữa không trung.

Nosferatu quay đầu nhìn gian phòng rõ ràng vừa mới trải qua một bữa tiệc dâm loạn, khom lưng nhặt lên một chiếc áo ngủ đi ra sau phủ thêm cho Lilith. Hai tay duỗi dài từ đằng sau ôm lấy cô, quấn chặt áo ngủ hồng che lấp chiếc áo sơ mi nam chường mắt đỏ....

"Lilith, cô không vui à?" Cậu nhẹ giọng hỏi.

"Sao lại thế?" Ma nữ mỉm cười giảo hoạt, móng tay đỏ chót dài nhỏ gầy gầy tàn thuốc rơi là tả..."Vừa mới thoải mái xong, uống rượu ngon, ngồi đây hút thuốc, thưởng thức cảnh đẹp trong lãnh địa. Hiện tại chính là lúc ta thoải mái nhất."

"Thật không...nhưng tôi lại nghe nói, rất nhiều người vì trải qua thương tổn, muốn trốn tránh nên mới phóng túng bản thân như thế." Nosferatu nhỏ giọng nói, còn chưa dứt lời đã bị tiếng cười lớn của đối phương cắt ngang!"

"Ha ha ha...Cậu ấy, hôm nay mới học giờ tâm lý của Holden Grubin phải không? Đôi mắt dài nhỏ của Lilith mập mờ nhìn về phía sau, "Mới học được tí kiến thức đã chạy về phân tích tôi sao?"

Gương mặt thiếu niên của Nosferatu đỏ lên.

"Hừ...Đúng là ngây thơ." Lilith lạnh lùng nói, gờ tay hất thiếu niên đang ôm mình và chiếc áo ngủ khoác trên người xuống.

"Tại sao một kẻ ác thì phải luôn có lý do? Như vậy mới khiến mọi người an tâm sao? Cái gì mà bị tổn thương từ tám bé, những trải nghiệm thâm thiết, sự đả kích của chiến tranh, áp lực của dư luận....sa ngã thì nhất định phải có một cái cớ à?" Một tay cô bắm lấy bệ cửa sổ, nghiêng mặt qua nhìn Nosferatu. Trong màn đêm, hàng mi và mái tóc bạc tung bay óng ánh mê người, đôi môi đỏ vẽ lên đường cong mềm mại."Cậu chưa từng nghĩ, trời sinh tôi vốn đã tà ác như thế sao?"

Nosferatu không trả lời, chỉ ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, thậm chí tầm mắt còn không biết đặt vào đâu.

Người phụ nữ ngồi trong gió đêm kia thật đẹp. Vừa mỹ lệ, vừa nguy hiểm, quyến rũ cậu nhưng không bao giờ để cậu bắt được.

Lilith nói mình tà ác bẩm sinh, nhưng theo cậu thấy, ma nữ sẽ không có tư thái thuần khiết như vậy. Khoảnh khắc đó, mái tóc bạc tung bay áo trắng bông bênh, giống như một thiên sứ dừng lại bên bệ cửa chai vuốt lông cánh, trong trắng thanh khiết, mang theo ánh sáng thiên thần tự do tự tại.

Những cậu trai trẻ tuổi luôn không dám nhìn thẳng vào người phụ nữ mình thích, nhưng nhất định sẽ bắt lấy tất cả cơ hội từ xa, từ góc ngách nào đó len lén quan sát đối phương.

Nhưng càng quan sát cậu càng thấy, người phụ nữ này thật tồi tệ.

Không có lòng khoan dung, vô đạo đức, không có ý thức trách nhiệm, tánh khí nóng nảy, lạnh lùng vô tình...Cô luôn thần nhiên nói láo, không hề áy náy hăm hại người khác, không biết xấu hổ lảng tránh, ngang ngược hành hạ người hầu.... Vừa cực đoan, cố chấp, âm u, vừa điên cuồng bạo ngược. Lilith dường như không có trái tim, cũng không hiểu được tình yêu, chỉ tồn tại theo cách không kiêng nể gì ai như vậy, khiến cuộc sống của những người xung quanh cũng không thoải mái theo....

Tại sao lại có người phụ nữ như thế này? Chẳng lẽ trên đời thực sự có ác ma?

Có khi Nosferatu hận cô đến nghiêng răng nghiêng lợi, cơ hồ muốn lập tức bóp chết cô trừ hại! Nhưng cũng có rất nhiều lúc, chỉ cần Lilith nhẹ nhàng chạm vào cậu, neho mắt mỉm cười mập mờ với cậu, để những lời ngọt ngào kia lướt nhẹ qua vành tai thì Nosferatu hoàn toàn bất lực...

Nói không chừng, Lilith thật sự là ma nữ, nên mỗi cái nhăn mày hay một nụ cười đều là độc dược,

Cuộc sống của Nosferatu ở trường quý tộc cũng không được như ý.

Thiếu hụt chiều cao đã mang lại cho cậu rất nhiều ánh mắt thương hại và những lời giễu cợt vô tình hoặc cố ý. Mà cái nào khiến người ta phẫn nộ!

Giống như phần lớn các cậu trai trẻ, Nosferatu thà yên lặng chịu đựng chứ không nói cho người nhà biết mình đang bị sỉ nhục coi thường. Nên khi cậu mang kết quả không tìm được bạn nhảy trong buổi vũ hội trở lại toàn thành của Lilith, tâm tình rất là nặng nề,

Nosferatu đứng yên bên bệ cửa sổ Lilith từng ngồi, lẳng lặng nhìn cảnh sắc trống trải bên ngoài, trong lòng sôi trào những cảm xúc u ám vô tận.

Tất cả mọi người đều khiến cậu ghê tởm! Có gì hay ho chứ? Một đám ngốc chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong!

Tại sao?! Tại sao?! Tại sao?!

Cậu không hề thua kém bất cứ ai! Từ tiền bạc, trí lực, đến thành tích, thậm chí tướng mạo, Nosferatu này đều không hề thua kém ai!

Ngay cả Bán Huyết tộc hèn kém cũng có bạn nhảy cùng đi, đám Lam Huyết tộc bình dân cũng có đôi có cặp, tại sao cậu lại trở thành cục thịt thừa bị mọi người vứt bỏ?!

Nosferatu rất cố gắng, mặc dù luôn làm bộ lạnh nhạt, nhưng trong thâm tâm cậu lại lo sợ bị cười nhạo hơn bất cứ ai.

Nên dù là thành tích, bài vở, cuộc thi, thí nghiệm, ngoại khóa, thậm chí cả những buổi diễn giảng nhỏ, Nosferatu vẫn luôn làm hết khả năng! Phải đứng trên vị trí ưu tú kia, cậu mới có thể miễn cưỡng bảo vệ lòng tự tôn, sự kiêu ngạo mỏng manh của mình.

Thậm chí cậu còn thủ chủ động lấy lòng những người xem thường hoặc thương hại mình, chỉ vì không muốn một mình cô độc đi lại trong sân trường.

Nhưng cuối cùng, trong buổi dạ tiệc tốt nghiệp đại biểu cho danh dự Huyết tộc, cậu vẫn là người thừa sau cuộc chọn lựa.

Giống như đứa trẻ bị bỏ rơi, người ta sẽ chế nhạo hoặc đồng tình nhìn nó, sau đó bước đi để nó lại sau lưng.

Tất cả những kẻ thua kém cậu dám nhìn cậu bằng ánh mắt chế giễu đều đáng chết!

Những kẻ địa vị cao quý làm bộ cao thượng từ trên cao nhìn xuống, thông cảm với cậu cũng đều đáng chết!

Đúng là một chủng tộc ngu xuẩn, đám quý tộc đáng nguyên rủa, dạ vũ cái gì chứ, nhảm chán, khôn kiếp, đáng chết, đáng chết hết!

Nosferatu cảm thấy những suy nghĩ u tối này không ngừng trào lên trong lòng mình. Khi cậu hình dung đến cảnh những kẻ kia đều chết, vùng đất này sẽ điêu tàn hoang vu thì hoàn toàn chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào.

Nói không chừng chẳng phải mình Lilith, chính cậu cũng là một ác ma trời sinh, Nosferatu thầm nghĩ.

"Không có bạn nhảy à? Quá vô dụng?"

Ma nữ suốt cả cuộc đời chưa bao giờ phiền não vì vẻ ngoài lại chẳng hề lưu tình đâm vào vết thương của người khác trong bữa ăn tối.

Tại một chỗ khác trên chiếc bàn dài, khuôn mặt Nosferatu đỏ lên.

Cậu muốn làm bộ không thèm để ý, nhưng thực tế chứng minh cậu làm không được.

Lilith là người Nosferatu không muốn cho biết nhất. Nhưng cô ấy là Father của cậu, điểm này không thể trốn tránh.

"Xi..." Lilith bật cười châm chọc, hết sức ác độc, "Đừng tưởng ta là kẻ ngốc chứ, con chó hoang kia, với chiều cao của cậu mà muốn có phụ nữ sao? Dù các cô có đồng ý cùng đi cũng chỉ vì thương hại hoặc đánh cuộc thua người khác, hoặc nhân cơ hội này kiếm một khoản tiền..."

"Tôi biết." Cậu nhỏ giọng trả lời, giọng điệu ẩn chứa sự phẫn nộ cùng cực.

"A chờ đã....chẳng lẽ cậu còn ôm cái ý nghĩ ngu xuẩn như ' chỉ cần cậu đủ ưu tú, người ta sẽ quên khuyết điểm chiều cao chỉ chú ý đến ưu điểm.' à?" Lilith mỉm cười, một tay chống cằm nhìn Nosferatu "Ta khuyên cậu đừng hi vọng nữa, từ xưa đến nay, mỗi một thể hệ Nosferatu de Leukocyte thức tỉnh đều là kẻ đáng thương một mình cô độc đến cuối đời. Lần nào cậu cũng cố gắng, cố gắng nổi bật, trở thành người đứng đầu ưu tú, nhưng vẫn vô dụng thôi...E là nhiều năm như vậy, số người phụ nữ cậu từng ngủ cùng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay đúng không? Aiii, Nosferatu của tôi, đừng lo lắng, tôi sẽ giúp cậu mua một thú cưng Bán Huyết tộc ngoan ngoãn nghe lời, cậu có thể phát tiết trên thân thể bọn chúng..."

"Đủ rồi!" Nosferatu đứng bật dậy! Thực sự nghiêng răng nghiêng lợi cắt ngang lời Lilith., "Tôi đã nói, tôi biết rồi cơ mà!"

Đón lấy ánh mắt đó ngẫu đến gần như cuồng loạn của Nosferatu, Lilith vẫn bình chân như vại, thản nhiên nói: "Nhưng trông cậu không giống như đã hiểu. Dù sao thì...không phải lần nào cậu tỉnh lại cũng tái diễn cùng một loại vận mệnh đấy sao?"

Nosferatu sững sốt, dừng lại một lúc lâu, cúi đầu cất tiếng cười trầm trầm, "Lần này thì chưa chắc." Cậu ta nói xong liền không chút do dự bỏ đi

Ma nữ ngồi bên bàn bật cười, giống như thỏa mãn vì vừa bán được loại thuốc đầu độc lòng người thần bí nhất.

Buổi dạ vũ tốt nghiệp năm đó Nosferatu không xuất hiện, trong khi các bạn học còn trầm mê trong ly rượu và tiếng cười nói xôn xao, Nosferatu đã xin Hội Trưởng Lão phê duyệt, đạt được vị trí phụ tá quân sự.

Gia nhập vào quân đội, tất cả mọi người đều cho rằng Nosferatu muốn dùng năng lực để chứng minh giá trị của mình.

Chỉ có chính bản thân cậu ta, hoặc giả thêm cả ma nữ mới biết được cậu ta không muốn chứng minh, mà là muốn thay đổi,

Đây là một bí mật được chôn dấu thật sâu, loại cảm xúc này được che giấu kỹ càng đến thế, cho đến gần một ngàn năm sau mới đột nhiên bộc phát dữ dội khiến sinh linh lâm than....

Có lẽ vì đã quen với kiểu coi cuộc đời như trò đùa của Lilith, Nosferatu chưa từng nghĩ tới ma nữ cũng có ngày trầm luân.

Cho nên khi cậu thấy Lilith vừa mỉm cười nhàn nhạt vừa vuốt ve mu bàn tay mà người đàn ông kia mới hôn lên, một loại cảm giác kỳ quái xuyên suốt toàn thân cậu.

Cảm giác này giống như là một cánh chim đen tuyến tụy do mà cậu luôn tin rằng sẽ không dừng lại vì bất kỳ ai, có một ngày lại chủ động đậu trên bả vai người đàn ông khác. Dừng ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn đối phương, nín hót dùng lông vũ trên đầu cọ cọ vào cổ đối phương.

Sự ghen tị ừ ừ kéo đến, nghiêng trời lệch đất! Thậm chí mang theo sự khinh bỉ và ghê tởm mơ hồ. Tựa như thần tượng mình vẫn khăng khăng thờ phụng bỗng rớt đài, khiến Nosferatu đau lòng, thất vọng, thậm chí không khỏi tức giận!

Tên Brujah cứng nhắc kia có gì tốt?!

Nosferatu rất muốn lớn tiếng hỏi ra câu hỏi này, hắn có gì tốt?!

Cô và hắn là hai loại người hoàn toàn trái ngược, không có lấy một điểm chung nào, rốt cuộc hắn có điểm nào tốt?!

Thế nhưng câu hỏi này Nosferatu chưa từng thốt ra miệng, thậm chí đến lúc Lilith chết, cậu ta cũng chưa bao giờ hỏi cô.

Bởi vì Nosferatu cảm thấy, chỉ cần nói lời này ra nó sẽ biến thành sự thật.

Cậu không muốn nghe chính miệng cô xác nhận.

Lilith và tên đàn ông kia kết làm bạn đời, càng khiến Nosferatu cảm thấy bị phản bội sâu sắc.

Nhưng Lilith phản bội cậu cái gì, cậu lại không nói ra được.

Có lẽ cậu thừa chấp nhận hai người đều không có bạn đời, đều cô độc vĩnh viễn.

Lilith rất xinh đẹp nhưng tất cả quý tộc đều không chọn cô để ký kết khế ước vì vẻ đẹp của cô quá nguy hiểm.

Nosferatu cảm hận sự độc ác của Lilith, nhưng trong lòng lại ích kỷ hi vọng sự tà ác này có thể tiếp tục giữ vững. Bởi vì cậu biết, một khi Lilith vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, cô sẽ không cô độc nữa, không thuộc về cậu nữa. Dù sao, Lilith vẫn là người phụ nữ đẹp nhất Huyết tộc.

Brujah đồng ý cũng khiến Nosferatu căm tức! Chẳng lẽ cái gã này không biết suy nghĩ sao? Danh tiếng của Lilith còn chưa đủ để khiến tên nguỵ quân tử coi trọng danh dự như tính mạng này phải chùn bước sao?! Rốt cuộc hắn muốn cái gì? Loại người chính trực này phải bước lên đài cao rực rỡ để đón nhận sự tung hô ủng hộ của mọi người mới đúng, tại sao lại xen vào cuộc sống của hắn và Lilith?!

Vào khoảnh khắc Lilith và Brukah khề cấn vào cổ nhau để ký kết khế ước kia, thiếu niên Nosferatu buồn bã đến không biết làm sao.....

Cô ấy đã thuộc về người khác.

Cô ấy là của người khác rồi.....

Lilith nhanh chóng trở thành cánh tay phải của Brujah.

Cô không chỉ có mỗi ưu điểm xinh đẹp còn có năng lực chiến đấu xếp số một số hai trong nữ giới Huyết tộc.

Khi đó Brujah là chỉ huy tối cao của liên quân Huyết tộc tại tiền tuyến, Lilith là bạn đời của anh ta, cũng được ngồi trên ghế sĩ quan ngang hàng.

Nosferatu cố gắng vào sinh ra tử, mỗi một chiến dịch đều liều mạng chém giết! Cậu đang giãy dụa bò lên. Cậu muốn đứng ở hàng ngũ sĩ quan khi xếp hàng duyệt binh chứ không phải chen chúc giữa đám thuộc cấp để hai người kia tuần sát, cậu chỉ muốn đến gần cô ấy hơn chút nữa.

Trong chiến dịch đó, khi Nosferatu tìm được Lilith bị Brujah bỏ lại, trái tim của cậu đập rộn lên vì một niềm vui u ám!

Nhìn đi, người đàn ông kia hoàn toàn khác chúng ta, hẳn bỏ rơi cô rồi phải không?

Thấy rõ chưa Lilith, cô cũng mau bỏ rơi hắn đi!

"Lilith, Lilith...."Nosferatu ôm chặt lấy Lilith, khẽ gọi tên cô, chủ động đưa cổ mình ra, "Mau hút máu tôi đi, nếu cô chết ở đây tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu!"

"Brujah....là anh sao? Sao anh lại quay lại?" Lilith mở mắt ra nhưng tầm mắt rất mờ hồ, mắt máu quá độ đã ảnh hưởng đến thị lực.

"Tôi không phải Brujah, cô nhìn kỹ đi! Tôi là Nosferatu!" Cậu ôm chặt lấy cô, "Đừng gọi tên người đàn ông kia trong vòng tay tôi..."

"Hộc....Brujah...." Lilith thở hổn hển, suy yếu lắm lắm, "Em yêu anh, rất yêu anh..."

"Đừng nói những lời đáng giận đó nữa....cô muốn tôi bóp chết cô sao? Mau hút máu đi!" Nosferatu cắn rách tay mình, trực tiếp giọt máu vào cổ họng của Lilith, nhìn huyết tương chảy xuống giữa cánh môi nửa khép nửa mở, cậu không khỏi hơi phấn khởi....

"Lilith..." Nosferatu cất giọng khàn khàn, ôm chặt lấy thân thể đối phương, dùng hết sức lực mới thốt ra lời tỏ tình đã chôn dấu nhiều năm, "Lilith, đi theo tôi đi.....Tôi yêu em! Tôi yêu em! Tôi yêu em hơn tất cả mọi thứ, yêu em hơn bất cứ ai...Xin em hãy nhìn một mình tôi, hãy yêu tôi, đi theo tôi....đến một nơi chỉ có hai người chúng ta. Từ nay về sau, mãi mãi không chia lìa...."

Lời tỏ tình của chàng thiếu niên đang khấn trương đến toàn thân run rẩy, tay chân đỏ mề hôi lại bị tiếng cười the thé của ma nữ cắt ngang. Cô ta không ngừng cười ngặt nghẽo, gần như phun ra tất cả máu vừa uống vào, rồi ho khù khụ vì bị sặc....

"Đừng có ngốc như vậy chứ, con chó hoang bé bỏng của tôi ơi. Ồ trong mắt tôi, cậu còn không tính là đàn ông..." Lilith nói, giọng điệu vô cùng đáng ghét.

"Được rồi, đừng có mơ mộng viễn vông nữa, mau mau đưa cổ qua đây. Tôi còn chưa uống được bao nhiêu, chẳng có sức mà đứng lên đây này." Lilith nói tiếp, vẫn vênh mặt hất hàm sai khiến như thường ngày.

Thật là kỳ lạ, rõ ràng là một người đàn bà xấu xa, vừa tùy hứng vừa ngạo mạn đến hết thuốc chữa, nhưng lời cô ta nói ra luôn có đàn ông râm rập nghe theo.

Nosferatu lẳng lặng nhìn đôi môi dính máu của Lilith, bộ quân áo tơi tả vì chiến đấu cùng với mái tóc bạc xốc xếch kia, bỗng nhiên hiểu ra rằng chỉ cần người phụ nữ này còn sống một ngày, sẽ không ngừng dụ dỗ đầu độc đàn ông. Cô ta sẽ không thuộc về cậu, mà cậu cũng không bao giờ là người đặc biệt trong lòng cô.

Nosferatu nhìn những khe hở không gian không ngừng xuất hiện xung quanh Lilith đã suy yếu đến toàn thân vô lực, một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu, sau đó càng lúc càng rõ ràng hơn...

Nếu như, nếu như cô ấy chết, thì sẽ không ai chiếm được.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không được, kể cả Brujah.

Lilith không phải là người phụ nữ dễ giết chết. Cơ hội lúc này, có lẽ sẽ không bao giờ....có lần thứ hai.

Nosferatu nhìn Lilith trần trối, sau đó đứng lên, chậm rãi lui về phía sau....

Nếu như cậu không có cách nào để sống vai bên cạnh người thương vậy thì hãy nhốt cô ấy vĩnh viễn ở một nơi không ai có thể chạm đến đi. Chỉ có mình cậu biết cô ấy ở đâu, chỉ có cậu nhớ cô ấy mà cô ấy cũng chỉ có mình cậu.

Lilith kinh ngạc nhìn Nosferatu lui về phía sau, vẻ mặt cô kinh ngạc như vừa hiểu ra điều gì.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng mỉm cười, "Tôi nói cho cậu biết một bí mật nhé, Nosferatu..."

Cậu ngừng chân lại.

"Mỗi một lần thức tỉnh, cậu đều yêu tôi." Cô nhẹ nhàng nói.

Trái tim Nosferatu như vừa chịu một đòn đả kích nghiêm trọng, khó khăn lắm mới đứng vững!

"Nhưng lần nào, tôi cũng đi yêu người đàn ông khác." Ánh mắt Lilith trôi về một nơi nào đó rất xa, "Cậu luôn không được mãn nguyện, luôn đầy oán hận, luôn làm ra một vài chuyện hại người hại mình, mỗi lần như vậy điều khiến Huyết tộc nhức đầu.

Nosferatu sững sờ nhìn Lilith, nói không nên lời.

"Cậu cho rằng, vì sao Hội Trưởng lão lại khẳng khái ép kẻ xấu xa như tôi làm Father của cậu?" Khóe miệng Lilith khẽ nhếch, lộ ra nụ cười gian xảo mà tà ác, "Vì bọn họ muốn thỏa mãn cậu một lần, để giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất....Nhưng bọn họ không biết, tôi còn xấu xa hơn những gì bọn họ tưởng tượng. Lilith dịu dàng gần như say sẩm nhìn Nosferatu." Làm sao có thể để cậu thỏa mãn? Cậu vĩnh viễn không chiếm được tôi, vĩnh viễn không thể nhìn thấy, không thể chạm đến, chỉ có thể rối rắm trong lòng, như vậy thì cậu mới vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể quên tôi..."

Nosferatu chậm rãi giơ tay lên, đặt trên lồng ngực đang nghẹn lại....

Khe hở không gian đột nhiên xuất hiện ngay khoảnh khắc này! Chỉ trong chớp mắt đã nuốt chửng người đối diện! Ngay cả thời gian để cậu trả lời cũng không cho. Chỉ để lại một câu nói còn vang vọng trong không khí: "Tôi vĩnh viễn...là người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng cậu...."

Sự thay đổi diễn ra trong chớp mắt, không có ai để ý đến một Thánh Huyết tộc vừa biến mất, cũng không ai biết chân tướng sự tình.

Chính Nosferatu cũng không biết mình đang đau buồn, tức giận, hối hận, hay tất cả đều không phải...

Ma nữ kia, vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh vẫn đùa giỡn cậu trong lòng bàn tay.

Cô ấy đã thắng. Cả đời này, cậu chỉ có thể nghĩ đến Lilith.

Tất cả đều là lỗi của tên đàn ông kia.

Đúng vậy, cậu phải báo thù.

Vậy thì mau mau bắt đầu kế hoạch, bắt đầu phấn đấu, bắt đầu phản bội thôi...chỉ cần tìm được chuyện gì đó để làm.

Cậu không dám dừng lại, bởi vì một khi dừng lại, những cảm xúc tiêu cực sẽ ủa đến, bao phủ trái tim cậu.....

"...Cô đi đi, tôi không muốn giết chết một sinh mạng mang tên Lilith."

Nosferatu thờ hồn hên, giương mắt nhìn Tiểu Tiểu.

Cậu không ghét cô bé loài người này, thậm chí ở một trình độ nhất định nào đó, cậu rất cảm kích cô ấy đã từng khiêu vũ với mình.

Không phải bố thí, cũng không phải thương hại, cậu cảm giác được, đó là sự hòa hợp tự nhiên giữa đồng loại, mặc dù không nhiều lắm, nhưng vẫn là hòa hợp. Khi xoay tròn giữa sàn nhảy, cậu và cô ấy hoàn toàn bình đẳng.

Có điều Tiểu Tiểu là người thực sự cô độc trong vũ trụ, còn cậu lại cảm thấy mình là đồng loại với cô.

Cảm giác này đã từng tồn tại trên người một người phụ nữ khác.

Nosferatu nhắm mắt lại, lặng yên cảm nhận sức lực cuối cùng chảy ra khỏi cơ thể.

Vào khoảnh khắc khi tính mạng đi đến điểm cuối, Nosferatu nhớ lại hình ảnh Lilith ngồi bên cửa sổ tóc bạc tung bay ngày đó, giống như thiên sứ lại là ác ma...

Cậu nhớ đến lần đầu gặp mặt Lilith, cô ấy vòng tay đứng giữa đám người xa lạ nhìn cậu, khẽ cười nói: "Không tệ lắm, chó hoang."

Giây phút đó bóng hình cô trong gió có vẻ rất mỏng manh, cô độc đến cậu không thể dời mắt, mãi nhìn cô, chỉ nhìn cô, cho đến khi kéo tay cô theo bản năng, khẽ gọi: "Lilith..."

Hãy ở lại bên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Assamite • Động vật nhỏ

Khi...tỉnh lại, ánh sáng rực rỡ buổi trưa hắt lên khuôn mặt.

Bên cạnh là cáo lửa đang phơi nắng, lông xù cọ vào mũi anh ngựa ngựa. Lông trên người nó cũng bị phơi đến nóng hầm hập, nhiệt độ và ánh nắng chói chang khiến anh không thoải mái cho lắm.

Từ rất lâu trước kia Thất đã biết, trên thế giới này chỉ có hai loại người.

Một loại là thú dữ ăn thịt, hai là động vật ăn cỏ ngoan ngoãn.

Anh là truyền nhân của tộc Assamite, sát thủ trong sa mạc xanh này, vĩnh viễn ngự trị trên vị trí tối thượng.

Mà bên cạnh anh cũng chưa từng có động vật ăn cỏ.

Sa mạc là một nơi rất khô cằn.

Khi còn bé, niềm vui thú của Thất là đua tốc độ với những người trong tộc, đuổi giết những con thằn lằn sa mạc hành tung quỷ dị, hoặc kéo dẹo đi theo sau lưng Nhất quan sát thực lực sâu không lường được của đối phương.

Mỗi một ngày anh đều sống một cuộc sống vừa chơi đùa vừa rèn luyện như sư tử con, từ từ trở nên mạnh hơn nhanh hơn đáng sợ hơn.

Anh là thú ăn thịt kiêu ngạo, khi dò xét lãnh địa luôn ngẩng cao đầu, khinh bỉ tất cả những động vật nhỏ gầy yếu khác.

Cho nên khi cô ấy xuất hiện trong cuộc sống của anh, lần đầu tiên anh ý thức được trên thế giới này còn có một loại sinh vật yếu ớt, ngu ngốc đến khó tin như vậy.

Ngày tam nguyệt không phải thời điểm thích hợp để đi săn.

Tộc Assamite có thói quen hành động trong bóng tối, một đêm quá sáng như thế này sẽ dễ dàng bị địch nhân nhìn thấy rõ thân pháp nổi tiếng tốc độ của bọn họ.

Nhưng đám giặc cướp kia lại giờ cao một viên Hồng ngọc có chất lượng tốt dưới ánh trăng sáng ngời cho anh nhìn thấy, bảo anh làm sao ngồi yên được đây? Dù sao hôm nay Nhất cũng ... không có... ở nhà, thỉnh thoảng phạm quy cũng đâu có sao nhỉ?

Giống như một con chim ưng lặng lẽ khép cánh định vị mục tiêu, anh nhảy khỏi đỉnh núi cát gần đó, lao xuống dưới ánh sáng của vàng trắng lớn đến kinh người!

Giải trừ công kích của đối phương chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Thi hài nằm trên đất, một túi bảo thạch, cùng với. một con động vật ăn cỏ không hề có khả năng công kích.

Nó giống như chuột sa mạc tròn trịa mập mạp, chỉ cần đe dọa một tí đã cuộn thành một cục. Chòm râu cũng sẽ run run hết sức đáng thương, đôi mắt đen lũng lểng ánh mắt ướt át ngược lên nhìn bạn. Loại sinh vật này Thất thậm chí chẳng thèm ra tay, chả có tính khiêu chiến gì cả.

Cho nên khoảnh khắc cô ấy cúi vòng tay xuống, mùi máu thơm phêu đẳng trên sa mạc trống không, Thất thật sự ngây ngẩn cả người.

Anh lười, chả thèm trả lời động vật ăn cỏ, nhưng nói cho cùng động vật ăn cỏ luôn là thức ăn của động vật ăn thịt mà, huống chi con này còn thơm như vậy.

Da thịt toàn thân anh nhanh chóng căng cứng vì mùi thơm đó! Thân thể tự động tiến vào trạng thái săn tìm thức ăn. Nhưng khi Thất thấy, chú "chuột sa mạc mập" nhắm chặt mắt "dùng sức" ném vòng tay ra "thật xa", đại khái là đang cố gắng thu hút sự chú ý của anh.

Thất nhìn khoảng cách chiếc vòng kia bị ném đến, trong lòng lặng yên nghĩ dù nghiêm túc bắt chuột sa mạc ném cũng sẽ không ném tệ đến vậy.

Quay đầu lại, phát hiện cô ấy đang "độc toàn lực" chạy trốn, lao đảo chạy về hướng con rồng trong sa mạc gấp ghe.

Trời ạ. Đó là tốc độ nhanh nhất của cô ấy sao?

Thành thật xin lỗi tất cả các loài chuột trong sa mạc, lúc này đánh đồng loại sinh vật này với các người thật quá thất lễ. (Thật quá đáng)

À, rốt cuộc cô ấy cũng chạy rồi, à, trật chân té rồi. Bò dậy, bò chậm thê. Ủ, mò được móng vuốt Dạ Long rồi, rất tốt, nhảy lên đi. Cái gì? Lại bò tiếp? ! Vậy mà không leo lên nổi? ! A, té rồi, trong lúc nguy cấp túm được đám lông, may mà. Ô, chân treo lên phía trên rồi, cũng không tệ lắm nha, còn một chân nữa chỉ cần gắng sức chút hân là vẫn có hy vọng. A, cuối cùng cũng bò lên lưng rồi. Lại kéo không nổi dây cương sao? ! Không thể tin nổi, rốt cuộc cô ấy là loại sinh vật kém cỏi tới trình độ nào đây. A, Dạ Long cất cánh, đứng rồi, đây là rồng của bọn cướp, có người ngồi lên sẽ tự động cất cánh. A, cô ấy sao thế, cứ dụi mắt mãi, nhắm tịt mắt trước mặt kẻ địch như thế à? Chắc, bỏ đi, cho dù cô ấy có mở to mắt thì làm được gì chứ. Ủ, cuối cùng cũng bay đi rồi, bay thấp như vậy không được đâu, chỉ cần kẻ địch có pháo xạ tầm trung là bắn rớt xuống liền. Ngồi kiểu gì mà ngã trái ngã phải vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, rốt cuộc cô ấy có biết cười rùng rùng không.

Vẫn đưa mắt nhìn đối phương biến mất ở chân trời, quý ngài sát thủ của chúng ta mới đột nhiên ý thức được, mình lại đồ mò hôi vì loại "động vật nhỏ" kia! Thậm chí nhìn thấy cô ấy trúc trắc bay đi lại có cảm giác "Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm". Chuyện này, chuyện này đúng là.
. quá sỉ nhục.

Đây là lần đầu tiên kẻ săn mồi hùng mạnh tung hoành biển cát, bách chiến bách thắng phạm phải loại sai lầm cấp thấp này!

Thất ù rũ ngời xồm xuống, buồn bực, lặng yên, dùng dao đào cái hố nhỏ dưới đất để bày tỏ nỗi oán hận.

Thi thể rơi vãi tứ phía: "."

Đối với thất bại lần trước, Thất quyết định nguyên do là vì đối phương thật sự ngốc đến vượt quá tưởng tượng, tác động mãnh liệt đến nhân sinh quan của anh, khiến suy nghĩ của anh hỗn loạn.

Mà biện pháp tốt nhất để vượt qua thất bại, chính là dùng thành công đè bẹp nó.

Thất quyết định phải tìm được động vật ăn cỏ thơm ngon kia, sau đó ăn nó.

Anh tìm kiếm thật lâu trong sa mạc mênh mông vô bờ, kiểm tra cả những mảnh thi thể rơi vãi lúc đó, tìm tòi mạng lưới tín tức trong thành Sailer, thậm chí tìm được thiết bị điều khiển của cô ấy trên lưng một con rồng cánh xám. Loài chó lông gòi tìm kiếm nhất sa mạc cũng không nhẫn nại và tinh tế bằng anh! Trò chơi này đã khiến anh tốn nhiều công sức hơn bất cứ trò chơi nào trước đây!

Nhưng kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Anh bắt đầu hơi phiền não, không rõ là vì chưa tìm ra cách áp chế thất bại hay vẫn nhớ đến mùi hương ngọt ngào kia.

"Thật hiếm khi nhìn thấy cậu chấp nhất như thế, để ý người ta rồi à?"

Ngài Nhất, Father theo chủ nghĩa thả rộng của anh chủ động mở miệng hỏi thăm, nhìn bộ dạng nôn nóng của Thất đã ngầm hiểu rồi.

Thất buồn bã lắc đầu: "Không phải là Huyết tộc, là một động vật nhỏ. Yếu ớt muốn chết, cũng rất khó tìm."

"Chớ coi thường những động vật yếu ớt, " Father mỉm cười, "Tộc Assamite rất dễ thua trong tay loại sinh vật này."

"Đây là lời tiên đoán của nhân ngư à?" Anh nhớ gần đây Nhất có mang một con về.

"Không, đây là kinh nghiệm của riêng tôi."

Thất biết cho dù ở trong cộng đồng Thánh Huyết tộc Nhất vẫn có vị trí đặc biệt, anh sống còn lâu hơn Hội trưởng lão. Thất luôn tôn trọng lắng nghe kinh nghiệm của Nhất nhưng lần này, anh cho rằng đây là tình huống đặc biệt. Anh trăm phần trăm tin chắc, dù là Nhất cũng chưa bao giờ nhìn thấy loài sinh vật có mùi hương đặc biệt như thế. Nên khi Nhất đầy tâm ý rủ anh đi tiễn Old, Dục sĩ riêng của tộc Assamite, anh cũng không để ý.

Dĩ nhiên, sau này, vào một ngày nào đó khi anh nhìn thấy động vật nhỏ mà mình đi mòn gót giày cũng không thấy trong phòng nhỏ của Old, đồng chí Thất rất là hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội ban đầu.

Nhất đa mưu túc trí khôn kiếp đã biết từ lâu rồi sao?

Đám cương thi này, quả nhiên càng sống lâu thì đạo hạnh càng khó lường.

Ban đầu Thất rất không hiểu tại sao Nhất lại nhượng bộ.

Cho dù đối phương là thân vương lại là người chấp chính Sange, nhưng Nhất đầu phải là người thuật phục dưới quyền thế, mà mình cũng chẳng muốn nhà con thỏ đã tới miệng cho kẻ khác. Huống chi còn mua một tặng thêm cáo lừa quý giá! Đáng ghét, Nhất đã hứa sau này sẽ tặng nó cho anh.

"Vậy là sao? Tại sao chúng ta phải làm vậy? Tôi đã bắt được cô ấy! Hơn nữa đây còn là địa bàn của tộc Assamite!"

"Khách trước, chủ sau. Cậu không thể không tuân theo hai điều luật của Huyết tộc. Tôi cũng không muốn vì đồ ăn của cậu mà gây nên xung đột nội bộ Huyết tộc." Nhất đi phía trước đột nhiên quay đầu nhìn anh, "Tiểu Thất, đối với cậu cô ấy là cái gì?"

"Thức ăn ngon." Thất trả lời vô cùng dứt khoát.

Nhất khẽ cười: "Quả nhiên là thế. Như vậy thành thật xin lỗi, lần này tôi đứng về phía Ventruue."

"Tại sao? Ngài là Father của tôi! Tôi mới là tộc nhân của ngài!"

"Tại sao không. Thứ nhất, tôi từng đồng ý sẽ giúp người đàn ông kia tìm bạn đời, cũng đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi. Thứ hai, nếu tình cảm cậu dành cho cô ấy chỉ tới mức độ thức ăn ngon thì tôi cho rằng cậu không cần phải tham dự trận tranh đoạt và hy sinh sắp xảy ra xoay quanh con người có thân phận đặc biệt kia. Thứ ba, mới vừa nãy rõ ràng cô ấy rất sợ rất muốn chạy trốn nhưng vẫn nắm tay Ventruue kiên quyết ở lại, cậu cũng nên hiểu tiểu thư “đồ ăn” kia đã có sự chọn lựa rồi."

Nhất bật cười, đưa thay sờ sờ đầu tên thú ăn thịt cao to phía sau, "Có lẽ nếu lúc đầu cậu chịu đi tiễn đưa..., mọi chuyện đã khác. Nhưng cậu đã đã bỏ lỡ cơ hội của mình thì không còn gì để nói nữa, là đàn ông phải biết nhìn thẳng về phía trước."

Đồng chí Tiểu Thất có cố gắng nhìn thẳng về phía trước hay không chúng ta không biết, nhưng một thời gian dài sau này, cuộc sống của anh ta đúng là lặng lẽ núp trong bóng tối nhìn lên.

Từ khi quan sát cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của cô ấy, Thất rất kinh ngạc phát hiện, thì ra động vật nhỏ kia không chỉ khi chạy trốn chết mới ngốc nghếch, mà làm gì cũng như vậy.

Quét dọn gian phòng mất từ sáng tới trưa? ! Không tin nổi, vậy còn thời gian đâu làm những việc quan trọng? Lúc bò lên bò xuống phải tro bụi cũng ngã lộn cổ xuống thang; đi siêu thị về rách túi đồ ăn lẫn trên đất, cô ấy cũng chỉ biết chậm rì rì lượm về sau đó ngồi dưới đất cất giọng yếu ớt xin những người đi đường khác đừng dẫm; đi cho đám chim đã bị xích ăn cũng bị chúng nó mổ tóc, ra vườn rau hái củi Waiter cũng bị sâu dọa cho run lấy bối; cầm túi và dao găm đi theo một con rồng béo ú hành động chậm chạp cả ngày trời cũng không bắt được... Rốt cuộc sinh vật như cô làm sao mà sống được đây?

Sinh mạng này đúng là đồ bỏ.

Gầy yếu tới mức này đúng là chỉ cần sơ ý một chút sẽ phát hiện cô ấy bị tông chết bên đường. Làm cho người ta không nhận được luôn chú ý đến cô, thường xuyên quay đầu lại coi chừng, xem thử có phải cô ấy lại gặp phiền toái gì không.

Đồng chí Thất à, chẳng phải cậu cũng thấy mỗi ngày rình lên như vậy rất thú vị sao? Sáng sớm đã chạy tới nằm vùng, không bỏ lỡ ngày nào.

Mãnh thú bên cạnh động vật nhỏ cũng rất chú ý đến cô ấy, nhưng phương thức hoàn toàn khác với anh.

Người đàn ông kia kia sẽ đỡ lấy cô khi cô ấy ngã khỏi thang, sau đó nhân cơ hội hôn nhẹ ôm ấp; khi thấy đồ ăn rơi xuống đất sẽ dùng ánh mắt đe dọa tất cả người đi đường ép họ đi đường vòng, sau đó giúp cô ấy nhặt lên đổi lấy ánh mắt cảm kích và nụ cười của động vật nhỏ; giúp cô ấy lấy tóc ra khỏi miệng chim, đuổi sâu đi để cô ấy tựa vào lòng run run, giả như như không có việc gì đi ngang qua sau đó dẫm lên đuôi rồng để cô ấy giết chết.

Thì ra loại động vật nhỏ này, ngoại trừ ăn sạch và khi dễ, còn có thể dùng để chăm sóc.

Thất không khỏi hâm mộ thái độ dịu dàng cô ấy dành cho anh ta sau khi được giúp đỡ.

Cho nên không lâu sau, khi Viện Trưởng Lão ra giá bằng máu, khẩn cầu tộc Assamite làm hộ vệ, anh không chút do dự đồng ý, thậm chí bỏ qua cả quá trình xin chỉ thị.

Có thể ở bên cạnh quan sát cuộc đời ngốc nghếch của cô, cũng có thể giống như người đàn ông kia thử chăm sóc cô ấy một chút, hơn nữa còn có đồ ăn ngon, kiếm được đồng tiền, chuyện tốt như thế, vì sao phải bỏ qua?

Mới vừa thức tỉnh không lâu, Thất đã từng tiếp nhận huấn luyện ở học viện chuyên dùng cho quý tộc để đồ này. Nhưng tộc Assamite khác với các gia tộc khác, chương trình huấn luyện tại để đồ chẳng qua chỉ là một phần nhỏ trong sự huấn luyện của anh, phần lớn những buổi huấn luyện đặc biệt để giết người chỉ bí mật tiến hành trong biển cát.

Mặc dù chỉ là một chương trình học văn hóa nhỏ nhoi, nhưng tuân theo truyền thống ưu tú của tộc Assamite, thành tích của Thất trong tất cả chương trình học tại học viện College đều xuất sắc. Dĩ nhiên, những người cùng thời khác cũng không hề thua kém. Từ một mức độ nào đó mà nói, đúng là một đám người hoàn mỹ đến tột đỉnh. So với bọn họ, cuộc sống đi học của động vật nhỏ ngốc nghếch đến đời mạng này thú vị hơn nhiều.

Quả nhiên đúng như dự đoán, trượt ngã trật chân rớt đồ, động tác chậm chạp thể lực yếu ớt trí nhớ tồi tàn, đã học không được còn thích khóc, người này từ sinh lý đến tâm lý đều chẳng có điểm nào để khen.

Quả nhiên, nếu cô ấy không có anh bên cạnh..., thì chẳng làm gì nên hồn.

Vì thế Thất không khỏi vô cùng đắc ý.

Anh làm công việc hộ vệ hết sức hăng say, thậm chí còn tích cực hơn cả khi mình đi học, cả ngày cả đêm không ngủ giống như một con dơi khổng lồ treo mình ngoài phòng cô ấy rình lên (Cậu.)

Nhưng trong thời gian chăm sóc phụ nữ mang thai này, Thất đã ý thức được hai chuyện:

Thứ nhất, quả nhiên như Nhất dự liệu, cuộc tranh đoạt người gây giống ngày càng kịch liệt. Đào qua danh sách quý tộc trong vở của Đại Bàn, Thất bắt đầu cảm thấy có lẽ ban đầu Nhất không cho anh tham gia vào có khi lại là quyết định đúng đắn.

Mà thứ hai, chính là động vật nhỏ ngốc nghếch này, có lẽ còn cố gắng hơn cả sự tưởng tượng của anh.

Vào giữa trưa một ngày, trong căn phòng yên tĩnh anh từng thấy cô ấy cúi đầu khom lưng với một cái ghế.

Cô ấy kéo mép váy nghiêm túc hành lễ theo chuẩn cung đình, "Chào ngài ghế, lần đầu gặp mặt. Ặc." Vườn cỏ liếc mắt nhìn quyền vớ trên ghế, nói tiếp câu sau, "Có thể, có thể cùng khiêu vũ với ngài là vinh hạnh của tôi, mong gia tộc ghế vinh quang sẽ chờ chúng ta!" Sau đó đứng lên. Đường như vì cúi người quá lâu nên chân hơi tê dại, cô ấy lắc lư một cái, nhưng vẫn kịp thời bắt được lưng ghế dựa. Hô, may quá... Cô đưa cánh tay nhỏ nhắn vào lỗ tròn có khắc hoa văn trên lưng ghế, làm ra tư thế vịn tay bạn nhảy, nhón chân kéo cái ghế bước vào sàn khiêu vũ, gấp ghềnh đi tới. Quyền vớ đặt trên ghế rớt xuống, cô vội vàng cúi nhặt quên mất cánh tay còn khoác trên ghế, mép váy bị móc lại thế là xoẹt thêm một tiếng nữa.

Lúc này, Thất rất may mắn vì mình có thói quen mang mặt nạ do công việc ám sát.

Bởi vì ... như thế sẽ không ai thấy khóe miệng vắn vẹo dưới mặt nạ của anh.

"Cô làm gì vậy, đồ ngốc!" Anh không hề do dự tung mình nhảy vào từ cửa sổ, "Luyện tập môn khiêu vũ ngày hôm qua à? Ngốc ơi là ngốc, tập với cái ghế kia sao được! Thôi, tới đây."

Anh đứng thẳng tắp, nghiêng người vươn tay về phía cô, biểu tình trên mặt rõ ràng là "Nể mặt cô, tôi mới luyện tập với cô một chút đấy", thế đứng cũng đã thành tư thế bắt đầu khiêu vũ theo chuẩn cung đình.

Động vật nhỏ lại không hề cảm kích.

Cô ấy ôm cái ghế lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Không cần đâu."

"Cái gì? !" Người nào đó chưa bao giờ nghĩ mình lại bị cự tuyệt, ánh mắt bắt đầu hung ác.

Động vật nhỏ chán kinh, trốn ra sau cái ghế, vẫn thẳng thắn như cũ: "Tôi không muốn luyện với anh. Bởi vì anh luôn dùng ánh mắt cô thật ngốc nhìn tôi."

"Thì cô vốn là đồ ngốc mà." Người nào đó không hiểu nổi, hiện ngang kháng khái trả lời.

"." Động vật nhỏ cúi đầu, mím môi, hồi lâu sau mới thốt ra một câu, "Cho nên chờ tôi luyện tập bớt kém cỏi sẽ nhảy với anh."

Không cần tốn công giáo dục, trực tiếp nhận thành quả, theo lý thuyết không phải tốt hơn nhiều sao?

Chẳng qua là. Chẳng biết tại sao sắp xếp như thế đột nhiên lại làm cho người ta có cảm giác lạnh lùng bài xích.

Thất thu hồi cánh tay đang duỗi trên không trung, không khỏi cảm thấy hơi thất vọng.

Giovanni xuất hiện, cô ấy lại từ phía sau đuôi theo, dùng ánh mắt lệ thuộc nhìn anh, núp ở bên cạnh anh.

Rất rõ ràng, giữa anh và Giovanni, cô ấy lựa chọn tin tưởng anh.

Điều này làm cho anh có phần vui sướng. Thậm chí ở trước mặt người khác trực tiếp dùng máu của mình phát động trạng thái thứ hai của cáo lửa——đây là hành động rất mạo hiểm, tương đương bộc lộ thực lực thực sự của mình với mọi người.

Nhưng trước mắt, anh không suy nghĩ được nhiều như vậy.

"Lúc ta không có ở đây hãy bảo vệ cô ấy." Anh sờ sờ đầu thần thú, sau đó nhìn về mặt bất an của động vật nhỏ cũng đưa tay sờ sờ đầu cô ấy.

Trong giây phút này anh bỗng nhiên hiểu ra nguyên nhân khiến mình vừa buồn bực vừa vui sướng bấy lâu, anh hi vọng cô ấy lệ thuộc vào anh, hơn nữa, rất thích cô ấy lệ thuộc vào anh.

"Hai người chúng ta, quả nhiên rất giống." Nhất ngồi trong phòng nghỉ cách vách, thờ ơ thưởng thức ly rượu đỏ trong tay, mỉm cười nhìn anh, "Tôi cũng thích cuộc sống lộn xộn của người kia, làm cho người ta cảm thấy nếu như bỏ mặc cậu ta, cậu ta chắc chắn sẽ chết."

Thất kinh ngạc nghe Father nói.

Anh biết Nhất từng có một đoạn tình cảm gút mắt nát tan cõi lòng, nhưng trước nay không thấy đề cập tới, nên anh chỉ biết kết quả là người kia đã chết mà Nhất thì cố chấp không chịu chữa trị đôi mắt đã mất thị lực.

"Đường như chúng ta luôn là dễ dàng bị kiêu người hoàn toàn ngược lại hấp dẫn. Cho nên tôi mới nói tộc Assamite thường thua trên tay những động vật nhỏ." Nhất nói tiếp, "Nhưng là có một điều cậu cần phải nhớ kỹ, dù thế nào động vật ăn cỏ cũng sợ mãnh thú ăn thịt, cậu càng theo đuổi họ càng trốn đi thật xa. luôn luôn như vậy."

Nhất nói nhỏ dần, tựa hồ đã chìm đắm trong ký ức của bản thân.

Nhất nói rất mơ hồ, Thất nghe xong vẫn không hiểu lắm.

Anh đuổi em trốn, sự lệ thuộc cũng là nỗi lo sợ, giữa động vật ăn cỏ và mãnh thú ăn thịt dù cố gắng tới mức nào vẫn tồn tại một bức tường vô hình. Cô ấy không thể không e ngại hoàn toàn tin cậy anh, anh cũng không có cách nào hoàn toàn tôn trọng đối đãi với cô ấy một cách ngang hàng.

"Vậy Ventruie thì sao?" Thất vẫn không phục, "Tại sao anh ta lại có thể?"

"Chuyện này sao." Nở nụ cười gian xảo như vừa nghĩ ra điều gì, "Người đàn ông kia là trường hợp đặc biệt. Từ một góc độ nào đó mà nói, anh là động vật ăn tạp."

Tôi gặp lại động vật nhỏ ở Đấu trường.

Thất vốn còn muốn phân cao thấp với tên "động vật ăn tạp" kia —— dù sao khi mặt đối mặt chém giết..., thì động vật ăn thịt vẫn chiếm lợi thế đúng không? Nhưng vào khoảnh khắc anh đứng trong sàn đấu tràn ngập mùi máu, anh bỗng nhiên hiểu ra tại sao anh không bao giờ thắng được người đàn ông kia.

"Cút ngay đi! Đừng mang về mặt đói khát đó đứng đây! Nếu như không giúp được gì, thì cút ngay cho tôi!"

Người đàn ông kia dùng một tay túm cổ áo của anh lôi lên, trực tiếp ném anh ra thật xa.

Móng tay của anh đã vươn ra, ranh nanh cũng đâm nát đôi môi, con ngươi lúc này đã gần như biến thành màu vàng. Thất biết, hiện tại đối phương cũng rất hưng phấn, rất thèm muốn dòng máu kia giống anh.

Nhưng hai người khác nhau ở chỗ, lúc này anh rất muốn tuân theo bản năng, cắn một phát rồi nói sau, mà anh ta thì vẫn ưu tiên lo lắng cho tính mạng cô như cũ.

Nhất nói rất đúng, động vật ăn thịt vẫn là động vật ăn thịt, bất kể bình thường có thích dùng móng vuốt đùa nghịch với động vật ăn cỏ đến cỡ nào, thòi khấc máu chót vừa đến vẫn lộ ra bản tính phàm ăn như cũ!

Có lẽ chúng ta thật sự không thích hợp ở bên nhau.

Trong lúc anh xuất thần, Tiểu Chi nằm trên bụng đã ngủ thiếp đi. Ủ, lực sát thương của ánh mặt trời giữa trưa quả nhiên rất mạnh.

Cúi đầu nhìn cáo lừa đang ngira cái bụng tròn ngủ mê man, không khỏi nghĩ đến lúc dùng máu của nó giải độc cho cô ấy, đã gần như biến nó thành một con cáo móng như tờ giấy. Sau này giao cho Nhất chăm chút thật lâu, mới hồi phục trở lại.

Lúc ấy Ventruie ném cáo lừa chỉ còn da bọc xương cho anh, nói, "Cậu mang nó đi đi, tôi sẽ tìm lý do giải thích với cô ấy. Nếu không cô ấy biết Tiểu Chi vì giải độc cho mình mà suýt chết thì nhất định sẽ không chịu nổi."

Anh cảm Tiểu Chi chỉ còn bộ da đứng nguyên tại chỗ thật lâu.

Ngay cả mấy tiểu tiết trong phương diện tình cảm này cũng phải để ý đến sao? Thì ra là nuôi động vật nhỏ cũng không dễ chút nào.

Anh làm không được, nói cho cùng, anh chỉ là một mảnh thú thô lỗ mà thôi.

"Tiểu Thất, anh vẫn còn đang ngủ sao? Thiệt là, chỉ cần phơi nắng là lười biếng, cứ như là sư tử vừa ăn no ấy?"

Một thân thể nhỏ nhắn mềm mại nhảy lên, ôm cổ, kéo anh lăn ra đất làm nũng.

Từ một góc độ nào đó, đây cũng là một con động vật nhỏ. "Nhanh lên chút đi, giờ học của em sắp trễ rồi, anh không phải là hộ vệ của em à? Nghe nói năm đó anh chiếu cố mẹ rất tích cực, tại sao đến phiên em lại lười biếng như vậy? Anh xem thường em sao? !"

Hai cái móng vuốt của động vật nhỏ ấn trên lồng ngực của anh, lông tơ toàn thân cũng dựng lên vì nổi đóa.

Đây là một con động vật nhỏ nóng nảy.

"Hôm nay em muốn đi sớm một chút." Dường như động vật nhỏ nghĩ tới kế hoạch khác, nhảy xuống khỏi người anh, ánh mắt xinh đẹp giao hoạt nheo lại, "Cái tên khốn Holand kia, ngày hôm qua lại dám thừa dịp thầy giáo không chú ý hôn em, hôm nay em muốn cho cậu ta đẹp mặt! Nhanh một chút đi! Theo em đi đào bẫy nào!"

Ủ. Mặc dù cũng là động vật nhỏ nhưng không biết cô bé này ăn cỏ hay ăn thịt đây?

Lời nhắn: Mau mau đã thông tư tường đi, con mèo đàn này. Người ta chạy mất bay giờ.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ngoại truyện Cain_Lilith_Thất: Bốn miếng băng cá nhân (1)

Cain Ruidi Crocy, Lam Huyết tộc, tốt nghiệp khóa 5944 tại học viện College để đồ.

Trước mắt đang buồn bã vì chuyện tìm việc.

Trong trường học, Cain được xem như một nam sinh tư chất bình bình, điều này khiến anh chẳng có bao nhiêu sức cạnh tranh trong cuộc chiến tìm việc làm. Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, Cain luôn nhận được rất nhiều cơ hội phỏng vấn! Việc này nhờ phúc của hai nhân tố:

Thứ nhất, là tên của anh. Từ khi Tân Huyết tộc xuất hiện, cuốn sách [Lý giải mới về kinh Thánh] của tiến sĩ Lanka làm thay đổi quan niệm về nguồn gốc ra đời của Huyết tộc, quan điểm này từ giới học giả nhanh chóng lưu truyền trong dư luận rồi phổ biến khắp toàn cầu! Rất nhiều Huyết tộc mới sinh được đặt tên là “Cain” “Adam” “Eve” để tưởng nhớ về tổ tiên của Huyết tộc. Các trường phòng nhân sự lợi trong mớ lý lịch vô tình nhìn thấy cái tên này, thường sẽ nhầm lẫn tưởng anh ta thuộc thế hệ Tân Huyết tộc vĩ đại, sau đó ưu tiên giữ lại hồ sơ cá nhân.

Mà nhân tố có lợi thứ hai là diện mạo của anh ta. Bạn học Cain có mái tóc đen, khung xương không cao lớn cho lắm. Tuy rằng đồng tử màu xám thẫm, nhưng đứng ở những nơi ánh sáng yếu vẫn thường xuyên bị người ta nhận nhầm là Tân Huyết tộc tóc đen mắt đen, hình thể thon nhỏ. Tân Huyết tộc dung hợp ưu điểm của con người và Huyết tộc, tình cảm rất tinh tế, tư duy càng nhanh nhẹn, khả năng thích ứng và năng lực học tập mạnh mẽ, bọn họ vừa xuất hiện trong xã hội đã được các công ty lớn ưu ái, là đối tượng ưu tiên hàng đầu của các trường phòng nhân sự. Đồng chí Cain có ngoại hình giống Tân Huyết tộc luôn được giữ lại sau vòng chọn lọc hồ sơ, may mắn nhận được cơ hội phỏng vấn.

Nhưng mà giống thì cũng chỉ là giống thôi.

Nên sau khi phỏng vấn chính thức, bình thường bạn học Cain luôn buồn bã thất bại đi về.

Mà hôm nay, khi anh ta đang buồn bực, trên đường trở về nhà, lại bất ngờ gặp gỡ một người trong một tình huống cũng bất ngờ không kém.

Đó là cô gái nhỏ nhắn, bị một đám đàn ông Huyết tộc cao lớn cường tráng bao vây trong một con ngõ u ám bên đường, tình thế thoát nhìn cực kỳ không ổn.

Cain ngừng chân trước đầu ngõ, do dự trong chốc lát.

Không phải ai cũng làm được loại chuyện như anh hùng cứu người đẹp, trừ gian diệt ác, nhất là người bình thường như anh ta. Cho nên sau một hồi cân nhắc, đồng chí Cain định vờ như không thấy. Nhắc chân bỏ đi.....

“Đừng mà!”

Một giọng nữ còn mang âm sắc non nớt trẻ con từ trong ngõ nhỏ truyền ra, Cain lại hạ cái chân vừa mới nâng lên xuống.

Ai, mặc kệ, chết thì chết thôi! Anh ta nghĩ.

Vì thế anh ta từ từ nhắm hai mắt lại vọt vào trong ngõ nhỏ, hất người đàn ông cao lớn đang chắn trước người cô bé ra, duỗi hai tay bảo vệ người phía sau, cất cao giọng lớn tiếng nói : “Các người mau đi đi! Tôi đã báo cảnh sát rồi đó!”

Bởi vì khăn trương, giọng nói của anh ta hơi run run, nhưng vẫn đầy khí thế.

Người đứng trước mặt và sau lưng anh ta chứng kiến hành vi anh dũng này đều đồng thời yên lặng một chút.

Sau đó người đàn ông cao lớn cầm đầu kia lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, vươn cánh tay cuộn cuộn cơ bắp về hướng Cain, “Khôn kiếp! Cậu làm cái gì.....”.

Bản năng của bạn học Cain lập tức nói cho anh ta biết, anh ta không phải đối thủ của đối phương. Bản năng bảo vệ mình của Huyết tộc khiến anh ta rất muốn bỏ chạy, nhưng anh ta vẫn ra sức ngăn cản cánh tay đối phương đang duỗi đến, nắm thật chặt lấy cổ tay người đàn ông kia. Giống như những loài động vật yếu ớt khác, khi đối mặt với cường địch sẽ xù lông nhe nanh gầm gừ, biểu bộ dạng đáng sợ nhất để phô trương thanh thế : “Đừng đụng vào cô ấy! Đồ khốn, lập tức rút ngay!”

Cô bé sau lưng trừng lớn mắt nhìn anh ta.

Mà người đàn ông cao lớn trước mặt anh ta, hiển nhiên đã bị chọc giận. Đồng tử vàng sẫm co lại, cơ bắp trên mặt hơi giật giật,” Cậu nói cái gì? Đồ vô lễ, đúng là muốn chết mà.....”. Bả vai khẽ nhúc nhích, người đàn ông cao lớn vừa định vung nắm đấm lên, lại khựng lại giữa chừng!

Ông ta lướt qua bả vai Cain liếc nhìn cô bé phía sau anh ta, mảy mặt lại, tựa hồ muốn mò miệng nói gì đó, lại lộ ra biểu tình sợ hãi, do dự một chút rồi thu hồi nắm đấm, quát khê nhóm thuộc hạ: “Chúng ta đi!”

Đám đàn ông rời đi, ngõ nhỏ khôi phục sự yên tĩnh thường thấy.

Cain nhìn chằm chằm đối phương đến khi bóng bọn họ biến mất nơi cuối đường, mới thở ra một hơi thật dài, quay đầu cười nói : “Cô không sao chứ? Hi, tôi sợ tới mức chân cũng nhũn ra”.

Cô gái không trả lời, vẫn mang vẻ tò mò ngửa đầu theo dõi anh ta.

Cain cũng cúi đầu nương theo ánh trăng đánh giá cô gái mới phát hiện đó là một cô bé rất xinh xắn! Mái tóc đen óng ả, mượt mà buông xõa, giống như một con búp bê tinh xảo. Đôi mắt màu đen trũng lớn sáng long lanh, đôi môi nhỏ xinh mà đầy đặn, hai má cũng ửng hồng khỏe mạnh đáng yêu..... Ừm,

không ngờ cô bé còn nhỏ như vậy mà đã bắt đầu trang điểm rồi, Cain nghĩ.

Anh ta cũng không lạ gì kiểu trang điểm cho gò má ửng hồng này, anh từng thấy đồ trang điểm rong túi của vài bạn gái sành điệu chung lớp. Huyết tộc có thói quen học tập những gì xinh đẹp, Tân Huyết tộc có mái tóc đen mê người và hai gò má hồng hào, việc này khiến cho mặt hàng thuốc nhuộm tóc đen và má hồng màu ráng chiều cháy hàng! Ngay cả kính sát trùng màu đen cũng rất được hoan nghênh..... Trước đây vì mấy thứ này có liên quan đến Bán Huyết tộc nên tất cả mọi người đều khinh thường, không thèm sử dụng. Nhưng những năm gần đây, vì sự xuất hiện của vợ yêu ngài Ventruie và Tân Huyết tộc hùng mạnh, nên dần dần trở nên rất được hoan nghênh.

Tân Huyết tộc bằng xương bằng thịt anh ta vẫn chưa có cơ hội gặp tận mặt, nhưng phu nhân của ngài cảm quyền, người địa cầu ban sinh mệnh cho Huyết tộc trong truyền thuyết thì hồi còn đi học, anh ta và các bạn đã nhìn thấy một lần trên màn hình lớn truyền hình trực tiếp lễ mở cửa Thánh địa.

Bởi vì nghi thức diễn ra vào ban ngày, nên màn ảnh tràn ngập ánh nắng mặt trời chói lóa khiến mắt anh ta không được thoải mái cho lắm, chỉ mơ hồ nhớ người gây giống bé nhỏ tóc đen kia, thoát nhìn rất giống cô gái trước mắt, trong gió sớm có vẻ càng thêm nhu nhược. Khi làn váy màu trắng tung bay, nhẹ nhàng như một đám mây, giống như cả người bay đi cùng gió, khiến trái tim người ta cũng bất an theo chỉ muốn nhanh chóng tóm lấy cô, sau đó tìm một sợi dây buộc lại thật chặt.

Cain nhìn cô gái trước mặt, đại khái vì thân hình nhỏ nhắn tóc đen mắt đen nên thoát nhìn cô khá giống người phụ nữ đó.

Dĩ nhiên, cô bé này xinh đẹp hơn.

Dung mạo vị phu nhân kia thật sự không xinh đẹp cho lắm, nhưng những đường nét trên gương mặt đều rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khác với ngũ quan sắc nét, rõ ràng của Huyết tộc. Khi cô cúi đầu hôn cô chồng, sự dịu dàng lúc đó khiến người ta khó thể hình dung..... Cain rất thích cảm giác đó, nó khiến anh ta cảm thấy vừa ấm áp vừa bình thản.

Ngạc nhiên nhất là, hóa ra không chỉ có mình anh ta có cảm giác này.

Lúc ấy giáo sư đã phân tích loại tâm lý kỳ lạ kia, nói rằng nó rất bình thường. Bởi vì giống cái có năng lực sinh sản, vào thời kỳ mang thai và cho con bú càng tiết ra nhiều kích thích tố. Nghĩa là lúc này giống cái sẽ tiết ra một loại mùi hấp dẫn người khác phái, thậm chí cả biểu tình, động tác, ánh mắt cũng đầy quyến rũ. Nói tóm lại đó chính là cảm giác “Mẫu tính”, rất dễ khiến giống đực rung động. Mà loại cảm giác này thì phụ nữ Huyết tộc không có khả năng sinh đẻ không thể có được.

Bạn học Cain gật đầu tán đồng rất khoa học, rất có lý, sau đó xoay người mua một đĩa CD kỷ niệm nghi thức mở cửa đem về nhà cất

Nãy giờ cô bé không nói gì, Cain hơn xấu hổ, gãi gãi đầu nói : “Ồ, cô đã không sao rồi, tôi xin phép đi trước”.

Xoay người, mới bước đi nửa bước đã bị tóm góc áo.

“Tôi rất sợ.....”.

Cô yếu ớt nói, trên hàng mi còn vương giọt lệ chọc người trù mền.....

“Đừng bỏ tôi lại một mình”. Cô nói, sau đó ôm chặt lấy anh như trẻ con ôm chặt gấu nhồi bông.....

A, thì ra là đang sợ hãi sao? Khó trách cô không nói câu nào cũng chẳng có biểu lộ gì, anh còn nghĩ sao cô trấn định như vậy, thì ra là bị dọa ngây người sao? Cũng phải một cô gái bé nhỏ gặp nguyên một đám trứng thối như thế, khẳng định đã sợ tới mức quên cả khóc.

Vì thế Cain vươn tay trấn an sờ đầu cô, “Đừng sợ, không sao đâu, cô ở đâu? Tôi đưa cô về”.

Cô gái ôm thắt lưng anh ta, lắc lắc đầu.

“Hả? Vậy cô có quen ai không? Để tôi gọi họ đến đón cô?”

Cô bé tiếp tục lắc đầu, gần như dúi đầu vào lòng anh.

“Nếu không tôi đưa cô tới sở cảnh sát? Nơi đó rất an toàn, sẽ có người chăm sóc cho cô”.

Cô gái bỗng nhiên ngẩng đầu, kiễng chân duỗi tay kéo cổ Cain xuống, dùng sức hôn anh, sau đó giống động vật nhỏ ôm cổ chui vào lòng anh, cất giọng nũng nịu: “Tôi muốn ở bên anh.....”.

Cain, nam, Lam Huyết tộc, sinh viên mới ra trường, thất nghiệp.

Lúc này trên cổ treo một cô gái xinh đẹp, đại ra đứng trong ngõ nhỏ âm u.

Phiền nào trước mắt là có nên mang đối phương về nhà không.....

Nếu anh ta may mắn gặp Cao Đại Bàn, cô nhất định sẽ tận tình khuyên anh: đồ rơi trên đường, đừng nhặt bậy. Nhất là cái “loại” thoát nhìn rất đáng thương vô hại này, ví dụ như con chó bự bị thiếu ngã trước cửa, hoặc là con cún nhỏ bị người xấu đùa giỡn.....

Đáng tiếc, Cain không gặp được tiền bối Cao Đại Bàn.

Cho nên, anh ta ngốc nghếch mang cô bé về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Blood X Blood* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.